

Forgotten Books

— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

LECTORI BENEVOLO S.

MENSI, fauētē & propitio Christo, priorem anni totius semicirculū, & vnius semestris Euāgelijis Dominicalibus, labore semestri quoad mores explicatis (Dei enim volūtas fuit, vt in hac cōquirenda materia morali citò occurreret quod quærebam) eodem fauente ac propitio Numine, ob cuius amorem & obsequium hoc quicquid est operæ ac laboris in me suscepi, alterum nunc semestrē iuxta moris & computus Ecclesiastici sectionē aggredimur, tentaturi, an, eadem felicitate ac facilitate negotio succedente, sub altero quoque labore semestri æstiualem hunc Euangeliorum Dominicalium semestrem expedire poterimus. Exhausta quidem magna ex parte sunt, quæ olim mihi collegeram Promptuariola moralia, vt eisdem locis moralibus de nouo recurrentibus (id enim non rarò accidet) non tam amplam fortasse vbique rerum copiam & suppellectilem in his sequētibus Dominicis depromere valeā, nec ea vbertate deinceps vti, quā hactenus vsus sūm. Spem nihilominus optimam animo concepi meo, non minorem in singulis locis moralibus, etiam ijs quæ iam tractata sunt, copiam nobis & varietatem adfore, quàm in præcedentibus. Certè, vt id fiat, ego studio ac labori non parcam meo. Huius

enim generis documenta tam latè patent, & virtutis studium ita apud omnes, etiã qui vera fidei luce caruerunt, eo semper in pretio fuit, suaque veluti insita laude ita nunquã carere potuit, vt huius doctrinæ præcones & assertores præclarissimos, Gentium Philosophos, & scriptores ethnicos, habeamus. Ex quibus sanè, sicuti hætenus frequenter fecimus, ita in sequentibus subinde, & identidem, illustria virtutis documenta, exempla, similia, apophthegmata depromemus. Non sanè eo consilio, vt his, quasi emblematis profanæ literaturæ, suas conciones Ecclesiastes Christianus exornandas putet, quum boni Concionatoris pulcherrima emblemata esse debeant diuinarum Scripturarũ oracula; sed vt, quemadmodum Paulus Gentium conuersionem Iudæis proposuit, & multum inculcauit, *vt ad æmulationem prouocaret carnem suam, & saluos faceret aliquos ex illis*; sic Gentilium de virtutis laude præconia & exempla Concionator in medium adferat, vt ad æmulationem suos auditores prouocet. Quemadmodum enim puer ad patrem vocatus, & venire recusans, vbi videt aliũ fratrem vocatum venire, patrisque præcepto morem gerere, ex æmulatione quadam accurrit & ipse: sic nos Christiani, quum ad Deum colendũ tot præceptis datis, tot beneficijs acceptis, tot exemplis, tot & tantis propositis præmijs vocati &

incitati,

incitati, adhuc in eius cultu torpescimus, cō-
 specta ethnicorū hominum virtute, religio-
 nē, temperantia, patientia, diuitiarū contem-
 ptū, fortitudine, amore erga proximos, ad
 æmulationem profectō prouocari debemus,
 vt, quem illi dijs falsis cultū & honorē exhi-
 buerunt, quo illi studio & labore, humanis
 tantū allecti præmijs, virtutē coluerūt, eodem
 saltē nos, multoq; maiori, verū Deū cul-
 tu prosequamur, idē, aut maius potius, vir-
 tuti & pietati studium, non iam humanis, sed
 cœlestibus & æternis donādi præmijs, impē-
 damus. Quæ tamen nostra in prophanis illis
 accumulandis sententijs & exemplis diligen-
 tia, siue iam in priori hyemali parte præstita,
 siue in hac sequenti præstanda, si cuiquā for-
 tē displiceat, nec in diuini verbi è superiore
 loco tractatione huiusmodi locum esse debe-
 re existimet; is intelligat, nec exemplis grauif-
 simis, nec authoritate, nec summa ratione
 hoc studium carere. Notum est, Apostolum,
 tum ad Corinthios ex Menandro illa verba,
Corrumpunt bonos mores colloquia praua; tum ad 1. Cor. 15.
 Titum ex Epimenide illud, *Cretenses male be-* Tit. 1.
stie, ventres pigri; tum etiam in concione apud
 Athenienses illud Arati Poëtæ in suis *καὶ νό-*
μοις, In quo viuimus, mouemur, & sumus; de- Act. 17.
 sumpsisse. Hoc nempe est, vt docet S. Augu- De doctrin.
 stinus, ab Ægyptijs vasa aurea, multamq; su- Christ. lib. 2.
 pellectilem auferre, quibus tabernaculū Do- cap. 4.

P R Æ F A T I O

Deuter. 21.

mini ditetur & exornetur. In Deuteronomio præcepit Dominus, vt, captiuam ancillam in vxorem ducere qui vellet, raderet ei vngues, & cæsariem tonderet, & vestem exureret qua capta fuit. Prophana sapiētia, sublatis super-

Leuit. 9.

fluis, vanis, & inutilib⁹, sacrae doctrinae copulari poterit. Deus in Leuitico omne fermentatum à sacrificiis abiicit. Iubet tamen postea,

Leuit. 23.

vt ponerent sacrificia super panes fermentatos. Vide quòd, etsi non ad sacrificium ipsum, tamen ad ministerium sacrificij fermentatus panis assumitur. Fermentum est doctrina hu-

Luca 12.

mana, quo sensu à fermento *Phariseorum* suos cauere Christus iussit. Hæc non est Deo offerenda, sed tantum seruire debet sacrificio & cultui diuino; sicut omnes aliæ artes, sacrae scientiæ ancillantur. Quare non solum veteres scriptores in suis disputationibus contra ethnicos, vt Origenes cōtra Celsum, Cyprianus contra Donatum, Cyrillus contra Iulianū, Methodius, Eusebius, & Apollinaris contra Porphyrium, Augustinus in libris de Ciuitate Dei, Clemens in Stromatibus, Tertullianus in variis opusculis cōtra ethnicos, tam multa proferunt ex eorū libris, vt omnes veterū Latinorū & Græcorum historias euoluisse videantur; verū etiam ad mores formādos, D. Basili⁹, doctor egregiè moralis, & maximè spiritualis, libros Gentium legendos, & optima quæque ex illis, vt apes ex floribus

In Orat de legend. libris Gentilium.

mel

mel solent, colligēda, accurata oratione sua-
 det. Quidni verò ab ethnicorū factis exempla
 proferre debeat Cōcionator, quum ad formi-
 cam eos qui pigri sunt Salomon, ad bouem Proverb 6.
 & asinum ingratos Iudæos Esaias, ad insulas Esaias 1.
 Cethin, & in Cedar (populū idololatricū)
 Ieremias remittat? Christus verò, Samaritani Ierem. 2.
Luca 10.
 hominis Gētilis charitate ergā proximum in
 medium producta; quia nec Sacerdos, nec
 Leuita officium faciebat; conclusit: *Vade, &
 tu fac similiter.* Nihil ergo à boni Conciona-
 toris officio alienum faciet, qui ad auditorū
 suorum tarditatem excitandam; aut etiā cæ-
 citatē redarguendam, ab ethnicorum dictis
 ac factis documenta petet: qui id videre &
 præstare potuerunt; quod nos. Christiani &
 videre nolumus; & præstare recusamus. Vnū
 illud in hac parte monendus est Conciona-
 tor, quū in hac Æstiuāli Parte tantū 24. Do-
 minicæ, earūmq; Euangelia ponantur, acci-
 dat autē frequentibus annis, vt plures à Pen-
 tecoste ante Aduentum Dōminicæ celebrē-
 tur, vt, quod in ipso Breuiario, ad eas quæ in-
 ferendæ sunt Dōminicæ, faciendū sibi obser-
 uauit, idem quoque in earum Dōminicarum
 Euāgeliis huic Parti Æstiuāli inferēdis intel-
 ligat. In Parte quippe Hyemali Euangelia sex
 Dōminicarum post Epiphaniā à nobis ex-
 plicata inueniet, adeò vt illa pars 28. Euange-
 lia tractet, ista verò non nisi 24. Ex illis ergo

sex Euāgeliis accipiet, quę inter 23. & 24. Dominicā post Pentecosten, iuxta Breuiarij Romani vsum & institutum, inferēda sunt. Hęc pauca præfatus, in opere nūc ipso (diuino suffragante Numine) progrediamur. Euāgelium autē pro prima Dominica post Pentecosten, nō illud tractamus quod pro festo S. Trinitatis in eadem Dominica legitur (illud, fauente Deo, tractaturi in altera huius Promptuarij parte, quę erit de festis Christi, & Sanctorū) sed Euāgelium quod iuxta vsum Romanum in eadem Dominica per modum commemorationis eidē festo adiicitur. Quod si Cōcionator huius Euangelij, explicationē huic diei parum vel cōuenire, vel necessariam esse existimet, quum tota diei celebritas sacratissimæ Trinitatis mysterio tribuatur; pulcherrima tamen huius Euangelij loca, & ad Christianā pietatem in primis necessaria, siue hoc die, siue alia quauis Dominica, aut festo, vbi eorundē locorum materia subiecta occurret, tractare poterit. Vtcunq; est, si non ipsi Cōcionatori, certē cui libet Lectori pio, & purē Christiano, huius Euāgelij loca, insigniter moralia, plurimū ad pietatē cōferre poterūt. Sed hoc huic vni Dominicæ peculiare ac propriū est; de qua re propterea plura verba facienda non sunt. Nunc sacratissima Euangelij verba Christi que Redemptoris nostri cœlestem (quoad mores) doctrinam, expendamus.

INDEX TEXTVVM

EVANGELICORVM, EX

QVIBVS LOCA MORALIA IN

Promptuario Dominicali eruuntur, cum nota cuiusque Dominicæ, in qua tractantur, iuxta ordinem quatuor Euangeliorum, & Capitum cuiusque.

Dominica 5. post Pentecosten.

1. *SI abundauerit iustitia vestra plusquã Scribarum & Phariseorum, non intrabitis in regnum cœlorum.*
3. *Ego autem dico vobis: qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio.*
3. *Qui dixerit fratri suo fatue, reus erit gehenna.*
4. *Si offers munus tuum ad altare; & ibi recordatus fueris, quòd frater tuus habet aliquid aduersum te, relinque munus tuum ante altare, & vade priùs reconciliari fratri tuo: & tunc veniens offer.*

Dominica 14. Post Pentecosten.

1. *Nemo potest duobus dominis seruire.*
2. *Aut enim vnum odio habebit, & alterum diliget; aut vnum sustinebit, & alterum contemnet.*
3. *Non potestis Deo seruire & Mammonæ.*
4. *Ideo dico vobis, ne solliciti sitis anima vestra quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini.*
5. *Hæc omnia Gentes inquirunt. Scit enim pater vester cœlestis, quia his omnibus indigetis.*
6. *Primùm querite regnum Dei, & iustitiam eius, & hæc omnia adijcientur vobis.*

I N D E X.

Dominica 7. post Pentecosten.

Matth. 7.

1. Attendite vobis à falsis prophetis, qui veniunt ad vos.
2. A fructibus eorum cognoscetis eos.
3. Omnis arbor bona bonos fructus facit; & non potest arbor bona malos fructus facere.
4. Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidetur & in ignem mittetur.
5. Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum; sed qui facit voluntatem Patris mei, qui in cælis est.

Dominica 28. post Pentecosten.

Matth. 9.

1. Ecce, offerebant ei paralyticum iacentem in lecto.
2. Videns Iesus fidem illorum, dixit paralytico.
3. Confide fili.
4. Remittuntur tibi peccata tua.
5. Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris?
6. Glorificauerunt Deum, qui dedit talem potestatem hominibus.

Dominica 23. post Pentecosten.

7. Princeps vnus accessit ad Iesum, & adorabat eum.
8. Filia mea modò defuncta est.
9. Accessit retrò, & tetigit simbriam vestimenti eius.
10. Si tetigero tantum simbriam vestimenti eius, salua ero.
11. Et deridebant illum.
12. Et exijt fama hæc in vniuersam terram illam.

Dominica 21. post Pentecosten.

Matth. 18.

1. Oblatus est ei vnus, qui debebat ei decem millia talenta.
2. Iussit eum Dominus eius venundari, & vxorem eius, & filios, & omnia quæ habebat, & reddi.
3. Procidentis autem seruus ille, rogabat eum, dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi.
4. Misertus autem Dominus serui illius; dimisit eum, & debitum dimisit ei.
5. Egressus autem seruus ille; inuenit vnum de conseruis suis

I N D E X.

suis, qui debebat ei centum denarios, & tenens suffocabat eum dicens: Redde quod debes, &c.

6. *Videntes autē conserui eius quæ fiebāt, contristati sunt valde, & narrauerunt domino suo quæ facta sunt.*
7. *Et iratus dominus eius, tradidit eum tortoribus, quo adusque redderet vniuersum debitum.*
8. *Sic & Pater meus celestis faciet vobis, si non remiseritis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris.*

Dominica 17. post Pentecosten.

1. *Interrogauit eum vnus ex eis legis doctor, tentās eum.* Matth. 22.
2. *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua.*
3. *Secundum autem simile est huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum.*
4. *In his duobus mandatis vniuersa Lex pendet, & Propheta.*

Dominica 19. post Pentecosten.

5. *Qui fecit nuptias filio suo.*
6. *Et misit seruos suos vocare inuitatos ad nuptias, & nolebant venire.*
7. *Iterum misit alios seruos, dicens: Omnia parata sunt.*
8. *Illi autem neglexerunt, & abierunt.*
9. *Alius in villam suam, alius verò ad negotiationem suam.*
10. *Reliqui verò tenuerunt seruos eius, & contumelijs affectos occiderunt.*
11. *Rex autem, cum audisset, iratus est, & missis exercitibus suis, perdidit homicidas illos, & ciuitatem eorum succendit.*
12. *Amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?*
13. *Ligatis manibus ac pedibus eius, mittite eum in tenebras exteriores. Ibi erit fletus & stridor dentium.*
14. *Multi enim sunt vocati, pauci verò electi.*

Domini

I N D E X.

Dominica 22. post Pentecosten.

15. *Consilium inierunt, vt caperent Iesum in sermone.*
16. *Mittunt ei discipulos suos cum Herodianis.*
17. *Magister, scimus quia verax es, & viam Dei in veritate doces.*
18. *Viam Dei in veritate doces.*
19. *Non enim respicis personam hominum.*
20. *Reddite quæ sunt Cæsaris, Cæsari.*
21. *Et quæ sunt Dei, Deo.*

Dominica 24. post Pentecosten.

Matth. 24.

1. *Tunc qui in Iudæa sunt, fugiant ad montes.*
2. *Orate vt fuga vestra non fiat in hyeme, vel in sabbatho.*
3. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi vsque modò, neque fiet.*
4. *Surgent pseudochristi, & pseudopropheta: & dabunt signa magna & prodigia, ita vt in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi.*
5. *Sol obscurabitur, & luna non dabit lumen suum, & stelle cadent de cælo, & virtutes cælorum commouebuntur.*
6. *Et tunc parebit signum Filij hominis in cælo, & tunc plangent omnes tribus terræ.*
7. *Et videbunt Filium hominis venientem in nubibus cæli, cum virtute magna & maiestate.*

Dominica 11. post Pentecosten.

Marc. 7.

1. *Adducunt ei surdum & mutum, & deprecabantur eum, vt imponat ei manum.*
2. *Surdum & mutum.*
3. *Et apprehendens eum de turba seorsum.*
4. *Misit digitos suos in auriculas eius.*
5. *Et expuens tetigit linguam eius.*
6. *Et suspiciens in cælum, ingemuit.*
7. *Et precepit illis, ne cui dicerent.*

I. N. D. E. X.

8. Quanto autem precipiebat, tanto magis plus præ-^{Marc. 13.}
dicabant.

Dominica 6. post Pentecosten.

1. Cùm turba multa esset, nec haberent quod mandu-
carent, ait: Misereor super turbam.
2. Quia ecce iam triduo sustinent me.
3. Si dimisero eos ieiunos in domum suam, deficient in
via.
4. Vnde illos quis poterit hic saturare panibus in solitu-
dine?
5. Et sustulerunt quod superauerat de fragmentis, septem
sportas.

Dominica 4. post Pentecosten.

1. Cùm turba irruerent in Iesum, vt audirent verbum ^{Luca 5.}
Dei.
2. Rogauit eum, à terra vt reduceret pusillum.
3. Præceptor, per totam noctem laborantes, nihil cepi-
mus.
4. Sed in verbo tuo laxabo rete.
5. Procidit ad genua Iesu, dicens: Exi à me, quia homo
peccator ego sum, Domine.

Dominica 1. post Pentecosten.

1. Estote misericordes, sicut & Pater vester misericors ^{Luca 6.}
est.
2. Nolite iudicare, & non iudicabimini. Nolite condem-
nare, & non condemnabimini.
3. Dimittite, & dimittimini.
4. Date, & dabitur vobis. Mensuram bonam, & cõfer-
tam, & cõagitatam, & supereffluentem dabunt in
sinum vestrum.
5. Hypocrita, eijce primùm trabem de oculo tuo, & tuum
perspicias vt educas festucam de oculo fratris tui.

Dominica 15. post Pentecosten.

1. Ibant cum illo discipuli eius, & turba copiosa. ^{Luca 7.}
2. Ecce defunctus efferebatur, filius vnicus matri sue.

3. Et

3. Et hæc vidua erat.
4. Et turba ciuitatis multa cum illa.
5. Quam quum vidisset Dominus, misericordia motus super eam, dixit: Noli flere.
6. Et accessit, & tetigit locutum. Hi autem qui portabāt, steterunt.
7. Adolescens, tibi dico, surge.

Dominica 12. post Pentecosten.

Luca 10.

1. Beati oculi qui vident quæ vos videtis.
2. Et ecce quidam legisperitus surrexit, tentās illum, & dicens.
3. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua.
4. Et proximum tuum sicut teipsum.
5. Ille autem volens iustificare seipsum, dixit.
6. Videns eum, misericordia motus est, &c.
7. Vade, & tu fac similiter.

Dominica 2. post Pentecosten.

Luca 14.

1. Homo quidam fecit cœnam magnam, & vocauit multos.
2. Dicere inuitatis vt venirent, quia iam parata sunt omnia.
3. Et cœperunt omnes simul excusare.
4. Villam emi: & necesse habeo exire, & videre illam.
5. Iuga bouum emi quinque: & eo probare illa.
6. Vxorem duxi: & ideo non possum venire.
7. Exi citò in plateas & vicos ciuitatis, & pauperes, ac debiles, & cecos, & claudos introduc huc.

Dominica 16. post Pentecosten.

8. Cùm intraret in domum cuiusdam Pharisei manducare panem.
9. Et ipsi obseruabant eum.
10. Et respondens Iesus, dixit ad legisperitos.
11. Si licet sabbatho curare?

12. Ipse

12. Ipse verò apprehensum sanauit eum, ac dimisit.
 13. Intendens quomodo primos accubitus eligerent, dicit ad illos: Cùm inuitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco.

14. Cùm vocatus fueris, vade, recumbe in nouissimo loco.
 Dominica 3. post Pentecosten.

1. Erant appropinquantes ad Iesum publicani & peccatores, vt audirent illum. *Luca 15.*

2. Murmurabant Pharisei & Scribae, dicentes: Hic peccatores recipit, & manducat cum illis.

3. Hic peccatores recipit, & manducat cum illis.

4. Vadit ad ouem quæ perierat, donec inueniat illam: & cùm inuenerit eam, imponit in humeros suos gaudens.

5. Gaudium erit in celo super vno peccatore pœnitentiam agente, quàm super 99. iustis, qui non indigent pœnitentia.

Dominica 8. post Pentecosten.

1. Redde rationem villicationis tuæ.

2. Filij huius seculi prudentiores sunt in generatione sua, quàm filij lucis. *Luca 16.*

3. Facite vobis amicos de mammona iniquitatis, vt, quũ defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula.

Dominica 13. post Pentecosten.

1. Occurrerũt ei decem viri leprosi, qui steterũt à longè. *Luca 17.*

2. Et leuauerunt vocem suam.

3. Iesu præceptor, miserere nostri.

4. Ite, ostendite vos sacerdotibus.

5. Regressus est, cum magna voce magnificans Deum, & cecidit in faciem ante pedes Iesu, gratias agens.

6. Nõne decem mundati sunt? & nouem vbi sunt?

7. Nisi hic alienigena, & hic erat Samaritanus.

Dominica 10. post Pentecosten.

1. Dixit ad quosdam, qui in se confidebant tanquam iusti. & illud, Non sum sicut ceteri hominum. *Luca 18.*

2. Et

I N D E X. I

2. Et aspernabantur ceteros. Velut etiam hic Publicanus.
3. Ieiuno bis in sabbatho: decimas de omnium que possideo.
4. Publicanus à longè stans.
5. Nolebat oculos ad celum leuare.
6. Percutiebat pectus suum.
7. Omnis qui se exaltat, humiliabitur.
8. Et qui se humiliat, exaltabitur.

Dominica 9. post Pentecosten.

- Luca 19.
1. Videns ciuitatem (Hierusalem) fleuit super illam.
 2. Quia si cognouisses & tu, & quidem in hac die tua, que ad pacem tibi; nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis.
 3. Quia venient dies in te, & circundabunt te inimici tui vallo, & circundabunt te, & coangustabunt te vndique.
 4. Eo quòd non cognoueris, tempus visitationis tuae.
 5. Ingressus in templum, coepit eicere vendentes in illo, & ementes.
 6. Domus mea, domus orationis est.

Dominica 20. post Pentecosten.

- Ioan. 4.
1. Cuius filius infirmabatur.
 2. Cùm audisset, quia Iesus venit in Galilaã, abiit ad eũ.
 3. Rogabat eum vt descenderet, & sanaret filium eius.
 4. Incipiebat enim mori.
 5. Nisi signa & prodigia videritis, non creditis.
 6. Domine, descende, priusquam moriatur filius meus.
 7. Credidit homo ille sermoni quem dixit ei Iesus, & abiit.
 8. Et credidit ipse, & domus eius tota.

P R O M P T V A R I I M O R A L I S S V P E R E V A N G E L I A D O M I N I C A L I A

Pars Aestiualis.

Euangelium Dominicæ i. post Pentecosten.

ESTOTE misericordes, sicut & Pater vester Luc. 6. misericors est. Nolite iudicare, & non iudicabimini. Nolite cōdemnare, & non cōdemnabimini. Dimittite, & dimittimini. Date, & dabitur vobis. Mensuram bonam, & confertam, & coagitatā, & supereffluentem dabunt in sinum vestrum. Eadem quippe mensura qua mensi fueritis, remittetur & vobis. Dicebat autē illis & similitudinem. Nunquid potest cecus cecum ducere? Nōne ambo in foueam cadunt? Non est discipulus super magistrum. Perfectus autē omnis erit, si sic sicut magister eius. Quid autem vides festucam in oculo fratris tui, trabem autem quæ in oculo tuo est, non consideras? Aut quomodo potes dicere fratri tuo, frater, sine eijciam festucam de oculo tuo, & ipse trabem in oculo tuo nō vides? Hypocrita, eijce primūm trabē de oculo tuo, & tunc perspicies vt educas festucā de oculo fratris tui.

PERICOPÆ moralis huius Euangelij.

1. Estote misericordes, sicut & Pater vester misericors est. De operibus misericordiæ præstandis proximo, sicut Deum erga nos misericordiam esse optauimus.

2. Nolite iudicare, & non iudicabimini. Nolite condemnare, & non condemnabimini. Contra omne proximi iudicium, omnemque condemnationem quæ contra charitatem fit, & absque misericordia.

3. Dimittite, & dimittimini. De condonandis iniurijs.

4. Date & dabitur vobis. Mensuram bonam, & confertam, & coagitatam, & supereffluentem dabunt in sinum vestrum. De elemosynæ amplissima à Deo retributione.

5. Hypocrita, eijce primūm trabem de oculo tuo, & tunc perspicies vt educas festucam de oculo fratris tui. Contra iudices & reprehensores proximorum hypocriticos.

Pars Aestiualis.

A

1. Estote

2 PROMPTVARIUM MORALE

1. *Estote misericordes, sicut & Pater vester misericors est.*

Locus moralis de operibus misericordiae præstandis proximo, sicut Deum erga nos misericordem esse optamus. Vult Christus, vt sicut in nos misericors Deus est, sic & nos in proximos simus. Quot ergo modis & rationib⁹ Deus erga nos misericordem se & benignum præbet, tot omnino modis ac rationibus vt erga proximos benigni ac misericordes simus, Christus iubet. Deus autem erga nos misericors est expectando emendationem, recipiendo in gratiam, condonando peccata, largiendo beneficia, puniendo citra meritum, & remunerando ultra meritum, De eo enim dicitur: *Dissimulas peccata hominum propter poenitentiam.* In figura Dei dicitur: *Cum adhuc longè esset (filius prodigus) vidit eum pater eius, & accurrens cecidit super collum eius.* In parabola Dei dicitur: *Non habentibus illis unde redderent, donauit utrisque.* Denique de Deo dicitur: *Escaam dedit timentibus se misericors & miserator Dominus.* Idem & à nobis erga proximum faciendum. Expectanda proximi cōuersio, de qua infra dicitur: *Nolite iudicare, & non iudicabimini.* Ignoscendum & parcendum proximo, de quo infra dicitur: *Dimittite, & dimittimini.* denique & liberalitas erga proximum exercenda, de qua infra dicitur: *Date, & dabitur vobis.* Hæc tria misericordiae genera in hoc Euangelio proponuntur & præcipiuntur, vt in illis Dei erga nos misericordiam imitemur, & imitando consequamur. Ac de illis tribus sigillatim postea dicetur. Nunc de ipsa imitationis necessitate, conuenientia, & utilitate, aliquid in genere dicendum.

Quod ad primum attinet, Naturæ principium est: *Quod tibi non vis fieri, alteri ne facias.* Ex hoc principio fluxit quod Christus in hoc Euangelio dicit: *Eadem mensura qua mensi fueritis, remetietur & vobis.* Patere legem quam ipse tuleris. Nihil hac iustitia iustius. Malum consilium consultori pessimum. *Incidit in foueam quam fecit. Iudicium sine misericordia ei qui non facit misericordiam.* *Noluit benedictionem, & elongabitur ab ea.* Sic Samuel pingui Agag Amalecitarū regi: *Sicut fecit absque liberis mulieres gladius tuus, sic absque liberis inter mulieres erit mater tua.* Per qua quis peccat, per eadē pupitur. Pugnantis contra Chananæos filijs Israël, fugit Adonibesech rex eorum: quem persequuti comprehenderunt, cæsis summitatibus manuum eius ac pedum. dixitque Adonibesech:

Sap. 11.

Luca 11.

Luca 7.

Psal. 119.

Loci partitio.

Iacob. 2.

Psal. 108.

Exempla.

1.

1. Reg. 15.

Sap. 11.

2.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

alicuius criminis conuictus, sed ut vel inde etiam extrahe-
retur. Breui post quum Imperatorem ipsemet offendisset,
ad Ecclesiam supplex confugit, sed inde extractus capitale
tulit supplicium, iniquæ legis æquam ferens pœnam. Lu-
douico vndecimo Francorum Regi Episcopus quidam Ve-
rodunensis author & inuentor fuit carceres quosdam &
cancellos ferreos, aspectu terribiles, horrore & tenebris
plenos, clâusuris autem munitissimos construendi: sed ipse
primus in eos coniectus fuit, & quatuordecim illic annis
iacuit. Thrâsylvus, qui Busiridi tyranno, persuasit ad pluuiam
de cœlo impetrandam, hospite immolato placandos esse
deos, immolatur statim & sacrificatur ipse, quia hospes erat.
Perillus qui taurum æneum fabricauit, in quo subiecto igne
qui poneretur vocem bouinam ederet, ut Phalaridi Siculo
tyranno crudelissimo grafificaretur, eodem iubente & co-
gente tyranno, primus ipse omnium (ut cauit Claudianus.)

Sensit opus, docuitque suum mugire iuuenicum.

Pericles Dux Atheniensium legem scripsit, ut nemo ad
gubernandam Rempubl. accedere permitteretur, nisi qui
utroque parente ciue natus esset. Tetigit autem ipsum le-
gis vltio. Nam duo filij quos habuit, Patroclus & Xantippus,
mortem obierunt. Superstites autem Pericli fuere nothi;
quibus potestas administrandi Rempub. per legem patris
erat erepta. Nostra memoria Thomas Cromvellus Hen-
rico 8. Angliæ Regi, cui à Consilijserat, author fuit ut legem
ferret, qua caueretur ne quisquam læsæ Maiestatis suspectus
aut delatus, ad colloquium Regis admitteretur, nisi causa
prius in Senatu Regis cognita. At ipse paulo post omnium
primus huius legis rigorem sensit, & omni illi ad Regem,
cui charissimus erat, aditum interdicto, capitalem sententiam
accepit & subiit. Sic solet Dei altissima prouidentia hanc
inclementiam punire, & in ea punienda hanc mensuram ser-
uare, ut qua mensi fuerint, eadem remetiatur & illis. Quæ
omnia nos docent quàm sit necessarium ut simus erga nos
mutuò misericordes, sicut Pater noster Deus erga nos mi-
sericors est.

Sed nunc vide quàm sit hoc etiam congruens atque con-
ueniens. Decet filios patri assimilari. Aliter instituitur filius
Regis, aliter filius pastoris. Ille formatur ut mores paternæ
dignitati conuenientes induat: hic non instituitur nisi ad
pecora

8.
Philippus Co-
mines histor.
sua cap. 136.

9.
Claudianus, &
Ovidius de
trist. lib. 5. &
in Ibin.

10.

11.
Aelianus de
var. histor.
lib. 6.

Simile.

IN DOMIN. I. POST PENTECOST. 5

pecora pascenda. Si Deum Patrem vocamus, & filij eius esse volumus, mores diuinæ Maiestati conuenientes, vt filij nobiliter instituti, induere oportet. At nihil diuinæ Maiestati conuenientius quàm bonitas, clementia, misericordia, mansuetudo. *Deus cui proprium est misereri semper & parcere*, orat Ecclesia. *Misericordia Domini plena est terrâ*, ait Psal. 52. David: quia, vt in hoc sermone Christi habetur, benignus est super ingratos & malos, *& pluit super iustos & iniustos*, Luca 6. *& facit solem suum oriri super bonos & malos*. Imò vt David alio in loco cecinit, *Domine in cælo misericordia tua*, *& veritas tua usque ad nubes*. Sanè vt conuenit creaturæ, egenam esse & pauperem, ideoque accipere, non dare; sic conuenit Creatori diuitem & benignum esse, ideoque dare, non accipere, sicut etiam *bonorum nostrorum non indiget*. Nihil ergo magis proprium Deo quàm benefacere & misereri, In visione illa magnifica qua Moyse vidit gloriam Domini transire, potissimum quod in illa gloria vidit, erat misericordia Dei: vnde exclamauit videns illam gloriam, *Domine Exod. 34. nator Dominus Deus, misericors & patiens & multa miserationis*. In hac ergo misericordia Deum Patrem referre debemus, quia in hac potissimum paternos mores eiusque Maiestati conuenientes, vt filij bene instituti, referimus. Præ- *Simile.* terea vt filius patrem referat, vel patri similis dicatur, nec manibus nec pedibus, sed facie, quæ certior pars hominis est, similis patri esse debet. hoc enim respectu alter alteri similis esse dicitur. Quod autem in Deo magis altum magisque conspicuum est, & vnde magis innotescat, sicut facies in homine, sola misericordia est. *Misericordia enim eius super Iacob. 8. omnia opera eius: & Misericordia eius super exultat iudicium*. In hoc ergo Deo similes esse debemus, si similitudinem eius affectamus. Quare non iubet nos Christus esse potentes, esse In sola bonitate Deo similes esse debemus. sapientes, esse miraculorū operadores, sicut Deus Pater noster est: sed tantum, *Estote misericordes, sicut Pater vester misericors est*. Diabolus voluit in potentia Deo assimilari, quum dixit: *Ascendam in cælum, & similis ero Altissimo*. Diabolus hominem decepit affectata sapientia Dei. *Eritis, inquit, sicut dii scientes bonum & malum*. Simon Magus voluit in operatione miraculorum similis esse Apostolis. Obtulit illis pecuniam, dicens: *Date mihi hanc potestatem, vt cuiuscumq; manus imposuero, accipiat Spiritum sanctum*. Videlicet in signo visibili quod miraculum erat. At Christus in sola misericordia, bonitate, clementia, vult nos Patri nostro similes esse. Sic & seipsum

Matth. xi.

De verb. Domi.

Sermo. 10.

nobis imitandum proponit. *Discedite à me quia mitis sum & humilis corde.* Non dicit (vt hæc verba exponens ait Augustinus) *discite à me mundum fabricare, non cuncta visibilia & inuisibilia creare, non in ipso mundo mirabilia facere, sed quoniam mitis sum, &c.* Non ergo in magnis istis & mirabilibus super nos, sed in misericordia, mansuetudine, humilitate, Deo Patri similes nos esse conuenit, vt eum in facie representemus, non in brachio potentiae, non in cerebro sapientiae, non in digito Dei aut dextera excelsi. Magna ergo huius præcepti necessitas, magna conuenientia.

Vtilitas præcepti de imitatione.

Matth. 5.

Eccles. 4.

Proverb. 11.

Psal. 143.

Simile.

Plinius natur.

histor. lib. 8.

Vide nunc quanta sit eius utilitas. *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.* Qui ergo erga proximū misericordes sunt, ad Dei in se misericordiam ius habent. *Esto misericors pupillis vt pater, & pro viro matri illorum, & eris tu velut filius Altissimi obediens, & miserebitur tui magis quam mater.* Rursum alia Scriptura: *Anima qua benefacit impinguabitur: & qui inebriat, ipse quoque inebriabitur.* Age ergo, vis vt Dominus rationem vitæ tuæ exigat in iustitia, an in misericordia? Nosti vocē sancti Prophetæ: *Ne intres in iudicium cum seruo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis viuens.* Si sic Sanctus, quanto magis tu peccatorum sarcina oppressus iudicij rigorem formidabis? Sis ergo misericors, vt misericordiam inuenias. Nobilissima animalia hunc affectum habent. Leo parcit semper subiectis. Elephas si errantem in desertis locis viatorē inuenit, quasi cōpatiēns ei, in viam publicā reducit. Hæc de misericordia erga proximos in genere: nunc ad ipsas species in hoc Euāgelio positas.

2. *Nolite iudicare & non iudicabimini. Nolite condemnare, & non condemnabimini.*

LO C V S moralis contra omne proximi iudicium, omnemque condemnationem quæ contra charitatem fit, & absque misericordia. Huiusmodi autem iudicium est triplex; temerarium, vsurpatum & hypocriticum. De hypocritico iudicio infrà Christus multa dicit. Quare de illo seorsim dicendi locus erit. Nunc de temerario, & vsurpato. Neque enim excludit hoc loco Christus vel iudicium discretionis, quod in manifesto proximi malo, & vbi signa peccati sunt euidētia, exercetur: vt iudicare esse hominem blasphemum quem audio blasphemare, actu dico blasphemum, non habitu & consuetudine: (alia enim temerarij iudicij pars magna est, quum ex vno actu peccati, hominē simpliciter talem

talem esse iudicamus, ex vno actu ebrietatis, ebriosum) vel iudicium legitimæ authoritatis, quod secundum formam iuris vel diuini vel humani instituitur. Neutrum horum iudicium excludit Christus, quantum ex seipsis est. Nam hæc ipsa si cum odio proximi, cum libidine reprehendendi, cum fastu exercentur (vt ille Diogenes qui culcitram Platōnis, in qua sedens docebat, pedibus calcando dixit. *Calco fastum Platonis, sed, vt Plato mox ei respondit, cum alio fastu*) ad hanc Christi prohibitionem pertinent, & misericordiæ charitatique erga proximos maximè contrariæ sunt. Sed extra legitimam authoritatem, & manifestam veritatem delicti, omnne nostrum de proximis nostris iudicium, omnis proximi cōdemnatio, est actus & temerarius & usurpatus, ideoque contra charitatem & misericordiam. Temerarium iudicium est, quod ex leui coniectura leuibusque signis colligitur. Hoc appellat Scriptura, iudicare secundum faciem. *Nolite* (ait Christus) *secundum faciem iudicare, sed rectum iudicium iudicate*. Secundum faciem iudicat qui factum solum externum per se considerat, absque suis circumstantiis, quæ facti speciem mutare possunt; absque intentione facientis, quæ honestissima esse potest quando in facto erratur: absque fine propter quem factum fuit, qui in facto malo si bonus sit, saltem attenuat peccatum; denique absque facti ipsius causa & origine, vt vel praua societate, vel vehementi tentatione, vel fortè vi illata; postremo non habita temporis, loci, personæ consideratione, quæ omnia factum apparenter improbum vel excusare, vel certè plurimum alleuiare poterunt. Secundum faciem quoque iudicat, qui quod in vno probat, in altero improbat, vt Pharisei qui circumcisionem Mosaicam in sabbatho factam probabant, Christum in sabbatho sanantem totum hominem improbabant. Erat enim circumcisio quædam, hominis sanatio. Totum hoc iudicium temerarium est, & à pessima malitiæ radice profectum. Præcipiebat Deus in Leuitico vt septem diebus leprosus clauderetur. Non permisit sacerdotem facile de lepra iudicare, sed suspendi voluit iudicium septem diebus. Multo minus vult nos, qui autoritate probandi lepras, id est iudicandi peccata aliorum, caremus, de aliorum interna malitia, quæ non ita videri potest sicut corporis lepra, statim & temerè ad iudicandum prosilire. Dicit solet: Mala mens, malus animus. Et Apostolus ait: *Omnia munda mundis*, (quod aliis verbis alibi dixerat; *Charitatis nil mali cogitat*) *conquinatis*

Apophthegma.

Iudicium temerarium.

Ioan. 7.

Iudicare secundum faciem, quid.

Ioan. 7.

Leuit. 13.

Typus.

Tit. 2.

1. Corinth. 13.

Eccles. 10.

Iudith. 13.

1.

Similia.

2.

3.

4.

5.

6.

Plutarch. in
Polit.In Prato spirit.
cap. 134.Apophteg-
mata.Tractat. 30. in
Ioan.

Simile.

Psal. 118.

autem & infidelibus nihil est mundum, sed inquinata sunt eorum mens & conscientia. Ideo mali quum sint, omnes sibi similes esse iudicant. Nero impurissimus neminem à libidine purum iudicabat. Vnde Scriptura: *In via stultus ambulans, cum ipse sit insipiens, ceteros putat insanire.* Vago cubicularius Holophernis quum ipse carnalis esset, putabat Holophernem cum Iudith in longum mane libidinari. Quem admodum cucurbitulæ quod in carne deterrimum est ad se trahunt, sic improborum animi deterrima quæque cogitando & suspicando ad se trahunt. Animus quippe omni malorum genere scatens, horrens, ac metuens quæ sunt intus, exilit foras, vagaturque circa aliena, vt lamia quædam domi cæca (oculis in vasculo repositis) foris oculata. Sicut porci non nisi in luto & fimo fodiunt, sic malus animus & sordidus non nisi mala & sordida cogitat. Qui impetigine laborat, perpetuum affricum desiderat. Sic quouis prauo desiderio affectus idem alteri affricare cupit; vt vel aliorum malis quasi sibi similibus se oblectet, vel sua mala ex aliorum aut comparatione iustificet, aut communionem & societate alleuet. Sicut argentum viscera, quum naturalis calor ad externa corporis diffunditur, sic circa alienos defectus notandos ideo solliciti & feruidi sumus, quia nostra negligimus. Sicut quibus domi nullum est negotium, in foro obambulant: ita qui in exploranda vita sua negligentes sunt, in aliena iudicanda curiosi sunt. Interrogatus senex quidam monachus à fratre quodam quid causæ esset, cur assidue iudicaret fratres respondit: *Quia necdum te ipsum cognouisti.* Nam qui se ipsum nouit, fratrum vitia non aspicit. Appositè sanctus Augustinus: *Non iudicat personaliter, qui diligit æqualiter.* Ideo enim secundum personas, non secundum rem iudicamus, quia personarum acceptores sumus, quia persona quam iudicamus, nobis displicet. Vt autem scias ex iudicio ne, an certa ratione, an ex affectu & corrupta passione fratrem iudices, transfer in alterum quem diligis vel in te ipsum, factum id quod iudicas atque condemnas. Si enim adhuc tibi displicet factum, ratio iudicauit; si amplius non displicet, prauus affectus te decepit. Vbi charitas & misericordia habitant, ibi frater non iudicatur. Lex fidelium mercatorum est, vt socij sint non minus in damno quam in lucro. Hoc fit in tota fidelium societate. Sicut enim charitas aliena bona facit sua, iuxta illud: *Particeps ego sum omnium timentium te;* atque ita multum lucratur: sic

sic misericordia aliena mala facit sua, fratribus compatien-
do, iuxta illud: *Gaudere cum gaudentibus flere cum flenti-* Roman. 12.
bis. De hac lege & societate Apostolus: *Sicut socij estis pas-* 2. Corint. 1.
sionum, ita & consolationum. At totum hanc societatem
dissoluit temerarium proximi iudicium ex malevolentia or-
tum. Nam & rectè facta condemnat, & leuia peccata exag-
gerat, & ad primam peccati suspicionem iudicat. Sic aliena
tam bona quàm mala à seipso longissimè remouet, & foedus
societatis abrumpit. Nihil huiusmodi hominibus in Chri-
stiana societate molestius.

Nam vt venti illi omnium sunt molestissimi qui pallia no-
bis reuellunt, & vt ciuitates portas quasdam habent nefa-
stas, per quas non nisi purgamenta eiiciunt; sic qui temerè
fratres iudicant, secretissima violenter expandunt, optimà
quæque famæ ornamenta abripiunt, & omnes quas inue-
niunt sordes efferunt. B. Franciscus cum pauperculo quodam *Exempla.*
sibi obuiam facto, nuditatem eius dolens identidem inge- *M. Marulus*
misceret (iuxta societatis Christianæ legem, quàm modò *lib. 5.*
diximus, de qua etiam Apostolus ait, Alter alterius onera
portate (compassionis affectu) & sic adimplebitis legem
Christi) & frater quocum vna iter agebat, dixisset: Pater
etsi rebus ille pauper est, fortasse rerum concupiscentia di-
ues est: continuò ipsum tunicam suam exuere, & pauperem
operire iussit: vt quem lingua læserat, ei beneficio satisfac-
ceret. Idem sanctissimus Pater audiens semel fratrem quen- *S. Bonaventura*
dam denigrare famam alterius, conuersus ad vicarium *in vita eius,*
suum; Surge surge, inquit, discute diligenter: & si accusa- *cap. 8.*
tum fratrem innocentem repereris, accusantem dura cor-
rectione cunctis redde notabilem. Subiiciam hîc paucis
quædam remedia contra hunc temerarij iudicij morbû per-
uersum. Vt in aliorum delictis æquiores te præbeas, confi-
dera pios ac sanctos esse posse qui à te viro etiã bono & iusto
diuersi sunt, ac diuersam vitæ rationem instituunt, diuer-
sos mores habent, iuxta diuersa vnus & eiusdem S. Spiritus
charismata, vt latè Apostolus describit.

Sanè si idem semper omnes velle, idè facere, eadem nego-
tia tractare deberent, in vnum forum vel omnes eodem mo-
mento concurrere, vel neminem eò ire oportebat: quod &
in aliis vitæ negotiis accideret. Deinde si defectum in fra-
tre vides, cogita sub illo defectu multas latere virtutes, aliã-
que opera bona, iuxta illud Ciceronis in Senatu Romano
responsum. Declamanti enim Memmio cuidam contra M.

Simile.

Exempla.

M. Marulus
lib. 5.

S. Bonaventura
in vita eius,
cap. 8.

Iudicij teme-
rarij remedia.

1.
Stella. de contē-
ptu mundi, cap.
24.

Rom. 12. &
1. Cor. 12.

24

Plutarchus in
Catone.
Apophteg-
ma.

3.

Catonem quòd tota nocte se ingurgitaret, respondit
10: *Cur non addis, quòd tota die aleas ludis?* Cato enim
totos dies Reipub. negotiis impendisset, de nocte se
liberalius recreauit. Memineris quoque defectus proprios
& quòd grauioribus fortè peccatis ipse obnoxius es. Vide
manticæ quod in tergo est; de quo mox ex Ch isti verbis in
hoc Euangelio plura dicemus. Hoc est enim trabem ex ocu-
lo tuo tollere, vt festucam in fratris oculo meliùs videas.

4.

Eccles.ii.
Exemplum.

Rursum & id cogita, quòd qui nunc grauius tibi lapsus vi-
detur, subito per Dei gratiam in alium virum immutatus
est, aut breui immutabitur, iuxta illud: *Facile est in oculis
Domini subito honestare pauperem.* Ruben qui paulo antè li-
bidine carnali cæteris fratribus fuit peior, videns tamen fra-
trum suorum in Ioseph conpirationem vnanimem, solus
eum *ex fratrum manibus eripere nitebatur*; ideòque eum in
cisterna non reperiens clamabat: *Puer non comparet, & ego
quò ibo?* Quòd si actionem ipsam excusare non potes, seque-

Genes.7.

5.

Serm.40. super
Cant.

re consilium D. Bernardi: *Excusa intentionem, si opus non po-
tes,* Aut si hoc non placet, ex ignorantia eum offendisse exi-
stima, ideòque misericordia dignum, iuxta illud Pauli: *Mi-
sericordiam inueni quia ignorans feci.* Si nec hoc modo excu-
sare fratrem potes, tibi persuade à grauissima aliqua tenta-
tione victum illum fuisse, quæ si te aggressa fuisset, non se-
cus oppressisset & victas manus dare coëgisset. Hanc confi-
derationem te docet Apostolus dicens: *Fratres, si præoccu-
patus fuerit homo in aliquo delicto: vos qui spirituales estis, hu-
iusmodi instruite in spiritu lenitatis, considerans teipsum ne &
tu tenteris.* Huius rei præclarum exemplum vide in alia Do-
minica ex Cassiano. Postremò vide ne in quo alium iudicas,
teipsum condemnes. Iudicas alium grauius peccasse absque
legitima autoritate, absque manifesta veritate, & sic ipse-
met grauius peccasti. *Charitas enim non amulatur, non agit
perperam: non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, con-
gaudet autē veritati.* Qui ergo contraria charitati facis, qui
non compateris peccato fra-ris, sed æmularis, & ad reprehē-
dendum ac iudicandum citò prorumpis; qui agis perperam,
qui cogitas malum, qui gaudes super iniquitate fratris, iu-
dicando, condemnando, propalando, ventilandò illud, alium
iudicans, teipsum condemnas.

6.

I. Timot. i.

7.

Galat.6.

8.

Rom.2.

I. Corint. 13.

ATQUE hæc de iudicio temerario, de quo vide plura in
alia Dominica: nunc de vsurpato dicendum. Qui iudi-
cat fratrem absque legitima autoritate & manifesta ve-
ritate,

Domi.3. Qua-
drage. text.2.

ritate,

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Iacob. 4.

Hoc sensu D. Iacobus scripsit: *Qui iudicat fratrem, iudicat legem.* Legis enim sibi partes usurpat, cuius est iudicare: & secundum quam iudicia exerceri debent ab iis qui legum administratores sunt. *Si autem iudicas legem, non iam legis factor es, sed iudex.* At lex Dei nobis data est ut eam faceremus, non ut quoslibet iuxta eam iudicaremus. Vnde S. Augustinus: *Noluit Deus hominem ab homine iudicari, ex arbitrio suspicionis, vel etiam extraordinario usurpato iudicio, sed potius ex lege Dei secundum ordinem Ecclesie, siue ultrò confessum, siue accusatum atq; conuictum.* Hoc totum Christus dicere voluit, in illis verbis, *Nolite iudicare, nolite condemnare.*

*Homil. 50.
ex 50.*

Præmiū non
iudicandi, &
non condem-
nandi.

Matt. 7.

Sed nunc vide quid vel mercedis vel gratiæ adiungat. Ait: *Et non iudicabimini, & non condemnabimini* id est; Si nihil in fratres temerè iudicando statueritis, si misericordiæ & charitatis leges erga fratres seruaueritis; vos quoque à Deo misericordiam inuenietis, mitius iudicium, minorem condemnationem accipietis. Quod apud Matthæum clariùs apparet, vbi Christus dicit: *Nolite iudicare, ut nō iudicemini; in quo enim iudicio iudicaueritis, iudicabimini: & in qua mensura mensi fueritis, remetietur & vobis.* Si mensura qua alios iudicatis, est charitas, benignitas, misericordia; mensura quoq; qua Deus vōs iudicabit, erit etiam charitas, benignitas, misericordia. Si autem mensura vestra rigor est, asperitas, & summum ius; talis erit Dei mensura quum vos iudicat. Hoc est quod Dauid Deo dicit: *Quoniam tu populum humilem saluum facies, & oculos superbiorum humiliabis.* Qui erga fratres mites fuerūt, illos saluabit Dominus, coronans eos in misericordia & miseratione. Hanc mensuram multis verbis alibi Dauid exprimit. *In memoriam redeat iniquitas patrum eius in conspectu Domini, & peccatum matris eius non deleatur. fiant contra Dominum semper (id est, coram Domino) & dispareat de terra memoria eorū.* Quorsum enim hæc omnia, & multa quæ in Psalmo præcedunt, Propheta imprecatur? Subiungit: *Pro eo quod non est recordatus facere misericordiam, & persecutus est hominem inopem & mendicum, & compunctum corde mortificare.* In alios rigidus & immisericors fuit. Tales quippe Dominus non in multitudine miserationum suarum iudicabit, sed *in furore suo arguet, & in ira corripiet.* Vide plura loco proxime præcedenti.

*Psal. 17.**Psal. 108.**Psal. 37.*

3. *Dimittite, & dimittimini.*

Locus moralis de condonandis iniuriis. Hanc legē posuit De condonan-
 Christus, non tam æquitate plenā quàm misericordia, dis iniurijs.
 vt si fratribus nostris dimittimus ille nobis dimittat. Æquum
 sanè est vt nobis inuicem condonemus, quia fratres sumus.
 Sed misericordia magna Dei est, nobis propterea ignoscere,
 quia quod æquitas postulat, id fratribus præstamus. *Tu qui-*
dem eum habes inimicum (ait Augustinus) *qui tecum creatus est.* *Enarr. in*
Deus verò eum qui creauit. Multo igitur æquius est vt homo *Psal. 54.*
 homini, quàm vt Deus homini parcat. Rursum tu remittis,
 quum ipse remissione indigeas. Quis enim qui non peccet?
 At Deus nullius rei indigens est, & peccare non potest. Dein-
 de tu quantacunq; tandem alijs remittis, maiora habes quæ
 tibi Deus ignoscat. Postremò tu cōseruo, Deus seruo ignoscit.
 Et tamen huic tam necessariæ æquitati, hoc maximum præ-
 mium Deus retribuit, vt si fratribus ignoscimus, ille nobis
 ignoscat. Nèpe vt nostra inclemētia luculentius appareat, &
 si perimus, per nos ipsos pereamus: si peccatorū veniam non
 consequimur, id nostra culpa fiat, non Dei inclementia. Hoc *Matth. 23.*
 docet illa Christi parabola de decem millibus talentis, quæ
 roganti veniā seruo Dominus remisit: seruus autē idem con-
 seruo roganti, cētum denarios remittere noluit. Cui propte-
 rea Dominus dixit: *Serue nequam, omne debitum dimisi tibi,*
quoniam rogasti me. Nonne ergo oportuit & te misereri conserui- *Serm. de Encar-*
tui? Hoc est ergo (vt Chrysostronus loquitur) *terribile myste-* *rys.*
riū, hoc pactum inter Deū & nos: quo ille quidem incredibi-
 li misericordia nos ad certam veniam vocat, nos verò me-
 dium accepimus remissionis peccatorū, & facillimū & salu-
 berrimum & iucundissimū. Quid enim facilius quàm decem
 dare, vt mille accipias? quid salubrius quàm omnem animo
 malitiam depellere? quid iucundius quàm in perpetua pace &
 animorū consensu viuere? Hoc totū SS. Patres obseruarunt.
 Chrysostronus sic scribit: *Ad impetrādā nostris sceleribus ve-* *Homil. in epist.*
niam non opus est pecunia, non opus est in longinqua peregrinari, *ad Philem.*
non pericula, non labores tolerare. Sola sufficit bona voluntatis iniurias vili-
integritas. Et paulo pōst: *Quis vnquā inter homines remittens* *tas.*
conseruo modicum, propterea à Domino suo totius debiti remis-
sum obtinuit? At hīc quotidie tibi hoc datur. Deus enim noster di-
ues est in misericordia & miserationibus. Deinde si nihil à Deo
huic indulgētia præmij proponeretur, at quia omnes beneuolo &
benefico fauēt, omnes illū admirātur & laudant, etiā non iubēt

*Moral. in Iob.
lib. 10. c. 18.*

*Condonandi
necessitas.*

Simile.

*Homil. 20. in
Matthæum.
Condonandi
iucunditas.*

*In expositione
orai. Domin.*

Dissimile.

1. Ioan. 3.

*In li. de perfect.
iustitia.*

Deo remittere debebamus debitoribus nostris. Hæc ille. ex quibus huius pacti & cōditionis magna facilitas satis elucescit. de salubritate eius sic D. Gregorius. Nonnunquā quia nos culpas rariū committimus, aliena pigriū delicta relaxamus, & quo peccare noster animus sollicitiū metuit, eo districtiū in id quod ab alio in se delinquitur animadvertimus. Unde fit ut eo inueniatur unusquisq; tardior ad veniā, quo proficiendo factus est cautior ad culpā. Sed quid hac doloris macula reperire deterius potest, qua in conspectu Iudicis charitatem nō inquinat, sed necat? Vitā quippe anima qualibet culpa polluit, seruatus verò contra proximum dolor occidit. Menti namq; ut gladius figitur, & mucrone illius ipsa viscerū occulta perforantur. Qui scilicet à trāsfixo corde nisi prius educatur, nihil in precib⁹ diuinæ opis obtinetur. Nā & vulneratis mētibus imponi medicamina salutis nequeūt, nisi ferrum à vulnere antè subtrahatur. Hinc ergo Saluator dicit; Nisi remiseritis hominibus peccata eorū, nec Pater vester qui in calis est remittet vobis. Hinc cōtra institutionē postulationis, cōditionem posuit pietatis, dicens: Dimittite & dimittetur vobis: ut profectò bonum quod à Deo compuncti petimus, hoc primū cum proximo conuersi faciamus. Hæc huius conditionis salubritas est. de eius iucūditate sic Chrysostronus: Potuit sanè Deus absq; hac mutua & reciproca proximi tui condonatione tibi omnia peccata dimittere; vult tamen beneficium etiam per ista media conferre. Quare? mille tibi videlicet occasiones præbēs māsuetudinis ac pietatis, & hoc quod in te belluinū est depellēs, & iram qua si agras extinguēs, & vndiq; quasi tibi te ipsum reconciliās, & coniungens. Hæc ille. sed & hoc præcepto hoc pacto instituto, ad maximam nos fiduciā excitauit. Nam quanta spes veniæ est (ait Cyprianus) quum ipse Iudex nō tam expectat qua ratione à supplicio liberemur, quā ipse nos viam ac modū docet; unde id efficiamus. Quasi diceret, sic facite, & ego parcam. Dimittite, & dimittemini. In humanis iudiciis nō licet iudici partē alterā informare, ne acceptor personarum sit, aut parum æquus videatur. At Deus pro sua inānita bonitate homines informat quomodo cōtra accusatorē diabolum se defendāt. De hac fiducia dixit D. Ioānes: Si cor nostrū nos non reprehenderit, fiduciam habemus ad Deū, & quacunq; petierimus ab eo accipiemus. His enim verbis admonet nos (ait sanctus Augustinus) ne cor nostrū in ipsa nos oratione & petitione reprehendat, & ne fortè quum cœperimus dicere, Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus, cōpungamur nō facere quod dicimus, aut etiā nō audeamus dicere quod nō facimus, & fiduciam petendi amittamus.

Hæc

Hæc ille. Qui enim orationē quotianā dicit, & non dimittit; ad hunc locum quum venerit, quid faciet? Si verba recitat, mentitur, & os quod mentitur, occidit animam! Si non recitat, non orat, quia non sic orat ut Christus orare iussit. *Sapient. 1.*

Sed & illud quoque in hac conditione tenendum, ut ex animo fiat remissio & proximi cōdonatio. Sic Christus, post parabolam serui qui suo conseruo non pepercit, concludit: *Condonare ex animo.*

Sic & Pater meus celestis faciet vobis, si non remiseritis unus- *Matth. 18.*

quisque fratri suo de cordibus vestris. Quam rem sic Chryso- *De cōpunct. cordis lib. 1.*

stomus appositè explicat; Si tantummodo non laedis eum qui te

laesit, auertas te tamen ab eo, nec libenter eum videas, manet sine

dubio vulnus in pectore; & dolor auęscit in corde. Quod si ita

est, nondū utiq; quod Christus mandauit impletur: Nunquid tu

ita vis propitium tibi fieri Deū, ut non quidem te laadat, auertat

se tamen abs te, & peccatorū tuorum memoriā gerat, & te vi-

dere nolit? Quod si hoc nō vis: memineris quid Scriptura di-

cat: Homo homini reseruat iram, & à Deo querit medelam? In *Eccli. 28.*

hōinem similem sibi nō habet misericordiam: & de peccatis *Exemplum.*

suis deprecatur? Huius rei illustre exemplū proferam, ut quā- *illustre.*

ta sit huius præcepti necessitas, melius intelligatur. Sapricius *In vita sancti*

presbyter & Nicephorus laicus Antiochiæ maximè erant fa- *Nicephori*

miliates & amici. Orta autem inter eos similitate, iam Nice- *Martyris apud*

phorus ad se rediēns primū per amicos ter quaterve recō- *Surium 9. Fe-*

ciliati petit: quumq; hoc non succederet, supplex ipse veniam *bruar. tom. 1.*

rogat, sed frustra: Orta mox persecutione sub Valeriano Im-

peratore; Sapricius ut presbyter delatus (nam in solos presby-

teros sæuijt tunc persecutio) eidem fortiter confitetur, tor-

menta varia sustinet, sententiam capitalem accipit. Hoc au-

dito; Nicephorus ei ad supplicij loco ducto in via occur-

rit: prostratus ad pedes eius, veniam & charitatis osculum

petiit. Facit hoc bis tēve, adeò ut lictores pagani eum quasi

stultum deriderent, qui tam anxie veniam ab homine statim

morituro peteret. At Sapricius ne verbum quidem ei respon-

det, ne quidem in ipso supplicij loco & puncto. Quum ergo à

carnifice iuberetur Sapricius genua flectere ut caput ei am-

putaret, dicit licitoribus: Nolite me ferire, & dijs sacrifico.

Hoc audito, Nicephorus multis verbis & lachrymis eū ro-

gat ne sic se in æternum perdat. Sed eo persistente, exclamat

Nicephorus: Ego sum Christianus; me pro ipso ferite. Licto-

res ergo re tota confestim ad Præsidem delata, & ab eo

potestate accepta, miserum Sapricium dimiserunt, qui fra-

trem nō respiciens, Christum negauerat: Nicephorum

verò

verò Martyrij gloria, amputato eius capite, coronatus. Tanti momenti hoc est, *Dimittite: & dimittimini.* Quis enim dubitat, omnia Sapricij peccata semel dimissa nunc iterum rediisse, & debitum totum semel remissum nunc iterum exactum fuisse, quia conseruō suo dimittere noluit? Sic qui dimisit fratri, martyr fit: qui dimittere noluit, apostata fit. Charitatis defectus hoc totum erat. Sicut enim vehementior est ignis qui longè distantia calefacit, quàm qui vicina; sic maior est charitas quæ inimicos, quàm quæ amicos diligit. Ut autem ignis vehementer incensus omnia iniecta in ignem vertit, sic magna charitas tam ex iniuriis quàm ex benefactis accenditur. Cuius egregiæ charitatis exemplum proferam, sicut odij & malevolentiae iam prolatum est. Opposita enim iuxta se posita magis elucescunt. In Prato spiritali sic legimus: Frater quidam vicinus cellæ cuiusdam senis, absente aliquādo sene cellam eius ingressus, libros eius & vasa diripuit. Rediens senex, & quod factum erat videns, pergit ad fratris cellam, ei quod acciderat narraturus. Inueniens autem vasa in medio posita (nondum enim alter ea reposuerat) nolens eum senior confundere, alia quadam necessitate simulata, expectauit foris, donec omnia abscondisset. Moxque veniens, de alia re ei locutus est. Sed & postea eum in carcerem coniectum esse audiens, petijt à quodam alio sene esculenta quædam, & ad fratrem illum captiuum; defert, non sciens quòd ob furtum prædictum in carcerem fuisset coniectus. Mox illi frater vbi omnia sua adhuc in tuto essent renunciat, culpamque confitetur, & veniam deprecatur. Senex verò sanctè affirmans se non ea causa venisse, sed tantum vt charitatem illi faceret, etiam eius liberationem apud Iudicem procurauit. Magna & varia fuit huius senis charitas, qui fratrem, quem antea dilexit, facta illi iniuria diligere non cessauit: qui delinquenti in eum fratri facile dimisit, eo quòd plus fratrem quàm vasa direpta dilexit: qui opera misericordiæ visitando & liberando nocentem fratrem exercuit: qui denique his modis ad peccati voluntariam confessionem fratrem perduxit, & *lucratus est animam fratris sui.* Sic Alexander Patriarcha Hierosolymitanus fugientem à se ac multa furatum notarium suum, posteaque vinctum ac captiuum, 85. numismatibus redemit. Vnde in ea tunc ciuitate dici solebat: Nihil vtilius quàm Alexandro malefacere. Sic quum ad alium senem Eremitam latrones ingressi essent, dicentes, Omnia quæ sunt in cella tua,

Simile.

Charitatis
exempla.

1.
Cap. 211.

1.

2.

3.

4.

2.

In Prato spiri-
tual. cap. 34.

Cap. 211.

3.

tua, venimus tollere; dicit illis: Quæcunque vobis videntur filij tollite: quod quum fecissent abierunt. Et cum solum marsupium, quod pendebat, reliquissent, senex illo accepto post eos sequebatur clamans ac dicens: Accipite filij à me quod tollere obliti estis de cella nostra. Illi ergo admirantes senis tolerantiam, omnia in suis locis in cellulam reuerſi reſtiterunt, dicentes ad inuicem: Verè hic homo Dei est. Huius ignoscentiæ & misericordiæ alia exempla in alia quadam Dominica protulimus. Hoc charitatis genus est *oleum misericordiæ*, ad peccatorum nostrorum remedia efficacissimum.

Quemadmodum enim athletæ in palæstra luctaturi, nuda *Simile.* corpora oleo ungerentur, ut antagonists suis omnem corripienti anſam in lubricis carnibus præcipere: sic hoc misericordiæ oleum, qua proximis nostris dimittimus, ita nostram nuditatem ungit, ut iustitia diuina eam ad poenam reſcendere, atque corripere nequeat. Pactum enim iam Iudex ipse viuorum & mortuorum hoc instituit, ut si dimittimus alijs in nos peccantibus delicta ipsorum, de cordibus nostris; Pater quoque noster cœlestis nobis nostra dimittet. Vnde & in alia Scriptura: *Relinque proximo tuo nocenti te, & tunc de-* *Eccli. 3.* *precanti tibi soluentur peccata tua.* Sic manibus tuis suam misericordiam Deus posuit.

4. *Date, & dabitur vobis. Mensuram bonam, & confertam, & coagitatam, & supereffluentem dabunt in sinum vestrum.*

Locus moralis de eleemosynæ amplissima à Deo retri- *Eleemosynæ retributio.* butione. Vix vlla virtus maiorem in tota Scriptura mercedem repromissam habet quam eleemosyna. Et hoc in loco Christus verbis exquisitissimis huius mercedis amplitudinem exprimere voluit. Mensuram enim huius retributionis, vocat *bonam*, id est, plenam. Bona enim mensura vocatur cui nihil deest, & quæ ad summum vasis impletur. Vocat *confertam*, quia in quibusdam mercimonijs, ut lineis ac laneis, ut plenior fiat mensura, compressa & conferta datur. Vocat *coagitatam*, quia in omni genere granorum non plena tantum, sed plenissima datur mensura, quando in vase grana coagitantur; sic enim magis coherencia grana multo plura vas capiet. Vocat *supereffluentem*, quia in liquidis omnibus, vino, oleo, melle, plenissima est mensura, quando ita vas repletur, ut etiam supereffluat. Docet ergo in omni genere eleemosynæ plenissimam fore retributionem; quæ etiam in

Ephes. 3.

Rom. 8.

1. Cor. 2.

Eccli. 29.

Eleemosynæ
retributio
temporalis.
Prov. 3.

3. Reg. 17.

Dominica 4.
Quadrages.
text. 5.

Exempla.

In Prato spirit.
cap. 201.

suo genere superabundabit: quia & in hac vita *omnia potest Deus facere superabundanter quàm petimus*, & in altera vita supra condignum remunerat. *Non enim sunt cōdigna passiones huius seculi* (multo minùs actiones eleemosynariæ) *ad futuram gloriam*. Nec supra condignum tantum, sed supra id quod desiderari vel operari vel cogitari potest. Neque enim *vel oculus vidit, vel auris audiuit, quæ preparavit Deus diligentibus se*. Rursum *Mensura bona*, fortunæ bona denotare potest, quæ Deus eleemosynarijs largissimè in hac vita retribuit. *Mensura conferta*, naturæ bona, vt ingenij vires, valetudinem, & vitam longam, quæ etiam Deus eleemosynarijs retribuit. *Mensura coagitata*, gratiæ bona, vt peccatorum remissionem, & dona spiritualia, quæ similiter eleemosynæ retribuentur. *Mensura supereffluens* est gloriæ æternæ merces, quæ etiam eleemosyna compensatur. Singula mox ex Scripturis ostendentur, & exemplis. Accedit ad mercedis amplitudinem, quod dicitur: *Dabunt in sinum vestrum*. Angeli videlicet, diuinæ liberalitatis ministri, vel pauperes ipsi quibus benefit: illi per modum ministerij, isti per modum meriti & intercessionis, dabunt hanc totam mercedem *in sinum vestrum*, id est, sic certissimè conferent, vt amitti nequeat; sic intimè dabunt, non in tunicam, sed in animam, vt maximè foueat, reficiat, atque oblectet. Sic enim quæ in sinum reconduntur, & certissimè seruantur, & propriè habentur, & corpus fouent, & grata atque iucunda esse solent. Quo sensu dicitur: *Conclude eleemosynam in sinu pauperis*. videlicet vt pauper eam certò possideat, eaque foueatur. Tam significantibus verbis voluit Christus eleemosynæ retributionem tum amplissimam tum certissimam exprimere. Porro variæ Scripturæ variam hanc eleemosynæ mercedem passim docent. Temporalem & præsentem in fortunæ bonis retributionem docet Sapiens: *De primitijs frugum tuarum da pauperibus, & replebuntur horrea tua saturitate*. Vidua Sareptana dum de sua paupertate facit Eliæ Prophetæ subcinericium panem parvulum, priùs quàm sibi & filio, hanc mercedem accipit, *vt hydria farina non deficeret, nec lecythus olei minueretur*. Huius retributionis temporalis circa fortunæ bona in alia Dominica illustrata quædam protulimus, quæ hîc loco magis proprio, à concionatore produci possunt. Quædam hîc alia subiiciam. Nobilis quidam Constantinopolitanus magnas eleemosynas faciens, & pecunias omnes distribuens, moriens Christum reliquit filio suo curatorem: & filius cōditionem libens acceptauit.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

in mare proijcere. Quo viso, his verbis monachos suos Abbas redarguit: Qui patris nostri Theodosij monita irrita fecistis, labores nunc inobedientiae metite. Quingentos modios daturi eramus, fratresque nostros pauperes consolati fuissetis: nunc verò quinque ferè millia modiorum tritici perdidimus. Hæc ibi. Docent hæc exempla, quàm sint socij inseparabiles hæc duo, *Date, & dabitur vobis*. Siue in monasterijs, siue in quibuscunque familijs, vbi eiectus est, *date*; noluit remanere, *dabitur vobis*. Consideret seipsum quisque, cui dandi eleemosynas facultatem Deus dedit, & post negatas pauperi eleemosynas, vel parcius concessas, animaduertat quid ei accidat: & frequenter inueniet parcitatem suam à Deo puniri, vel aliqua rei familiaris iactura, vel cessante aliquo lucro & commodo: idque vel quia non suo tempore ea distraxit, ex quibus lucrari poterat (Dei prouidentia illum excrucante, vt illud tempus non arriperet, aut non obseruaret) vel quia nouæ sumptuum inanium occasiones ei subministrantur, quas per Dei prouidentiam euitasset, si erga pauperes liberalior fuisset. Quum enim *sine Dei voluntate nec passer cadat in terram*; hominum auarorum repentina detrimèta, damna non expectata, lucra imminuta, ex eadem prouidentia nasci dubitandum non est. Eadem prouidentia liberalibus & eleemosynarijs abundanter retribuit. Tiberius 2. Imperator toto ferè thesauro in eleemosynis distributo, & ob hoc reprehensus, *Deus* (inquit) *non deerit fisco nostro*. Paulo post ambulans in palatio, aduertit marmoreum lapidem, humi stratum, cui signum Crucis insculptum esset: iubet auferri, ne redemptionis nostræ signum pedibus conculcetur. Eo sublato, adhuc secundus ac tertius similiter signatus apparet. Quibus ordine sublatis, subtus inuenit ingentem thesaurum, & plus quàm mille centenarios aureorum, ex quibus largiores quàm prius eleemosynas fecit. Quare iterum eidem Imperatori maximus thesaurus Narsethis eunuchi, & in Italia ducis militiae sub Iustiniano Imperatore, à sene quodam, qui solus eius conscius superstes erat, patefactus fuit, Deo sic disponente, propter maximas & perpetuas eius eleemosynas. Fuit autem tanta auri & argenti vis, vt vix multis diebus euacuari thesaurus potuerit. Ita verum inuenit pius ille Imperator, quod Christus dixit: *Date, & dabitur vobis*. Est adhuc & aliud pulchrum huius rei exemplum in Prato spirituali, quod hîc subiiciam. Eligat ex omnibus quod volet, vel quæ volet prudens concionator,

Matth. 10.

Exempla.

Paulus Dia-
colus, histor.

Longob. lib. 3.

cap. 6.

cionator, prout conuenire iudicabit. In ciuitate Nisibe, *Cap. 185.*
 mulier quædam Christiana virum habuit gentilem. Erant
 autem fortunæ tenuioris, & tantum habebant quinquaginta numismata. Dixit igitur vir uxori: Demus hæc numismata foeneratori, vt aliquod solatium ex eis capiamus. Ea enim sigillatim consumimus, & deficiunt. Uxor autem respondet viro: Si placet ea foenerari, veni, demus illa sub foenore Deo Christianorum. Dicit ei vir eius: Et vbi est Deus Christianorum, vt demus ei? Ait illa: Veni mecum in sanctam Ecclesiam, & ostendam tibi illum. Habet autem Ecclesia illa quinque magnas ianuas. Cum ergo induisset illum in Ecclesiæ porticum, ostendit ei pauperes, dicens: Istis si præbueris, Deus Christianorum illa accipit; isti enim omnes sui sunt, ille verò & vsuras tibi persoluet, & capitale duplum reddet. Vir ergo mox cum gaudio numismata cœpit erogare pauperibus. Reuertique sunt in domum suam. Cum verò post menses tres necessitate sumptuum angustiarentur, ait vir uxori suæ: Soror, nihil, vt video, daturus est nobis Deus Christianorum ex debito illo, & nunc inopia laboramus. Respondens mulier, ait illi: Profectò dabit. Vade vbi illa dedisti, & exhibebit tibi ea cum omni alacritate. Quo audito, currit in Ecclesiam, & locum in quo numismata dederat diu circumspectans, neminemque videns à quo exigeret, nisi pauperes ibi stantes; cogitans in seipso quid faceret, aspexit ante pedes suos in marmore iacere vnum numisma ex illis quæ ipse erogauerat, inclinansque se, & accipiens, domum redit, uxori narrans se præter illud numisma nihil inuenisse, nec Deum Christianorum vidisse. Cui illa: At hoc tibi numisma Deus Christianorum inuisibiliter dedit. Eme igitur aliquid vt comedamus hodie, rursusque ipse prouidebit nobis. Emens igitur vir panem, vinum, & piscem, domum veniens, dat uxori: quæ piscem exenterans, inuenit in eius ventre lapidem valde mirabilem, cuius tamen pretium nec ipsa, nec vir cognosceret. Finito prandio, vadit ad trapezitam vir, tentaturus ecquid pro eo pretij accipere posset. Rogat igitur trapezitam an lapidem illum velit emere. Qui considerans lapidem, offert illi quinque numismata. Putans autem venditor quòd illuderet sibi, dicit ei: Et vis tantum pro illo persolvere? Existimans trapezita quòd hoc ille per ironiam loqueretur, ait illi: Accipe decem numismata. Venditor iterum se irrideri arbitrans, tacuit. Cum verò trapezita ad viginti, triginta, quadraginta, quinquaginta

ascenderet (tacente semper venditore) & iuramento affirmaret se ea daturum, cœpit ille amplius lapidem æstimare. Paulatim verò emptor ascendens, vsque ad trecenta numismata peruenit, deditque illa vendenti. Ipse igitur dato lapide, accepta pecunia, venit ad uxorem suam gaudens, quæ, re intellecta, vxo dixit: Ecce Deus Christianorum qualis est, quàm bonus, quàm gratus, quàm diues! Ecce tibi sex duplicata paucis diebus restituit. Vir igitur miraculo admonitus, verbisque vxoris accensus, Christianus effectus est. Hæc ibi. Tanta fuit huius mulieris fides: sic illa Christi verbis credidit: sic Christus fidem suam persoluit. Optimè didicerat quod Scriptura dicit: *Fœneratur Domino qui miseretur pauperi, & vicissitudinem suam reddet ei.* Alia huius rei exempla vide in Marco Marulo. Nos quæ apud eum non sunt, annotauimus. Atque hæc quidem de temporali retributione. Nunc de retributione ac mercede eleemosynæ spirituali, etiam in hac vita, aliquid dicendum. Hanc enim multis in locis S. Scriptura attestatur. *Conclude eleemosynam in sinu pauperis, & hæc pro te exorabit ab omni malo. Eleemosyna viri quasi sacculus cum ipso, & gratiam hominis quasi pupillam conseruabit.* Daniel impio regi Nabuchodonosor dicit: *Consilium meum placeat tibi, & peccata tua eleemosynis redime, & iniquitates tuas misericordijs pauperum: forsitan ignoscet delictis tuis.* Dicit, *forsitam*, non propter incertum eleemosynæ valorem, sed propter incertam Dei sententiã, quæ vtrum definitiua esset, an comminatoria, nesciebat. Christus quoque in Euangelio post variam Phariseorum hypocrisim taxatam, addit, *Veruntamen quod superest, date eleemosynam, & ecce omnia munda sunt vobis.* De quo genere dixit Sapiens: *Est qui multa redimat modico pretio.* Et D. Petr^o quum dixisset, *Ante omnia mutuam inter vos ipsos charitatem continuam habentes, & causam adiecisset, quia charitas operit multitudinem peccatorum*, subiungit de operibus charitatis, quæ intelligi voluit: *Hospitales inuicem sine murmuratione. vnusquisque sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes.* Sic & Paulus: *Charitas fraternitatis maneat in vobis. Per hanc enim quidam placuerunt Deo, Angelis hospitio acceptis.* Sunt autem & huius admirabilis gratiæ, quam Deus eleemosynis concessit, præclara exempla. Mulier quædam, cuius filiam violauerat Zeno Imperator, clamabat sæpe ad B. Virginem, orans cum lachrymis: *Vindica me de Zenone Imperatore.* Cū ergo multis diebus hoc faceret, apparuit ei

B. Virgo

Proverb. 19.

Lib. 1. cap. 2.

Eleemosynæ
retributio spiri-
tualis.

Eccles. 29.

Daniel. 4.

Luca 11.

Eccles. 20.

1-Petr. 4.

Hebr. 13.

Exempla.

In Prælo spirit.
cap. 175.

B. Virgo, dicens: Crede mihi mulier; ultionem tuam. sæpe facere volui: sed manus eius prohibuit me. Erat enim valde *ibid. cap. 186.* misericors, & eleemosynas faciens. Moschus mercator Tyrius, incidens in mulierem quæ se fornicationi exposuerat, & ad hospitium suum eam ducens, quum illa suspirante cognouisset, se necessitate compulsam, ut virum in carcere positum propter æs alienum contractum liberaret, sese ita exposuisse, rogans quantum deberet maritus, statim intactam illam dimittens, aurum illi dedit quo virum redimeret. Idem mercator non ita multo post calumniam perpeffus, ab Imperatore in vincula conicitur, bonis omnibus confiscatis. Sed mulier prædicta precibus à Deo impetrauit, ut cor Imperatoris ad misericordiam flecteretur, & mercatori in somno apparens, liberationem promisit, quæ & crastino die sequura est. Temporalis retributionis hoc exemplum potius esse videtur. Sed quod nunc subiiciam, admirabile & memorabile est tum insignis eleemosynæ, tum spiritualis retributionis exemplum. *ibid. cap. 207.* Alexandria sub Paulo Patriarcha, puella quædam adhuc catechumena & locuples pomarium suum tempore pomeridiano fortè ingressa, vidit quendam in arbore parantem sibi laqueum, ut se præfocaret. Accurrens, & causam cognoscens esse eo quòd graui ære alieno obætatus, creditorum importunitatem, suamque ignominiam amplius ferre non posset; quæso (inquit ei) accipe omnia quæ habeo, & reddas: tantum ne perdas te ipsum, Sumens ergo ille, reddidit omnia. Puella postea rebus omnibus destituta, fornicari cœpit, ut inde victum quæreret. Sed in tandem reuersa & compuncta, & Christiana fieri cupiens, adiens Pontificem, orat ut baptizetur. Cùm autem eam, ut meretricem scilicet, de fonte suscipere, aut pro ea sponderè nemo vellet, distulit Pontifex. Tandem apparens puellæ Angelus in specie hominis cui misericordiam fecerat, promittit se aliquos adducturum, qui pro ea pollicerentur. Venientes igitur duo Angeli in specie duorum illustrium virorum & notorum, ex ordine Augustalium, vocant clericos ad baptismum constitutos, & pro ea ad fontem sacrum pollicentur. Quo facto, baptizata est. Mirantibus vicinis puellæ quomodo baptizata esset, illaque respondente tales pro ea respondisse, illi non credentes, Episcopo rem totam denuntiant. Episcopus clericis auditis qui baptizatam affirmant, & euocatis illustribus illis viris qui se baptismo affuisse negabant, examinata muliere, & audita misericordia quam fe-

cerat, agnouit fuisse Angelos. Ipsa verò re tota narrata, ad pedes Episcopi obdormiuit in Domino. Hæc ibi. Magna & singularis fuit huius puellæ misericordia & eleemosyna. Sed maior fuit Christi e: ga eam retributio, verèque dedit in sinum eius mēsuram bonam, cōfertam, coagitatam, & superfluentem. Huic exemplo non absimile est, quod in vita S. Francisci refert S. Bonauentura, cap. 11. Miles quidam magna eum instantia S. Franciscum & socios eius ad prandium inuitauerat. Veniens S. Franciscus, & orationem de more præmittens, videt in spiritu subitanam hospitis sui mortem. Eum igitur seorsim vocatum seriò hortatur, vt statim confiteatur omnia peccata sua. facit ille quod iubetur. Moxque incipientibus aliis manducare, hospes spiritum subito exhalauit. Meritò Imperator Martianus dicere solebat, *veras & certas diuitias esse, non aliena rapere, sed sua indigentibus largiri.* Sapienter dixit S. Franciscus, *amorem Dei per eleemosynas mercari, & hunc pro illo censum offerre, nobilem prodigalitatem esse, & eos qui minus Dei amorem quàm denarios reputabant, omnium esse stultissimos.* Quare idem vir sanctissimus de omnibus quæ sibi dabantur ad necessitatem corporis releuandam, solebat à dantibus licentiam petere, vt licitè posset, si magis egen⁹ occurreret, omnia erogare. Quod & perpetuò fecit, nulli ei parcens, nec libris ipsis, nec altarium ornamentis. Certè eleemosynarius homini taurum ferocem fugienti similis est, qui quum iam cornibus eius penè hæreat, penula supra illius oculos coniecta, iam iam impetentem deludit, atque ita amissa toga vitam seruat incolumem. Sic enim iustas peccatorū pœnas, & diaboli insultus varios, largitate eleemosynarum interiecta, sæpe euadimus. Sic Tobias filium suum docuit: *Fiducia magna erit coram summo Deo eleemosyna omnibus facientibus eam.* Hoc singulare peccatis expiãdis remediũ Dei misericordia fidelibus reliquit, vt his verbis S. Cyprianus docet: *Non haberet quod fragilitatis humana infirmitas faceret, nisi iterum (post primam in baptisimo ablutionem) pietas diuina subueniens, iustitia & misericordia operibus ostensis, viam quandam tuenda salutis aperiret, vt sordes postmodum quas cunq; contrahimus, eleemosynis abluamus.* Quod ex variis Scripturis confirmat. Sicut aqua extinguit ignem, sic eleemosyna extinguit peccatum. Rursum: *Per misericordiam & fidem purgãtur peccata.* Esaias Propheeta postquam populi iniquitatem multis verbis explicasset, remediũ Dei nomine proponit: *Frangere esurienti panem tuum.*

Apophthegma.

Zonaras in Martiano.

In uia eius per S. Bonauent. cap. 9.

Simile.

Tob. 4.

In Serm. de eleemosy.

Eccles. 3.

Proverb. 15.

Esaias 58.

tuum, & egenos vagosque induc in domum tuam. Si videris nudum, operi eum; & carnem tuam ne despexeris. Tunc erumpet quasi mane lumen tuum, & sanitas tua citius orietur, & anteibit faciem tuam iustitia tua, & gloria Domini colliget te. Nec aliter David: *Beatus qui intelligit super egenum & pauperem; in die mala liberabit eum Dominus.* Sic ad Tobiam Angelus Raphaël: *Bona est ratio cum ieiunio & eleemosyna: quia eleemosyna à morte liberat, & ipsa purgat peccata.* Petrus vt Tabitham à mortuis suscitaret, intellectis eius eleemosynis, fidentior est factus. & vt ait D. Cyprianus, *non defuturum Christi senj. t auxilium viduis deprecantibus, quando esset in viduis ipse vestitus.* Quo die Zachæus dimidium bonorum suorum dat pauperibus, eo die, imò eo momento, salus domui eius facta est; eo quòd & ipse esset filius Abraha, id est, Dei verbis credidisset, sicut Abraham credidit. Atque hæc de eleemosynarum spiritali mercede etiam in hac vita.

Psa. 40.

Tob. 12.

Act. 9.

Vbi supra.

Luca 19.

Accedit ad hæc omnia, quòd etiam in futura vita eleemosynis merces à Deo reponitur; quod Christ⁹ his verbis apertissimè demonstrat: *Nolite thesaurizare vobis thesauros super terram, ubi arugo & tinea demolitur, & ubi fures effodiunt & furantur. Thesaurizate autem vobis thesauros in cœlo, ubi neque arugo, neque tinea demolitur, & ubi fures non effodiunt nec furantur.* hoc est non terrenis possessionibus incubare, sed eleemosynis dandis insistere; quod adhuc apertius alio loco Saluator docet: *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis; vt quum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula.*

Eleemosynæ retributio

æterna.

Matth. 6.

Quæ verba in altero Promptuario explicuimus. Sed omnium apertissimè in forma extremi iudicij hoc docetur. Tunc enim dicet Rex iis qui à dextris sunt: *Venite benedicti Patris mei: percipite regnum quod paratum est vobis à constitutione mundi. Esuriui enim, & dedistis mihi manducare, & cætera* quæ sequuntur de variis eleemosynæ generibus. Qui Theologiæ, aut aliarum facultatum candidati sunt, & per examen rigidum ad gradus admittendi, nihil sibi felicius aut facilius iudicarent, si in qua quæstione, quòve quæstionis articulo, aut quo dogmate examinandi forent, antea certò præscirent: quippe qui vtcunq; mediocriter in eo studio versati, ad illam quæstionem, & illud dogma diligenter se præpararent, omnèsque eius nodos & difficultates ediscerent. Nunc verò in supremo iudicio, vbi non de gradu, aut titulo momentanei honoris, sed de æternæ vitæ corona agetur, prædixit & præmonuit Christus Iudex noster, in quo demum

Luca 16.

Dominica 8. post

Pentecost.

Matth. 25.

Simile.

Simile.

Simile.

*In vita Thom.
Mori, cap. 12.*

*Esaiæ 58.
Lucæ 16.*

Eccles. 3.

*2. Corint. 9.
Similia.*

*1.
Elemosyna
semen.*

2.

operum genere examen fiet, & nō nisi de misericordiæ operibus, de elemosynis erga pauperes illud instituendum affirmat. Hoc vnum opus ergo si prætermittimus, nobis ipsis & socordiæ nostræ imputemus, si in iudicij examine repulsam patimur. Elemosynarius similis ei est, qui cum pomarij alicuius domino hoc pactum inierit, vt is vescatur pomis intra pomariū, quantum voluerit, ea tamen lege, vt nihil foras efferat. Quam sibi legem duriorē videns, comedit quidem in pomario vsque ad satietatem, nec vlla secum foras effert, comedens tamen, multa subinde extra pomarij sepem aut maceriā proiicit, quæ postea exiens ibi inueniet. Sic enim diuites prudentes, hac à Deo conditione accepta, vt hic quidem bonis à Deo concessis, ad necessitatem vtantur, nihil autem extra hunc mundum secum deferant, hac pia prudentia vtuntur, vt pauperibus ea erogantes, quasi extra pomarium eiciant, vt in altera vita ea ad mercedem inueniant. Sicut qui certo sciens fore vt breui in exteram regionem cōpellatur, vbi natali solo relicto, toto reliquo vitæ tempore egere debeat, ægrè tamen ferret bona sua in illam regionem exportari, & eis tantisper domi carere, vsurus postmodum semper, merito insanire iudicaretur: sic planè insaniunt, qui stulta cupiditate habendi, & bona sua quàm diutissimè possunt penes se retinendi illecti, aut vano timore futuræ indigentiæ perculsi, negligunt ea per elemosynas, aliósque bonos vsus in cœlum præmittere, vbi certissimè sciunt perpetuò se cum omni affluētia & geminata mercede victuros. Sanè qui elemosynam non facit nisi post mortem, similis est homini portanti lumen post tergum: aut ardentem fornacem ingredienti, & aquæ refrigerium postea adhibendum expectanti. Sed qui viuens elemosynam facit *anteibit eum* (vt Esaias loquitur) *iustitia eius*, vt recipiat eum in æterna tabernacula; & iudicij fornacem iam refrigeratū inueniet, quia *elemosyna extinguit peccata, vt ignem aqua*. His ergo omnibus modis verū est quod Christus dixit: *Date, & dabitur vobis*, dabitur merces tum temporalis, tum spiritualis in hac vita, & merces æterna in altera vita. His de causis sementi meritò elemosyna cōparatur, iuxta illud Apostoli: *Qui seminat in benedictionibus, de benedictionibus & metet*. Quem locū in alia Dominica tractauimus. Sicut enim semen abscondi debet in terra, sic elemosyna in occulto dari, *Vt nesciat sinistra, quid faciat dextera*; nesciat vanitas, quid faciat pietas. Sicut semen quum in terrā proiicitur, perdi videtur, sed optimè tunc seruat

uatur:

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Matth. 12.

Luca 6.

prehendebant, quum ipsi maiora peccassent. *Duces cæci, excolantes culicem, & camelum glutientes.* Rursum ad hoc hypocriticum iudicium pertinet, quod Christus hîc dicit: *Nō est discipulus super magistrū: perfectus autem omnis erit, si sit sicut magister eius.* Qui aliū reprehendit & iudicat, magistri sibi officium vsurpat. Quod si ergo cæcus magister est, cæcus quoque discipulus fuerit. Si tu iudicas ac reprehendis alios, seu tibi subditos, seu non subditos, sed vlex odio, vel eisdē, aut etiam grauioribus vitiis laborans; noli expectare vt quicquā reprehendendo proficias, noli mirari si peccantes & errātes alios videas *Non enim est discipulus super magistrum.* Deinde, *quid vides festucā*, id est, leue peccatū *in oculo*, in actione vel intentione potius *fratris tui* (nā hypocritæ sæpe actionē per se bonā, ex mala tamen intentione volunt arguere & condēnare) *trabem autem quæ in oculo tuo est*, animi tui odiū & malevolentiam, peccata tua grauiora aut similia *nō consideras?* Sic præcedentia omnia huc pertinent. Cōcludit autem Christus, vt *trabē de oculo suo hypocrita prius eijciat*, vt odium deponat, sua peccata prius corrigat, ac sic demū *festucas fratrum suorum, & leuia delicta videat*; quæ quum viderit, & non nisi festucas esse aduerterit, facile à iudicando & reprehendendo abstinabit. Charitas oculatissima est in virtutibus, in peccatis cæca. Oculi Adam innocentis solum nouerant bonum, delinquētis verò sciunt bonum & malum, & potius malum, quia id statim apprehēdit. David non est ausus mittere manum in Saulem Christū Domini: Philistæi, hanc vnctionem nihil morati, eum interficiunt. Serui Saulis pij, & vnus Dei cultores, noluerunt manus suas extendere in sacerdotes Domini, vt eos interficerent iubente Saule: Vnus Doeg Idumæus, idololatra impius, irruit in eos, & trucidauit in vno die 85. viros vestitos ephod lineo. Boni serui Davidis pendentem in quercu Absalon percutere noluerunt, propter patris & regis præceptum: Vnus Ioab, rebellis & superbus, tribus lanceis eū confodit. Sic homines impij, odio & peccatis pleni, iudicium de fratribus sibi arrogant. Aliorū delicta per radios directos vident, ideoque iudicium de illis quale volunt, ferunt: sua verò delicta nisi per radium reflexum, nō nisi per ambages & circumstantias, quibus ea vel tegere, vel extenuare conātur, considerāt. Sic alienas festucas vident, suas trabes non vidēt. Cōtrā boni & pij in suis delictis & alienis virtutibus oculatissimi sunt, sed in alienis delictis, suisque virtutibus cæci sunt. Aliorū virtutes ex charitate, suos defectus ex humilitate, clarè

Exempla.

1.

Gen. 3.

2.

1. Reg. 24.

3.

1. Reg. 22.

4.

2. Reg. 18.

Hypocritæ & viri boni iudicium discrepans.

& perspicuè vident, quasi per radios directos. Aliena vitia, suaque virtutes non nisi per radios reflexos cernunt, quia in illis iudicandis in seipsos primùm, in his considerandis in Deum reflectuntur: quo fit vt nec alios temerè aut arroganter iudicent: nec sibi ipsi vanè cõplaceant. Hypocritæ sunt quasi *Similia.* aurum alchymisticum, quod apparet, & non est: & laborant morbo qui vocatur, Noli me tangere. Quùm enim alios omnes celerrimè reprehendant, ipsi reprehendi non ferunt. Deus primò format cor in homine, pictor primò faciem delineat. Sic iustus, Dei imitator, interna considerat; & quum actionem non potest, bonam saltem intentionem excusat. Hypocrita, pictoris & simulatoris instar (*speciem enim pietatis habet, virtutem abnegat*) secundùm faciem iudicat, à facie incipit, ab externis & apparentibus iudicium capit. Vnde alibi Christus Pharisæis: *Hypocrite, faciem celi & terra noſtis probare, hoc autem tempus* (aduētus filij hominis) *quomodo nõ probatis? Quid autem & à vobis ipsis non iudicatis quod iustum est?* Errabant in Christi aduētū cognoscendo, sicuti errabant circa mores, & in recto iudicio sui ipsorum & proximorū. Præcepit Deus per Moysen filijs Israel: *Agrum tuum non seres diuerso semine.* *Allegoria.* *Veste qua ex duobus texta est, nõ indueris.* Quibus verbis hypocritam prohibuit. Seminatur enim diuerso semine, qui bona loquitur, & mala perpetratur; qui triticum in ore, zizania in corde habet: qui Curios simulat, & bacchanalia viuunt: qui, in quo alium iudicat, seipsum condemnat. Hypocrita veste virtutis induitur coram hominibus, & veste impietatis coram Deo. Sicut ligna quædã putrida, & squamæ piscium de nocte lucent, & lucem non veram, sed apparentem & vanam emittunt; sic hypocritæ habent apparentem virtutis lucem, sed non vigorẽ; magis in alijs reprehendendis, quàm in seipsis formãdis lucent, & virtutis opinionem affectant. Sicut vulpes in medio auium mortuam se fingit, donec accedentes auiculas, gallinas, anseres, & pullos morsu repëtino capiat; sic hypocrita, quasi mundo mortuus, totusque mortificatus, & ouis occisionis, tam diu cum innocētibus conuersatur in specie iusti, donec aliquam mordendi, reprehendendi, & calumniandi occasionem inueniat. Hos Ioannes Baptista *genimina viperarum* vocauit, quia intus venenũ alunt, quum foris varietatem virtutis & zeli sibilum præ se ferant. Culpa vacare debet, qui in alium paratus est dicere. Acute & sapienter Socrates *Plutarchus in lib. de discrim. adulat. & amic.* Platonẽ hoc docuit Quum enim Socrates cū familiari quodam in conuiuio disceptans, acriter eum obiurgaret. dixit ei Plato:

Similia.

Plato: Nónne satius fuerat hæc illi seorsim dixisse? Cui statim Socrates: Et tu, nónne satius fecisses, si ista mihi seorsim dixisses? Errorem Socratis, & importunam reprehensionem videre potuit Plato, suam videre non potuit. Sicut hydropicus corripit eum cui digitus tumet, sui ventris immemor; sic isti faciunt censores hypocritæ. Sordes tergere non valent manus quæ lutum tenent. *Ab immundo quid mundabitur? Eccli. 34. Vir pauper calumnians pauperes, similis est imbri vehementi in quo paratur fames.* Prouerb. 28. Quem enim consolari debebat eodem morbo laborans, eundem vexat calumniando & iudicando, sicut imber qui terram fœcundare solet, nimium inundans, & intempestiuè cadens, eam sterilem reddit. Sicut agrestia semina quæ forma ac similitudine similia frumentis sunt, frumentis admixta difficilè repurgantur & cribrantur, (aut enim vnà non excidunt per angusta foramina, aut simul excidunt per ampliora) sic iusta & iniusta, vera & hypocritica reprehensio proximi difficilè discernitur & cognoscitur. Ideo Christus in seipsum vnumquemque descendere iubet, & oculum mentis purgare, vt sic alienas videat seu festucas seu trabes. Quàm autem graue hoc peccatum sit, ostendit Christus, à contumelia incipiens, *Hypocrita, inquit, eijce trabem, &c.* Sic alibi: *Serue nequam, omne debitum dimisi tibi, &c.* Sic rursus: *O stulti & tardi corde ad credendum.* Et iterum. *Serue male & piger, sciebas quia homo austerus erã, &c.* Et alibi: *Generatio infidelis & peruersa signum quarit, & non dabitur ei, &c.* In his enim omnibus vbi cum contumelia & acerba reprehensione Christus sermonem suum orditur, maximum quoddam esse peccatum quod reprehendit, docere voluit.

*Matth. 18.**Luca 24. 19. 9.*

E V A N G E L I V M D O M I N I C Æ I I.

P O S T P E N T E C O S T E N.

Luca 14.

DIXIT Iesus discipulis suis parabolam hanc. Homo quidam fecit cœnam magnam, & vocauit multos. Et misit seruum suum hora cœnæ dicere inuitatis vt venirent: quia iam parata sunt omnia. Et cœperunt omnes simul excusare. Primus dixit ei: *Villam emi, & necesse habeo exire, & videre illã.* Rogo te, *habe me excusatum.* Et alter dixit

dixit: Iuga bouum emi quinque, & eo probare illa. Rogo te, habe me excusatum. Et alius dixit: Vxorem duxi, & ideo non possum venire. Et reuersus seruus nunciauit hæc domino suo. Tunc iratus paterfamilias, dixit seruo suo: Exi citò in plateas & vicos ciuitatis; & pauperes, ac debiles, & cæcos, & claudos introduc huc. Et ait seruus; Domine, factum est vt imperasti, & adhuc locus est. Et ait Dominus seruo: Exi in vias & sepes, & compelle intrare, vt impleatur domus mea. Dico autem vobis, quòd nemo virorum illorum qui vocati sunt, gustabit cœnam meam.

PERICOPÆ moralis huius Euangelij.

1. *Homo quidam fecit cœnam magnam, & vocauit multos. De gaudio cœlesti ad quod Deus inuitat.*
2. *Dicere inuitatis vt venirent, quia iam parata sunt omnia. De summa Dei benignitate, ex cuius parte nihil prorsus deest, quod ad nostram salutem faciat,*
3. *Et cœperunt omnes simul excusare. De neglectu & fastidio vitæ cœlestis, morbo mortalium generalis, & de varia excusatione huius morbi.*
4. *Villam emi: & necesse habeo exire, & videre illam. De vana ambitione & cupiditate dominandi, quæ innumeros impedit, ne ad magnam cœnam vocati veniant.*
5. *Iuga bouum emi quinque: & eo probare illa. Contra avaritiam, & rei familiaris augendæ nimiam sollicitudinem.*
6. *Et alius dixit: Vxorem duxi, & ideo non possum venire. Contra omnem effrenem carnis libidinem, violentum salutis impedimentum.*
7. *Exi citò in plateas & vicos ciuitatis, & pauperes ac debiles, & cæcos, & claudos introduc huc. De vocatione nostra ad salutem sollicitè cõseruanda.*

1. *Homo quidam fecit cœnam magnã, & vocauit multos.*

Locus moralis de gaudio cœlesti, ad quod Deus homines inuitat. Quum enim Christo ad mensam accumbente, quidam de simul discumbentibus dixisset, *Beatius qui manducabit panem in regno Dei:* Christus statim ex huius verbi occasione hæc parabolam introduxit. Vocat autem gaudium cœleste ad quod multi vocati sunt, sed pauci electi, pauci probati, pauci qui veniunt vocati, multis de causis. Magna certè cœna est, quia finem non habet, quia æterna est. *Ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnũ, vt edatis & bibatis super mensam meã in regno meo. Regni autem eius non est finis.* Mũdus habet sua prandia, non cœnas, breues caducas, & fluxas voluptates, quæ in luctu terminant;
iuxta

Gaudium cœleste.

Luca 22.
Luca 2.

Prouerb. 14.
Baruch. 3.
Psal. 58.
Iob 21.

iuxta illud : *Extrema gaudij luctus occupat, & risus dolore miscbitur.* Et alius Propheta : *Nutriui eos cum iucunditate, dimisi autem illos cum fletu & luctu.* Et rursus : *Conuertentur ad vesperam, & famem patientur vt canes.* Et S. Iob : *Tenent tympanum & citharam, & gaudent ad sonitum organi. Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt.* Et paulo post : *Quoties lucerna impiorum extinguetur, & superueniet eis inundatio, & dolores diuidet furoris sui? Erunt sicut palea ante faciem venti, & sicut fauilla quam turbo dispergit.* Hæc sunt prandia huius mundi. In triumphis Romanorum, peracto triumpho, Dux & imperator qui triumphabat, tanquam priuatus & penè solus domum suam redibat, vix ab vno aut altero familiari comitatus. Talia sunt mundi gaudia, talis eorum & repentina catastrophæ est, de qua in alio Euangelio plura diximus. Certè sicut medicus ægrotos, qui in prandio cibum copiosum sumunt, cœna priuari iubet; sic Deus arcet à sua cœnâ in prandio huius mundi ingurgitados. Homo quidem sanus, & in statu innocentiaë positus, tum huius vitæ prandium iucundum atque opiparum, tum æternæ vitæ cœnam gustasset, è paradiso voluptatis ad cœlestia gaudia, nulla morte aut morbo interueniente, transferendus. At homo per peccatum corruptus & ægrotus, ideoque *in sudore vultus sui panem suum comedere* iussus, si hîc largiter prandere, suum hîc paradisum habere, voluptates huius vitæ consecrari vult, carebit necessariò cœna magna gaudij cœlestis. Vnde Esaias de huius mundi voluptatibus : *Erit flos decidens gloria exultationis eius quasi temporaneum ante matutinum autumni.* Fructus temporanei antequam ad maturitatem perueniant, manducanti talem dentium stuporem generât, vt quamuis non sit saturatus, tamen optimos cibos, & delicatissimas epulas edere nequeat. Sic huius mundi deliciae quum illis fruente non satient (manet enim semper appetitus famelicus) saporem ac desiderium gaudiorum & consolationum cœlestium auferunt. Sunt ergo mundi gaudia non cœnæ perpetuæ, sed prandia breuia; nec magna & solida, sed exigua & inania. Rursus gaudium cœleste est *cœna magna*, quia Dei est; Deus inuitat, Deus cœnam parat, Deus conuiua est. Si magnorum Principum cœnæ solennes & publicæ, ad quas multos vocant, exquisitæ sunt, omnibusque delicijs affluentissimæ, splendidæ, opiparæ; quâto magis Dei *Magna opera Domini, & exquisita in omnes voluntates eius.* Et huius cœnæ aliquem gustum dare volens,

Dominica 3. post Pascha, text. 2.
Simile.

Gen. 3.

Esaiæ 28.
Simile.

Psal. 110.

Propheta regius, ait: *Quàm magna multitudo dulcedinis tuæ* Psal. 30.
Domine! Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, & torrente
voluptatis tuæ potabis eos: quia apud te est fons vitæ, & in lumi-
ne tuo videbimus lumen. Et iterum: *Quàm dilecta tabernacula* Psal. 83.
tuæ Domine! Concupiscit & deficit anima mea in atria Domini.
Cor meum & caro mea exultauerunt in Deum viuum. Si tam
 suaue fuit desiderium, quàm iucunda erit fruitio? Si sic gau-
 det in speculo & enigmate, quomodo gaudebit videns eum
facie ad faciem? Si vestigia sic delectant, quale erit cùm *vide-*
bimus eum sicuti est? Si omnes mortales vno animo & con-
 sensu, omnibus suis coniunctis copijs & facultatibus, omni
 adhibita arte, industria, & studio humano, vel cœnam insti-
 tuerent, vel palatium exædificarent; quàm magna esset illa
 cœna, quàm magnificum palatium! At si vnus Angelus hoc
 facere conaretur, omnem humanam industriam & faculta-
 tem superaret. Tota enim gloria humanæ creaturæ est, vt
 fiat tandem æqualis Angelis Dei. Sed si omnes beati spiri-
 tus, omnes hierarchiæ cœlestes omnem ingenij sui vim ac
 voluntatem in id conferrent, aliquid adhuc his omnibus ex-
 cellentius absque dubio conficerent. Atqui hæc cœna, hoc
 gaudium, ad quod inuitamur, Deus ipse Angelorum Domi-
 nus & Creator instituit. vnde alibi dicit: *Intra in gaudium*
Domini tui: id est, quod Dominus Deus tuus tibi præparauit,
 & quidem à constitutione mundi. Hic igitur cogita, quàm
 omnibus numeris absolutissima hæc cœna erit, imò vt om-
 nem numerum & mensuram nostræ capacitatis excedet.
Misericordia enim Dei non est numerus. In hac autem cœna
cororat suos Deus in misericordia & miserationibus. Plura de
 hoc gaudio vide in Dominica Septuagesimæ, & Dominica 3. Text. 7. par. 3. . . .
 post Pascha. Text. 3.

2. *Dicere inuitatis vt venirent, quia iam parata sunt omnia.*

Locus moralis de summa Dei benignitate, ex cuius parte Dei benigni-
 tas. **N**ihil prorsus deest, quod ad nostram salutem faciat. tas.
 Omnia ad magnam illam cœnam parata sunt. Via ad gau-
 dium cœleste capeffendum patefacta est, facta redemptione
 per Christum, & *propalata via Sanctorum: quia per proprium* Hebr. 9.
sanguinẽ Pontifex noster introiuit in Sancta, æterna redemptione
inuenta: Nihil nunc restat nisi dissolui, & esse cum Christo. Ipse
 enim iam iuit in cœlum parare nobis locum. Nunc reportamus Ioan. 14.
finem fidei nostræ salutem animarũ. De qua salute exquisierunt 1. Petri 1.
Pars Æstiualis. **C** *atque*

atque scrutati sunt Prophetae, qui de futura in nobis gratia prophetauerunt, scrutantes in quod vel quale tempus significaret in eis Spiritus sanctus pronuncians eas quae in Christo sunt passionis, & posteriores glorias: quibus reuelatum est, quia non sibi ipsis, nobis autem ministrabant ea quae nunc nunciata sunt nobis, per eos qui euangelizauerunt nobis. Salus enim, vita, & gloria aeterna à Spiritu sancto in Scripturis toties repromissa, veteribus iustis adhuc data non erat, quia nondum omnia parata erant, nondum per Christi introitum propalata erat via Sanctorum. Hi enim omnes (ait Paulus de veteribus iustis) testimonio fidei probati nondum acceperunt repromissionem, Deo pro nobis aliquid melius providente, ut non sine nobis cōsummerentur. Sed nunc tota cœna parata, tauris & altilibus occisis, vitulo saginato in conuiuium mactato, nuptiæ Agni paratæ sunt, & vocantur conuiuæ, quia hora cœnæ est. Vnde & in cœlo ipso lætantur beati, ut describit B. Ioannes. *Audiui, inquit, quasi vocem tubæ magnæ, & sicut vocem aquarum multarum, & sicut vocem tonitruorum magnorum, dicentium, Alleluia: quoniã regnavit Dominus Deus noster omnipotens. Gaudeamus & exultemus & demus gloriam ei, quia venerunt nuptiæ Agni, & uxor eius preparavit se. Et datũ est illi ut cooperiat se byssino splendenti & candido. Byssinũ enim iustificationes sunt Sanctorũ.* Hæc est Dei nostri erga nos inexplicabilis benignitas. Nihil est quod debuit facere vineæ suæ quod non fecerit. Misit seruos, misit & filiũ suum. Seminavit bonum semen in agro suo. Omnia parata sunt. Vide de hac re plura in Dominica 5. post Epiphaniã. Hic ergo nostra maxima ingratitude conuenitur, & condemnatio maior ostenditur, si, quum ex parte Dei omnia parata sint, nos tantam salutem negligimus, nec venire vocati dignamur. Si quis filium suum apud Turcas captiuum haberet, quem illi grauissimis deuinctum cathenis, teterrimòque carcere inclusum detinerent; sed filij misertus, omnibus suis diuenditis ad eum relicta patria proficisceretur, redemptionis precium secum ferens, qui etiam vix Turcarum regnum ingressus, & malè à Barbaris acceptus, magnis afficeretur iniurijs, amore tamen vincente omnia, ad eum vsque in carcerem veniret, atque in hæc verba prorumperet: Fili, quot & quanta passus sum ut huc ad te venirem! quæ domi dispendia quot in via pericula, quas iniurias, quæ verbera pertuli! omnia tamen læto & libenti animo toleraui, ut te his vinculis exemptũ in patriam reducerem. Iam ergo redemptionis tuæ pretium solutum est: iam domi ad tuum

Hebr. 11.

Matth 22.
Lucæ 15.

Apocal. 19.

Text. 1. & 4.
Ingratitudo
nostra.
Philipp. Diez.
Conc. 3. de In-
uent. S. Crucis.
Parabola.

reditum

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Apoc. 6.

stare ante faciem iræ eius? Dicent enim tunc montibus & petris, cadite super nos, & abscondite nos à facie sedentis super thronum, & ab ira Agni: quoniam venit dies magnus ira ipsorum, & quis poterit stare? Hanc quoque dementiam nostram

Jerem. 2.

Jeremias his verbis exprobrat: Et nunc quid tibi vis in via Ægypti, ut bibas aquam turbidam? & quid tibi cum via Assyriorum, ut bibas aquam fluminis? Arguet te malitia tua, & auersio tua increpabit te. Scito & vide quia malum & amarum est reliquisse te Dominum Deum tuum, & non esse timorem mei apud te, dicit Dominus exercituum.

Simile.

Omnes huius seculi voluptates aut aqua turbida sunt, mixta peccatis, curis, & sordibus; aut aqua fluminis, id est, partiales, breues, fluxæ. Sed apud te est fons vitæ, dicat fidelis anima Deo. Proteruus & improbus, & flagris dignus puer esset, qui ad paternam mensam vocatus, ea recusata cum suis congerronibus aut nugaciter, aut etiam improbè tempus terit. Si in puero hoc damnamus, quem ætas & ignorantia officij aliquatenus excusant; nostram inexplicabilem ingratitude quare non damnamus? Qui nunc suauissimam Christi vocem audire non vult, dicentis,

Matth. 25.

Hora cœna est, omnia parata sunt, venite inuitati: aliam eius vocem postea audiet, Discedite maledicti in ignem æternum.

Rom. 13.

Audiamus ergo Spiritum sanctum sic loquentem: *Quærite Dominum dum inueniri potest, inuocate eum dum propè est. Nunc dies salutis, nunc tempus acceptabile. Ecce sponsus venit, exite obviam ei. Nolite expectare donec clausa sit ianua: quia fronte capillata, post est occasio calua.*

3. Et cœperunt omnes simul excusare.

Cœlestium bonorum fastidium,

Locus moralis de neglectu & fastidio vitæ cœlestis, morbo mortalium generali, & de varia excusatione huius morbi. Vocati & inuitati ad cœlestis gaudij sempiternam fruitionem, fastidimus illam, negligimus, & neglectus nostri aliquam semper excusationem præteximus. De hoc mortali morbo frequenter sunt in Scriptura querelæ. Dominus de cœlo prospexit super filios hominum, ut videat si est intelligens aut requirens Deum. Omnes declinauerunt, simul inutiles facti sunt: non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. Sic apud Jeremiam: *Attendi & auscultavi. Nemo quod bonum est loquitur; nullus est qui agat pœnitentiã super peccato suo, dicens: quid feci? Omnes conuersi sunt ad cursum suum, quasi equus impetu vadens*

Psal. 13.

Jerem. 8.

vadens ad pralium. Sic & Esaias: Omne caput languidum, & Esaias 1. omne cor mœrens. A planta pedis usque ad verticem non est in eo sanitas. Sic & sanctus Paulus de suo tempore: Omnes qua Philip. 2. sua sunt quarunt, nemo qua Iesu Christi. Sic denique Christus ipse de omni ætate ac tempore: Lata & spatiosa est via que Matth. 7. ducit ad interitum, & multi ambulant per eam. Vnde tanta & tam generalis dementia? vocat mundus ad labores, & omnes sequuntur illum: vocat diabolus ad barathrum, & omnes auscultant illi: vocat caro ad immunditiam & sordes, & omnes acquiescunt illi. Nam à minimo usque ad maximum omnes Ierem. 8. avaritiam sequuntur, & draco ille magnus, serpens antiquus, Apoc. 12. qui vocatur diabolus, seducit uniuersum orbem; & unusquisque ad uxorem proximi sui hinciebat, ait: Ieremias. At contra, Ierem. 5. vocat Deus ad cœnam æternæ gloriæ, vocat ad iugum suæ, & onus leue, vocat ad sanctificationem & munditiam; sed nemo auscultat illi: incipiunt omnes simul excusare. Vni- Exempla. uersus Israël toto corde sequitur rebellem Absalom, & om- 2. Reg. 15. & 20. nis populus secutus est Sebam filium Bochri, & separatus est Exod. 30. omnis Israël à Dauid: cui pauci adhæserunt. Quum Moyses apud Deum in monte causam & salutem totius populi ageret, Deusque tabulas Legis conscriberet, quam qui faceret, viueret in ea: totus interea populus, etiam ipso consentiente Aarone, vitulum sibi aureum fabricat, & pro Deo suo colit atque adorat. Quum Christus in cœna suæ passionis, nostræque salutis memorialè instituit, Iudas eum vendit, totaque Hierosolyma in eius necem conspirat. Hæc est peruersitas nostra. Quo Deus erga nos benignior est, eo nos erga illum proteruiore sumus. Quo ille nos magis inuitat, eo nos derectamus magis. Pauper ad diuitias mensam inuitatus, exultat præ gaudio, & beatum se putat. Ad regis verò mensam inuitati etiam principes viri, magnæ id felicitatis loco ducunt. Aman primus post regem ad mensam reginæ Hester cum rege Assuero inuitatus, tantæ sibi gloriæ id duxit, eaque animi lætitia perfusus est, vt gloriam ac lætitiã suã vxori & amicis multis verbis aperuerit. Hester 5. Nos ad Dei mensam vocati, imò conducti denario vitæ æternæ, atque adeò empti pretio magno, sanguine Filij Dei, adhuc excusamus. Magna mortalium cæcitas, nec videre quid & quantum recusant, nec aduertere propter quid se excusant. Duo mala fecit populus meus. Me dereliquerunt fontem aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas dissipatas, qua continere non valent aquas. Deum relinquimus, diabolo adhæremus.

*Ibidem.**Ephes. 2.**Rom. 8.**Hebr. 11.*

Vitæ æternæ cœnam fastidimus, mortis æternæ prandiola appetimus. *Nunquid servus est Israël, aut vernaculus? quare ergo factus est in prædam?* ait Ieremias. Nunquid hospites sumus aut aduenæ? nunquid serui aut captiui? nunquid filij iræ & perditionis? Natura quidem sic eramus: sed nunc per adoptionem & gratiam facti sumus *ciues sanctorum, & domestici Dei. Liberati sumus à lege peccati, & eruti à potestate tenebrarum, filij Dei sumus & acquisitionis & sanctificationis.* Quare ergo facti sumus in prædam? Quid adhuc mensam caelestem fastidimus, & secularia desideria libèter amplectimur? Quare nauseat anima nostra super manna cœlesti, quasi cibo leuissimo, & ad ollas Ægyptiacas anhelamus? Nonne quia ut morbus cibi salutaris, sic peccatum salutis æternæ gustum abstulit? Adhuc vetus Adam viuit in nobis. Adhuc peccata non cognoscimus, sed excusamus. Ille rogatus cur pomum vetitum comedisset, & paradiso voluptatis sese spoliasset, respondit: *Mulier quam dedisti mihi sociam, ipsa dedit mihi, & comedi.* Mulier rogata cur id fecerat respondit; *Serpens decepit me.* Uterque se excusat, quòd potius pomum vetitum, quàm totam paradisi voluptatem elegisset. Omnes nunc se excusant, quòd potius præsentis voluptates, quàm cœnam magnam, ad quam vocati sunt, appetunt, & amplectuntur. Caro quam dedisti mihi, appetit carnalia, & consensit. Diabolus decepit me astutia sua. Mundi consuetudo in errorem me abripuit. Sed ut illis sua non profuit, sic nec nobis nostra proderit excusatio. Accidit nobis quod fatuæ mulierculæ accidisse memorat Seneca. *Harpastes (inquit) uxoris meae fatua iam vetula subito desijt videre. Incredibilem tibi narro rem, sed veram Nescit se esse cacam. Subinde ducem suum rogat, ut foras exeat. Ait domum tenebrosam esse.* Sic nemo se auarum esse intelligit, nemo ambitiosum. Non ego ambitiosus sum, sed nemo potest aliter Romæ viuere. Non ego sumptuosus, sed vrbs ipsa magnas impensas exigit. Non ego auarus sum, sed familiæ & liberorum necessitati prospiciendum. Non est meum vitium quòd iracundus sum, sed senectus id facit. Non mihi imputandum, si in carnis crimen incidam, adolescentiæ culpa est. Non ego ebrietate delector, sed oportuit hospitibus morem gerere. Sic in quolibet peccato nulla nostra cæcitas, nullus noster error est, sed eorum quæ circa nos sunt. Tales fatui plerique omnes sumus, nisi quòd personæ grauitatem retinemus. Nihil hoc vitio periculosius. Orat & clamat Propheta regius:

*Ne**Genes. 3.**Exemplum.**Epist. 51.**Simile.*

Ne declines cor meum in verba malitia ad excusandas excusationes in peccatis. Verba malitiæ, omnis excusatio; vt verba virtutis, omnis confessio. *Si dixerimus quia peccata non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas in nobis non est. Si confiteamur peccata nostra, fidelis est & iustus (Deus) vt remittat nobis peccata nostra.* De diabolo dixit Iob: *Corpus illius quasi scuta fusilia compactum squamis.* Peccata quæ sunt opera diaboli ad defensionem suam parata sunt, sicut scuta ad ictus recipiendos. Squamæ sunt excusationes quibus se defendit peccator. Hæ squamæ ceciderunt ab oculis Pauli, iam post longam orationem & ieiunium plenè ad Christum conuersi. Adam statim post peccatum foliis ficuum suam nuditatem cooperuit. Ficus est fructus bonus, & apprimè honestus: folia ficuum sunt honesti prætextus, & verba foris honestate plena, sed intus verba malitiæ, quibus peccata excusamus. Non est extrinsecum malum nostrum. A nobis ipsis originem capit, & à nostro proprio consensu, cui nulla vis inferri extrinsecus potest. Mæa & cœna magna Dei ideo non placet, quia peccatum placet: & quia diligunt homines magis tenebras quàm lucem. Idcirco orat Propheta, vt boni dilectionem eius menti Deus inserat. *Bonitatem & disciplinam & scientiam doce me; quia mandatis tuis credidi.* Bonitatem ait, id est, bonum gustum, vt ex Hebræo verti potest. Quare in eodem Psalmo prius dixerat: *Concupiuit anima mea desiderare iustificationes tuas.* Ipsum boni desiderium bonum gustum concupiscit. Multum ille in Aristotele profecit, cui potuit Aristoteles placere. Multum ille ad vitam æternam profecit, cui potuit vita æterna placere, cui potuit cœna magna arridere, qui potuit cum Propheta dicere: *Letatus sum in his quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus.*

4. *Villam emi: & necesse habeo exire, & videre illam.*

Locus moralis de vana ambitione, & cupiditate dominandi, quæ innumeros impedit, quo minùs ad cœnam magnam vocati veniant. *In villa enim empti dominatio notatur, & superbia castigatur,* ait S. Augustinus. Nam & ideo non dicit se exire vt colat illam, vel vratur illa, sed vt videat illam. Emerat quippe non necessitatis, sed voluptatis & honoris causa: quæ etiã inter Christianos maxima hodie insaniã est. Præter habitationem in vrbe honestam & commodissimam, in agris quoq; villas habere debent, ad splendorem & voluptatem comparatas, ad quas videndas interdum exant. Quibus Propheta dicit: *Va vobis qui domum ad domum coniungitis,*

Et agrum ad agrum usque ad terminum loci. Nunquid vos soli habitabitis in medio terra? In hac insania excelluit Nero, qui sic in vrbe domum ad domum coniunxit, vt de eo caneretur.

Roma domus fiet: Veios migrate Quirites,

Si non & Veios occupet ista domus.

Tota huius mali radix superbia est, quam vanitas fouet, Sapienter Augustinus: *Priuata res ipsa in qua homo requiescit, superbos facit. Quam videlicet non ad vsum, sed ad libidinem tenet, vt dominus rerum multarum habeatur. Hanc insaniam falsè taxauit Diogenes: Inter seruos ac dominos malos (quales omnes superbi & dominandi cupidi sunt) præter vocabula nihil aliud interest, nisi quòd marcipia seruiant dominis, domini seruiant cupiditatibus.* Sicuti ab illis cibis & potibus maximè cauendum, qui etiam saturos & non sitientes ad edendum ac bibendum prouocant, quia naturæ officiant, & dum voluptati, non necessitati seruiunt, naturam incautè obruunt atque extinguunt: sic illa possessio animæ maximæ periculosa est, quæ nulli necessitati: sed soli voluptati subseruit. Sicut arbores per præcipitiâ nascentes non hominum, sed conuorum vñibus fructus adferunt: sic rerum possessio ad voluptatem non necessitatem comparata, animi actiones non Deo, sed diabolo seruientes profert. Ad Dei cœnam venire non potuit, cuius animum tam vanâ cupiditas occupauerat. Dicit Propheta: *Si introiero in tabernaculum domus meæ, donec inueniam locum Domino, tabernaculum Deo Iacob.* Abstinentum docet si non à possessione, saltem ab amore rei priuatæ, vt locum faciamus Domino. Qui ideo solùm possidet, vt amet id quod possidet, vt in eo se oblectet, locum Domino non facit, quia suæ cupiditati, quam odit Dominus, totum locum reseruauit. Hæc dominandi libido, & multa possidendi cupido, vt hominibus cæteris dominemur, cum peccato, & per peccatum intrauit in mundum, vt his verbis sapienter docuit S. Augustinus: *In domo iusti viuentis ex fide, & adhuc ab illa cœlesti ciuitate peregrinantis, qui imperant, seruiunt eis quibus videntur imperare. Neque enim dominandi cupiditate imperant, sed officio consulendi, nec principandi superbia, sed prouidendi misericordia. Hoc naturalis ordo præscribit, ita Deus hominem condit. Dominetur, inquit, piscium maris, & volatilium cœli, & omnium reptilium. Rationalem factum ad imaginem suam, noluit nisi irrationabilibus dominari: non hominem homini, sed hominem pecori. Inde primi iusti pastores pecorum magis quàm reges hominum consti-*

Enarrat. in Psal.
131.

Apophthegmata.

Laert. lib. 6.

Similia.

Psal. 131.
August. enarrat.
ibidem.

De Ciuit. Dei.
lib. 19. cap. 14.

Cap. 15.

tuti sunt; ut etiam sic insinuaret Deus qui postularet ordo creaturarum, & quid exigat meritum peccatorum. Conditio quippe seruitutis, iure intelligitur imposita peccatori. Proinde nusquam Scripturarum legimus seruum, antequam hoc vocabulo Noë iustus peccatum filij vendicaret, dicens: *Maledictus Chanaan. Seruus seruorum erit fratribus suis.* Nomen itaque istud culpa meruit, non natura. Hæc ille. Sicut ergo nemo natura seruus est, sed culpa sua; & nemo natura aliorum dominus cupiditate domiandi; sed vitio suo, qui ad impiorum vertit quod officij tantum est: sic ita transuersum hæc vitiosa domiandi cupiditas hominem agit, ut quia suis conseruis dominari vult, Deo Domino Deorum seruire detrectet, & ad eius mensam vocatus venire recuset. Ait enim: *Necesse habeo exire.* Nec mihi vacat, nec mea dignitas & status amplitudo fert ut quotidie Deo seruiam; ut ad Ecclesiam, ad conciones, ad Sacramentorum perceptionem me conferam vulgi more; ut victus sobrietatem, vestitus mediocritatem, familiaræ simplicitatem retineam. Deinde, est mihi honorifica conditio comparanda, est in seculo splendide viuendum, ut cunque malis artibus eò perueniatur. Malo in terris dominari & honoratus esse, quam ad cœnam magnam vocatus venire. Hæc est vox huius primæ excusationis: quæ & ad eò honesta videbatur, ut diceret: *Rogo te, habere me excusatum.* Nihil facio præter morem & consuetudinem mortalium. Sic oportet fieri. Necesse est me temporibus ac locis ac personis accommodare. Deus tuus hoc facile mihi donabit. Sed concludit Christus: *Dico vobis, quod nemo virorum illorum qui vocati sunt, gustabit cœnam meam.* Istæ excusationes vanæ & friuolæ, in sola cupiditate & vanitate fundatæ, nullum apud me habebunt locum. Contra ambitionem, & de fuga honorum, vide in aliis Dominicis, Dominica 3. Adventus, text. 6. Domin. 1. Quadragesi text. 8. & Dominica 2. Quadra. text. 3. & Domin. 4. Quadra. text. 6. & Domini. Palm. text. 6. hinc tamen pauca adiciemus. Quantum am-

Genes 9.

Simile.

Ambitiosi excusatio.

Ambitio inquieta,

Exempla.

Judith. 1.

1. Machab. 1.

2. Machab. 6.

2. Reg. 15.
Hester 6.

Epist. 95.
Similia.

Exemplum.

Simile.

Exemplum.
Plutarch. lib. de
tranquil. animi.

Similia.

1.

2.

3.

Abſalom paternum regnum affectans, dicit: *Quis me conſtituet iudicem ſuper terram, ut ad me veniant omnes?* Aman nō contentus tota gloria in regno Aſſueri, quia ab vno Mardocheo Iudæo nō honoratur, omnia pro nihilo habuit, & totā Iudæorū gentē interneſioni dare contendit. Ambitioſus (ait Seneca) iſtar turbinis eſt, qui rapta conuoluit, ſed ipſe antea voluitur, & ab hoc maiore impetu incurrit, quia nullū illi ſui regimen eſt. Sicut lapis deorſum cādens non ſiſtit donec ad fundum veniat, & qui potuit non cecidiſſe, loco ſuo manēs, locum egrediens, modū tenere non poteſt. ſic ambitio moderationis fines egreſſa, nullū ambiendi modū facit. Sapienter Cyneas philoſophus hanc infaniā Pyrrho ſpartharum Regi demonſtrauit. Pyrrhus cū Romanis bellum gerens, rogatus à Cynea quid illis ſubactis faceret, Italiā (inquit) totā occupabimus: quid Italia ſubacta, Sicilia (inquit) vicinā capiemus? quid capta Sicilia, ſuper eſt (inquit) Libya & Carthago, quibus captis facile Græciæ dominabor. Sed deletis omnibus, quid tandem facturus ſit, rogatus, reſpondit: Tunc otio & amicis fruemur, nōſq; inuicem oblectabimus. Tum Cyneas: At quid vetat, ō Rex, quo minus nūc eodem otio perſruaris; niſi quod cæca ambitio te quietum eſſe non ſinit? Sanè quemadmodū hi qui non ſitientes bibunt, & non eſurientes edunt, etiā ea quæ eſuriētes ac ſitientes ſumpſerant reuomunt; & dum ſuperfluos ingurgitant cibos, neceſſariis priuātur. ſic omnino ambitioſi nouos ſemper honores appetentes, nec illis quos habent potiuntur. Quid Alexandro profuit totius Aſiæ dominiū, qui nō ſecus ac ſi mēdicus eſſet, lachrymabatur quod totum mundum ſuo imperio nō ſubiugaeſſet? Cū enim audiret Anaxarchū infinitos eſſe mundos diſſerētem, illachrymaſſe dicitur: percontantibusque amicis, ecquid lachrymis ei dignū contigiſſet, an non (inquit) æquum eſt me flere, ſi cū infiniti mundi eſſe dicātur, haud dum vnius domini facti ſimus? Sanè ſicut calceus ad pedis figurā accommodari ſolet, non pes ad calcei modū; ſic honores vel magni vel parui videntur, prout quiſque affectus eſt. Sicut ergo morbo famelico liberari debet, qui de iuſta cibi menſura conqueritur: ſic ambitionis vitiū animo eiiciat oportet, qui ſuo ſtatu & loco cōtēntus non eſt. Sicut enim canis famelicus ad menſam domini aſtans, offas illi obiectas vno momento deuorat, & vnā poſt aliā inceſſanter accipit, quūq; multas acceperit, perinde adhuc expectat & abblāditur, & ſublatur, ac ſi nihil accepifſet: ſic ambitioſus, honoris & dominationis appetens, nouis ſemper

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sublime, sed videri ipsa refugit. Atqui quàm grande peccatum sit, quàm superba verecundia qua terram & cinerem pudet, non quidem subijci, sed non dominari, ideoque suam gloriam studiosè quærere, Redemptoris nostri verba nos doceant. *Si ego (inquit) gloriam meam quero, gloria mea nihil est.* Non decuit Christum suam gloriam quærere, & nos decet. Illi hoc non licuit, & nobis licebit? Ille quærendo suam gloriam, eam perdidisset; & nos quærendo nostram gloriam, non perdemus eam? Sanè fiet quod Apostolus scribit: *Gloria in confusione eorum qui terrena sapiunt.* Quod multa nos Scripturarum exempla docent. Nadab & Abiu igne perierunt, quando alieno igne offerre Domino incensum, vt magis honorarentur, voluerunt. Ieroboam vitulos aureos fecit, vt regnum suum sibi confirmaret, ne populus Hierosolymam ad orationem ascenderet. Sed propter illam idololatriam tota stirps eius regno excidit. Adonias Abisag Sunamitidem in vxorem petens, vt apud populum honoratior esset, vita priuatur. Achitophel consilium Absaloni dans de persequendo mox Dauidem, quia non id acceptauit Absalom, nec eum honorauit, abiens domum suspendit se. Absalom ipse, qui sollicitabat corda filiorum Israel, vt pulso patre regnaret ipse, in quercu suspensus interijt. Antiochus post amplissimas victorias adhuc in Perside regnare cupiens, & repulsam passus, præ animi mœrore interijt. Iason impius dominandi libidine totius Iudææ pacem perturbans, in summa egestate exul & contemptus ab omnibus periit. Omnibus istis *gloria ipsorum in confusionem erat.* Sicut pueri post papiliones tota die currunt, sæpiùs cadentes, & post omnem laborem nihil aliud apprehendunt quàm vermiculum & puluisculum deargentatum: sic ambitiosi post innumeros conatus, sumptus, fraudes, adulationes, & similia, etsi quod ambiunt assequantur, ad finem vitæ cernunt se nihil nisi conscientie vermem & inanem puluerem adeptos fuisse. Et tamen propter fumum inanem excusari volunt, ne ad cœnam magnam vocati veniant.

5. *Iuga boum emi quinque: & eo probare illa.*

Auaritia.

Locus moralis contra auaritiam, & rei familiaris augendæ nimiam sollicitudinem, alterum impedimentum, & excusationem friuolam, sed vulgarem, ne ad cœnam magnam entatur. Nemo inuentis frugibus glandes comedit. Nos tamen

tamen ad cœlestia vocati, terrenis oblectamur. Appositè Chrysoſtomus: *Si ethnicus esses, & nihil post hanc vitam sperares, difficile forsitan esset, rerū terrenarum affectionem deponere.* In Acta Apo- stol. Hom. 7.

Nunc autem cælum expectans: & ea quæ in cælis sunt, hoc tibi simile.

difficile videtur? Si contrarium dicerē, Expete diuitias; potius mihi succenseres, dicens: Quomodo hoc faciam, cælum expectans, à quo ista me retardant? Iniuriam tibi facerem, si proposito auro, &

pretiosis lapidibus, plumbum tibi appetendum dicerem. In ciuilibus esset & ingratiſſimus hospes, qui ad splendidiſſimas epulas inuitatus, antequam eò accederet, cepis se & aliis repleret,

unde optimorum ciborum & sibi fastidium, & aliis nauseam ex odore tetra conciliaret. Nos ad cœnam cœlestem vocati, luto huius mundi sic, animum pascimus, vt & nobis cœlestia fastidium generent, nosque cœlestibus peſſimus odor simus.

Sapienter Augustinus: *Amor rerum terrenarum, viscus est spiritualium pennarum.* Sicut enim nulla aquila, si ingētes campanæ pedibus alligarentur, vel vnum pedem à terra se subleuare posset: sic cura, amor, & sollicitudo rerum terrenarum, animam deprimunt, ne sursum feratur.

Hac de re iam in aliis Dominicis multa diximus. Viscus vtramque auiculæ alam constringit, vt sursum ferri nequeat. Cupiditas rerum terrenarum & intellectum & voluntatem sic implicatas tenet, vt ad cœlestia se erigere non valeant. Clamat igitur sæpe Scriptura, ne hoc nos visco implicemus: *Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt.*

Non dixit, *Nolite habere, sed, nolite diligere.* Rursum: *Reliquum est vt qui emunt, sint tanquam non possidentes; & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtentes.* Mundo vtitur (ait sanctus Gregorius) tanquam non vtatur, qui & necessaria cuncta ad vitæ ministerium congregat, & tamen hæc eadem non sinit menti suæ dominari: *Nihil enim est iniquius quàm amare pecuniam, & cōsequenter, pecunia æstimabile: Hic enim & animam suam venalem habet, quoniam in vita sua proiecit intima sua.* Hoc est, in pecuniis conquirendis cura & cogitatione se totum euiscerauit. Clamat Sapiencia: *Relinquitte infantiam, & viuite, & ambulate per vias prudentiæ.* Infantiam appellat quæ sunt puerilia. Diligentes enim temporalia sunt similes pueris, qui magis afficiuntur ad vnum pomum quàm ad vnum regnū: sicut iste sua iuga bouum prætulit cœnæ magnæ beatitudinis æternæ.

Moyſes vt videret rubum ardentem, sed non comburentem, propiusque accederet, iubetur prius *soluere calceamenta de pedibus suis:* quia terrenarum amor prius exuendus, vt cælestium

In Acta Apo- stol. Hom. 7.

Simile.

Serm. 33. de verb. Dom. Simile.

Domin. 1. Ad- uentus, text. 3. & Domin. Sexag. text. 6. loco 2.

1. Ioan. 2.

1. Cor. 7.

Homil. 36. in Euang.

Eccli. 40.

Prou 9.

Simile.

Exod. 3. Allegoria.

lestium

Domin. 4. post
Pascha. rex. 2.
Ioan. 4.

Simile.

Eccli. 38.

Allegoria.

4. Reg. 5.

Eccli. 2.

Ioan. 8.
Matth. 5.

lestium amor in animum admittatur : de quo supra in alia
Dominica. Mulier Samaritana audito Christi sermone, reli-
quit hydriam, & abiit in ciuitatem, vt Messiam se inuenisse
nunciaret. Talis debet esse affectus noster erga caelestia, vt
pra illorum desiderio & amore relinquamus hydrias nostras
aqua plenas, bona huius mundi tota fluxa & caduca. Sicut an-
guilla quo magis stringitur, eo minus tenetur; sic terrenis o-
pibus quo arctius adhaeremus, eo minus sunt nostrae & in
nostra potestate; quia nobis magis dominantur quam ser-
uiunt, & nocent amore quae poterant prodesse vsu. *Qui tenet
aratrū (ait Scriptura) & qui gloriatur in iaculo, stimulo boues a-
gitat, & conuersatur in operibus eorum: & enarratio eius in fi-
lijs taurorū. Cor suum dabit ad versandos sulcos, & vigilia eius
in sagina vaccarum.* Docet vnumquemque in eo totum esse
quod diligit, sicut hic inuitatus ad coenam magnam sic totus
erat in suis bobus, vt coenam contempserit. Vt sapienter scri-
bit sanctus Gregorius: *Si cuncta mundi relinquere non potes, sic
tene qua huius mundi sunt, vt per ea non tenearis: vt terrena res
possideatur, non possideat. Sit res temporalis in vsu, aeterna in de-
siderio: hac vt in itinere, illa vt in termino. Quasi ex latere respi-
ciatur, quicquid in hoc mundo agitur. Ante nos autē tota mentis
intentione illa spectemus ad quae tendimus. Nam & omnia reti-
nendo relinquimus, si sic temporalia gerimus, vt tamen tota men-
te ad aeterna tendamus.* Hæc ille Homil. 36. in Euang. Giezi
pecuniam auarè nactus qua vineta & oliueta emeret, & in
hoc seculo ditesceret, ab Elizæo eijcitur, & lepra Naaman
Syri percutitur, & lepra illa sicut nix alba erat. Qui bonis
conquirendis auarè incumbit, à nuptijs Agni excluditur, & à
coena magna; lepra peccatorum hominum infidelium ei ad-
haeret; & sicut nix oculos perstringit ne viam videas, sic cupi-
ditas & amor terrenorum caliginem menti offundit, ne vi-
deantur caelestia. Hæc est auaritiæ siue natura siue poena. Ho-
mini bono (ait Salomon) *in conspectu suo dedit Deus sapiētiam,
& sciētiam, & letitiam, Peccatori autem dedit afflictionem & cu-
ram superfluam, vt addat & congreget, & tradat ei qui placuit
Deo.* Hæc afflictio & cura superflua auari duplex ei poena est;
quia & in praesenti animum molestat, & futuræ beatitudinis
delectationem, ideoq; & fruitionem tollit. Ad coenam enim
magnam nemo venit, nisi qui eam vehementer desiderat.
Qui sitit veniat ad me, ait huius coenæ Dominus. Et iterum:
Beati qui esuriunt & sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabun-

aur. Sitire cælestia non potest, qui sitit & appetit terrena. *Qui Iacob 2.*
vult esse amicus huius mundi, inimicus Dei constituitur. Amat
 hoc seculum, qui diuitias amat. *Anima saturata calcabit Prou. 27.*
farum, & anima esuriens etiam amarum pro dulci sumet. Diui-
 tiis saturatus negliget cælestia; sed esuriens iul'itiam, nullum
 pro cælestibus laborem subterfugiet Auarus ad modum tal- *S. Bonauent.*
 pæ niger est per nequitiam, cæcus per ignorantiam; quot ha- *Diat a salutis*
 bet possessiones, tot facit cumulos, in quibus se sepelit per *cap. 6.*
 continuam sollicitudinem. *Similia.*
 Quicquid fodit, ponit supra se, *1.*
 quia de omnibus facit Deū suum. Sicut porcus dum viuit, ni- *2.*
 hil valet, & est sordidum animal, ab omni cōuersatione alie-
 num, & ad quemlibet contactum horribiliter grunnit & vo-
 ciferatur, ad mortem se peti putans, quia nec lac, nec vsum
 vllum habet; sed quando moritur, tunc primum valere inci-
 pit, & in cibum esse: sic avarus dum viuit, nec Deo gratus,
 nec hominibus utilis est, in quolibet morbo mortem horri-
 biliter timet, quia omni se virtute nudatum videt, & non ni- *3.*
 si ad pœnam vocari nouit; sed quum moritur, quæ inuitus
 reliquit in vsum veniūt. Sicut canis sequens duos homines, in
 capite viarū ostendit quis sit dominus eius, eum sequens, &
 extraneum dimittens: sic avarus extra tentationem sequēs
 Deum & mundum, in capite viarum, exorta tentatione, in
 qua aut diuitias aut Deū relinquere oportet, vocatus ad cœ-
 nam magnam, ad officium hominis Christiani, ibi ostendit
 quis sit dominus eius, adhærens bobus suis, & dimittens cœ-
 nam magnam. Sic sanè hanc vitam auari ducunt, quasi alte-
 ram ex pecunia acturi essent, non hanc presentem. Neq; ve-
 rò mirum, si ad cœnam magnam vocatus avarus & mūdi a-
 mator se excusat, & quasi ex iusta causa venire detrectat. Si-
 bi quippe persuadet, aliquid sibi semper deesse, ideoq; augen-
 do cumulo semper debere intēdere. Est enim ferarum imma- *Simile.*
 nium instar, quæ plus quàm fames exigit, mordent. Si quis *Plutarch. lib. de*
 multum ederit, multumque biberit, nec vnquam expleatur, *cupidit. diuitia-*
 adit medicos: percontatur quid sit morbi. At si quis plura *rum.*
 quàm sat est possidens, plura nihilominus concupiscat; *Simile.*
 hic non se ægrum, sed sapientem putat, & summa ratione
 id agere quod agit. Cæterum sicuti morbo illo antedicto
 laborantem, non expletione, sed purgatione opus habere
 iudicamus, & vomere iubemus, quia non inopia, sed aco-
 re & calore præter naturam laborat; sic avarus cupidita-
 tis morbum deponat oportet vt satiatur. Plato ad quen- *Stob. Serm. 8.*
 dam accumulandæ pecuniæ semper incumbentem, *de iniustit.*
 O im-
 probe,

*Apophthe-
gma.
Hom. 64 in
Matthæum.
Simile.*

*Homil. in diuites
auaros.
Simile.*

*Super Psal. 14.
Simile.*

*Hom. in aliquot
Script. loca.*

Simile.

*Homil. 7. in auar-
ros.*

Matth. 10.

Exod. 5.

*Chrysoft. Hom.
40. in Matth.*

Allegoria.

Exempla.

Iosue 7.

4. Reg. 5.

Act. 5.

Matth. 27.

1. Tim. 6.

probe, inquit, ne possessioni augenda studeas, sed minuenda cupi-
ditati. Appositè Chrysoftomus: Si hoc tibi aliquando in mētem
veniret, ut more volucrum volares, quomodo hāc absurditatem
reprimeres? utrum fingendo pennas, aliāq; ad volandum instru-
menta faciendo, an potius suadendo tibi ipsi vesanam esse hāc &
rei impossibilis cupiditatem? & Sic & hic facito. Planè enim fa-
cilius est hominem volare, quā acquisitione & accessione pecu-
nia cupiditatem habendi terminare. Nam, ut alibi idem elegā-
ter scripsit, Veluti ebrijs occasio sitiendi est vini copia & augmen-
tum sic plura possidēs plura concupiscit & dum perpetuò cumu-
lum auget, morbum perpetuò nutrit. Studium enim habendi non
eos ob iam parta exhilarat, sed ob ea quæ deesse videntur cupidi-
tati, potius angit. Quā absurditatem alio in loco accommoda-
tè explicat: Vnumquodq; inquit, crescētium quum ad iustam si-
bi que convenientem staturā mensuram peruenit, desinit aueri;
argentum verò auari nunquam auescere desinit. Monstrum
est igitur. Sanè monstrum horrendum, informe, ingens,
animæ cui lumen ademptum est, & quibusuis aquarum vi
exundantius. Igne vehementior est, ait Chrysoftomus: quia
omnia continuando finibus suis occupat; ea quæ sunt vicini, sibi
aufert. Mox ubi alium sortitur vicinum, & quæ illius sunt ad se
rapit. Quemadmodum enim flumina (ait S. Basilius) ex paruis
initijs exeuntia, deinde paulatim incrementum intolerabile in
progressu accipientia, impetu demum violento quicquid obijci-
tur secum trahunt sic auari potentes, quo magis crescunt, eo ma-
gis opprimunt, & per oppressorum ruinas ad alios opprimendos
feruntur. Huiusmodi ergo studiis occupati, totique immerfi,
ad cœnam magnam, quæ horum contemptum docet, &
aliò vocat, animum intendere nequeunt. Sed quid prodest
homini si vniuersum hunc mundum lucrifecerit, anima verò sua
detrimentum faciat? aut quam dabit homo commutationem pro
anima sua? Filij Israël, cogente Pharaone, dispersi sunt in
omnem terram Ægypti ad colligendas paleas: & post om-
nem laborem flagellis cæduntur. Amatores huius mundi in
quisquilijs & paleis pecuniarijs conquirendis, tota vita oc-
cupantur, cupiditate eos sua ad hoc instigante: & in fine pro
omni mercede à dæmonibus Dei exactoribus flagellantur.
Auaritiæ causa Achan lapidatus, Giezi lepra percussus, Ana-
nias & Sapphira subita morte extincti, Iudas laqueo vitam
finiuit. De hac cupiditate dixit Apostolus: Radix omniū malo-
rum cupiditas: quam quidam appetentes, errauerunt à fide, &
inseruerunt se doloribus multis. Auarus auarum expoliat,
spoliandus

spoliandus tandem & ille. quod his verbis eleganter diuus
 Basilius exponit: *In mari piscis minor, esca maioris est, ut is qui* *Exha meron*
minorem superauerat alterius prada fiat, & ambo tum simul *Homil. 7.*
deglutiuntur, & unum ultimi piscis immersi ventrem ingre- *Simile.*
diuntur. Quid interest inter eum & ultimum piscem, qui sua in-
temperanti diuitiarum cupiditate tenuiores se deglutit. Ille
pauperis patrimonium raptum habuit; tu illum oppressum par-
tem tuarum facultatum fecisti. vide ne qui piscibus accidere
solet, idem tibi finis eueniat; hamus forsitan, aut nassa, aut etiam
rete. *Exempla esse possunt illustria, Mauritius Imperator, qui* *Exempla.*
alioqui bonus, sed auaritia incredibili laborans, nec militi- *Zonaras in*
bus in Thracia st: pendia soluens, nec Longobardos per Ita- *Mauritio.*
liam grassantes, ut pecunijs parceret, impediens; exorsus om-
nibus, à Phoca, infimæ sortis homine, vxore prius & liberis
ante oculos eius interfectis, crudelissimè occiditur: & Stilico *Socrat. lib. 6.*
tyrannus, qui à militibus etiam simili ex causa occisus fuit; *cap. 1.*
caputq; eius lapide ori infixo, vnà cum dextera manu hastæ *Paulus diaco-*
superpositum, publicè per castra gestatum fuit, clamante *nus.*
præcone: Date elemosynam homini auaritia insatiabilis. Hoc
igitur malum ut ad exitum in hac vita miserabilem sæpe
perducit, ita æternæ vitæ beneficio sæpissime priuat.

6. *Et alius dixit: Vxorem duxi: & ideo non possum venire.*

Locus moralis contra omnem effrænem carnis libidi- *Carnis libido!*
 nem, quæ violentum est adeundæ beatitudinis obsta-
 culum, & acerrimum impedimentum, planèque tyrannicum.
 Ideo hic solus dixit; *Non possum venire.* Non quia vitij hoc
 peccatum, aut resisti huic tyranno non possit, sed quia nisi
 difficillimè non potest. *Abstinetes vos à carnalibus desiderijs* *1. Pet. 2.*
qua militant aduersus animam, ait Apostolus. Inter omnia cer-
tamina Christianorum (ait Augustinus) sola dura sunt prælia *Lib. de honest.*
castitatis, ubi quotidiana est pugna & rara victoria. Gravem *mul. cap. 2.*
namque sortita est castitas inimicum, cui quotidie resistitur, &
semper timetur. Sic & D. Ambrosius: Fornicationem fugimus *De pœnitent.*
sequentem, quæ non post nos, sed in nobis sequitur. Nosmetipsos *lib. 2. cap. 14.*
ergo diligenter videamus, ne dum illam fugimus, nobiscum eam
portemus. Ideo Apostolus hoc vitij genus toto impetu fu-
giendum esse docet. Fugite, inquit, fornicationem. Cætera *1. Cor. 6.*
enim vitia vincuntur resistendo, etiam diabolus ipse. quia *S. Thom. in*
quantò magis homo in alijs particularia tractat, tantò *Commen. ibid.*
minùs in eis inuenit vnde delectetur, sed magis anxietur.
At in hoc vitio quanto homo magis cogitat particulare,

tantò magis incenditur. Vincit autem fugiendo, omnèſque eius cogitationes celerrimè abijciendo. Quare monet Apostolus, *vt omnis immunditia, fornicatio, scurrilitas, turpiloquium, nec nominetur in nobis.* Huius mali pertinaciam his verbis docet sanctus Hieronymus: *Auaritia calcatur à plerisque, & cum marsupio deponitur. Maledicam linguam indictum emendat silentium. Cultus corporis, & habitus vestium, vnius hora spatio commutatur. Omnia alia peccata extrinsecus sunt: & quod foris est facile abijcitur. Sola libido insita à Deo ob liberorum procreationem, fines suos egreditur, redundat in vitium, & quadam lege natura in scelus erumpit. Grandis virtutis est, & sollicita diligentia superare quod natus sis, in carne non carnaliter viuere tecum pugnare quotidie, & inclusum hostem Argi centum oculis obseruare.* Hæc est huius impedimenti difficultas: sic carnis libido impedit ne ad beatitudinem perueniatur. De ipso recto & honesto carnis vsu coniugali proponit exemplum Christus vt quum in ipso honorabili coniugio, & thoro immaculato difficultas inueniretur, multo magis omni illicita carnis libidine eam inueniri non dubitemus. Hortatur Apostolus ad cœlibatum, quia ipsum matrimonium, etsi licitum, impedimētum tamē est orationis, cultus, & amoris Dei. *Volo (inquit) vos sine sollicitudine esse. Qui sine uxore est, sollicitus est quæ domini sunt, quomodo placeat Deo. Qui autem cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mundi, quomodo placeat uxori, & diuisus est.* Propter hanc diuisionem, dixit iste in Euangelio: *Non possum venire.* Debeo cogitare ea quæ sunt mundi, quomodo placeam uxori; familiæ, liberis, rei domesticæ prouidere debeo: non vacat de Deo cogitare. Quare Apostolus mox ad virginitatem exhortans, ait: *Hoc ad utilitatem vestram dico; non vt laqueum vobis inijciam, sed ad id quod honestum est, & quod facultatem præbeat sine impedimento Dominum obseruandi.* Quòd si verò honestissimum matrimonium impedimentum est obsequij & cultus diuini, & amorem erga Deum diminuit, quia animum ad secularium rerum curam abstrahit; quid erit in illis coniugijs vbi vxor vel improba ad frequentem iracundiam rixas & iurgia; vel superba ad multum vestimentorum luxum; vel inuida ad similtates foris; vel lasciuia ad zelotypiam & suspiciones domi; vel denique luxuriosa ad variam libidinum fœditatem, virum sobrium, mansuetum, pacificum, & castum prouocabit? aut vbi vir improbus vxorem bonam ad huiusmodi incitabit? In tali matrimonio quàm verè vtraque pars dicet: *Vxorem duxi,*
viro

In epist. ad
Furiam.

1. Cor. 7.

Ibidem.

Coniugij im-
pedimenta.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

1. Cor. 6.
In Comment.
ibidem.

Similia.

De ciuit. Dei,
lib. 14. cap. 16.

In Comment.
in 1. Cor. 6.

Violentia li-
bidinis car-
nalis.

De pœnit.
lib. cap.

In lib. de viduis.

carni immergit. *Qui enim adharet meretrici, unum corpus efficitur.* Idcirco Apostolus (vt annotauit D. Chrysoſtomus) non dixit: *Accipiens membra Christi, coniungam ea membris meretricis* (quod solum indignissimum foret) sed dixit: *Accipiens membra Christi, faciam membra meretricis? Absit.* Hoc igitur peccatum habet maximam ad creaturam conuersionem, & à Deo auersionem: quia cum creatura quam foedè amat, vnum sit. Sic ergo creaturæ tuipi amore vnitus, verissimè dicere potest, *Non possum venire.* Nullus hîc excusationi locus est. Alligatus & vnitus alteri sum: separari nequeo. Non sic visco auiculæ frondibus irretiuntur, vt auolare nequeant; non sic cæmento lapides in ædificio continentur, vt dissolui structura non possit; non sic glutine & bitumine ligna coniunguntur, vt firmiter cohæreant, sicut libidinis vsus hominem carni immergit, ne cum Dei Spiritu quicquam cõmercij habeat. Quemadmodum enim aqua quàm diu suam retinet naturam, igni aduersatur atque resistit; sed si in ardètem focum iniecta in ignem vertatur, ipsum ignem vehementiùs accendit: sic in homine voluptuario ipse spiritus in carnè versus, non nisi carnis desideria perficit. *Libido* (ait Augustinus) *non solum totum corpus, nec solum extrinsecus, verùm etiam intrinsecus vendicat, totùmque commouet hominem, animi simul affectu cum carnis appetitu coniuncto atque permixto, ita vt momento ipso temporis, quo ad foedissima eius voluptatis peruenitur extremum, penè omnis acies & quasi vigilia cogitationis obruatur.* Explicat hoc ipsum D. Ambrosius, exponens illud Apostoli, *Qui fornicatur, in corpus suum peccat: Cetera, inquit, peccata etsi per corpus fiant, non tamen animam ita carnali concupiscentia faciunt obstrictam & obnoxiam, quemadmodum commisceri facit animam cum corpore, quasi ei immergi vsus libidinis agens in opere fornicationis. Tunc enim ita agglutinatur anima corpori, vt in ipso momento nihil aliud cogitare homini liceat aut intendere: quia ipsam mentem captiuam subdit ipsa submersio & absorbitio libidinis & concupiscentia carnalis.*

Nec verò in actu tantùm huius peccati ista fit mentis submersio, sed & post actum. Huius enim foedæ libidinis vsu magis ipsa accendit & irritatur: vt de hoc propriè peccato dixerit S. Ambrosius: *Facilius inueni qui seruauerint innocentiam, quàm qui congruè egerint pœnitentiam.* ideòque vt alio in loco demonstrat, certamina viduarum acriora sunt, quàm virginum. Et quum in omnibus peccatis consuetudo peccandi

candi maximam afferat emergendi difficultatem, vt in alia Dominica explicuimus, tum potissimum in peccato carnis. *Domin. Sexages. De hoc enim Scriptura dicit: Fornicatio & ebrietas (quæ sunt quasi pedissequa & domina, nam in vino luxuria) auferunt cor.* De hoc dicitur: *Infixus sum in limo profundi, & tempestas aqua demersit me.* De hoc propriè dixit Salomon: *Ignorat quòd ad vincula stultus trahitur.* De hoc dixit Ieremias: *Si mutare potest Æthiops pellem suam, aut pardus varietates suas, & vos poteritis benefacere quum didiceritis mala.* Illa enim mala erant, sicuti subiungit, *Adulteria tua, & hinnitus tuus, & scelus fornicationis tua.* De hoc carnis peccato disputauit Augustinus, quando de difficultate prauæ consuetudinis ea scripsit, quæ superius ex eo citauimus Dominica citata. Nec in sua conuersione aliam maiorem inuenit difficultatem Augustinus, quàm vt vxore careret, vt ipsemet copiosè describit; adeò sanè vt Alipium amicum suum continentem, propemodum ad coniugij vincula traxerit; in diuo autem Ambrosio quum cætera miraretur, vnum eius cœlibatum laboriosum sibi visum fuisse scripserit. In vtraque hodie India tam Orientali quàm Occidètali, & in Insulis Iapanicis, multi reges & principes hanc vnam ob causam ne plures vxores habere desisterent, ad Christi Reges amplectendas vel non accesserunt, vel seriùs accesserunt. In postremis literis ex Goa scriptis, anno Salutis 1587. Decembris 19. sic legimus: Faxiba Quabacundonus rex Meacensis, & omnium in Iapania potentissimus princeps, accedens ad Ecclesiam Patrum Societatis Iesu, vt suam erga eos beneuolentiam ostenderet, his inter cætera verbis vsus est: *Scire vos volo, legem vestrã mihi per omnia placere, nec ullam in ea difficultatem me inuenire, excepto quòd plures vxores habere vetat. Quod vnum si non iuberet, statim fierem Christianus.* Sic iste miser princeps vnus ex illis est, qui dicit: *Vxorem duxi: & ideo non possum venire.*

Sed & quàm multi inter fideles propter vxores pereunt, qui absque vxoribus salui essent! Sampson per suam Dalidam perijt. Salomonis cor deprauarunt mulieres, vt idola coleret. Achab instigante Iezabel persequitur Prophetas Dei. Herodias Herodem perdidit. Mulieres Moabitæ filios Israël deceperunt. Theodora hæretica Iustinianum Imperatorem virum suum induxit, vt duos Pontifices Romanos in exilium cogeret. Attamen ne res vxoria à cultu & obsequio Dei quenquam retardaret, his verbis docuit Christus: *Si quis venit ad me, & non odit patrem suum, &*

Domin. Sexages. ges. text. 4.

Osea 4.

Ephes. 5.

Psal. 68.

Prou. 7.

Ierem. 13.

Exempla.

Confess. lib. 6.

cap. 12. & seq.

cap. 3.

Exempla.

Judic. 14. 16.

3. Reg. 11. 21.

Marc. 6.

Num. 22. 23.

Luca 14.

Simile.
Moral. lib. 7.
cap. 8.

Ephes. 5. 1

Genes. 2.

1. Corint. 6.

1. Reg. 6.
Allegoria.

Vbi supra.

*matrem, & uxore, & filios, non potest meus esse discipulus. Non sic amari vxor debet, vt Dei amor propterea minuatur. Eleganter D. Gregorius: Sicut flāma admotis rebus incendium porrigit; sed idem incendium ignis ipse vbi nascitur prius excitat: sic fidelis animus uxorem & liberos propinquiore sibi fœdere coniunctos amare certè debet, & illis plus ceteris prodesse; Deum tamen, vnde ille amor nascitur, sic intus amare debet, vt cursum mentis ad Deum non impediat nec retardet. Nempe amorem erga vxores, & naturæ instinctus. (cuius author est Deus) & ipsum Dei præceptum (*Viri diligite uxores vestras*) fidelium animis instillauit atque inseuit. Non debet cōtra Deum militare, quod ad tuam consolationem, & in *Adiutorium tibi simile* Deus concessit. Rursum quod in remedium peccati datum est, occasio peccati esse nisi apud ingratiſsimos non potest. Propter fornicationem (ait Apostolus, id est, ne quis fornicetur) *unusquisque suam uxorem habeat, & unaquaque suū virum habeat.* Duæ vaccæ quæ portabant arcam Dei (vitulis earum domi reclusis) ibant in directum, & itinere vno gradiebantur, pergentes & mugientes, & non declinantes neque ad dexteram neque ad sinistram. *Sic necesse est* (ait diuus Gregorius) *vt incedere debeant, qui sacra Christi legis iugo suppositi, iam per fidei professionem Dei arcam portant, quatenus propinquorum necessitatibus condolentes, à rectitudinis itinere non deflectant.* Hæc ille.*

*De causis luxu-
riæ.*

Jerem. 16.
*Superbia lu-
xuriæ causa.*

De Ciuit. Dei,
lib. 14. cap. 15.

Rom. 7.

Roman. 7.

Iam verò quia Christus in hac parabola non solùm status matrimonialis difficultates, sed totam effrænis libidinis impuritatem taxare voluit, & eius ad salutem impedimentum docere, sicut in duobus aliis, ambitionis & auaritiæ peccata taxauerat: poterit hîc Concionator loco satis proprio de luxuriæ peccato copiosius agere, eiusque & causas & remedia & fugam docere. Causas luxuriæ his verbis Prophetæ tradit; *Hæc fuit iniquitas Sodoma sororis tuæ: Superbia & saturitas panis & abundantia, & otium ipsius & filiarum eius.* Tria notauit, superbiam, gulam, & otium. Superbia non tam incitat ad libidinem, quàm secum pertrahit vt pœnalem comitem. Primus parens ex superbia lapsus; carnis rebellionem pro pœna statim accepit. *In illius peccati pœna* (ait Augustinus) *quid aliud inobedientia quàm inobedientia retributa est? Nam quæ est hominis alia miseria, quàm aduersus eum ipsum inobedientia eius ipsius?* De hac Apostolus: *Inuenio legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ, Superbia gentium, immunditia carnis punita est: Quia cum cognouissens*

cognouissent Deum, non sicut Deum glorificauerunt, sed eu-
 nuerunt. in cogitationibus suis. Tradidit eos Deus in desideria *Mora' lib. 26.*
 cordis sui in immunditiam. Ecce (ait Gregorius) caro mersit, *cap. 12.*
 quia superbia subleuauit. Intus prius extollitur, quod foris post-
 modum luxuria corruptione feriatur. Culpa qua per elatio-
 nem mentis in occulto latuit, per carnis luxuriam in aperto res- *osea 5.*
 pondit. Sic Oseas Propheta, quum dixisset, Spiritus fornicationis
 in medio eorum; causam subdit: Et respondebit arrog-
 gantia Israël in faciem eius. Est autem poena conueniens, quia
 nullum peccatum foedius, nec quod hominem magis humili-
 liat, brutóq; similem reddit. Fiunt enim luxuriosi sicut equus *Psal. 31.*
 & mulus in quibus non est intellectus. Hoc adeò verum est, vt
 ipsi iusti, ne in superbiam efferatur, hoc stimulo carnis com-
 primantur. Sic de se Paulus: Ne magnitudo reuelationum me *2. Cor. 12.*
 extolleret, datus est mihi stimulus carnis Denique superbia ela-
 tos in carnis peccatum prolabi Deus permittit, vt humilietur. *De verbis Apo-*
 tur. propter quod exclamat Augustinus: O venenum super- *sto. Serm 3:*
 bia, quod non curatur nisi veneno luxuria: Aliam luxuriæ cau- *Gula luxuriæ*
 sam gulam & saturitatem Propheta assignauit. Nolite, inquit *causa.*
 Apollolus, inebriari vino, in quo est luxuria. Et rursus: Ego ca- *Ephes. 5.*
 stigo corpus meum, & in seruitutem redigo. Et iterum: Vidua in *1. Corinth. 9.*
 delitijs viuens mortua est. Sic post Apostolum Patres. Pascitur *1. Timot. 5.*
 libido conuiujs (ait Ambrosius) nutritur delitijs, vino accendi- *De pauit. libr. 2.*
 tur, ebrietate flammatur. Sic Hieronymus: Frustra castita- *cap. 14.*
 tem quaris sine suis comitibus & appenditijs, continentia & par- *In episto. ad Fu-*
 citate. Et alibi: Lasciuens iumentum frenis inedia subiug- *riam & Saluzi-*
 gare debes, vt non libidinem, sed cibos quærat, & fessorem Spiri- *nam.*
 tum sanctum moderato & composito portet incessu. Qui carnem *Similium cõ-*
 pascit, armat aduersarium contra se. Sicut nauis nimium on- *geries.*
 rata demergitur in profundum: sic corpus cibus onustum in *1.*
 turpitudinem deprimitur. Subtrahe ligna. si vis vt non ar- *2.*
 deat focus. Ignis carnalis ligna sunt cibi & potus. Arma *3.*
 quibus hostis te inuadit, membra carnis tuæ sunt. Illa igitur *Allegoria.*
 mortificare, non roborare debes. Daniel primùm destruxit *4.*
 idolum Bel, & postea draconem in eo latentem expulit. Ca-
 ro prius mortificanda, vt internus luxuriæ hostis penitus eii-
 ciatur. Periculosum est pullo indomito sine chamo & freno
 insidere. Abstinencia carnis frenum est. Sicut vbi magna ci-
 borum in domo copia est, ibi multi mures & feles versari
 solent: sic ea corpora quæ multum cibi capiunt, multas li-
 bidines generant. Sanè eum qui saturo corpore castitatem se
 putat seruaturum, ei similem dixit Climachus, qui proiecto *In lib de vera*
virginitate.

pane carnem à se abigere conatur. Quare futuram virginem docet S. Basilius ante omnia gustum vincere. Aliud libidinis incentiuum, otium est. *Otiositas malitiam docuit; sed hanc potissimum quam alia Scriptura explicat: Desideria occidit pigrum. Tota die concupiscit & desiderat.* Caro lasciuens ac natura rebellis ad agonem & certamen virtutis nobis relicta est; sicuti quosam Chananeorum populos noluit delere Dominus; *ut erudiret in eis Israël.* Si ergo non certamus, si otio diffluimus, erit nobis caro in ruinam, sicut filiis Israël impinguatis & incrassatis dii gentium vicinarum erant. Vnde D. Gregorius: *Inter opera & labores spirituales contra stimulos carnis fortes sumus: sed si quasi fessi à solita conuersationis rigore torpescimus vel remittimus, dum paulatim negligim⁹, aculei carnis insurgunt, qui quasi depositis Moysi manibus Israëllem vincunt.* Et huius causam paulo post reddit: *Quum duas simul res cogitare non possumus, fit ut aliquid aliud cogitando non cogitemus immunda.* Celer ergo & facilis victoria libidinis est, circumspectio cogitationis; si quoties carnalia obuiant, ad aliquid aliud recurramus, quod libidinis non sit incitamentum. Hoc sane est; ut Scriptura suadet, *fugere fornicationem: eius cogitationem statim excutere, & animum aliò conuertere.* Sic D. Basilius, tentationis carnalis remedium rogatus, respondit, *Desiderium rerum meliorum.* Sic frater Ægidius: *Quum accedunt huiusmodi cogitationes, abige illas à te, dicendo: Iam alius hospes meum domiciliū occupauit.* Sic D. Ambrosius: *Si nõ penitus libidinem nostro excutimus animo, tollimus eam magis nobiscum, quàm post nos relinquimus.* Excutienda igitur ut vipera, fugienda ut pestis, omnis cogitatio carnalis; ne torpẽtem opprimat, & desidiosum interimat. Accedit ad has luxuriæ causas, turpiloquium, quod Apostolus pariter cum fornicatione interdicit: *Omnis (inquit) fornicatio & immunditia nec nominetur in vobis, sicut decet sanctos, aut turpitude, aut stultiloquium, aut scurrilitas quæ ad rem non pertinet.* Et alibi: *Corrumpunt bonos mores colloquia praua.* Vnde D. Ambros. postquam dixisset, *Pascitur libido conuiujs, &c.* adiecit: *Graviora sunt his fomenta verborum.* Nam veluti lapis (ait S. Basilius) in aquam cisterna coniectus, non solum adiacentem aqua partem in quam cecidit, agit, verum orbem alios perpetuis vicibus excitãs, eos interdum ad ultimos lacuna margines agitando perducit: ita sermo lasciuus in animam castam velut in undam purissimam vehementer coniectus, alias post alias quasi in profundo amatorias cogitationes excitat, totamq; animã voluptatis fluctibus

Eccles. 33.

Prouerb. 21.
Otium luxu-
riæ causa.
Iud. 2. & 3.
Allegoria.

In 1. Reg. lib. 6.
cap. 1.

Ibid. cap. 2.

1. Corint. 6.

In Reg. breu. ad
quæst. 30.
Apophtheg-
ma.

De pœnis libr. 2.
cap. 14.

Turpiloquiũ
luxuriæ causa.
Ephes. 5.

1. Corint. 5.
De pœnit. libr. 2.
cap. 14.
In lib. de vera
virginitate.

fluctibus agitatur. Rursum sicut nauis ad omnem venti impetū fertur, sic mens humana verbis honestis quasi vento secundo nauigans, ad portum felicitatis pertinet: at prauis & improbis quasi vento illi aduerso impulsā naufragium facit. Verba loquentium aures audientis feriunt, sicut ventus vela, pariterque impellunt. Hæc ergo quatuor vitanda vt luxuria fugetur, castitas conseruetur.

Alia adhuc duo sunt, vehementissima libidinum incitamenta nisi caueantur, præsentia remedia si caueantur; Aspectus videlicet & tactus inhonestus. De aspectu primū, postea de tactu pauca, sed idonea, proferemus. Oculorum custodiam contra luxuriā S. Scriptura frequenter inculcat: *Ascendit mors per fenestras vestras, ingressa est domos vestras.* Et rursum: *Oculus meus depraedatus est animam meam.* David orat: *Auerte oculos meos ne videant vanitatem.* Ipsum videre merit. Sapiens monet: *Oculi tui videbunt extraneas, & cor tuum loquetur peruersa.* Sanctus Iob dicit: *Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.* Fœderis autem hæc ratio erat, vt illi quidem voluptatem amitterent videndi quæ vellent; vnde hoc lucrum & beneficiū reportarent, ne postea lachrymis & luctu perceptam ex voluptate maculam eluerent: quod David facere coactus est, visa Bethsabee; vnde dixit: *Lachrymis meis stratum meum rigabo.* Sanè sicut naturaliter ægros aliorum oculos inspiciendo, nostros lædimus; ea autem contuendo quæ aspectum iuuant; noster quoque proficit obtutus; ita sanè cum voluptatis indicibus iniicimus oculos, animus voluptatis morbo fit saucius; veris autē bonis cum intendimus, ab oculis ad animum illa quoque deriuantur. Vt quid ergo per curiosos aspectus periculis nos obiicimus? Difficilius est animum, vbi aliquid pulchrum visu suscepit, purum & integrum conseruare, quàm illum à videndo cohibere. Si ergo modò prius quàm illud videam, continere me non possum ne videam: quomodo vbi iam videro, & pulchritudine illa me illaqueauero, hærentem animo voluptatem excutere poterō? *Qui amat periculum, peribit in illo.* S. Hugo Episcopus Gratianopolitanus, sic ab omni fœminarum aspectu abstinerebat, siue in audiendis confessionibus, siue in colloquiis familiaribus, vt diceret, se nullius mulieri (vna excepta) ita faciem aspexisse in toto episcopatu suo (quem valde amplum per annos 50. tenuerat) vt ex consideratione vultus, si occurreret, quænam esset, posset cognoscere. Sed & aliquando cum fœmina quædam diu cum cōuenisset, quæ cultu

Oculorum custodia.

Jerem. 21.

Thren. 5.

Psal. 118.

Proverb. 23.

Iob 31.

Exemplum.

Psal. 6.

Basiliius lib. de

vera virgine.

Simile.

Eccles. 33.

In vita eius

apud Surium

1. Aprilis.

Exempla.

Custodia oculorum.

ferè meretricio lasciuiſſimè cōpta eſſet, qui aſtabant clerici ſeueritatē eius cognoſcētes, abeunte illa, eum rogarunt, quo modo ſine iulta: aliqua reprehensione tantam mulierculæ luxuriā & petulantiam dimiſſet. Sed ille reſpondit, ſe nihil tale in ea animaduertiſſe. Porro & à virorū quoq; vultib⁹ religioſæ mentis auertendū dicebat intuitum, aſſerens per cōmunionem humanæ mutabilitatis atq; compaſſionis fieri: vt affectiones conſpecti ad memoriā conſpicientis frequenter recurrant, & de conſpecto irato iratus, de trifti triftis, de laſciuiente laſciuus fiat: quas paſſiones ſatis eſt habere vnumquemq; proprias, non in ſe trāſcribere opus eſt alienas. Hæc ille. Sanctus Arſenius Eremita, quum matrona quædā Romana longis itineribus ad eum videndum veniſſet, illēq; poſt multas preces, & Epifcopi interceſſionem, ei ſe conſpiciendum præbuiſſet; à muliere rogatus vt eius in ſuis precibus meminifſe vellet; imò verò, inquit, *dabo operam, idque Deum ſeriò rogabo, ne tui vnquam ampliùs meminifſe queam.* Quum virginem quandā, quæ ſe ab omnium virorum oculis remouerat, trāſiens per locum S. Martinus Epifcopus loci inuiſere vellet; illa per alteram mulierem ſe excuſans, nec ab eo ipſo videri voluit: quod ille vir tantus ac talis, & æquo animo tulit, & vehementer laudauit. Cùm aliquando apud Iordanem iter facerēt magnus ille Sabas, multorum monaſteriorum Pater, cum diſcipulo iuvene, & ſecularibus in via occurreret, inter quos puella erat ſpecie venuſta, vagis & laſciuus oculis, poſtquam illi præteriſſent Sabas veluti tentans diſcipulū, Tibi (inquit) qualis viſa eſt puella? Mihi enim viſa eſt vnum tantum habere oculum. Nequaquam (inquit) ô pater, ſed duos habebat oculos. Ille verò: Falfus es ô fili: erat enim reuera orbata vno oculo. Diſcipulus autem ignorans hanc interrogationem fuiſſe tentationem; Nequaquã, inquit, ô Pater, ſed valde lucidos habebat oculos, & viſu iucundifſimos. Sabas autem: *Quî factum eſt vt ſcires hoc tam accuratè, & tam conſtanter hoc audeas aſſeuerare? Ego (inquit) eam pulchrè attēdi, & apertè noui eam habere duos oculos.* Tum diuinus ille Pater implicatū diſcipulum tenens, An non, inquit, legiſti, *Ne capiaris nutibus illius?* De cætero ergo non ampliùs mecū verfaberis, donec aſſuefeceris oculū non ſic vagari, ſed in loco manere. Quo dicto, cum ad multum tēpus incluſit in altero monaſterio. Sed & hanc oculorum cultodiam ipſos ethnicos ratio & natura docuit. Antiochus Aſiæ Rex ad Pantheam egregia forma virginem videntem,

*In vita eius
apud Surium.*

2.

*Seuerus Sulp.
Dial. 2. cap. 13.*

3.

*Apud Surium,
tom. 6. pag. 778.*

4.

Proverb. 6.

*Exempla
ethnica.*

*Plutar. in reg.
Apoph.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

1. *In vita eius per
S. Bonavent. c. 5.*

2. *In vitis singulo-
rum apud Suriū.*

3.

4.

5.

6.

7.

*In vita eius,
lib. 1. cap. 3.*

8.

*Apud Surium
12. Februar.*

sunt viri sancti. Sanctus Franciscus circa conuersionis suę primordia tēpore hyemali in foueam glacie plenā seipsum plerumque mergebat, vt domesticū suum hostem perfectē subigeret. Sanctus Thomas Aquinas adhuc iuuenis, in domo materna, immissa in cubiculum eius meretricula, arrepto è focitione ardenti eam fugauit. Sanctus Benedictus à carne se grauitè titillari aduertens, in vepres se nudum coniecit, corpusque totum lacerauit, vt tentationē fugāret. Nobilis quaedam & pulcherrima fœmina sanctū Vvolstanum Episcopum in Anglia Vigorniensem ad turpitudinē prouocauit. Ille audita fœminę voce, ingentem alapam mulierculę impegit, tāto nisu, vt crepitus illisæ palmæ tota domo audiretur, verbisque seuerissimis & Episcopo dignis abegit. Sanctus Bernardus Senensis quum panes ostiatim mendicans, ex instituto sancti Francisci, à fœmina quadam sub specie eleemosynę accipiendę introductus, ad libidinem tētaretur, vbi eam expoliare se nudam iusserat, (neq; enim alia euadendi via occurrit) eam flagello ex funiculis, quod fortè secum circumtulèrat, egregiè flagellādo, tum illam à libidine, tum seipsum à tētatione liberauit. Simile de sancto Edmundo Cantuariensi Archiepiscopo, quum adhuc iuuenis Lutetię literis operam daret, legitur. Sanctus Bernardus ingrediente ad eius lectum hospita sua (dum fortè in itinere esset) vociferando, latrones, latrones, illam abegit, & seipsum seruauit. Sed exemplū seruatę castitatis maximè memorabile est sanctus Martinianus Eremita. Ad eum venit sub noctem meretrix, mendici specie, pannosā, & imbribus compluta, flens & eiulās, & hospitium flagitans, ne in illa solitudine deuoretur à bestiis de nocte grassantibus. Ille misericordia victus in cellam exteriorem eā inducit, appositisq; ei pane & dactylis, igniq; accēso, in interiorem cellā se recepit; iubens eam seipsam curare. Post noctis medium tentari se intelligens, egreditur vt illam expellat: & ecce videt eam pulcherrimis vestibus ornatam, quas secū in pera meretrix adduxerat. Obstupefactus & meretricem esse videns, turbatur & tētatur, maximè prouocāte illa; & matrimonium pollicente, omniūque rerum necessariarum suppeditationem. Assentitur ille, sed prius foras egrediendū, & circumspiciendum esse ait, ecquis fortè in via sit eò veniēs, quia à multis & sæpe visitari solebat. Montē ergo vicinū petit, vbi seipsum colligens, & à Deo motus redit cum sarmentis lignorū, ex quibus, luculentū ignem facit, seq; mox in illum nudū conijcit, vt igni illo corporali internas flāmas

cōprimat. Quo viso meretrix & ipsa vehementer cōpuncta, facti pœnitentia ducitur. Veniam petit, & accepto ab eo consilio Hierosolymã vadit, & monasticum institutum complexa, totum vitæ reliquum in eo statu cōsummauit. At sanctus ille Eremita volens sibi in posterum prouidere, cellam reliquit, & loco solitario diu quæsito, tãdem à nauclero quodam edoctus, ad rupem quandam angustam in mari positam, procul à terra distantem, excelsam & terribilem perducitur, in eaq; se includit: pacto hoc cum nauclero inito, vt ille bis aut ter in anno panem & aquam recentem adferret vnde se aleret, ipse verò ex ramis palmarum quos nauclerus suppeditaret, sportulas conficeret, quæ nauclero cederet pro alimento allato & iamis. Quū ergo in illa rupe sub dio sex annis egisset, solo nauclero conscio, ecce puella quædam formosissima naufragium passa, ad illam rupem iactatur; quam illa apprehendens, & virum sanctum videns, exclamauit vt ad se leuare, & à fluctibus eam liberare vellet. Ad hanc nouam tentationem subridēs vir sanctus, puellam quidem in rupem accipit, sed dato illi pane, & aqua quam habebat, bonisque verbis consolatus, significans ei fore vt post duos menses nauclerus eò veniat, facto signo Crucis, & Dei nomine multis precibus inuocato, in mare se proiicit. Statim autem duo Delphines eum acceperunt, & in terram detulerunt. In quam quum venisset, reliquum vitæ suæ tempus peragrans de loco in locum, & nusquã diu consistens, consummauit. Docent hæc exempla, quanto studio fugienda statim omnis carnalis libido est, nec vllus ei aditus concedendus. Sancti isti viri optimè intellexerunt, quantum ad beatitudinem consequendam impedimentum vel semel gustata nefaria libido attulisset. Nouerant luxuriæ peccatum gehennæ esse simillimum. Nam sicut in gehenna est ignis ardens, vermis rodens, & sulphur foetēs; sic in peccato luxuriæ est ignis concupiscentiæ, vermis conscientiæ, & sulphur infamiæ. Meminerant luxuriæ peccatum grauissimè semper à Deo in Scripturis punitū. Propter luxuriæ peccatum diluuium toti orbi inductum est, Sodomæ igne de cælo consumptæ, Hemor subito occisus, Sichē euersa, tota tribus Benjamin ad internecionē deleta, Amon à fratre Absalom occisus, Salomon idololatra factus, David ipse deceptus, Saræ septem mariti occisi, senes Susannę accusatores lapidati, populi Israelitici hominum 24000. interfecti, & Samson excæcatus est. Sancta Christina virgo mirabilis incredibili eiulatu sæpius deplorabat, totum ferè gen⁹ huma-

Luxuria gehennæ similis.

Luxuriæ punitionis exempla.

Genes. 6. 19. 34.

Iudic. 20.

2. Reg. 17. 13.

3. Reg. 11.

Tob. 3.

Dan. 13.

Num. 25.

Iudic. 16.

In vita eius ca.

29.

num

num corporis pollutione corrumpi, eaque de causa iram Dei vniuerso orbi imminere. In huius loci explicatione paulo prolixior fui, tum propter huius peccati passim regnantis singularem turpitudinem, tum quia vix in aliis Euangeliis iste locus recurrit.

7. *Exi citò in plateas & vicos ciuitatis, & pauperes, ac debiles, & cecos, & claudos introduc huc.*

Vocatio virtute tuenda.

Exempla.

Num. 3.

Num 25.

1. Reg. 2.

3. Reg. 2.

LO C V S moralis de vocatione nostra ad salutem sollicitè conseruanda. Docet enim Saluator nec Iudæos, nec Christianos, nec horum aliquos, ad quemcunque gratiæ statum vocatos, securos propterea esse debere, quòd semel inuitati semel Dei gratia donati fuerint, quasi postea excidere non debeant, aut quasi absq; eis Ecclesiam suam Christus nõ haberet. Exemplo nobis esse potest summi sacerdotij in veteri Lege status. Aaroni summo sacerdoti quatuor erant liberi, ad quos summi sacerdotij dignitas descendere debuit; quorum duo, Nadab & Abiu pariter interfecti sunt, igne de cælo percussi, quia igne alieno, & non ex altari sumpto, thurificare præsumpserāt. Supererant Eleazarus maior natu, & Ithamar. Phinees Eleazari filius quia zelo zelatus percussit adulterum publicè peccantem, promissionem accepit summi sacerdotij in eius stirpe mansuri: sed eius posteris peccantibus, ad stirpem Ithamar facta est promissio, iuxta illa Dei verba ad Heli summum sacerdotem in Silo: *Loquens loquutus sum vt domus tua & domus patris tui (is fuit Ithamar) ministraret in conspectu meo vsque in sempiternum.* Sed quum eius duo filij Ophni & Phinees, abuterentur sacerdotio, nec ab Heli corrigerentur, vide quid Deus statuerit: *Nunc autē dicit Dominus, Absit hoc à me. Sed quicumque homo glorificauerit me, glorificabo eū; qui autem contemnūt me, erunt ignobiles.* Vnde factū est, vt vno eodemque die Ophni & Phinees in bello caderent, & ipse Heli retrorsum cadens, fractis ceruicibus interiret; vno quoq; & eodē die Abimelech cū aliis 85. sacerdotib⁹ de stirpe Heli, iubente Saule, occiderentur; ac demū Abiathar de stirpe illa postremū sacerdotem Salomon deposuerit, nè esset summus sacerdos, ea dignitate ad Sadoc de stirpe Eleazari translata, in quo & postea mansit. Magnā fuit Orientalis & Africanę Ecclesię gloria: ex qua doctissima Ecclesię Christianę lumina prodierunt: in qua pleraque de rebus fidei antiquissima Cōcilia celebrata sunt: sed eorū posteris venire dedignantibus,

& post suas cupiditates, ambitionis, auaritiæ, carnis ita ab-
 euntibus, vt primùm variis atq; innumeris hærefibus (vt alio
 in loco ostendimus) ac postea Mahometo manus dantibus;
 itum est in plateas & vicos ciuitatis, id est, in alias partes or-
 bis cogniti, in partes istas Septentrionales. Eodem enim tem-
 pore quo sub Heraclio Imperatore (quo regnante Monothe-
 litæ vehementer grassabantur, & Concilium Chalcedonen-
 se passim contemni cœpit) Mahometes præualuit, & in eius
 legem Persia, Syria, totusque ferè Oriens breui tempore iu-
 rauit: per Anglos recenter ad fidem conuersos, sanctum Bo-
 nifacium, Vvillebrordum, Suibertum, Marcellinum, Vvino-
 cum, & alios, magna Germaniæ pars, Frisia, Hollãdia, Vvest-
 phalia ad fidem Christi conuersæ fuerunt. *Si Deus naturali-*
bus ramis non pepercit (ait Apostolus) si Iudæos propter incre-
 dulitatem & impietatem reprobauit: *ne fortè nec tibi parcat,*
vide, qui insertus es in oleastrum: vide potius in te bonitatem
Dei, si permanseris in bonitate; alioquin & tu excidèris. Viden-
 dum iterum atque iterum ne à nostra quoque Europa, dum
 ambitionis, auaritiæ, carnis desideria sequimur, recedat
 Deus per seruos suos verbi prædicatores, & nobis quoq; re-
 lictis mittat eos *in vias & sepes*, id est, in remotissimas, & ha-
 ctenus incognitas gentes: quod nostro tempore vberrimè fa-
 ctum esse ad magnam Dei gloriam, maximamque consola-
 tionem nostram intelligimus: dicente iterum Spiritu sancto:
Quia vos repellitis verbum Dei, & indignos vos iudicatis vitæ
eternæ (excusantes vos de honorum studio, de diuitiis conge-
 rendis, de carnis voluptatibus, quibus carere non potestis, vt
 hodie hæretici suos docuerunt) *ecce conuertimur ad gentes: ad*
pauperes ac debiles, cæcos & claudos. Ad Christianum salutis
 suæ & vocationis negligentem dicit Spiritus sanctus: *Dicis*
quòd diues sum, & locupletatus, & nullius egēs: & nescis quia tu
es miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus, & nudus. Quod si
 agnosceremus, spes salutis esset. Diceret debilis: *Sana animam*
meam, quia peccaui tibi. Diceret claudus: *Dirige gressus meos in*
semitis tuis. Diceret cæcus: *Illumina Domine oculos meos, ne*
unquam obdormiam in morte. Nūc autem vel excusamus nos,
 vel impossibilitatem abstinendi à peccato (vt faciunt hæreti-
 ci) allegamus. Vox illa, *Habe me excusatum, & Non possum ve-*
nire, plus Deum offendit, quàm peccatum ipsum.

*In Orat. quod-
 libet hæreses
 horum temp. esse
 Antichristo pro-
 ximas.*

Rom. 11.

*In vtraque
 India Orient. &
 Occident. vel,
 America.
 Act. 13.*

Apoc. 3.

Psal. 40.

Psal. 16.

Psal. 18.

ERANT appropinquantes ad Iesum publicani & peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisei & Scribae, dicentes: Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis. Et ait ad illos parabolam istam

dicens: Quis ex vobis homo, qui habet centum oves, & si perdidit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta nouem in deserto, & vadit ad illam quae perierat, donec inueniat illam? Et cum inuenerit eam, imponit in humeros suos gaudens; & veniens domum, conuocat amicos & vicinos, dicens illis: Congratulamini mihi, quia inueni ouem meam quae perierat. Dico vobis quod ita gaudium erit in caelo super vno peccatore poenitentiam agente, quam supra nonaginta nouem iustis, qui non indigent poenitentia. Aut quae mulier habens drachmas decem, si perdidit drachmam unam, nonne accendit lucernam, & euertit domum, & querit diligenter donec inueniat eam? Et cum inuenerit, conuocat amicas & vicinas, dicens: Congratulamini mihi, quia inueni drachmam quam perdideram. Ita dico vobis: Gaudium erit coram Angelis Dei super vno peccatore poenitentiam agente.

PERICOPE moralis huius Euangelij.

1. Erant appropinquantes ad Iesum publicani & peccatores, ut audirent illum. De officio boni sacerdotis, ut vitæ sit ædificatiuæ & attractiuæ.
2. Murmurabant Pharisei & Scribae, dicentes: Hic peccatores recipit, & manducat cum illis. Contra boni operis detractores, & linguam maledicam.
3. Hic peccatores recipit, & manducat cum illis. De incredibili Christi charitate erga saluandos peccatores, siue de zelo animarum.
4. Vadit ad ouem quae perierat, donec inueniat illam; & cum inuenerit eam, imponit in humeros suos gaudens. De diuini amoris circa salutem hominum magnitudine.
5. Gaudium erit in caelo super vno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta nouem iustis qui non indigent poenitentia. De poenitentia peccatoris, Deo semper acceptissima.

1. *Erant appropinquantes ad Iesum publicani & peccatores, ut audirent illum.*

Locus moralis de officio boni sacerdotis & ministri Christi: ut quemadmodum hoc loco Christi bona fama, conuersatio suavis, doctrina cœlestis ipsos publicanos, & deploratæ vitæ homines (tales enim erant qui hîc vocantur, *peccatores*, ut alio in loco Magdalena tacito nomine vocatur, *mulier peccatrix*,) ad se traxit, ut eum libenter audirent; sic cuiusvis pastoris atque etiam sacerdotis tota vita sit ad proximi ædificationem, tota conuersatio sit attractiua, doctrina quoque & eruditio probata. Debet esse *bonus odor vita in vitam*, ut in alia quadam Dominica latius diximus. Hîc tamen pauca addenda sunt, loco proprio. Inter alia veterum sacerdotum officia, vnum erat thymiama accendere mane & vespere, quod fiebat ex aromatibus pretiosissimis, & in purum Dei honorem, non pro peccato aut expiatione aliqua. Pastor & sacerdos quotidie tale thymiama bonorum operum suorum fragrantia accendere debet. *Exhibeamus* (ait Paulus) *nosmetipsos in omnibus sicut Dei ministros, nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum.* Talis erat Samuel. *Cognouerunt omnes à Dan usque Bersabee quòd fidelis Samuel Propheta esset Domini.* Quemadmodum suauia aromatum odora menta proprium quiddam per aërem continentem spirant, quo præsentés recreantur; ita vir bonus toti commorantium contubernio salutaris & iucundus est. Non absq; causa Themistocles prædium vendens, *clamari per præconem iussit, quòd bonum vicinum haberet.* Si enim aliquod bonum propter vicinum bonum, certè maximum bonum propter pastorem bonum, aut sacerdotem bonum; ut cuius authoritas paulo est necessaria, eiusdem conuersatio sit iucunda & grata. *Qui se in hac via* (ait diuus Bernardus) *ita beneuolos & beneficos præbuerunt, ita inter homines humanè viuere studuerunt, ut gratiam Dei, quam visi sunt habere, non sibi tenerent, sed in commune deducerent, estimantes se debitores sapientibus & insipientibus, isti fragarunt unguentis optimis, & eorum fragrantia in benedictione.* Tales debere esse sacerdotes omnes, quos *sal terra* vocat Christus, his verbis docet sanctus Gregorius: *Quasi inter bruta animalia petra salis debet esse sacerdos in populo; ut quisquis sacerdoti iungitur, quasi è salis tactu, vita aeterna sapore condatur.* Hac ille Homil. 17. in Euangelia. Talis erat diuus Ambrosius, ad

Sacerdotis vita ædificatiua.

2. Cor. 2.

Domin. 6. post

Epiph. tex. 3.

Exod. 30.

Allegoria.

2. Cor. 6.

Exemplum.

2. Reg. 3.

Simile.

Basil. in Gordianum martyrem.

Plutarch. in Politic.

Apophthegma.

Super Cant. Serm. 18.

Exemplum.
Confess. lib. 5.
cap. 13.

Simile.

Leuit. 3.
Marc. 9.
Coloss. 4.
Allegoria.

Stob. Serm. 2.
de imprudent.
Apophthe-
gma.

Simile.
2. Cor. 9.
Epist. 19.

Rom 8.
Simile.

quem Augustinus adhuc Manichæus, libenter accessit, & per eum mirabiliter profecit, quia & moribus suavis, & vita sanctus, & eruditione conspicuus erat; quod his verbis Augustinus ipse confitetur: *Veni Mediolanum ad Ambrosium Episcopum in optimis notum orbi terra, pium cultorē tuum, cuius tunc eloquia strenuè ministrabant adipem frumenti tui, & latitiam olei, & sobriam vini ebrietatem populo tuo. Suscepit me paternè ille homo Dei, & peregrinationem meam satis episcopallyter dilexit. Et eum amare cœpi, primò quidem non tanquam doctorem veri, quod in Ecclesia tua prorsus desperabam, sed tanquam hominem benignum in me. Et studiosè audiebā disputantem in populo, non intentione qua debui, sed explorans eius facundiam, utrū conueniret fame sua.* Ecce quid Augustinum adhuc peccatorē attraxit, ut appropinquaret ad Ambrosium, & audiret illum: Pietatis opinio, eruditionis fama, benignitas priuata. Sic erat verè *sal terra & lux mūdi* Ambrosius. Anima humana instar terræ multas habet corruptiones. Hæc bonis sermonibus salire & cōdire sacerdotes debent, vermes peccatorum interimendo, & grauem odorem delendo. Sed ut alios saliant, sal esse debent ipsi. In veteri Lege nulla fiebat victima absque sale, vnde Christus suis: *Habete pacem in vobis, & habete salē.* Apostolus quoque, *Omnis, inquit, sermo vester sit sale conditus.* Sal discretionis virtus est, quæ mansuetudinem & disciplinam, misericordiam & iustitiam sic temperat, ut nec illa hanc dissoluat, & hæc absque illa ingrata, intolerabilis, ideòque inutilis fiat. Socrates dicere solebat, *neque vinum austerum aptum esse potioni, neque mores agrestes hominum conuersationi.* Qui perdices aut coturnices venari intendunt, illicem earum simulant; qui feras venantur, viridem colorem induunt: sic Paulus *omnibus omnia factus est, ut omnes lucrifaceret, non mentientis astu, sed compatientis affectu,* ait Augustinus. Sic Christus, ut ad eum peccatores appropinquarent, venit *in similitudinem carnis peccati, & habitu inuentus ut homo, venit comedens & bibens.* Quando aliquis princeps venatum procedit, ut aprum aut ceruum, aut feram aliquam siluestrem capiat, cum suis vniuersum montem circumfidat, & vnusquisque suam accipit stationem, suumque tramitem, quo fera trāsitura videtur. At princeps ipse locum accipit quo frequentius transire, aut per quem verisimilius exitura fera putatur. Sic in venatione animarum, quæ per beluinas cupiditates verè siluescunt, alij quidem sancti alias quasi stationes ceperunt, & diuersos diuersis virtutibus ad pietatem

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

bus familiariter utitur, Dei exardescit amore. Et quæadmodum prunæ lucem proximè emittunt, lampades verò splendorem longiùs fundunt; sic qui virtute & sapientia sunt præditi, & charitate inflammati, non solùm propinquos, sed etiam longè distantes illustrant doctrina & vitæ sanctimonia, ne errorum caligine obscurentur.

2. *Murmurabant Pharisei & Scribæ, dicentes: quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis.*

Detraçtio, &
lingua maledica.

Exod. 34.

Num. 5.

Leuit. 13.

Matth. 9.

Matth. 23.

Detraçtionis
& inuidiæ
origo.

Allegoria.

LOcus moralis contra boni operis detractores, & linguam maledicam. Quod enim in Christo laudare & imitari debebant Pharisei isti & Scribæ, hoc illi vitio vertunt, murmurantes. Manducare cum peccatoribus non erat in Lege vetitum, sicut manducare & conuersari cum gentilibus, & leprosis, aliisque quibusdam immundis. Quæ tamen tota prohibitio partim erat significatiua puritatis spiritualis, in filiis noui testamenti, quod occultabatur sub veteri; partim cautela erat propter infirmitatem Iudæorum qui ad gentilitiã idololatriam procliuēs erant. Cæterùm superbi & hypocritæ isti, externæ tantùm sanctitatis affectatores, vera charitate vacui, dedignabantur peccatorũ consortia, nec vllã illis charitatẽ exhibebant. Vnde alibi Christus ad illos: *Euntes discite quid est, misericordiam volo, & nõ sacrificium. Non veni vocare iustos, sed peccatores.* Et rursus: *Va vobis Pharisei quia decimatis mentham & anethum, & reliquistis quæ grauiora sunt Legis, iudicium, & misericordiam, & fidem.* Tales ergo quum ad peccatorum cõuersionem cooperari nollent, indignantur Christo, qui id faciebat. Quia ipsi superciliosi erant, volebant Christum quoque supercilium adducere, & Rabbiniçam grauitatem induere. Displicet nobis quod ipsi non facimus, & nostro pede omnes metiri volumus. Hinc nascitur inuidia detraçtio. murmura, lingua maledica; quæ maxima mala in mundo sunt, & vt iustis magna crux, sic innumeris impijs atq; hypocritis certa pernicies. Vna plaga Ægyptiaca erant ranæ palustres. Nam vt ranæ de die & palam tacent in paludibus suis lutosis quiescentes, de nocte autem vociferantur & coaxant; sic murmuratores & detractores, proximorum suorum virtutes & opera lucis tacent, cooperiunt, silent, eorum autem defectus deblaterant, publicè quoque ea vituperare non audent, satis habentes si alijs, laudantibus tacet, clam verò & apud suos sui que similes rauco murmure coaxant,

coaxant, & omnibus modis denigrant. Sed quemadmodum *Simile.*
 qui candelam ardētem digitis proprijs mungit, candelæ qui-
 dem lumen clariùs efficit, suos autem digitos adurit & cō-
 minat; sic qui iusto detrahit, aut cōtra laudabiliter facta ob-
 murmurat, suam quidem mentem, & conscientiam, & lin-
 guam contaminat, & reatu peccati adurit, iusto autem me-
 riti materiam præbet, eiq; famam celebriorem facit: Deus *Exempla.*
 Mōysen nunquā magis laudavit, quā quū Aaron frater, *Num. 12.*
 & Maria soror eius contra eum murmurarent. Vide locum:
 David pro maledictione Semei expectavit à Deo benedi- *2. Reg. 18.*
 ctionem, quā & accepit, hostibus breui superatis.

Quemadmodum gallina in ædibus frequenter quū ei- *Simile.*
 bus est appositus bonus & sufficiens, subit tamen angulos,
 ibique scalpens terram, pabulum quærit; sic murmurator
 & detractor honesta & laudabilia, omnib;que ad imita-
 tionem & commendationem exposita, nec interrogant, nec
 libenter audiunt, sed occulta & secreta mala totius domus,
 familiæ, collegij, ordinis, aut cuiusvis communitatis, cu-
 riosè percontando efferunt, euentilant, illisq; se sordibus
 pascunt; scarabæo similes, qui nullum bonum odorem su- *Simile.*
 stinet, sed in stercore semper versatur, eoque se oblectat &
 pascit. Contra quod vitium appositè Chrysostomus: *Dic* *Homil. 3. ad*
proximo detrahenti & murmuranti: Habes quem laudes? au- *pop. Antioch.*
res aperio ut unguenta suscipiam. Si verò malum velis dicere, *Similia.*
obturo aures. Non enim stercore & cœnum accipere sustineo. Sunt
quippe detractores porcis & suibus similes, quæ amoenissi-
imum hortum pulchris & odoriferis floribus consitum in-
gressæ, flores non attingunt, sed fimum, si quis fortè in an-
gulo est; aut lutulentam lacunam inuenientes, in ea se volu-
tant, illam euentilant. Vnde de maledico conuiciatore ele-

gāter dixit sanctus Bonaventura, quòd *in modum porci, ubi* *In Dieta salu-*
ponit pedem ibi & os; & sicut canis macelli semper habet os san- *tu, cap. 19.*
guinolentum. Sapienter Socrates nuncianti quendam esse qui *Laert. lib. 2.*
maledictis eum perpetuò incesseret, respondit: Bene loqui *Apophthe-*
nescit. Huiusmodi enim hominū: ex abundantia cordis os *gma.*
loquitur; quia cor malitia & odio deprauatum habent: quod
 illa Zoili responsio egregiè ostendit: Rogatus enim cur sic *Exemplum.*
 omnibus malediceret, respondit: *Quia malefacere nequeo.* *Bruson. lib. 2.*
 Quia non potuit facto lædere, voluit verbo. Nā si non aliquā *cap. 26. &*
 nocuisset, mortuus esset. Sic huius mali non nisi odium & in- *Alianus lib. 22.*
 uidia radix est. *Venenum aspidum sub labijs eorum. Sicut mor-* *psal. 13.*
det serpens in silentio, sic qui fratri suo occultè detrahit. *Eccl. 10.*

In Comment.
ibidem.
Prouerb. 24.
Psal. 108.

Prouerb. 17.

Homil. 39. in
Act. Apost.
Ioan. 8.
1. Ioan. 3.

Vbi supra.
Simile.

Homil. 3. ad pop.
Antioc.

Psal. 100.

Eccles. 27.

pectoris sui (vt exponit Hieronymus) diffundit in fratrem. Qua certè de causa dicit scriptura: *Abominatio hominum detractor*, quia qualem sententem fecerit, eandem & metet, Vnde Dauid: *Dilexit maledictionem, & veniet ei. Induit maledictionem sicut vestimentum, & intrauit sicut oleum in ossibus eius. Fiat ei sicut vestimentum, quo operitur, & sicut zona qua semper præcingitur.* Sunt verba significantissima, quibus docet Spiritus sanctus, detractores, murmuratores, susurrone, maledicos, idem à Deo passuros quod contra proximum fecerunt, Dei videlicet maledictionem ab eis non recessuram. Hoc & Salomon docuit: *Semper iurgia quarit malus: Angelus autem crudelis mittetur contra eum.* Et certè quum diabolo proprium sit calumniari, ynde & nomen illud apud Græcos accepit; calumniator omnis & detractor, quem spiritum sequatur, quem patrem habeat, cuius mercedem expectare debeat, facile videt. Aptè Chrysostomus: *Ferre eum qui contumelia afficit, Dei est: contumelia afficere immeritum, diaboli est.* Hoc sensus *Diabolus homicida fuit ab initio. Qui enim odit fratrem, homicida est*, & ille ab initio odit homines. Sic igitur modo quodam proprio omnis detractor & susurro, membrum diabolo est. Est itaque maledictum aut detractio ipsi maledicenti & detrahenti maxima confusio. *Quemadmodum enim (ait Chrysostomus) si quis vasa immunda, è domo alicuius furetur, & ea coram omnibus educat, non ita confundunt dominum furto sublata, quantum ipse seipsum; ita & conuiciatoribus accidit. Eiectis enim coram omnibus immundis verbis, non alios confundit, sed seipsum, per verba productis talibus, & coinquinata ipsius tum lingua tum mente.* Nam vt in domo & vsu corporis quædam honestè haberi & fieri possunt, quæ tamen honestè dici non possunt; sic & in vita atque actione humana nonnunquam accidit. *Si quis (ait Chrysostomus) re prætereunte simum commoueat, hoc facientem nonne statim redarguis? Sic & detractorem reprime. Non enim sic foetor ille nares percellit, vt aliena excussa peccata bonos & astantes contristat. Sed ideo hoc malum celebre est (ait sanctus Hieronymus) quia penè ab omnibus libenter auditur. Quare iusti vox est: Detrahentem secretò proximo suo hunc sequebar. Hoc docet Sapiens esse detractiois remedium. Qui mittit in altum lapidem, recidet in caput eius: ita detractor quum tristem viderit faciem audientis, ne audiat iudicium sanguinis: illico conticescit.* De hoc argumento vide quæ in aliis Dominicis diximus.

3. Hic peccatores recipit, & manducat cum illis.

Locus moralis de incredibili Christi Redemptoris charitate erga saluandos peccatores, quam omnes imitari debemus; siue de zelo animarum. Magnum piaculum putabant Pharisæi, peccatores in consortium admittere, & cum illis manducare. Sed hoc perinde erat, ac si medici omnes ægrotos fugerent, nec ad eos vnquam accedere vellent. Eleganter Aristippus indignanti cuidam ac dicenti, quod philosophos cerneret semper obsidere diuitum fores, & Medici (inquit) languentium ianuas frequentant. Non tamen quispiam ægrotare mallet quam mederi; nec ego diues potius esse, quam Philosophus. Malorum consortia infirmis cauenda, à firmis appetenda sunt. Vinum aqua mixtum si fortius est, aqua calore suo imbuit; si tenuius est, ab aqua vincitur. Extincti carbonis ardentibus admixti statim ardescunt. Accede ad titionem ardentem, hominem iustum; virtutis ignem cito concipies. Saul inter Prophetas Prophetauit, inter improbos improbè egit. Laban propter Iacob, & Putiphar propter Ioseph ditati sunt. Propter bonum Iosaphat, duobus regibus impiis, regi Israël, & regi Edom, cum eo exercitum ducentibus, pluuiam è cælo Heliseus impetrauit. Dixit enim ad Ioram regem Israël: *Si non vultum Iosaphat regis Iudæ erubescerem, non attendissem quidem ad te.* Caritas fraterna peccatores recipit, & manducat cum illis, à conuersatione & consortio, ab aditu & familiaritate illorum, quatenus medium eos Deo luctandi esse poterit, non abhorrent. Imò summam charitatis perfectionem in peccatoribus lucrands consistere, viri sanctissimi iudicarunt. Sanctus Franciscus dixit aliquando fratribus suis: *Quid magis consulitis, an quòd orationi vacem, an quòd prædicando discurrã?* Videtur in oratione lucrum & cumulatio gratiarum, in prædicatione distributio quedam donorum acceptorum. In oratione est purificatio interiorum affectuum, & vnitio ad Deum: in prædicatione puluerisatio spiritualium pedum, id est, contaminatio affectuum, distractio circa multa, & relaxatio disciplinæ. In oratione Deum alloquimur & audimus, quasiq; inter Angelos conuersamur. In prædicatione multum oportet ad homines condescendere, & humanè inter eos viuendo, multa videre, dicere, audire, & cogitare humana. Sed vnum est in contrarium, quod videtur his omnibus præponderare, quòd Christus ipse potissimum prædicationi vacauit, cum peccatoribus manducauit & con-

Christi erga peccatores amor.

Laertius lib. 2. Apophthegma.

Similia.

Exempla.

1. Reg. 19.

Gene. 30. 43. 39.

4. Reg. 3.

Zelus animarum.

In vita eius cap. 11. per S. Bonauent.

Exempla.

2.

uerfatus est. Cuius exemplum quia nos maximè sequi oportet, videtur magis Deo placitum intermissa quiete foras egredi ad laborem. Quod & fecit, re tamen prius suorum precibus commendata, qui & post preces factas idem censuerunt. Sic monachi eremos suas deseruerunt, & in vrbes ac frequentia populis loca venerunt, vt proximos suos iuauerent. Isaacius monachus casam suam exiens Constantino-polim venit, vt Valentem Imperatorem Arianum Ecclesiæ Catholicæ hostem acerrimè redargueret. Eum enim accedens, frenum equi eius arripuit, dicens: Quò Imperator proficisceris, qui aduersus Deum bellum geris, neque eum propterea adiutorem habebis? Quod & rei euentus ostendit. Quum Antiochenis grauius offensus Arcadius propter Placillæ vxoris statuam deiectam, acerbè in eos animaduertere velleret, eremitæ ad urbem aduolantes, officarios eius, prætores ac tribunos, frena equorum accipientes, in mediâ ciuitate sistebant, & vindictam à populi capitibus depulerunt. Magnus ille Antonius vt oppressis opitularetur, vt Catholicorum causam contra Arianos apud Imperatorem ageret, frequentes vrbes adibat, & sæpe Constantino-poli visus est, & Alexandria. Imò de eo scribit sanctus Athanasius: *Et si in solitudine ac montibus versatus, atque omnem ibi exiens vitam, non tamen agrestis ac rudis erat, sed iucundus atque affabilis sermonem, secundum Apostoli præceptum diuino conditum sale proferebat, ita vt inuidia careret, & amore omnium potiretur.* Aphraates eremita celebris relicta eremo Antiochiam venit, quum omnia Valens Arianus Imperator perturbaret, & ab Imperatore visus, atque hoc nomine reprehensus, quòd eremo relicto in vrbe ageret, respondit: Id ego, Imperator, libenter fecissem, si pax Christi ouibus esset. Sed si puella essem domi in conclauis cõclusa, soli lanifico vacans, domus autem paterna subito conflagraret, me otiosam sedere velles, nec ad incendium extinguendum accurrere? Id ego nunc facio qui incendium in Ecclesia à te excitatum extinguere, & fratres meos in eo periclitantes eripere contendo. Sed huius charitatis erga peccantes fratres illustre e. emplum & hoc est. Duo eremitæ iurauerant sibi inuicem, ne alter ab altero vnquam separaretur. Vnus postea tentatus, in seculum redire voluit, & libidini indulgere. Sequitur alter, vt saltem perpetrato peccato ad eremum eum reduceret, & è lupanari prodeuntem complectitur, obsecrans vt secum in eremum redeat. Illo nihilominus in

2.
Theodoretus lib.
4 cap. 34.

3.
Chrysof. homil.
20. ad popu. An-
tioch.

4.
Niceph. lib. 8.
cap. 40.

S. Athanasius in
vita eius.

5.
Niceph. lib. 12.
cap. 25.

6.
Fratrum spiritua-
le, cap. 97.

peccato persistente, manet etiam in eadem ciuitate alter, quotidie manibus laborans, & luxurianti socio laboris sui fructū quotidie largiens, ipsemet ieiunās, & pro salutem fratris seipsum affligens. Hac tanta charitate compunctus tandem alter, flagitiosam vitam deserit, & ad eremum cum fratre reuertitur. Aliud huic simile exemplum, nisi fortè hoc idem sit, commemorat Diuus Chrysostomus ad Theodorum lapsum, Epist. 5. Hoc est, ad exemplum Christi peccatores recipere, & cum illis manducare. De hac Redemptoris nostri benignitate prædixit Propheta: *Calamum quassatum non confringet, & lignum fumigans non extinguet. In veritate educet iudiciū.* Et iterum: *Quod confractum fuerit, alligabo, & quod infirmum fuerit, consolidabo.* Calamus quassatus, & linum fumigans est mens hominis vanis cupiditatibus dedita, necdum illis penitus obruta: sed vt calamus non adhuc confractus, vehementer tamen depressus, & vt linum non quidem adhuc flamma correptum, fumum tamen, qui flammæ proximus est, emittens; sic cupiditatibus suis ad malum inclinatur, & iam iam in turpitudinis fornacem procliuis fertur. Hæc est infinita, & quæ nunquam satis vel explicari, vel laudari, vel recognosci à nobis potest Redemptoris nostri misericordia, hinc etiam aduentus sui in hunc mundum primarius finis ac scopus fuit, vt peccatores reciperet. *Non veni vocare iustos, sed peccatores ad pœnitentiam.* Et Paulus ait: *Fidelis sermo, & omni acceptione dignus, quia Christus Iesus venit in hunc mundum, vt peccatores saluos faceret.* Et rursus: *Vt ostenderet diuitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ, quæ preparauit in gloriam.* In hac sua misericordia cognosci, glorificari, & prædicari vult. Denique dicit ipse Redemptor in Euangelio, hanc dulcissimam prophetiam in seipso fuisse completam: *Spiritus Domini super me, eo quod unxit me, ad annunciandum pauperibus misit me, vt mederer contritis corde, & prædicarem captiuis indulgentiam, & claudis redemptionem, vt prædicarem fortitudinem lugentibus Sion, & annuntiarem annum placabilem Domino.* Et paulo post: *Et darem coronam pro cinere, oleum gaudij pro luctu, pallium laudis pro spiritu mœroris.* Singula hæc verba, quæ varias peccatorum consolationes, & singula quasi peccatis remedia ponunt, amplificari debent. Certè ex hac misericordiæ erga peccatores nota cognosci & manifestari voluit, quando ad eum duos ex discipulis suis Ioannes Baptista in vinculis misisset, dicens: *Tu qui es? &c. Renuntiate,* inquit, *Ioanni quæ*

Esaiâ 42.

Ezech. 34.

Christi misericordiæ ineffabilis.

Matth. 9.

1. Tim. 1.

Rom. 9.

Esaiâ 61.

Matth. 11.

Matth. 12.

Ioan. 7.

Collatio veterum cū Christo.

Ioan. 3.

Psal. 137.

1. Reg. 22.

Typus.

Ioan. 6.

Psal. 118.

Sermo. 15. super

Psal. 129.

audistis & vidistis. Cæci vident, claudi ambulant, surdi audiunt, mortui resurgunt, & pauperes euangelizantur. Postremò non recipit tantum ad se venientes peccatores, sed vt ad eum confidenter veniant, inuitat, & clara voce compellat: *Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* Rursum: *Stabat Iesus in magno die solennitatis, & clamabat, dicens: Si quis sitit, veniat ad me.* Hæc Christi benignitas erga peccatores vnica est nostra & maxima consolatio, sine qua, quicquid præterea de Christo credimus, frigeret. Moyses liberator fuit populi veteris, sed non sic vt peccatores reciperet, verum vt eos seuerè puniret. Sic enim extendens manum suam in mare rubrum, Pharaonem cum toto exercitu submersit. Sic populo in vitulo aureo peccante, tabulas Legis confregit, & populum ipsum maximo numero interfecit. Sic illum qui collegit tria ligna in sabbato, fecit lapidari. Iosue saluator & liberator eiuidem populi fuit, sed occidit peccatores qui erant in terra Chanaan. Acham quoque præuaricantem circa spolia hostium, cum toto suo tabernaculo totaq; cognatione incendio absumpsit. Samuel erat sanctus Propheta Domini: sed occidit manu sua pinguißimum Agag regem Amalec, & concidit eum in frustra. Atqui noster saluator, & liberator, & Propheta magnus, *non venit vt iudicet mundum, sed vt saluetur mundus per ipsum.* Hic est noster Dauid, de quo Scriptura dicit: *Memento Domine Dauid, & omnis mansuetudinis eius.* De hoc Dauid scribitur: *Conuenerunt ad eum omnes qui erant in angustijs constituti, & oppressi a re alieno, & amaro animo, & factus est eorum princeps.* Hic peccatores recipit. Ad hunc accurrunt omnes in angustijs, & difficultate abstinendi à peccato laborantes, omnes veterum peccatorum debitis onerati, omnes de quacunque necessitate tristes & solliciti. Ait enim clementissimus Dominus: *Omne quod venit ad me non eijciam foras.* Hic est de quo Propheta prædixit: *Adiutor meus & susceptor meus es tu, & in verbum tuum supersperavi.* Non solum adiutor, sed & susceptor: quod explicas D. Ambrosius, *Adiutor, inquit, per Legem, susceptor per Euangelium. Quos Lege adiuuit, in carne suscepit. Hic peccata nostra portat, & ideo in verbu eius supersperamus: non in Prophetas, non in Legem, sed in verbum tuum: hoc est, in aduentum tuum, vt venias, & suspicias peccatores, delicta condones, ouem lassam tuis in Cruce humeris bonus pastor imponas.* Hæc ille. Sic iterum Dauid: *Si iniquitates obseruaaueris Domine, Domine quis sustinebit? Quæ spes, quæ vita mortalium,*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Præsumptio
cauenda.

mansuros. At ibi manserunt per 200. & amplius annos. Sic peccatores aliquando sub spe veniæ, & citò resurgendi è peccato, temerè peccant, sed sæpenumero sic illis placet Aegyptus & status peccati, vt nunquam postea de exeundo cogitent, sitque necesse in manu forti & brachio extento illos educi. Sed tota Christi misericordia erga pœnitentes non erga perseverantes in peccato intelligitur.

4. *Vadit ad ouem quæ perierat: donec inueniat illam; & cùm inuenerit eam, imponit in humeros suos gaudens.*

Amor Dei erga peccatores saluandos. *Similium congeries.*

1.

2.

3.

4.

5.

Luca 10.

Psal. 118.

LOcus moralis de diuini amoris erga peccatores seruan-
dos incredibili magnitudine. Ipse vadit ad ouem quæ pe-
rierat. Nempe sicut ouis aberrans à grege, nisi quærat, re-
dire non potest; sed ad vltiora semper progrediens per sal-
tus & siluas se perdit, quum cætera animalia, canis, felis, e-
quus, domino amisso, domum facile per se ipsa redeant; sic
miser peccator, nisi à Deo quæsitus, in salutis viam per se &
naturæ suæ ductu aut viribus redire non potest. Sicut terra
propter nimiam frigiditatem nullum fructum profert, nisi à
sole caleat (vnde in Septentrione omnia inculta iacent) sic
homo per peccatum non nisi terra & terrestri manens, sine
diuinæ gratiæ calore nihil salutare operatur. Vt vestis corpo-
ri calorem adferat vel augeat, corpus ipsum viuum esse de-
bet, & aliquo calore prius imbui, ideoq; cadaver nullis ve-
stibus calefit; sic nullum opus vel charitatis vel pœnitentiæ,
animam in peccato mortuam viuificare poterit, nisi prius
Dei gratia viuificetur. Sicut in tenebris, etiam si omnes fene-
stras aperias, nihil vides; sic in statu peccati mortalis, quod est
opus tenebrarum, etsi omnes animæ tuæ vires adhibeas, abs-
que luce gratiæ nihil promoues ad salutem, nec reditum in-
uenies. Hac de causa dicitur: *Venit filius hominis querere &
saluum facere quod perierat.* Prius querit quàm saluum faciat.
Sic clamat peccator in Scripturis: *Erravi sicut ouis quæ periit.*
Quare seruum tuum Domine. Si margaritam pretiosam per-
didisti, in eo loco inuenitur vbi amittitur. At ouis perdita
non sic; quia semper magis ac magis in saltuosa nemora, &
in asperos montes se immittit; quiescit nunquam, sed errans
progreditur. Sic peccator ab vno peccato in aliud transit, nec
peccandi finem facit, nisi à bono pastore suo, Christo Iesu,
specia

speciali gratia & misericordia quærat. Ovis amissa, rapaci lupo, aut cuius feræ obnoxia statim est: nec dentes, nec ungues, nec cornua habet, quibus se defendat; nec pedum velocitatem, qua se seruet. Sic peccator amissa Christi gratia, diabolo, carni, mundo ad prædã expositus est, nec vlla, quibus se tueatur, arma relicta habet. Hinc elucet immensa Dei misericordia erga peccatores. Prius miseretur quàm irascitur; prius misericordiam quàm iustitiam adhibet: prius quærit quàm percutiat. Sicut matres & nutrices ad pueros in lutum lapsos non accurrunt cum conuitiis, sed prius erigunt, abluunt, componunt, ac deinde, prout opus est, obiurgant: sic Deus ouem perditam primùm têtat ad emédationem variis blãditiis & mediis allicere, postea corripit in misericordia. Nauclerus cuius nauigiũ multam vndique laxatis cõpagibus aquã trahit, nautis ipsiq; nauigio non irascitur. Occurrit potiùs, & aliã excludit vndã: deinde aliã egerit, manifesta foramina præcludit: latentibus cõtinuo labore resistit, deniq; modis omnibus malum imminens auertit: postea, prout ratio exigat nautas increpat, obiurgat, punit. Pastor quoque bonus deperdita oue nõ statim canem percutit, aut apud se indignationem excitat, sed quærit diligenter donec inueniat. Hæc est Dei erga nos misericordia. Multum quærit, multum expectat, multa têtat, vt ouem perditam ad caulas reducat. Quomodo Christus venator animarum esse voluerit, supra diximus. At inter omnia officia nullum maiorem patientiam postulat, quàm venatio. Multum diuq; expectandum, magnũ tædiũ deuorandum est, vt fera quatumcunque cessans, sua tandem sponte exeat. Qui festinat, & idoneũ capiendi tẽpus nõ expectat, nihil vnquã venando capiet. At diu expectando subito erupet fera, & in casses incidet, vel ictum à te destinatum accipiet. Nullis verbis explicari potest Dei patientia qua peccatorem expectat. *Stat ad ostiũ, foris pulsat: expectat donec aperiatur ei. An diuitias bonitatis eius, & patientia, & longanimitatis contemnis? Ignoras quoniã benignitas Dei ad pœnitentiã te adducit? Expectaui vt faceret vvas. Expectat adhuc vnũ annũ, vt sterilis ficus fructũ proferat. Deniq; sic expectat, vt eius expectatio infidelibus scãdalũ sit. Plures enim Dominũ (ait Tertullianus) idcirco nõ credũt, quia seculo iratum tam diu nesciũt. Sed exẽplo ex Scripturis petito ostendemus, quot modis, quanto studio, qua patientia ouem perditã Deus quærat. Apud Esaiã volens Deus peccantem Israel ad pœnitentiã reuocare, vide in quot formas sermonem vertit, satagens & sollicitas ne pereat. Primũ protestatur se nihil cõtra eos ex iracundia*

6.

7.

8.

9.

10.

Apocal. 3.

Rom. 2.

Esaiã 5.

Luca 13.

In lib. de Patientia, cap. 2.

Ouem perditam quomodo Deus quærat.

1.

dia

Esaia 27. 4.

Ibidem 5.^{2.}

Exemplum.

Exod. 32.
Amale Angl.Esd. 13.^{3.}
Ion. 1.

Exemplum.

Homil. 1. de Pœ-
nitent.Esaia 42.^{4.}

Luce 12.

Esaia 43. 4.^{5.}Ibidem 24.^{6.}Chrysof. Hom. 3.
de Pœnit.Ibidem 25.^{7.}

8.

dia aut odio agere: *Indignatio non est mihi.* Deinde cūctatur, sicut pater, qui peccatē filium percutere deberet, cupit tamen parcere, & ait: *An gradiar super eā? succendā eam pariter? An potiùs tenebit fortitudinē meā? faciet pacem mihi, pacē faciet mihi?* Sic enim peccantē & idololatriam in deserto committentem populum quasi percussurus, patitur se per Moysen quasi teneri ne id faciat: *Dimitte me, ut irascatur furor meus.* Sic amātes solent. Hēricus septimus Anglię Rex, quū cōsobrinum suū ex aliqua causa morte affecerat, posteaq; pro alio quodam nobili morti obnoxio apud eum certi proceres intercederent, dolēs dicebat: At nemo vestrum pro meo cōsobrino intercessit. Tertiò cōminatur: *Non est populus sapiēs; propterea nō miserebitur eius qui fecit eū, & non parcat ei qui formavit eū.* Grauis cōminatio, sed ut parcat, non ut feriat; sicut per Ionam Niniuitis: *Adhuc quadraginta dies, & Ninive subuertetur;* quę tamen ad Ionę prædicationē nō euersa, sed emēdata est. Circa quod Dei factum Chrysofomus: *Quare qua facturus es mala Domine prædicis? ut non faciā qua prædico.* Propterea & gehennā minatus est, ne gehennā inferat. Rursum expostulat & obiurgat, ne ad verbera veniat: *Quis cæcus nisi seruus meus? & quis surdus nisi ad quē misinuatios meos? Quis cæcus nisi seruus Domini? Qui vides multa, nōne custodies? Qui apertas aures habes, nōne audies?* Grāuis obiurgatio; iusta reprehensio. *Qui enim cognouit volūtātē Domini, & non facit, vapulabit plagis multis.* Sed ne eū terreat quem diligit aut contristet, statim blāditur amātissimē: *Ex quo honorabilis factus es in oculis meis & gloriosus ego dilexi te, & dabō homines pro te, & populos pro anima tua. Noli timere, quia ego tecum sum.* Ecce quo modo obiurgatione deiectū, suauissimis vocibus statim releuat. Moxque amātiū more conqueritur de ingratitude dilecti populi: *Veruntamē seruire me fecisti in peccatis tuis, præbuiisti mihi laborē iniquitatibus tuis.* Cōqueritur De⁹ quā duram & acerbā patientiā habuerit, quā diu & multū peccantes sustinuerit, quasi dicens: *Quid faciā tibi nescio: Parcā tibi? Sed fides tua desidiō redditur. Persequar te? Sed mea non sustinet clementia.* Quare post hęc querelā amoris plenā, rursus consolatur; ne ingratitude & impietatis suę cōscia anima penitus deiciatur, & spe veniæ excidat: & ait: *Ego sum, ego sum ipse, qui deleo iniquitates tuas propter me, & peccatorū tuorum nō recordabor.* Quā maxima data cōsolatione, rursus disceptat cū peccatore populo, ut suā iniquitatē, Deiq; parcētis misericordiā magis ac magis agnoscat: *Reduc me in memoriam*

riam, & iudicemur simul. Narra si quid habes, ut iustificeris. Pa- ^{Ibid. 26.}
 ter tuus primus peccauit, & interpretes tui (id est, principes po-
 puli) prauaricati sunt in me. Hoc est quod Paulus dixit: Omnia ^{Rom. 9.}
 cōclusit sub peccato, ut omniū miseretur. Nunc igitur his ser-
 monibus cōfufum, conuictum, & pœnitentē, sic dulcissimi a-
 moris brachiis cōplectitur: Noli timere seruus meus Iacob, & ^{Esaiæ 44.}
 Israel quem elegi. Effundā aquas super sitientē, & fluenta super
 aridā. Effundam Spiritū meum super semē tuū, & benedictionem
 meam super stirpē tuam. Hęc est amātissimi Dei cōclusio cum
 anima peccatrice cōpuncta. Sic ouē perditā quærit. Sic, quos
 ad se vocauit, cōseruat, ne pereat ex eis quisquam. Quis autem ^{Ioan. 17.}
 homo amoris iaculo percussus, adeo quē infaniēs, vel procari
 ardentius, vel negotiari diligentius, vel dilectā suā sollicitare
 artificiosius, vel flebilius querelā instituere, vel amantius ex-
 postulare, vel disceptare familiarius, vel parcere liberalius,
 vel deniq; benefacere abundantiū posset, quā hīc Deus ani-
 mam sibi semel charitate coniunctā & fide desponsatam, ut
 ad caulas perdita reuertatur, omnibus viis ac modis sol-
 licitat, blādatur, expostulat, conqueritur, consolatur, ac deni-
 que cum ea disceptat, & complectitur. Quā magna multitu- ^{Psal. 30.}
 do dulcedinis tuę Domine, quam abscondisti timentibus te! perfe-
 cisti autem eis qui sperant in te, in conspectu filiorum hominum.
 Facit autem hoc Deus in quocunq; & cuiuscunq; generis
 peccatore, qui quæsitus per gratiā, redire vult per pœniten-
 tiam. Pulchrē Chrysostomus: Si impius es, cogita publicanum. ^{Homil. 2. in}
 Si immundus es, attende meretricem. Si homicida es, perspice la- ^{Psal. 50.}
 tronem. Si blasphemus es, cogita Paulū prius persecutorem,
 postea Apostolū: prius lupum, postea pastorē: antea plumbum, po-
 stea aurum: antea piratam, postea gubernatorē. Nolo mihi dicas:
 Vnde scire poterō me veniam esse consecutū? Vbi misericordia
 Dei imploratur, questio non expetitur. Quomodo ille curat nolo
 diffidas. Stat medicus varias curationes adhibens, & non interro-
 gas quomodo curaris, sed concedis arti. Seruo concedis, & Dei mi-
 sericordiam non concedis? Hęc ille. Sic bonus pastor Christus
 quærit ouem perditā, donec inueniat eā. De inuenta autem
 gaudet, humeris suis eam portans, quia inuentæ ouis, recon-
 ciliati peccatoris peccatā suo liuore sanauit: & ne denuo pec- ^{Esaiæ 32.}
 cet, sua semper gratia portat: sicut aquila prouocans ad volan- ^{Deu. 32.}
 dum pullos suos, & super eos volitans, expandit alas suas, & as-
 sumpsit eos, & portauit in humeris suis. Inuentam autem ouem
 dicit, quæ reuera non inuenta, sed empta fuit, idque pretio
 magno.

Simile.

Christi amor
erga singulos.

Galat. 2.

Confess. lib. 3.

cap. 11.

Simile.

Exemplum.

In epist. ad

Demaph.

Quemadmodum enim cum quis rem quam magnopere exoptabat, etiam maximo pretio emit, dicit amico suo, Ecce, quod tam diu optabam, iam inueni: sic Christus, præ desiderio salutis nostræ, inuenisse se dicit, quos sui sanguinis pretio emit. Eandem etiã ob causam de oue perdita & inuenta loquitur, non de ouibus. Sic enim vnumquemque electum diligit Christus, vt si ille solus saluandus esset, pro illo solo facturus & passurus illa omnia fuisset quæ fecit & passus est pro omnibus. Quod Diuus Paulus optimè intelligēs, dixit: *In fide viuo Fily Dei, qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* Ecce agnoscit pro se in particulari Christum esse passum. Christus in Euangelio gallinæ se comparat, dicens; *Quoties volui vos congregare, sicut gallina congregat pullos suos sub alis suis?* Atqui gallina non secus sollicita & tenera mater est, vnũ solũ pullum ducens, quam si decem duceret. Vidit hoc & sanctus Augustinus quum scripsit: *O Deus, qui sic vnumquemque curas tanquam solum cures; & sic omnes tanquam singulos!* Sanè sicut sol splendens, non secus vnumquodque corpus illuminat, quàm totum hemispherium: sic Christus patiens, diligens, quærens, non secus pro vnoquoque est passus, quàm pro omnibus; non secus quemlibet diligit & quærit, quàm omnes. Cuius ineffabilis dilectionis illustre documentum esse potest, quod sanctus Dionysius Areopagita suo tempore accidisse scribit: *Carpus vir sanctus infideli cuidam, qui alium à fide abduxerat, dira precatus fuerat, celeremque à Deo vindictam petierat. Hac precatus, subito vidit cælum quidem supra se apertum, Iesumque in sua gloria stantem, subtus verò ingentem terra hiatus, & duos illos, seductum atque seductorem, quibus mala imprecatus fuerat, ad os illius profunda voraginis stare trementes & miserabiles, qui & iam iam casuri videbantur, pariterque serpentes qui deorsum illos precipitare molirentur. Hac autem videns, indignè ferebat quòd necdum cecidissent, & cum sapius eos ipse impellere niteretur, semperque frustra hoc moliretur, molestissimè id tulit, & contra eos rursus imprecatus est. Cùm ecce vix tandem reuocatis ad superna oculis, vidit cælum sicuti & prius aspexerat. Iesumque miseratum quod fiebat, de coelesti illa sede consurgentem ad eos vsque descendere, & porrigere clementissimam manum; Angelosque vnà opem ferentes, aliunde alium tenuisse viros, ac dixisse Carpo Iesum stanti porrecta adhuc manu, vt eos impelleret: iam percutite aduersum me; paratus enim sum etiam iterum pro saluandis hominibus pati: gratum mihi istud est, dum non alijs homines peccent. Tu au-*

tem

rem vide an tibi expediat, per tuam inclementiam istius profunda voraginis mansionem, Dei ac bonorum clementiumq; consortio praeferre. Hac sunt qua ego audita vera esse credo. Hæc Dionysius author grauiissimus. Sanctus Anno, Archiepiscopus Coloniensis, vidit in visione quosdam alios Archiepiscopos in candida & gloriosa veste vestitos, sedes gloriosas in caelo occupare, seque inter eos candida admodum veste amictum:

Exemplum.

*In eius vit
lib 2. cap. 23°
apud Surium
tom. 6.*

cuius tamen pars aliqua, qua pectus tegebatur, sordida quaedam macula foedabat, quam obiecta manu tegere volebat, nec poterat, ideoque a sede cum alijs capienda prohibitum fuisse, donec illam maculam elueret. Hanc visionem cum familiari amico aperuisset, ille sapienter re coniiciens, *Macula, inquit, hac vestis tua, est memoria iniuria civium tuorum, qui te anno superiore Colonia expulerunt, quibus nec adhuc veniam dedisti.* Archiepiscopus testimonio conscientiae suae convictus, statim eos omnes reuocavit, & bona fisco addicta illis restituit. Ad deum Christo displicet amarus zelus, placet vero pietas & benignitas: quam suo exemplo docet, *quarēs ouē perditā, donec inueniat eā.*

5. *Gaudium erit in caelo super vno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta nouem iustis, qui non indigent poenitentia.*

Locus moralis de poenitentia peccatoris Deo semper acceptissima. Cuius causa duplex est: vna amor Dei in nos ineffabilis, qui *non vult mortem peccatoris, sed magis ut conuertatur & viuat.* Altera ipsius poenitentiae virtus, quae saepe maiorem adfert emendationem. Quod ad prius attinet, sicut amatum irae, amoris redintegratio esse solet, sic Deus amator hominum, peccatorem reconciliatum, ut amicum redintegratum diligit. Alphonfus Arragonum rex interrogatus, cur erga omnes etiam male meritos tam humanus ac mansuetus esset, respondit: *Se iustitia bonis gratum esse, malis autem clementia.* Sane sicut Dei bonitas magis elucet in misericordia quam in iustitia (ut alio in loco dictum est) sic magis gaudent Angeli in operibus misericordiae, qua parcit Deus poenitenti, quam in operibus iustitiae, qua remunerat bonos. Rem a simili explicat diuus Gregorius: *Maius de peccatore conuerso, quam de stante iusto gaudium est in caelo, quia & Dux in praelio plus eum militem diligit, qui post fugam reuersus hostem fortiter petit, quam illum qui nunquam terga praeiuit, & nunquam aliquid fortiter gessit.* Sic agricola illam amplius terram amat, qua post spinas uberes fruges profert, quam eam qua nun-

*Poenitentia
peccatoris.*

*Apophthe-
gma.*

*Panormit. lib.
2. de reb. gest.
Alphonfi.*

*Homil. 34. in
Euangel.
Similia.*

Leuit. 7.
Allegoria.

Luca 15.

Recuperata
magis dele-
ctant quàm
feruata.
Confess. lib. 8.
cap. 3.

Similia.

1. *Imperator, & non vicisset nisi pugnauisset: & quanto maius pe-*
2. *riculum fuit in praelio, tanto maius gaudium est in triumpho. Ia-*
3. *ctat tempestas nauigantes, minaturq; naufragium, omnes futura*
morte pallefcunt. Tranquillatur cœlum & mare, & exultant
4. *nimis, quoniam timuerunt nimis. Ager est charus, & vena eius*
malum renunciat: omnes qui eum saluum cupiunt, egrotant si-
5. *mul animo. Fit ei rectè, & nondum ambulat pristinis viribus, &*
fit iam tale gaudium, quale non fuit cum antea saluus & fortis
6. *ambularet. Quid quòd ipsas voluptates humana vite non ino-*
pinatis, & præter voluntatem irruentibus, sed institutis & vo-
7. *luntarijs molestijs homines acquirunt? Edendi & bibendi volu-*
ptas nulla est, nisi præcedat esuriendi & sitiendi molestia. Ebriosa
8. *quedam salsuscula comedunt, quo fiat molestus ardor; quem*
dum extinguit potatio, fit delectatio. Institutum est ut iam pactæ
9. *sponsæ non tradantur statim, ne vilem habeat maritus datam,*
quam non suspirauerit sponsus dilatam. Hoc in turpi & exe-
10. *cranda latitia; hoc in ea que concessa & licita est, hoc in ipsa*
sincerissima honestate amicitia; hoc in eo qui mortuus erat, &
11. *reuixit; perierat, & inuentus est; ubique maius gaudium maior*
molestia præcedit. Hæc Augustinus. Satis, explicat ex sola Dei
12. *erga hominem ardentissimo amore hoc fieri, ut maius sit*
gaudium

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Sozom. lib. 6.

cap. 29.

In vita apud

Surium 11.

Septemb.

In vita 8.

Octobr.

In vita 14.

Maÿ.

Simile.

annis quadraginta quinque, nullo mortaliū conspecto, victi-
tauit. Moyses Æthiops ex latrone publico monachus factus,
in eremitam euasit sui temporis celeberrimum. Theodora
Alexandrina propter vnum adulterij actum, mutato habitu,
monasterium ingressa, totam in eo vitā transegit admirabili
sanctitate. Pelagia meretrix Antiochena, à sancto Nonno
Episcopo Heliopolitano conuersa, in cellula iuxta montem
Oliueti extructa vitam finiuit. Sanctus Bonifacius Martyr
propter vnum fornicationis actum, Romam relinquens, pe-
regrinatur, Martyrum curam gerit, feruente tunc persecu-
tione, ac postremò ipse Martyr fit; Romamque corpore re-
ducto, Aglais matrona cum qua peccauerat, quæque pœni-
tentiam egerat, templum in Martyris honorem construxit.
Certè bruta animalia quæ laqueum semel euaserunt, cautio-
ra fiunt postea, nec eò facile redeunt. Communiter quidem
melior est innocētia quàm pœnitentia, sicut melior est vestis
integra quàm dissuta, etsi diligēter resarta. Sed sicut scissuræ
vestium, si aureis funiculis & pretiosis gemmis copulentur,
pulchriorem reddunt vestem ipsam, quàm si tota sana fuif-
set & integrā; sic per egregiam pœnitentiam tanta gratia &
charitate resurgit peccator, vt pulchrior reddatur quàm si in
crimen non incidisset.

EVANGELIUM DOMINICÆ IIII.

POST PENTECOSTEN.

Luce 5.

*VM turba irruerent in Iesum, vt audirent
verbum Dei, & ipse stabat secus stagnū Ge-
nesareth. Et vidit duas naues stantes secus
stagnum. Piscatores autem descenderāt, &
lauabant retia. Ascendens autem in vnam
nauem qua erat Simonis, rogauit eum à terra reducere pu-
sillum. Et sedens docebat de nauicula turbas. Vt autem cēs-
savit loqui, dixit ad Simonē: Duc in altum, & laxate retia
vestra in capturā. Et respōdens Simon, dixit illi: Præceptor,
per totam noctem laborātes, nihil cepimus; in verbo autem
tuo laxabo rete. Et cū hoc fecissent, concluderunt piscium
multitudinem copiosam. Rumpebatur autem rete eorū. Et
annuerunt socijs, qui erant in alia naui, vt venirent & ad-
iuuarent eos. Et venerunt & impleuerūt ambas nauiculas,
ita*

ita vt penè mergerentur. Quod cum vidisset Simon Petrus, procidit ad genua Iesu, dicens: Exi à me, quia homo peccator sum, Domine. Stupor enim circundederat eum, & omnes qui cum illo erant in captura piscium quam ceperant. Similiter autem & Iacobum, & Ioānem filium Zebedæi, qui erant socij Simonis. Et ait ad Simonem Iesus: Noli timere. Ex hoc iam eris homines capiens. Et subductis ad terram nauibus, relictis omnibus, secuti sunt eum.

PERICOPÆ moralis huius Euangelij.

1. Cum turba irruerent in Iesum, vt audirent verbum Dei. De feruore audiendi verbi Dei.
2. Rogauit eum à terra vt reduceret pusillum. De obsequio & seruitio Dei voluntario.
3. Præceptor, per totam noctem laborantes, nihil cepimus. De vano & infructuoso omnium impiorum in hac vita labore.
4. Sed in verbo tuo laxaborere. De fiducia in Deum circa difficilia.
5. Procidit ad genua Iesu, dicens: Exi à me, quia homo peccator ego sum Domine. De sui humiliatione in conspectu Dei.

1. Cum turba irruerent in Iesum, vt audirent verbum Dei.

Locus moralis de feruore audiendi verbi Dei, exemplo Verbi Dei populi huius qui non solum in templo & Synagogis, sed audiendi per agros & montes, nec paruo numero, sed turmatim, nec feruor. quomodolibet accedentes, sed magno impetu irruentes, & prementes Iesum, audiebant verbum Dei. Hunc locum iam *Domin. Sexages. text. Domin.* bis terte tractauimus. Pauca tamen hoc loco addemus prout Deus dabit. Hic egregius feruor populi Iudaici in audiendo verbo Dei, qui nostram ignauiam in die iudicij condemnat, non hac solum vice, sed aliàs frequenter in Euangelio apparet. Quum per aliquot dies Christum vsque in desertum sequuti essent, dixit discipulis suis: *Misereor super turbam: ecce iam triduo sustinent me. Marc. 8.* Alibi sic eum frequentes sequebantur, vt diceret discipulis suis, *vt nauicula sibi deseruirent propter turbam, ne comprimerent eum. Marc. 3.* Quum mulier hemorrhoiſsa fimbriam eius tangeret, isq; rogaret quis esset, dicunt ei Apostoli: *Vides turbam cõprimentem te, & dicis, quis me tetigit? Marc. 5.* Alia vice sic vndiq; à turbis eum audiētibus circūcingitur, vt qui paralyticum à Christo sanandum adferrent, non inuenientes *Luca 5.* qua parte illum inferrent pra turba, ascēderint super tectum, & per tegulas summisserint eum cum lecto in medium ante Iesum. Postremò tanta hominū multitudo, & tanto studio ad Christum audiendū cõfluxerat, vt dixerint Pharisei, qui omnibus *Ioan. 12.*

modis id impedire conabantur, *Videtur quia nihil proficimus? Ecce totus mundus post eum abiit.* Totum hoc nostram socordiam condemnabit; qui iuxta Ecclesias habitantes, & rarius ad conciones vocati, fastidimus eò exire. Si iustus & bonus es, considera quòd sal non solum mortuas carnes conseruat, sed etiam viuas, & qui Christi & Apostolorum locum tenent, sunt *sal terra*, non solum ad sanandas putridas carnes, sed etiam ad conseruandas integras & sanas. Si peccator es, vidè diligenter ne abhorreas à concione, existimans quòd nihil illate iuuabit. Memineris eos qui à Phariseis missi erant vt Christum comprehenderent concionantem, Christum audientes, ita compunctos fuisse, vt ad Phariseos reuersi & cur eum non adduxissent interrogati, responderint; *Nunquam sic loquutus est homo.* Ne dubites quin idem tibi accidere queat: *Viuus enim est sermo Dei, & omni gladio penetrabilior, &c.* Si doctus es, ne existimes propterea auditum verbi Dei tibi esse vel non necessarium, vel non conducibilem. Nam viua vox magis afficit, & nescio quid latentis energiae habet, maximè viua vox praedicationis sacrae, quae medium est ordinarium fidei & salutis, vt alio in loco ostendimus. Dauid etsi sapientissimus, tamen in peccato suo mansit, donec voce Nathan Prophetæ admonitus excitaretur. Quam vbi primùm audiuit, compunctus, exclamat: *Peccaui.* Nabuchodonosor contemplantur illam arborem quae statum suum designabat; sed nihil ea mouebatur, donec Danielis viuam vocem audiret, qua ad poenitentiam adducitur. Paulus doctus erat, in Lege enutritus ad pedes Gamalielis; sed Christum non agnouit nisi voce de caelo missa. Certè ad sapientiam Salomonis audiendam venit regina Sabæ, alique sapientes multi de finibus terræ. Atqui plus quam Salomon hic. Euangelij praedicatione omnem Salomonis sapientiam superat. Vt cunque sis doctus, tamen nec sic vides ipse defectus tuos legendo, sicut praedicatorem, qui Christi cathedram tenet, audiendo; nec multa quae legis sic aduertis & obseruas, sicut in praedicatione verbi ea audis obseruari: quod vsus ipse & experientia quotidiana demonstrat. Ceterum non scientiae copia, non virtutis possessio, sed sola ignauia & socordia, rerumque diuinarum fastidium, ad audiendas conciones tardos ac pigros nos facit. Optimum cibi condimentum fames. Maximus audiendi verbi Dei stimulus, verbi desiderium. Appositè Origenes: *Omnia animalia cognoscunt proprios cibos, & appetunt illos. Sed & inter homines*

Simile.

Matth. 5.

Ioan. 7.

Hebr. 12.

Domini. 3. Quadragesi. text. 7. part. 2.

Exempla.

2. Reg. 12.

Daniel. 4.

Actor. 22.

Actor. 9.

3. Reg. 10.

Homil. 27. in Numer.

nes.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

in concione eundem sermonem bis audire non sustinemus. Horum omnium causa est, quia appetitus omnis rerum cœlestium in nobis deiectus est.

2. *Rogavit eum à terra reducere pusillum.*

Voluntarium
Dei obsequiũ.
Matth. 8.

2. *Corint. 9.*
Leuit. 27.

Allegoria.

De Civit. Dei,
lib. 11, cap. 28.

S. Bernard. in
vita Malachia.

Exempla.

1.

2.
In vita ei⁹ apud
Surium, tom. 2.
pag. 247.

LO C V S moralis de obsequio & seruitio Dei voluntario. Potuerat Christus imperare Simoni, sicut *imperavit ventis & mari, & obediebant ei*, vt nauem à terra reduceret, sed rogat non imperat. Vult vt omne obsequium quod ei deferimus, voluntarium sit: *Hilarem datorem diligit Deus, & omne opus bonum ex dilectione pensatur.* In Leuitico præcipiebat Dominus: *Omnia æstimatio siclo sanctuarij ponderabitur.* Omne opus bonum, quod Deo offertur, siclo diuini amoris ponderandum est. Si ieiunas, si oras, si elemosynam facis, ex hoc pondere opus æstimabitur. *Pondus meum* (ait Augustinus) *amor meus.* Amore quippe sicut pondere in ea ferimur quæ amamus, maiori amplius, minori minus. Charitatis feruor inter operandum facit opus per se exile & tenue, valde præstans & fructuosum. Exemplum vnum aut alterum proferemus. Ciuis quidam Eboracensis in Anglia, videns Malachiam Episcopum Romam pergentem, multos habere socios itineris, & equos non nisi tres, obtulit ei suum, quo ipse vehebatur, hoc solum dolere se inquit, quod esset runcinus, durè portans: & addit, Libentius dedissem, si melior fuisset. Sed si dignamini, ducite vobiscum. Et ego, ait Episcopus, eo libentius accipio, quo tu prædicas vilior, quia non potest mihi vile esse, quicquid tam pretiosa voluntas obtulerit. Illum ergo conscendens Episcopus, primò quidem durum sentiebat, postmodum autem mira mutatione valde commodum & suauiter ambulantem inuenit: denique factus est ei optimus & pretiosissimus: quinetiam & de subnigro cepit albescere, & non multo post vix inueniebatur albior illo. Quare & Episcopus eo nouem post annis vsque ad diem mortis suæ perpetuò utebatur. Hæc diuis Bernardus. S. Catharina Senensis quum ex putida farina & exigua, ideoque ab alia quadam statim proicienda, plurimos panes, eosque optimi saporis in vsus pauperum suis manibus confecisset, causam huius miraculi Patri Raimundo Confessario sub roganti hanc dedit: Ne Dei donum despiceretur, & ne pauperes negligerentur, magno cum feruore accessi ad illam farinam: atque ita, Angelis mihi cooperantibus, multiplicata, & in meliorem mutata farina fuit

In vita

In vita sancti Eligij Episcopi Nouiodunensis simile exemplum legitur. Hoc quoque sensu *duo minuta vidua* laudauit ^{1.} *Christus: & Paulus ad Corinthios: Scio promptum animum* ^{Lib. 2. cap. 28.} *vestrum erga ministerium in sanctos, pro quo de vobis gloriatur* ^{tom. 6. Sur.} *apud Macedones.* Sicut terra pinguis ex modico semine vberem fructum adfert, sic paruum opus ex magna charitate profectum, vberem mercedem à Deo reportat: quod Dauid expressit, dicens: *Sicut adipe & pinguedine repleatur anima mea, pinguedine charitatis, & labijs exultationis, id est, labiis exultantibus, & præ gaudio iubilantibus, laudabit os meum.* Vide plura huc pertinentia Dominica 1. post Epiphaniam, & in Dominica Palmarum. ^{2. Cor. 9.} *Simile.* ^{Psal. 62.} ^{Text. 1.} ^{Text. 4.}

3. *Preceptor; per totam noctem laborantes, nihil cepimus.*

Locvs moralis de vano & infructuoso omnium impiorum in hac vita labore. Infidelitas, hæresis, peccatum mortale, nox huius vitæ sunt & opera tenebrarum, sine Deo, sine Christo, sine luce virtutum, sine die gratiæ, sine sole iustitiæ. Vnde omnium impiorum illa vox est: *Iustitia lumen non luxit, nobis, & sol intelligentiæ non est ortus nobis.* Propterea sequitur: *Lassati sumus in via perditionis & iniquitatis.* Qui post multum laborem bonam mercedem accipit, aut quod quæsiuit inuenit, aut eò quò voluit peruenit, non lassatur, non fatigatur, sed maximè recreatur. Omnes impij ideo in termino laboris lassantur, quia multum laborantes nihil cœperunt. Infidelium hominum omnis labor prorsus irritus, & inanis est, siue quoad veri scientiam, siue quoad virtutis actionem. Vnde B. Prosper: *Gracia scholæ, Romana eloquentia, & totius mundi inquisitio circa inueniendum summum bonum, acerrimis studijs, excellentissimis ingenijs laborando, nihil aliud egerunt, quàm ut euanescerent in cogitationibus suis, quia ad noscendam veritatem semetipsis ducibus utebantur.* Hoc est, cæcum intellectum cæca voluntas sequebatur, & ambo in foueam ceciderunt. *Ambulant enim gentes in vanitate sensus sui, tenebris obscuratum habentes intellectum, propter cecitatem cordis ipsorum.* Ex hac nocte infidelitatis tot apud philosophos sectæ, totque pugnantēs opiniones. Vnde sanctus Augustinus: *Dum Socrates ipse omnia monet, asserit, destruit, quoniam non euidenter quod quærebat apparuit, eius discipuli quod cuique placuit inde sumpserunt; & ubi cuique visum est, ibi finem boni posuerunt.* Hinc videlicet factum est, vt sicut à magistro discipuli, sic ipsi inter se condiscipuli per-

Impiorum labor vanus.

Sapient. 5.

Philosophia humana nox laboris.

Contra Collat. cap. 26.

Ephes. 4.

De Ciuita. Dei lib. 8. cap. 3.

petrò diffenserint, & sectas instituerint. Vnde apud Theodoretum Porphyrius: *Perpetua est apud nos λογολογία & verborum disceptatio, utpote qui in boni coniecturam humanis rationibus ducamur. Ut autem quod melius & certius est assequamur, semper nobis indagandum relinquatur.* Denique hoc illud est quod in persona sacerdotis Ægyptij in Timæo suo conqueritur Plato: *Vos Græci semper pueri estis. Nulla enim apud vos est disciplina quæ senio intanuit.* In annos videlicet singulos noui philosophi prodierunt. Tanta certè & tam infamis fuit hæc philosophorum pugna puerilis circa verum & bonum inueniendum, vt Lucius Gellius, Procōsul Romanus, Athénis quum ageret, omnibus philosophis in vnum locum conuocatis, grauitè cum illis egerit, vt controuersiarum & dissensionum harum aliquem tandem facerent modum, quæ etiam in re suam illis operam & auctoritatem interponere pollicitus est: etsi inanis & irritus totus eius labor fuerit. Huius rei causam his verbis S. Augustinus reddit: *Non alia de causa inter Græcos illos philosophos, vt à magistris discipuli, & ipsi inter se cōdiscipuli dissentiebāt, nisi quia vt homines humanis sensibus, & humanis argumentis veritatē inuestigarunt.* Sic isti tota nocte laborantes, nihil ceperunt, nec veritatem attigerunt, nec virtutem coluerunt, sicut illa coli debet, id est, sic vt fructum beatitudinis inde perciperent. Alia nox huius vitæ est hæresis, cuius etiam omnes labores inanes & irriti sunt. Quod his verbis Apostolus docet: *Si quis aliter docet, & non acquiescit sanis sermonibus Domini nostri Iesu Christi, & ei quæ secundum pietatem est doctrina, superbus est, nihil sciens, sed languens circa questiones & pugnas verborum.* De his etiam alibi dicit, quod sunt *semper discentes, & nunquam ad scientiã veritatis peruenientes.* Et rursus: *Volentes esse legis doctores, non intelligentes neq; quæ loquuntur, neque de quibus affirmant.* Nempe dum nolunt esse discipuli veritatis, fiunt magistri erroris: *semper errantes, & in errorem mittentes.* Horum quoque ignorantia causa est, sicuti Paganorum, quod semetipsis ducibus vtuntur, & per se sapere volunt. *Veritas tua Domine (ait sanctus Augustinus) nec mea est, nec illius aut illius; sed omnium quos ad eius communionem publicè vocas, terribiliter admonens nos, vt nolimus eam habere priuatã, ne priuemur ea.* Nam quisquis id quod tu fruendum omnibus proponis, sibi propriè vendicat, & suum esse vult quod omnium est, à communi propellitur ad sua, id est, à veritate ad mendaciũ. Hæc est nox hæreticorum. Isti nihil capiunt, quia per nulla bona

opera

De curat. Græc.
affect. lib. 1.

Plato in dialog.
Timæo.

Cicero lib. 1. de
legibus.

De Citit. Dei,
lib. 18. cap. 41.

Hæresis labor
de nocte.

1. Timot. 6.

2. Tim. 5.
1. Timot. 1.

2. Timot. 3.

Confess. lib. 12.
cap. 25.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

norificè ambulāt. Sed quum domū redeunt, omni illo ornatu sublato, nihil illis restat, nisi fatigatio, sudor, & vulnera quæ ex tantis oneribus & cursibus acceperunt. Diuites, ambitiosi, voluptuarij, sentient in fine, omnes illas diuitias auarè vel acquiritas, vel retentas, omnes honores cupidè vel cōparatos vel possessos, omnes voluptates illicitas, mera onera, eadem-que graua & acerba fuisse. Hæc nempe sunt. *Desideria multa & inutilia, & nociua, quæ mergunt homines in interitum & perditionem, in qua incidunt qui volunt diuites fieri.* Damascenus, vt ostendat quàm vanus sit omnium huius mundi voluptatum labor, ponit quendam in discrimen capitis vocatum, qui tres amicos habebat, quorum duos ingenti semper affectu amauerat, multa-que pro illis pericula, labores multos sustinuerat, tertium verò sapiùs aspernatus fuerat, & rarò admodum coluerat. Horum igitur primum quum supplex adiiisset, auxilium in eo discrimine flagitās, & vt causam suā apud iudicē commendaret vehementer rogans, rēsonsum accepit, se quidem id facere non posse quod petebat, tamen honoris causa ad tribunalis locum eum comitari velle. Secūdū quum supplex adiiisset, nihil aliud ab eo opis accepisse, nisi duo cilicia, quibus in via vteretur, si vellet. Tertium verò etsi nō absque magna verecundia aggrediens, & in extremo hoc articulo opem eius etsi immeritam suppliciter rogans, hilari & amœno vultu acceptus est, seque sincerimū eius amicū esse professus, Bono, inquit, sis animo, Regē adibo; & vt tibi propitius sit, obsecrabo; causam-que tuā apud eum diligentissimè agam. Qua respōsione accepta, miser ille afflictus plurimum est animo consternatus, nesciens quid magis deploraret, suamue in tantū amicū extremam negligētiam, an aliorum erga se maximā ingratitude, an verò suā erga ipsos tantam & tam malè collocatam beneuolentiam. Horum amicorum primus est vxor, liberi, amici, cognati, cæteri-que; secūdum carnem familiares. Hi enim hominem ad extremum vitæ diem hoc solo obsequio prosequuntur, vt ad sepulchrū vsque cadauer comitentur, nulla in re alia illi post mortem vtilis. Secūdus amicus est diuitiarum copia, totaque mundi gloria, ex qua post mortem nihil secum homo aliud aufert præter duo fortè cilicia, quibus sepeliendū corpus inuoluitur. Itaque per istos duos amicos tota nocte laborans, nihil utilitatis accepit. Tertius amicus verā virtus est, pietas, iustitia quam in hac vita quisque exercuit & coluit: quæ quantumcunq; exigua, comitatur tamē, & causam hominis post mortem apud Deum

1. Tim. 6.

In historia de
Barlaam &
Iosaphat,
cap. 13.
Parabola.

Deum Iudicem vehemēter cōmendat. *Opera enim illorum sequuntur illos.* Sed de duobus aliis amicis, mundō & carne, dicit iterum Scriptura: *Servietis diis alienis, qui non dabunt vobis requiem die ac nocte.* Sicut porta in cardine semper vertitur, nec inde exit: sic peccator terminum sui doloris non inuenit. *Simile.*

Adolescēs aliquādo captus amore alicuius mancipij, ita illam deperit, vt etsi certō sciat, si eam in vxorem ducat, fore vt ipse statum seruilem subeat, à nuptiis tamen illis, & indigna copula abstinere nolit. Sic diuitiis, honoribus, voluptatibus multi ita desponsantur, vt malint cum illis perpetuam seruire seruitutē, & tota nocte laborantes nihil capere, quàm earū cupiditatem deponere. De huiusmodi sanctus Iob dicit: *Sicut tela aranearum fiducia eius.* Aranea se totā euiscerādo vt rete conficiat, nihil in eo nisi muscas capit. Musca præter id quod vilis est & immunda, importuna quoque est & molesta; quam si semel atq; iterum abigas, vsque tamen & vsque redibit. Auarus, ambitiosus, voluptuarius, inuidus, vindictæ cupidus, perpetuis curis & cogitationibus afficiuntur, ad id quod appetunt consequendum, nec ab illis curis die noctuq; liberantur, quia cupiditates, vt musca importuna, mentes eorum incessanter exagitant. Magna cæcitas, tota nocte laborantes nihil capere, qui tantū de die laborantes, & ex præscripto legis diuinæ, amplissimam mercedem acciperent. Si quis mercator eodem pretio afferret veros lapillos, & verum aurum, quo alius vendit adulterina, cæcus & infanus haberetur qui recusaret. At Deus pro eodem labore venale exponit regnum celorum, quo diabolus terrenam hanc & eminentiam felicitatem. Sed vt qui de nocte laborant, quis futurus sit laboris fructus, ante laboris exitum non vident: sic terrenarum rerū amatores, & solliciti negotiatores, quis futurus sit eius negotiationis fructus, nisi finitis huius vitæ nūdinis nō aduertūt. Et sicut pisces, quā diu inuenta in esca hamo pascuntur, nihil mali sentiunt; & auiculæ laqueo captæ, interim dum præda potiuntur, satis se tuto ac bono loco esse putant; sed pisces sublato ex aquis hamo interitū suum tunc primū vident, & auicula dum euolare contendit, tunc demum se captam cernit: ita omnis generis impij in statu peccati positi, & huius seculi noxiis voluptatibus potiti, miserā suam catastrophē non prius vident, quàm quū sibi in adeptis bonis quietem & pacē pollicentur. Tunc enim repentina mors *hac ipsa nocte animā repetens*, qualem somnū dormierunt, ostendit. O quā longa nox, & quā vacuæ manus! *Dormierunt enim somnum*

Apocal. 14.

Jerem. 16.

Iob 8.

Simile.

Simile.

Simile.

Similia.

Luca 12.

somnum

somnum suum, & nihil inuenerunt in manibus suis. Vide plura in aliis Dominicis.

4. Sed in verbo tuo laxabo rete.

Fiducia in Deum.

Exemplū.

1. Reg. 30.

Psal. 17.

Philipp. 4.
Esaia 40.

Exempla.
1. Reg. 17.

2. Reg. 14.

1. Parap 20.
Nehem. 4.

1. Mach. 3.

Locus moralis de fiducia in Deum circa difficultia. Hic Lenim Petrus etsi tota nocte laborando nihil piscium cepisset, quod tamen tenebrarum tempus piscationi maxime aptum est; tamen nunc clara luce retia ad capturam laxare; Christo iubente, non veretur, plus videlicet in verbo Christi, quam in arte sua confidens. Docet nos hoc exemplū, in rebus semper arduis magis Dei verbum seu promissionis, seu præcepti, seu etiam consilij attendere maioremque in eo fiduciam ponere, quam in humanis vllis viribus aut præsiidiis, siue ea nobis desint penitus, siue quomodocūque adsint. Dauid cum sociis suis, videns quod eo absente Siceleg incensa esset, omnesque vxores & paruuli cum tota substantia per latrones Amalecitas abducti, in re tam desperata; cæteri quidem leuauerunt voces suas, & planxerunt, donec deficerent in eis lachryme: sed statim confortatus Dauid in Domino Deo suo, consuluit Dominum, persequitur latrunculos, comprehendit eos; & excutit prædam. Sic alibi idem Dauid: *Quoniam in te eripiar à temptatione; in Deo meo transgrediar murum.* Totus ille Psalmus hæc in Deum fiduciam canit. Sic Apostolus: *Omnia possum in eo quod me confortat.* Rationem assignat Esaia. *Qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem:* id est, nouam induent, à Deo acceptam. Egregiū in Dauide exemplum contra Goliath, cui Dauid dixit: *Tu venis ad me cum gladio, & hasta; & clypeo: ego autem venio ad te in nomine Domini exercituum.* In hac fiducia Ionathas turbauit castra Philistinorum solus cum suo armigero; dicens: *Non est Domino difficile saluare, vel in multis, vel in paucis.* Dixit Iosaphat rex exercitui suo, ad pugnam congregato: *Credite in Domino Deo vestro, & securi eritis.* Nehemias videns tot imminere pericula & labores in re ædificanda Ierusalem; dixit ædificantibus *Deus noster pugnabit pro populo, & nos ipse faciamus opus.* Sic Iudas Machabæus ad suos milites: *Non in multitudine exercitus victoria belli, sed de celo fortitudo est.* Alia exempla in aliis locis prolata vide; & de hoc argumento plura in aliis Dominicis, vt Dominica 4. Auentus, text. 5. & 7. in Dominica Pasche, text. 4. Dominica 4. post Epiphaniã, text. 4. Dominica Quinquagesimæ, text. 3. & 4. Dominica 4. Quadragesimæ, text. 2. Dominica in Albis, text. 1. & Dominica Pentecostes, text.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tum miraculum eo præfente, & in eius nauicula Christus operaretur, peccatorem se profiteretur, & Christi præfentia indignum. Sed quo se indigniorem Christi conuerfatione iudicabat, dicens, *Exi à me Domine*; eo Christo propinquior factus eſt, & omnium eius indiuiduorum comitum intimus, omnium Apoftolorum familiariffimus, & fecretorum maxime conſcius. Quanto humiliùs fedefat, tanto ampliùs capiebat, ſicuti Magdalena ſecus pedes Chriſti ſedens, vt verbum vitæ audiret. *Saul cum eſſet paruulus in oculis ſuis, factus eſt caput in tribubus Iſrael.* Vbi oſtium eſt humile & paruum, neceſſe eſt demiffo capite intrare, vtcunque ſit domus magna. Vt cælum ingrediariſ, vt ad virtutem & veram gloriam pertingas, per Chriſtum intrare debes. *Ille enim eſt oſtium.* At ille *mitis & humilis corde* erat: & hoc ipſum vt nos eſſemus, ab eo nos dilcere iubet. *Non in ſpiritu, non in commotione Dominus; ſed ſibilus aure tenuis.* Illic habitat & requieſcit Dominus, vbi humiliter de ſe animus ſentit, *non ambulans in mirabilibus ſuper ſe*, ſed ſicut recenter ablaçtatus à matre ſua, qui adhuc pendet à matre ſua, *ſicut modò geniti infantes, in ſimplicitate cordis lac concupiſcit.* Inter cæteras ſponſæ dotes hæc ponitur: *Statura tua aſſimilata eſt palma, & vbera tua botris.* Palma eſt arbor, cuius radix quanto plus opprimitur, tanto altiùs conſurgit, habetque radicem maxime in terra defixam. Habet quoque folia ad modum palmæ manus humanæ, quam natura ſine vnguibus pungentibus, & ſine aculeis formauit. Hæc omnia humilitatem ſpuitus, manſuetudinem & ſimplicitatem ſponſæ ſignificant: vt ſic fructus ſuauiffimos proferat, ſicut palma ſuos dactylos; & in altiffimam comam inſurgat, ſicut palma quæ arbor eſt maxime procera, & in capite valde comata. Sic enim dicitur: *Iuſtus vt palma florebit in domo Domini.* Quia ſolus Petrus hoc viſo Chriſti miraculo ſe maxime humiliavit, propterea ei ſoli reſpondit Chriſtus: *Noli timere, ex hoc iam eris homines capiens;* eum plus cæteris honorans. Sic alibi ex ſumma animi humilitate Chriſto dixit, *Non lauabis mihi pedes in æternum:* ſed à Chriſto correctus, ex eadem humilitate promptiffimè morem gerit, dicens: *Domine, non ſolum pedes, ſed & manus & caput.* Hæc eſt humilitatis virtus, iuxta illud: *Inter mediũ montium pertransibunt aquæ, & valles abundabunt frumento.* Humilibus datur abundantia gratiarum, & copia meritum. Sicut enim valles aquoſæ ſunt, fructuoſæ, vmbroſæ, & calidæ propter ſolis ardorem magis cõcluſum, & aquarũ defluxum,

Exemplum.

1. Reg. 15.

Simile.

Ioan. 10.

Matth 11.

3. Reg. 19.

Pſal. 130.

1. Pet. 2.

Cant. 7.

Simile.

Pſal. 91.

Luce 5.

Ioan. 13.

Pſal. 103.

Simile.

defluxum, proptérque vicinòs montes : sic animæ humiles, propter gratiarum decursum, & conclusæ charitatis ardorem (superborum enim charitas, si quæ in operibus est, effluit tota per vanam gloriam) & vicina Sanctorum exempla, quæ illi intuentur, sunt pèrpetuò bonorum operum fructuosæ.

Nempe, vt ait Scriptura, *Vbi est humilitas, ibi est sapientia.* Prou. 11.

Simplicitas iustorum dirigit eos. Humiliter enim de se sentiens, & seipsum meliùs cognoscit, & ad Deum cognoscendum perspicacior efficitur.

Excelsus Dominus, & humilia respicit, & alta à longè cognoscit. Psal. 137.

Sic Pharisæus de bonis operibus sibi placens, seque cæteris hominibus præponens, abiectus est: Publicanus suam miseriam agnoscens, iustificatus est. Luca 18.

Ipsa docet rerum natura, in magnis Dei donis, multisque virtutibus humilitatem animi adesse semper oportere. Ramus quo fructibus est onustior, eo terram versus magis deprimitur. Spica quo granis plenior, eo se incuruat magis. Ramus erectus, & spica erecta, vacua sunt. Vasa vacua magis resonant, repleta minus. Cuius arboris folia lata & densa sunt, vel nullum vel rarum fructum adfert. Multa loquuntur, multum iactitant, multum verborum habent, quibus solidæ virtutis inest minus. Humilitas taciturna est & timida, sed bonis operibus plena. Sicut stella in firmamento est modica in apparentia, sed verè magna, & quidem (vt Mathematici tradunt) tota terra maior: sic humilis quum sit apud Deum & in rei veritate magnus, sibi tamen atque alijs parvus & contemptibilis videtur. Inter superbum & humilem hoc discrimen est. Superbus ab omnibus cognoscitur, sed seipsum nescit: humilis à nemine cognoscitur, sed seipsum optimè nouit. Sicut pueri homine conspecto, nihil nisi hominem cognoscunt, nec vestem, nec dignitatem considerantes: sic humilis factus vt paruulus (*nisi autem efficiamur vt paruuli, non intrabimus in regnum cælorum*) res ipsas, vt à Deo sunt, considerat, non vt mundi vanitas nouo fuco eas depinxit. Plura de hac insigni virtute iam in alijs Dominicis aliquoties diximus, & adhuc plura infrà dicemus, Dominica 10. post Pentecosten, textu vltimo.

Similia.

1. Ramus quo fructibus est onustior, eo terram versus magis deprimitur.

2. Spica quo granis plenior, eo se incuruat magis.

3. Ramus erectus, & spica erecta, vacua sunt. Vasa vacua magis resonant, repleta minus.

4. Cuius arboris folia lata & densa sunt, vel nullum vel rarum fructum adfert.

Multa loquuntur, multum iactitant, multum verborum habent, quibus solidæ virtutis inest minus.

Humilitas taciturna est & timida, sed bonis operibus plena.

Sicut stella in firmamento est modica in apparentia, sed verè magna, & quidem (vt Mathematici tradunt) tota terra maior: sic humilis quum sit apud Deum & in rei veritate magnus, sibi tamen atque alijs parvus & contemptibilis videtur.

Inter superbum & humilem hoc discrimen est. Superbus ab omnibus cognoscitur, sed seipsum nescit: humilis à nemine cognoscitur, sed seipsum optimè nouit.

Sicut pueri homine conspecto, nihil nisi hominem cognoscunt, nec vestem, nec dignitatem considerantes: sic humilis factus vt paruulus (*nisi autem efficiamur vt paruuli, non intrabimus in regnum cælorum*) res ipsas, vt à Deo sunt, considerat, non vt mundi vanitas nouo fuco eas depinxit.

Plura de hac insigni virtute iam in alijs Dominicis aliquoties diximus, & adhuc plura infrà dicemus, Dominica 10. post Pentecosten, textu vltimo.

Superbi & humilis discrimen.

Simile.

Marth. 18.

Matth. 5.

A MEN dico vobis, nisi abundauerit iustitia vestra plus quàm Scribarum & Phariseorum, nō intrabitis in regnum cœlorum. Audistis quia dictum est antiquis: Non occides. Qui autem occiderit, reus erit iudicio. Ego autem dico vobis: quia omnis qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio. Qui autem dixerit fratri suo racha, reus erit concilio. Qui autem dixerit fatue, reus erit gehenna ignis. Si ergo offers munus tuum ad altare, & ibi recordatus fueris quia frater tuus habet aliquid aduersum te; relinque ibi munus tuum ante altare; & vade prius reconciliari fratri tuo: & tunc veniens offeres munus tuum.

PERICOPÆ moralis huius Euangēlij.

1. Nisi abundauerit iustitia vestra plus quàm Scribarum & Phariseorum, non intrabitis in regnum cœlorum. Contra hypocrisim, & de varijs eius generibus.
2. Ego autem dico vobis. Qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio. Contra iram aut quodcunque odium proximi.
3. Qui dixerit fratri suo, fatue, reus erit gehenna. Contra contumelias & maledicta in proximos.
4. Si offers munus tuum ad altare & ibi recordatus fueris quod frater tuus habet aliquid aduersum te, relinque munus tuum ante altare, & vade prius reconciliari fratri tuo: & tunc veniens offer, &c. De necessaria & non differenda reconciliatione fraterna.

1. Nisi abundauerit iustitia vestra plus quàm Scribarum & Phariseorum, non intrabitis in regnum cœlorum.

Hypocrisis, & vana eius genera.

1. Externa re-
stitudo siue
interna.
Luca II.

Matth. 23.

Locus moralis contra hypocrisim, & de varijs eius generibus. Iustitia enim Scribarum & Phariseorū tota hypocritica erat: quia vel in externa tantum rectitudine, neglecta interna & vera cordis iustitia; vel in ipsa externa aut præpostera & mutila, quia parua exactè seruabant, maxima negligebant; aut ficta tantum & simulata, quia verbalis potius erat quàm realis obseruatio, consistebat. Ad primam quod attinet, dicit illis Christus: Vos Pharisei quod de foris est calicis & catini mundatis; & quod autem intus est vestrum, plenum est rapina & iniquitate. Stulti, nōne qui fecit quod de foris est, etiam quod de intus est fecit? Rursum alibi: Va vobis Scribae

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Homil. 7. in
Exhaemeron.
Simile.

Psal. 27.
Esaie 5.

Apoc. 3.

Text. 5.

Hypocrisis
superstitiosa.

Luce 11.
Matth. 23.

Exempla.
Plutarc. lib. de
discrim. adul.
& amic.

ratas peccatis. Tales hypocritæ polypo similes sunt, de quo sic scribit sanctus Basilius: *Non silentio præterierim polypi dolos ac furacitatem. Is cuiunque saxo adhaerit, colorem subit illius, atque adeò, ut piscium complures ad ipsum de improviso nantes, tanquam ad saxum appellant, paratamq; sese offerant illi prædam. Tales sunt qui sobrietatem cum sobrijs laudant, intemperantes sunt cum intemperantibus, atq; ad id quod cuique placet, suam omnino sententiam vertunt. Quos evitare facile nemo potest, propterea quòd pietatis prætextu, prauitas eorum fucata & adornata profundè latet.* Hæc ille. De huiusmodi David: *Loquuntur pacem cum proximo suo, mala autem in cordibus eorum.* Maledixit Dominus vineæ de qua expectauit ut faceret uuas, & fecit labruscas. Labrusca habet colorem uuæ, sed non saporem; sicut opera hypocritarum bonum habent colorem, sed Deo sunt insipida. Videtur hypocrita huiusmodi esse tepidus ille, quem euomet Dominus. Habet enim exteriùs calidum quid, & interiùs frigidum: feruet actio, & friget intentio. Vide plura in Dominica prima post Pentecosten.

Alia iustitia Pharisæorum siue alia hypocrisis, erat externa quædam sanctitas præpostera & mutila; quia in minimis scrupulosi erant, in maximis nullam conscientiam ponebant. De qua Christus: *Vae vobis Phariseis, qui decimatis mentham & rutam, & omne olus, & præteritis iudicium & charitatem Dei.* Vcl., ut Matthæus habet, *& reliquistis quæ grauiora sunt legis, iudicium, & misericordiam, & fidem.* Hanc iustitiam superamus, & hypocrisim corrigimus, si magna facimus, & parua non prætermittimus: si in nos ipsos rigidi & seueri sumus exactores, non adultores: si quum parua præstitimus, non propterea sanctulos nos esse opinemur; sed quæ maiora non facimus, attentè dispiciamus. Ptolomæo regi Ægypti, quia discendi cupidus videbatur, adultores ei familiares de linguâ, de versiculo, de historiola digladiantes, ad mediam vsque noctem reluctabantur. At verò sæuienti, ferocienti, vectigalibus populum oneranti, nullus è tam multis obsistebat. Cùm aliquando Tiberius Cæsar in Senatum venisset, surgens adulator quidam, ait, hominibus liberis liberè loquendum esse: nihilque metu dissimulandum, neque quicquam reticendum eorum quæ ad publicam utilitatem pertinent. His verbis cùm omnes excitasset, factoque silentio, & ipso etiam auscultante Tiberio, Audi Cæsar, inquit, in quo te quidem culpamus omnes, etiam si nemo palàm audet dicere. Negligis teipsum, corpùsque
tuum

tuum exponis pro nobis, sollicitudinibus & laboribus illud
 conficiens, nec interdiu, nec noctu quiescens. Huiusmodi
 multa cum ille dixisset, aiunt Oratorem Caium Seuerum
 subiecisse: Ista libertas hunc hominem exitio dabit. Tales
 adulatorum tam sui ipsius, quam aliorum sunt hypocritæ.
 Non ille bonus medicus est, qui hominis tubera fistulasque *Similia.*
 habentis, pilos tantum & ungues ferro incidit. Non ille bo-
 nus ludimagister est, qui puerum de tabula & stylo castigat,
 mores autem eius deprauatos dissimulat. Ridiculus ille cen-
 sor ac monitor esset, qui imperitum Oratorem, nihilque di-
 centem quod ad causam pertineat, reprehensurus, de voce
 cauilletur, & grauitate accuset, quod frigidam potans cor-
 rumpat arteriam. Merito Diogenes Musicos in ius vocat, *Laert. lib. 6.*
 quod quum lyrae chordas congrue aptarent, animi mores *Apophthe-*
 inconcinnos haberent. Grammaticos quoque admirabatur, *gmata.*
 quod quum Vlyssis mala tam studiosè inquirerent, sua pro-
 fus ignorabant. Quam præposteram diligentiam prudenter *August. epist. 56.*
 Themistocles refutauit, qui rogatus inter epulas ut neruis *ad Dioscorum.*
 caneret, quum respondisset, se illam artem nescire, aliudque
 intulisset, Quid ergo nosti, si hoc non nosti? respondit iterum,
 Rempublicam ex parua magnam facere noui. Sicut ergo ab-
 surdum & præposterum est, parua curiosè scire, magna
 nescire; parua in alijs curiosè arguere, magna dissimulare:
 sic præposterum & periculosum admodum est, in paruis de-
 lictis ingentes scrupulos ponere, magna crimina sine scrupu-
 lo committere. David uisa Bethsabee, & iam captus in ocu- *Exempla.*
 lis suis, inquitabat an mulier sanctificata esset ab immun- *2. Reg. 12.*
 ditia sua; & non inquisiuit an viro esset copulata coniugio.
 Iudæi noluerunt ingredi prætorium ne contaminarentur; sed *Ioan. 19.*
 falsis testimonijs Christum morti tradere nihil verebantur.
 Tales sunt qui in ceremonijs externis omnia accuratissimè
 obseruant. seriùs ad Ecclesiam venisse, in horis reddendis
 versiculum omisisse, pro maximo piaculo habent; sed in ipsa
 Ecclesia fratres maleuolè obseruare, inuidia laborare, ob-
 scœnas cogitationes voluere, pro nullo delicto habent. De quo
 hominum genere sic conqueritur Augustinus: *Sed hoc nimis*
doleo, quia multa quæ in diuinis libris saluberrimè præcepta sunt, *Epist. 119.*
minus curantur; & tam multis præsumptionibus sic plena sunt *cap. 19.*
omnia, ut grauiùs corripitur qui per octauas suas (id est, per fe-
sta solennia) terram nudo pede tetigerit (non calceatus & meliùs
solito vestitus) quàm qui mentem uolentia sepelierit: Alia *Simulata*
Pharisæorum iustitia seu hypocrisis erat, uerbalis, non realis, *sanctitas.*
ficta

ficta & non vera mandatorum obseruatio, quam sæpe in
 Euangelio taxauit Christus: *Quaecunque dixerint vobis, faci-*
te; secundum opera eorum nolite facere. Dicunt enim, & non
faciunt. Rursum: Si filij Abraha estis, opera Abraha facite:
 Et iterum: *Nonne Moyses dedit vobis legem, & nemo ex vobis*
facit eam? Et adhuc apertius: *Va vobis legisperitis, quia tuli-*
stis clauem scientia, ipsi non introistis; & eos qui introibant, pro-
hibuistis: malum videlicet exemplum & scandalum præben-
 do, Et alibi: *Onera grauiam imponunt humeris aliorum, & di-*
gito suo ea nolunt mouere. Quem locum alibi exposuimus,
 simulque de hoc hypocrisis genere in aliis Dominicis dixi-
 mus. Hæc hypocrisis omnibus ferè Iudæis communis erat,
 omnium certè filiorum veteris testamenti, siue in statu legis,
 siue in statu gratiæ (non enim temporum, sed morum hæc
 differentia est, ad vetus vel nouum Testamentum perti-
 nere, veterem vel nouum hominem esse) propria est. Ho-
 rum enim omnium vox est: *Quaecunque dixerit Dominus*
faciemus, & erimus obediētes; sed nihil opere præstant. Isti
 pertinent ad minorem illum filium, qui iussus ire & operari
 in vinea, dixit: *Eo Domine; & non iuit.* De his Apostolus di-
 cit; *Qui in lege gloriaris per prauaricationem legis Deum inho-*
noras. Nomen enim Dei propter vos blasphematur inter Gen-
tes. Atqui iustitia nostra debet esse maioris filij, & gentilis
 populi; qui etsi ad tempus noluit obedire Deo, & vocatus
 in vineam, respondit: *Nolo ire, postea tamen poenitentia mo-*
tus iuit. Hic enim fecit voluntatē patris sui. Qui enim fecerit &
docuerit, hic vocabitur magnus in regno cælorū: Hic verè hæres
 regni erit, & ideo his verbis statim subiecit. Christus hunc
 Euangelij nostri textum, simulque ostendit, hanc Pharisæo-
 rum iniustitiam & hypocrisim in hoc genere maximè con-
 sistere, quòd dicat bene, & faciat malè, vt deducit sanctus
 Augustinus. Anacharsis Scytha de Græcis hoc notauit, quòd
 præclare loquerentur; & nihil facerent, ideòque similes eos
 illis esse dicebat, qui numismate ad nihil aliud vterentur,
 nisi ad numerandum. Appositè sanctus Augustinus: *Sicut cui-*
us pulchrum est corpus, & deformis animus, magis dolendus
est, quàm si deforme haberet & corpus; ita qui sanctè loquitur,
& malè viuit, magis miserandus, quàm cuius vita improba ver-
bis respondet. Hoc enim est ex eburnea vagina plumbeum
 educere gladium. De istis verū est quod scribit Oseas: *Obli-*
tus est Israël factoris sui, & delubra edificauit. Obliuiscuntur
hypocritæ Dei in corde, & de labiis suis ædificāt templa, quia
 omnem

Matth. 23.

Ioan. 8.

Ioan. 7.

Luc. 11.

Matth. 23.

Domin. 2. Ad-
uent. text. 4.

Exod. 24.

Matth. 21.

Roman. 2.

Matth. 21.

Matth. 5.

De fide & oper.
cap. 26.Contra Faustum,
lib. 17. cap. 5.Plutarch. in lib.
de profectu mo-
rum.Apophteg-
ma.De doct. Christ.
lib. 4. cap. 28.

Similia.

Osee. 5.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Apophtheg-
ma.*

9.

critæ verba & voces Sanctorum concinnè resonant, facta eorum non attingunt. Illis dici debet quod adolescèti leuissimo de temperantia & sobrietate in Senatu Romano grauius differenti responsum erat: *Quis te ferat adificantem ut Crassus, cenantem ut Lucullus, loquentem ut Cato?* Cygnus

10.

*Plin. natur. hist.
lia. 8. cap. 18.*

plumas habet omni niue candidiores, sed carnem nigram, & digestionis durissimæ. Sic hypocrita sub verbis mellitissimis venenum alit. Pantheram propter pellis pulchritudinè, & colorum varietatem, & odorem quem emittit, cætera

11.

animalia sollicitè adeunt, & multum videre desiderant, sed toruitate capitis deterrentur, vnde ipsa caput occultat, & accidentia animalia rapit & deuorat. Sic hypocrita propter externam sanctitatem, & opinionem eius, à multis appetitur, quos ipse postea vel corrumpit sua improbitate, vel ad suum emolumentum trahit. Potest quoque & erucæ aptissimè comparari ipsa hypocrisis, Eruca est vermis maximè noxius arboribus & herbis: folia, flores, & ipsas interdum frondes & pampinos corrodit. Sic hypocrisis omnes animi affectus, verba, & opera corrumpit, nihil in homine sanum relinquit. Eruca omnibus consumptis textit de suis visceribus telas, more aranearum, quibus se per totam hyemem inuoluit, adhærens arboribus, & semen suum pestiferum custodiens. Egerit enim quædam oua, quibus in vere erumpentibus nascitur multa proles. Sic hypocrita ad sui conseruationem, & ad dissimulationem ingeniosus est, & orta aliqua aduersitate, multis technis & dolis suam celat malitiam, adhærens aliis bonis viris, tantisper dum tempestas transeat, quorum ope multa secreta facit multorum semina malorum. Eruca ad modum bombycis sericum facientis, transformat se ex reptili in volatile, & fit papilio, & quâdo volat, minùs est noxia quâ quando reptat. Sic hypocrita ad modum iustorum, qui præclarè de Ecclesia & Republica merentur, fit ex priuato Prælatus, ex paupere diues, atque apertè superbus: & tunc minùs nocet, quia magis se manifestat (magistratus enim probat virum) quàm quando in sua paupertate reptabat, opinione sanctitatis multos decipiens, & seipsum perdens. Nam vt luctatores suum corpus humiliant vt deiiciant alios; sic hypocritæ seipsum humiliando, alios sæpenumero supplantant, & aliis deiectis in ipsorum loca & dignitates conscendunt. Alia adhuc Phari-

12.

*Pharisaica va-
na gloria.*

risæorum hypocrisis erat, in omni virtutis opere laudem & gloriam humanam captare. *Omniem iustitiam suam faciunt,*

ut vi-

ut videantur ab hominibus. Hanc infaniã corrigere debemus, *Math. 6.*
 qui à Christo nomen accipere volumus: ut in aliis iam Do-
 minicis semel atque iterum latè deduximus. Hic tamen pau-
 ca addemus. Bonus Christianus in omni virtutis actione pu-
 ram Dei gloriam ante oculos habere, & eam solam quære-
 re debet. *Artes omnes humanae* (ait D. Basilus) *ad finem sibi*
præfixam actiones suas omnes dirigunt: hominis Christiani finis *In Reg. fus. expli.*
est, ei placere, cui se probavit. iuxta illud Apostoli; *Contendi-* *ad quæst. 5.*
mus in omnibus, siue absentes siue presentes, placere Deo. Ad *2. Timot. 2.*
 hunc finem omnia dirigēda, sicut cynosuram respicit nauta,
 ut cursum dirigat. Nunquam ille rem faciet, qui segetem *Similia.*
 suam in herba colligit, nec autumnum expectat, quod messis
 tempus est. Qui nunc laudari volunt, receperunt mercedem
 suam, quia æterna carent. Tinea virtutum laudis cupiditas
 est. Sicut enim tinea ex bono panno nascitur: sed eundem
 consumit, quia non excutitur, sed compressus iacet pannus:
 sic ex bona virtute vana nascitur gloria, ipsamque virtutem
 corrodit, hoc est, debita mercede priuat, quia apud se manet
 recti operis consideratio, non excutitur, non examinatur
 quis eius verus author sit, Dei scilicet gratia, non humanæ
 vires. Egregiè Augustinus: *Nisi humilitas omnia quecunque*
benefacimus, & præcesserit & comitetur, & consecuta fuerit, & *Epist. 56.*
præposita quã retineamur, & apposita cui adhareamus; & impo-
sita qua reprimamur; iam nobis de aliquo bono factò gaudenti-
bus, totum extorquet de manu superbia. Hæc ille. Proponi de-
 bet, ut finis quem intuemur non sit vana, id est, ab homini-
 bus; aut nostra, sed Dei solius gloria. Apponi debet, ut non
 nostris viribus, sed Dei auxilio adhærentes, benè operemur.
 Imponi debet, ut non in nobis, sed in Domino gloriemur.
 Quare hanc & primam, & secundam, & tertiam, & sic dein-
 ceptis hominis Christiani virtutem, sicut in eloquentia pro-
 nuntiationem esse respondit Demosthenes, ibidem affirmat
 sanctus Augustin⁹. De hac falsa Pharisæorum iustitia à Chri-
 stianis superanda & corrigenda, in altero Promptuario con-
 tra hæreticos disputauimus.

2. *Ego autem dico vobis: Omnis qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio.*

Locus moralis contra iram, aut quodcunque odium *Ira & odium proximi,*
 proximi. Quum enim Pharisæorum iustitia, id est, hypo-
 crisis, præter illa omnia hypocrisis genera in superiori loco
 G 5 explicata,

explicata; etiam ex hac parte hypocritica fuerit, quòd literalis tantum esset, non spiritualis; & in externo tantum opere, non in voluntate peccatum poneret, ideòque præcepta de non occidendo, de non mœchando, de non furando, opus tantum externum prohibere existimarent: hunc grauissimum errorem confutat Christus, docetque internum nocendi desiderium peccatum esse, & quidem huiusmodi ut reum iudicio constituat. Sic Augustinus hunc locum exponens:

Contra Faustum,
lib. 19. cap. 23.

Quia non intelligebant Iudæi homicidium, nisi peremptionem corporis humani, aperuit Dominus omnem iniquum motum ad nocendum fratri in homicidij genere deputari. Iosephus Iudæus reprehendit Polybium, quòd Antiochum ideo periisse dicat, quia Dianæ templum diripere voluerat. Voluisse enim tantum (inquit) ac non etiam profecisse sacrilegium, non videtur res digna supplicio. Sic cæteri Iudæi concupiscentiam in Decalogo prohibitam, non aliam esse volunt, quam

Antiqui. lib. 12.
cap. 13.

Cogitationes malæ abiiciendæ.

eam quæ cum proximi iniuria coniuncta est, & ut iustitiæ aduersatur, non castitati. Sed hanc eorum falsam iustitiam superamus, ab omni etiam prauo cordis affectu cauendo. Thales philosophus; Iudæis in hac parte sapientior, *rogatus an lateret Deum homo malè agens, Ne cogitans quidem*, inquit.

Laert. lib. 1. c. 1.
Apophthegma.

Simile.

Math. 14.
Psal. 136.

Quale frumentum molæ imponimus, talem illa nobis farinam reddit. Mola actionum nostrarum, est agitatio phâtastrum. Ex abundantia cordis os loquitur, & manus operatur. Beatus qui allidit paruulos tuos ad petram. Interfice inimicum dum adhuc paruulus est: noli serpentem in sinu tuo alere, ne eo crescente tu ab eo occidaris. Non hoc simpliciter dam-

Delib. arb. lib. 3.
cap. 25.

Allegoria.
Num. 18.

natur, quòd malas cogitationes habemus; illæ enim nobis inuitis surrepunt: & non est in potestate nostra, ait Augustinus, quib' visis tãgamur, sed quòd in illis immoramur. Permissum erat Iudæis, ut Gentes eorū fines liberè transirent; sed ut inter se habitare eos sinerēt, id prorsus prohibitum erat. Conubia cum alienigenis penitus interdicens Deus, hanc causam adiecit:

Deuter. 7.
Simile.

Quia seducet te, ne sequaris me, sed magis ut seruias dijs alienis. Qui animo & voluntate peccatum voluit, & voluendo cõsentit, iam cum eo connubium iniit, & fornicatus est: certissimè eū seducet, ut actionè impiã voluntati cõ-

Simile.

formè producat. Cogitatio & primus mentis motus est quasi radix arboris. Si viuit bono succo plena, folia & fruct' bonos dabit. Si infecta est vel pice, vel sulphure; fructus oës quos profert, inficietur, prauis & corrupti erunt. Bõbyces seu vermiculi illi qui sericū conficiunt, in principio sunt quasi minutis-

Simile.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Illa ad iram prouocat virum iustum, & diuinæ legis zelatorem: hæc ad compassionem mouet virum bonum, & fraternæ dilectionis studiosum. Iustus igitur peccato quidem irascitur, quia contra legem Dei est: sed fratri non irascitur quia proximus eius est. Hoc est quod Dauid dixit: *Irascimini, & nolite peccare*. Aliud enim est ira per zelum, aliud ira per vitium. *Ira per zelum* (ait Gregorius) *sapientes turbat: ira per vitium stultos interficit*. Sic Ambrosius: *Irascimini ubi culpa est, cui irasci debeatis*. Sic & Augustinus hunc locum enarrans, *Vt in ipsa*, inquit, *ira modum teneamus, ut non peccemus, ut vincatur ratione iracundia*. Quæris hunc modum? videtur tibi difficile, irasci peccato, & nõ irasci fratri peccanti, id est, ab eius dilectione nõ recedere? Vide ergo. Pater castigat filium peccantem; nec tamen odit filium: imò quanto magis filium amat, tanto magis filium castigat. Sed & tibi ipsi sæpe irasceris, vel peccanti in Deum, si bonus es; vel peccanti & erranti circa huius vitæ negotia, si mundanus es; nec tamen à tua ipsius dilectione recedis. Imò quanto te ipsum magis diligis, eo magis doleste per Dei offensam ab eius gratia excidisse, si bonus es; vel aliquo tuo cõmodo caruisse, si mundanus es. Sic ergo irascere peccanti proximo, sicut tibi ipsi peccanti. Debes enim proximum tuum diligere sicut te ipsum. Hoc est quod Dauid dixit: *Perfecto odio oderam illos*. Hoc est, ait Augustinus, *nec propter vitia homines odisse, nec vitia propter homines diligere: sed quanto magis naturam hominis amas: tanto magis vitium odisse, quòd naturam illam à te sic adamatam foedauit*. Hæc ille. Quàto vestis tua pretiosior est, tanto indignius fers maculam in illa. Sic magis offendit macula in toga, quàm in calceo; & in toga pretiosa, quàm in vulgari & domestica. Sic Moyses irascitur Iudæis de vitulo aureo, & indignissimè rem tulit: sed tamen orat pro illis ardentissimè, dicens: *Aut dimitte illis hoc peccatũ, aut dele me de libro vitæ*. Sic Samuel irascitur populo postulanti Regem, adeò vt Deus ad eum placandum dixerit: *Non te spreuerunt, sed me*. Idem tamen ait populo: *Absit à me vt cessem orare pro vobis*. Sic Dauid iratus est filio Absalom rebeli, & ingentem exercitum contra eum emisit. Præcipit tamen ducibus suis, toto audiente populo: *Seruate mihi puerum Absalom*. Sic Paulus irascitur Corinthio fornicario, & tam eum, quàm amicos eius grauitè obiurgat: *Et vos* (inquit) *inflati estis, & non magis luctum habuistis*. Attamen vt ostenderet se non homini, sed peccato eius iratum fuisse, audita correctione scribit: *Confirmate in eum chari*

Psal. 4.

Moral. lib. 5.

cap. 33.

Offic. lib. 1. c. 21.

Enarrat. in

Psal. 4.

Irasci peccato,
non peccanti.

Enarrat. in

Psal. 138.

Simile.

Exempla.

Exod. 32.

1. Reg. 8.

¶ 22.

1. Reg. 18.

1. Cor. 4.

2. Cor. 2.

charitatem, ne absorbēatur à tristitia. Sic alibi: Si quis non obed-^{2. Thessal. 3.}it verbo nostro, per epistolam hunc notate: & ne commisceamini cum illo, ut confundatur: & nolite quasi inimicum existimare, sed corripite ut fratrem.

Hoc est non irasci fratri, cui nunquam irasci oportet, ne nulla ex causa licet.

quidem ex iusta causa. Quod enim apud Matthæum additur, *sine causa*, (etsi in veteribus Græcis exemplaribus suo tempore ea verba non reperiri affirmant ^{a Hieronymus & b Augustinus}) hunc sensum habet, ut quicumque fratri irascitur tanquam fratri, ille sine causa iusta irascatur. Sic Augustinus rem ^{a In Com. ad c. 5. Matthæi. b Retract. lib. 1. cap. 19. Ibidem.}exponit: *Non fratri irascitur, qui peccato fratris irascitur. Qui ergo non peccato fratris irascitur (sed ipsi fratri) ille sine causa irascitur.*

Vnde diuus Basilius: *Quomodo irasceris sine causa? Cum demon instigat, & homo instigatur, tu homini maledicis, sicut canes qui saxa mordent, quando iactantes lapidem non attingunt.* Nunquā ergo iusta causa est ut fratri irascaris, ut à fratris dilectione recedas. Qui sic irascitur, reus est iudicio.

Hoc iudicium multiplex est. Priuat Dei amicitia, & mentis lumen aufert. *Qui odit fratrem, in tenebris est, & in tenebris ambulat, & nescit quò eat, quoniam tenebræ excacauerunt oculos eius.* Mille mala, mille absurda committit, quem ira & odium transuersum agit. Sicut enim in maris tempestate, multus tumultus, clamor magnus, nec ibi quis philosophandi tempus habet; ita nec in ira. Quemadmodum nec solis radius cernitur, quin commotæ nubes cæli faciem obducunt, nec turbatus fons inspicientis imaginem reddit, quam tranquillus ostendit: sic animus ira commotus nihil videt. Denique ipsa sibi crux est. Nulla enim sic vipera corpus laniare, sicut ira animum torquere solet. Qui fratri irascitur, qui de vindicta cogitat ac meditatur, in seipso perpetuam carnificinam exercet. Docuit hoc Christus, dicens: *Discite à me quia mitis sum & humilis corde, & inuenietis requiē animabus vestris.* Si nullum aliud in ira malum, in māsuetudine bonum esset, quàm quòd illa bellum, hæc pacem animo adfert; vel hoc solū iudicium, ne fratri irascamur, satis terreret. Sed maius iræ malum est, quòd qui fratri irascitur, Deum iratum sentit, & Dei iudicium patitur: *Desine ab ira, & derelinque furorem: noli amulari ut maligneris; quoniam qui malignantur, exterminabuntur.*

Æmulatur ut malignetur, qui sic irascitur peccato, ut irascatur & fratri: qui sic æmulatur legem, ut malignetur proximo. Zelus pietatis, odium peccati debet præcedere, ut sic scias fratrem corripere. Sicut in tormento bellico puluis

Iudicium Dei contra irascentes. 1. 1. Ioan. 2. Similia. Chrysol. Hom. 30. ad pop. Antioch. 2. Gregor. Moral. in Iob. lib. 5. c. 33. Matth. 11. 3. Psal. 36. Similia. 1. uis

uis tormentarius non antè sed retrò ponendus est, non in ore tormenti, sed in cauda, ut sic globum foris emittat; (nam si in ore tormenti pulverem & ignem apponas, te ipsum interficies;) sic in correptione & castigazione fratris, si iram in principio actionis adhibes, te ipsum interficis, & fratrem non iuvas, sed perturbas tantum & scandalizas: si autem primò zelum pietatis, & odium peccati animo concepisti, & propter hæc duo tantum ad correptionem accessisti, ut postea nõ nisi coactus irascaris, tunc ira quæ instrumentum virtutis est, verbum correptionis quo frater emendandus est, sine tuo periculo, & cum alterius fructu, quasi globum è tormento emittet. Non est satis circa fratris offensionem, ab omni læsione proximi aut contumelia abst. nere, nisi etiam omnem animo ægritudinem aduersus eum deponas. Alioqui ægritudo illa, quasi occultus hostis, te à victoria reliquorum inimicorum redeuntem (qui enim nec facto nec verbo lædit, iam quosdam animi hostes superauit) clanculum & per insidias interficiet. Quid autem Duci profuerit, à victoria redeunti, clam in via ab occulto hoste interfici? Lancea vulneratus nõ bene à medico sanatur, cuius particula aliquã seu assula in carne relicta est. Hæc enim sola in carne putret, & ad mortem pertrahet. Nulla odij, vel minima acicula in corde contra proximum retinenda, si saluus esse cupis, & à iudicio immunis. Nempe iudicium Dei erga irascẽtem in fratrem, hoc est, ut qua mensura mensus fuerit, eadem à Deo remetiatur & ei. Deumque iratum & seuerum sentiat, qui erga fratrem immitis fuit. De qua re vide suprà in alia Dominica. Huc quoque pertinet quod alibi Christus dicit: *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui persequuntur vos.* Ad eò enim non irasci inimico prohibet hoc loco Christus, ut eum à nobis diligere velit Diligere inimicos præceptum est, quantum ad dilectionem communem, quæ excludit omnem iram & odium, omni tempore exhibendam; perpetuò retinendam: & etiam quantum ad particularem dilectionem, ut consilio, auxilio iuare, quando id res exigit, & necessitas eius postulat. Quæ etiam particularis dilectio extra necessitatem, consilium est, & homine Christiano digna. Sed semper sic diligendus inimicus, ut nunquam sit odio habendus. Apud S. Augustinum: *Cum inimicum amas: fratrem amas Respicis enim inimicum aduersantem, seuientem, mordentem verbis, exasperantem odijs. Attendis tamen quia homo est, & à Deo factus. Hoc in illo diligis.*

2.

3.

Luca 6.

Domin. 1. post

Pentecost. text. 1.

¶ 3.

Matth. 5.

Diligere inimicos.

Tract. 8. in epist.
Ioan.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Num. 12.

elicit Maria soror Moÿsis maculam fratri aspergere voluit, dicens: *Non per solum Moÿsen locutus est Dominus; nõne & nobis similiter est loquutus?* Hoc erat authoritati eius derogare, existimationem imminuere, & famam lædere, ac denique *fatue* ei dicere. Dicit enim fratri, *fatue*, qui murmure vel detractiõne, sapientiæ & existimationi eius iniquè derogat. Sed illa propter linguæ petulantiã lepra statim percussa est. Chore, Dathan & Abirõn, honori Moÿsis & Aaron lingua maledica detraxerunt, dicentes: *Cur eleuamini super populum Domini?* Sed terræ hiatus viuos absorpsit eos. Semei maledixit David maledictiõne pessima, & honorem eius vehementer violauit. Sed Salõmon filius eius nõ deduxit canos eius pacificè ad inferos. Alia exempla vide in Dominica Passionis.

Num. 16.

2. Reg. 16.

3. Reg. 2.

Conuiciũ quoque & contumeliam flagellum linguæ vocat sanctus Iob, quia honorem imminuit, & pacem turbat. *A sigello lingua absconderis.* Quæ verba explicans sanctus Gregorius, ait: *Flagellum linguæ, est exprobratio illata contumelia.* Flagello enim linguæ bonos feriunt, qui eorum bona operã irridendo percutiunt. Sape enim linguæ à bono opere dum vituperat, reuocat; & quasi flagellum se erigit, quia dorsum timidæ mentis cedit. Sancta autem anima à flagello linguæ absconditur, quia dum in hoc mundo honorem laudis non querit, nec contumelias detractiõnis sentit. Hæc ille de anima sancta.

Iob 5.

Moral. in Iob,
lib. 6. cap. 19.

Prou. 15.

Simile.

Sed infirmiora vascula non sic ab hoc flagello sunt immunia. Vnde Sapiens communiter loquendo ait: *Responsio mollis frangit iram; sermo durus suscitatur furorem.* Sicut lapis in aquam coniectus, ex placida turbulentam facit, & multos circulos mouet: sic contumelia in animum pacatum coniecta, ex quieto turbulentum reddit, & nouos in animo motus excitat, nisi rara & sancta fortitudo immotam mentem teneat. Hoc aduertens Apostolus dixit: *Si inuicem mordetis & comedetis, videte ne ab inuicem consumamini.* Et iterum monet, vt *supportemus inuicem in lenitate & mansuetudine.* Sumus enim vasa fictilia. Vt quid illa ex composito collidimus, & conuitiis atque contumeliis fratris fragilitatem perentamus? Quantam ad pacem fraternam violandam contumelia & maledictum vim habeat, David expressit, dicens: *Venenum aspidum sub labiis eorum: quorum os maledictiõne & amaritudine plenum est.* Aspide morfu nocet, & perniciosissimè nocet; sed vt minùs noceat, hominem nõ videt (si enim videre posset, vix quisquam eius morsum euaderet) sæpius auditu excitatur, quàm visu; quia non in fronte, sed in temporibus

Psal. 13.

Simile.

Plin. natur. histo.
lib. 8. cap. 23.

poribus oculos habet, eosdemque hebetes. Sic homo maledicus maximè mordet; & si tam esset oculatus, quàm est auritus, & curiosus in alienis vitijs vestigandis, linguæ eius aculeos nemo euaderet. De hoc etiam rursus David: *Ecce* Psal. 10.

peccatores intenderunt arcum; parauerunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde. Pharetra peccatorum est cor malitia & amaritudine plenum; quam ut deponant, hortatur Colossenses Apostolus, dicens: *Nunc autem deponite iram, indignationem, malitiam, blasphemiam, turpem sermonem de ore vestro.* Arcus intentio est, qua singulas has sagittas, quum volunt, emittunt. Sed inter alias contumelia & sermo turpis citiùs depromuntur; quibus clanculum pios & rectos corde percutiant. Contumeliæ vulnus utcunque sanetur, manet tamè cicatrix; nec facilè abluitur aspersa labe, ut aliqua macula non relinquatur. *Dentes eorum arma & sagitta, lingua eorù gladius acutus.* Psal. 57.

Sicut enim virulenti sunt herbarù succi, ita sunt venena verborù: & sicut est languor & lepra corporis, ita prurigo obtrectionù, lepra est animarù: ait Emisfenus. Certè in veteri Lege iubetur leprosus habere os veste contactù quando foras egreditur; ne habitu pestifero obuios inficiat. Nam & lingua maledici est *sepulchrum patens, fœtore* In exhortat, ad plebem.

plenum, pestilentes verborum halitus emittēs, qui & circumstantes inficiant, & eum cui maledicitur, certo ictu percutiant, vel honorem lædendo, vel pacem animi turbando, vel etiam charitatem & amicitiam (si infirmior est) dissoluendo. Simile. Allegoria. Luca 15.

De quo tertio puncto nunc aliquid suggerendum. Disertè hoc docet Scriptura: *Sicut mittens lapidem in volatilia, deicit illa* (quia etsi non tangat aut lædat, tamen auolare & separari à se inuicem facit) *sic & qui conuiciatur amico, dissoluit amicitiam.* Nempe verba maledica, contumeliæ, conuicia sunt illa quæ *seminant discordiam inter fratres.* quod tantopere se odif- Contumeliæ pacem turbant. Eccli. 22.

se Deus profitetur, ut suprà explicatum habes in alia Domini- Prou. 6.

ca. Sicut amici detestantur saxum aut canem incurrentem qui eos dirimat; sic execrari deberent homines caninos, qui maledicentia sua dirimunt necessitudines, mutuamque beneuoltiam. Sicut noctuæ aues inauspicatæ noctu gementes (nam propria hæc illis vox est) mortalium quieti inuident; Similia. Plutarc. in Moralibus.

ita virulenta lingua semper aliquid spargit, quo concordiam hominum disturbet. Bonus animal, quoniam cornibus implexis non potest lædere, fugiens finum reddit, cuius 1. 2. Plin. natur. histor. lib. 10. cap. 70.

contactus insequentes ut ignis aliquis comburit. Ita maledici quia alia sæpe ad nocendum arma non habent, sed Dei 3. Idem lib. 8. cap. 15.

Iacob. 3.

prouidentia improbæ & petulcæ vaccæ angusta cornua dedit (vt apud nos Anglos in prouerbio est) ideo sparsis probris & impuris conuicijs contaminant hominem. De hoc maledicentiæ malo dixit diuus Iacobus : *Lingua modicum quidem membrum est, & magna exaltat. Ecce quantus ignis quàm magnam siluam incendit? Et lingua ignis est uniuersitas iniquitatis: inquietum malum, plena veneno mortifero.* Huius exempla non deſunt, quòd ex vno verbo maledico non ſolùm diſſenſiones priuatæ, & ſimultates acerbæ quòtidie naſcuntur, ſed & ingentia bella orta ſunt. Sed alterius loci illud eſt.

Contumelia
cur Deo diſ-
pliceat.
Homil. 15. in
Matth.

Docendus magis populus, cur ita contumelia in fratrem Deo diſpliceat, vt cum qui dicit ei, *fatus*, reum gehennæ pronuntiet. Iam ea parte proximitres cauſas diximus. Nihil autem ita ſtudet Deus (ait ſapièter Chryſoſtomus) vt nos mutuis charitatis nexibus colligare. Propterea & per ſemetipſum, & per diſcipulos ſuos, & in veteri & in nouo Teſtamento, plurimo hoc mandatum ſermone commendat. Deinde quanta eſt perpetuæ charitatis ad ſalutem neceſſitas, tam eſt maledicentiæ certa pernicies. Sed & nihil magis à vocatione Chriſtiana abhorret, quàm maledicum eſſe & conuiciatorem, Quod Apoſtolus conſiderans, ita ſcribit : *Induite vos ſicut electi Dei, ſancti & electi* (hoc eſt enim omnis verè Chriſtianiſtus) *viscera miſericordiæ, benignitatem, humilitatē, modeſtiam, patientiam: ſupportantes inuicem, & donantes vobis meriſis, ſi quis aduerſus aliquem habet querelam, ſicut & Dominus donauit vobis, ita & vos. Super omnia autem hæc, charitatem habete, quod eſt vinculum perfectionis: & pax Chriſti exultet in cordibus veſtris, in qua & vocati eſtis in vno corpore, & grati eſtote.* Hæc diuina verba explicari populo debent, & diligenter amplificari. Monet nos vocationis noſtræ, quia *electi Dei ſumus, ſancti & dilecti.* Decet tales omnis manſuetudo, vel ne ſeipſos contaminent, vel ne Deo ingrati appareant. Proponit exemplum Chriſti, quod imitari debemus. Adfore in medium pacem Chriſti, qui debet eſſe finis, & ſummum bonum noſtrum. Alibi verò ab alio capite hoc idem docet: *Omniſ ſermo malus ex ore veſtro non procedat, ſed ſi quis bonus ad adificationem fidei, vt det gratiam audiētibus. Et nolite contriſtare Spiritum ſanctum Dei, in quo ſignati eſtis in die redemptionis. Omniſ amaritudo, & ira, & indignatio, & clamor, & blaſphemia tollatur à vobis cum omni malitia. Eſtote autem inuicem benigni, miſericordes, donantes inuicem, ſicut & Chriſtus donauit*

Coloſſ. 3.

Ephes. 4.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ephes. 4.

Simile.

Homil. 16. in

Matth.

Exempla.

1.
In vita eius
lib. 3. cap. 6.2.
In vita eius
apud Surium
tom. 1.3.
Cap. 210.

*diligamus. tu inimicitias omnes deponere, siue ille eas depo-
nat siue non, siue ille reconcilietur siue non. Sol non occidas
super iracundiam vestram. Noli differre reconciliationem.
Sicut sapiens medicus (ait in hunc locum Chrysostronus) non
modo imminentes morbos proueniens remedijs excludit, ve-
rum etiam iam tenentes alio medendi genere iam repellit: ita
hoc loco Christus facit. Nam fatuum quidem vocare prohiben-
do, aduersus inimicitias auditorum corda pramunit. Reconcilia-
tionem vero post inimicitias imperando, vim morbi iam obtinen-
tis e medio tollit. Hæc ille. Sed quod modo diximus, recon-
ciliari nos debere, omnesque charitate complecti qui habent
aliquid aduersum nos, siue iuste id habeant siue iniuste, ali-
quod exemplis illustrabitur. De diuo Bernardo sic legimus:
Usque adeo omnes homines germano amplectebatur affectu, ut
eorum scandalo grauius vreretur, quibus nullam videretur
scandali occasionem præbuisse. Plus enim piissimum pectus gra-
tuitum alterius affligebat scandalum, quam propria immunitas
conscientiæ. Siquidem minus sperabat posse sanari, quod vnde
procederet, non videbat. Vides non esse negligendos qui iniu-
ste offenduntur, sed potius commiserandos, ideoque aut per
amicabilem communicationem, aut alio aliquo modo, quan-
tum in nobis est, ad charitatis copulam reducendos. Sanctus
Ioannes Eleemosynarius, Patriarcha Alexandrinus, incruen-
tum offerens sacrificium, ea ipsa hora in qua sacrum velam
à sanctis donis aufertur, (id est, post consecrationem, quum
esset recitanda oratio Dominica) recordatus cuiusdam cle-
rici contra eum offensi propter suspensionem iniustam, si-
gnificat diacono, ut connexam resumat petitionem, & sæpe
dicat, donec ipse redierit. Ipse autem ventrem prætexens,
egressus est ab altari, & iubet celeriter vocari ad se clericum
illum: quo veniente, procidit Patriarcha ad pedes eius, co-
ram omnibus veniam postulans. Quo facto motus clericus,
& ipse quoque procidens, veniam petit. Sic fratri reconcilia-
tus ad altare redit, & cum fiducia canit: Dimitte nobis de-
bita nostra, sicut & dimittimus debitoribus nostris memor
verbi Saluatoris: *Si offers munus tuum ad altare, & cætera.*
Hæc ibi. In Prato spirituali sic legimus: Inter duos vicinos
Episcopos orta similtas est, quum alter eorum diues &
astutus, alter valde humilis & simplex esset; quærebaturque
astutus alium lædere. Hoc comperto, dixit alter die quodam
solenni clero suo: Sequimini me, & quicquid me videtis fa-
cere, & vos facite: & victores erimus. Venit igitur ad Epif-
copum*

copum illum diuitem, & pertransiente Litaniam, populoque totius ciuitatis congregato, procedit ad pedes eius cum toto suo clero, dicēs: Ignosce nobis Domine. Serui tui sumus. Stupefactus ille atque compunctus in tanta Episcopi humilitate & charitate, tenuit pedes illius, dicens: Tu meus & dominus & pater es: factaque est inter eos ex illa die magna charitas atque concordia. Simile charitatis exemplum vide in S. Godfrido, Episcopo Ambianensi apud Surium.

Quod si exempla Sanctorum minus mouent, quasi magis ardua, tuisque viribus maiora; accipe ethnicorum exempla: quibus paria præstare non posse, nostra nunc confusio est, & in die iudicij condemnatio erit. Aristippo philosopho cum Æschine oratore (quum prius amici fuissent) aliquid iræ inciderat. Quum ergo illi quidam diceret: O Aristippe, ubi nunc amicitia vestra? respondit: Dormit, sed ego eam excitabo. Adiensque Æschinem, Adeone, inquit, tibi videor modis omnibus infelix & insanabilis, ut ne moueri quidem merear abs te? At Æschines: Non mirum, inquit, si cum in omnibus me præcellas ingenio, hic quoque prior videris quid facto opus esset! Et ne soli philosophi hanc animi moderatiōnem tenuisse videantur (quorum tamē philosophia nisi inane erat & falsum sapientiæ nomen) viri in seculo Principes spontaneam hanc cum inimico reconciliatiōem, ut vltis magnis ac prudentibus dignā sequuti sunt. Philippus Macedoniae rex, hortantibus amicis ut Archadiōnem perpetuō illi maledicentem puniret, quum occurrisset homini, humaniter cum illo loquutus, mox etiā donis ad eum missis, percontari eos postea iussit, quomodo iam de se apud Græcos loqueretur. Cunctis testificantibus, iam mirum eum Philippi laudatorem esse factum; Ego igitur, inquit, melior medicus fui quàm vos. Alcibiades, Hipponico viro clarissimo propter iniuriam illi illatā, ei grauius offenso, postridie summo mane Hipponici domum proficiscitur, ostiūmq; ingressus, ubi illi cōspectum illius venit, deposita raptim veste, corpus nudum verberandum homini obtulit, multis precibus rogans, ut debitis verberibus cæderet. Hic autem iniuriæ confestim oblitus, non modo veniam Alcibiadi præbuit, sed & filiam ei in matrimonium tradidit. Si potuerunt ethnici vel ex animi moderatiōne, vel ex prudentia humana, sic sponte reconciliari fratribus suis, & suas iniurias vel illatas agnoscere, vel acceptas condonare, surgent illi profecto in iudicio, & nos condemnabunt, qui fratribus nostris, qui habent aliquid aduersum.

In vita eius lib. 3. cap. 2. tom. 6.

Exempla ethnica.

1. Plutarch lib. de cohib. iræ.

2. Plutarch. ubi supra.

3. Plutarchus in Alcibiade.

*Psal. 118.*Christiani ho-
minis pruden-
tia.*Marth. 6.*Reconciliandi
necessitas.*Simile.]*

nos, reconciliari; vel ut rem indignam, vel ut arduum quid & impossibile, exhorrescimus. Dicit David: *Super inimicos meos prudentem me fecisti mandato tuo, quia in æternum mihi est.* Hæc est vox omnium fidelium, quos Christi gratia illustravit. Illa enim certè prudentes nos fecit super omnes inimicos nostros, super omnes ethnicos & paganos, in Dei mandato & voluntate; quia in æternum nobis est, quia eius cognitio perpetuò auribus nostris insonat: eius meditatio assidua nobis est. Quotidie oramus: *Dimitte nobis, sicut nos dimittimus.* Hæc sola oratio prudentes nos facere debet, ut vel nunquam irascamur fratribus, vel si irascimur, quàm celerimè in gratiam redeamus.

Obserua autem quanta sit huius rei necessitas. *Si offers* (inquit Christus) *munus tuum ad altare.* Hoc autem quotidie faciendum. Non enim de sacrificio propriè dicto hîc loquitur Christus (hoc enim est offerre in altari) sed de quouis munere ad altare oblato: de eleemosyna, de oratione, de quocunque Dei cultu.. Nihil horum Deo placet, nisi prius reconcilietis. Reconciliari autem non est quocunque modo satisfacere aut veniam petere: sed in pristinam gratiam & amicitiam redire, quantū ex te est. *Relinque munus ad altare;* id est, desiste tantisper à cultu Dei, donec reconcilieris. Adeò non vult Deus extra charitatem cum proximo aliquid ipsi offerri. Sed & vide utilitatem. Addit enim: *Et tunc veniens offeres munus tuum.* Hoc est, tunc munus tum erit pergratum, quum fratri tuo reconciliatus fueris, quum vel ille tibi pepercerit, vel tu illi noxam fratri remisseris. Quum enim noxam fratri remittis, perinde tecum agitur, ac si ille aureis regulis te lapidasset, quibus læsus fortè ad tempus fueris, sed illis mox collectis, magnas opes acquisieris: quarum si amator es, optas ut sic te sæpius lædat. Maximas opes ex fratrum iniuriis acquirimus, quū eas dimittimus; quia sic fit ut nostra nobis dimittantur peccata, munusq; nostrum ad altare gratum Deo fiat. De huius recōciliationis fraternæ & necessitate certa, & utilitate amplissima, vide suprà in aliis Dominicis, *Domi. 3. Quadragesi. text. 3. Dominica Passionis, text. 3. & 8. Dominica in albis, text. 2. Dominica 1. post Pentecosten, text. 3.* Non ut huc illa omnia congerat Concionator, sed ut de illis omnibus delectum faciat: Lector verò vno intuitu, quæ ad hanc tam necessariam virtutem capessendam valent, conspiciat. Quod semel dictum, in vniuersum Lector accipiat.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Domini. 4. post
Epipha. text. 2.
Domi. 1. Quadr.
text. 5. & 4.
Quadr. text. 1.
Simile.*

rent, prospexit mirabiliter, vt Deus : miseretur præsentî necessitati, vt homo. Vtrumque hunc locum iam in aliis Euāgeliiis aliquoties tractauimus, quæ huc referri possunt. Hic tamen pauca addemus prout Deus dabit. Ac primum de prouidentia Dei, quæ nunquam dormit, nunquam deficit, circa etiam temporalis huius vitæ necessaria. Si in Regis palatium ingrediens, in aula eius mensam pretiosis mappis instratam, & delicatissimis cibus ornatam videres, in qua miliones, aliæque viles personæ accumberent; quibus etiam postquam appositæ epulæ absumptæ essent, aliæ semper atque aliæ de nouo apponerentur, magna in copiâ & varietate. meritò multum mirareris, quæ tandem & quàm splendida foret mensa, quantus apparatus, quæ magnificentia epularum, vbi Rex ipse cum filiis & amicis suis manducaret. Atqui in hoc mundo omnibus etiam impiis & peccatoribus apposuit Deus mensam omni rerum genere instructam & adornatam, multos agros omnium fructuum varietate vberrimos, prata multa herbarum & florum venustate florentia : innumera alia sapida gustui, grata aspectui, odorifera olfactui. Carnium verò tantam copiam & abundantiâ, vt pro vnaquaque anni tempestate aliæ atque aliæ inueniantur; sed & pro cuiusque palato, singula suppeditentur. Similiter & de piscibus. Quòd si talis est mensa quam Deus omnibus etiam impiis apparauit; qualis erit illa quam iustis & amicis suis incessanter adornat? Non potest mentiri Scriptura, quæ dicit : *Nunquam visti iustum derelictum, aut semen eius querens panem.* Rursum : *Vniuersi qui sustinent te, non confundentur.* Videtur quidem suos aliquando Deus ad tempus deserere; sed vbi ad probationem id modicè fecerit, celeriter eos consolatur. Sic in Abraham, in Tobia, in filiis Israël in deserto eum fecisse, alibi ostensum est. De qua erga illos perpetua Dei prouidentia ait Moyses : *Portauit te Dominus Deus tuus, vt solet homo paruulum gestare filium, in omni via quam ambulastis, donec veniretis ad locum istum.* Sicut enim hi qui agonibus præsumunt, eos qui ad certamen veniunt, non vtcunque, neque fortuita inter se sinunt inire certamina, nec raptim & promiscuè quemlibet eodem armant modò; sed diligenti examinatione facta, prout corpora viderint vel ætates, æquissima ratione pares cum paribus iungunt, & arma cuique apta & sufficientia suppeditant : ita planè de diuina prouidentia cogitandum est, quòd omnes qui in huius vitæ agones descendunt, æquissima ratione dispense

*Psal. 36.
Psal. 24.*

Deuter. 1.

*Orig. lib. 3. cap. 2.
de principiis.
Simile.*

dispenset atque disponat, vt alius quidem contra carnem, alius contra paupertatem, alius rursus contra ipsa diuitias, & sic alij aduersus alia impedimenta pugnent; ideoque aliis & diuersis armis quisque induatur, & maiori aut minori robore donetur, quo hostem sibi constitutum vincat: *Fidelis enim Deus est, qui non patitur quenquam tentari supra id quod potest: sed (quoad amplius est) facit etiam cum tentatione prouentum.* Non enim sicut agonothesa in certaminibus, vbi certatores armauerit, arena & palaestra egreditur, spectaturus cum caeteris; sed ipsemet in singulis adiuuat, & minus fortes maioribus subsidiis subinde reficit, valentiores minori, sed assidua tamen virtute roborat. Tanta certe & tam vigilans est Dei prouidentia circa mortales, maxime autem fideles, vt hoc nomine omnia amoris nomina & vocabula sibi attribui voluerit. Vnde sanctus Chrysostomus: *Deus suum nobis nostra salutis amorem significaturus, gallinarum in nobis charitatem, patrum curam, matris misericordiam, sponsi amorem profert: non quia tantum duntaxat amat, sed quia maioris istis alia non sunt apud nos amoris argumenta.* Dat ergo semper necessaria, quatenus expedit, & plus quam necessaria, quando id nihil nobis obesse cognoscit. Quemadmodum enim infantulo sphaerulam, pilam, & trochum abscondimus, ne impediatur a necessarijs; cum autem ea contempserit, & non iam desiderio eorum tenetur, omnia talia ei liberè permittimus, quia stulta cupiditate cessante, eum a necessarijs talia amplius non auocabunt: sic omnino Deus ab electis suis multa auferit, quam diu eos vana eorum cupiditate teneri cernit; quibus postea, extincta ea cupiditate, eadem & multo plura suppeditat.

Sed ne circa homines, maxime Deum timentes, eius sancta prouidentia deesse aliquando videatur, eadem circa vnã bestiulam docere nos potest. Alcyon marina auicula est, ac in maris littoribus nidificare consuevit, collocatis in ipsa arena ouis, idque in media hyeme: quo tempore multis ac violentis flatibus mare ac terra perturbantur. Et tamen tam diu quiescunt marini fluctus, dum Alcyon fouet oua, septem videlicet diebus. Hoc enim spatium excludit pullos. Quoniam verò alimento est illis opus, & spatium quo crescant, septem alios dies ad pullorum educationem & incrementum munificentissimus Deus huic minimæ auiculæ largitur. Quam rem & nauæ intelligentes, dies illos Alcyonios appellant. Quo exemplo docemur, quanta sit Dei prouidentia erga

2. Cor. 10.

Dissimile.

Super Psal. 124.

Simile.

Prouidentia diuina exempla.

1.

Isidorus Clarus Orat. 50. som. 1.

2.
Basil. Homil. 8.
Hexameron.

eum cui cætera omnia animantia subiect. Accipe vnum ad-
huc aut alterum aliud exemplum. Locustæ per integras
acies agros interdum depopulantur, vbi eas Deus vi venti
impulerit. Ne tamen ea pernicies nimirum grassaretur, vt-
que facta quam Deus vult strage, statim è medio tollatur,
Seleucis auis insatiabilem à Creatore edendi naturam sorti-
ta, eas insequitur, breuique temporis momento vniuersas
absumit. Hæc autem auis ab incolis Casij montis nunquam
conspicitur, nisi quæ locustæ agros vastarunt, ipsaque neces-
sitas postulat. Piscis quidam Noruegici maris, illo idiomate
Sviamfisick dictus, quum sit crassus & valde pinguis, vt gente
periculo, carnem, pinguedinem, & pellem (veluti facit he-
ricus, siue à periculo tibi cauens, siue etiam poma ab arbo-
ribus decussa in victum colligens) super caput reduplicat, &
contrahendo se caput abscondit, suarum interim carnum
esu seipsum sustentans. Hæc ad sui cõseruationem diuinæ
prouidentia instinctu animalcula faciunt. Sed & illud quo-
que diuinæ prouidentia præclarum erga hominès ipsos
argumentum est, quod eodem in opere idem commemo-
rat Olaus.

3.
Olaus magnus
histo. lib. 21. c. 25.

4.
Lib. eod. cap. 15.

Quum vehementia frigorum in extremis partibus Se-
ptentrionis, & validæ tempestates ibidem non sinant in al-
tum crescere arbores, è quibus erigi possent necessariae ædes,
idcirco Dei prouidentia incolis prospexit vt ex ingentissimis
belluarum marinarum costis fabricare domos valeant, & reli-
qua in eisdem necessaria. Eadem Dei prouidentia vbi regio-
nes frigidiores sunt, lanæ & pellium copiam propter pecorum,
quæ illa gerunt, abundantiam suppeditauit; vbi calidiores,
serici & bombicum. Sic etiam obseruare licet, vbi vina ca-
lidiora & fortiora crescunt; ibi aquas esse dulcissimas, & ad
potandum purissimas, vt in Hispania, Italia, & Gallia: vbi au-
tem aut nõ crescunt vina, vt in Anglia, Scotia, Hibernia; aut
tenuiora nascuntur, vt in Germania; aquas potabiles vel non
inueniri, vel raras & minus dulces. In India Orientalis insula
quadam Celiam dicta, colubri quidam frequentes sunt val-
de perniciosi, qui leui etiam motu homines interimant. Sed
eodem in loco salutaris quædam arbor passim nascitur, cu-
ius ramum si quis in manu gestet, ita eius odore ac virtute
colubrum sopit ac incantat, vt is etiam in sinu positus nihil
noceat, neq; loco moueatur, ita vt possis cum pro libito vel
occidere, vel cedere. Innumera sunt huius admirabilis Dei
prouidentia argumenta: quibus singulis docemur, quæ cetera
& infal-

5.
Ludo. Granat.
Conc. 2. in Domi.
11. post Pentec.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

rius; & est diuinus ignis hoc materiali nostro fortior. Qui ergo se in pauperis miseria commoueri nō sentit, certō sciat, charitate Dei cor vacuum se habere. *Beatus qui intelligit* (id est, qui commouetur) *super egenum & pauperem: in die mala liberabit eum Dominus*; id est, ei quoque, quum miser fuerit, miserebitur. Qui ad miserendum & elargiendum proterui & duri, parci & auari sunt, ad accipiendum verō faciles & prompti, largas & apertas manus habent; sunt similes spongię quę facile liquorem imbibit, soloque tactu attrahit & exhaurit: illum autem, nisi prius comprimatur, non reddit. Sic enim auarus minimo digito pecuniam colligit; sed de largiendo quum agitur, citius clauam ē manu Herculis extorqueas, aut aquam ē pumice haurias, quā ab illo teruncium elicias. Sunt quædam vasa fictilia, quę angustū admodum foramen seu rimulam potiūs habent (quales etiam sunt pyxides æneę pauperum in ecclesiis positę) in quam rimulam nummi facile demittuntur, sed postquam intus sunt, nihil ab illis educi potest, etiam si millies huc atque illuc illa inuoluas & inuertas; ideoque vt nummos inclusos elicias, frangi vas fictile debet, aut si ænea pixis & ferrata est, clauē aperiri oportet. Sic auarus ita nummos suos mordicus inclusos tenet, vt quomodocunque hominem agites atque conuoluas, seu Dei comminationes, & auaritię pœnas ac sordes, seu misericordię & beneficentię ingentes retributiones, honestatē & virtutem ei proponas, nihil proficias. Sola mors vas fictile confringens, omnes eius thesauros effundit, & in rapaces hæredes dispergit; sola mors, instar clauis, omnes eius arces aperit, & conclusa recludit.

Nihil auaro crudelius: homine immisericoꝛde nihil immanius. Plus ille cani & mulo, quā fratris necessitati prospectum volet. Rex Achab post triennij sterilitatem & famem ingentem, dixit dispensatori domus suę: *Vade in terram ad vniuersos fontes aquarum, & in cunctas valles, si fortē possimus inuenire herbam, & saluare equos & mulos, & non penitus iumenta intereant. Diuiseruntq; sibi regiones vt circuirent eas. Achab ibat per viam vnā, & Abdias dispensator eius per viam alteram.* Ecce de equis & mulis sollicitus est, de pauperibus, viduis, de pupillis, de fratribus toto regno afflictissimis, nullam curam habet. Tales adhuc in ipsa Christi Ecclesia multi sunt, qui canibus & equis suis plus quā pauperibus prospiciunt. Alij pauperes fortiter obiurgant, in nulla re adiuuant. Amici Iob, quū eum in sterquilinio sedentem viderunt, &

testa

Psal. 40.

Similia.

1.

2.

Auarus crudelis.

Exemplum.

1. Reg. 18.

Aliud.

Iob & seqq.

testa saniem radentem, multis verbis vsi sunt, vt eum alicuius sceleris arguerent, propter quod sic eum Deus percusserat; multum accusauerunt, sed toto illo tempore nec pannum quidem, quo vulnera sua mundaret, ei porrexerunt. Quare & iratus est illis Deus, nec nisi ipsius Iob precibus placari voluit. Aliud nos docet Christus, misericordia motus super turbam non habentem quod manducaret. Vide plura infra, Domini- ca 8. post Pentecosten, text. 3. loco magis proprio.

2. *Quia ecce iam triduo sustinent me.*

Locus moralis de perseuerantia in bono. Hanc enim suæ curæ, & sollicitudinis, & misericordiæ erga turbam esu- rientem, nec quod manducaret habentem, causam adfert Christus, *Quia ecce iam triduo me sustinent.* Dicens, *ecce*, ob- seruari docet causam facti sui, Dicens, *ecce*, laudat patien- tiam & perseuerantiam auditorum suorum, quæ toto triduo sine cibo & potu audiendo Christo vacabant. Ideo miseretur, ideo non deserit suos Deus, quia & ipsi Deum non deserunt. Sic Apostolis suis dixit Christus: *Vos estis qui permansistis me- cum in omnibus tentationibus meis: & ego dispono vobis regnum, ut comedatis & bibatis in mensa Patris mei.* Huius conuiuij celestis, quod perseuerantibus in bono redditur, figura & exemplum fuit hodierni Euangelij conuiuium, quo audito- res suos vsque ad saturitatem Christus pavit in deserto. Veteranus miles assuetus laboribus, nec globorum nimbum super se, nec multitudinem cadentem ante se, nec tormento- rum tonitrua circa se, nec hostium agmina prope se formida- bit, sed imperterritus finem pugnæ expectabit. At delicatè domi enutritus, ad primû belli strepitum fugit, nec detineri potest. Ille victoriam & gloriam, hic interitum & ignomi- niam reportat. Idem fit in militia Christiana. Qui perseuerat in charitate Dei & proximi, in timore, in cultu, in obsequio Dei, in bonis operibus exercitatus & assuefactus, nec impio- rum improperia super se, nec multitudinem peccantium an- te se, nec dæmonû fremitus circa se, nec mûdi & carnis blã- ditias prope se respiciet, vt à Dei seruitio abstrahatur; sed perseuerabit vsque in finem, æternum gloriæ pondus reportatu- rus. Qui molles & flaccidi sunt, ad primam tentationem suc- cumbunt. Huius rei causa inter cætera est horum ingrati- tudo, illorum perpetua Dei beneficiorû memoria. *Filij Ephraim*

Perseuerantia in bono.

Luca 22.

Simile.

Non perseue- randi causa, obliuio.

inten

Psal. 77.

intendentes & mittentes arcum, id est, vocati & apti ad militiam cælestem, conuersi sunt in die belli, tempore tentationis recesserunt, non custodientes testamentum Dei, & in lege eius noluerunt ambulare: & oblitus sunt, id est, quia oblitus sunt bene-

Psal. 119.

Non perseuerandi causa,
manca conuersio.

factorum eius. At contra iustus dicit: Viam veritatis elegi, iudicia tua non sum oblitus. Posterius reddit causam prioris. Alia causa non perseuerandi in bono est, quia non ex puro Dei amore, sed ex timore pœnæ ad Deum conuertimur. Sic Ægyptij multis Dei flagellis afflicti, metu magis quàm charitate commoti, urgebant populum Israel exire velociter de terra. Sed

Exod. 13.

Exemplum.

mox eos pœnituit, & ex euntem Israel vsque ad mare rubrum persecuti sunt. Quæ autem ex amore fit conuersio, firma est, nec tentationi cedit. Beatus Hieronymus acriter à dæmone tentatus, vt castitatem violaret, opem Domini implorans, tam diu in oratione perseuerauit, vt à tentatione liberaretur. Memini (inquit) me clamantem, diem crebrò iunxisse cum nocte, nec prius à pectoris cessasse verberibus, quàm rediret.

Perseuerantia
exemplum.In epist. ad
Eustochium.

Psal. 26.

Domino imperante, tranquillitas. Clamat igitur nobis Scriptura: Expecta Dominum, & viriliter age, & confortetur cor tuum, & sustine Dominum. Abraham cum aliquando sacrificium Deo immolaret, & aues ad illud descenderent, nihilominus tamen ipse abigebat eas, neque vnquam propter illarum importunitatem à sacrificio cessabat. Idem nobis animus, eadem alacritas, idem perseuerandi studium, in cuiusvis opere virtutis esse debet. Viam trium dierum (vt docet sanctus Bernardus) necesse est nobis in hoc deserto agere. Primus dies est timor pœnæ, qui nostra primordia conuersionis exercet. Secundus est pietatis dies, qua respiramus in luce miserationum Dei. Tertius est obedientia, quam prestare necesse est mandatis Dei. Quod enim timor incepit, spes veniæ promouet: sed nihil fit, nisi

Gen. 15.

Allegoria.

obedientia mādatorū sequatur: à quo tertio hæretici hodie abhorrent: duobus primis contenti, eaque sufficere arbitrati. Sed isti triduo Christum non sustinent; quare de eius panibus non gustabunt. Quando canis venaticus leporē, vel aliud aliquod venationis genus inuestigat, si nullum vestigium inuenit, piger & iners ambulat: at si animalis vestigium nares eius attingit, solertissimè & diligentissimè currit, quousque feram inueniat. Ita nos, si verè Deum gustamus, si odor eius longè suauissimus ad nares nostras peruenit, si beneficia præ-

Serm. 1. de E-
uang. 7. panum.

sentia, mercedem repromissam diuinæ sapientiæ dulcedinem verè odoramus & intelligimus, curremus haud dubiè post odorem unguentorum istorum, trahetq; nos post se, & vs-

Locus contra
hæreticos.

Simile.

que

Cant. 1.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Lucæ 15.

vt in hoc Euangelio quidam ex iis qui triduo Christum sequuti fuerant, hoc est, qui ex grauioribus peccatis, & longiori peccati consuetudine conuersi sunt. Sic filius prodigus in gratiam receptus, opulenta & copiosa patris mensa fruitur, occiso vitulo saginato, etiam vsque ad inuidiam senioris fratris.

Voluptas virtutis maior quam vitij.

Domin. 3. post Pascha, text. 2.
Similia.

Plin. lib. 31.
cap. 2.

Ioan. 4.
Exemplum.

Confess. lib. 9.
cap. 1.

Nulla in re longius falluntur peccatores, quam dum existimant in virtute non posse tantum solatium aut voluptatis inueniri, quantum in suis luxuriis inuenire se opinantur. Quantum distat *siliqua porcorum*, qua se satiare voluit filius prodigus, à *vitulo saginato*, quem pater ei apposuit, tantum est discriminis inter sordidas & vanas luxuriosorum & secularium desideriorum voluptates, atq; veras & solidas iustorum læticias. Quod in alia quadam Dominica tractauimus. Quem admodum nutrices amarissimo absinthio vbera sua intingunt, vt infantes ab vberibus depellant: sic Deus labores & difficultates varias seculi voluptatibus studio immiscuit, vt illis relictis, cœlestia quæreremus. Contrà verò quemadmodum qui naturæ historiam scribunt, lacum esse quendam aiunt, cuius epota aqua abstemios reddit: sic aqua Christi talis est, vt *qui eam bibit, amplius non sitiat*, id est, vt eius gustus omnes alias mundi delicias fastidire faciat. Hunc in se gustum Augustinus recenter ad Christum conuersus sensit, vt de seipso his verbis scripsit: *Quàm suauē mihi subitò factum est carere suauitatibus nugarum! & quas amittere metus fuerat, iam dimittere gaudium erat. Eiciebas enim eas à me veratu & summa suauitas: eiciebas, & intrabas pro eis omni voluptate dulcior, sed non carni & sanguini, omni luce clarior, sed non iam sedenti in tenebris, omni honore sublimior, sed non sublimibus in se. Iam liber erat animus meus à curis mordacibus ambiendi & acquirendi, & volutandi atque scalpendi scabiem libidinum, & gestiebam tibi charitati meæ, & diuitijs meis, & saluti meæ, Domino Deo meo.* Hæc ille. Vide simile exemplum de beato Cypriano ad Christum conuerso Domin. 4. Aduent. text. 5. Hæc est symphonia & musica, hæc epulæ, hoc conuiuium, hic vitulus est saginatus, peccatori ad Deum veraciter conuerso datus. Huiusmodi nouis solatijs perfunditur, qui Christum laboriosè sequitur; non dimittitur ieiunus, non caret ingenti consolatione & gaudio.

Matth. 11.
In declamat. de bono deserendus.

Mutantur ista in iustis, non tolluntur. Hoc est quod Christus dixit: *Tollite iugum meum super vos, & inuenietis requiem.* Quod sic explicat diuus Bernardus: *Mira nouitas, sed eius qui facit*

Mutantur, sed non tolluntur. Auarus gaudet in pecunijs suis, & sibi plaudit, dum nummos tacitus contemplatur in arca. Apostolus *gloriatur in infirmitatibus suis*. Superbus gaudet honore & laude populari. Iustus dicit: *Gloria nostra hac est, testimonium conscientia nostra*. Voluptuarius gaudet in Venere & Baccho: Sobrius gaudet, quia *victum & vestitum habens, contentus est*.

4. *Vnde illos quis poterit hic saturare panibus in solitudine?*

Contra diffi-
dentiam.

Marc. 6,

Matth. 15.
& 16.

Sap. 1.

Exemplum.

3. Reg. 12.

Locus moralis contra diffidentiam. Discipuli enim Christi quum paulo antè vidissent miraculum de quinque panibus & duobus piscibus, quibus quinque millia hominum Christus pavit (vt diuus Marcus præcedenti capite commemorat) tamen adhuc dubitatione & diffidentia laborant, nec tam recentem Christi potentiam recordantur. Sed & hanc eorum incredulitatem paulo post hoc exhibitum miraculum grauitè illis exprobrauit. Quum enim *dimissa turba ascendisset in nauiculam, & discipuli eius venissent trans fretum, obliti accipere secum panes, Christusque illis diceret, Cauete à fermento Phariseorum & Sadduceorum; illis cogitantibus inter se quòd panes non acceperant, dicit illis Iesus: Quid cogitatis inter vos modica fidei, quia panes non habetis? Nondum intelligitis neque recordamini quinque panum & quinque millia hominum, neque quot cophinos sumpsistis? neque septem panum in quatuor millia hominum, & quot sportas sumpsistis? Displicet multum Deo omnis de eius bonitate dubitatio ac diffidentia, placet ei fiducia. Sentite de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis (non in prudentia humana) querite illum: quoniam inuenitur ab his qui non tentant illum: apparet autem eis qui fidem habent in illum. Tentat Deum, qui postposita fiducia in eum, suæ innititur prudentiæ, multo magis qui suæ confidit malitiæ. Verbi gratia: In necessitate aliqua constitutus, non ad Dei auxilium confugit, honesta tantum consecretans media, quibus necessitati subueniat, & quod reliquum est, Dei bonitati committens: sed malis artibus, dolo, fraude, mendacio, per fas nefasque vitæ necessaria, aut etiam superfluas opes conquirat. Tales erant Israëlita, quum reiecto Samuele, & regimine sacerdotali, Regem sibi postularent, more cæterarum gentium, quibus Samuel dixit: *Scietis & videbitis, quia grande malum feceritis vobis in conspectu Domini, petentes vobis Regem*.*

Annotanda

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Daniel. 3.

Angliæ schif-
matici.

Allegoria.

* Domin. 4.
post Epiph. text.4. Dominica
Quinq. text. 3.

Et 4. Domin.

1. Quadr. text.

5. Domin. 4.

Quadr. text. 2.

Domin. Pasch.

text. 4. Domin.

in Albis text. 2.

Domin. Pent.

text. 5.

Liberalitatis
virtus.

Psal. 144.

Psal. 102.

Exempla.

1.

1. Reg. 30.

eis Nabuchodonosor diceret: *Quis est Deus qui eripiet vos de manu mea? responderunt ei: Deus noster, quem colimus, potest nos eripere de camino ignis ardentis, & de manibus tuis, o Rex, liberare. Quod si noluerit, notum sit tibi, quia deos tuos non colimus.* Quam innumeri hodie in Anglia schismati cesserunt, sperantes fore ut citò se inde extricarent, à Deo misericordiam consecuti, qui tamen ab eo nunquam postea emerferunt, sed ex timidis schismaticis, hæretici obdurati facti sunt! Quam innumeri quotidie peccant peccato carnis, mendacij, fraudis, rapinæ, sperantes se hoc solo peccato perpetrato, statim ad meliorem vitam conuertendos, qui de peccato in peccatum progressi, totam vitam in eo consummarunt, miserèque perierunt! Israëlita quum in Ægyptum descenderent, existimabant se non nisi per annos quinque, quam diu durabat fames, in ea commoraturus: at illi totis quadringentis annis illic hærescunt. Est ergo circa subsidia necessaria fiducia in Deum nunquam deponenda. Non est in malis artibus, in prudentia aut malitia humana, spes ponenda. De hac pia in Deum fiducia, & contra diffidentiam, in alijs * Dominicis iam aliquoties diximus.

5. : *Et sustulerunt quod superauerat de fragmentis septem sportas.*

Locus moralis de virtute liberalitatis. Christus enim, sic in deserto Auditores suos cibo abundanter refecit, ut non solum manducantes saturati fuerint, sed etiam de fragmentis quæ superfuerant, sustulerint, secumque abstulerint septem sportas, id est, quantum septem sportæ continere poterant. Commendat hoc facto Christus non solum simplicem elemosynam, sed etiam liberalem. Sic Deus aperiens manum suam, *implet omne animal benedictione.* Non benedicit tantum, aut simplici benedictione impartit, sed etiam *implet benedictione.* Sic alibi: *Qui replet in bonis desiderium tuum.* Non satisfacit tantum, sed & replet. David nactus ex Amalecitis prædam optimam, non solum inter pugnantes eam distribuit, sed & alijs ducentis qui ad sarcinas remanserant (multis murmurantibus) liberaliter diuisit: nec in illos modò, sed & in absentes liberalis, *misit dona de præda septio-ribus Iuda proximis suis, dicens: Accipite benedictionem de præda hostium Domini. Sed & reliquis qui erant in his locis, in quibus commoratus fuerat David, Saulèm fugiens, & viri eius, dona misit.*

misit. Ita suæ liberalitatis neminem ex amicis suis expertem esse voluit. Filij Israël, quum filiorum Iuda captiuos maximo numero cepissent; *apprehendentes eos, omnes qui nudi erant, vestierunt de spolijs; cumque vestissent eos & calceassent, & refecissent cibo ac potu, unxissentque propter laborem, & adhibuissent eis curam, quicunque ambulare non poterant, & erant imbecillo corpore, imposuerunt eos iumentis, & adduxerunt Iericho ad fratres eorum.* Nabal negato David & viris eius liberali subsidio, celeri & inopinata morte extinctus est. Contrà Abigail vxor eius magna liberalitate erga David & viros eius vsa, ipsi postea David matrimonio est iuncta. In hoc liberalitatis genere excelluit Tobias, qui esurientes fratres pascebat, nudos vestiebat, mortuos, relicto prandio; sepeliebat, & quum haberet prandium bonum, aliquos de tribu sua, timentes Deum, vocauit vt epularentur cum illo. Iob quoque *non comedit buccellam suam solus; erat pes claudus, oculus cecus, pater pauperum, & cor viduæ consolatus est.* Hac quoque virtute excelluerunt cæteri iusti, Abraham, Loth, Isaac, & Iacob, & quotcunq; Deo placuerunt. Huius virtutis defectus multos perdidit. *Dixit Gedeon ad viros Socoth; Date obsecro panes populo qui mecum est, quia valde defecerunt, vt possimus persequi Reges Madian.* Quod quia auarè & illiberaliter negarunt, rediens victor Gedeon, *tulit seniores ciuitatis, & spinas deserti ac tribulos, & carnes eorum contriuit cum eis.* Corinthi in summa rerum caritate & inopia, Theocles & Thrafonides, Mytilene quoq; praxis, ciuibus suis hortatores & suasores fuerunt, vt paupertatis onus egentibus releuaret. Reliquis obtemperare nolentibus ipsi sua debita remiserunt; quo luctati sunt non quidem argentum, sed animam & vitã. Etenim quibus condonata sua debita non fuerunt, ij facto in creditores impetu, cū armis, quæ suppeditabat ira ferox; & paupertas inexpugnabilis, mortem illis inulerant. Titi Imperatoris illa vox erat celeberrima, quum semel in cœnâ recordatus esset; se eo die nemini quicquam prestitisse, *Amici, inquit, diem perdidi.* Alexander Seuerus descriptum habebat, quid cui prestitisset. *Qui nihil aut minimum petissent, eos appellabat, dicens: Quid est, cur nihil petis? An me tibi vis fieri debitorem? Pete, ne priuatus de me queraris.* Dionysius Siculorum Rex, quum ad Nilium ingressus, cōspexisset vasculorum aureorum & argentëorum magnam vim, exclamans, *Non est, inquit, in te regius animus, qui his poculis, quæ à me tam multa accepisti, neminem amicum tibi feceris.* Intellexerunt hi

2.

2. Paral. 25.

3.

2. Reg. 25.

4.

Tob. 1. & 2.

5.

Iob 29. & 31.

Illiberalitatis vindicta.

Iudic. 8.

Aelianus ver. histor. lib. 14.

Exempla ethnica.

Suetonius in Tito.

Apophthegma.

Aelius Lamprid. in vita.

Plutarch. in

Regum Apophe.

*Exempla
sancta.*

*Gregor. Dialog.
lib. 3. cap. 1.*

*In vita eius
apud Surium.
tom. 7 pag. 435.*

*Domini. 4. Qua-
drag. text. 5.*

omnes, ad conciliandam hominum beneuolentiam & gratiam (sine qua nec imperia tuta sunt, nec vita communis iucunda esse potest) quantum in liberalitate & beneficentia momentum positum sit. Sancta autem & insignis fuit sancti Paulini Episcopi Nolani erga ciues suos liberalitas; quos à Vandalis captos, omnibus pecuniis opibusque exhaustis, redemit: & quum vnicum viduæ filium vnde redimeret non haberet, seipsum pro eo in seruitium barbaro dedit. A quo postea, viri sanctitate barbaro diuinitus patefacta, cum reliquis omnibus captiuis ciuibus libertate donatis, domum remissus est. Sanctus Bernardus quum à Duce Mediolanensi, vt pecunias acciperet, cogereetur (etsi ille non iuandus, sed tentandi eum causa hoc fecerat) vir sanctus mox ad carceres Senenses abiens, omnes illic ære alieno pressos, ex Ducis pecunia liberauit: duobus tantum exceptis, quibus non suffecit illa pecunia: quos tamen paulo post populus ipse, vii sancti exemplo motus, & precibus flexus, facta collecta similiter liberauit. De hoc argumento, & de liberalitatis mercede amplissima à Deo retributa, in alia Dominica diximus:

EVANGELIUM DOMINICÆ VII.

POST PENTECOSTEN.

Matth. 7.

Attendite à falsis prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces. A fructibus eorum cognoscetis eos. Nunquid colligunt de spinis aut de tribulis ficus? Sic omnis arbor bona bonos fructus facit: mala autem arbor malos fructus facit. Non potest arbor bona malos fructus facere; neque arbor mala fructus bonos facere. Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidetur, & ignem mittetur. Igitur ex fructibus eorum cognoscetis eos. Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum: sed qui facit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, ipse intrabit in regnum cælorum.

PERICOPE Moralis huius Euangelij.

1. *Attendite à falsis prophetis, qui veniunt ad vos. De studio cauendi & fugiendi hæreticos.*

2. *A fru-*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

eadem materia conficiunt; aiunt post imaginem suam canis, esse Regis imaginem, quoniam idem est aurum, & iidem pretiosi lapilli: sic omnino hæretici fidei imaginem dissolunt, & ex iisdem sacrae Scripturae autoritatibus perperam ac falso expositis atque transpositis, imaginem perfidiae suae conficiunt & ornant, dicentes illam esse fidei & veritatis imaginem, eo quod ex iisdem S. Scripturarum locis est constructa. Sic enim imperitæ plebi facile imponitur, quæ de materia quidem iudicare potest, aureane sit an plumbea, verba Scripturae norunt; sed de forma iudicium ferre nequit, de sensu & connexione Scripturarum sana ac legitima iudicare nescit. Non enim habet sensus exercitatos ad discretionem veri ac falsi. Impius ille Propheta Balaam, multa bona verba dixit. Sic enim populum Dei benedicebat: *Quam pulchra tabernacula tua Iacob, & tentoria tua Israël, ut valles nemorosa, ut horti iuxta fluuios irrigui, ut tabernacula quæ fixit Dominus.* Idem tamen falsus Propheta Regi Balac consilium dedit, ut populum peccare faceret per mulieres Moabitidas, ut sic ad idola pertraherentur; *mittens scandalum coram filiis Israël, edere & fornicari.* quod & factum est: *Fornicatus est populus cum filiabus Moab, quæ vocauerunt eos ad sacrificia sua; at illi comederunt, & adorauerunt deos earum.* Sic hæretici hodie sacram Scripturam, Dei verbum, Christi Euangelium, magnificis verbis prædicarunt, populóq; Christiano benedixerunt. Sed ut eos Regi Moab, qui diabolus est, subiicerent, consilia carnis dederunt, & doctrinam Balaam tenuerunt: nihil prodesse ieiunia, cœlibatum rem esse impossibilem, confessionem peccatorum non esse necessariam, satisfactionem superfluum, pœnitentias inanes, cultus externos, peregrinationes, preces prolixas, sacrificia, res esse superstitione plenas, nullis denique Ecclesiae legibus hominem Christianum teneri, sed nec ipsas Dei leges aut mandata esse ad salutem necessaria, sola fide omnes saluari. His acceptis consiliis, fornicatus est populus Christianus cum filiabus Moab; dæmonum libidini, voluptatibus carnis sese totos prostituerunt.

Numer. 24.

Apocal. 3.
Numer. 25.

Hæretici hodie doctrinam Baal tradiderunt.

Hæretici moderni veteribus audaciores.

Atqui, ut nostrorum hodie hæreticorum lupinam rabiem clarius intelligas, & luculentius populo exponas, sic accipe: Veteres hæretici, non ausi Ecclesiam Christi, (quam ut acie terribiliter ordinatam, & ut ciuitatem super montem positam, & murmuris fortissimis sacrorum Canonum circumdatam, propugnaculis sanctorum Patrum defensam conspexerunt

runt) apertè impugnare, cuniculos egerunt; & ipsum fundamentum fundamentorum, atque lapidem angularem Christum Dominum, ex cordibus hominum (operante per eos satana) tollere conati sunt. Hinc contra personam eius modò quoad diuinitatem, vt Cerinthus & Ebion; modò quoad humanitatem, vt Marcion, Valentinus, Manichæi, Apollinaris; modò iterum quoad diuinitatis veritatem, vt Arius & Eunomius; rursùm quoque contra veram diuinitatis cum humanitate coniunctionem, vt Nestoriani, Eutychiani, Monothelitæ, & sectæ illorum innumeræ, donec tandem ex his omnibus monstrum Mahometanum, Christo excluso conflaretur. At hæreses hodiernæ audaciores & impudentiores, totum Ecclesiæ corpus, quasi lupi rapacissimi totum gregem, acerrimo impetu aggressi, impugnaverunt. Primum enim vtraque domus huius latera fortissimè concusserunt; videlicet cultum Dei externum, & vitam spiritualem, seu cultum omnem internum. Vt cultum Dei externum euertent, sub vestimento tamen *Reformata religionis*, omnem de *Reformato-Sacramentis & sacramentalibus doctrinam orthodoxam con-* *res.* *taminarunt.* Sanctorum quoque inuocationem, imaginum & reliquiarum venerationem, & quæcunque eò pertinent, penitus sustulerunt. Vt vitam spiritualem destruerent, sub *Euangelica libertatis*, omnem de peccatis & virtutibus sanam doctrinam venenatis suis dogmatibus infecerunt: primùm exaggerando peccatum originale, & corruptionem naturæ inde consecutam, adeò vt liberum arbitrium negent, & peccati morbum incurabilem doceant; deinde negando vllam bonorum operum veram iustitiam, aut ad salutem necessariam, & consequenter omnia in sola fide collocando, vnde emerfit certitudo gratiæ ex parte nostra, & imputatiua ex parte Christi. Concussis lateribus domus huius magnæ, fundamenta quoque ipsa aggressi sunt, quæ Christus lapis angularis posuerat, sibi que arctissimè connexerat. Hoc vt perficerent, Ecclesiæ totam authoritatem, sub specioso *Protestantium* titulo & vestimento, omni ex parte *Protestantes.* subuertere conati sunt. Ex parte subiecti in quo illa consistit, ab Episcopis, pastoribus, & doctoribus quos Christus posuit, ad congregationem & promiscuam plebem, vel ad quosdam de plebe (tales enim, & non alij sunt omnes eorum quos vocant, ministri) transferendo. Ex parte obiecti, ad quod illa se extendit, negando illi, vel circa Scripturarum canonem consignandum, vel circa Scripturarum interpretationem,

rationem, vel circa Traditiones extra Scripturam suam quàm à Christo habet potestatem & facultatem. Ex parte qualitatis & dignitatis quam in se formaliter habet, ponendo eam probabilem tantùm merè humanam, & errori obnoxiam, quum Christus eam posuerit planè necessariam, infallibilem, & suo quodam modo diuinam. Ex parte mediolorum omnium quibus ad fidei stabilimentum vti solet, negando Conciliorum decreta, SS. Patrum consensum, Regulam fidei, & his consimilia. Postremò, vt nullus relinqueretur eorum impudentiæ & impietati modus, ipsam tandem in se Catholicam & Apostolicam Christi Ecclesiam penitus negauerunt: non secus certè quàm perfidi rebelles, qui vbi primùm de potestate Regis, eiùsque abusu disputarunt, postea ipsum Regis titulum ac ius in dubium vocant. Sic hodie profecerunt in peius, tales lupi rapaces extiterunt.

Simile.

Lupi rapaces & famelici, vna ouicula comprehensa, eam ita certatim lacerant, vt nullum eius membrum intactum relinquunt. Sic hæretici hodie Ecclesiam, & omnia dogmata, sacramenta, & Sacramentalia eius. Et quia pastores gregis sibi cõmissi causam diligenter agere, canesque vocales, verbi prædicatores strenuos ac fortes habere hi lupi aduerterunt, hos ab ouili arcere, horum authoritati derogare, existimationem imminuere, personas denique è medio tollere omnibus viis & modis conati sunt. Philippus Macedonum Rex quum Athenas obsideret, misit ad ciuitatem Legatos, qui dicerent: Date mihi Oratores decem quos ipse elegero (illi enim Rempublicam vestram perturbant) & ego ab obsidione cessabo, atque amicitias vobiscum faciam. Cuius postulato Demosthenes sic respondit; Lupi pastoribus aliquando sic dixerunt: omnis discordia quæ inter nos ac vos agitur, propter canes vestros exorta est: eos si nobis tradere vultis, arcto vobiscum amicitiaæ fœdere coniungemur.

Exemplum.

*Plutarc. in De
mosthene.*

Illis ergo traditis, dum somnum pastores caperent, lupi gregem inuadunt, & quotquot volunt, deuorant. Hoc studio hæretici hodie primùm omnium ordinum religiosos, posteaque sacerdotes, pastores, & Episcopos, infensissimo odio prosequuti sunt. Hæc lupina hæreticorũ rabies sub vestimento ouium, singulare diaboli commētum fuit, quò animas perderet. *Quemadmodum enim in bello* (ait S. Chrylostomus) *militēs strenuos, atque animã profundere paratos, inimicus conspiciens,*

Simile.

*Orat. 2. de Præ-
uidentiã.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

fidei & salutis naufragiū pertrahant. Sanè sicut aucupes quidam frondem mortuam instar arboris circumferendo: & aues mortuas perinde ac viuæ essent, in ramis collocat visco illitis; quò accedentes viuæ aues, quasi ad socias & amicas, irritæ capiuntur: ita planè hæretici sermonem Scripturarū uocibus cōtextum proferunt, & uerba mortua (est enim spiritus literæ qui uiuificat, sine quo litera occidit) quæ sonat tamē ut uiua, sermoni interferunt, visco falsæ & venenatę interpretationis illita, qua corda simpliciū, qua indocti & instabiles, quasi ad Dei uerbū auidè accurrentes, cum certa animarum pernicie capiuntur. Tales sunt sub uestimentis ouium lupi rapaces & tanquam à talibus attendere, id est, attentè cauere, iubet saluator.

Hæreticorum
libros non esse
legendos.

Attenditur à falsis prophetis, ab hæreticis, duobus maxime modis. Vno modo, eorū uoces & uerba nullo modo audiendo de quo in altero Promptuario latè diximus. Altero modo: eorum libros & scripta non legendo. Utrobique enim par periculum est. De hoc ergo posteriori, hoc loco, satis proprio, pauca suggeremus. Qui libros hæreticorum legere, aut nullū piaculū putant; aut etiam commodè permitti posse atque debere existimant, non aduertunt quantum ualeat quod Christus hinc dixit: *Attendite à falsis prophetis.* Quid enim est attendere, quàm sibi ab illis cauere? Aut ubi magis ab illis cauendū est, quàm in quo fallere maxime contendunt? At eorum libri summo studio ad fallendū compositi prodeunt. In eorum libris lupina rabies sub uestimentis ouium callidissimè & accuratissimè occultatur. Ibi enim uerborū lenocinia, sermones phalera: i, sophismata elaborata, paralogismi magno studio concinati conspiciuntur. Ibi Scripturæ torquentur, adulterantur, deprauantur, mutilantur. Patrū sententiæ, Conciliorum decreta, veteres historiæ in eorum libris uel sugillantur; uel corrumpuntur. Sanctus Ephrem duos Apollinaris magni hæretici libros, qui hæreses eius complectebantur, à quadam femina quę eos custodiuit mutuo acceptos, ita per singula folia cōglutinauit, ut nunquā postea usui cuiquam esse possent, optimè se de Ecclesia meritū hac ratione arbitratus. In Præto spirituali sic legimus: Abbas Cyriacus presbyter Lauræ Calamonis iuxta iordanē uidit in somnis beatam virginem ante cellam suam transeuntem. Quūq; multū precaretur, ut ingredi uellet, Quomodo (inquit) ingrediar in cellā tuā, quum ibi teneas inimicum meum? Et his dictis abscessit. Ille autem euigilās, miratus quid hoc sibi uellet, tandē totā cellam suam
discu

Exemplum.
In uita eius apud Surium.

Exemplum.
Cap. 46.

discutiendo, inuenit in quodam Isychij volumine, quod tenebat, duos impij Nestorij libellos in fine voluminis affutos. Quos statim reddens ei à quo mutuatus fuerat, & causam narrans, effecit vt statim impij illi libri cremarentur. Tiberius Imperator Euty chij librum hæreticū, postquam à sancto Gregorio Legato tunc Pōtificio conuictum vidit hæreticum, suis ipse manibus in ignem coniecit. Dei iudicio, & singulari Ecclesiæ industria factum est, vt ex tot hæreticorum voluminum myriadibus, nulla prorsus hodie veterum hæreticorum scripta extent, nisi paucorum apud Patres, qui eos confutarunt, fragmenta. *Quamuis enim sint (ait sanctus Leo) in hæreticorum scriptis quædam quæ videantur eruditionis & pietatis speciem habere, nunquam tamen vacua sunt venenis. Nam (vt scribit sanctus Gregorius) miscent recta peruersis, vt ostendendo bona, auditores ad se pertrahant; & exhibendo mala, latenti peste corrumpant.*

Exemplū.

In vita sancti Gregorij.

Epist. 93. c. 15.

Moral. lib. 5. cap. 11.

2. *A fructibus eorum cognoscetis eos.*

Locus moralis de noxiis & pestiferis hæreticorum fructibus, hoc maximè tempore in orbem Christianum inuenietis. Quemadmodum enim Christus, quum Iudæi illum in horto aggredierentur, eius quidem diuina voce bis repulsi *cecidierunt in terram retrorsum*, tandem tamen accepta potestate quicquid liberet faciendi, dixit illis *Hæc est hora vestra, & potestas tenebrarum*. id est, nunc tempus & potestatem habetis; omnem in me libidinem ac rabiẽ vestram exercendi; & quicquid vobis princeps tenebrarum suggesserit, in corpus meum exequendi, & quemadmodum diabolus potestatem à Deo accepit cōtra S. Iob, primùm quidem circa bona & substantiam eius vniuersam, quam propterea totam rapinis & incendio vastauit, liberis quoq; eius omnibus interfectis; deinde & in corpus ipsum, quod propterea vlcere pessimo totum percussit: sic in nostra hac ætate, partim ad pœnas peccatorum, partim ad probationem electorum, & *vt manifesti fierent qui probati sunt in nobis*; Diabolus à Deo potestatem accepisse videtur, vt per ministros suos, nostri temporis hæreticos, immanissimos & horrendos fructus produceret, & ingentes in Ecclesia strages daret, Christiq; corpus mysticum, tam quæ ad ea quæ circa illud sunt, vt totus religionis cultus, & sacramenta; quàm quæ id ipsum est, vt tota eius in terris potestas & authoritas, pro sua libidine ac rabiẽ, quocūque vellet modo vexaret, turbaret, perderet. Qui horrèdi fructus & strages

Hæreticorum fructus.

Ioan. 19.

Luca 22.

1. Cor. 11.

ex iis consecutæ, vt clariùs populo exponantur, breuem hoc loco enumerationem proferam earum nouitatum ac mutationum omnium, siue quoad fidem, siue quoad mores, quas istæ hæreses introduxerunt.

Nouitates
nostri tempo-
ris circa reli-
gionem.

Lib. 4. cap.

1. Mutata est religio Christianorū, vel, vt hæretici nostri loquuntur, reformata est, ab vna & vniformi, omniumq; gentium consensu, in varias, quàm plurimas, & maximè dissentientes sectas: de quibus vide Apologiã priorem Friderici Staphyli Dubitãtium Guilielmi Lindani, & Opusculū nostrum de Principiis fidei doctr. Mutata & reformata est ab antiqua & Apostolicã, ad nouam & paucorum annorum, à Martino Luthero cœptã anno Christi 1517. A Catholica & omnium gentium communione, ad paucitatem & singularitatem cuiusq; gentis, prouinciæ, ac propemodum ciuitatis. Ab ordinata monarchia sub vno Christi vicario, (qualẽ Christus Petrum dedit, cuius iste successor est) ad anarchiã, vel certè fœdã polycratiã, aut popularem, aut Principū (& in his modò sub puero, modò sub fœmina suprẽmo capite, vt in misera Anglia) aut denique consistorialem, prorsus turbulentã. Ab illa in qua piscatores fiebant Apostoli; laici fiebãt. clerici, & seculares facti sunt, religiosi, ad illã in qua Apostolorū successores fiunt apostatæ, clerici non distinguuntur à laicis, religiosi, redeunt ad sæculum, atque adeò redire coguntur, vel certè redeunt laudantur. Ab illa quæ orabat pro defunctis fratribus, ad illam quæ omnia pro defunctis orandi collata subsidia instituta collegia, constructa monasteria expilauit.
 - 2.
 - 3.
 - 4.
 - 5.
 - 6.
 - 7.
 - 8.
 - 9.
 - 10.
 - 11.
 - 12.
 - 13.
 - 14.
 - 15.
 - 16.
 - 17 Rom. 13.
 - 18.
 - 19.
- Ab eleemosynarū largitione, ad xenodochiorum subuersionem. A vita claustrali, ad luxum aulicum. A voto castitatis, ad monachorum connubia, id est, adulteria approbata. A velandis virginibus, ad stuprandas matronas. A vinculo thori conjugalis, ad frequentia diortia, & superinductas vxores, id est, concubinas domesticas, superstite relicta. A voto paupertatis, ad professas & legibus probatas vsuras. Ab obediẽtia voluntaria ad arrogantiam affectatã, effrontẽ & effrenẽ. A paucorum superstitione, ad impietatem communẽ. Ab hypocrisi quorundam, ad iniquitatem iactabundã, vt qui antea castitatem simulabat, nunc inter adulteros esse castus erubescat. A certis ieiuniis, ad perpetuam ingluuiem & *carnis curam in desideriis*. A vigiliis nocturnis, ad somnolentiam diurnam. A precibus ecclesiasticis ad prædicationes laicas. A concionibus doctorum, ad lecturas adolē-

scen

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

46. seruatione studiosa ; ad doctrinam de impossibilitate obseruandi ea. Ab efficacia sanantis gratiæ & noua in Christo creatura, ad doctrinam de insanabili natura, & vetustate in Adam permanente. A libero arbitrio , ad necessitatem peccandi.
47. A reuerentia sacerdotum , ad occisionem eorum. A consecratis & ornatis templis, ad demolitiones eorum. A veneratione Sanctorum, ad eorum statuas deturbandas. A religiosiss festorum solennitatibus , vt de populo Christiano circa Martyrum memorias Augustinus loquitur; ad politicas celebrationes, vt de ipsis Christi festis isti noui magistri loquuntur. A legibus Ecclesiæ; ad placita Principum. A septem sacramentis, ad duo, vel secundum alios, ad tria; vel, vt quidam eorum volunt , quatuor. A baptismo ad salutem necessario, ad anabaptismum, secundum quosdam; ad non necessarium, iuxta Caluinum ; ad virtutem eius abnegatam , secundum omnes. A liturgia Catholica, ad cœnas Calvinisticas. A fide solo verbo satis confirmato , ad periuria scripta & signata.
51. *Contra Faust. lib. 11. cap. 22.*
52. Ab amicitia fiduciali inter proximos, ad suspiciones & fraudes inter omnes. A simplici veracitate, ad circumventiones in dolo. A sacerdotio ordinato , consecrato , & cœlibe , ad ministerium politicum, profanum, & vxoratum. A clero hospitali, ad ministerium rapax. A pijs & amplis foundationibus, vel ad Dei cultum, vel ad literarum studia , vel ad pauperum subsidia erectis & institutis; ad omnium huiusmodi vel expilationem , vel subuersionem. Ab illa religione quæ neminem ad fidem cogit , quam nunquam tenuit; ad illas sectas, quæ cruentis legibus (vt in Anglia) cogunt ad nouas hæreses amplectendas, & fidem omnium gentium abiurandam. Ab illa religione in qua perfectionis studio, quotquot voluerunt, Christum sequi possunt , relictis omnibus quæ possident ; ad illas sectas, quæ neminem hoc facere permittunt, & facientes à sancto proposito depellunt , omnéque perfectionis studium damnant. Ab illo sacerdotio ad quod in bonis literis, artibus, & sacris studiis instituti promouentur ; ad illud ministerium , in quo ex officinis mechanicis ad cathedras ecclesiasticas sese , qui volunt , proripiunt. Ab illa religione quæ sexum mullebrem , & vtriusque sexus pueros ac iuuenes in modestia ac verecundia metuque maiorum continebat; ad illas sectas , in quibus nec pueri , nec fœminæ quicquam erubescunt. In quibus videlicet naturali verecundiæ successit impudentia; pudori virginali, effrons lasciuia; munditiæ, fucus; oculis demissis , elati & leues; parcitati verborum,

rum , superba loquacitas ; operi assiduo , lusus perpetui ; acui & filo , chartæ & tripudia ; libellis precum , cantilenæ amatoris ; frugali parsimonis , luxus immodicus ; rosarijs beatæ Virginis , plumulæ crispata , pectines , verriculi ; erubescentiæ de futuris nuptijs , risus effusi de rebus venereis . Hæc iuuentutis in Anglia (postquam hæretica esse cœpit) mutatio facta est . A freno & impedimentis peccatorum , ad calcar iniiciendum . A metu peccati , ad verecundiam iustitiæ , vbi scortatores fiunt , ne Papistæ videantur , vt in Anglia hæretica . Ab illa religione , quæ proposita operis mercede inuitat ad iustitiam ; ad illam scctam , quæ spe præmij temporalis inuitat ad nequitiam . A conscientia cæremoniarum , ad contemptum sacramentorum . A contrito corde , ad cor induratum . Ab agnitione peccati , ad celanda & neganda peccata cum periurijs . A iuramentis raris & religiosis , ad crebra & quotidiana periuria . A satisfactione pro peccato per opera pœnalia , ad frequentationem peccati absque metu conscientis , eo quod solus Christus pro omnibus satisfecit . Ab honore sanctuarij , ad omnem sacrilegam prophanationem . Ab his fructibus hæreticos nostri temporis cognoscere licet . Sunt & alia multa quæ prudens & cordatus Concionator obseruare poterit , Atque hi sunt proprij hæreticorum nostræ ætatis fructus , quia vel propria eorum dogmata complectuntur , vel eam vitæ impuritatem , flagitia , scelera quæ ex ipsa eorū impia doctrina nascuntur & promanant : ex quo duplici capite fructus hæreticorum proprij dignoscendi sunt , vt in altero nostro Promptuario explicauimus . Nempe de spinis nemo colligit vuas , nec de hæresi fructum bonum . Sicut enim spina vel tribulus , ex quacunque parte illam conspexeris , aculeos habet , nec facile contrectaueris absque læsione ; sic hæreses hodiernas , ex quacunque parte eas consideraueris , seu ex parte doctrinæ , seu ex parte operum , quatenus quidem ipsis hæc propria sunt , iniquitate & turpitudine plenæ sunt . Sub huiusmodi spinis nihil latet , nihil requiescit , nisi serpentes , & animalia venenata . Nihil hodierna hæresis fouet , nisi impietatem , & secularia desideria : nec secundum illam aut pie creditur , aut sobriè , iustè , castè viuere quis potest .

66.
67.
68.
69.
70. 71.
72.
73.
74.

Pag. 134. b.
& 135. b.
Simile.

3. *Omnis arbor bona bonos fructus facit , & non potest arbor bona malos fructus facere.*

Locus moralis de virtutis & bonorum operum necessitate . Arbor bona , bona voluntas est in Christo renata & reformata .
Pars Æstiuialis. K reformata Bonorum operum necessitas.

Matth. 15.

Matth. 5.

Psal. 1.

Esai. 5. & 30.

Rom. 5.

1. Cor. 12.

Mortis hora
non est tem-
pus iusti.

Eccli. 14.

Similia.

1.

2.

3.

4.

reformata, vel iustus ipse & ex Deo natus; qui velut arbor radicem, corticem, folia, flores, & fructus non nisi bonos habet. De corde tanquam de radice exeunt cogitationes bonæ, sicut de corde malo malæ exeunt, ut Christus docuit. In cortice gerit boni operis exempla; ut luceat lux eius coram hominibus. In folijs sermones sanctos habet, sicut decet sanctos. In floribus sancta desideria; in fructu opera virtutum. Talis bona arbor est nova in Christo creatura: de qua Propheta Regius: *Erit tanquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo.* Omnis in Christo renatus, est verè vir Iudæ, germen Domino acceptabile, germen plantationis eius, plantatum secus decursus gratiarum eius: qui abundantiam gratiæ, & donationis, & iustitiæ accepimus in vno Christo, ut in vita regnemus per eum. Talis arbor, tale germen, tale lignum fructum suum dabit in tempore suo: id est, tempore tentationis ad malum, vel occasionis oblatae ad bonum. Qui iniuria afficitur, habet tempus ad fructum patientiæ producendum. Qui carnis tentationes patitur, habet tempus proferendi fructum castitatis. A quo pauper elemosynam petit, habet tempus proferendi fructum misericordiæ. In huiusmodi tentationū & occasionum tempore cognoscet quisque seipsum, an sit arbor bona. Dabit quoque vnumquodque lignum fructum suum; neque enim ficus uvas, aut vitis ficus producit. Dat quisque fructum suum, non alienum, operando iuxta vocationem & statum suum, non iuxta alienum; ut clericus & sacerdos, quæ clericorum sunt tractet, non quæ militum, mercatorum, agriculturalium, & sic in cæteris: *Vnusquisque secundum vocationem suam, in qua vocatus est, ambulet. Non omnia membra eundem actum habent.* Non est oculorum audire, aurium videre; non ad pedera pertinet loqui, nec ad linguam ambulare. Qui bona opera differunt vsque ad mortem, non sunt arbores bonæ, quæ faciunt fructum in tempore suo, sed prorsus id agunt, vel agere potius conantur tempore non suo. Hinc monet sacra Scriptura: *Ante mortem benefac amico tuo, & secundum vires tuas exporrigenz da pauperi. Non defrauderis à die bono, & particula bona diei non te pratereat.* Qui elemosynam non facit nisi post mortem, similis est homini portanti lumen post tergum. Navis cum per rimulas aquam bibit, in portu, non in fieto sarcienda est. Murus disruptus, in pace, non in bello reficiendus. Arma ante pugnam, non in ipsa pugna præparanda sunt. Alexander Magnus, instructa iam

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Domi. Septuag. text. 4. & 5. gloriæ apud Deum ipsimet inuidere videamur. *Quodcumque potest, operetur manus tua.* De qua re in alia Dominica plura diximus.

Similia.

1. Arbor bona altas & fixas radices habet, nec vllò vento aut tempestate loco mouetur. Voluntas bona fixam habet in Deo radicem, nec vlla tentatione aut difficultate à virtutis tramite diuellitur. Non ex folijs, non ex cortice, nec ex radice sed ex fructu solo certò arbor cognoscitur. Non ex verbis, non ex generis nobilitate, non ex splendore diuitiarum aut honorum, non ex status dignitate, sed ex solis operibus, bonisque actionibus in recta fide factis, vir iustus certò cognoscitur.
2. Arbor infrugifera multum est opaca, multam vmbra[m] habet, ampla folia, densum truncum, & durum corticem. Impij telluris sunt inutile pondus: alijs malo exemplo nocent, & virtutem obscurant, multa verba habent, ventrem curant, externo splendore operam dant. Dicebat Plato, hominem esse arborem inuersam, quæ radicem habet sursum, & ad cœlum erectam, vnde verum capit alimentum, sicuti plantæ & arbores radicem habent in terra vnde aluntur. At qui terrena sapiunt, nec nisi carnis fructus proferunt, plantæ potiùs & arbores terrestres sunt, quàm homines. Verus homo cœlestia appetit, & (vt dixit Seneca) *hoc argumentum habet diuinitatis suæ, quòd eum cœlestia delectant.* Adeò isti Philosophi videre potuerunt, quòd ad cœlestia nati & facti sumus, non ad huius vitæ voluptates, brutorum more, consuetandas. Si ad hoc nati, multo magis ad hoc in Christo renati sumus. Quod enim corrupta peccato natura vel extinxit, vel certè multum oblitterauit, hoc Christi gratia in nobis resuscitauit. Quemadmodum surculus arboris fructiferæ insitus in trunco & stipite arboris agrestis, eam trahit ad naturam suam, vt iam alia folia, & alios fructus ferat: sic Christi doctrina insita in anima nostra sterili, eiusque gratia voluntati ad malum procliui admota, eam mutat, & ad seipsam traducit & conuertit, vt iam alia verborum folia, alios virtutum fructus producamus. Sed quemadmodum
3. necesse est, vt ramos veteris trunci amputemus, quo surculus insitus vberius proueniat, & copiosius succum trahat: sic planè necesse est, ramos peccatorum amputare, quo in nobis Christus inseratur, nòsque lætissimos ex eo fructus proferamus.
4. Arbor bona, quatenus bona, & quàm diu bona est, non potest malos fructus ferre. Nemo simul & turpibus voluptatibus

Pintus in Ezechiel. cap. 15.

Similia.

luptatibus oblectatur, & cælestibus gaudijs perfundatur. Nemo simul *ea quæ sursum sunt, & ea quæ super terram sunt*; Coloss. 3. sapere, amare, appetere potest. Arbor simul sterilis & fecunda esse non potest. Si mundum diligis, infructuosus es; si Deum, fructuosus. *Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum.* Ioan. 15. Nemo se dicat manere in Christo, nisi fructum multum (id est, multa bona opera) faciat. Hoc de Christi gratia, verèque Christianis prædixit Ezechiel: *Super torrentem orietur in ripis eius, ex utraque parte omne lignum pomiferum, non defluet folium ex eo, & non deficiet fructus eius,* id est, nec in verbis stultum aliquid loquetur, nec in factis perperam & contra Deum peccabit, De Samuele scriptum est: *Non cecidit ex omnibus verbis eius in terram.* De arbore fructifera dixit David: *Omnia quacunque faciet, prosperabuntur;* Psal. 1. quod alijs verbis Apostolus dixit: *Diligentibus Deum, omnia cooperantur in bonum.* Rom. 8. Huiusmodi enim & prosperis moderatè & aduersis fortiter vtentur. Speciem gloriæ despiciunt, mundi opes fugaces existimant, verum decus in virtute ponunt, mentis oculos in Deum intentos ferunt. Sicuti solam *Similia.* ex arboribus laurum fulmen non lædit, sic solum inter homines iustum nec aduersa nec prospera mutant. Quemadmodum in eo qui rectè valet, calor naturalis omnia alimenta in bonum sanguinem conuertit; sic in Deo radicans, omnia quæ possunt accidere, materiam virtutis facit. Diuitiæ sunt illi instrumenta misericordiæ; inopia humilitatis causa; bona valetudo ferendis laboris vires; ægritudo, patientiæ materiam suppeditat. Sic arbor bona, bonos fructus facit, & malos facere non potest.

4. *Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur.*

Locus moralis de duplici pœna peccati omissionis. Ait Christus, quòd arbores infrugiferæ, homines steriles bonorum operũ & infructuosi, hoc ipso quòd tales sunt, hoc ipso quòd bonos fructus non fecerunt, hoc ipso quòd benè agendi occasiones omiserunt, hoc ipso quòd iuxta talenta & facultates quisque suas, bonum operatus nõ est; excidentur, & à visione Dei excludentur, pœna damni afficiendi; & præterea in ignem mittentur, pœnã sensus & tormentorũ locum subituri. Tremenda sententia, & benè expendenda. Tantundè alibi dicit: *Omnes palmitẽ in me non ferentem fructum, tollet Pater meus,* Ioan. 15.

Omissionis
pœna duplex.

Matth. 25.

Domin. Septua.
text 5.Domini. 1. post
Epiphan. text. 1.Domin. 5. post
Epipha. text. 2.Domin. in ramis
palma. text. 4.Domin. Pasch.
text. 3.

Philip. 2.

Similia.

Et in ignem mittet. Et iterum : *Inutilem seruum projicite in tenebras exteriores.* Et in extremo iudicio forma condemnationis erit : *Esuriui, & non dedistis mihi manducare, &c.* His omnibus in locis damnantur homines, non ut adulteri, fures, homicidæ, superbi, sed ut minus boni quam par erat, ut steriles, ut infructuosi. De hac materia plura diximus super illa verbâ : *Quid hic statis tota die otiosi?* quæ huc referri possunt; & adhuc in aliis Dominicis, ubi vel contra oscitantiam & negligentiam in causa salutis, vel pro feruore & diligentia in exercendis bonis operibus multa produximus: Notandum hoc loco quod Christus dicit: *Omnis arbor* (nemine cuiuscunque status excepto) *quæ non facit fructum*, quæ non assiduè operatur; non enim dicit, fecit, aut faciet, ac denique *fructum bonum*, id est, Deo gratum, & proximo utilem: non dicit, magnum, splendidum, honorificum. Hanc bene operandi assiduitatem Apostolus propriam esse cuius benè Christiano docuit, dicens: *Ea quæ retrò sunt, obliuiscens; ad ea quæ antè sunt, me extendens.* Qui in agone currit, & ad metam contendit, & brauium reportare desiderat, non quantum in cursu profecerit, sed quantum adhuc illi viæ restat, perpetuò cogitat. Cupiditate terrenæ nullum modum habent: sed quo quis plus adeptus est, eo plura concupiscit. Talis esse debet sancta cupiditas, Dei & rerum diuinarum appetentia. Hoc diuina meretur bonitas, hoc nostra requirit salus: hoc illa meretur gloria quam expectamus. Quæ si non mouent, vide pœnas horrendas negligentibus statutas: *Excidentur, & in ignem mittentur.*

1.

Carere visione
Dei, & societate
Sanctorum.

Tobia 10.

Arbor infrugifera excidetur, & è cœtu sanctorum exterminabitur, sicuti ex pomario sterilis ficulnea, dicente patre-familiâs: *Succide illâ; ut quid terram occupat?* Hæc prima pœna est, carere societate sanctorum, exterminari à facie Dei. Mater iunioris Tobiaë flebat lachrymis irremediabilibus de absentia vn. ci filij, dicens: *Lumen oculorum nostrorum, baculus senectutis nostra, solatium vita nostra, spes posteritatis nostra. Omnia simul in te vno habentes, te non debuimus dimittere abire à nobis.* Quanto infinities maior dolor erit dimittere à se Deum, carere eius visione & gloria, qui multo veriùs est lumen Angelorum, gaudium beatorum, solatium miserorum, spes æternitatis nostræ, & in quo vno simul omnia habemus, quia in eo vno sunt omnia, ut in fonte riuuli, ut in radice rami, ut in principio conclusiones! Iustus etiam in hac vita nullam sine Deo consolationem accipit. *Renuit consolari*
animis

Psal. 76.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Regem, locum in theatro, locum in Dei ciuitate non habebit. Nónne hoc vnum & solum maximæ calamitatis loco ducendum? Pectori generoso non tam molestum est rerum angustia premi, quàm abundantia & gloria priuari.

Simile.

Gehennæ timor.

Exempla.

Histor. gent.

Angl. lib. 3. c. 19.

Lib. 5. cap. 19.

Dialog. lib. 4. cap. 36.

Sed nõ hoc solum malũ est. *In ignem quoque arbor infructuosa mittetur. Hic erit fletus & stridor dentium.* Has ignis infernalis pœnas animo fixas & impressas qui gerit, arbor fructuosa, ne ad eas accedat, facilè fiet. Narrat venerabilis Beda, sanctum Furseum, oppidi Peronensis in Picardia patronum, propter infernales pœnas ei in visione ostensas, solitum postea, acerrimo hyemis tempore glacièque constricto, tenui veste indutum, ex magnitudine timoris, non secus quàm in media æstate sudare. Alium quoque memorat, qui similia in ecstasi viderat, tempore hyemali in congelatas glacie aquas sese immisisse, mortificandi corporis causa; & rogatum, quo tandem modo tantam frigoris asperitatem tolerare potuerit, hoc solum respondisse: *Frigidiora ego vidi.* Sed & diuus Gregorius de quodam Illyricano similia scribit: *Tantis (inquit) se postmodum ieiunijs vigiliisque constrinxit, ut inferni eum vidisse & pertimuisse tormenta, etiam si taceret lingua conuersatio loqueretur.* Hæc ille. Ideo Scriptura hæc nobis cogitanda proponit, dicens de impiis: *Ignis & sulphur, & spiritus procellarum, pars calicis eorum.* De his pœnis infernalibus iam diximus, quæ huc referri possint, in Dominica 3. post Epiphan. text. 10.

5. *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cœlorum, sed qui facit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est.*

Mandatorum obseruatio necessaria.

Psal. 118.

Simile.

Deuter. 6.

LOCVS moralis de necessaria obseruatione mandatorũ Dei. Facere enim voluntatem Dei, quæ per præcepta eius nobis innotescit, est ea facere quæ iubet. Intellexit hoc sanctus Dauid, dicens: *Tunc non confundar, quum perspexero in omnibus mandatis tuis.* id est, quum per mandata tua intellexero quæ sit sancta voluntas tua. Sicuti qui obtusam habent oculorum aciem perspicillis vtuntur, & absque eis nihil contuentur; sic mentis humanæ acies ac diuina caligans, vt quæ sit sancta Dei voluntas intelligat; mandatis eius in Scripturis reuelatis, tanquam perspicillis vti perpetuò debet. Ideo de Lege veteri dictum est Iudæis: *Erunt hæc verba qua ego precipio tibi hodie in corde tuo, eruntque & mouebuntur*

buntur ante oculos tuos : sicut sanè per spicilla ante oculos illorum semper sunt, quorum caligant oculi. Qui aliquem inuitat, aut amicè excipere, vult, parat studiose cibos non suo, sed hospitis palato gratos. Sic Deo placere per opera nostra si volumus, ea facere oportet quæ ipsi placent & grata sunt, non quæ nostris cupiditatibus conueniunt. Nec verbis tantùm inuitat amicum hospes, sed re ipsa opiparum parat ei conuiuium. Sponsa in Canticis, non ad colligenda virentia folia, sed ad edendos fructus sponsum inuitat, dicens: *Simile.*

Descendat dilectus meus in hortum suum, & comedat fructus pomorum suorum. Qui dicunt tantùm, Domine, Domine, nec faciunt; quasi ad virentia folia, & crudas herbas Deum inuitant. Oramus quotidie, & dicimus Patri nostro cælesti: Fiat voluntas tua sicut in cælo, & in terra. Atqui in cælo Angeli non laudant Deum tantùm, sed & in omnibus faciunt voluntatem eius, iuxta illud Dauidis; Benedicite Dominum omnes Angeli eius, potentes virtute, facientes voluntatem eius. Si Angeli faciunt, quidni homines? hoc nos arguendo premit illa oratio. Sed adhuc magis premit, quod de seipso Christus dixit: Ego non veni ut faciam voluntatem meam, sed eius qui misit me, Patris. Angelis faciunt, Christus facit; & nos non faciemus voluntatem Dei Patris? - Nemo tam ignauus miles, qui Ducem aut Regem ipsum in pugnam descendentem videns, pugnare detrectet. Deinde quanta merces? Qui facit voluntatem Patris, intrabit in regnum cælorum. Voluntatem Principum etiam turpem atque absurdam, innumeri mortales faciunt; non vt regni participes, aut hæredes fiant, sed vt minutum aliquid beneficij aut honoris reportent. Hæc nos in Dei iudicio confundent. Rursum ipsam nostram voluntatem rectificat, ac beatam facit, quando Dei voluntatem facit eique prorsus conformatur. Quod his verbis eleganter docet D. Bernardus: O dulcis & suavis affectio: ô pura & defacata intentio voluntatis, eo certè defacatior & purior, quo in ea de proprio nihil iam admixtum relinquitur. Quomodo stilla aqua modica, multo infusa vino deficere à se tota videtur, dum & saporem vini induit & colorem; quomodo ferrum ignitum & candens, igni simillimum fit, pristina, propriâque forma exutum; quomodo solis luce perfusus aër in eandem transformatur luminis claritatem, adeò vt non tam illuminatus, quàm ipsum lumen esse videatur: sic in sanctis humana omnis affectio quasi à semetipsa liquefcit, & in Dei penitus transfunditur voluntatem. Hæc ille. Beata ergo ipsa in se

Simile.

Simile.

Math. 6.

Psal. 103.

Ioan. 6.

Simile.

Math. 7.

De diligendo Deo.

Similia.

Similia.

Similia.

De Resurrect.
Domin. Ser. 3.

Enarrat. in
Psal. 35.
" Domi. Septua.
text. 1. 3. 5.
Domini. 1. post
Epipha. text. 1.
Domini. 2. post
Epiph. text. 4.
Domini. 3. post
Epiphan. text. 9.
Domini. 5. post
Epiphan. text. 2.
Domini. 4. post
Pasch. text. 3.

voluntas, quæ Dei voluntatem in omnibus faciendo diuinæ conformatur. Contrà nihil propria voluntate, & quæ diuinæ repugnat, infelicius. Vnde idem D. Bernardus: *Cesset propria voluntas, & infernus non erit. In quid enim defauet ille ignis, nisi in propriam voluntatem? Etiam nunc quum frigus, aut famem, aut aliquid tale patimur, quod leditur, nisi propria voluntas? Quod etiam his verbis docet Augustinus: Voluntas Dei est aliquando ut sis sanus, aliquando ut agrotas. Si quando sanus es, dulcis est voluntas Dei, quando autem agrotas amara; non es recto corde. Quare? Quia non vis voluntatem tuam dirigere ad voluntatem Dei, sed vis curuare ad tuam. Illa autem recta est, sed tu es curuus.* Hæc ille. De necessaria executione voluntatis Dei, deque perfecta & omnimoda mandatorum Dei obseruatione, iam in aliis* Dominicis aliquoties diximus; quæ huc referri possunt. Sed & in Promptuario nostro Catholico eam astruximus.

E V A N G E L I V M D O M I N I C Æ

V I I I . P O S T P E N T E C O S T E N .

HOMO quidam erat diues, qui habebat villicum: & hic diffamatus est apud illū quasi dissipasset bona illius. Et vocauit illum, & ait illi: *Quid hoc audio de te? Redde rationem villicationis tue. Iam enim non poteris villicare. Ait autem villicus intra se: Quid faciam, quia Dominus meus aufert à me villicationem? Fodere non valeo, medicare erubesco. Scio quid faciam, vt quum amotus fuero à villicatione, recipiant me in domos suos. Conuocatis itaque singulis debitoribus domini sui, dicebat primo: Quantum debes domino meo? At ille dixit: Centum cados olei. Dixitque illi: Accipe cautionem tuam, & sede citò, & scribe quinquaginta. Deinde alio dixit: Tu verò quantum debes? Qui ait: Centum coros tritici. Ait illi: Accipe literas tuas, & scribe octoginta. Et laudauit dominus villicum iniquitatis, quia prudēter fecisset: quia filij huius seculi prudentiores filijs lucis in sua generatione sunt. Et ego dico vobis: Facite, vobis amicos de māmōna iniquitatis, vt cūm defeceritis, recipiant vos in aeterna tabernacula.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Simile.

nobis non potest. Sicut aqua fluuij transeuntis non est alicuius propria, quia transit per ciuitates, & vnusquisque de ea accipit quod satis est; sic diuitiæ huius seculi non sunt alicuius propriæ, quia dominos vel potius possessores suos in diebus & annos perpetuò mutant. Percutre in vna ciuitatis platea, quam inhabitas; domos illius: & perpende quàm multos inquilinos habuerit vnaquæque domus. Sic fluunt diuitiæ ab vno in alium.

Simile.

Qui sedet ad mensam magni Principis, vbi multa vasa argentea apponi videt, ridiculus diceretur, si propter præsentis conuiuij vsum, cuius ille pars est, vasa illa sua esse, seque illorum proprietarium cogitaret vel diceret. At quæcunque in hoc mundo possidentur, ex magna illius Dei mensa sunt, in qua omnibus dat affluenter; de qua suprâ in alia Dominica diximus. Non ergo domini, sed possessores & vsufructuarij, cum dispensationis & reddendæ rationis onere, sumus earum rerum omnium quæ in hac vita possidētur.

Simile.

Vnusquisque sibi dictum à Deo existimet, & quidem quotidie (hora enim mortis incerta est) *Redde rationem villicationis tuæ.* Si esses magni Principis dispensator, qui tibi imperaret vt sub vesperam diei præsentis rationem ei reddas multorum millium ducatorum, nōne statim libi os tuos inspiceres, & rationes tuas, vtrunque benè constitutas, iterum ad calculum reuocares? Quòd si non ad huius diei vesperam, sed ad quamlibet cuiusuis diei horam te paratum esse iuberet ad reddendas rationes, nōne eandem diligentiam adhiberes? Non est dubium quin hoc faceres, si dominum, vt par est, timeres, tuique honoris & status curam haberes. Atqui prorsus ita se res habet inter vnumquemque nostrum & Deum. Reddenda vnicuique ratio est accepti & dati. *Simile*

*Matth. 18.**Matth. 25.*

est regnum calorum homini regi, qui voluit rationem ponere cum seruis suis. Rursum alibi quum dixisset Christus, *Vigilate, quia nescitis neque diem neque horam:* subiungit; *Sicut enim homo peregre proficiscens, vocauit seruos suos, & tradidit illis bona sua: & paulò post; Post multum temporis venit dominus seruorum illorum, & posuit rationem cum eis.* Porro tam exacta omnium reddetur ratio, vt dicat alibi Christus: *Bonus homo de bono thesauro suo* (quem Deus ei cōcredidit) *profert bona, & malus homo de malo thesauro suo* (quæ sua sibi malitia & impœnitentia thesaurizauit) *profert mala. Dico autem vobis, quoniam omne verbum otiosum quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicij.* Vides de bonis & malis sic reddendam

Matth. 12.

ratio

rationem, vt etiam omne verbum otiosum in rationes venire debeat. Hoc in symbolo Athanasij canit & credit Catholica Ecclesia: *Vnusquisque de propriis factis suis reddet rationem.* Sic vnicuique dicitur; de bonis acceptis, seu naturæ, seu fortunæ (vt cum vulgo loquamur) seu gratiæ: *Redde rationem villicationis tuæ.* Dixerat Christus seruis suis: *Negotiamini donec veniam.* nempe donec ad iudicium veniam, vbi factæ negotiationis reddetur ratio. *Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, vt accipiat vnusquisque prout gessit in corpore, siue bonum, siue malum.* Et rursus: *Vnusquisque nostrum pro se reddet rationem Deo.* Et de omnibus impiis Petrus dicit: *Reddent rationem ei, qui paratus est iudicare viuos & mortuos.*

Luca 19.

2. Cor. 5.

Rom. 14.

1. Pet. 4.

Negligentiæ nostræ absurditas.

Ezech 5.

Domin palm. text. 3.

Simile.

Hæc omnia qui nouit, qui credit, qui memoria tenet, quomodo de acceptis à Deo seu fortunæ, seu naturæ, seu gratiæ bonis, tanquam de absolutè suis gloriatur & superbit? quomodo illis ad libitum & voluptatem abutitur? quomodo de sollicita & prudenti eorum dispensatione & administratione non cogitat? quomodo de reddenda Deo omnium & singulorum ratione, quotidie non deliberat? quomodo bona fortunæ, opes, diuitias, honores, ad luxum, ad voluptates, ad vana & noxia conquirenda dissipat? quomodo naturæ bona, ingenij acumen, animi industriam, memoriæ vires, transfert ad vana, ad scelera, ad flagitia, ad fraudes, ad iniurias? quomodo gratiam Dei in vanum accipit, nec fidei, nec charitatis, nec spei fructus vllos proferens? Dicit Deus Ezechieli Prophete: *Sume gladium acutum, & capillos tibi rade, & assumes stateram ponderis, & diuides eos. Tertiam partem igne combures in medio ciuitatis; tertiam gladio concides: tertiam verò aliam disperges in ventum.* Quid sibi vult hæc ceremonia? quid docet hæc prædicatio non verbis, sed rebus & signis facta? de quo genere doctrinæ Dei sapientiæ vsitato in alia Dominica diximus. Ad literam docet percussorem Iudæorum, quorum alij à Chaldæis comburendi, alij gladio occidendi, alij in captiuitatem abducendi erant.

At verò mysticè significatum est, quàm profanè & impiè bona huius mundi homines dissipent & consumant. Sicut enim capilli si nimis crescunt, nimisq; multiplicantur, oculorum aciem impediunt, & refecari propterea debent: sic diuitiæ & bona temporalia si multum acrescant, nisi superflua refecentur, & in bonos ac pios vsus cōuertantur, aciem mentis penitus obtundent, ne cælestia quis appetat aut intelligat.

ligat. Partem horum capillorum in ignem illi mittunt, qui diuitias & facultates suas in carnis illecebris ac voluptatibus effundunt: nec pauperibus eleemosynas erogant, nec domesticorum suorum curam habent. Altera pars horum capillorum gladio diuiditur, in rixas, iurgia, & lites impeditur; atque ambitioni subseruit. Tertia pars in aërem proicitur, quia non nisi in vanis collocatur, & iis quæ ad oculorum concupiscentiam comparantur: in pulchris ædificiis, vestimentorum luxu, venationis, alexæ, chartarum studio. Hanc nobiscum rationem reddit Scriptura: *Pondus & statera iudicia Dei sunt.* Sicut nummularij monetas in statera ponderant, & falsam reiiciunt, bonam in arca recondunt; qui autem falsam monetam cuderit, pariter cum illa collo suo appensa comburitur: sic iudicabit actiones nostras Deus, falsa ne an bona moneta fuerint, bonis eius acceptis recte ne an perperam vli fuerimus. Qui autem falsam monetam cuderit, & sub inscriptione regia cuprum pro auro supposuerit, sub professione Christiana vitam nefariam duxerit, *dissipans bona à patre accepta cum meretricibus*, id est, cum insanis huius mundi amoribus & cupiditatibus, *ille vt inutilis seruus proieietur in tenebras exteriores*, & tanquam *zizanium colligabitur cum suis malis operibus in fasciculum ad comburendum.* Nam vt de iustis dicit Scriptura, *opera illorum sequuntur illos*; ita maximè de impiis est verum: *quorum peccata vel precedunt eos ad iudicium, vel subsequuntur.* Omnia autem impiorum peccata sunt malæ villicationis peccata; quia *exhibuerunt membra sua*, id est, dona naturæ, gratiæ atque fortunæ, *arma iniquitatis peccato*: facientes ea, instrumenta peccandi, & subseruire *immunditiæ & iniquitati*, quæ *debebant seruire iustitiæ in sanctificationem*, vt Apostolus docet. Diligenter ergo villicationis nostræ rationem nobiscum inire, & per frequens conscientiæ examen ad reddendas Domino nostro rationes, parati esse debemus. Hoc Ezechias Rex fecisse videtur, quum dixit: *Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ.* Lugent Prophetæ negligentiam mortalium qui hoc non faciunt.

Proverb. 16.

Simile.

Luca 15.

Matth. 25.

Matth. 11.

Apocal. 14.

1. Tim. 5.

Rom. 5.

Conscientiæ
examen.

Esaiæ 38.

Ierem. 12.

Esaiæ 44.

Dicit per Ieremiam Deus: *Posuerunt vineam meam in dissipationem* (hi sunt qui bona animæ dissiparunt) *luxitque super me, desolatione desolata est omnis terra, quia nullus est qui recogitet corde.* Et expressius per Esaiam: *Nescierunt neque intellexerunt: obtiti enim sunt, ne videant oculi eorum, & intelligant corde suo. Non recogitant in mente sua, neque cognoscunt.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

via intenti, obliuiscuntur ad quid erant missi : sed domum reuersi flagra reportant. Similes etiam sunt filio alicuius magni Principis, qui extracto sibi à patre magnifico palatio, & magna mercede conductis magistris, qui illum bonas artes doceant, nihil aliud quàm chartis & aleis totos dies ac noctes in palatio ludit. Deniq; similes sunt illis malis agricolis, quibus pater familias locauit vineam suam, posteaque seruos suos, alios post alios, ad colligendos fructus misit, à quibus tum serui, tum etiam filius ipse postmodum missus, malè accepti, vexati, & interfecti sunt, nullo relato fructu. Sed tam ganeo- nem filium pater, quàm malos agricolas pater familias *malè perdet, & vineam suam locabit alijs*, dona sua largietur alijs, qui rectiùs vtentur; gloriam alijs conferet, qui meliùs emeriti fuerint: iuxta illud Christi, *Auferte ab eo mnam sum. Habenti enim* (id est; rectè vtenti quod habet, rectè villicanti) *dabitur, non habenti auferetur.* Et de gloria dicit Scriptura: *Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.* De hac recta villicatione, de legitimo vsu acceptæ gratiæ, de necessario profectu nostro, & de ratione eius reddenda iam in alijs

2.

3.
Matth. 21.

Luca 19.

Apocal. 3.

* Domin. infra
Ostauam Natiui.

Domin. text. 2.

Domin. 3. post

Epipha. text. 6.

Domini. 5. post

Epipha. text. 2.

Domin. Septua.

text. 2. & 3.

2. *Filij huius seculi prudentiores sunt in generatione sua, quàm filij lucis.*

Ignauia in cau-
sa religionis.

Exemplum.

Similia.

LOCVS moralis contra ignauiam & socordiam in causa religionis & veræ pietatis. Villicus iniquitatis ad victum sibi & necessaria huius vitæ parâda, prudens & vigilans fuit, fecitque sibi amicos quando oportunum erat: Filij huius seculi, id est, qui secundum hoc seculum viuunt, in suis negotijs ac rebus gerendis cauti, vigilantes, attenti sunt. Sed filij lucis, id est, quorum professio est ad æternam lucem pertinere, & vt eò pertingant, acceperunt interim lucem gratiæ, vt faciant opera lucis, in sua generatione, in suis negotijs; & causis, non perinde prudentes aut vigilantes sunt. Ostendit Christus quid accidere soleat, non quid debeat. Simon & cæteri Apostoli, Christo orante & vigilante, in horto dormiunt. Iudas non dormiuit, sed satellites cum armis & fustibus ad hortum perduxit, vt Christus caperetur. Bufones & noctuæ etiam noctu vident, sed de die nihil vident. Impij in malo lyncei, in bono talpæ sunt. Felis acutiùs videt quam homo; sed

sed ad capiendum mures, non ad legendum litteras. Tota filiorum huius seculi prudentia & vigilantia ad malum est.

Insidiatur ut rapiat pauperem; rapere pauperem dum attrahit eum: fraude videlicet & dolo, non vi. In laqueo suo humiliabit eum. Psal. 9.

Mittit nos ergo Christus ad impios, ut ab illis discamus prudentiam, id est, prouidentiam: hoc enim significat vox Græca *φρονιμώτεροι*. Sic alio in loco mittit nos ad serpentes.

Estote (inquit) prudentes sicut serpentes. ubi iterum vitur verbo Matth. 10.

φρόνιμοι. Serpentis autem prudentia, est cautela & vigilantia ad sui conseruationem. Totum enim corpus ictibus exponit, ut caput occulter, quo saluo, reliqua saluantur omnia. Ad hanc prudentiam hortatur Scriptura, quum dicit: *Vtinam*

saperent & intelligerent, ac nouissima prouiderent. Deut. 32.

Isthuc est Eccli. 7.

sapere, hoc est prudentem esse. Memorare nouissima, & in æternum non peccabis. Prouidere de futuris proprium est prudentiæ.

Hoc faciunt filij seculi circa bona terrena; serunt, plantant, negotiantur, propter fructum & lucrum non præsens, sed futurum. Hoc arguit Christus in filiis lucis, quia non faciunt.

Non faciunt hic amicos, ut acquirant tabernacula æterna. Non aduigilant, non prospiciunt rebus futuris.

At omnis qui in agone est (ait Apostolus) abstinet se ab omnibus: 1. Cor. 9.

& illi quidem, ut corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam. Iterum, exemplo filiorum huius seculi, arguit

Spiritus sanctus ignauiam & socordiam filiorum lucis. Illi abstinent ab omnibus; nihil de cibo, de potu, de vestitu, vel alia aliqua de re cogitant: athletæ in arenam descensuri: sed

toti in hoc sunt, ut coronam accipiant, & brauium reportent: quod tamen vnus aut alterius diei gaudium est, facileque corrumpitur alijs aduersis. Nos expectauimus coronam incorruptam, & in agone positi sumus: & tamen nihil minus cogitamus, ventri, otio, & voluptati dediti.

Qui in certamine Olympiaco palmam reportauerat, ad suam ciuitatem rediens, non per patentes vrbs portas intrauit, sed maioris triumphii causa, per diruta vrbs mœnia inuectus ferebatur.

Debemus per corporis nostri & fortunarum iuinis, oportet nos Act. 14.

per multas tribulationes intrare in regnum Dei. Matth. 11.

Regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. In optima causa nostra, maximus agendum viribus. Memorabile est, & hu-

ius discriminis filiorum seculi, & filiorum lucis illustre exemplum, Pompeius & Cæsar; ille pro Reipubl. libertate, hic pro suo honore & imperio dimicans. In pugna Pharsalica; quum starent horum Ducum acies, Pompeius Reipub-

Pars Æstiuæ. L blicæ

Simile.

Exemplum.

blicæ causam agens, exclamat ad militem: *Parce ciuicum sanguini.* Cæsar pro sua gloria decertans, exclamat: *Miles faciem feri.* Ita dum ille quasi filius lucis, in causa iustitiæ molliter & flaccidè agit, & seipsum, & Rempub. totam perdidit: hic in sua generatione prudens & vigilans, & ad victoriam attentus, victor triumphauit. Hodie hæretici ad suam hæreticam prauitatem vel conseruandã, vel propagandam, etiam alienas terras inuadere, etiam contra Reges suos Catholicos rebellare ausi sunt: contrã, Catholici vix sub Catholico Principe suam tueri domi religionem possunt. Tres in vna ciuitate ciues hæretici, plus potuerunt ad ciuitatem perdendam, quàm tria Catholicorum millia ad eam conseruandam. Laban idololatra, Iacob electo Dei, & in Lia supponenda, & in mutanda mercede decem vicibus imponere potuit. Sed & illi seni ac sanctissimo viro, decem filij per totos annos viginti illuserunt, occisum esse Ioseph, per intinctam sanguine tunicam persuadendo. Absalom impius, contra Dauidem patrem, *virum secundum cor Dei*, totum regnum ad rebellionem concitare, Hierosolymam occupare, exercitum ducere potuit. Sic filij seculi in sua semper generatione prudentiores sunt. Sed de hoc argumento, id est, de feruore spiritus in causa Dei & salutis nostræ, vide in compluribus alijs * Dominicis iam prolata, quæ hîc (loco magis proprio) in vsum depromi poterunt.

Exempla.
Genes. 29. &
37.

2. Reg. 15.

* *Domin. 1. post*
Epiph text. 1.

Domin. 5. text.

2. Dominica
Sept. text 4 &

5. Dominica

Palm. text. 4.

Domin. Pasch.
text. 3.

Exempla prudentiæ filiorum lucis, quoad fortitudinem.

1.
Sozom. lib. 2.
cap. 24.

2.
Theod. lib. 5.
cap. 38.

Cæterum ne quod Christus hîc de facto pronunciat, necessariò quis fieri existimet, & huic ignauitiæ suæ in causa religionis & salutis pretextum quærat, aliqua hîc exempla proferam de prudentia & feruore filiorum lucis in sua generatione. Paphnutius Episcopus, videns Maximum Episcopum Hierosolymitanum in Concilio Tyri inter Arrianos, qui contra Athanasium conspirauerant, sedentem; surgens de medio, manu eum apprehensum è subsellio detraxit, dicens: Nolo Maxime, vt qui eadem mecum Domini stigmata fers (nam & oculo vno orbarus, & nerui succisionem passus pro fide fuerat, sicut Paphnutius) cum impijs sedes, & eorum impietatis contra sanctum Athanasium particeps fias. Persarum Rex Hormisdas, virum nobilem, quia Christum abnegare noluit, dicens hoc nec ipsi Regi esse vtile, quia qui Deum suum negat, facile Regem negabit, omnibus bonis exutum, & laceris indutum, custodem camelorum fecit. Accidit postea vt ei fortè occurrens Rex totum iam squallido & puluerulento, pristinae fortunæ recordatus & commiseratus,

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

gerunt. Repetit ab Imperatore fugitivos suos Rex Persa. Negat Imperator Catholicus: bellóque asperimo super hac contentione orto, nobilissimas victorias reportavit. Hæc fuit prudentia filiorum lucis nihilo inferior filiis seculi. Cuius quod nunc subiicimus adhuc celebrius exemplum est. Iovinianus in Imperatorem electus, non aliter se Imperij administrationem suscipere velle dixit, nisi omnes, quibus imperaret, Christiani esse vellent: quod & effecit. Præclarum quoque & istud. Maior Armenia, quæ sub Persarum dominatu erat, sicut minor Armenia sub Romanorum Imperio, grauiissimas persecutiones propter fidem passa, facta cum Iustino iuniore Imperatore occulta amicitia, & fœdere inito de libertate religionis potianda, Magistratus suos & Præfectos omnes repente è medio sustulit: Armeniæ sese adiunxit. Hæc de prudentia feruoris, fortitudinis, & vigilantia in causa fidei.

Nunc prudentia vt cautelam & astum bonum significat (in qua præcellere solent filij huius seculi) aliqua etiam exempla proferam. Quod de Paphnutio modo protulimus, ad hoc genus magis propriè pertinet. Constantius Constantini Magni pater initio Imperii sui, vocatis omnibus domesticis suis, ait, eos qui sacrificare diis vellent, apud se mansuros loco & honore pristino; qui id recusarēt, vt recederent, gratiasque agerent, quòd eos grauius non persequeretur. Quibusdam ergo Christianis sacrificantibus, aliis verò aula potiùs quàm fidem deserentibus, hos apud se retinuit, magnóque in honore habuit, illos aula sua & comitatu expulit. Hac ille prudentia vsus est, non vt filius huius seculi, sed vt filius lucis, vt non nisi fideles apud se ministros haberet. Quum à Dionysio Episcopo Albanensi Arriani subscriptionem ad hæresem extorsissent, Eusebius Vercellensis Episcopus hoc comperto, finxit apud Arrianos, se velle quoque propter bonum pacis subscribere. Data ergo illi schedula subscriptionum, visio Dionysij nomine inter primos, quasi ad rem nouam stomachatus; Quare, inquit, iuuenis ille, & meus discipulus me præcedit? Istud ferendum non est. Fiat alia schedula, vt me priore loco subscribente, sequatur ille Patres suos. Arriani mox illa schedula combusta, aliam parant, cupientes illi satisfacere, eiusque subscriptionem obtinere. At ille hoc factó, suauiter subridens; nec ego (inquit)

nec

7.
*Theodor. lib. 4.
cap. 1.*

8.
*Euagr. lib. 5.
cap. 7.*

Exempla prudentia filiorum lucis quoad astum bonum.

1.
*Euseb. lib. 1.
de vita Constant. cap. 11.*

2.
*Ambrosius
Serm. 69.*

nec filius meus Dionysius vestris impietatibus subscribe-
 mus. Ex quo eius facto concludit Ambrosius: *Vnde cum
 dicat Evangelium in hac generatione prudentiores filios tene-
 brarum esse quàm lucis, ecce hîc ipsis tenebris prudentior filius
 lucis inuentus est.* Nec minor fuit sancti Athanasij ad elu-
 dendo Arrianos, & vel suam innocentiam, vel causam Ca-
 tholicam defendendam prudentia. Mulier ab Arrianis sub- 3.
 ornata fuerat, quæ Athanasio stuprum cum ea perpetrarum
 obijceret: resque ad publicum iudicium deducta est. Sed ubi
 mulier coram Episcopis in vnum conuocatis hæc obijceret,
 Timotheus presbyter Alexandrinus, qui astant Athanasio *Sozom. lib. 2.
 (sic enim inter eos clam conuenerat) ita affatur mulierem: cap. 24.*
 Egone te per vim compressi? Tum illa; An non tu, quæso,
 inquit? tempusque & locum in quo compressa fuerat, osten-
 dit. Sic ridicula apparuit accusatio, & calumnia inanis. Epis-
 copi innocentia etiam inimicis iudicibus patefacta est; Ar-
 riani summa ignominia affecti. Pari prudentia apud Con-
 stantium Imperatorem Arrianum, pro Catholicæ reli- 4.
 gionis libertate vsus est. Ad preces, vel etiam minas Con- *Theodor. lib. 3.
 stantis fratris, qui in Occidente Catholicus imperabat, cap. 12.*
 Athanasium ab exilio reuocauit Constantius, & Antio-
 chiam Syriæ ad se vocatum, liberum ei ad Episcopatum re-
 gressum offert: sed vnum (inquit) est, in quo mihi gratificari
 debes, vt vnâ Arrianis Ecclesiam in tua ciuitate conce-
 das: cui quum ille respondisset, se quidem id Imperatori
 negare non velle: sed æquum esse, vt & illi tantundem con-
 cedat Imperator, vt Antiochiæ Catholicis vna quoque Ec-
 clesia concedatur. Quæ res quum ab altera parte magis
 Arrianis incommodaret, quàm vna Alexandria Ecclesia,
 præsentè illic Athanasio, commodare potuisset; Impera- *Niceph. lib. 9.
 tor ex Arrianorum consilio à postulato abstinuit; vtrique cap. 24.*
 prudentiam admiratus, Non frustra (inquit) hunc vnum
 virum tantopere Arriani exagitant. Sed & magna pruden-
 tia Flavianus Antiochiæ Episcopus Catholicus, contra
 Adelfium hæreticum, & Massalianorum Principem vsus *Theodor. lib. 4.
 est, vt totum pestilentis hæresis venenum quod occulta- cap. 10.*
 uerat, & clanculum multis instillauerat, nec de vllò con-
 tinci poterat, sua sponte effunderet. Hominem ad se An-
 tiochiam euocat, benignè tractat, propriè assidere iu-
 bet. tum ad eum: Nos, inquit, o senex, ad longam
 iam ætatem prouecti, multoque vsu rerum docti, &
 dæmonum fraudes perspectas habemus, & dona Spiritus

sancti edocti sumus. Isti iuvenes spiritualium sermonum necdum capaces, occultiora Dei mysteria non percipiunt. Itaque mihi, quaeso, aperias, quomodo ad nos Dei Spiritus adueniat, & contrarius spiritus quomodo à nobis recedat. His verbis delinitus senex totum cordis sui arcanum patefecit, & pestilentis suæ doctrinæ virus totum effudit. Quo audito, & seni verbis acerrimis maledixit, & totam illam Massalianorum pestem (cui simile quiddam Anabaptismus hodiernus est) tota Syria expulit. Sunt ergo & filij lucis, sicuti esse debent, prudentes in generatione sua, quoties ad id animum, Dei auxilio inuocato, seriò & strenuè applicare contendunt. Iehu in Regem à Deo vinctus, singulari prudentia omnes sacerdotes Baal in templum euocatos ad vnũ trucidauit. Cui simile est quod de Cabade Persarum Rege Paulus Diaconus meminit. Manichæi Phatuarsæ filio Cabadis persuadent, se illi à patre iam sene regnum obtenturos, si eorum religionem. Promittit ille; Rex senex hoc intellecto, conuocat omnes regni sui Ordines, ac Manichæos omnes cum Episcopo suo Indagara, cum vxoribus quoque & liberis, fingens se velle dictum filium Regem creare. Laudatis itaque in pleno conuentu Manichæis, & dicens se filium suum illis Regem daturum, monet vt seorsim omnes consistant, ad eum solenniter acceptandum. Illis ergo seorsim stantibus, immissa militari manu, vniuersos occidit in conspectu totius nobilitatis, & omnium Christianorum Catholicorum. Sed & liberos eorum omnes postea combussit. Hac prudentia, & insigni stratagemate, Baal illud Manichæum in tota Persia deletum & extinctum fuit. Non est igitur quòd vel pij & Catholici ex prudentia filiorum huius seculi, ignauix suæ prætextum quærant, vel impij in sua prudentia gloriantur, qui sæpe incidunt in foueas quas fecerunt: quia *non est sapientia, non est prudentia, non est consilium aduersus Dominum.*

6.
4. Reg. 10.

7.
Histor. lib. 15.

Proverb. 31.

3. *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis; vt, quum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula.*

Eleemosynarũ
retributio
æterna.

Locus moralis de æterna retributione eleemosynarum. Docet Christus hanc nostram debere esse prudentiam, vt de mammona iniquitatis, siue de iniquo māmōna, iuxta phrasem Hebraicam, non quia iniquè parta est, aut possidetur; sed quia multæ iniquitatis, causa esse solet (*vermis enim*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Psal. 111.
2. Corint. 9.

Eccles. 4.
Ibidem.
Obiurgatores
pauperum.

Eccles. 4.

Esai. 58.

Rom. 12.
Psal. 103.

Eccles. 11.

Pratum spiritua-
le, cap. 195.

Exemplum re-
tributionis.

quid porrigat dextera. Dicit regius Propheta: *Iucundus homo qui miseretur ac commodat: disponit sermones suos in iudicio.* Iucundus est qui eleemosynam dat, quia *hilarem datorem diligit Deus. Non ex tristitia aut necessitate.* Et Sapiens idem mouet: *Inclina pauperi aurem tuam sine tristitia.* Et iterum: *Congregationi pauperum affabilem te facito.* Docet non esse obiurgandos aut rulticè abigendos pauperes. Noli illi otium aut vagam vitam improperare. Si in otio viuit, satis carè hoc otium emit, famem, nuditatem, frigus ferendo. Deinde si iustitiæ zelo obiurgas, quid tot alios in ciuitate ignauos non mones? quid diuites summo otio tempus terentes, vsq; ad multum diem dormitantes, non arguis? quid teipsum non consideras, quo fortasse nihil est otiosius, aut ignauum magis? An fortè piratā, qui parua scapha & vnica nauī prædatur, suspendio dignum; Alexandrum verò, qui tota classe deprædatur, imperio dignum existimabis? & in paupere scelus erit, quod in diuite laudi ducetur? At Scriptura dicit: *Ne exasperes pauperem in inopia sua, & cor inopis ne afflixeris.* Os enim tuum & caro tua est. Ideo hanc causam Propheta eleemosynæ subiunxit: *Si videris nudum, operi eum: & carnem tuam ne despexeris.* Iucundus ergo homo, non tristis, non rudis, non acerbus, non asper, qui miseretur, iuxta illud Apostoli: *Qui miseretur, in hilaritate.* Et Psalmista: *Vt exhilaret faciem in oleo,* scilicet misericordiæ. Porro qui miseretur pauperi, idem *cōmodat*, vt Dauid adiecit; non simpliciter omne à se dominium trāsferat, sed *cōmodato* dat. Vnde alibi Scriptura: *Mitte panem tuū super transeuntes aquas* (id est, super afflictos & egenos) *quia post multa tēpora inuenies illam.* Quo autem tardior est solutio, eo copiosius lucrum recipies.

Euagrius philosophus à Synesio philosopho & Episcopo Cyrenensi ad fidem Christi conuersus, dedit ei postea ad vsum pauperum trecentas auri partes, accepta ab Episcopo cautione, quòd Christus ei redderet in futuro seculo. Moriens postea Euagrius, iussit filios suos cautionem illam in manibus eius ponere, & vnà cum eo sepelire. Tertia die post mortem apparuit Synesio Episcopo, dicens ei: *Veni ad sepulchrum meum, & recipe chirographum tuum.* Accepi enim debitum, & mihi vbertim satisfactum est. Fecit ita Episcopus, & cum clericis ac primariis ciuitatis accedens ad sepulchrum, eo aperto inuenerunt iacentem Philosophum, & chirographum, manu Episcopi conscriptum, manu tenentē. Accipientes ergo illud, & aperientes, inuenerunt in eo no-

uites

aiter manu philosophi Euagrii subscriptum, hunc in modum.
 Ego Euagrius philosophus tibi sanctissimo Domino Synesio
 Episcopo salutem. Accepi debitum in his literis manu tua
 conscriptum, satisfactumque mihi est, & nullum contra te
 habeo ius propter aurum quod dedi tibi, & per te Christo
 Saluatori. Cautio autem illa seruata est in Ecclesia Cyren-
 nensi multis post annis. Hæc ibi. Hic philosophus post mul-
 ta tempora inuenit pecuniam suam: Sic per mammonam
 iniquitatis recipimur in æterna tabernacula. Sic fit quod in
 Psalmo citato sequitur: *Disponit sermones suos in iudicio*: id
 est, in die iudicij facile inueniet quod respondeat summo
 iudici, scilicet ad illa iudicis verba: *Esuriui, sitiui; nudus,
 captiuus, hospes fui. Soli immites, auari, immisericordes, seue-*
rum Dei iudicium subibunt, quia in iudicio, quod pro se
respondeant non habebunt, nisi mendacem ignorantiam:
Domine, quando vidimus te esurientem, &c. Rex terrenus, la-
 trocinio, homicidio, aut cuicumque flagitio veniam dare
 potest, vbi non est pars læsa: sed cum iniuria & detrimento
 tertij, vbi per homicidium, per latrocinium, aut aliud scelus,
 filij, nepotes, vxor, proximi grauitè læduntur, nisi illis facta
 prius satisfactione, condonatio iniusta erit. Sic in die extre-
 mi iudicij, soli immites; & in pauperes auari, atque cru-
 deles, vel certè præcipuè illi durissimum; & sine misericor-
 dia iudicium subibunt; quia, sicut contra Iudæos Niniuitæ,
 & meretrices poenitentes; sic contra auaros diuites, vi-
 duæ, pupilli, pauperes, quibus petentibus eleemosynas
 negauerunt, & qui per eorum crudelitatem fame & nudita-
 te aut perierunt, aut intolerabilem vitam & miseram ege-
 runt, surgent in iudicio, tanquam partes læsæ, & satisfactio-
 nem postulabunt. Imò iudex ipse, illis tacentibus, pro illis
 iudicabit. Dicit enim: *Quod vni ex his minimis non fecistis, mi-*
hi non fecistis. Quare vt sibi ipsi factam iniuriam certissime
 vindicabit, dicens: *Ite maledicti in ignem æternum,* Contra ve-
 rò eleemosynas facientibus dicit: *Venite benedicti Patris mei,*
possidete regnum, &c. Tunc fiet quod Esaias prædixit: *In illa*
die auferetur iugum tuum, & computrescet iugum à facie olei.
 id est, multa peccata per quæ iugo satanæ subiicimur, prop-
 ter opera misericordiæ delebuntur, iuxta illud Danielis: *Daniel. 4.*
Peccata tua eleemosynis redimo. Itemque illud diu- *1. Petr. 4.*
Charitas operat multitudinem peccatorum.

Matth. 25.
Cur soli immi-
sericordes se-
uerum subibunt
iudicium.
Simile.

Matth. 25.
Ibidem.

Esaias 10.

Daniel. 4.

1. Petr. 4.

Diuitis auari
cæcitas.

Magna diuitum auarorum cæcitas, qui tantum eleemo-
 synæ fructum non aduertunt. Magna & crassa, sed vulgaris

maximè absurditas eorum est, in conuiujs instruendis, in accipiendis amicis, diuitibus, potentibus viris, etiàm ultra facultates sæpe effundere; quum ad eleemosynam faciendam occasio se offert, statim sensus suos reputare, & ne quid effusius largiantur, anxie cogitare. Sed huius absurditatis causa est, magnus amor mundi, paruus amor Dei & proximi. Alia etiàm causa est, diffidentia & incredulitas circa Dei promissa, & certissimam eleemosynæ benè collocatæ mercedem. Vidua Elisæi quamdiu ex vase suo oleum infudit in vasa vacua, sensit crescere oleum: quum verò non ampliùs infudit, stetit oleum. Si vasa vacua, id est, pauperes oleo eleemosynarum impleueris, augebuntur tibi diuitiæ: sin autem filtere eleemosynam volueris, cessabit affluentia. Sicut aquæ puteales, quo frequentius hauriuntur, eo largiùs fluere solent; sic quo liberalior quis est in pauperes, eo magis rem facit. Dicit Scriptura, & verum dicit: *Da altissimo secundum datum eius, & in bono oculo ad inuentionem facito manuum tuarum, quoniam Dominus retribuens est, & septies tantum reddet tibi.* Certè sicuti oleum, quod ex ipsis oliuis ex sola pinguedine, absque eo quòd prematur, spontè effluit, multo præstantius & purius, & ad multa medicamenta vtilius est quàm illud quod per vim in torculari exprimitur; quod etiàm in vinò verum est: sic eleemosyna voluntaria, prompta & hilaris, absque importuna obsecratione fluens, Deo gratissima est, & ad meritum vberius efficacissima. Ideo monet Sapiens: *Ne dicas, vade, vade, cras dabo tibi; cum possis statim dare.* Eleemosyna est viaticum in mundo, & thesaurus in cælo. Posterius Christus apertè docuit, dicens: *Facite vobis sacculos qui non veterascunt, thesaurum non deficientem in cælis.* Prius hac comparisonem elucescet. Sicuti qui ad magnum flumen transeundum (cuius transitus omnibus est necessarius) pontem magno suo sumptu, maiori labore construxit, æquissimum postulat, vt qui pontem transeunt, aliquod ei pedagium aut vectigal soluant, siue ad sumptus recuperandos, si illis opus habet; seu certè ad tanti beneficij recognitionem; siue denique quia hanc illi conditionem apponere placet: sic omnino, quia Christus Redemptor noster pretio sui sanguinis, & laborum atq; ærumnarum quas præterea in terris pro nobis passus est, pontem misericordiæ extruxit, & *viam sanctorum propalauit, æterna redèptione inuèta*: per quem necesse est omnes de hoc mundo transire ad Patrem cælestem, simulque ordinavit,

Allegoria.

Simile.

Eccles. 35.

Simile.

Eccles. 11.

Eleemosyna
viaticum in mundo,
thesaurum in cælo.

Luca 12.

Simile.

Hebr. 9.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

*Simile.**Psal. 111.**Ecl. 31.**Simile.**Prover. 14.**Simile.**Matth. 25.*

subleuandos negligere. Sicut putei & lacus aquarum viuentium sordibus obturati & inquinati, si exhausti fuerint, fluēt vberiore & pulchriore aqua, dimissi verò & quieti corrumpuntur: sic opes distributæ crescunt, asseruatæ seruantem, sicuti tinea vestem, corrodunt atque consumunt: *Dispersit, dedit pauperibus, iustitia eius manet in seculum seculi.* Omnia animalia manus habentia, illi terram attingunt, præter hominem, qui manus à terra habet eleuatas. Ipsa naturæ compositio docet, manus nostras nō debere esse in arca pecuniaria, nec vel in colligendis diuitiis rapaces, vel in asseruandis tenaces, sed ad cælum erectas, & in illis operibus versari, quibus ad cælum pertingamus, ad quod fruendum nati & formati sumus. *Beatus vir, qui post aurum non abiit, nec sperauit in pecunia thesauris.* Abiit post aurum, & seruus fit eius, qui pauperi petenti, quum potest, aurum non elargitur. *Sperat in pecunia thesauris,* qui metu futuræ inopiæ abstinet ab eleemosyna; confidens non in Domino, sed in arca sua. Sed beatus est qui neutrum facit, quia per eleemosynam beatitudinē consequetur. Aquila generosa auis est, & auium princeps. Illam, quum prædam agit, cæteræ aues turmatim sequuntur, vt partem prædæ habeant. Solet enim, vbi naturæ satisfecit, reliquam prædæ partem aliis auibus relinquere. Contrà vultur facit, qui totam prædam vel deuorat vel occultat. Idem inter quadrupedia facit leo quod aquila, & idem lupo quod vultur. Renatus in Christo generosi pectoris esse debet, vt Dei se filium esse ostendat: & sit misericors, sicut Pater eius cælestis est. *Qui miseretur pauperis beatus erit, Qui credit in Domino, misericordiam diligit.* Qui ergo misericordiæ opera negligunt, ostendunt se in Domino non credere, & miseros fore. Paxilli qui ad vites sustentandas ponuntur, si id probè nō faciunt, in ignem à Domino vineæ mittuntur. Diuites qui ad aliorum sustentationem & consolationem, tanquam dispensatores, non sibi ipsis, vt domini absoluti, diuitias à Deo acceperunt, si pauperes ex eis non sustentant, in ignem æternum in die iudicij à summo iudice proijcientur, sicuti apud Matthæum disertis verbis Christus prædixit.

E V A N

VM appropinquaret Iesus Hierusalem, videns ^{Luca 19.} ciuitatem, fleuit super illam, dicens: Quia si cognouisses & tu, & quidem in hac die tua qua ad pacem tibi, nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis. Quia venient dies in te, & circundabunt te inimici tui vallo; & circundabunt te, & coangustabunt te vndique, & ad terram prosternent te, & filios tuos qui in te sunt, & non relinquet in te lapidem super lapidem; eo quod non cognoueris tempus visitationis tue. Et ingressus in templum, cepit eijcere vendentes in illo & ementes; dicens illis: Scriptum est, quia domus mea, domus orationis est. Vos autem fecistis illam speluncam latronum. Et erat docens quotidie in templo.

PERICOPÆ moralis huius Euangelij.

1. Videns ciuitatem (Hierusalem) fleuit super illam De deffendis peccatis, seu nostris, seu alienis.

2. Quia si cognouisses & tu, & quidem in hac die tua, qua ad pacem tibi, nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis. De alta obliuione futurorum propter pacem rerum presentium.

3. Quia venient dies in te, & circundabunt te inimici tui vallo, & circundabunt te, & coangustabunt te vndique, &c. De iustitia Dei, & pœna peccatorum certissima, vbi peccato modus non ponitur.

4. Eo quod non cognoueris tempus visitationis tue. Contra dilationem pœnitentiæ aut conuersionis ad Deum tempore oportuno.

5. Ingressus in templum cepit eijcere vendentes in illo & ementes. Contra variam prophanationem templorum.

6. Domus mea, domus orationis est. De orationis studio in templis Deo consecratis potissimum frequentando.

1. Videns ciuitatem (Ierusalem) fleuit super illam.

Locus moralis de deffendis peccatis, seu nostris, seu alienis: Christus Dominus in media illa pompa & celebritate, qua faustis omnium acclamationibus in Hierosolymam receptus est, populo ramos palmarum manibus gestante, Apostolis & discipulis vestimenta sua a sino imponentibus, aliis fron

Peccata deffenda.

frondes in via sternentibus, pueris Hofanna clamantibus, tota ciuitate ad eius occursum effusa; neq; hac celebritate motus, neq; externo verbis splendore, & præfenti pace affectus; ad ea quæ intus latebant & quæ futura erant, mentis oculos cõiecit. Peccata, scelera, & flagitia illius populi præfentia, & futuram flagitiorum pœnam prospiciens; fleuit super ciuitatem, & verba lachrymofa singultuque plena protulit: fractis verbis, & imperfecto sermone animi sui ingentem dolorem patefaciens. Docet hoc factò Christus, quantum quisque sua debeat deflere peccata, postquam ille sic fleuit aliena. Docet etiam quantum opere proximorum peccata, & totius mûdi scelera à pio quouis pectore deflenda sunt. Quæ duo hîc tractari salubriter possunt. Fletum & gemitum, peccatorum nostrorû proprium quoddam esse & validum remedium, variæ Scripturæ docent. *In quacunque hora ingemuerit peccator, omnium iniquitatum eius non recordabor.* Quum Christo crucem suam baiulâte, filiæ Hierusalem flerent super eum, dixit ad illas: *Nolite flere super me, quia peccator non sum; sed flete super vos & filios vestros: quia vos peccatores estis, & hoc remedio indigetis.* Petrus post abnegatum Christum, exiuit foras, & fleuit amarè: moxq; respexit eum Christus, & post resurrectionem ante omnes alios discipulos illi apparuit. Notæ sunt Magdalensæ lachrymæ, quibus pedes Christi rigauit, deflens flagitia sua. Davidis pœnitentis illa vox erat: *Lauabo per singulas noctes lectum meum,* (id est, per singula peccata cor meum, vt exponit diuus Ambrosius) & *lachrymis meis stratum meum rigabo* Rursum: *Sacrificium Deo spiritus contritalatus, cor contritum & humiliatum non despicias.* Et iterum: *Qui seminant in lachrymis, in exultatione metent.* Beata sunt semina, quæ tantum gaudium producant. Hinc Christus: *Beati qui lugēt, quoniam ipsi consolabuntur.* Si magnificimus aquas florum aut herbarû, quia abluunt oculos, aut medentur nonnullis vulneribus; cur non magnificimus lachrymas quæ abluunt animæ sordes, eiusque vlcera curant? Hoc significauit Salomon quum *mare fusile & luteres in templo cõstituit.* Nam per mare fusile & æneum, in quo lauabantur sacerdotes Deo sacrificium oblaturi, significabatur confessio peccatorû cum lachrymis coniuncta, quam sacerdotes nouæ legis sacrificaturi adhibere debent. Luteres, in quibus carnes in altari holocaustorum offerendæ abluiebantur, lachrymæ sunt contritionis, quibus quilibet Christianus lachrymas suas abluere debet, vt fiat

Lachrymæ
peccatorum
remedia.

Ezech. 18.

Luca 23.

Luca 22.

Luca 7.
Psal. 6.

Psal. 59.

Psal. 125.

Matth. 5.
Simile.

1. Reg. 5.
Allegoria.

fiat

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Exempla.
sacra.
Sophon. 3.
Jerem. 9.

Jerem. 6.

Osee. 13.

Psal. 118.

Idem.
2. Reg. 12.

2. Reg. 18.

2. Reg. 1.
1. Reg. 15.

Esaias 16. & 21.
Ezech. 27.
Ezech. 9.

Roman. 6.

1. Corint. 5.

2. Corint. 11.
3. Corint. 5.
Actor. 20.

Impietates Iudæorum veteres Prophetæ amarè flebāt. Sic Sophonias: *Va provocatrix & redempta civitas: colūba non audivit vocem, & non suscepit disciplinam. In Domitio non est confisa, ad Deum suū non appropinquavit.* Jeremias exclamat: *Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lachrymarum, & plorabo die ac nocte, interfectos filia populi mei?* Sed & sic eum Dominus alloquitur: *Percute manum tuam, & allide pedem tuum, & dic: Heu, heu, ad omnes abominationes malorū domus Israel.* Forrò lamentationes quas scripsit, non solum populi captivitatem, sed ipsa populi peccata, quæ captivitatis causa erant, flebilibus vocibus deplorant. Nec aliter Oseas: *Consolatio abscondita est ab oculis meis: quia ipso inter fratres dividet, & adducet vrentem ventum Dominus de deserto ascendētem,* &c. Propheta regius sic aliorum peccata defleuit, vt diceret: *Exitus aquarum deduxerunt oculi mei; quia non custodierunt legem tuam: scilicet peccatores in terra.* Et iterum: *Tabescere me fecit zelus meus, quia obliti sunt verba tua inimici mei.* Sed & idem Propheta sanctus, qui pro parvulo filio ægroto in cinere, & cilicio, & ieiunio diu ploravit, eo autem mortuo, statim deposita tristitia, cibum hilariter sumpsit, audita morte filij Absalonis, incōsolabiliter fleuit, dicēs: *Absalom fili mi, fili mi Absalō; quis mihi det, vt ego moriar pro te?* Causa discriminis est, quòd Absalom in peccatis suis mortuus erat. Sic accepta Saulis cæde, magnum planctum fecit, quia in peccatis suis mortuus erat. Samuel lugebat Saulem à Deo reprobatum. Quid, quòd Esaias etiam Moabitarum hostium Dei excidium plorat? *Super hoc (inquit) plorabo in fletu lacry. & paulo pòst: Super hoc venter meus ad Moab quasi cithara, sonabit.* Iubetur Ezechiel assumere super Tyrum lamentum. Et alibi dixit Dominus ad eum: *Transi per mediam civitatem in medio Ierusalem, & signa Tau super frontes virorum gementium & dolentium, super cunctis abominationibus quæ sunt in medio eius.* Hi signantur & servantur ad vitam, qui in colluie flagitiorum non sua tantum, sed & aliena aduersus Deum admitta scelera piè deplorant. Sic Apostolus Iudæorum casum & ruinam deflebat: *Tristitia mihi magna est, & continuus dolor cordi meo: optabam enim anathema esse à Christo pro fratribus meis.* Sic Corinthij fornicarij flagitium lugebat; & eos qui luctum non habuerunt, grauitè reprehendit. Denique dicit: *Quis infirmatur, & ego non infirmor?* Et alibi: *Quamdiu sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus gravati.* Et rursum Ephesiis vale dicens, *Per triennium, inquit, nocte*

nocte & die non cessavi cum lachrymis monens unumquemque vestrum. Postremò luget eos omnes qui non egerunt pœnitentiam super immunditia & fornicatione sua. Iam verò Christus ipse non solùm hîc super Ierusalem quasi transiens fleuit, sed & in cruce cum clamore valido & lachrymis preces Deo Patri pro nobis obtulit. Quem nunc non pudeat in tot gentibus grassantes hæreses, tot hodie mundi scelera & flagitia, tantam Ecclesiasticæ disciplinæ depravationem, publicæ iustitiæ violationem siccis oculis præterire? Moyses & filij Israël flebant peccata sociorum, & fratrum filiorum suorum ante fores tabernaculi. Iob sanctissimus, *Flebam*, inquit, *super eo qui afflictus erat.* Paulus iterum: *Multi ambulant de quibus dixi, & nunc iterum flens dico, inimici crucis Christi, quorum Deus venter est.* Denique maluit Moyses affligi cum populo Dei, quàm gaudere cum Pharaone. Sic Sapiens monuit: *Melius est tibi ire ad domum luctus, quàm ad domum conuiuij.* Melius est sentire gemitus columbæ, & compati laboranti in peccatis Ecclesiæ, quàm laudare peccatores in desiderijs anima ipsorum, & iniquos benedicere.

Luctus & compassio de peccatis alienis, argumentum est charitatis erga alios. Vnde Apostolus: *Ex multa tribulatione, & multa angustia cordis scripsi vobis per multas lachrymas, ut sciatis quam charitatem habeam abundantius in vobis.* Argumentum quoque est propriæ innocentia, & amoris erga virtutem, odij erga vitium. Magis quippe vitiosi minùs ea dolent. Quando mare propter peccatum Prophetæ Ionæ intumuit, ait Scriptura: *Clamauerunt viri ad Deum suum, & miserunt vasa qua erant in nauis in mare, ut alleuiaretur ab eis, & Ionas descendit ad interiora nauis, & dormiebat sopore graui.* Qui sine culpa illius tempestatis erant, anxij & solliciti remedium, ne nauis periret, adhibere contendebant. Sic in mari tempestuoso huius mundi accidit. Impij, propter quos Ecclesia bellis hæresibus, multisque alijs calamitatibus affligitur, dormiunt & altum stertunt. Pij & innocentes anxie Deum orant pro pace Ecclesiæ, pro fine bellorum, pro pietatis & diuini cultus conseruatione. Quum totus ferè Israël deos alienos sequeretur, solus Elias in spelunca latitat, zelo zelatus pro Domino Deo exercituum, quia reliquerunt pactum Domini filij Israël. Quum populus Israëliticus totis iam septuaginta annis in captiuitate mansisset, solus Daniel, vir desideriorum, confitetur peccata sua & populi sui, ut inueniret misericordiam à Deo. *Posuit faciem suam ad Dominum.*

Esaie 64.

Exod. 3.

In vita eius
apud Surium,
tom. 2. pag. 661.

Ierem. 4.

In epitaphio
Nepotiani.Oblivio fu-
turorum.

Ecclesi. 5.

2. Thessal. 3.

Simile.

Homil. 39. in
Euangel.

Deum, rogare & deprecari in ieiunijs, sacco, & cinere. Tales zelatores Deus requirit, qui iram & vindictam eius impediant. De cuius defectu conqueritur Propheta: *Cecidimus quasi folium uniuersi, & iniquitates nostra quasi ventum abstulerunt nos. Non est qui inuocet nomen tuum, qui consurgas, & teneat te.* Quum totus populus in deserto vitulum aureum adoraret, etiã ipso consentiente aut certè conuiuente Aaron, solus Moyses anxie clamat ad Dominum: *Dimitte illis hoc peccatum, vel dele me de libro vita.* Sancta Lutgardis virgo ex reuelatione diuinitus ei facta, totis septem annis ieiunauit in pane & cereuisia, vt iram Filij Dei placaret, quæ generatim imminebat vniuerso orbi. Quod hodie tot passim grassentur & alicubi dominantur hæreses, quod in tam multis locis impia causa meliori sit fortior, non tam ex peccatis nostris fit (quanquam & ex illis) quàm ex eo quod peccati sensum amisimus, *nec est qui recogitet corde, nec qui plangat, vt auertatur ira furoris Domini à nobis.* Dixit diuus Hieronymus de suo tempore: *Barbari fortes fiunt. Nostris vitijs superatur exercitus.* Multo veriùs de nostris temporibus dici potest: *Hæretici fortes fiunt. Nostris vitijs Catholicus superatur exercitus, Catholica vexatur religio.*

2. *Quia si cognouisses & tu, & quidẽ in hac die tua, quæ ad pacem tibi. Nunc autẽ abscondita sunt ab oculis tuis.*

Locus moralis de alta obliuione futurorum, propter pacem rerum præsentium. Hoc in Iudæis deplorat Christus, quod pace, & affluentia, & gloria rerum præsentium fruente, non cognoscunt, nec vident, quid eorum capitibus diuinæ vltionis immineat. Monet Scriptura: *Ne dixeris: Peccaui, & quid mihi accidit triste? Altissimus enim est patiens redditor.* Cum enim dixerit peccator *pax & securitas, tunc repentinus ei superueniet interitus, sicut dolor in utero habentis, & non effugiet.* Nam vt grauidæ mulieri repentinus sæpenu-mero superuenit partus, sic peccatori, peccatis grauido, repentina Dei vindicta. Peccati enim foetus & proles, Dei iustitiæ est. Nonne aries retrò quum cedit, fortiùs vrget? Sic Deus tarditatem vindictæ grauitate compensat. Sapienter diuus Gregorius in hunc locum: *Peruersa anima rebus præsentibus dedita, in terrenis voluptatibus resoluta, abscondit sibi mala sequentia, quia prouidere futura refugit, quæ præsentem lætitiã perturbent: dùmque in præsentis vitæ oblectationibus se deserit, quid aliud, quàm clausis oculis ad ignem vadit?* Ne hæc obliuio

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Jerem. 18.

Prophetam prædicare, dicit ei: *Surge, & descende in domum figuli, & ibi audies verba mea.* quumque vidisset figulum ex vno vase dissipato mox alterum facere, prout volebat; infert Deus: *Nunquid sicut figulus iste non potero vobis facere, domus Israël?* Docet Prophetam, & per eum populum, ut recogitet se in manu Dei sic esse, ut vas in manu figuli, quouis momento dissipandum ad Dei voluntatem, suæque fragilitatis perpetuam memoriam habere. Quare ibidem subiungit: *Repentè loquar aduersus gentem, & aduersus regnum; ut eradicem, destruam, & disperdam illud.*

Simile.

Mundi amor
fallax & va-
nus.

Sed interim blanda mundi facies, & rerum omnium præfens affluentia; hæc Dei iudicia à facie nostra abscondunt. Quemadmodum adolescentes nobiles & opulenti, sed rerum adhuc parum experti, diuersorium aliquod in via ingressi, videntes se ab hospite hilari & liberali vultu excipi, omnes quas habent pecunias temere expendunt, & largiter consumunt, donec omnibus exhaustis, non absque graui dolore inde exeant, hospitis iam erga eos vultu mutato, solamque ignominiam & nuditatem reportantes: sic omnino huius mundi amatores, rerum cælestium & solidarum virtutum ignari & inexperti, præfenti rerum affluentia; & mundi blanditijs deliniti, omnem suam in eo substantiam dissipant, omnes animi vires & cogitationes in eo consumunt; donec consumptis omnibus tristes è mundo abeant, onusti peccatis, virtutum inanes, nec nisi iudicium & infernum ante oculos habentes. Est enim spes hominis impij, *quasi memoria hospitis vnius diei prætereuntis.* Ideo Christus in hoc Euangelio totam impiorum voluptatem vnum diem vocat: *Et quidem in hac die tua.* Habent enim impij suum diem. Sed habet Dei iustitia dies multos. vnde postea dicit: *Venient dies in te.* Dicit Christus iudæis: *Hæc est hora vestra.* Quemadmodum ignis pro ratione subiecti, in quod operatur, aut parum aut multum durat; atque ideo in supra statim extinguitur, in firmo robore multum diuque ardet: sic gaudium, voluptas, honor, circa res huius mundi, quia fluxæ & caducae sunt, celerrimè transeunt; circa solidas virtutes in æternum permanent. Rectè monet Salomon: *Quia non citò profertur contra malos iudicium, absque vllò timore filij hominum perpetrant mala.* Et iterum: *Sunt impij cogitantes non rectè. Venite (inquiunt) fruamur bonis quæ sunt, & utamur creatura tanquam in iuuentute celeriter.* Omnes istos cœpit obliuio futurorum, propter pacem & affluentiam rerum præsentium.

Sap. 5.

Luca 22.
Simile.

Eccles. 8.

Cæterum

Cæterum quemadmodum sanguis veneno infectus & *Simile.*
 deprauatus, ad cor ipsum statim quasi ad præsidium & ar-
 cem, confluere solet, & propterea vnde remedium spera-
 bat, inde certum sibi & præsens exitium parat: sic homines
 voluptuarij, & huius seculi amatores, quum ex corrupto
 affectu, & gustu deprauato, falsas voluptates toto animo
 prosequuntur & complectuntur, summam in illis felicitatem
 ponentes; vnde se beatos fore, & vitam iucundissimè
 traducere existimabant, ex eo sibi ipsis interitum perpetuum
 conciliant. Perinde quippe faciunt atque illi qui the- *Simile.*
 sauro in arca incluso ipsis ostenso atque oblato, clauibus-
 que diuersis in medium allatis, quarum altera ferrea sint,
 & ad aperiendum apta, altera aurea, sed ad referendam ar-
 cam inepta; aureas illas potius propter valorem præsentem,
 quam ferream propter spem latentis thesauri, eligere ma-
 lunt. Sic enim præsentis voluptates, spei futurorum bono-
 rum anteponunt impij. Sic propter exiguas ad manum de-
 licias, bonis sempiternis excidunt. Clavis enim ferrea est,
 crux, labor, mortificatio, quæ viam ad cælum aperit. Sed
 malunt isti compedes aureas in seruitute peccati & diaboli
 gestare, quam cum moderato victu & vestitu libertate spi-
 ritus in hac vita, & sempiterno post gaudio frui. Appositè
 horum stultitiam taxauit Salomon: *Nescit homo finem suum: Eccles. 9.*
sed sicut pisces capiuntur hamo, & aues laqueo comprehendun-
tur, sic capiuntur homines tempore malo. Piscis enim esca de-
 lectatur, hamum non videt; & auis cibo se recreat, laqueum
 non aduertit. Sic voluptuarius, cui pax est in bonis suis, vo-
 luptate præsentis se beatum putat, sed hamo cupiditatum, &
 laqueo diaboli se fortissimè stringi non aduertit. Scribit *Natur. histor.*
 Plinius; lupis quos ceruarios vocant, etiam in fame surrepe- *lib. 8. cap. 23.*
 re obliuionem cibi si paululū respexerint, ac protinus alium *Similia.*
 querere. Lynces quoque hoc insitum habent, vt post tergum
 respicientes, obliuiscantur penitus priorum, tam memoria
 obtusi, quam oculis acuti. His prorsus sunt similes, qui præ-
 sentibus bonis oblectati, totius doctrinæ rerum cælestium,
 quam edocti fuerunt, penitus obliuiscuntur. Sic enim Iudæi,
 quos Christus hîc alloquitur, quum in die Palmarum omni
 illum honore, & miris laudibus prosequuti fuissent, *laudan-* *Luca 19.*
tes Deum (ait D. Lucas) *voce magna super omnibus quas vide-*
rant Christi virtutibus, & dicentes: Benedictus qui venit Rex in
nomine Domini, pax in celo, & gloria in excelsis; paucis tamen
 post diebus horum omnium obliti, clamant & vociferantur:

*Deuter. 32.**D. Bernard.
Sermo. 1 de Ad-
uent. Domini.
Simile.**1. Reg. 13.**Simile.
Homil. 26. ad
Hebr.**In histo. de Bar-
laam & Iosa-
phat cap. 12.
Parabola.*

*Crucifige, crucifige. Hæcine reddis Domino populo stulto & in-
sapiens? Hoc scilicet est, præsentibus inhærere bonis, sicut
Iudæi, ne principes suos & seniores offenderent, in Christi
necem conspirant. Quemadmodum quum merli in aquis
periclitantur, videas eos tenentes tenere, nec vlla ratione de-
serere, quod primum occurrerit manibus, quicquid sit illud,
licet tale sit, vt omnino prodesse non possit; sicuti radices
herbarum, cæteraque similia, imo & eos qui ad subuenien-
dum adnatant, apprehensos secum inuoluunt, vt vtrique si-
mul pereant: sic planè in huius seculi fluctibus & transitoriis
bonis, sic pereunt miseri dum peritura sectantes, & vana ac
noxia auidè apprehendentes, pariter cum illis, quia iuuare
non poterant, pereunt. Sapienter Samuel Iudæos monuit:
*Nolite declinare post vana qua non proderunt vobis, neque
eruent vos, quia vana sunt.* Sicut qui graui & dulci somno
detinentur (ait sanctus Chrysostomus) non solum nocte, sed
& ipsa luce veniente, & claro die facto, iacent in lecto, & non
erubescunt suæ voluptati indulgere, tempusque operationis
tempus segnitæ faciunt: sic nos qui mundi voluptates &
præsentia bona sectamur, die lucente, ea quæ noctis sunt
operamur; dormientes, somnia videntes, & falsis imaginibus
rerum nos ipsos, ac tempus nostrum fallentes.*

Diuus Dàmascenus hanc crassam obliuionem, & miseram
deceptionem apposita parabola expressit: quam, etsi paulo
prolixior, hîc ascribam. Qui præsentibus (inquit) inhiant
negotiis, & nullam futurorum habent memoriam, sed dele-
ctationes corporales incessanter desiderant, similes esse ar-
bitror homini fugièti à facie furentis vnicornis; quem dum
fugeret ne deuoraretur ab eo, incidit in barathrum, seu va-
stum terræ hiatus. Dum autem caderet, manibus extensis
arbusculam quandam apprehendit, & fortiter tenuit, & in
basi quadam pedibus impressis, visum est sibi in pace de re-
liquo fore & stabilitate. Respiciens ergo, vidit duos mures,
album vnum, alterum nigrum, corro dentes radicem arbus-
culæ, & iam propè erat vt absunderent. In imo barathro vi-
dit draconem aspectu terribilem, ignem, spirantem, & de-
uorare eum cupientem. Intuens verò rursus basim illam su-
per quam pedes habebat firmatos, vidit quatuor aspidum
capita de pariete prodeuntia. Eleuans autem oculos, vidit
de ramis arbusculæ illius exiguum mel distillans. Dimittens
ergo considerare quæ circumdederant eum mala, seipsum
dulcedini illius mellis tradidit. Hæc similitudo est eorum
qui

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Hester 3.6. & 7.

Domini. 2. Qua-

drage text 3.

Psal. 74.

Prouerb. 1.

Lucæ 17.

Ioan. 8.

Iob 24.

Esaiæ 5.

Simile.

Simile.

Ierem. 32.

Esaiæ 33.

inspectantē, filij eius trucidantur, ipse oculis priuatur, & in perpetuos carceres Babylonem abducitur. Potuit Aman in aula Assueti Regis triumphare, Iudæorum necem à rege impetrare, primus post regem haberi: sed in patibulo suspenditur, quod Mardocheo parauerat. Plura exempla vide supra in alia Dominica. Vox Dei est. *Cum accepero tempus, ego iustitias iudicabo.* Rursum. *Vocauit, & reuultis: ego quod quaeritis in interitu vestro ridebo, & subsannabo, cum uobis, id quod timebatis, aduenerit.* Rursum ad Iudæos, & ad omnes planè peccatores, qui Christi gratia & donis abutuntur: *Venient dies, quando desiderabitis videre unum diem filij hominis, & non uidebitis.* Dies filij hominis, est dies misericordiæ & humilitatis Christi, quæ in hac vita nobis offertur: quam qui non acceptat, diem iusti iudicij eius persentiet. vnde & alibi dicit: *Ego vado, & quæretis me, & in peccato vestro moriemini.* Nempe, quia non quærebant, dum tempus erat. De impijs enim dicit Iob: *Dedit illi Deus locum poenitentia, & ille abutitur in superbiam.* Contra hos etiam clamat Esaias: *Va qui trahitis iniquitates in funiculis vanitatis, id est, texentes vnum peccatum ex alio, sicuti ex diuersis filiis contextis fit funiculus; & quasi vinculum plaustri, peccatum.* Peccata enim multiplicata pondus efficiunt, & seruitutem iniiciunt, quasi que necessitatem tum noui peccati, tum infligendæ poenæ. Sicut cæci, si in aliquos in via impingunt, eos cæcos vocant, quum ipsi cæci sint: sic impij, quum Dei iustitiam & manum sentiunt, murmurant contra Deum, quasi eius iustitia cæca esset; sua scelera non agnoscunt, propter quæ Deus percutit. Magna hominum cæcitas, qui multis modis à Deo flagellati, se tamen percuti non vident. Si quis pascentem in agro bestiam, & viridem herbam suauiter manducantem, sagitta semel atq; iterum percutiat, nec tamen loco moueri, aut pascua relinquere vilo modo velit, nõne plurimum miraretur, & bestiam illam supra modum ventri deditam, planèque insanam aut insensatam iudicaret? At tales sunt peccatores, qui nullis Dei vel comminationibus vel poenis ab huius mundi cupiditatibus deterrentur. De quibus sic Propheta conqueritur: *Percussisti eos, & non doluerunt; attriuisisti eos, & reuertunt accipere disciplinam. Indurauerunt facies suas supra petram, & noluerunt reuerti.* Cæterum iustitia Dei contra huiusmodi duros & impenitentes peccatores acerrimè vigilat. Clamat Esaias: *Va qui pradaris, nõne & tu pradaris? va qui spernis, nõne & ipse sperneris? Cum consummaueris*

ueris depradationem, depradaberis; cum fatigatus desieris contemnere, contemneris. Quando perdix rubo inclusa est, & vndique videt canes circumlatrantes, & ad prædam hiantes, supra caput autem in aëre accipitres ad capiendum intentissimos, homines quoque multos fustibus & lignis rubum percutientes, & quolibet ictu mortem minitantes; quo quæso timore misera illa auicula concutietur? Atqui non meliori loco est anima peccatrix, & multorum sibi scelerum cōscia, in hoc corporis ergastulo, quasi in rubo auicula, delitescēs. Videt enim se peccatorum multitudine circumdatam, & conscientiaē flagris incessanter allatrantis, ad exeundum per confessionem compelli; videt se à dæmonibus & principibus aëris huius ad prædam peti, qui perpetuò circueunt, quærentes quem deuorent. Videt Dei iustitiaē ministros, verbi concionatores, perpetuò illos inclamare, vt vel à peccato exeant, vel ad pœnam deposcant. Sed & præter hæc omnia iratum iudicem ipsorum capiti imminere, ignorare non possunt, perpetuò clamantem: *Venient dies in te, & circumdabunt te inimici tui.* Deuorabunt & dilacerabunt te infesti dæmones. Quemadmodum enim columba fugiens ante faciem accipitis insequentis, mutat se de loco in locum, nunc huic nunc illi insidens arbori, vnde rursus mota vepribus se immergit, deinde in cauernis petrarum, aut in densis spinarum se conatur occultare; nec vsquam locum tutum inueniens, ipso motu fatigata, hosti in prædam cedit: eodem modo se habent, qui res præsentis ad stuporem vsque mirantur, quippe qui inconsiderato quodam impetu miserè laborent, nec quicquam omnino firmum aut stabile habeant, sed diuina eos iustitia, conscientiaē terrore, gehennæ metu assiduè persequente, quò se recipiant, aut qua ratione inde se eripiant, nisi vita in melius mutata (quod illis pessima cōsuetudo quodāmodo impossibile fecit) non vidēt. Hunc peccatoris statum describit Dauid, dicens: *Cor meum conturbatū est in me, & formido mortis cecidit super me. Timor & tremor venerūt super me & cōtexerunt me tenebra. Et dixi: Quis dabit mihi pœnas sicut colūba, & volabo & requiescā? Ecce elongaui fugiens, & mansi in solitudine.* Rursum alibi: *Quo ibo à spiritu tuo? & quò à facie tua fugiam? Si ascendero in cœlum, tu illic es; si descendero in infernum ades. Si sumpsero pennas meas diluculo, & habitauero in extremis maris: etenim illuc manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua. Et dixi, forsitan tenebræ conculcabunt me, & nox illuminatio mea in delicijs meis.*

Simile.

Simile.

Damasce. ibid.

cap. 14.

Psal. 54.

Psal. 138.

meis. (*Qui enim malè agit, odit lucem:*) *Quia tenebra non ob-*
scurabuntur à te, & nox sicut dies illuminabitur. Docent hæc
 Scripturæ, nullam esse peccatori requiem, nullum refugium,
 vbi semel Dei patientia in iram versa est. Quare in persona
 obdurati peccatoris dixit Ieremias: *Nos iniquè egimus, & ad*
iracundiam provocauimus, idcirco inexorabilis es. Operuisti in
furore, & percussisti nos: occidisti, nec pepercisti. Opposuisti nu-
bem tibi, ne transeat oratio. Nempe quum vindictæ diuinæ
 tempus aduenit, densa nubes peccatorum nostrorum, omnes
 diuinæ bonitatis rādios à nobis abscondit. Quod significare
 volens Dauid, dixit: *Veruntamen in diluuiò aquarum multa-*
rum, id est, in quadam generalitate peccatorum, non appro-
ximabunt tibi: scilicet, Sancti ad deprecandum. Quanto opere
 verò Deus à peccatore tempore vindictæ separetur, & quàm
 sit tunc ad Deum inaccessibilis aditus, Deus per Ezechielè
 his verbis docere voluit: *Sume tibi sartagine ferream inter*
te, & inter ciuitatem: & obfirmabis faciem tuã ad eam. Docet
 sic peccata diuisisse inter homines & Deum, vt Esaias loquitur,
 talèq; interstitium posuisse, vt sicut per sartagine ferream
 nullus oculus penetrat, sic per peccata nulla Dei misericordia
 transeat. Ex hac consideratione dixit Apostolus, *Horrendũ est*
incidere in manus Dei uiuētis. Sed quæ tandè causa ita rigidũ
 nobis & auersum Deum facit, locus subsequens declarabit.

4. *Eo quòd non cognoueris tempus visitationis tuæ.*

Dilatatio peni-
 tentiæ.

LOCVS moralis contra dilationem penitentiae, aut con-
 uersionis ad Deum tempore oportuno. Habent omnes
 peccatores à Deo, eiusque sanctissima gratia, tempus visita-
 tionis suæ, sicut Hierosolyma in Christi doctrina, exemplo,
 miraculis suam habuit. Nullus est peccator cuius cor Deus
 non pulset, cui conuersionis media non suggerat; etsi alij plus
 alij minùs hanc visitationem accipiant. Qui autem plus, illi
 maius iudicium acceperunt, si eo rectè non vtantur. Acerba
 & grauis fuit populi Iudaici castigatio, quum totus ab Assy-
 riis in captiuitatem duceretur. Sed hanc eius causam assignat
 Scriptura: *Mittebat Dominus patrum suorum ad illos per ma-*
num nuntiorum suorum, de nocte consurgens, & quotidie com-
monens, eo quòd parceret populo & habitaculo suo. At illi sub-
sannauerunt nuntios Dei, & parui pendebrat sermones eius, illi-
debantq; Prophetis: donec ascenderet furor Dei in populum eius,
& esset nulla curatio. Vides quomodo nō cognouerunt tēpus
 visitationis suæ. De hoc conqueritur Ieremias: *Miluus in celo*

Exemplum.
 2 Paralip. 36.

Ierem. 8.

cognouit

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ezech. 23.

ficat, grauiſſimam Dei indignationem exprimat: *Fornicata est super me Ooliba, & insanuit in amatores suos, &c. Propterea tradidi eos in manus amatorum suorum, in manus filiorum Assur, &c. Quod quum vidisset soror eius Ooliba, plus quam illa insanuit libidine, & fornicationem suam super fornicationem sororis sue ad filios Assyriorum prauit impudenter, &c. Vnde mox infert Propheta: Propterea Ooliba, hac dicit Dominus Deus: Ecce ego suscitabo aduersus te omnes amatores tuos, de quibus satiata est anima tua. Et paulo post: In via sororis tue ambulasti, & dabo calicem eius in manu tua. Calicem sororis tue bibes profundum & latum. Eris in derisum, & in subsannationem qua est capacissima. Ebrietate & dolore repleberis, calicem meroris & tristitia, calicem sororis tue Samaria, & bibes illum, & epotabis usque ad feces, & fragmenta eius deuorabis; ubera tua lacerabis, quia ego locutus sum, ait Dominus Deus. Grauiſſimis & significantissimis verbis indignationem Dei exponit Propheta in hoc genere peccati, quod post tam illustrem Dei visitationem committitur. Hec autem omnia in figura contingebant illis scripta sunt vero ad correptionem nostram. Dei visitationem non cognoscere, est iram Dei non prouocare tantum, vt omnia solent peccata, nec accersere tantum, vt grauiora peccata, sed prorsus cumulate aduersum seipsum suscitare, & vt Apostolus loquitur, thesaurizare. Tu (inquit) secundum duritiam & impoenitens cor tuum, thesaurizas tibi iram in die ire. In hoc autem maxime apparet durum & impoenitens cor, quod Dei visitationes non agnoscit, quod Dei patientia, benignitate, doctrina, inspiratione, castigatione, siue in se, siue in aliis, ad terrorem abutitur, ea omnia contemnens aut negligens: An nescis quia patientia Dei, & benignitas ad poenitentiam te adducit? id est, idcirco tibi concessa est, vt ad poenitentiam te adduceret? Hac igitur visitatione abuti, Deum acerbissime offendit, & eius iram thesaurizat. De quo iterum sic Ieremias: Nunquid seruus est Israel aut vernaculus? Quare, ergo factus est in pradam? Vide autem in qualem pradam datus est. Super eum rugierunt leones, & dederunt vocem suam: id est, potentissimi Principes alienigenae, Assyrij, Idumaei, Aegyptij, comminati sunt ei, & exprobrarunt: nec hoc tantum, verum etiam posuerunt terram eius in solitudinem: ciuitates eius exuste sunt, & non est qui habitet in eis. Filij quoque Mempheos & Taphneos, hoc est, Aegyptij, constuprauerunt te usque ad verticem: hoc est, summa ignominia & contumeliis attecuerunt. Sed quare hoc totum? Sequitur: Nunquid non istud factum est tibi, quia*

1. Cor. 11.

Iram Dei thesaurizare.

Rom. 12.

Rom. 2.

Ierem. 2.

quia dereliquisti Dominum Deum tuum, eo tempore quo ducebat te per viam? Hoc est, eo tempore, quo te specialiter visitabat per suos Prophetas, quos ad te misit, per ingentia beneficia quæ tibi contulit, per admirabilia opera, quibus te ab hostibus tuis liberavit? Non dicit Propheta simpliciter quia dereliquisti, sed addit eo tempore, &c. ut intelligas, hoc potissimum esse, unde Dei iram thesaurizamus, quod non cognoscimus tempus, visitationis nostræ.

Simile.

Sapient. 11.

Eccli. 38.

Exemplum.

Iob 10.

Homil. 39. in

Euang.

Visitatio Dei

qualis.

In Sententijs.

Domin. 3. Ad-

uent. text. 3.

Medicum non offendit morbus; sed morbi medicina neglecta, recusata, reiecta, magnopere offendit. Sic Deus, qui dissimulat peccata hominum, nunquam dissimulat duritiam cordis, & neglectas visitationes, quæ sunt medicinæ eius. Sic sæpe ipse non morbus, sed morbi neglecta curatio, corpus interficit. Dicit Scriptura: *Honora medicum propter necessitatem: etenim Deus creavit illum.* Si propter necessitates corporeas honorandus, id est, non contemnendus, diligenter auscultandus est medicus corporis, eiusque visitationis præscripta exactè servanda; quanto infinites magis Dei visitationes, propter animæ necessitatem exactissimè servari debent! Sanctus Iob à Deo castigatus, sensit & cognovit hanc Dei visitationem ad animæ suæ salutem, dicens: *Visitatio tua custodiuit spiritum meum.* Custodiuit, quia cultus virtutum est humilitas, quam illa castigatio mirabiliter auxit. *Praavam mentem* (ait sanctus Gregorius) *omnipotens Deus multis modis visitare consuevit. Nam assidue hanc visitat præcepto, aliquando autem flagello, aliquando verò miraculo. Sed quia visitationis suæ tempus minimè cognoscit, illis in extremo vita inimicis traditur, cum quibus in æterno iudicio damnationis perpetuæ societate colligatur; sicut scriptum est: Cum vadis cum adversario tuo ad Principem in via, da operam liberari ab illo: vel, ut nos legimus, Esto consentiens adversario tuo in via, ne fortè trahat te ad iudicem, &c. Adversarius quippe noster in via est sermo Dei, contrarius nostris carnalibus desiderijs in presenti vita. Hæc ille. Omnis ergo verbi Dei prædicatio, est Dei circa nos visitatio. Nec multo aliter de varia Dei visitatione diuus Bernardus: *Quatuor (inquit) modis visitat nos Deus: Exhibitione præcepti, Asperitate flagelli, Novitate miraculi, Inspiratione subtili.* Harum quatuor prima & postrema omnibus communes sunt; secunda eorum est quos Deus magis amat; tertia quos maximè diligit. Secundam Dei visitationem supra in alia Dominica obiter explicuimus. De prima quoque & postrema, iam aliquoties diximus, quum Dei vocationes, & gratias*

Domin. 2. post

Pentec. text. 2.

¶ 7.

Ser. 17. in Cant.

Domin. 3. Ad-

uent. text. 4.

¶ Aduert. text. 4.

Serm. 74 in

Cant.

Domin. 4. Ad-

uent. text. 7.

Similia.

gratias multiplices circa salutem nostram tractaremus. De postrema quæ omnium est maximè cōmunis, sed rarò à ple-
risque aduertitur, sic diuus Bernardus: *Qui cor suum tradit ad
vigilandum diluculo, ad Dominū qui fecit illum, & in conspectu
altissimi deprecatur; qui votis omnibus studet parare vias Do-
mini rectas facere semitas Dei sui (quod quale sit, & quomo-
do fieri ab vnoquoq; debeat, in alia Dominica explicatū est)*
*ut possit cū Propheta dicere, Oculi mei semper ad Dominū, Pro-
uidebā Dominum in cōspectu meo semper: hic benedictionem ac-
cipiet à Domino, & misericordiam à Deo salutari suo. Visitabitur
profecto frequenter, nec unquam ignorabit tempus visitationis
sua, quantumlibet is qui in spiritu visitat, clandestinus veniat &
furtiuus, ut pote verecundus amator. Hæc ille. Sed & alibi qua-
lis sit hæc Dei visitatio, & quomodo in nobis fiat, per suam
experientiam docet vir sanctus *Quæris (inquit) cum sine omni-
no inuestigabiles vita Dei, unde cognoscam aduenisse Spiritum
eius? Viuus & efficax est, moxq; ut intus expergefecit dormitan-
tem animā meam; mouit, & molliuit, & vulnerauit cor meum,
quoniā durum lapideumq; erat, & malè sanum. Cœpit quoque
euellere & destruere, edificare & plātare, rigare arida, tenebro-
sa illuminare, clausa reſerare, frigida inflammare, necnō & mit-
tere praua in directā, & aspera in vias planas (quod quomodo
Deus faciat in nobis, in alia Dominica dictum est) ita ut be-
nediceret anima mea Domino, & omnia qua intra me sunt, no-
mini sancto eius. Et paulo pōst: *Eo motu cordis intellexi presen-
tiā eius; & ex fuga vitiorum, carnaliumq; cōpressionē affectuum;
aduerſi potētiam virtutis eius; & ex discussione siue redargutio-
ne occultorum meorum admiratus sum profunditatem sapientia
eius; & ex quantulacunq; emendatione morum meorū, expertus
sum bonitatē mansuetudinis eius, & ex renouatione spiritus mei,
percipi utcunq; speciem decoris eius; & ex contuitu horum om-
nium simul, ex paui multitudinem magnitudinis eius. Hæc ille
vir sanctus de visitatione Dei efficaci, ideoque magis perce-
ptibili. Est tamen & frequens admodum Dei visitatio, vbi
tales effectus non subsequuntur, vitio nostro. Nam vt idem
ignis ligna arida faciliter, humida difficillimè adurit: & vt idē
sol ceram liquefacit, lutum indurat; & vt eadē pluuja terram
penetrat & emollit, arenam penetrat quidem, sed non emol-
lit: saxum verò nec penetrat, nec emollit: sic omnino
eadem Dei visitatio in quibusdam est efficacissima, vt duros
emolliat, frigidos accendat, aridos humectet; ab aliis ne co-
gnosçitur quidem nec aduertitur, propter duritiem cordis,***

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sine vlla contradictione, eijcere de templo potuisse. Sola enim
 hac in re autoritate planè diuina utebatur, quæ omnium cor-
 da sic percelluit, vt resistere nec auderem, nec possent. Dein-
 de eo hic doctrinæ modo vsus est, quo nusquam aliàs. Non
 enim sola reprehensione, sed vi quadam & executione exter-
 na, eijciendo de templo, & alia quidem vice, *facto ex funiculis
 flagello percutiendo*, nunc verò, vt Matthæus scribit, *mensas
 nummulariorum subuertendo*, vsus fuit. Quum enim contra
 omnia alia peccata solam doctrinam, vel vt plurimum acrem
 aliquam reprehensionem, cum humilitate tamen & mansue-
 tudine semper coniunctam, adhibuerit; hoc vno in loco &
 peccato etiam disciplinam externam, & castigationem,
 atque præsentem correctionem adhibere voluit. His ergo
 duobus modis docere & inculcare voluit, quantum esset sce-
 lus, templa Dei prophanare, quanto opere ei charus esset tem-
 plorum honor, qui certè totus ad Dei honorem redundat, vt
 & templorum prophanatio ad Dei contumeliam. Quare in
 hoc facto meritò recordati sunt discipuli eius, quod scriptum
 erat, *Zelus domus tue comedit me*. Verè enim qui zelo domus
 Dei tanguntur, qui diuini honoris cura afficiuntur, ab omni
 templorum prophanatione, tanquam à scelere maximo ab-
 horrent. Piorum vox illa est: *Dilexi decorem domus tue, &
 locum habitationis gloria tue*. Impiorum proprium est, templa
 non prophanare modò, sed & spoliare. Exempla in Scriptu-
 ris habes Nicanoris, Antiochi, Balthasaris regis Babylonie,
 eorumque exitus horrendos. Sed & Heliodori audacia tem-
 plum spoliaturi, euidenti miraculo punita est. Quòd si tem-
 plum illud vetus, in quo præter orationis vsum, carnalia vel
 ymbratica erant omnia, tanto in honore haberi Deus vo-
 luit; si vbi Deus Moyse primùm apparuit, terram sanctam vo-
 cavit Deus, & non nisi discalceatum accedere Moysen per-
 misit; si vbi Deus Iacob apparuit, terribilem locum Iacob vo-
 cavit, omni videlicet reuerentia dignum; si sacerdoti Aaron
 & filijs eius præcipiebat Dominus, ne illotis manibus & pe-
 dibus sanctuarium Domini ingrederentur; si nihil immun-
 dum absque varia purificatione vetus illud templum ingredi
 potuit; si *nec vas per templum illud transferri voluit Christus*;
 hoc est, nec in minimo prophano opere violari permisit: ma-
 nifestum est, quantum hodie piaculum sit, templa Christia-
 norum violare aut prophanare. Nam vt *altare habemus, de
 quò edere potestatem non habent qui tabernaculo deseruiunt*:
 sic Ecclesias Dei & templa habemus, in quibus orare non
 licet,

Ican. 2.
 Matth. 21.

Psal. 68.

Psal. 25.

Exempla.

1. Machab. 9.

2. Machab. 15.

Daniel. 5.

2. Machab. 3.

Exod. 3.

Gen. 28.

Exod. 40.

Marc. 11.

Hebr. 13.

licet, qui vel Iudæi, vel ethnici, vel hæretici excommunicati sunt. Et quemadmodum *novum testamentum in melioribus re-* Hebr. 9.
promissionibus sancitum est, nouique testamenti sacrificium tanto est veteribus, quibus omnibus hoc vnum successit, præstantius & excellentius, quanto umbram veritas, figuram res, manna Christus excellit: sic sunt templa nostra illo veteri magis honoranda. Si acriter est puniendus, qui fontem, vnde Simile.
tota ciuitas aquam potandam haurit, veneno inficeret; non secus acerrima pœna dignus erit, qui templa Christianorum violat, ex quibus tanquam ex perenni fonte omnium gratiarum aquas fideles hauriunt. In illis enim sacramenta salutis, verbum prædicationis, orationes publicæ, sacrificia, Christus ipse, fidelibus administrantur. Contra Donatistas, qui altaria subuertebant, eleganter Optatus ait: *Cur con-* Lib. 6. contra Parm.
cidistis precibus viam, & ne ad Deum supplicatio de more solito ascensum haberet, impia manu quodammodo scalas subducere laborastis? Christus quum templi prophanatores flagellis cæ- Ioan. 2.
deret, manifestè ostendit, tales homines seruire genus esse, & flagris dignos, nec iam filiorum Dei, sed seruorum & mancipiorum diaboli loco habendos esse. Hinc Deus apud Prophetam cum magna indignatione dicit: *Quid est, quòd dilectus meus in domo mea fecit scelera multa?* Jerem. 12. quasi diceret: Non est dilectus meus; impossibile est vt sit dilectus meus, aut filius meus, qui in ipsa domo mea, meo nomini & cultui consecrata facit scelera multa. Est exaggeratio grauis. Malum est etiam ab inimico iniurias pati; peius ab amico. Durum est obiter in via ab amico alapam accepisse: durius est, si in domum tuam veniat, vt ibi te percutiat. Graue est, quòd in domo tua te percutit: sed grauius, si sæpe & multum id facit: Totum hoc dicit Propheta, quia dilectus Dei populus, in ipsa domo Dei fecit scelera multa. Tantundem de omnibus malis Christianis dicendum, qui in Ecclesia Dei faciunt insolentias multas. Quòd Mahumetanus aut Paganus Deum offendat, mirum non est. Quòd quilibet Christianus vel in foro Deum inhonoret, turpe & miserandum est. At in propriam Dei domum, in templum eius cultui consecratum, non modò quemlibet Christianum, sed & ipsos Dei sacerdotes, amicos, & notos, & honoratos ministros sic venire, vt ibi Christum percutiant, offendant, inhonorent, hoc maximè miserandum, & summum scelus est. Meritò Exemplum.
Assuerus rex contra Aman exclamauit: *Etiam reginam vult* Hester 7.
opprimere, me presente, in domo mea. Appositè sanctus Chry-

*Homil. 15. in
Epist. ad Hebr.*

Ioan. 3.

Simile.

*Philip. Dix.
Fer. 6. post
Domin. 3.
Quadrages.*

*Genes. 3. 19.
& 7.*

2. Reg. 24.

Daniel. 13.

Simile.

Ioan. 3.

Sostomus: Stat sacerdos Dei, orationem offerens cunctorum. Tu autem rides, nihil timens. Non contremiscis, non colligis teipsum? Et in aulam quidem regiam intraturus, & habitu, & oculis, & incessu, & in cunctis alijs componis & ornas teipsum. Huc autem ingressurus, ubi est aula regis, & talis qualis caelestis est, rides? garris, ambulas, negotiaris, & quiduis potius agis, quam ad quod venire debebas? Vide, obsecro. Dicit Christus de seipso: Filius hominis non venit ut iudicet mundum, sed ut saluetur mundus per ipsum. Et tamen in hoc vno templi eius abusu & prophanatione, quasi solitæ mansuetudinis & aduentus sui oblitus, iudicium exercet, flagello percutit, mensas subuertit, æs effundit, templo eijcit, idque manu propria, & per seipsum. Si Rex à curia in hanc urbem veniret, & suis proprijs manibus delictum aliquod puniret, argumentum esset, quòd illud delictum maximè detestaretur. Venit Christus de cælo, ut suis proprijs manibus templi sui prophanationem, & insolentias in loco sacro puniret. Peccauit Adam, & misit Angelum qui eum è paradiso eijceret. Peccauerunt pessimi Sodomitæ & Gomorrhæi. Misit Angelos, & pluit in eos ignem de cælo. Peccauit totus mundus libidini & voluptati immersus: Pluit aquas de cælo, & diluuiò perdidit. Peccauit Dauid numerando populum, & misit Angelum, qui peste percuteret. Peccauerunt senes in Susannam: misit Deus Danielem puerum, qui iudicium faceret. Solum hoc peccatum suis proprijs manibus punit. Nec Angelos, nec ignem, nec aquas, nec Prophetas mittit, sed ipsemet de eo vindictam sumit. Quum singularum ferè urbium certa sint publicæ iustitiæ loca, & in quibusdam locis certa tantum eius tempora, & vel menstrua, vel trimestria, vel semestria iudicia; si singulare aliquod scelus, insignis proditio, aut immane flagitium perpetratur, anteuertit Princeps vel magistratus iudicij tempus, locum quoque mutat, & vel in ipso foro, vel perpetrati criminis loco, nouis patibulis erectis, publicum supplicium sumit, & iudicium exercet: estque hoc totum argumentum alicuius nefarij sceleris: fit ad maiorem terrorem: docet Principem vel magistratum grauissimè offensum, aut certè Rempubl. maximè & notabiliter læsam fuisse. Idem in hoc Christi facto confidenda. Anteuertit iudicium extremum, in quo omne iudicium dedit Pater Filio, & ubi sedebit Iudex viuorum & mortuorum. Mutat locum, & in ipso perpetratæ insolentiæ loco iudicium exercet. Fecit hoc totum ad maiorem huius sceleris

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Dei contempnitis? Si quis est qui modestus, qui tacitus esse velit, corrumpitis? Atqui incundum colloqui cum familiari. Esto sanè, Non veto. Sed domi, sed foris, sed in balneis fiat. Ecclesia enim non disceptandi, sed discendi locus est. Nunc autem fore nil differt; & si non sit temerarium dictu, fortè nec scena ipsa: adeò prostitutis scortis petulantius qua huc mulieres congregantur, sese comunt & ornant, & sine dubio non paucos hic sollicitant homines intemperantes. Si quis corrumpere matronam conatur, locum hunc maximè idoneum putat. Emere quid aut mercari lubet? magis idonea ecclesia est quàm forum. Sapius enim de his rebus hic quàm in officinis loquuntur. Dicere mala, audire mala vis? etiam hoc frequentius hic quàm foris, Omnia denique hic facilius quàm ecclesiam deprehendas. Hæc rursum ille. Videat hic prudens concionator, an tantus sit domus Dei abusus, tanta prophanatio (quàm alicubi esse non ignoramus) ut hæc oportunè depromere valeat. Alioqui peccatum magis docebit quàm emendabit. Certè surgent Philisthæi, & contemptum nostrum circa Dei domum condemnabunt: Sic enim de illis sacra Scriptura commemorat: *Tulerunt Philisthæi arcam Dei, & intulerunt eam in templum Dagon, & statuerunt eam iuxta Dagon. Cùmque surrexissent diluculo Azotij altera die, ecce Dagon iacebat pronus in terra ante arcam Domini. Et tulerunt Dagon, & restituerunt eum in locum suum. Rursùmque mane die altera consurgentes, inuenerunt Dagon iacentem super faciem suam in terra coram arca Domini. Caput autem Dagon, & due palma manuum eius abscissa erant super limen. Porro Dagon solus truncus remanserat in loco suo. Propter hanc causam non calcant sacerdotes Dagon, & omnes qui ingrediuntur templum eius, super limen Dagon in Azoto usque in hodiernum diem.* Hæc sacra historia quo nos docet. Primum nihil esse commune rebus sacris vero Deo, consecratis cum templis idolorum, & nullum esse posse Deo cum Belial commercium. Secundo, quanta religione templa & idola sua infideles Philistæi conluerint, adeò ut nec limen tangere voluerint, in quo Deo suo iniuriam factam existimabant. Nos autem non solum ab alijs factam templo Dei iniuriam non vindicamus, nec exhorrescimus; verùm etiam ipsi iniuriam facimus, & domus Dei limina impudenter calcamus. Inter alia peccata & flagitia populi Africani, propter quæ horrenda illa Vandalorum persecutio Ecclesiam Catholicam Africanam acerrimè diuexauit, hoc in primis commemorat Saluianus

1. Reg. 5.
Exemplum.

Exemplum.

Massiliensis

Massiliensis Episcopus, ea scelera describens, quæ tantam persecutionis rabiem commoverant: *Ecclesias vel potius De provident. Dei, lib. 3.* *templa atque altaria Dei, minori in reuerentia, quidam habent, quàm cuiuslibet minimi ac municipalis iudicij domum. Siquidem intra ianuas non modò illustrium portarum, sed etiam præsidum, aut prepositorum, non omnes passim intrare præsumunt, nisi quos aut index vocauerit, aut negotium traxerit, aut ipsa honoris proprij dignitas introire permiserit: ita ut si quisquam introgressus insolenter fuerit, aut cadatur, aut propellatur, aut aliqua verecundia atque existimationis suæ labe mulsetur. In templa autem vel potius in altaria atque sacraria Dei, passim omnes sordidi ac flagitiosi, sine ulla penitus reuerentia sacri honoris irrumpunt: non quia non omnes ad exorandum Deum currere debeant, sed quia qui ingreditur ad placandum, non debet egredi ad exacerbandum. Neque eiusdem officij est, indulgentiam poscere, & iracundiam prouocare. Hæc ille. Sanè Vereris Ecclesie disciplina. in veteri Ecclesia hæc saluberrima disciplina viguit, ut proforibus templorum Ostiarij ad hoc initiati excubarent, qui ex sacerdotis præscripto, indignos arcerent; ne vlla templo Dei ex ipsorum cõsortio macula inferretur, neve illi ingredi sinerentur; qui illud prophanaturi verisimiliter viderentur. Templi honor quàm Deo sit carus, ostendit eius vindicta Vindicta Dei circa earum rerum abusum & prophanationem quæ ad templum pertinent, ut vasorum atque ornamentorum sacrarum, natorum rerum sacrarum. vel contumelia, vel direptio. Iulianus senior Iuliani apostatæ auunculus, quum vasa sacra ex ecclesia Antiochena Syriae Sozom. lib. 5. cap. 7. abripuisset; proiectis illis in terram, cœpit petulanter post multas in Christum contumelias, super ipsa vasa sedere. Ac illico post, membrum genitale, & meatus illi quos natura ad necessitatem circa illud dedit, ei contabescunt, & carnes adiunctæ putrescunt, atque in vermes conuertuntur: quo tandem morbo, medicorum omnium operis frustra tentatis, interiit. Felix, thesauri regij sub Iuliano quæstor, sacrorum vasorum magnificentiam cõspicatus, Ecce, inquit, quàm Theodor. lib. 3. cap. 11. & 12. sumptuosis vasis Mariæ filio ministratur. Qui repente flagello cælitus impacto oppressus, sanguinem dies noctesq; ex ore fudit; quo vniuerso exhausto, statim extinctus est, idque antequam aulæ regiae limen transcenderet, ait Chryso- In lib. contra Gentiles tom. 5. Lib. 5. cap. 37. mus, hanc quoque historiam commemorans. In historia tripartita scribitur de quodam Thymelico saltatore, qui vestem sacram, in conferendo baptismo ab Episcopo gestari solitam (quam Cyrillus Hierosolymorum Episcopus famis*

grauissimæ tempore cum aliis ecclesiæ ornamentis diuendiderat) à se emptam, in scena theatri personatus gestabat; subitoq; in theatro diuinitus percussus, quia in religionis contumeliam gestauerat, interit. Tormenta paucorum, exempla sunt omnium. Qui diuini honoris zelum habet, vt Christus sui Patris habuit, dicens: *Nolite facere domum Patris mei domum negotiationis*, nec hæc exempla mirabuntur, sed Dei potius in tam multis hodie sacrilegis patientiam, nec tam temerè Dei templum vel suis insolentis violabunt, vel ab alijs violari sinent.

Ioan. 2.

6. *Domus mea, domus orationis vocabitur.*

Orandum in templis.

Locus moralis de Orationis studio, in templis Deo consecratis potissimum frequentando. Orationes & preces ad Deum factas plus in templo valere, quàm extra templum, Deoque gratiores esse, in altero Promptuario contra hæreticos ex tribus causis ostendimus: simulque hunc esse templorum usum maximè proprium, vt Deus illic per pias preces inuocetur, declarauimus. De ipsius Orationis assiduitate, utilitate, conditionibus requisitis, totaque efficacia admirabili, iam in alijs Dominicis latè diximus. Hic tamen loco proprio pauca addemus, prout Deus dabit. Vult Deus domum suam, templum suum (in quo quomodo & quatenus Deus habitat, vel non habitat, in altero Promptuario explicatum est) non domum auxilij, non domum scientiæ, non disciplinæ, non iustitiæ, non misericordiæ, non denique domum Dei, sed domum Orationis vocari, vt doceat hunc esse potissimum, & maximè principalem templorum usum, in illis assidue Deum orare. Qui igitur in templo non orat, perinde est ac si in conuiuio non edat, in schola non discat, in prælio non pugnet, in itinere non ambulet, in lecto non dormiat. Si domus Dei domus Orationis est, profectò qui hanc domum frequentant, maximè qui in ea ministrant, magni debent esse oratores, non potatores, venatores, negotiatores, &c. Est templum Dei velut pharmacopolium, vnde contra omnia mala, tam corporis quàm animi, remedia petantur & impetrentur. Est quasi inter medios hostes, & hostium gladios inexpugnabile asylum; quò qui se recipit, & officium facit, lædi non potest. Est cella vinaria, imò penu ditissimum Dei, vbi omnia sua bona Deus tibi reposuit; sed instrumentum quo hauries, Oratio est. Sicut vetus populus habebat multas ciuitates refugij, easque

Domini. infra
Ost. Mat. Domi.
text. 5.
Domini. 3. post
Epiphan. text. 2.
Domini. 5. post
Pasch. text. 1.

Similia.

Numer. 35.
Typus.

ita

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

confortio. Ne exeas nisi dimittare. Nam si ante missionem exieris (id est, antequam dicatur: Ite missa est) perinde ac fugitivus reposceris. Totum diem in his qua ad corpus spectans insumis. & duas horas spiritualibus non vacas. Ad theatrum saepe adis, neque inde discedis, donec dimittaris (donec dicatur. Valete & plaudite) & in Ecclesiam ingressus, priusquam divina mysteria peragantur, abis? Hac de causa in vetustissimis Conciliis, Agathensi & Aurelianensi primo cautum est, vt ante benedictionem à sacerdote acceptam, quæ sub finem dari solet, populus è templo non discedat. Adeò proprium & peculiarem Orationis locum templum esse, maiores nostri crederunt.

*Cant. 47.
Cant. 28.*

EVANGELIUM DOMINICÆ

X. POST PENTECOSTEN.

Luca 18.

DIXIT Iesus ad quosdam qui in se confidebant tanquam iusti, & aspernabantur ceteros, parabolam istam. Duo homines ascenderunt in templum vt orarent: vnus Phariseus, & alter publicanus. Phariseus stans hac apud se orabat: Deus, tibi gratias ago, quia non sum sicut ceteri hominum, raptores, iniusti, adulteri; velut etiam hic publicanus. Ieiuno bis in sabbato, decimas do omnium quæ possideo. Et publicanus à longè stans, nolebat nec oculos ad cælum leuare; sed percutiebat pectus suum, dicens: Deus, propitius esto mihi peccatori. Amen dico vobis, descendit hic iustificatus in domum suam ab illo: Quia omnis qui se exaltat, humiliabitur, & omnis qui se humiliat, exaltabitur.

PERICOPÆ Moralis huius Euangelij.

1. *Dixit ad quosdam qui in se confidebant tanquam iusti. Et illud: Non sum sicut ceteri hominum. Contra vanam & pestilentem sui ipsius complacentiam.*

2. *Et aspernabantur ceteros. Et illud: Velut etiam hic publicanus. Contra contemptum aliorum, alteram superbiz speciem.*

3. *Ieiuno bis in sabbato, decimas do omnium quæ possideo. Contra vanam ostentationem bonorum operum.*

4. *Publicanus à longè stans. Peccatori ante omnia miseriam propriam, & longam à Deo distantiam esse agnoscendam.*

5. *Nolebat oculos ad cælum leuare. De verecundia peccatoris ad Deum post penitentiam reuertentis.*

6. *Percutie-*

6. *Percutiebat pectus suum. De contritione cordis poenitenti necessaria.*

7. *Omnis qui se exultat, humiliabitur. De poena superbia.*

8. *Et qui se humiliat, exaltabitur: De certa & amplissima mercede humilitatis.*

1. *Dixit ad quosdam qui in se confidebant tanquam iusti. Et illud: Non sum sicut ceteri hominum.*

Locus moralis contra vanam & pestilentem sui ipsius complacentiam. Vanum & impium est, sibi ipsi quoniam placere, in seipso quoniam gloriari, seipsum iustum, sanctum, doctum, sapientem existimare, & confidenter iudicare; quantumcunque sit verè doctus, sapiens, aut certis virtutibus præcellens. Hoc primum est quod Christus in hoc admirabili Euangelio condemnat, exemplo Pharisei proposito, qui se iustum esse pronuntiabat, & non, sicut ceteros homines, iniustum. Verus Christianus si gloriatur, in Domino gloriatur. Non enim qui seipsum commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat. Nulla ratio est, ut in se quisquam gloriatur. Magna & necessaria ratio est, ut in solo Deo gloriatur, quisquis gloriatur. Primum, quia quicquid homo habet, à Deo habet, non à seipso: *Quid habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis? Non sumus sufficientes cogitare aliquid ex nobis, tanquam ex nobis; sed sufficientia nostra ex Deo est.* Quòd si verò ne ad cogitandum quidem bonum sufficientes sumus, quãto minus ad agendũ! *Sine me nihil potestis facere,* ait Veritas. *Omne datum optimũ, & omne donum perfectum desursum est à Patre luminum.* In nostra potestate, & ex nobis solum peccatum est, boni profusus nihil: *Perditio tua ex te Israël, saluatio tua ex me.* Navis per se descendit in gurgitem, sed per se ascendere non potest, Terra spinas & tribulos per se profert, triticum & bonum granum non, nisi exculta, & humana arte adiuta. *Nunquid ergo gloriabitur securis contra eum qui secat in ea? aut exaltabitur serra contra eum à quo trahitur? At nemo venit ad me (ait Christus) nisi Pater meus traxerit eum. Quomodo si eleuetur virga contra eleuantem se, & exaltetur baculus, qui utiq; lignum est:* Nihil igitur est unde homo sibi complaceat: quia quicquid habet, non ex se, sed ex Deo habet; idèq; non in se, sed in Domino gloriari, videlicet illi gloriam & gratiam referre debet. De quo sic pulchrè D. Bernardus: *Origo fontium & fluviorum omnium mare est, virtutum & scientiarum Dominus Iesus est. Quis enim Dominus virtutum, nisi ipse est*

Vana sui ipsius complacentia.

1. Corinth. 1.

1. Corinth. 4.
2. Corinth. 3.

1 Ioan. 15.
1 Iacob. 1.

Osee 13.
Similia.

Esaia 10.

1 Ioan. 6.

Sermo. 13. in Cant.

Psal. 23.

1. Reg. 2.
Coloss 2.
Simile.

Rex gloria? Sed & iuxta Anna canticum, ipse Dominus scientiarum est. Omnes thesauri scientia & sapientia in eo reconditi sunt. Casta consilia, iusta iudicia, sancta desideria, fontis illius rivuli sunt. Quod si copia aquarum secretis subterraneisq; recursibus incessanter aquora repetunt, ut inde rursus ad visus, ususque nostros iugi & infatigabili erumpant obsequio; cur non etiam spirituales rivuli, ut arua mentium rigare non desinat; proprio fonti sine fraude & sine intermissione reddantur? Ad locum unde exeunt, reuertantur flumina gratiarum, ut iterum fluant. Remittatur ad suum principium caeleste profluvium, quo uberius terra refundatur. Quomodo, inquis? Sanè ut dicit Apostolus: In omnibus gratias agentes Deo. Quicquid sapientia, quicquid virtutis te habere confidis, Dei sapientia; & Dei virtuti Christo deputa. Hæc ille. Qui sic omnia deputat Christo, in seipso gloriari, vel sibi ipse placere non potest.

2. Thess. 5.

Nostra quæ
sunt, à Deo
sunt.

Simile.

Domin. 8. post
Pentec.
Simile.

Simile.

* Domin. 3.

Aduent. text. 8.

Domin. 4. Ad-
uent. text. 6.

Domin. 3. post
Epipl. text. 8.

Domin. Passio.
text. 5.

Domin. 4. post
Pentec. text. 5.

At inquires, Deum agnosco authorem: Sed interim meum est, quod mihi Deus dedit. Sanè tuum est; sed ita tuum, sicut ille tuum esse voluit qui dedit. Voluit autem, ut acceptis eius donis ex illis non superbires, sed potius de recto eorum usu sollicitus esses. Dedit tibi ut rectè utaris, non ut inde glorieris. Pater dat filio pulchrâ vestem, non ut inde superbiat, etiam si à patre datâ agnoscat; sed ut ea utatur vel ad necessitatē, vel ad honestatem. Quicquid à Deo accepimus, sic accepimus, ut reddenda sit ratio villicationis nostræ. quod in alia Dominica explicatū fuit. Ridiculi nobis videntur pueri, qui de noua tunica, aut plumula in galero, sibi vehementer placent, & pulchelli propterea videntur. Sed nos magis Deo & Angelis non ridiculi modo, sed & exosi sumus, qui propter ingenij, prudentiæ, pietatis dona à Deo accepta, inflamur & extollimur, ambulâtes in mirabilibus super nos. Qui ex modico accepto vino, aut etiam mediocri cereuisia inebriantur, ostendunt se debilis esse cerebri, & caput infirmum habere. Qui ex qualibet virtute, quolibet bono opere, aut Dei dono statim extollitur, ostendit se in vera pietate valde paruulum & debilem esse. At verò non modò sibi placere, sed & in ipso confidere, hoc multo & vanius est, & nequius. Sibi enim tribuit quod Deo proprium est, & baculo nititur ficulneo. De hac necessaria humilatione nostri ipsius, & confidentia non nisi in Deo ponenda, iam in aliis * Dominicis aliquoties diximus; sed & infra in alio loco huius Euangelij plura dicemus.

Nunc id vnum annotabimus, quàm singulare præ cæteris omnibus peccatis vitium sit superbia, & sui ipsius complacencia:

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Simile.

Text. 6.

Deinde cætera peccata saltem cum ætate languescunt, & vinci se tandem patiuntur. Libidinem ætas exstinguit, odium & malevolentiam redintegrata amicitia absumit: avaritiam inducta liberalitas profligat: gulam & ebrietatem parsimonia sæpe necessaria, interdum spontanea reprimat. Solius superbię tanta est pertinacia, vt aliis vitiis omnibus profligatis, sola audeat in campo manere, virtutiq̃ue pugnam per totam ætatem inferre. Quemadmodum enim vmbra corpus, nisi vndeouaque corpus illustretur, vt quum in Zenith capitis sol stat, semper consequitur, vel antè, vel retrò, vel ad dexteram, vel ad sinistram: sic superbia virtutem semper comitatur, & ex aliquo latere insidatur, nisi quis ita luce virtutis effulgeat, vt vitiorum tenebris nihil loci relinquat, totusq̃ue & vndique cautus ab omni parte sibi prospiciat: Vide aliã non minùs insignem superbię singularitatem in Dominica 4. Aduentus.

2. *Et aspernabantur ceteros. Et illud: Velut etiam hic publicanus.*

Contemptus aliorum.

*Exemplum.
Hester 6.*

LOcus moralis contra despectum aliorum, alteram superbię speciẽm Hic enim Pharisæus non contentus seipsum laudare, magnifacere, & ceteris omnibus præferre, etiam aspernatur ceteros, & despicit presentem publicanum, eum digito ostentans, ac dicens: *Velut etiam hic publicanus*, eum cõdemnãs vt raptorem, iniustum, adulterum. Omnia enim hæc vitia à seipso remouens, ea publicano impingit. Horrenda hæc est & tetra superbię species, quam Christus in hoc Euãgelio specialiter taxare voluit. Aman à rege Assuero, cui intimus erat, rogatus *quid ei Rex faceret, quem voluerit honorare*, seipsum solum illum esse à Rege honorandum existimabat; ideoq̃ue id honoris genus Regi suggestit, quem ipsemet vehemẽter ambiabat: quo quum se delusum videret, totumq̃ue in pium Mardocheum esse translatum, quem vnum præ omnibus mortalibus despexerat, contẽptuq̃; habuerat, peracto honoris ministerio ex Regis mandato, *festinauit ire in domum suam lugens & operto capite, narrauitq̃; uxori suæ, & amicis omnia quæ euenissent sibi*: sed & eodem die iubente Rege, suspendio interijt, eidem patibulo affixus, quod Mardocheo, quẽ vnicẽ despexit, parauerat. Hic fuit impotentis proximi contemptus infamis exitus. Qui speculum lutulentum inspicit, suam tetram faciem videre nõ potest. Sic peccator, qui

Simile.

qui alios omnes quasi nequiores se contuetur, & non nisi maculas in illis vel videt, vel videre se putat; ille suam ipsius foeditatem nunquā poterit agnoscere. Sāctus David dicebat: *Lauabo inter innocentes manus meas.* id est, opera mea ad exempla iustorum conformabo, illos inspiciam & considerabo; vt, qualia sint facta mea, cognoscam. Superbus autem non nisi sordidos considerat, quibus se præferat; vel sordes imaginatur in alijs, vt suæ excellentiæ opinionem foueat. Bonus Ge-
 deon quum Angelus ei diceret, *Dominus tecum, virorum fortissime,* piè existimans non secus cum alijs Deum esse, quam secum, respondit: *Obsecro mi Domine, si Dominus nobiscum est, cur ergo apprehenderunt nos hæc omnia?* Iustus non cogitat se aliquid præ cæteris habere. Superbus cogitat se omnia præ cæteris obtinere. Vide superbi vocem inanissimā: *Non sum sicut ceteri hominū.* Certè, vt acutè alicubi scripsit Aristoteles, *qui non est sicut ceteri homines, aut aliquid melius est omni homine, sicut Deus; aut aliquid vilius omni homine, sicut bestia.* Eligat vtrum velit homo superbus. Profectò Nabuchodonosor, quia cor eius sic eleuatum erat, vt cæteris omnibus terræ principibus sese anteponeret, hanc à Deo sententiam accepit: *Cor eius ab humano mutetur, & cor bestia detur ei.* Porro ad eum cæterorum despectum plurimos peruenisse, vt se deos esse sibi persuaderent, multa exempla docuerunt, non principum tantum, vt Alexandri Magni, Neronis, Caligulæ, sed etiam philosophorum quorūdam, vt Menecratis cuiusdam, de quo in alia Dominica diximus.

Psal. 25.

Superbi proprium.

Iudic. 6.

Apophthegma.

Dan. 4.

Hic autem aliorum despectus innumera gignit mala. Sicut enim mare, vt mundetur, solet vicina sibi & adhærentia littora foedare, euomens in illa sordes omnes: ita superbus, vt seipsum mundet, vt suam tueatur excellētiam, omnibus alijs maledicit, opprobria aspergit, vitiorum sordes & notas impingit, sicut hîc publicano Pharisæus. Sicut aër visceribus terræ inclusus, exitum sibi quærens, tandem erumpit, & terram ingenti motu quatit, & facit contremescere, multa interim conuoluens & subuertens: sic gloriæ & excellentiæ appetitus superbi hominis animo inclusus, erumpens tandem, multorum famam lædit, multos in fontes opprimit, multis bonis infidiatur, multum tumultum facit.

Dom. Pass. tex. 5. Similia.

Deinde, vt hæc pestis nihil alijs nocementi inferat, ipsum tamen superbū maximis damnis mulctat. Omnia enim quæ fecit bona, disperdit. Vnde diuus Bernardus sic Pharisæū hîc nostrum alloquitur: *Cum te cæteris anteponis: deles quæ feceras*

Serm. 23. super Cant.

opera.

*Esaia 48.**Simile.**Matth. 3.**1. Cor. 10.**Rom 14.**Text. 2.*

opera. Si quid praclarus egisti, debebas dicere: Servus inutilis sum: quod debueram facere feci. Audi quid dicat Deus: Gloriam meam alteri non dabo. Si ergo solus cuncta fecit, quem socium habebit? Cur instaris contra publicanum? qui ideo non habet quod tu, quia non accepit quod tu. Hæc ille. Certè si quis, quia in manu statuarij videns stipitem vilem, contemneret lignum, quia informe videtur, velletque illud in ignem conicere, turpiter erraret; quia artifex nouit illud sic dolare & expolire, ut pulcherrimam ex eo statuam conficiat. Eodè modo si quid aliis deesse virtutis videtur: quo nos fortè non cauenius, non ideo conuenit eos despiciere, quia potest Deus etiam ex lapidibus istis filios Abraha facere. Qui se existimat stare, videat ne cadat. Tu quis es, qui iudicas alienum seruum? Domino suo stat, aut cadit. Stabit autem. Potens enim Deus statuere illum. De hoc aliorum contemptu, vide plura in Dominica 1. post Pentecosten.

3. Ieiunio bis in sabbatho: Decimas de omnium que possideo,

*Ostentatio boni operis.**Simile.**Exempla.**Iosue 9.**Ælianus de var. hist. lib. 7.*

Locus moralis contra vanam ostentationem bonorum operum. Non enim hæc Pharisei opera Christus dānat, sed vanissimi hominis vanam, & stolidam; & importunam ostentationem. Venit in templum oraturus; & à Deo vel peccatorum veniam vel benè viuendi gratiam, profectum, perseverantiam petiturus; quasiq; iam totus plenus ac satur, modicum quod fecerat, ostentat. Ineptus & ridiculus ille esset, qui elemosinam petiturus, se prius annulis, torquibus aureis, & vestibus pretiosis ornaret, existimans ea sibi adiumento fore; talia enim ostendunt eum omnium minimè indigere. Pauperes sua potiùs mala, miseras suas patefaciunt, ut alios ad misericordiam inflectant. Gabaonitæ ut à Iosue gratiam & misericordiam obtinerent, venerunt ad eum, induti veteribus vestimentis, calceamenta gestantes perantiqua & trita, quæ ad indicium vetustatis pitacijs consuta erant. Contra, vana ostentatio odiosa est, & odium prouocat. Cæcus quidam ætate prouectus; venit Lacedæmonem; & cum turgeret superbia, canos suos oculere tinctura conabatur. Itaque quum in conspectum Lacedæmoniorum venisset, ostenso tali capite, exposuit quorum gratia venerat. Confurgens autem Archidamus ius Lacedæmoniorum; Quid (inquit) hic sani diceret, cuius non solum animus, verum etiam caput fucis contaminata

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Moral. lib. 22.
cap. 10.

Ostentationis
gradus tres.

Vbi supra. cap. 8.
Simile.

Similia.

contra Deum altissimum. Ille manum suam ore proprio osculatur, qui opera manuum suarum ore proprio narrat, commendat, buccinat. Qua in re (ait sanctus Gregorius, hunc locum exponens) quis despicitur, nisi is, qui ipsa operandi munera largitur? Nam authoris sui gratiam negare conuincitur, quisquis sibi tribuit quod operatur. Hac est iniquitas maxima; quoniam omne peccatum quod ex infirmitate est, spem nequaquam perdit, quia à superno iudice veniam requirit. Prasumptio autem virtutis propria, tanto grauius in desperatione est, quāto longius ab humilitate. Cumq; vires sibi tribuit operis, ad adiutorium non recurrit authoris. Hæc ille. Tres sunt videlicet huius vanitatis gradus. Primus est, quum letatur in abscondito cor nostrum, & sola cogitatione nobis ipsis applaudimus, memores eorum quæ benè operari videmur. Secundus est, quum etiam in proprias laudes erumpimus, aut certè nostra benefacta cupidè commemoramus, & aliis quasi venalia exponimus, inane laudem captantes. Tertius est eorum qui ab hac duplici stultitia & iniquitate liberi, alienis tamen fauoribus & laudibus exultant. De his tribus sapienter D. Gregorius: Sic profectus est hominum, sicut incrementa esse conspiciamus arborum. Vis quippe futura arboris prius in semine est, postmodum in ortu, atque ad extremum producit in ramis. Sic uniuscuiusque virtus crescit, operantis. Seminatur namque in intelligentia, oritur in operatione, conualescit ad profectus latitudinem. Sed cum quemlibet sua intelligentia extollit, arbor que oriri poterat, in semine putrescit. Cum verò post operationem bonam elationis & ostentationis peste corrumpitur, quasi iam orta siccat. Cum verò neque intelligentia, neque operatio corrumpit, sed fauor laudantium operantis animum euertit, linguarum ventos arbor pertulit; & omne quod in ea robustum creuerat, tempestas fama radicitus euulsit. Hæc ille. Nemo igitur, sua bona prædicare, suas virtutes ore proprio buccinare debet.

1. *Esset quidem Dux supplicio dignus, qui castrum regium sibi vsurparet; sed multo maiori dignus, si regnum ipsum. Sic multum Deo displicet in bonis temporalibus, Deum largitorem non agnoscere; maximè verò, quando, in spiritualibus bonis id fit. Christus enim per gratiam regnat in cordibus fidelium. Amygdalus, prunus, & aliæ quædam arbores, quia præcoces nimium producant flores, sæpius fructu carent. At morus semper retinet fructum suum, quoniã seriùs floret. Stomachus validiùs hyeme quàm æstate cibum cõcoquit: quia calor qui in æstate externa corporis occupat, & per ea diffunditur,*

diffunditur, in hyeme latet in corpore. Aratores post satum
 frumentum gelido tempore gaudent, calidum detestantur;
 quia gelu terra erumpentia gramina cohibet, donec altiùs
 & firmiùs radices agat: at calor statim malè hærentes her-
 bas euocat, & tenuiores, ac minùs fructuosas reddit. Eodem
 planè modo accidit illis, qui bona opera quæ faciunt, intus
 apud se non continent, donec ea Deus manifesta faciat,
quando reuelabit occulta cordium, & laus erit unicuique à 1. Cor. 4.

Deo; sed humano iudicio & commendationi ea exponunt in
 præfenti, vnde apud Deum gloriæ fructum non assequuntur.

Iussit Deus in veteri Lege, vt etfi ex omnibus alijs sacrificijs *Allegoria.*
 quædam pars sacerdoti cederet, thûs tamen totum sibi of-

ferretur. Postea nihilominus apud Esaiam dicit: *Incensum* *Esaiæ 1.*
abominatio est mihi. Vnde hæc tam contraria Dei sententia?

Sanè quia qui incensum offerebant, pleni erant vani-
 tate, immunditia, iniquitate, vt ibidem Prøpheta co-
 piosè describit. Sic displicent Deo quæcunque bona opera
 cum vanitate & ostentatione coniuncta. Sicut optimi cibi *Similia.*

inordinatè sumpti ægritudinem adferunt; venenum verò in
 medicina sumptum, vt in theriaca, sanitatem operatur: sic
 aliqui cum virtutibus ipsis tumescunt, & animæ perniciem
 sibi conciliant, vt hic Pharisæus: alij in peccatis humiliantur,
 vt hic publicanus, & interdum ad maiorem perfectionem
 resurgunt, sicut Dauid, cuius hæc vox erat: *Priusquam hu-* *Psal. 118.*

miliarer, ego deliqui. Qui vas aliquod plenum pretioso li-
 quore portat, quanto ipse liquor pretiosior est, & vas ple-
 nius, tanto maiori cura ac diligentia illud fert, ne quid ef-
 fundat. Eodem prorsus modo, quanto quis virtute plenior
 est, eaque præstantiore, eo attentius cauere debet, & cau-
 tiùs prospicere, ne temere prædicando eas effundat, totum-
 que vas suum euacuet.

Omnis artifex quanto altiùs parietem ædificauit, tanto
 in opere vigilantius & cautiùs procedit, ne cadat. Altitudo
 enim loci, hominis cerebrum naturaliter perturbat, & è
 sublimi despicientem, aliquando præcipitat. Sic iustus
 quanto altiùs spirituale suum ædificium erexit, quanto
 plus in pietate profecit, quanto excelsiorem bonorum ope-
 rum structuram condidit, tanto modestiùs ambulare, tanto
 minùs se vento humanæ laudis committere, tanto pareiùs
 ad inferiora despiciere debet, ne statim ex magna illa alio-
 rum à se distantia inflatus præcipitetur, & sui ipsius ingen-
 tem ruinam edat. Talis videtur eius ruina fuisse, de quo

Apo. 3.

sic in Apocalypsi legimus: *Vtinam aut frigidus esses aut calidus*, id est, aut aperte malus, aut perfecte bonus. *Nunc autem quia tepidus es, incipiam te euomere ex ore meo.* id est, quia aliquas habes apparentes virtutes, sed illis non nisi ad iactantiam abuteris, es in proximo periculo perditionis. Etsi enim frigidus, & omni virtute carens te multo deterior est, tamen facilius sanari potest quam tu, quia peccata sua facilius cognosceret, eo quod omni virtutis fuce careat, tu verò morbum tuum cognoscere (sanus enim videris tibi ipsi) nullo modo potes. Ideo sequitur statim apud diuum Ioannē: *Quia dicis quod diues sum, & locupletatus, & nullus egeo* (hæc est vox iactantis Pharisæi) *& nescis quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus, & nudus.* Tam verè nihil es, & nescis; & quia nescis, incurabilis es. Infirmus, qui se morbo oppressum nescit, medicinam non quærit. Superbus; quia se virtute plenum existimat, Christi gratiam & medicinam non implorat. Quemadmodum nemo vmbrosam prima fronte amœnum, tanta oblectatione pascit oculos, virentium plantarum varietate & densitate, vt videatur non nisi voluptatis causa comparatum; quum intus sit plenum serpentibus venenatis, lupis rapacibus, fortè & latronibus: sic hypocrita, & vanus ostentator sui, cum foris sanctus appareat, propter opéra secundum substantiam bona, oblectat oculos videntium; at intus latet superbia, ambitio, inuidia, cæteraque scelera, indomitarum ferarum more, in miseri cordis silua passim vagantia. Omnia quippe non nisi vanitati seruiunt. Sicut organorum pulsatores, nisi eis ventosos folles quis leuet, nullum penitus sonum efficiunt; & nauæ non soluunt è portu, nisi ventum nacti opportunum: sic planè superbi homines, nisi laudibus efferantur, in virtutis actionem non incumbunt. Hi non rectè facta, sed rectè factorum præmia sequuntur; ac si quis agrum coleret, triticique sementem iaceret, non propter triticum, sed propter varios illos flores qui tritico adnasci solent, spontèque succrescere. Sic enim vera laus virtutem non quæsit, sed vltro sequitur. Sunt etiam hi illis similes, qui quæ longo temporis interuallo, magno studio & labore adepti sunt, aleis, aut pictis chartis ludentes vna horula amittunt. Sic enim iste Pharisæus sua ieiunia, suasque elemosynas vna iactabunda oratione prædegit. Sicut Dauid noluit seruos suos in conspectum eius venire, qui dimidiam barbam rasam habebant, sed præcepit eis manere in Iericho, donec

Similia.

1. nihil es, & nescis; & quia nescis, incurabilis es. Infirmus, qui se morbo oppressum nescit, medicinam non quærit. Superbus; quia se virtute plenum existimat, Christi gratiam & medicinam non implorat.
2. Quemadmodum nemo vmbrosam prima fronte amœnum, tanta oblectatione pascit oculos, virentium plantarum varietate & densitate, vt videatur non nisi voluptatis causa comparatum; quum intus sit plenum serpentibus venenatis, lupis rapacibus, fortè & latronibus: sic hypocrita, & vanus ostentator sui, cum foris sanctus appareat, propter opéra secundum substantiam bona, oblectat oculos videntium; at intus latet superbia, ambitio, inuidia, cæteraque scelera, indomitarum ferarum more, in miseri cordis silua passim vagantia. Omnia quippe non nisi vanitati seruiunt. Sicut organorum pulsatores, nisi eis ventosos folles quis leuet, nullum penitus sonum efficiunt; & nauæ non soluunt è portu, nisi ventum nacti opportunum: sic planè superbi homines, nisi laudibus efferantur, in virtutis actionem non incumbunt. Hi non rectè facta, sed rectè factorum præmia sequuntur; ac si quis agrum coleret, triticique sementem iaceret, non propter triticum, sed propter varios illos flores qui tritico adnasci solent, spontèque succrescere. Sic enim vera laus virtutem non quæsit, sed vltro sequitur. Sunt etiam hi illis similes, qui quæ longo temporis interuallo, magno studio & labore adepti sunt, aleis, aut pictis chartis ludentes vna horula amittunt. Sic enim iste Pharisæus sua ieiunia, suasque elemosynas vna iactabunda oratione prædegit. Sicut Dauid noluit seruos suos in conspectum eius venire, qui dimidiam barbam rasam habebant, sed præcepit eis manere in Iericho, donec
3.
4.
5.
6.

2. Reg. 20.

tota

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Prov. 18.

Luca 15.

Osea 2.

Psal. 21.

Psal. 118.

Simile.

Rom. 12.

Exemplum.

rium propiùs accedere, eo quòd se per peccatù à Deo elongatum esse, multùmque recessisse, humiliter & veraciter agnouerat. *Iustus in principio sermonis accusator est sui.* Si iustus humiliter, multo magis peccator veraciter à sui accusatione incipit; idque non verbis tantùm, sed & factis, totòque corporis gestu. Tale fuit conuersionis principium in filio prodigo. *In se reuersus* (id est, elongatus tam à seipso, qui prior fuerat in domo paterna in statu gratiæ, quàm à Deo, de redeundo cogitans) *Quanti* (inquit) *mercenary in domo patris mei abundant panibus, ego autem hìc fame pereo! Surgam, & ibo ad patrem meum.* Nouerat se longè à patre suo abesse: ideo dicit: *Surgam, & ibo.* Sic in Osea Propheta peccatoris cõuersio describitur. Quum enim peccator peccandi adhuc studio delinitus diceret: *Vadam post amatores meos, qui dant panes mihi, & aquas meas lanã meam, & linum meum, oleum meum, & potum meum;* Dei misericordia volens peccatorem saluum facere, & quærens ouem perditam, contrà sic dicit: *Ecce ego sepiam viam tuam spinis & sepiam illam maceria, & semitas suas non inueniet; & sequetur amatores suos, & non apprehendet nos; & quæret eos, & non inueniet* (hoc est, impedimenta iniiciam, quo minùs liberè pecces, vel tribulationem immittens, vt filio prodigo iam fame pereunti, vel occasiones peccati rescindens, vel oportunitates auferens) *& dicit: Vadam, & reuertar ad virum meum priorem, quia mihi melius erat tunc quàm nunc.* Hic vir prior, Deus est, cui in prima creatione, vel in secunda per Christum regeneratione, anima desponsata est. Ab hoc viro priore anima peccatrix in primo conuersionis puncto se longè distare cognoscit, ideòque reuerti desiderat. Absque hac agnitione desiderium reuertendi nullum est. Peccatores impœnitentes non aduertunt se longè esse à Deo, imò in medijs voluptatibus atque peccatis omnia sibi salua ac tuta promittunt. At vbi primùm cõuersionis studio tanguntur, vident se longissimè abesse à salute, dicentes cum Propheta: *Longè à salute mea verba delictorum meorum.* & agnoscentes illud: *Longè à peccatoribus salus.* Qui in foueam aut fossam decidit, si casu delectatur, optimo loco videtur esse: At vbi primùm emergere cõtendit, tunc demùm se malo loco esse aduertit, & auxiliùm implorat, suæ sibi miseriam conscius. Primus ad indulgentiam gradus est, agnosce delictum, fateri miseriam. Vnde Paulus consulit, dicens: *Non vos defendentes charissimi.* Iudas filius Iacob, licet innocens esset, propter scyphum inuentum in sacco Benjamin, seipsum

seipsum tamen accusauit, vt Ægypti principem flecteret, di- *Gen. 44.*
 cens: *Quid respondebimus domino nostro? Deus inuenit iniqui-*
tatem seruorū suorum. Loquens Propheta Oseas cum populo
 Israëlitico, sic ait: *Conuertere Israël ad Dominū Deum tuum,* *Osea 14.*
quoniam corruisti in iniquitate tua. Sed vnde conuersionis ex-
 ordium sumant, mox explicat, dicens: *Tollite vobiscum verba,*
et conuertimini ad Dominum, et dicite ei: Omnem aufer ini-
quitatem, et accipe bonum, et reddemus vitulos labiorum no-
strorum. Vitulos labiorum vocat Propheta verba humilia,
 quæ à corde contrito exeunt, eiúsque miseriam patēfaciunt.
 In huiusmodi enim verbis lingua & labia quasi mortificātur.
Mansuetorum et humilium semper tibi placuit deprecatio, ait *Iudith 9.*
 sancta Iudith. *Deus enim* (ait Sapiens) *dissimulat peccata homi-* *Sap. 11.*
num propter pœnitentiam. Vide quanta humilitate etiam iusti *Exempla.*
 ad Deum accedunt; vt sic, quid peccatorem facere cōueniat,
 certius intelligas. Abraham volens pro Sodomitis interce-
 dere: *Quia* (inquit) *semel coepi loquar ad Dominū meum, quum* *Gen. 19.*
sim puluis et cinis. Quasi dicat, ne irascaris mihi quòd pro
 alijs oro, quum sim ipse peccator. Sic & Iacob faciebat, quum
 timeret à facie fratris sui Esau: *Domine Deus, minor sum om-* *Gen. 32.*
nibus miserationibus tuis. Nec aliter Dauid, quum iam in altis-
 sima pace maximāq; rerum affluētia regnaret: *Quis* (inquit) *2. Reg. 27.*
ego sum Domine Deus, aut qua domus mea et patris mei, quòd
adduxisti me vsque huc? Sic & socij Danielis in medijs flāmis
 ambulantes Deū, benedicebāt: *Iustus es in omnibus qua fecisti* *Dan. 3.*
nobis, et vniuersa opera tua vera, et via tua recta, et omnia
iudicia tua vera. Deniq; ipse Daniel pro se, & pro pōpulo suo
 oraturus, ab hac humili confessione orditur: *Peccauius, ini-* *Daniel. 9.*
quitatem fecimus, impiè egimus, et recessimus et declinauimus à
mādatiis tuis et iudicijs. Tibi Domine iustitia, nobis autē confusio
faciei. Vides quàm longè stat, & quàm longè se ponit à Deo,
 suam & suorum miseriam agnoscens. Si sic iusti se humiliant,
 quomodo erēcta ceruice stabit impius? Si sic columnæ con-
 tremiscunt, quomodo tabulæ sibi firmæ videntur? Si amici
 & domestici tam timidè fores pulsant; extranei, & à Deo per
 peccatum diuisi, quanto cum tremore ad Deum debent ac-
 cedere? Plura de hoc necessario humilitatis exordio in ne-
 gotio pœnitentiæ, & reconciliationis cum Deo, in alijs iam
 Dominicis diximus, quæ huc referri possunt.

5. *Nolebat oculos ad cœlum leuare.*

Locus moralis de verecūdia peccatoris ad Deum per Verecundia
 pœnitentiam reuertentis. Quum enim iste publicanus peccatoris.

Domin. 3. post
Epiph. text. 8.
Domin. 1. post
Pasch. text. 4.

vt exemplum quoddam pœnitentium à Christo hic propo-
natur; singulæ orationis eius circumstantiæ documentum
præbent. Noluit ergo præ pudore & verecundia scelerum
suorum oculos ad cœlum, id est, ad Deum cœli leuare. Est
dras quum pro populo oraret; cum hac verecundia accessit.
dicebat enim: *Deus meus, confundor, & erubesco leuare fa-
ciem meam ad te, quoniam iniquitates nostræ multiplicatae sunt
super caput nostrum.* Magdalena peccatrix, indignam se re-
putans quæ faciem contra Christum leuaret, *stetit retrò secus
pedes Domini.* Rex Manasses in sua oratione sic loquitur:
*Non sum dignus intueri, & aspicerè altitudinem cœli præ multi-
tudine iniquitatum mearum.* Appositè Propheta Ieremias:
*Quomodo cōfunditur fur quando deprehenditur, sic confusi sunt
domus Israël, ipsi & reges eorum, principes, & sacerdotes, &
propheta eorum, dicentes ligno, Pater meus es tu.* Hoc est, sic
confundi deberent. Alioqui tanta erat eorum impudentia,
tanta est quorumlibet peccatorum qui in malitia sua obsti-
nati sunt, pertinacia, vt de illis verum sit, quod idem Prophe-
ta de illis alibi dixit: *Frons meretricis facta est tibi, nolusti eru-
bescere.* Sicut mulier à viro in adulterio deprehensa maximè
cōfunditur: sic anima peccatrix violata tunc cum Deo, cō-
fundi debet. Mulier illa sanguinis profluuium passa, non au-
debat coram ad Christum accedere, sed retrò veniens; *sim-
briam tantum vestimenti tetigit, & sanata est.* Cùm Asael
frater Ioab Ducem Israelitici populi Abner fugientem inse-
queretur, dixit illi Abner: *Recede, & noli insequi, ne compel-
lar te confodere cum terra, & non potero leuare faciem meam
ad Ioab fratrem tuum.* Si propter occisum in bello, idque in
suâ necessaria tutela, sic vultus potentis ab ipsis potentibus
formidatur; quanto magis Dei Patris facies timenda nobis
est, ne ad eum oculos leuare audeamus, postquam peccato
lethifero, Filium eius vnicè dilectum iterum crucifiximus
vt Apostolus loquitur! Est autem hæc verecundia non minùs
peccatori utilis quàm necessaria. Vnde sic de ea D. Ambros.
*Plurimum suffragatur reo verecunda confessio, & pœnam, quæ
defensione evitare non possumus, pudore subleuamus.* Et iterum
aliò in loco: *Quem commissi pudet, nescit postea tale aliquid
committere, unde similiter erubescat.* Hæc ille. Habes plura
in loco proximè præcedente.

6. Percutiebat pectus suam.

OCVS moralis de contritione cordis pœnitenti neces-
saria, quàm hac externà pectoris tunctione publicanus
profite-

Exempla
2. Esdr. 9.

Lucas 7.
Oratio Manas.

Ierem. 2.

Ierem. 3.
Simile.

Exempla.

Matth. 9.

2. Reg. 2.

Act. 6.

2. Psal. 37.

Apolog. David,
cap. 9.

Contritio cor-
dis pœnitenti
necessaria.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

In Comment.
ibidem.

Psal. 118.

Sermo. 5. de
lapsis.

Homil. 50. En-
chirid. cap. 65

Past. cura, par. 3.
Admonuit. 31.

Homil. 7. ad pop.
Antioch.

Homil. in Mar.
Iuit.

Domin. 9. post
Pentec. text. 1.

Superbiæ pœ-
na.

*desiderium nouæ vitæ, sed æmulationem gloriæ Dei, vt per nouam vitam eum glorificetis, quem peccato inhonorastis, sed vindictam. In seipso enim vindicat (ait Ambrosius) qui se causa delicti affligit. Quod ita sanctus Dauid fecit, vt diceret: Exitus aquarum deduxerunt oculi mei, quia non custodierunt legem tuam. Hunc igitur de peccato dolorem, vt certum peccati remedium, vt Deo sacrificium acceptum, vt iustam offensæ vindictam, diligenter iuxta Scripturas docent sancti Patres. Cyprianus plenam pœnitentiam vocat *qua dolentis & lamentantis animi probat mœstitiã*: & eorum cæcitatem grauius reprehēdit, qui nec agnoscunt delicta, nec plangūt. Augustinus ait, *satisfieri Deo per pœnitentiã dolorem*. Et iterũ: *Pœnitentiã certam non facit, nisi odium peccati, & amor Dei: quare in pœnitentiã non tam consideranda est mensura temporis, quàm doloris*. Et D. Gregorius: *Nequaquam satisfacimus si ab iniquitate cessamus, nisi voluptates quas dileximus, è contrario appositis lamentis insequamur. Neque enim Deus nostris cruciatibus pascitur, sed delictorum morbos medicamentis contrarijs medetur. Quod adeò verũ est, vt verissimè scribat Chrysostomus: Tristitiã nobis Deus non ob aliud indidit, nisi propter solum peccatum. Quod alio in loco latiùs ex eo deduximus. Horum sententiæ accedit sanctus Basilius: *Fle super peccato: peccatum luctus est & implacabilibus lamentis dignum. Ob peccatum profluant effusissima lachrymæ, nec desinat ex imo pectoris recessu iugiter prosilire suspiciosus gemitus. Flebat Paulus inimicos crucis Christi: flebat Ieremias internecionem peruentis populi: flebat Dauid, & dixit: Defectio tenuit me pro peccatoribus derelinentibus legem tuam. Plura huc pertinētia vide suprã in alia Dominica. Hæc sacræ Scripturæ, hæc sanctorum Patrum manifesta doctrina est, dolorem cordis, sanando peccato necessarium esse. Sic publicanus iste acerbissimo peccati dolore tactus, percutiebat pectus suam.***

7. Omnis qui se exaltat, humiliabitur.

L O C V S moralis de pœna superbiæ. Reddit Christus causam cur Pharisæus cum omnibus suis virtutibus cõdemnatur, & in domum suam descendit non iustificatus. Quia videlicet seipsum exaltauit, seipsum prædicauit, seipsum glorificauit, in seipso sibi complacuit, in seipso confidebat, tanquam ex seipso iustus. Hæc sententia cum altera illi coniuncta (*Qui se humiliat, exaltabitur*) ter à Christo in Evangelio repetitur, vt eam tum tanto certius verissimam esse intellige-

intelligeremus, tum intellectam memoriæ firmiùs impres-
 sam teneremus. Nam & bis à D. Luca, & semel à sancto *Luce 14. & 19.*
 Matthæo diuersis vicibus à Christo pronunciata legitur. *Matth. 23.*
 Tanto igitur adhuc diligentius pertractanda est, etsi de hoc
 argumento iam in aliis Dominicis iterum atque iterum di-
 ctum sit: sicuti in duobus primis huius Euangelij locis an-
 notatum est. At primùm non dicit Christus, *Qui exaltatur;* *Se exaltare*
 sed, *Qui se exaltat.* Non potestas aut status, sed elatio, & va- *quid.*
 na sui ipsius exaltatio condemnatur, quocunque ea modo
 fiat, siue per ambitionem, & desiderium celsitudinis, siue per
 vanam complacentiam acquisiti honoris, siue per despectũ
 aliorum, siue per confidentiam & gloriationem in seipso.
 Tot enim modis homo se exaltat per superbiam: & tot mo-
 dis Deus irritatur vt superbientem humiliet. Angelos super. *Exempla.*
 bientes, & seipsos exaltantes, ad ima detrusit Deus. Dauidẽ, *2. Petr. 2.*
 quia eleuatum est cor eius, & iussit populum numerari, vt *2. Reg. 24.*
 gloriaretur in potentia, acerba peste imminuto populo pu-
 niuit. Chore, Datham, & Abiron, quia seipsos exaltare vo- *Numer. 16.*
 luerunt, dicente illis Moyse; *Multum erigimini filij Leui,* viui
 in infernum descenderunt: Alia ex Scripturis exempla alibi *Similia.*
 prolata sunt. Nummus qui descendit in statera, in thesau-
 rum mittitur; qui verò ascendit, reprobatur. Sic superbi re-
 probantur à Deo. *Et ipsi* (inquit Dauid) *de manu tua repulsi* *Psal. 72.*
sunt, & proiecisti eos dum alleuiarentur. Sicut lanx trutinæ, *2.*
 quanto leuior est, tanto amplius sursum ascendit: sic quanto *3.*
 homo vanior est & inanior, tanto se exaltat magis. Sicut
 fauusteo plenior melle esse solet, quo in imo magis aluea-
 rio resederit, & quanto excelsior est; tanto ferè inanior cõ-
 spicitur: ita superbus & arrogans inanis à Deo relinquitur,
 humilis gratia repletur. *Esurientes impleuit bonis, & diuites*
dimisit inanes. Aquila in altum admodum testudinem eleuat, *4.*
 indè ue inter immania saxa, vt cibum extrahat, miserè
 præcipitat. Sic in persona superbiorum dicit Iob Deo: *Ele-* *Iob 30.*
uasti me, & quasi super ventum ponens me, allisti me validè.
 Vnde Sapiens: *Ante ruinam exaltatur cor hominis.* Luctator *Prouerb. 18.*
 vt aduersarium fortiùs deiiciat, eum sursum in aërem leuat. *5.*
 Sic superbus, vel à seipso, vel à diabolo exaltatur, vt grauiori
 casu ruat. Esaias Propheta quum de superbo dixisset, *Nun-* *Esaias 10.*
quid gloriabitur securis contra eum qui secat in ea, &c. subiun-
 git: *Propter hoc mittet dominator Dominus exercituum in*
pinguibus eius tenuitatem, & subtus gloriam eius succensa ar-
debit quasi combustio ignis. Docet citò & acerbè periturum,

Exempla.

Esaia 37.

Ezech. 28.

Ezech. 31.

Esaia 16.

Paulus à Pala-
cio in cap. 23.

Math.

1.

Iob 41.

Apocal. 16.

3.

Eccles. 10.

Genes. 16.

4.

qui contra Deum superbit, seipsum exaltans. Ad Sennacherib verò regem Assyriorum, qui per Rabfacem seruum suum exprobrauerat ciuitati Hierusalem, & Deo habitatori eius, sic per Prophetam Deus loquitur: *Cum fureres aduersum me, superbia tua ascendit in aures meas. Ponam ergo circulum in naribus tuis, & frenum in labijs tuis, & reducam te in viam per quam venisti.* Porro ad principem Tyri sic per Ezechielem Deus loquitur: *Eo quòd eleuatum est cor tuum sicut cor Dei, idcirco ecce ego adducam super te alienos robustissimos gentium: Interficient te, & detrahent te; &c.* Sed & Pharaoni principi Ægypti similiter comminatur Deus: *Pro eo quòd sublimatus est in altitudine, & dedit summitatem suam virentem atq; condensam, & eleuatum est cor eius in altitudine sua; tradidi eum in manus fortissimi gentium, faciens faciet ei. Iuxta impietatem eius ereci eam.* Alexander Magnus, quum Dario dimidium regni sui offerenti responderet, nec terram duos soles, nec Asiam duos reges ferre posse; non ita multo post in florenti ætate moritur, veneno sublatus. Contra superbus Moabitas sic intonat Esaia: *Audiuimus superbiam Moab. Superbus est valde. Superbia eius, & arrogãtia eius, & indignatio eius plus quã fortitudo eius. Idcirco ululabit Moab ad Moab, uniuersus ululabit.*

Sed exemplorum non est numerus. Causas breuiter annotabimus. Deus est purissima veritas: non potest igitur non maximè odisse mendacium. At mendacium grauissimum est, putare te aliquid esse, quum nihil sis. Nec obstat, quòd pari ratione iniustitia erit maximè quoque Deo exosa, quia Deus est iustitia. Grauior enim est corruptio quæ in fundamento latet, quàm quæ in tecto aut pariete. At putare te aliquid esse quasi ex te, quum nihil sis, corruptio quædam est in ipso esse, ac fundamento omnium virtutum atque operationum. Rursum superbia vexillum diaboli est. *Ille enim est princeps super omnes filios superbia.* Odit igitur Dominus eos qui caractere bestia sunt insigniti. Deinde, qui se exaltat, necesse est vt alios deprimat, veluti qui cubito omnes deiciat, vt primum in theatro locum obtineat. Omnibus ergo bellum indicit superbus. Meritò igitur odibilis Deo & hominibus superbia. Meritò cuiusuis manus contra eum, postquam manus eius contra omnes est. Iam verò originem suam inquirat superbus. Genus, opes, fortuna fundantur in corpore: virtus, eruditio, pietas, scientia, fundantur in anima. At hæc nõne ex nihilo creatæ sunt? Egrègium verò celsitudinis fundamentum. **Quomodo se exaltat**

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

globus ille grandior, tanto fit vanior. Sic impius quo magis exaltatur, eo magis deficit. Sicut in area extollitur palca super granum, non quòd sit dignior, sed quòd sit leuior: sic in hac vita superbus fertur super humilem, non propter virtutem, sed propter vanitatem.

Eccli. 10.
Parabola.

Matth. 7.
Ioan. 10.
Matth. 23.

Luca 14.

Exempla.

Simile.

Natural. hist.
lib. 2.

Psal. 67.

Verissimè qui se exaltat, humiliatur: quia sese exaltando, peccatum incipit, & virtutem abrumpit. Nam vt *initium omnis peccati superbia*; sic ruina omnium virtutum est arrogancia, vt in superioribus ostensum est. Volebant duo homines ingredi in magnificam aulam per postem depressum. Vnus se inclinans, transiuit: alter erectus, & magno impetu se intrudens, leso grauiter capite, cedit retrò. Hęc magnifica aula est domus cælestis, cuius *via arcta & angusta est*, cuius ostium humile & depressum est: *Christus enim est ostium, mitis & humilis corde*. Qui se humiliat, in eam intrat: qui se exaltat, reiicitur, & in terram, imò in infernum cadit. Docet nos Christus: *Cùm inuitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco, ne fortè honoratior te sit inuitatus ab illo, & veniens is, qui te & illum vocauit, dicat tibi, Da huic locum; & tunc incipias cum rubore nouissimum locum tenere*. Hęc nuptiæ, sunt *nuptiæ Agni, & cœna magna* ad quam omnes inuitati sumus. Qui se exaltans vult primo loco accumbere, cum ignominia detrudetur in infimum. Talia iudicia exercuit Deus in Abimelech filio Gedeonis, in Absalone regnum patris affectante, in Athalia regnum occupante, in Adonia paternum quoq; regnum ambiente, in Vasthi regina Assuero viro parere nolente, aliisq; multis supra in hoc Euangelio, & in alia Dominica commemoratis. Sicut in hyeme frigore vigete, & estate nimio calore omnia inflammante, raro cadunt ingentia fulmina, vt refert Plinius, sed vere & autumno quando aër est serenus & tranquillius: sic ærumnæ & calamitates à Deo immissæ, non eos quærunt, qui in humili statu laborant (nisi rariùs ad probationem & maiorem ipsorum gloriam) sed illos repente vulnerant impetu & dericiunt, qui in tranquillo prosperitatis superbia extolluntur, & inani mundi gloria insolent. Non gloriatur fumus quia ascendit, nam ascendendo euanescit. Vnde Propheta regius: *Sicut deficit fumus, ita deficient. Adeò semper verum est: Omnis qui se exaltat, humiliabitur.*

8. Et

8. *Et omnis qui se humiliat, exaltabitur.*

Locus moralis de certa & amplissima humilitatis merce-
 de. Hūc locum etsi in alijs Euāgelijis iam semel atq; ite-
 rum tractauimus, tamen, propter saluberrimę huius doctrine
 explicationē vberiorē, quædam hīc addemus, prout Deus da-
 bit. Nō qui simpliciter humiliatur, puta propter peccata sua,
 vel ab extrinsecō quod inuitus patitur; sed qui seipsum humi-
 liat, ille exaltabitur à Deo, siue in hac vita, siue in altera. Sed
 quia de humilitate sæpe diximus, & nunc iterum dicendum
 est, in quo illa cōsistat, deq; eius gradibus pauca ad captū po-
 pularem annotabimus. Vt in omni virtute & pietatis actio-
 ne, sic in humilitate tres sunt hominū gradus: primus est in-
 cipientiū, secundus proficientiū, tertius perfectōrū. Quū au-
 tem humilitas duplex sit, siue quoad alios, siue quoad se-
 ipsum, in vtraq; specie tres hi gradus inueniuntur. Circa hu-
 militatem quoad alios, incipiens & vulgaris Christianus pa-
 ratus est maioribus suis, siue ætate, siue scientia, siue virtute
 deferre, seq; submittere, eorū aut mandata iusta tolerando,
 aut etiā consilijs, vbi res postulat, obsequendo; nec se vnquam
 præfert æquali. & hæc est necessaria humilitas. Proficiens ve-
 rò & melior Christianus etiā æqualibus suis, siue ætate, siue
 scientia, siue virtute deferre, seque inferiorē iudicare, eorum
 quoq; consilia nō aspernādo, non dubitabit: minoribus quo-
 que suis suo se iudicio non præferet. & hæc est humilitas à
 Christo & Apostolis laudata & commēdata; quā sanctus Au-
 gustinus vocare solet *propriam disciplinā Christianorum*. Nam
 prima officiosa magis est quàm pia, ipsiq; ethnicis cōmu-
 nis. Perfectus verò Christianus, & qui proximè sequi Chri-
 stum cupit, etiā minoribus suis, quocūque respectu huiusmo-
 di, se submittere, se inferiorē & deteriorem iudicare nō vere-
 bitur, eisdē etiā, si res postulat, vel consulentibus morem ge-
 rere; vel etiā iubentibus quæ licitè & honestè iūberi possunt,
 parere paratus. Hæc est heroica & excellens humilitas, quam
 Christus redēptor in sua benedicta persona primus exercuit,
*ueniens ministrare, non ministrari, lauans pedes discipulorū suo-
 rum, subditus patri putatio: quā etiam imitatus est Paulus, fa-
 ctus omnibus omnia, vt omnes lucrifaceret; & sic inter fideles
 conuersatus, vt dicerent Corinthij: Præsentia corporis infirma,
 epistola fortes: propter humilem ipsius inter eos conuersatio-
 nem. Ad hāc hortatur Scriptura, & huius maximè exaltationis
 merces reprōmittitur, etsi etiam de secundo gradu verissimū
 sit,*

Humilitatis
amplissima
merces.Humilitatis
gradus & par-
tes.

Epist. 56.

Christi humi-
litas.

Matth 20.

Ioan. 13.

Luca 2.

1. Cor. 9.

2. Cor. 10.

Humilitas
quoad seipsū.

fit, quod qui sic se humiliat, exaltabitur, vt mox ostendetur. Circa alteram humilitatis speciem quoad seipsum in vnoquoque, incipiens & vulgaris Christianus de nullis suis bonis sibi placet (contrarium enim superborū est, vt ex dictis patet) culpā quoque suā facilè agnoscit (alioqui enim impius est, & grauius, imò immedicabiliter peccat) & hæc est humilitas veritatis, vnicuique necessaria, solo rationis lumine perspicua. Proficiens & melior Christianus culpam suā, etiam vbi non est, agnoscit, & quod de seipso humiliter credit, hoc etiā ab alijs de ipso iudicari libenter permittit. & hæc est humilitas charitatis, qualē Christus habuit, dicens: *Discite à me quia mitis sum, & humilis corde*, id est, paratus ab alijs vilipendi: et si in Christo ac nobis hoc discrimē sit, quòd ille sola voluntate ita se humiliāuit, & *improperia exprobrantiū ceciderūt super eum*, quia sic voluit: nos verò necessitatem habemus sic humiliādi nos; quia nostro vitio id vt plurimum meremur, vt alij nos vilipendant & despiciant. Nostro tamen vitio talis despectus prouocandus non est, *nec offensionem dare proximo debemus*: Sed vt tales ab hominibus iudicemur, quales coram Deo & conscientia nostra sumus, id verò Christiana humilitas flagitat. Alioqui de numero illorum fueris, qui apparere boni quàm esse mallerent. Perfectus autem in hoc genere, quum sit omnium optimus, se omnium esse pessimum arbitratur; qualis maximè erat vir ille incomparabilis sanctus Franciscus, vt alibi annotauimus. Qui se humiliat secundo modo, exaltabitur; sed magis qui tertio modo. Sic se humiliāuit sanctus Ioannes Baptista, dicens: *Non sum dignus corrigiam calceamenti eius soluere*. Sic diuus Petrus: dicens: *Exi à me Domine, quia peccator ego sum*. Sic Centurio ille: dicens: *Domine, non sum dignus vt intres sub tectum meum*. Quæ omnia loca in alijs iam Dominicis tractauimus. Hac ergo explanatione præmissa, verba Christi elucidanda sunt.

Matth. 11.

Psal. 68.

2. Cor. 6.

Ioan 1.

Luca 5.

Matth. 8.

Similia.

Qui se humiliat, exaltabitur, eo quòd humilitas virtus est, vt in se præstantissima, ita Deo gratissima. Sicut enim quanto profundior est puteus, tanto eius aqua est dulcior: sic quanto quisque humilior fuerit, tanto Deo gratior est. Sicut lanx trutinæ quanto plenior & grauior, eo descendit magis: sic anima virtute & vera pietate plena se humiliat magis iuxta id quod scriptum est: *Quanto maior es, tanto te humilia in omnibus, & coram Deo inuenies gratiam*. Et expende causa quas subiungit Scriptura: *Quoniam magna est potentia Dei solius, &*

Eccli. 3.

ab

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ezech. 17.
Similia.

riam, sed in humilitate superiores sibi inuicem arbitrantes, non quæ sua sunt singuli considerantes, sed ea quæ aliorum. Sic ille ad humilitatem, & (quæ sine ea non est, imò per eam & generatur, & conseruatur) ad pacem, ac charitatem fraternam adhortatur. Dicit Deus apud Prophetam: *Ego Dominus humiliavi lignum sublime, & exaltaui lignum humile.* Humilitas est gossipium, in quo conseruatur, virtutum moschus, præstantissimum spirans odorem. Sicut in arte Arithmetica quædam notula est, quæ vocatur siphra, quæ nihil valet, sed facit valere, & auget valorem quum nullum ipsa habeat, coniuncta enim vnitati, facit decem, & cõiuncta denario numero, facit centum, ac denique coniuncta centum, facit mille: ita planè humilis animi submissio, suiq̃ue abiectio, quum ex se in hac vita nihil apud homines valeat, sitq̃ue res sua natura abiectissima, & nullius valoris, tamen facit omnes alias virtutes apud Deum valere; & coniuncta vni virtuti, facit valere decem, vt hîc in publicano vni orationi coniuncta; coniuncta pluribus virtutibus, facit infinitè valere, vt in beata Virgine, Ioanne Baptista, diuo Petro, aliisque humilitate insignibus fecit, sicuti in alia Dominica explicatum est. Sicut prima materia omnium formarum capax est; quo autem quæque materia plures formas iam habet, eo minùs nouarum capax est: sic anima humilis nihil sibi attribuens, omnium Dei gratiarum capax est; & sicut tabula rasa, omnes à Deo figuras capit. Quo autem quisque sibi plus tribuit, eo minùs à Deo gratiarum capax est. Hinc Scriptura: *Iuxta est Dominus his qui tribulato sunt corde, & humiles spiritu saluabit.* Et iterum: *Quoniam tu populum humilem saluum facies, & oculos superborum humiliabis.* Vix aliud frequentius docet Scriptura.

Psal. 33.

Psal. 17.

Lært. lib. 1.

Simile.

Causæ cur
humiles ex-
altentur.

1.

Illud admiratione dignum est, ipsos etiam Gentiles hoc videre potuisse, quod post tot diuini Spiritus oracula, vix adhuc nos Christiani credimus; certè ita passim superbimus, vt nihil minùs credere videamur. Chilo enim Lacedæmonius interrogatus ab Æsopo quid ageret Iupiter, respondit: *Excelsa humiliat, & humilia extollit.* Magni artifices, quo maiorem sibi gloriam parent, viliores materiam pulcherrimo operi subiiciunt. Deus vt pulcherrimum opus faciat, humiles & abiectos exaltat. Omnes res exiguæ aspectum nostrum magis oblectare solent, & elegantiores videntur, exiguus puer, vitulus, catellus. Qui Homeri Iliada in nuce vna conclusit, mirabile opus fecisse videbatur. An hic instinctus

ex

ex diuino emanauit, cuius illa vox est: *Nisi efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum caelorum?* Paruulis delectatur Deus. Rursum ideo Deus humiliatum exaltat, quia genitrosum & magnificum est. Regia enim & magnifica vox est: *Parcere subiectis, & debellare superbos.* Quod leoni principi animalium in more est, qui nec hominem, nec bestiam laedit ante pedes prostratam. Porro quum Deo proprium sit misereri, miseros quaerit, quorum misereatur: eos videlicet, qui se miseros profitentur & agnoscunt, quod soli humiles faciunt. Imò cum nulla in Deo maior sit virtus, quam misericordia, & bonitas sui diffusiva, nihil magis amat quam humiles, in quos se effundat; sicut homo liberalis & largus, eis maximè delectatur, quibus se liberalem praestare potest. Fontes & flumina non per accliuia decurrunt, nec montes petunt, sed per decliuia & valles labuntur. Sic omne datum optimum de sursum est, descendens à Patre luminum. Si descendit ergo in humiles, non in elatos. Sed & ex parte nostra, humiles soli sunt diuinæ gratiæ capaces. Ait Christus de sua gratia: *Si quis biberit ex hac aqua, fiet in eo fons aqua salientis.* Si salientis, ergo ex imo loco saliet: ergo ex humili corde. Ideo non dixit currentis, aut defluentis, sed salientis. Rursum. *Flumina de ventre eius fluent aqua uia.* Si de ventre, qui locus infirmus & abiectus est, certè in humilem & abiectam sui ipsius considerationem deriuabitur gratia infusa. Ideo non dixit, ex capite, ex pectore, sed de ventre fluent. Iam verò si Christus non nisi per humilitatem exaltatus est (*Humiliauit enim semetipsum usque ad mortem, &c. propter quod & Deus exaltauit illum, &c.*) tu, qui te Christi membrum profiteris, insanis, si alia via te exaltandum putas. Non est discipulus super magistrum, nec seruus maior domino suo. Denique in caelo tota curia humilium est. Omnes enim illic procidunt in facies suas, mittentes coronas suas in conspectu Agni. Vnicum illic negotium est, perpetuum humilitatis exercitium, quo Deus laudatur de beneficijs acceptis. Noli putare superbos in militia, triumphaturos in humilitate. Hinc Sapiens: *Vbi humilitas, ibi sapientia, & simplicitas iustorum diriget eos.* Hanc viam ad caelum Deus constituit. Noli aliam quaerere.

At enim alia Scriptura dicit: *Noli esse humilis in sapientia tua, ne humiliatus in stultitiam seducaris.* His verbis nostris temporis Pharisei abutuntur, ut suum supercilium speciosè tueantur. Sed sensus est: Noli esse deiecti animi, & pusillani-

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

Ecli. 7.

Ecli. 11.

Exempla.
Daniel, 2.

Gen. 41.

In Registro,
lib. 7, epist. 64.In vita eius
apud Surium,
tom. 1.Tom. 1 pag.
2007.

Marc. 7.

mis, qui in authoritate & officio constitutus es, *ne non valeas perrumpere iniquitatem*; vt eadem Scriptura alibi dicit. Datae potestatis iustam administrationem, non superbi animi elationem, aut externum fastum ac typhum hæc Scriptura docet. Imò eadem Scriptura paulo aurè dixit; *Sapientia humiliati exaltabit caput illius, & in medio magnatū cōsedere illum faciet*. Sapiens enim seipsum humilians, vel etiam ab alijs humiliatus, nihilominus tamen in sapientia sua manens, exaltabitur. Exemplum primi, Daniel, qui protestatus se non ex sua sapientia, sed ex Deo arcana reuelare, à Nabuchodonosor exaltatur. Exemplum posterioris, Ioseph, qui venditus, incarceratus, & maximè humiliatus, exaltatur à Pharaone. Sed dictum illud Ecclesiastici, aurea illa diui Gregorij Papæ sententia explicat, qua dicit: *Quum culpa non exigit, omnes secundum rationem humilitatis æquales sunt*. Docet, omnes totius orbis Episcopos Sedi Apostolicæ Romanæ ita subditos esse, vt quum authoritate contra delinquentes Episcopos, vel alios quosuis vtendum est, & ex officio aliquid agendum, tunc quidem non humiliari in sapientia sua, sed pro authoritate qua pollet, rem præsentem agere, & superiorem se ostendere Pontificem debere (quod & in quouis alio superiore, suorum respectu subditorum, locum habet) at verò extra hanc causam perpetuam semper humilitatem seruare, seque cæteris omnibus æqualem iudicare omnem superiorem oportere. Quanto magis qui solo titulo maiores, nullam in alios iurisdictionem habent? Talis quoque erat D. Chrysostomus, qui erga Principes viros, ipsumque Imperatorem Arcadium (quum ad preces Gainæ templum Arrianis Constantinopoli dari vellet) & Eudoxiam Imperatricem, quam pro Callitropæ viduæ vinea in os arguit, excelsum se, & rigidum præbuit: cum cæteris autem omnibus, sed magnis, seu paruis, in nullo contra Deum delinquentibus, familiarissimè cum omni suauitate & humilitate conuersatus est, vt in vita sancti Porphyrij Gazæ Episcopi, apud Surium videre licet.

EVANGELIUM DOMINICÆ XI.

POST PENTECOSTEN.

*N*xiens Iesus de finibus Tyri, venit per Sidonem ad mare Galilææ, inter medios fines Decapoleos. Et adducunt ei surdum & mutum; & deprecabantur eum, vt imponat illi manum. Et apprehendens eum

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

tur rectè, id est, non secus exactè atque perfectè., quàm si nullum vnquam loquendi impedimentum passus fuisset: Sanat igitur, atque perfectè sanat. Sed & præterea modo quodam admirabili, & qualem præterea in Christi factis non legimus, eum sanare voluit; arijs adhibitis ceremonijs, quas postea singulas tractabimus, quia singula habent morum documenta. Adeò Christo grata & accepta fuit horum hominum erga proximi salutem cura, benevolentia, charitas. Hanc & nos studiosè imitari par est, vt aberrantes in via morum proximos nostros, vel consilio & auxilio ad Christum adducamus, vel certè pijs precibus Christo commendemus. Nihil hac pietate & charitate Deo gratius. Maxima fuit Moyſis laus & commendatio zelus salutis populi sui, quem his verbis expressit: *Aut dimitte eis hanc noxam; aut si non facis, dele me de libro tuo quem scripsisti.* qua incredibili charitate se flecti passus est Deus. Magna laus Abrahamæ, qui pro Sodomis & Gomorha etiã quarta vice Deum orauit, eumque pro flagitiosissimis hominibus tam diu orantem Abraham audire Deus voluit, quàm diu ipse Abraham orandum sibi esse putauit. Nec enim prius Angeli ab orante Abraham recesserunt, quàm ipse orandi finem fecisset. Sed & Lot iustus non contentus sua & suorum è Sodomis liberatione, adhuc pro ciuitate Segor vicina intercessit, & impetrauit, respondente ei Angelo: *Ecce etiam in hoc suscepi preces tuas, vt nõ subuertam urbem pro qua locutus es: Festina; & saluare ibi: non enim potero facere quicquam donec ingrediaris illuc.* Vix quicquam laudabilius David fecit, quàm cum percutienti Deo populum se obijciens dixit: *Ego sum qui peccaui, ego iniquè egi: isti, qui oues sunt quid fecerunt? vertatur obsecro manus tua contra me.* Sed & in Apostolo Paulo hæc in proximi salutem charitas incredibiliter flagrauit; primum ad lucrandos Iudæos, quum diceret: *Optabam anathema esse à Christo pro fratribus meis, qui sunt cognati mei secundùm carnem.* Et vide atque expende quale hoc sit. Anathema esse à Christo, est reprobū & deferrū esse à Christo. Sic enim alibi dixerat: *Si quis non amat Dominum nostrum Iesum Christum, anathema, maranatha.* Atqui idem Paulus in verbis ferè proximè præcedentibus pronitetur, quòd nihil eum à charitate Christi separare potest, *neque mors, neque vita, neque Angeli, neque principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia: nõ tribulatio, non angustia, non fames, nõ nuditas,*

Exempla.
Exod. 32.

Gen. 18.

Gen. 19.

2. Reg. ult.

Rom. 9.

1. Cor. 16.

Rom. 8.

non

non periculum, non persecutio, non gladius Nihil horum potuit, & tamen charitas erga salutem proximi hoc potuit. Optat hoc ergo non simpliciter, sed ob magnitudinem charitatis; cum qua, si fieri posset (quod fieri non potuit) etiam Christo carere solus maluit, quam ut tot ceteri careant. Deinde ad conseruandos in Christo iam credentes vide eius charitatē. *Coarctor* (inquit) *è duobus; desiderium habens dissolui, & esse cum Christo, multo magis melius: permanere autem in carne, necessarium propter vos. Et hoc confidens scio, quia manebo & permanebo omnibus vobis ad profectum vestrum, & gaudium fidei.* Meritò hic exclamat Chrysostronus: *Pa pa, quis est hic Apostoli animus? Nihil illi par unquam vel fuit, vel erit: futura metuis, (timeo enim, dixit, ne quum alijs predicauero, ipse reprobus efficiar) innumeris malis obnoxius es. (In tribulationibus, in angustijs, in plagis, in carceribus, in seditiõibus, in ieiunijs, &c) & apud Christum tamen esse non vis? Quis mercator nauem habens mercibus plenam, cum liceat iam ad portum appellere, adhuc tamen in mari nauigare vellet? Quis athleta cupiat amplius certare, quum iam liceat coronari? Quis miles, quum iam liceat cum triumpho domum reuerti, & omnium rerum affluetia frui, adhuc in bello sudare, & periclitari sustineat? Sed hoc fecit charitas diui Pauli, non sua quærentis, sed quæ aliorum; vt in eadem epistola paulo post alios suo hoc exemplo celeberrimè adhortatur: *Non quæ sua sunt singuli considerantes, sed ea quæ aliorum.* Sanè quum duplex sit peccati facies, vna peccantium malitia, altera eorum miseria & infelicitas; qui illam solùm considerant, odio illos prosequuntur & auersantur; sed qui hanc posteriorem aspiciunt, commiseratione & auxilio dignos arbitrantur. Plura de hac materia iam in alijs * Euangelijs protulimus, quæ hic locum habent, & huc referri possunt.*

2. *Surdum & mutum.*

Locus moralis de statu peccatoris in peccatis longa consuetudine obdurati. Talis enim verè surdus & mutus est spiritu, sicut hic corpore fuit. Et tales surdos ac mutos hic à Christo sanatus nobis figurauit, quem propterea insolito & admirabili modo sanare voluit, vt nos doceret quam sit difficile & arduum, peccati consuetudinem vincere, vel obduratum in peccato, qui nec audire Dei verbum, vt sanetur, sustinet, nec os ad Deum aperire, vel ad peccati confessionem, vel ad Deum exorandum valet, sanare, & integrè anitati restituere; sic vt rectè loquatur, auresque ad Deum

Philip. 2.

In Comm. ibid. 1. Cor. 9.

2. Cor. 11. Similia.

Philip. 2.

* Domin. 2. post Epiph. text. 2. Domin. 3. post Pentec. text. 1. & 3. Domin. 9. post Pent. text. 1. Domin. 2. post Pasch. text. 2. Consuetudo peccati.

Miracula Christi
sibi spiritualiter
intelligenda.

1.

2.

3.

De verb. Domini,
Sermo. 44.

Simile:

Tractat. 24. in
Ioan.
Matth. 21.

Homil. 2. super
Euang.

Domini. 3. Qua-
drage. text. 1.

apertas habeat. Nullo enim modo dubitandum est, totum hoc miraculum etiam iuxta literam spiritualiter esse intelligendum, eaque de causa & Christum cum tot ceremoniis hunc surdum & mutum (quem etiam cæcum fuisse Matthæus addit) sanasse, & Euangelistam Marcum omnes circumstantias diligenter perstrinxisse, & Ecclesiam hoc miraculum inter alia magis illustria Christi facta proponere voluisse. Dominus enim noster Iesus Christus (ait S. Augustinus) ea qua faciebat corporaliter, etiam spiritualiter volebat intelligi. Neque enim tantum miracula propter miracula faciebat; sed ut illa qua faciebat mira essent videntibus, vera essent intelligentibus. Quemadmodum qui videt literas in codice optimè scripto, & non nouit legere, laudat quidem antiquarij manum, admittans apicum pulchritudinem: sed quid sibi velint illi apices, nescit, & est oculis laudator, mente non cognitor; alius autem & laudat artificium, & capit intellectum: ita qui videntur Christi miracula, & non intellexerunt quid sibi vellent, mirati sunt tantum quia facta sunt; alij verò & facta mirati, & intellecta assecuti. Tales nos in schola Christi esse debemus. Hæc ille; quæ & in tractatu super Ioannem repetit. Sed & certa ratione probat quod dicit: Qui enim (inquit) dicit, Christum propterea tantum fecisse miracula, ut non essent nisi miracula, potest illum etiam dicere nescire quòd non esset tempus pomorū, quando ficus quasiuit in arbore. Non enim erat illud pomi tempus, sicut Euangelista testatur, & tamen esuriens poma quasiuit in arbore. Christus nesciebat quod rusticus sciebat? Significauit ergo aliquid se aliud esurire, & aliquid aliud querere. Nam arborem maledixit, & aruit. Qua culpa arboris infœcunditas? Illorum est culpa sterilitas, quorum fœcunditas est voluntas. Erant ergo Iudæi habentes verba Legis, & facta non habentes, pleni folijs, & fructus non ferentes. Hæc ille. Sic & D. Gregorius: Miracula Domini, & Saluatoris nostri sic accipienda sunt, ut & in veritate credantur facta, & tamen per significationem nobis aliud innuant. Opera quippe eius, & per potentiam aliud ostendunt, & per mysterium aliud loquuntur. Sic ergo & in hoc maximè Euangelio, per surdum & mutum à Christo sanatum, peccatorem grauitè in peccato induratum intelligere oportet. Et quidem de peccatoribus tam surdis, quàm mutis, quàm etiam cæcis, eo loco quædam diximus, vbi de dæmonio muto quod Christus eiecerat, quod erat etiam dæmonium surdum ac cæcum, planèque idem fuisse videtur miraculum quod hic Marcus recitat, disseruimus. De

surdis

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

vel ita fundo hæret, vt non nisi magno aliorum adiumento extricari valeat. Facilius vnum vulnus quam multa curantur; & melius recentibus vulneribus, quam veteribus medicina paratur. Idem de peccatis, & animi vitis ac morbis cogitandum est. Qui diu neglexit audire quæ ad salutem faciunt, tandem obsurdescit prorsus, salutaris doctrinæ factus impatiens. De quo Scriptura dicit: *Cor fatui quasi vas confractum, omnem sapientiam non tenebit. Quicquid infundis, in pertusum hauris dolium. Et rursus: Quasi in percussura cribri remanebit puluis, sic aporia (id est, scoria seu feculentata & deficiens materia) hominis in cogitatu illius.* hoc est, non percipit, nec cogitat, aut animum adiungit, nisi rebus immundis, fæcibus & scoriis huius seculi. Horum hominum miserandum stuporem Deus per Prophetam designauit, dicens: *Audi popule stulte qui non habes cor, qui oculos habentes, non videtis; & aures, & non auditis.* Dicit stultum, carnalem, & seculi amore captum, non habere cor, quia rebus præsentibus, & peccati dulcedine sic afficitur, vt nec periculi, aut morbi sui magnitudinem agnoscat: nec remedium quærat. Bombyces, qui serica fila nectunt, ita tonitruorum sonitu grauantur, vt interdum etiam moriantur. Quo fit, vt qui eos nutriunt, tympana frequenter pulsant, vt sonitui meliori assueti, à grauiori non lædantur. Sic homines carnales, & seculi voluptatibus ac curis immergi, ita harum rerum strepitu & affectu præoccupatos sensus habent, ita his affueuerunt, vt ad ipsa etiam comminationum tonitrua penitus obsurdescant. Sunt enim viridibus lignis persimiles, quæ subiecto igne vsque adeò non accenduntur, vt ipsum frequenter ignem suo humore extinguant: quibus Apostolus dicit: *Nolite Spiritum extinguere: Prophetias nolite spernere. Omnia probate: quod bonum est, tenete.* Surdi enim isti nihil probant, omnia reiiciunt, interpretationes spernunt, diuini Spiritus flammam crassis suis cupiditatibus extinguunt. Nihil his hominibus infelicius, nihil desperatius.

Nec meliori loco sunt muti, qui nec ad Dei laudes nec ad peccatorum suorum confessionem, nec ad orationes & preces ora possunt relaxare. Dicit Scriptura: *Qui conseruat Legem, multiplicat orationem.* Qui igitur ad orationem mutus est, quomodo Legem seruabit? Deus populo suo, quem ex Ægypto ad terram promissionis ducebat, duos duces prouidit, Mosem & Aaron. In Mose legislatore, legem Dei intelligimus: in Aarone sacerdote orationis studium accipimus:

Eccles. 28.

Eccles. 27.

Amatorum mundi
stupor.
Jerem. 5.

Similia.

1. Thess. 5.

Muti Deo.

Eccles. 35.

Allegoria.

pimus:

primus. Hi duo duces ad salutis iter nobis necessarii sunt, nec alterum sine altero retinere possumus. Esaias audiens Angelos Dei laudes concinentes, seipsum redarguit; quod in eo genere mutus esset, dicens: *Vae mihi, quia tacui; & quia* ^{Esaias 6.} *vir pollutis labijs ego sum.* Polluta sua labia dicit; quia ad ea quæ Dei sunt loquenda, mutus; ad ea quæ mundi & carnis erant garrienda, loquax erat. Loquitur enim non tam in persona sua, quàm in figura impiorum. Vnde subiungit: *Quia in medio populi polluta labia habentis ego habito.* Lamentatur Propheta ad Dei laudes, ad orationis studium elingues ac mutos; ad vana enarranda loquaces. In talium quoque persona dicit alius Propheta: *Quoniam tacui, inueterauerunt* ^{Psal. 31.} *ossa mea, dum clamarem tota die.* Clamabat tota die, & clamans tacebat; quia ad salutaria efferenda, mutus; ad vana, & inutilia, & noxia effutienda, clamosus erat: ideoque *ossa mea* (inquit) *inueterauerunt.* id est, tota virtus animæ meæ consumpta & exhausta est. Vnde alibi: *Omnia ossa mea* ^{Psal. 54.} *dicent tibi: Domine, quis similis tibi?* Ossa non loquuntur, sed virtutes animi sunt quæ Deum benedicunt & glorificant. Hæc ossa inueterascunt & arescunt, Dei que memoria, amor, cultus prorsus euanescit, quoties non nisi in vanis, noxiis, & impiis sermonibus lingua occupatur. Quod alio ^{Psal. 9.} in loco idem Propheta regius luculenter expressit. *Cuius os maledictione plenum est, & amaritudine, & dolo; sub lingua eius labor & dolor.* id est; talis lingua laboris & doloris multum loquenti procurat. Primus ad gratiam motus est, posse loqui Deo; vnde adolescens à Christo resuscitatus, statim ut ^{Luca 7.} *resedit in loculo, cœpit loqui:* sicut primus, humanæ con- ^{Similia.} uersationis actus, est sermones mutuos miscere; & prima parentum voluptas, quum fari suos paruulos audiunt. Ideo Deus apud Prophetam: *Attendi & auscultavi, nemo quod bonum est, loquitur: nullus est qui agat pœnitentiam super peccato suo, dicens: Quid feci.* Hunc primam pœnitentis vocem expectat Deus. In hac voce incipit in pœnitenti delectari Deus: hæc vox initium familiaritatis hominis cum Deo. Dixit ^{Apophteg. ma.} Socrates, adducto ad se in disciplinam puero: *Loquere, ut te videam.* Etsi personam viderat, tamen hominem nisi loquentem videre non potuit. Sed quemadmodum qui ex natura ^{Simile.} surdi sunt, iidem & muti sunt, quia instrumentum disciplinæ qua loqui discitur, auditus est: sic qui spiritualiter surdi sunt, ^{Psal. 115.} *nec audiunt quid loquatur in illis Dominus;* iidem & spiritualiter muti sunt, nec Deo, aut diuina loqui possunt, quia

Rom. 10.

fides ex auditu est ; & disciplina rectè loquendi iuxta Deum ; ab auditu Dei , & eorum quos Deus mittit , nascitur. Quare qui utroque hoc malo laborat , ille maximè de salute periclitatur. Quomodo tamen sanari queat , loca subsequenti declarabunt.

3. *Et apprehendens eum de turba seorsum.*

Occasio peccati fugienda.

Locus moralis de peccati occasione , & conuersatione noxia ante omnia fugienda. Prima huius surdi & muti sanandi ceremonia, quam Christus extra ordinem adhibuit; hæc erat, ut eum à turba semoueret: non quia etiam in media turba sanare eum non poterat, sed ut doceret hoc grauissimi morbi genus, hominèmq; in peccato obduratum; non priùs sanari posse à Deo, non priùs remedium salutis à Deo accepturum, quàm peccati in quo est, occasiones fugerit, conuersationem noxiam declinauerit, irritamenta malorum penitus excusserit. Ut quid enim periculo se adhuc committit, qui è malo in quo est, emergere contendit? Quid de ægrotante homine sperandum esset, qui baculo innixus, vix pedibus consistere posset, si quis illum externa vi impellere, atque prosternere conaretur? Eodem modo anima nostra spiritali ægitudine laborans, quum ob ingenitam infirmitatem, longamque peccati consuetudinem, quasi alteram naturam, frequentissimè labatur, quo loco erit, aut quando sanabitur, si voluptatis conspectus, peccandi opportunitas, occasiones mali, ad peccandum adhuc alliciant? Sicut in venis silicis quædã ignis scintillæ latent, quæ vbi silex ferro ictus fuerit, emicant protinus, quibus facile ignis accenditur; eodem modo cum tam corrupte naturæ vitio, quàm ex deprauatæ consuetudinis noua tyrannide, cupiditatum scintillæ & semina in imo pectore velut in silice lateant, vbi peccandi opportunitas oblata fuerit, & obiecta mouerint potentiã, protinus quæ sopitæ erant, excitantur, & quæ intus latebant, foras erumpunt. Sapienter S. Vvolfstanus Vvigorniensis in Anglia Episcopus cuidam sæpius eadè peccata confitenti respondit: *Opportunitas, ut video, facit latrones: ideo consulo ut monachus fias, & sic vitiorum importunitate carebis.* Sanè sicut sanctus Propheta: *Sedebam (inquit) Domine solus, quia comminatione replesti me. Non sed in concilio ludentium, & gloriatus sum à facie manus tue.* Et hic enim impiorum consortia (quos ludentes vocat, id est, impiè idola colentes,

Similia.

Exemplum.

In vita eius apud Surium, tom. 1. pag. 433. Jerem. 15.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Abrahæ uxorem in domū suam adduxisset, vbi primū in-
tellexit alterius uxorem esse, seipsum excusauit, dicens: *In simp-
licitate cordis mei, & in munditia manuum mearum feci hoc.*
*Dixitq; ad eum Deus: Et ego scio quia in simplici corde feceris, &
ideo custodui te ne pecces in me, & non dimisi vt tangeres eam.*
Duo nos hoc exemplum docet. Primū, donum Dei esse pe-
culiare, non consentire peccato, postquā in eius occasionem
quispiā vel inciderit, vel se intromiserit. Secundō, illum qui
per malitiā se in occasionem intromisit, dignum esse quē do-
minus permittat cadere. Sanē adeo peccandi occasiones om-
nes, qualescunque tandem illæ sint, fortiter rescindendæ &
reiiciendæ sunt, vt nec charissimis pignoribus hoc in genere
parci debeat. Hoc enim est quod Christus dixit: *Veni
separare hominem aduersus patrem suum, & filiā aduersus ma-
trem suam, & nurum aduersus socrū suam: & inimici hominis
domestici eius.* Rursum alibi: *Si quis venit ad me, & nō odit pa-
trem suum & matrem, & uxorem, & filios, & fratres, & so-
rores, adhuc autem & animā suam, non potest meus esse discipu-
lus.* nempe quoties in occasionem peccati hæc illi vertuntur.
Vnde & alibi: *Si scandalizauerit te manus tua, abscinde illam; si
pes tuus, amputa illum; si oculus tuus, eijce eum.* Bonum est tibi
*debile, claudum, & luscum introire in regnum Dei, quàm duas
manus, pedes, oculos habentem, mitti in gehennā ignis.* Vidēs
quàm nulli affectui, pignori, commodo, voluptati, operationi
quālibet ex se honestæ parcendum est, quod in occasionem
peccati se offert. Rescindendæ ad vnā omnes mali occasiones.
Hinc per Prophetā Deus: *Si reuerteris Israel, ad me conuèrtere:
si abstuleris offendicula tua à facie mea, non commoueberis.* Hoc
est, firma & stabilis erit tua conuersio, si omnia ad malū
in ~~am~~ amenta è medio sustuleris. Si quis habet capitalē hostem,
non solū eū pertimescit, cauet, fugit, sed etiam omnes qui
eius sunt factionis, eiusque partes tuentur. Podagricus nō so-
lum ne quis eum tangat sed etiā ne quis prope eum accedat,
vllō modo patitur. Sic non solū à peccato, sed ab omni eius
occasione fugiendū. Quod certè fieret, si sic peccatum, vt ta-
ctum podagricus abhorreret. Quod etiam quàm diu nō fit,
frustrā à Deo sanitatē expetis. Appositè diuus Chrysostomus:
*Quàm diu quis in fornace voluptatū cōsistit, etiamsi exēplis abū-
dat infinitis, ipsi res esse supra vires apparet: caterū si vel leniter
cœpit illinc egredi, identidē procedens, vim ignis à tergo relinquit,
videtque ante se, & ad pedes propemodum viam roscidam, atq;
enimie facilitatis.* Tantā vim habet vt apprehendat nos Chri-
stus

Matth. 10.

Luca 14.

Marc 9.

Ierem. 4.

Similia.

Paran. 1. ad
Theodor. la-
psum.

flus de turba peccatorum, vel ipsius peccati seorsum, ut noxia
 conuersatione, & peccandi occasione resecta, sic primum &
 necessarium ad salutem gradum figamus. De peccati occa-
 sionibus studiosè vitandis, de confortio malorum noxio, de
 bono solitudinis, in aliis * Dominicis aliquoties diximus,
 quæ & huc non incommodè referri possunt.

* Domin. 1.
 Quad. tex. 1.
 & 6. Dom. 3.
 Quad. tex. 5.
 Dom. in Albis
 text. 5 Dom. 4.
 Aduert. text. 2.

6. *Misit digitos suos in auriculas eius.*

Locus moralis de inuocanda Dei gratia, ut auditum fidei Inuocanda Dei
 & obedientie suo sancto Spiritu in nobis aperiat. Surdigraua.
 enim aures nisi Christus aperiat, surdus manebit. Nisi digitos
 suos, id est, Spiritus sui vim, in auriculas cordis nostri immit-
 tat, ad fidem & obedientiam mandatorum dura & lapidea
 corda circumferemus. Vnde in hæc verba D. Gregorius: *Quid Homil. 10. in*
est quod Creator omnium Deus, quum surdum & mutum sana- Ezech.
re voluisset, in aures illius suos digitos misit? Quid per digitos Re-
demptoris, nisi dona sancti Spiritus designantur? unde cum in alio
loco eiecisset demonium, dixit: Si in digito Dei eicio demonia, pro- Luca 11.
fecto peruenit in vos regnum Dei. Quod alius Euangelista sic re- Matth. 12.
fert: Si ego in Spiritu Dei eicio demones, igitur peruenit in vos
regnum Dei. Ex quo utroque loco colligitur, quia digitus Spiritus
vocatur. Digitos ergo in auriculas mittere, est per dona Spiritus
sancti mentem surdi ad obediendum aperire. Hæc ille. Quare in-
ter cætera sua miracula etiam hoc Christus posuit, quum Ioã- Matth. 11.
ni in vinculis renunciari fecit. an ille esset qui venturus erat.
Surdi audiunt. Quod & Esaias Propheta clarissimè prædixit: Esaiæ 35.
Deus ipse veniet, & saluabit vos, & aperientur oculi cæcorum, au-
res surdorum patebunt, &c. Quemadmodum enim diabolus Luca 8.
tollit verbum fidei de corde audientium, ne credentes salui fiant, 1. Ioan. 4.
sic econtrà Christus, qui venit v dissoluat opera diaboli, mittit
digitos suos in auriculas surdorum, Spiritum suum in corda Gal. 4.
nostra, in quo clamamus, Abba Pater. Non enim sic vulpis ad
tonitrua aures suas obturat, ne audiat & terreatur; nec sic Similia.
tauros molesti canes de illorum auriculis pendentes ad ma-
cellum ducunt; sicut diabolus homines, per auriculas com-
prehensos in barathrum demittit, canes suos, voluptatum
ministros & suggestores mittens, qui sic occupatas mentis
auriculas teneant, ne vel Dei tonitrua & comminationes, vel
aliquid salutare audire sustineant.

Scribunt

Plin. lib 8. ca. 13.
natur. histor.

Simile.

Proverb. 20.
Act. 16.
Exempla.

2. Parap. 30.

Ioan. 6.
Simile.

1. Cor. 1.

Tract. 3. in epist.
Ioan.

Apoc. 3.

Esaia 50.

Proverb. 2. & 4.
& 28.

Scribunt de dracone, quòd per ipsum auditum interficere elephantem soleat, ore quidem suo aures eius obturando, & cauda pedes constringendo. Non aliter dæmon homines interficit sibilo oris sui, suggestione improba, quasi Sirenum cantibus, hominum aures ita replendo, ut ad cælestia & salutaria audienda patere nequeant. Contra hunc igitur tantum hostem, & contra hoc tantum malum, Digitus Christi unicum remedium est: *Oculum enim videntem, & aurem audientem, Dominus fecit utrumque.* Lydiae, in Actis Apostolicis, aperuit cor Dominus intendere his quæ à Paulo dicebantur. *Quum* rex Ezechias mitteret nuncios per uniuersum Israëlem & Iudam, qui ex regis imperio hæc prædicarent, Filij Israëel, reuertimini ad Dominum Deum Abraham, Isaac, & Iacob; aliis iridentibus & subsannantibus eos: *In Iuda facta est manus Domini, ut daret eis cor unum, ut facerent iuxta præceptum Regis & Principum, verbum Domini.* Hoc est quod in Euangelio Christus dicit: *Omnis qui audit à Patre, & didicit, venit ad me.* Quemadmodum enim frustra agricola semen in terram spargit, nisi cælestis influxus adsit qui semina alat, nutrit, & ad maturitatem perducatur: ita frustra per externam prædicationem verbi Dei semen in terram cordis humani spargitur, nisi cælestis virtus adsit, quæ hæc semina foueat & fecundet, *Neque enim qui plantat, est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat, Deus. Cathedram in celo habet, qui corda docet,* ait sanctus Augustinus. Attamen aperit Deus aurē volentium audire. Neq; enim sic hoc Dei opus est, ut vel solus, vel violenter hoc faciat; sed sic Deus aperit aures surdorum, ut & omnium aperire aures ipse paratus sit, & in potestate cuiusque positum sit, pullanti Deo aperire. Vox enim Dei est: *Ego sto ad ostium (cordis) & pulso. Si quis mihi aperuerit, intra- bo.* Et Propheta dixit: *Dominus erigit mane, mane erigit mihi aurem, ut audiam quasi magistrum. Dominus Deus aperuit mihi aurem: ego autem non contradico, retrorsum non abij.* Quare sic unumquemque hortatur sacra Scriptura: *Si susceperis sermones meos, ut audiat sapientiam auris tua, inclina cor tuum ad cognoscendam prudentiam.* Et iterum: *Fili mi ausculta sermones meos, & ad eloquia mea inclina aurem tuam.* Et rursum: *Qui declinat aures suas ne audiat Legem, oratio eius erit execrabilis.* Denique & idcirco in hoc Euangelio dixit Christus surdo, postquam in auriculas eius digitos misisset: *Ephpheta, hoc est, adaperire:* ut videlicet ostenderet spiritualiter surdos (quos in externa hac sanatione significare voluit) debere Deo cooperari,

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Osee. 10.

Exemplum.

Philipp. 3.

Simile.

Exemplum.

Simile.

Ephes. 6.

Coloss. 3.

dant, insistent causis, permiscetur iurgiis. Et quamuis se corpore deficere inter labores sentiant; amore tamen terrenarum rerum deuicti, delectabiliter fatigantur. Quibus per Prophetam dicitur: *Ephraim vitula docta diligere trituram*. Vitula enim in tritura areæ assueta, etiam si relaxetur à labore, sponte redit. Sic quibusdam prauis mentibus nihil est difficilius, quàm si eis præcipitur, vt in huius mundi actibus non laborent. Hæc Gregorius. Talis erat Turrianus ille, qui post annum 90. cum vacationem procurationis à Cæso Cæsare ultrò accepisset, componi se in lecto, & velut exanimem à circumstanti familia plangi iussit: nec finiuit antè tristitiam, quã labor illi suus restitutus est. Hæc Seneca lib. De breuit. vitæ, cap. 20. Isti omnes præposterò gustu sic terram amant, & *terrena sapiunt*, ac si nihil aliud quàm terra essent, *quorum gloria in confusione est*, ait Apostolus. In horum linguam vt sapientiæ suæ saliuam expuat Christus, necesse est. Sicut enim lippos oculos solis splendor offendit, sanos delectat: sic terrena sapientibus veræ sapientiæ deliciæ fastidio sunt; spiritualibus autem & sanis admirabilem dulcedinem afferunt. Nam vt Iudæi carnales mannâ cibum cœlestem, & omnè delectamentum in se habentem fastidiebant, cucumeres, pepones, cepe, & allia Ægypti ei præferentes: sic seculi amatores carnis voluptates, honores, diuitias pro summo bono habent; eorum verò quæ ad Dei honorem, aut animæ salutem faciunt, nullo gustu afficiuntur. Hunc ingentem animi morbum vt Christus significaret, huius hominis muti non solum loquelam reddidit, sed & gustum restituit; imò idcirco prius saliuâ sapientiæ linguam tetigit, & gustum reparauit, vt sic postea loqueretur rectè. Scribit Solinus; Bucephalum, Alexandri equum, quum armatus ad prælium esset, suisque phaleris regijs ornatus, nullum alium sessorem admittere voluisse, quàm ipsum Alexandrum; non armatum verò neque ornatum, quemuis agasonem aut famulum conscendere permisisse. Eadem est differentia animi cœlesti armatura induti, diuinæ sapientiæ donis & gratijs exornati, atque eisdem vacui. *Indutus enim armaturam Dei*, non nisi Christum animo suo insidere patitur, non nisi *ea quæ sursum sunt sapit, ubi Christus est, in dextera Dei sedens*. Hac cœlesti armatura qui caret, sapit ea quæ sunt super terram. Sed nos Christiani in Baptismo nostro diuinæ sapientiæ gustum accepimus, sub eadem cæremonia, qua hîc Christus vsus erat. Si adhuc terrena sapimus, meminimus à Baptismi gratia

nos excidisse; & per secundam pœnitentiæ tabulam eam reparare contendamus, Christi quæ opem implorare, ut imponat nobis manum.

6. *Et suspiciens in cœlum, ingemuit.*

Locus moralis de statu hominis in peccato miserando, Peccati status & de ipsius peccati turpitudine, enormitate, horrore. & turpitudine. Christus enim hoc loco (quod in alijs sanandis nunquam fecisse legitur) idcirco *suspiciens in cœlum*, quasi quæ diuinam opem flagitans, vel potius ingenti quodam Dei auxilio atque fauore in re præsentis opus esse significans, *ingemuit*, & ut in Lazaro quatruiduano suscitando fecit, *infremuit spiritu, & turbauit semetipsum*, ut doceret hominis spiritualiter surdi & muti, id est, in peccatis obdurati, omni quæ pietatis sensu & gustu destituti, quanta esset miseria, quam acerba calamitas, quam difficilis curatio: ideo quæ quantis nos in cœlum desiderijs & suspirijs suspicere, quantos gemitus edere conuenit, ut ex tam miserando peccati statu liberemur. *Suspiciens Christus in cœlum, ingemuit* (ait sanctus Gregorius) *non quod ipse necessarium gemitum haberet, qui dabat quod postulabat, sed nos ad eum gemere qui cœlo præsidet, docuit: ut & aures nostræ per donum Spiritus sancti aperiri, & lingua per saliuam oris, id est, per scientiam diuinæ locutionis solui debeat ad verba prædicationis.* Hunc locum tum de peccati in se turpitudine atque horrore, tum de eius statu, siue in nobis, siue in alijs amarè deflendo, in alijs Dominicis iam latè tractauimus. Hic tamen aliqua addemus, prout Deus dabit. in materia enim tam utili & necessaria vix vnquam satis dici potest.

Ac primùm, maximum malum esse debet, quod omnipotenti Deo gemitum excutere potuit. Sic olim in prima mundi ætate, quando *omnis caro corruerat viam suam*, Deus dolore cordis tactus intrinsecus fuisse dicitur. Non quod dolor in Deum cadat, sed quod tam odiosa, horrenda, vilis, & absurda res peccatum sit, ut nullo satis dolore plangi queat, Deum quæ acerrimè offendat. Et vide breuiter quid sit Deum offendere. Primùm in omnium bonorum authorem & beneficentissimum tibi Patrem peccas. Et hic omnia tam in genere, vel totius mundi, vel omnium fidelium communia, quam in particulari propria cuique à Deo collata beneficia enumerari possunt. Parum certè homo ab homine peteret, qui id solùm postularet, ut si quando bñficia aliqua ipso actu

Ioan. 11.

Homil. 10. in Ezech.

Domin. Pass. text. 1. Domin. 9. post Pent. text. 1. & Dom. 10. post Pent. text. 6.

Gen. 6.

Peccati enormitas. I.

Simile.

Solus amor
amore repen-
ditur.

Luca 12.
2. Matth. 8.
Psal. 103.
Iob 9.
Apocal. 1.
1. Reg. 2.
Psal. 144.
Hebr. 12.
Simile.

Psal. 73.

Luca 22.

1. Reg. 31.

Psal. 9.
Matth. 16.

in eum exerceret, tum temporis diligeret. Quid enim minus peti potuit? Quum enim omnes aliæ operæ & labores alterius generis mercede compensari possint, nec est opus, ut qui pro altero iter fecit, verbi gratia, ab eo vicissim id expectet, ut pro se iter faciat, sed pecunia, vel quavis alia mercede talis labor compensari potest; solus amor amore re- penditur: qui amat, amari vult, nec amanti te vnquam satisfacies, nisi vicissim ames. Deum ergo perpetuò nos amantem, singulis horis atque momenti actu beneficientem, quia & esse, & vitam, & victum, & gratiam in statu virtutis, patientiam in statu peccati (omnia beneficia excellentia) nobis confert: si non redamamus, si offendimus, nec minimum illi mutui amoris officium reddimus; hoc vno nomine grauitè & acerbè peccamus. Quòd si tam tui amantem offendere nullo loco ducis; at vide in quàm potentem impingas. In illum stupidè offendis, & contra illum calcitrās, qui potestatem habet mittendi animam tuam & corpus in gehennam ignis æterni: qui nutu suo terram concutit, qui tangit montes & fumigant, cuius ira nemo resistere potest, sub quo curuantur qui portant orbem, qui clauas habet vitæ & mortis, qui deducit ad inferos & reducit, cuius magnitudinis non est finis, in cuius manus incidere horrendum est. An non illum insanum dicas, qui obuerso capite in columnam æneam magno impetu impingat? At multo insanior est, qui sciens & prudens omnipotentem Deum audacter offendit. Deinde quis tu es qui Deum offendere non vereris? Nónne puluis & cinis, & terræ vermiculus? Vide quid oret Deum Propheta: *Memor esto huius. Inimicus improperauit Domino, & populus insipiens incitauit nomen tuum.* Petit à Deo vindictam, quòd vilis puluisculus infinitam Dei maiestatem contemnere audeat. Denique quæ tandem tanta causa est, ut tu talis tantum ac talem Deum tam beneficum, tam potentem, tam temere & identidem offendas? Aliquod fortè ingens bonum tuum? aut aliqua vrgens necessitas tua? Sit ita, aliquando sic se rem habere; ut quum Petrus metu mortis Christum negauit, vel quum Saul non veniente tempestiuè Samuele, ne populus ab eo nouello rege dilaberetur, sacrificium obtulit, & sacerdotale munus sibi arrogauit. At tu, quoties modici lucelli, breuissimæ voluptatis causa in Deum peccas, & hamo aureo pisciculum venaris! Propter hoc exclamat Propheta: *Propter quid irritauit impius Deum?* Et fortius exclamat Christus: *Quam dabit homo commutationem pro anima sua?*

aut

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

fortuna, casus aut exitus acerbus displicuit. Hoc totum facit peccati affectus & voluptas adhuc manens.

Peccati re-
morsus.
Ibidem.

Seneca ubi su-
pra.
Apophthe-
gma.

Dissimilia.

Ad hunc hominum in suis peccatis stuporem Christus hic ingemuit. Ipsa enim natura horrorem peccati animis nostris inleuit. Vnde Seneca: *Tuta scelera esse, secuta non possunt. Multos fortuna liberat poena, metu neminem. Quare? Quia infixa nobis eius rei auersatio est, quam natura damnauit.* Sed sic naturam consuetudo peccandi deprauauit, vt nec rectum videre, nec peccati sensum habere possit. In quo ethnicis deteriores nos Christiani sumus. Epicurus voluptatis affertor, quum nihil iustum esse naturam diceret; improbe & impie: tamen adiecit, *crimina vitanda esse, quia vitari metus non possit. Potest enim* (inquit) *nocenti contingere vt lateat, latendi fiducia non potest.* Et alius Philosophus, Lucretius: *Multis se quisque modis semper fugit.* Varias voluptates consecretando, & sicut aegri corpore solent, mutationibus loci, cibi, strati, quasi remedijs inaniter vtendo; sed quid prodest, si se non effugit? Sequitur se ipse, & urget grauissimis comes, animi morbus, & conscientia mastix. Atque haec quidem illi. Sed maior videtur nostra impietas, & vterius progressa iniquitas, qui identidem peccando, & sensum peccati amisimus & notitiam. In omni corporis aegritudine, quum principia dubia sint, & nomen morbi quaeratur, progressus certi sunt; & quo magis inualefcit, eo & acrius sentitur, & certius dignoscitur. At contra in animi morbis, in peccatis, quum principia clara sint, & primis scrupulis magis stimulemur, quo quis peius se habet, eo minus sentit: quo quis saepius peccat, eo minus compungitur; & in multo progressu excusationes quaeruntur; ac demum virtus aliqua esse videtur, quod magnum scelus est. Nam febrem quidem, maximè paulo acriorem, nemo sanitatem dixerit; nec tabem paulo diuturniorem quis bonam corporis habitudinem appellauerit; nec podagram pedum velocitatem, aut pallorem ruborem esse aliquis affirmauerit: vitij tamen, & quidem quo magis inualuerint, virtutum nomina imponuntur: vt iræ animi fortitudo, amoris amicitia, inuidiæ æmulatio, superbiæ magnanimitas, calliditati prudentia, auaritiæ frugalitas; ignauiæ cautela ac diligentia. Ita singulis ferè vitij patrocina virtutum inuenta sunt: nec peccata agnoscimus quidem, tantum abest vt eorum sensu tangamur. Sic in luce gratiæ constituti, naturæ lumen amisimus. Hic est horrendus peccati exitus,

hæc

hæc labes, hoc venenum. Et hodie verum est, quod de suo tempore, florente tunc imperio Romano, scripsit Seneca: *Cum videris forum multitudine refertum, & septa concursu Lib. 2. de Ira, omnis frequentia plena, & illum circum in quo maximam sui cap. 8. partem populus ostendit, hoc scito, istic tantundem esse virtiorum, quantum hominum.* Hanc peccati cæcitatem, enormitatem, frequentiam, suspiciens in cælum ingemuit Christus:

7. *Et præcepit illis ne cui dicerent.*

Locus moralis de fuga gloriæ, & existimationis propriæ, Gloriæ fuga. siue de non appetenda ex bonis operibus laude ab hominibus. Hunc locum directè, & ex similibus Christi verbis iam tertio tractauimus, Dominica 3. post Epiphaniam, textu & loco 3. vbi Christus sanato cæco dixit: *Vide nemini dixeris.* Dominica 4. Quadragesimæ, textu & loco 6. vbi Christus facta panum multiplicatione, *videns quia volebant turba rapere eum, ut facerent Regem, fugit in montem ipse solus.* Dominica passionis, textu 5. vbi Christus Iudæis dixit: *Si ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est.* Indirectè verò toties hic locus tractatus iam fuit, quoties vel contra superbiam, ambitionem, vanam sui ipsius ostentationem; vel pro humilitate, & de sui ipsius humiliatione diximus. Quorum prius iam in sex locis, posterius in quinque locis tractauimus. Contra superbiam, & vanam gloriæ affectationem; Dominica 3. Aduentus, text. 6. Domin. 4. Aduentus text. 6. Domin. 2. post Pentec. text. 4. Domin. 5. post Pentec. text. 1. in fine, & Dom. 10. post Pentec. textibus 1. 2. & 7. De præstantissima humilitatis virtute, & necessaria sui ipsius humiliatione; dictum est Domin. 3. Aduentus, text. 8. Dominica 3. post Epiphaniam, text. 8. Dom. in ramis Palmaram, text. 3. Domin. 4. post Pentec. text. 5. & Dominica 10. post Pentecost. text. 8. Fuit ergo hic locus iam quater decies explicatus. Inde depromat Concionator, quæ hic dicenda putabit. Paucula tamen, donante Christo addemus, quia nulla vel acerbior, vel magis vulgaris est animarum, atque virtutum pestis, quàm vana sui ipsius vel ostentatio, vel complacentia, vanæque laudis & existimationis affectatio. Sanctè cecinit, & salubriter monuit Anna Samuelis mater: *Nolite multiplicare loqui sublimia, gloriantes. 1. Reg 2. Recedat vetera de ore vestro* id est, vaniloquia quibus assuecistis. Taxat Phenennâ alteram viri sui uxorem, quæ de prole

sua gloriabatur, & sterilitatem Annæ exprobrauerat: *Deus scientiarum Dominus est, & ipsi preparantur, cogitationes.* Ille nouit & omnium rerum quæ accidunt causas, & cordium nostrorum occulta: quæ duo ad non gloriandum mouere debent. Quicquid enim vel nobis boni, vel aliis mali accidit, aut datum est; quum huius discriminis causam solus Deus sciat, non est quod quisquam superbiat, sed quod Dei occultum iudicium reformidet, qui quosdam *elevans alidit*, quosdam *humilians exaltat*: qui *cuius vult miseretur, & quem vult indurat*. Rursum quum Deus solus *scrutetur corda & renes*, & *Dominus nouit hominum cogitationes*, quoniam *vana sunt*, id est, quod malunt in seipsis inaniter inflari, quam in Deo omnium largitore solidè subsistere; frustra suam gloriã affectat superbus, etsi homines latens, Deum tamen non latens. Totum illud Annæ canticum in laudibus humilitatis versatur, & contra superbiam vanitatem declamat. Quid profuit Roboam filio salomonis vanissima illa sui iactatio qua dixit: *Minimus digitus meus grossior est dorso patris mei*? Nonne ex duodecim tribubus quibus imperabat, decem amisit? Sanctè monuit suum filium Tobias senior: *Superbiam nunquam in tuo sensu, aut in tuo verbo dominari permittas. In ipsa initium sumpsit omnis perditio.* Quod & Propheta regius cecinit: *Disperdet Dominus uniuersa labia dolosa, & linguam magniloquam.* Et per alium Prophetam Deus dicit: *Auferam de medio tui magniloquos superbiae tuae, & non adicies exaltari* (id est, superbire) *amplius in monte sancto meo. Et derelinquam in medio tui populum pauperem & egenum, & sperabunt in nomine Domini.* Prædicat Propheta quales futuri erant filij noui Testamenti; eo semel per Christum propalato, humiles videlicet, qui non in seipsis gloriarentur, sed in Deo sperarent. Talis erat Paulus, qui hanc superbiam vanitatem longissimè fugiens, ita scribit: *Non audemus inferere aut comparare nos quibusdam, qui seipso commendant, sed ipse in nobis nosmetipso metientes, & comparantes nosmetipso nobis, non in immensum gloriabimur.* Docet suo se quemque metiri pede, nec inaniter supra id quod est efferri. Aptè Phocion Atheniensium dux cuidam iactabundo respondit: *Cu-pressis sunt planè similes sermones tui. Illi enim magni sunt, nec ullos fructus ferunt.* Sic apud nos fagi, vlmus, aliæque multæ arbores. Holophernes dum superbissimè gloriaretur, dicens ad Achior: *Cum percussero omnes Iudeos quasi hominẽ unum, tunc etiam ipse cum illis Assyriorum gladio interibis,*

ad eam

Psal. 101.

Rom. 9.

Psal. 7. & 93.

Exemplum.

3. Reg. 12.

Tob. 4.

Psal. 11.

Ezophon. 3.

Exemplum.

2. Corint. 10.

Apophthegma.

Eruison. lib. 3.

cap. 21.

Exemplum.

1. Iudith. 2.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Sapient. 5.

portant; & ante ætatem fracti, debiles ac claudi fiunt: sic omnino vanæ gloriæ cupidi, mille modis pietatem simulant & circa externa virtutum opera variè se cruciant; sed sub mortem nihil illis superest nisi labor & dolor; & lassati in via iniquitatis, id est, fictæ virtutis, verè *vias difficiles ambulauerunt*: quia magnis & honestis laboribus infernum mercati sunt, quia *sol iustitiæ non illuxit illis*, quia Dei gloriam ante oculos non habuerunt, sed suam in omnibus quæsierunt. Quod ne fieret, Christus sanato surdo & muto, rei gestæ famam & commendationem studiosè auersatur.

8. *Quanto autem ei præcipiebatur, tanto magis plus prædicabant, & eo amplius admirabantur.*

Locus moralis duplex. Vnus, quòd gloria fugientes sequitur; sicut hîc Christus à populis eo magis prædicabatur, quo magis ab illis prædicari recusauit. Alter, contra torporem fidei & ignauiam nostram; qui accepto mandato, *ut omnis lingua confiteatur quia Iesus Christus est in gloria Dei Patris*, Christum tamen non confitemur, non prædicamus, non admiramur: quod isti, Christo etiam prohibente ne id eo tunc tempore fieret, fecerunt tamen, & studiossimè fecerunt, dicentes: *Benè omnia fecit: & surdos fecit audire & mutos loqui*. Prior locus iam aliquoties tractatus est; quum de humilitatis amplissima mercedè, & hac maximè propria, quòd quanto quis se humiliat, tanto exaltatur magis, disseruimus: vt in Dominica 3. Aduentus, tex. 8. Dominica 4. post Pentecost. tex. 5. & Domin. 10. post Pentec. tex. vltimo. Posterior locus etiam in superioribus explicatus est, in Dominica in ramis Palmarum, tex. 4. & Domin. Paschæ, tex. 3. De sensu verborum Christi aliquid tantum hoc loco notabimus. Christus hîc præcipiens sanato surdo & muto, eiusque amicis, qui eum sanandum adduxerant, ne cuiquam hoc dicerent; non ea intentione præcepit, ne id facerent, vt verba sonant; sed vt ostenderet se illam gloriam non captare, simulque vt hac prohibitione eorum fides illustrior redderetur. Sic quum sanato leproso dixisset Christus, *Vide nemini dixeris*; adiunxit Euagelista, vtique in hominis laudem, non vituperium: *Ille autem egressus cepit prædicare & diffamare sermonem*. Similiter sanata filia archisynagogi, præcepit illis Christus *vehementer, vt nemo id sciret*. Refert tamen alius Euagelista de hoc facto: *Et exijt fama hæc in uniuersam terram*, vtique referentibus illis qui præsentés aderat, & quibus præce-

Matth. 8.

Marc. 1.

Marc. 5.
Matth. 8.

præce-

præceperat, ne quis id sciret. Denique post illam nobilissimam Petri confessionem, quòd Christus esset filius Dei, *Matth. 16.* &c. præcepit Christus discipulis suis, ut nemini dicerent quia ipse esset Iesus Christus: quos tamen postea, ut hoc dicerent ac prædicarent, misit binos & binos ante faciem suam: *Luca 9.* & ut in illo nomine baptizarent, ac miracula facerent. *Ioan. 4.* Est ergo hoc Christi præceptum doctrina, non obligatio: quam eius mentem isti optimè assecuti, tanto magis prædicabant Christum, quanto ne id fieret præcipiebāt magis; hoc est, ut id fieret docebat magis. Sic amantes vetant interdum fieri, quod maximè cupiunt, ut amantium suorum amorem certius probent. Verè enim amantes hoc genus præcepti & optimè intelligunt, & alacriter adimplent.

EVANGELIUM DOMINICÆ

XII. POST PENTE COSTEN.

BEATI oculi qui vident quæ vos videtis. *Luca 10.*
 Dico enim vobis, quòd multi Propheta & Reges voluerunt videre quæ vos videtis, & non viderunt; & audire quæ auditis, & non audierunt. Et ecce quidam legisperitus surrexit, tentans illum, & dicens: Magister, quid faciendo vitam æternam possidebo? At ille dixit ad eum: In Lege quid scriptum est? quomodo legis? Ille respondens dixit: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua, & proximum tuum sicut teipsum. Dixitque illi: Rectè respondisti. hoc fac, & viues. Ille autem volens iustificare seipsum, dixit ad Iesum: & quis est meus proximus? Suscipiens autem Iesus, dixit: Homo quidem descendebat ab Hierusalem in Iericho, & incidit in latrones, qui etiam despoliauerunt eum; & plagis impositis, abierunt, semiuiuo relicto. Accidit autem ut sacerdos quidam descenderet eadem via, & visò illo præterijt. Similiter & leuita, quum esset secus locum, & videret eum, pertransiit. Samaritanus autem quidam iter faciens, venit secus eum, & videns eum: misericordia motus est. Et appropians, alligauit

Q 5 vulnere

vulnera eius, infundens oleum & vinum: & imponens illum in iumentum suum, duxit in stabulum, & curam eius egit. Et altera die protulit duos denarios, & dedit stabulario, & ait: Curam illius habe; & quodcunque supererogaueris, ego, cum rediero, reddam tibi. Quis horum trium videtur tibi proximus fuisse illi qui incidit in latrones? At ille dixit: Qui fecit misericordiam in illum. Et ait illi Iesus: Vade, & tu fac similiter.

PERICOPE moralis huius Euangelij.

1. Beati oculi qui vident quæ vos videtis. De vera laude iustorum, etiam in hac vita.

2. Et ecce quidam legisperitus surrexit, tentans illum, & dicens. De doctrina & scientia cum virtute & pietate necessarid coniungenda.

3. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus virtutibus tuis, & ex omni mente tua. De amore Dei super omnia.

4. Et proximum tuum sicut te ipsum. De dilectione proximi.

5. Ille autem volens iustificare seipsum, dixit. Contra hypocrisim, & falsam sanctitatis opinionem affectatam.

6. Videns eum, misericordia motus est, &c. De misericordiar operibus erga proximos.

7. Vade, & tu fac similiter. De bonorum operum necessitate.

I. Beati oculi qui vident quæ vos videtis.

Laudanda virtus.

OCULUS moralis de vera laude iustorum, etiam in hac vita. Etsi enim laudis cupiditas à iusto penitus excutienda est, ad necessariam humilitatis custodiam, & propter superbiam periculum; tamen, ut ipsa virtus laudem meretur, sic eam à nobis laudari conuenit; nec virtus tantum ipsa, verum & virtute præditi, iusti & boni studiosè interdum laudandi sunt. Christus Ioannem Baptistam accuratè laudauit, ut in alia Dominica dictum est, ubi & hunc locum tractauimus. Laudauit quoque Nathanaëlem, dicens: *Verè Israëlita hic est, in quo dolus non est.* Laudauit etiam coram & in facie Centurionem, & Chananæam mulierem, huic dicens: *O mulier, magna est fides tua;* de altero præsentem dicens: *Non inueni tantam fidem in Israël.* Sed & sanctus Iob in Scripturis à Deo laudatur: *Nonne considerasti seruum meum Iob, quòd non sit ei similis in terra, homo simplex, & rectus, actimens Deum, & recedens à malo?* Sic hoc in loco laudat Christus discipulos suos, eos beatos vocat propter ea quæ viderant, id est, propter fidem & obedientiam in doctrinam eius. Nam corporaliter Christum omnes ferè Iudæi viderant, quos tamen adeò beatos non vocat; ut gentem prauam

Matth. 11.

Domin. 2. Advent. text. 8.

Ioan. 1.

Matth. 15.

Matth. 8.

Iob 1.

Matth. 12 & 16.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

velim credas, quæ de me fortè laudans dixerit. Sensus enim utam
 ipsum sæpe non mentiendi studio, sed amandi propensione, falli iu-
 dicantem, & arbitrariam me accepisse quædam, quibus accipiē-
 dis à Domino patente ore cordis inhiarem. Et si hoc in os meum,
 quis non coniiciat, quanta de me absente meliora quàm veriora
 latus effundat! Rursum alio in loco: Non mihi placet, cum à
 charissimis meis talis esse existimor, qualis non sum. Profectò enim
 nō me, sed per me aliū sub meo nomine diligūt, si nō quod sum, sed
 quod nō sum diligūt. Fuit ergo sancto huic viro laus in eū sepe
 cōgesta humilitatis materia, & purgationis argumētū, ut, tā-
 to tibi attētius prospicerer, quāto se ab aliis maiorē existima-
 ri cerneret. Sic in alia epistola perspicuè scripsit: Quod de nobis
 tā bene existimas, ut fideles Dei seruos nos esse credas, idē ipsum
 in nobis corde purissimo diligas, gratulādū potius tua beneuolētik
 quā tibi gratia agēda sunt. Tibi enim prodest ipsam diligere boni-
 tatem: quam profectò diligit qui eū diligit quē credit bonū, siue it-
 le talis sit, siue non. Quapropter tibi hac de re gratulandum est.
 Quales autem nos simus, quantumq; in Deum promouerimus,
 ipse viderit, cuius non solūm de hominis bono, sed homine ipso non
 potest errare iudicium. Gratias verò tibi vberes agimus, quod nos
 cum laudas, tanquam tales simus, mirabiliter hortaris, ut tales
 esse cupiamus. Hæc ille. Sic nimirum virtus laudata crescit,
 quādo & per humilitatem seipsam deprimat, & per proficien-
 di studium seipsam erigit. Sic enim conatus humanos diuina
 gratia secundat, qui humiles repleuit bonis, & diuites dimisit
 inanes: hoc est, qui sibi diuites, pleni, saturi videntur.

Epist. 7.

Epist. 126.

Luca 1.

2. Virtutis laus
 alios extimulat.Moral lib. 22.
 cap. 7.

Simile.

Text. 8.

Ex altero capite laus virtutis utilis est, quia alios ad virtu-
 tem extimulat. De quo diuus Gregorius: Plerunque ad exer-
 cēda bona opera; aliena nos utiliter exempla persuadent. Et cum
 mente humili opinionis aliena bona suscipimus, nostra vel ad me-
 lius bona producimus, vel a bonum mala permutamus. Cumq;
 nos de vita proximi fama splendor irradiat, mens nostra, qua ad
 obtinendum virtutis iter se dirigit, quasi in lunæ lumine gressus
 ponit. Sicut enim lunæ lumen à sole mutuatum, hæc inferio-
 ra, etsi obscurius, quadamtenus tamen illuminat: sic proxi-
 morum laudabiliter facta, ex diuinæ gratiæ lumine profe-
 cta, etsi tenuius, aliquatenus tamen ad virtutem excitant. Sic
 Miltiadistrophæa Athenis erecta, dormire Themistoclem
 non sunt passa. De qua re vide plura in Dominica 2. Aduētus.
 Sic excitat hoc loco Christus discipulorum suorum animos,
 ut maximo hoc beneficio intellecto, quale veteres Patriar-
 chæ non acceperant, & propter quod beati eorum oculi di-
 ceren

cerentur, ad Christum diligendum & audiendum magis ac magis inflammarentur.

Tertia causa laudandę virtutis est, Dei gloria, & nostra erga eum gratitudo. Ad hoc hortatur Apostolus: *Omne quodcunque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini nostri Iesu Christi facite, gratias agētes Deo, & Patri per ipsum.*

3. Ad Dei gloriam laudanda virtus. Coloss. 3.

Gratitudo est veluti clavis viscerum Dei, qua plerunque ipsa aperiuntur, vt inde ingentes thesauri prodeant. Ad hanc perpetuam animi gratitudinē veterem populum excitauit Deus, quum iuberet in Arca fœderis virgam Aaronis; quę floruerat, & duas tabulas Legis in monte Sina acceptas recondi atque asseruari: vt videlicet ex illorum præsentiā, accepta à Deo beneficia recordarentur.

Allegoria.

Exod. 25.

Exemplum.

Quum exploratores terrę Chanaan in ciuitate Iericho à Raab meretrice abscondi dimitterentur, illaque huius beneficij vicissitudinem ab illis reposeret; dixerunt illi exploratores: *Innoxij erimus à iuramento hoc quo adiurasti, nos, si ingredientibus nobis terram, signū non fuerit funiculus iste, coccineus, & non ligaueris eum in fenestra per quam dimisisti nos.*

Iosue 2.

Obserua iussisse eos, vt in eadem fenestra, per quam dimissi fuerant, & in qua beneficium acceperant, nec alibi, signum apponeret, vt eo conspecto, beneficij accepti recordarentur.

Oportet nos vias & modos querere, quibus ad Dei beneficia recolenda, & grato animo commemoranda excitemur. Inter alia hoc vnum est, vt aliorum virtutes, quę Dei donā sunt, pleno ore prædicemus: Sic amico suo, qui eū laudauerat, gratulabatur Augustinus, eo quod ipsum laudans, Dei dona laudaret atque diligeret: *Tibi (inquit) ad mercedem beatitudinis, quod ad hanc rem attinet; satis est, quod nos tales credens, quales oportet esse seruos Dei, toto sinu cordis amplecteris.*

Epist. 126.

Philosophi huius mundi, quia scientes Deum non sicut Deum glorificauerunt; id est, debitas gratias non egerunt, nec Deo accepta retulerunt, sed sibi, quę inuenierant, tribuerunt (hoc enim est Deum non glorificare sicut Deum, sicut Regem aut benefactorem tanquam talem ille glorificat, qui eius accepta beneficia gratanter recolat) ideo traditi sunt in reprobum sensum, in desideria cordis turpissima; quę pœna fuit omnium acerbissima. De hac in Deum gratitudine iam in aliis Dominicis latē diximus.

Roman. 1.

Domin. 3. post Epiph. text. 5.

Domin. Palm. text. 5.

2. *Ecce quidam legisperitus surrexit, tentans illum, & dicens.*

Locus moralis; de doctrina & scientia cum virtute & pietate

Scientia cum
virtute con-
iungi debet.

Confess. lib. 8. c. 8.

Exemplum.

In vita eius a-
pud Surium,
tom. 4. p. 155.

Apophthe-
gma.

tate necessario coniungenda. Iste legisperitus iuxta titulum & professionem suam clauem scientiæ tenebat, sed ea inani- ter inflatus, Christum, quem vt Prophetam omnes habebant, tentare maluit quàm audire; nec quærere, vt discat; sed vexa- re, vt in verbo capiat: nec deniq; eius sanctis præceptis obe- dire, vt saluus fieret; sed eum superbè examinare, vt doctus ac celebris videatur. Cauendus summoperè hic hominum lite- ratorum morbus, qui ferè vnus omnium in Ecclesia hære- sum causa fuit, dum non ab Ecclesia discere, sed singulariter sapere volunt: qui etiam ipsis doctis, alioqui Catholicis & orthodoxis, maximum salutis æternæ impedimentum esse solet, dum sua scientia confisi, nec conciones audire, nec vul- garia pietatis exercitia subire, nec publicas orationes fre- quentare, nec denique à quoquam vel in vsu Sacramentorū, vel extra, doceri, moneri, corripì dignantur. Propter hoc ex- clamauit sanctus Pater Augustinus. *Surgunt indocti, & calum rapiunt; & nos cum doctrinis nostris ecce in carne & sanguine volutamur.* Magis quippe ad pietatem dociles sunt, quorum minor est doctrina, quia magis illi humiles & pauperes spiri- tu esse solent. Magnus ille Arsenius, vir in seculo literarum & eruditionis nomine celebris; ideoque ex magno docto- rum numero vnus Romæ delectus, qui inde Cōstantinopo- lim vocatus, duobus Theodosij Magni filiis Arcadio & Ho- norio, qui & postea imperarunt, pædagogus esset; postea ere- mita factus, solebat de animi cogitationibus ac tentationi- bus Ægyptium quendam monachum, rudem prorsus & illi- teratum, frequenter percontari. Rogatus cur id faceret, res- pondit: *Quia huius rustici illiteratam planè inscitiam fateor me nondum didicisse.* moxque adiecit: Diuinitus me edoctum non agnosco, etsi ex acquisita doctrina non pauca sciam. Quare idem Arsenius ab Euagrio monacho in Græcis disciplinis multum versato, interrogatus cur monachi Ægyptij indocti & rudes tot insignes essent virtutibus; alij autem magnam assecuti doctrinam, ne mediocria quidem rectè gerere pos- sent, respondit, *Nos, qui alienis scilicet confidimus laboribus & disciplinis, ideo ex bonis tanquam propriis non facile possumus fru- ctum aliquem facere aut percipere. Ij autem, qui sunt in so- lis propriis occupati laboribus, meritò proprios quoque fructus col- ligunt.*

Voluit dicere, viros doctos alienas virtutes magis ad- mirari, callere, & obseruare, quàm exsequi & imitari: pios verò indoctos in ipsis pietatis operibus totos exerceri; ideoque

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Cura pastor.
par. 3. admon.
25.*

Prova. 29.

*Vbi supra, ad
monit. 16.*

*Psal. 61.
Proverb. 2.*

*Exemplum.
Matth. 2.*

Similia.

*Apophthe-
gma.
De imitat.
Christi, cap. 3.
Cant. 1.*

Quod sic exponit sanctus Gregorius: *Aquam predicator de cisterna sua bibit, quum ad cor suum rediens, prius audit ipse quod dicit. fontes foras deriuare, est exterius aliis vim predicationis infundere.* Quemadmodum enim qui multam & puram aquam in cisterna domestica collectam habens, eam aliis liberaliter dispensat, sed ex ea nunquam, aut nisi parcissimè bibit ipse, stultus meritò & insanus habebitur, quin & siti perire poterit: sic qui multa sciunt, & alios præclare docent, nihil interim ipsi eorum quæ docuerunt, opere exequentes, grauius infaniunt; & bonorum operum vacui, exitio sempiterno multantur. Vnde iterum Salomon: *Pigredo immittit soporem, & anima dissoluta esuriet.* Quæ verba sic explicat sanctus Gregorius: *Piger rectè sentiendo quasi vigilat, quamuis nil operando torpescat. Sed tandem recta sentiēdo, vigilantia ipsa amittitur, dum à bene operandi studio cessatur. Ideoque mens quia se ad superiora stringendo non dirigit neglectam se inferius per desideria expandit. unde infra dicitur: In desiderijs est omnis otiosus.* Ita nempe comparatum est, vt qui vident meliora probantque, sed ex animi pigritia facere negligunt, & deteriora sequuntur, ex pigritia tandem, vtcumque vigili, in altum somnum decidunt, ipsamque virtutem nec videant, nec probent amplius; sed tum opere, tum affectu & iudicio eam exhorreant: *gloriantes in iniquitate; letantes quum malè fecerint, & exultantes in rebus pessimis.* Horum postea mens dissoluta, & prauis desiderijs corrupta esuriet, quia in ipsis nunquam satiabitur. Hic exitus esse solet doctrinæ & scientiæ à virtutis actione, seiunctæ.

Scribæ & Pharisei Herodem docere potuerunt Christum in Bethlehem nasciturum: sed ibi eum cum Magis quærere & adorare noluerunt. Ipse quoque Herodes diligenter inquitit de puero Iesu: non vt eum adoret, sed vt interficiat. Tales sunt omnes legum diuinarum & humanarum doctores: qui non ideo sunt docti; vt legibus obediāt, sed vt scientiæ famam & lucrum consectentur. Similes sunt dentibus insitijs, quibus ad loquendum tantum, non ad comedendum edentuli vtuntur. Quid prodest famelico cognoscere naturas ciborum, & nihil gustare? aut morienti præ frigore de vi ignis posse disputare? Benè dixit Thomas à Kempis: *Malo sentire compunctionem, quam scire definitionem.* Dicit Sponsus in Canticis: *Murenulas aureas faciemus tibi, vermiculatas argento.* Quis vnquā tale vidit? Si dixisset, *Faciemus tibi murenulas argenteas, vermiculatas auro;* nihil præter id quod

quod fieri solet, dixisset. Solet enim quod vilius est, eo quod pretiosius ducitur, vermiculari, expoliri, ornari; non e contra. Dicit autem Spiritus sanctus murenulas vermiculandas argento; quia aurum purissimæ charitatis exornatur scientia, & virtutem celebriorem facit eruditio, quæ absque virtute nihil est, ut dixit Apostolus: *Si omnem scientiam habuero, charitatem autem non habeo, nihil sum.* Quare virtus scientiam non ornat, sed eius planè basis ac substantia est, utpote sine qua nihil est; quum virtus absque scientia planè multum sit: quia *melius est parum cum iustitia, quam multi fructus cum iniquitate.* Vnde & Propheta regius: *Bonitatem, & disciplinam, & scientiam doce me.* Prius dixit: *Bonitatem & disciplinam, & postea scientiam.*

Super virtutis fundamento bonæ literæ optimè sedebunt. Si cadauer mille vestibus oneres, nunquam calefiet; quia ab intrinseco nullum calorem nativum habet, qui vestimentis foueatur. Sic hominem impium, & Deo ac pietati mortuum, frustra mille præceptis instrues, frustra quoque & ipse omnem scientiam inuestigabit; quia amorem Dei & virtutis in se non habet, quod est principium vitæ spiritualis. Scientia fouet virtutem, non gignit; & eum accendit ad opus, qui iam diuini Spiritus calore antea tactus fuerat: & hoc sensu est *machina per quam assurgat charitas*, ut scripsit sanctus Augustinus, quia ex eius dictamine crescit & augmentum capit. Dæmones sapientissimi sunt, & vix illis mortalium quisquam scientia comparandus. Hoc vnum tamen ignorant, quomodo à pœnis inferni liberentur, aut aliquid piè cogitent, quia Dei amor prorsus in illis extinctus est. Quemadmodum ex nimia stomachi repletionem, & ciborum redundantia oritur obstructio illa, quam medici oppilationem vocant; ex qua producitur continuus capitis dolor, & phrenesis ad insaniam perducens: sic ex deprauata vitæ cupiditate, & morum corruptela, oppilatio illa oritur, & obliuio Dei, de qua Scriptura dicit: *Oblitus sum comedere panem meum.* ex qua producitur contemptus pietatis, & insana obduratio in peccatis, ut omnis scientia in occasionem peccati vertatur. sicut iste legis peritus sua peritia non nisi ad tentandum Christum abutitur. De huiusmodi dicit Propheta: *Ornamentum monilium suorum in superbiam posuerunt; & imagines abominationum suarum & simulachrorum fuerunt ex eo.* Nam ut Iudæi isti ex auro ad vsum legitimum concessa idola fabricauerunt; sic impij omnem suam scientiam in superbiam occasionem,

caſionem, & in voluptatum idola conuertunt. Hunc locum in alijs quoque * Dominicis explicatum vide.

* Domin. 2.
Aduen. tex 4.
Domin. infra
Oſt. Natiuit.
text. 2. Domi-
nica 3. Quad.
text. 7.
Amor Dei ſu-
per omnia.
Matth. 22.

3. *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua.*

Maximum
mandatum.

1. Ioan. 2.
Matth. 10.

De ciuit. Dei,
lib. 15. cap. 2.

Genes. 2.

Locus moralis de amore Dei ſuper omnia. *Hoc eſt maximum & primum mandatu*, ait Chriſtus apud Matthæum: Verè inaximum: quia maximè à Deo requiſitum, maximè à nobis curandum, maximam in hac vita pacem, in altera mercedem afferens, ſi impleatur; maximè in inferno puniendum, ſi negligatur. Maximus Deus, maxima affectio amor. Sicut ergo in maximorum duorum connubio, maximus & nobiliſſimus eſt partus: ſic amoris diuini nobiliſſima ſunt opera. Maximum mandatum, ſine quo reliqua nihil ſunt: *Qui enim non diligit, manet in morte.* Maximum mandatum, cum quo ipſa parua magna ſunt. *Qui enim dederit calicem aquæ frigida tantum in nomine diſcipuli, non perdet mercedem ſuam,* id eſt, ampliffimam accipiet. Maximum mandatum, quia amor, vita & forma virtutum eſt, perfectio bonorum operum, ſiue *vinculum perfectionis*, & omnium affectionum quidam Deus, quia fons & origo eſt. Nulla virtus, ſine charitate Dei, vera virtus eſt, ſic vt Deo ad meritum placeat, quia *nihil aliud virtus eſt, quàm ordo amoris* (ait Auguſtinus) ſiue amor ordinatus. Omnis virtus vt vitam & formam, ſic & perfectionem à charitate accipit: quia quanto ex maiori charitate proficiſcitur, tanto Deo acceptior eſt. Omnes aliæ affectiones, gaudium, triſtitia, ſpes, metus à charitate ordinantur; & ex ea deriuantur, quia propter ea gaudemus & triſtamur, quæ vel acquiſita amplectimur, vel amiſſa lamentamur: ea ſperamus, quæ amamus: ea metuimus, quæ exhorreſcimus. Maximum ergo & præcipuum hoc mandatum eſt; nec ordine tantum, ſed & dignitate, & neceſſitate, & natura primum. Diligendus autem Deus *toto corde*, id eſt, tota voluntate: quæ eſt actionum omnium in anima principium, ſicut motuum omnium in corpore principium eſt cor. *Tota anima*, id eſt, toto appetitu inferiori ſeu ſenſituo (quo ſenſu ſcriptum eſt *Factus eſt homo in animam viuentem*, id eſt, vita animali & ſenſibili cœpit viuere:) quem etiam appetitum mouet voluntas, ſicut ſphæra ſuperior ſuo motu orbem inferiores mouet. *Ex totis viribus*, id eſt, per omnes potentias motiuas, & executiuas eius quod voluntas imperat, ſic vt

illæ

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

amare quod nostrum est. Amat vnusquisque quod suum est. Pater filium suum, & filius patrem: sponsa sponsum suum, & contra: agricola agrum suum, &c. Propterea hîc dicitur: *Diliges Dominum Deum tuum*. Noster enim est beneficijs Pater, potestate Dominus, electione Deus. Elegit enim nos in Filio suo renatos, in peculium & populum suum; sicut olim in amico suo Abraham, & electo suo Isaac, & dilecto suo Jacob, veterem populum elegerat. Cæterùm nouo redemptionis beneficio, quo Filius Dei factus est. caro nostra, & frater noster, non iam solum Dominus Deus noster, sed & Pater noster est; quo eum titulo quotidie inuocamus. Naturale est, vt filius patrem, seruus dominum, populus regem suum diligat. Hactenus ergo præceptum hoc naturale est.

2. Locus hominis proprius Deus est.

Quod vt magis intelligas, considera vbi sit locus tuus, & ad quid factus es. Omnia quæ facta sunt, suum certum locum & terminum habent in quo tanquam in suo centro & fine permaneant. Creauit Deus cælum, & Angelis impleuit. Creauit terram, & animantibus, reptilibus, fructibus ac plantis eam impleuit. Creauit mare, & piscibus impleuit. Creauit aërem, & volatilibus impleuit. Quis homini locus proprius restat, aut quid nunc homini Deus dabit in quo quiescat? Cætera omnia præoccupata sunt. Nam ignis elementum homini conuenire non poterat, facile, quoad corpus, corruptibili; & quoad animam, varijs cupiditatibus per peccatum plus satis accenso, & inflammato. Quum nihil ergo donandum supererat, Deus homini seipsum dedit, solus Deus hominis hæreditas esse voluit. *Dominus pars hereditatis meæ, & portio mea in terra uiuentium*, id est, in loco & numero rerum omnium animatarum. Sicut ergo auibus naturalis est aër, & piscibus aqua: sic proprius hominis locus est Deus. Hinc sanctus Augustinus: *Fecisti nos Domine ad te, & inquietum est cor nostrum donec quiescat in te*. Auicula caeca inclusa, etsi optimis cibis abunde nutriatur, nunquã tamen quiescit, sed perpetuò saltitat, exitum è caeca quærens, & malit foris simplici herba sustentari, quàm in caeca delicatissimè ali. Sic anima caeca corporis inclusa, vtcunque falsis cupiditatibus deprauata, quietem tamen & satietatem nisi in solo Deo non inuenit. Ideo Deus hominem solum *ad suam imaginem & similitudinem creauit*. Vide ergo & animam tuam, hoc est, teipsũ ô homo considera. *Cuius es imago & inscriptio? Dei sanè. Redde ergo quæ Dei sunt, Deo. Da animam tuam Deo: illum colat, illi seruiat, illum amet.*

Psal. 15.

Confess. lib. 1. cap. 1. Simile.

Genes. 1.

Marth 20.

Porro

Porro ex hac naturali ratione sequitur necessitas huius ^{3. Amoris Dei} amoris. Viuit corpus cibo, viuit anima amore. Neceffe est ^{necessitas.} vt aliquid ames, quia otiosa esse anima non potest. Sed magis necesse, vt illud ames vnde viuas. Dicit Apostolus: *Frates, debitores sumus non carni, vt secundum carnem viuamus.* ^{Rom. 8.} In quæ verba Augustinus: *Vnaquaque res secundum id viuat, vnde viuit. Vnde viuit caro tua? de anima tua. Nam illa separata; caro moritur. Vnde viuit anima tua? de Deo tuo. Vnaquaque harum secundum vitam suam viuat. Caro sibi non est vita, sed anima carnis est vita. Anima sibi non est vita, sed Deus est anima vita. Debet ergo secundum Deum viuere. Non viuet autem secundum Deum; id est, secundum eius voluntatem, nisi Deum super omnia amet; vt eius in omnibus voluntatem faciat.* ^{Serm. 13. De verbis Apost.}

Iam verò vt naturalis ac necessarius, ita maximè nobis ^{4. Amor Dei} ipsis utilis hic Dei amor est. Iubet Deus vt illum diligamus: ^{maximè utilis.} non quia amor noster illi vel necessarius, vel utilis est, sed quia nobis vtilissimus. Hoc enim Dei amore nobilitamur, amicitia coniuncti Deo. *Si quis diligit me, Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* ^{Ioan. 14.} Hoc Dei amore ipsum Deum nobis conciliamus, nostrique amantem reddimus. Ait enim: *Ego diligentes me diligo.* ^{Prou. 8.} Hoc Dei amore Deo fruimur, ei adhæremus, in eò manemus. *Qui enim manet in charitate, manet in Deo, & Deus in eo.* ^{1. Ioan. 4.} Hoc Dei amore omnia alia præcepta mira facilitate exequimur. *Qui enim diligit me, sermones meos seruabit.* ^{Ioan. 14.} Denique hoc Dei amore omnia dura, aduersa, difficilia patienter sustinemus, libenter toleramus, hilariter superamus. Hæc singula in alijs iam Dominicis explicata sunt.

His accedit, quòd totus hic amor Dei nisi mutuus est; & amplissimis eius in nos beneficijs debitus. Vox Dei est: ^{5. Amor Dei} *Quid est quod debui facere vineæ meæ, & non feci?* ^{non est nisi} Huc pertinent indefessa eius circa nos prouidentia; liberalitas im- ^{mutuus.} mensa, longanimitas prolixa, misericordia infinita, charitas ineffabilis, vt in alijs iam Dominicis sæpe dictum est. Hæc huiusmodi sunt, vt absque yllo præcepto Deum super omnia amare vnūquēque merito moueant: Sola gratitudinis erga Deum ratio (de qua iam aliquoties diximus) hunc à nobis amorem extorquet: maximè, quia nunquam cessat nobis benefacere, & nihil æquius, quam actu semper beneficientem redamare. ^{Esais 5.}

Porro quid hoc præcepto facilius? Si aliquis rex ita clemēs ^{6. Amor Dei,} ^{præceptum} ^{facile,} ^{R 3} ^{esset,}

Simile.
Esaiæ 43.

esset, vt nulla alia à suis tributa aut vectigalia exigeret, nisi solum amorem; nōne clementissimus ille rex videretur? Vnde sic nos Deus alloquitur: *Non me inuocasti Iacob, nec laborasti in me Israël. Non te seruire feci in oblatione, nec laborem tibi prabui in thure.* Hoc est, dura & difficilia à te nō postulauī. Quid enim facilius, aut suauius quam diligere? Ad amandum nemo est imbecillis, insipiens, pauper. Ad cæteras virtutes exequendas, robur corporis, animi fortitudo, ingenij vis, diuitiæ, valetudo, requiruntur. Ieiunare æger & debilis non potest. Eleemosynas dare nequit pauper. Vt pupillum, vt viduas defendas, ingenio, consilio, opibus opus est. Vt multis beneficias, multa aduersa sustineas, multos doceas, magna media, magna animi fortitudo, multum sciētiae adesse debet. Deum verò benedictum & beneficentissimum amare æquè potest mendicus ac rex potentissimus, æquè ægrotus vt sanus, non secus idiota quàm doctissimus. perinde insipiens vt sapientissimus: non minùs debilis quàm robustissimus. Ab amore nihil est quod excuset. Qui amare se nō posse affirmat, vel malitiosum se apertè prodit, vel prauis cupiditatibus sese miserè præoccupatum agnoscit.

7. Amor Dei, maximè delectabilis.

8. Amor Dei præceptum verecundum.

Simile.

Quid, quòd amor res ex seipsa maximè delectabilis est, & sui ipsius sufficientissima merces? Quàm sit iucunda res amare, ille intelliget, qui, quàm sit res molesta, negotiosa, suspicax, inquieta, quenquam odisse, animaduertet. Quæ omnia quum ita sint, tamen datur hoc præceptum de diligendo Deo, tum ex parte nostra verecundum, tum ex parte Dei amantissimum. Si enim rex quisquam potentissimus aliquè ex infimo loco ad summam à se dignitatem euectum, iuberet postea, Vide vt me diligas; quod si non facis, capite te mulctabo: nōne hoc illi verecundum videatur præceptum, qui tot iam acceptis beneficiis tam regi obnoxius factus esset? Nōne meritò Regi suo diceret: Quid hoc mi Domine iubes, quum tanta sint tua in me beneficia, vt nisi te mea sponte amem, & ardentè amem, & præ omnibus mortalibus amem, hac luce indignus sim? Tale est hoc Dei præceptum de se diligendo nobis datum: & sic ex parte nostra verecundum. Ex parte Dei amantissimum præceptum est, quia illud iubet, quod ex re nostra maximè est; quòdque ideo iubet, vt coronæ sempiternæ nobis conferendæ occasionem capiat. Quis vnquam vidit aut audiuit, vt sitienti & aquam postulanti non solum aqua tribuatur & ministretur, sed etiam inuitetur pecuniis vt illam bibat? Quis vnquam vidit
esurienti

9. Amor Dei, præceptum amarissimum.

Similia.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Simile.**In lib. de vera
virgin.**Simile.*

qui & in se fons bonitatis est, & nostrum est cuiusque supremum bonum. Si radium exiguum bonitatis eius in aliqua creatura amas, & guttula fontis huius mirabiliter tibi arridet; quomodo solem ipsum iustitiæ, & fontem perennem non admiraris, amas, colis? Appositè sanctus Basilius: *Sicut is, qui in sole magistrum alloquitur, non magnopere curat intueri umbram manuum ipsius motum consequentem, totiusq; formæ lineamenta imitantem, sed totus ex ore præceptoris pendet: ita anima humana omnem corpoream pulchritudinem non nisi umbram diuinæ reputans, ideoque eam vel non inspiciens, vel certè negligens, ad præceptorem, sponsūque suum, Deum, tota intentione conuersa, huius tantum pulchritudinem admiratur, & præcepta exequitur.*

12. Amor Dei
omnes virtutes
continet.
Epist. 53.

In vno Dei amore quatuor cardinales virtutes contineri, his verbis docet sanctus Augustinus: *Adherere Deo per amorem, est prudentia, quia prospectissime adhærebit bono quod non amittatur: est fortitudo, quia firmissimè adhærebit bono, unde non auellatur: est temperantia, quia castissimè adhærebit bono, ubi iam non corrumpatur: est iustitia, quia rectissimè adhærebit bono, cui merito subiiciatur. Rursum diligendo eligere Deum, prudentia est: nullis inde auerti molestijs, fortitudo est: nullis illecèbris eum deserere, temperantia est: nulla superbia ab eo excidere, iustitia est.* In veteri Lege præcepit Deus, vt filij Israël primogenita sua omnis generis Deo consecrarent: reliquorum omnium liberum illis reliquit dominium. Primogenitus noster in rebus spiritualibus, amor noster est. Hic principalis affectus est, solus proprius, & in nostra potestate, solus amor diuino respondens, vt partim hîc, partim aliis supra in locis explicatum est. Hunc si Deo consecramus, reliquorum affectuum vsum liberum habemus: quia non nisi ordinati erunt, nostrisque vsibus non nisi rectè & legitimè seruient.

*Exod. 15.**Allegoria.*

*Domin. 1. Qua
drage. text. 10. &
Domini præced.
tex. 6.*

*Typus.**Leuit. 6.**4. Reg. 2.**Allegoria.**Deuter. 33.**Actor. 2.*

Hic amor Dei est ignis, quem Deus in altari semper ardere præcipiebat: vt in ara cordis nostri, omnia nostra desideria, omnemque voluntatem igne charitatis immolaremus. Diuinus hic amor currus est igneus, quo ascendit Elias in cœlum, nosque illuc asportabit. Et quoniam Christi Euāgelium Lex est amoris, ait vetus Scriptura apparuisse eum de monte Pharan, Legem igneam dextera tenentem; quam ob causam, quum promulgandum hoc erat Euāgelium, apparuerunt Christi discipulis dispersitè linguę tanquam ignis, & repleti sunt Spiritu sancto. De quo etiam igne Christus dixit:

dixit: *Ignem veni mittere in terram; & quid volo, nisi ut accendatur?* Hæc terra cor nostrum est, terram sua sponte post peccatum amans, & terrena sapiens. Et quemadmodum frigidum hoc & infimum terræ elementum in media est mundi sede conglobatum, sic cor humanum in medio corporis est constitutum. Luca 12. Simile.

Hoc cor vult Deus, ut diuina concipiat, quæ illud amore incendant, & studio immortalitatis inflamment. Vnde apud Salomonem Deus: *Præbe mihi fili cor tuum.* Totum cor nostrum postulat à nobis: quia & totum meretur, nec nisi totum ei placere potest. Filij Aaronis, quoniam in thuribulum alienum ignem posuerunt, fuerunt igne combusti. Ignis alienus in thuribulo, est amor mundi in corde. Contra hos amatores Dei partiales sic intonat diuus Iacobus: *Adulteri, nescitis quòd amicitia huius mundi inimica est Dei? Quicumque igitur voluerit amicus esse huius seculi, inimicus Dei constituitur.* De his etiam & Oseas: *Diuisum est cor eorum, nunc interibunt.* Diuisio cordis, mors animæ est. Nam vt corpus diuisum non viuit, sic cor diuisum nullam habet vitam. De hac diuisione in alio loco plura diximus: *Sicut casta mulier quæ virum suum amat, nullum alium amat; si autem alium amauerit, iam non amat virum: ita & homo si Deum amat, mundum non amat. Si autem mundum amauerit, iam Deum ex toto corde non amat.* Rursum ibidem. Perfectus amor & perfectum odium, verum iudicium non cognoscit. Si perfecte odias aliquem, qualiacunque fuerint apud illum, omnia tibi displicent, siue quæ loquatur, siue quæ agit: etsi sunt bona, tamen tibi mala videntur. Sic & si perfecte amas; quæcunque sunt apud eum, tibi placent, siue quæ loquitur, siue quæ agit: etsi mala sunt, tamen tibi bona videntur. Prouerb. 14. Levit. 10. Typus. Iacob. 4. Osea 10. Simile. Chrysof. hom. 26. ex varijs in Matth. locis.

Sic omnis animam Christiana, quæ sponsa est Christi, ita debet diligere Deum, vt nihil sit in mundo quod amet præter eum: Talis erat anima Pauli, quum diceret: *Mihimundus crucifixus est, & ego mundo.* Et iterum: *Iam non viuo ego sed viuit in me Christus.* Sapienter sanctus Anselmus: *Sic est de corde hominis & amore Dei, quomodo de vase & oleo. Nam sicut vas, quanto magis habet aquam, aut alium similem liquorem, tanto minus capit oleum; ita cor, in quantum occupatur alio amore excludit diuinum.* Cæterum hoc præceptum quum sit affirmatum, non obligat, nisi tempore occasionis oblatæ; vel virtutem exercendi, vel vitium fugiendi: extra Amoris præceptum quatenus obligat.

quæ tempora alia præter Deum in ordine ad Deum rectè amari possunt. Nec etiam ut intensissimè ames præceptum hoc iubet, sed in rerum æstimatione primum locum debet amor Dei occupare cæterisque omnibus præferri. Magis intensè quis familiarem amicum amat, quàm Principem suum, quem tamen propter amicum offendere nollit; si casus occurreret, quo officium erga Principem, priuatæ amicitie contrarium aliquid postularet. Plura vide in Dominica prima Quadragesimæ, textu ultimo, & in Dominica Pentecostes, textu primo.

4. Et proximum tuum sicut teipsum.

Amor proximi.

Matth. 22.

Homil. 72. in Matth.

Enarrat. in Psal. 118. Concil. 8.

In lib. de diligendo Deo.

Tracta. 17. in Euang. Ioan.

1. Ioan. 4.

Locus moralis de dilectione proximi. Hoc etiam *mã-* datum simile primo dixit esse apud Matthæum Christus. Et quare sit simile, eleganter exponit Chrysostomus: *Quoniam* (inquit) *hoc illud inducit, & ab illo rursus munitur.* Præceptum de diligendo Deo inducit dilectionem proximi, estque causa illius. Nam (ait sanctus Augustinus) *ut sciat homo diligere proximum tanquam seipsum prius debet diligendo Deum diligere seipsum.* Sic & diuus Bernardus: *Ut perfecta fiat iustitia in dilectione proximi, Deum in causa habere necesse est. Alioquin proximum purè diligere non potest, qui Deum non diligit. Oportet ergo Deum diligi prius, ut in Deo diligatur & proximus.* Hæc ille. Sic igitur dilectio Dei inducit dilectionem proximi. Rursum præceptum de diligendo Deo, ab altero de diligendo proximo munitur, roboratur, perficitur. Vnde sanctus Augustinus: *Dilectio Dei prior est ordine præcipiendi, sed proximi dilectio prior est ordine faciendi. Neque enim qui præciperet tibi dilectionem illam in duobus præceptis, prius tibi commendaret proximum, & postea Deum, sed primò Deum, & postea proximum. Tu autem quia Deum nondum vides, diligendo proximum promereris quem videas; diligendo proximum, purgas oculum ad videndum Deum; euidenter Ioanne dicente: Qui non diligit fratrem suum, quem videt, Deum, quem non videt, quomodo potest diligere? Est ergo hoc posterius præceptum priori simile: quia, ut inchoatio charitatis in Dei dilectione est; ita perfectio charitatis per proximi dilectionem acquiritur. Ut scias rectè diligere proximum, prius diligendus est Deus: sed ut perfectus has amator Dei, exercere te debes in amore proximi. Sic hoc præceptum alteri simile est, quia similiter ad salutem necessarium*

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

In Psal. 118.
Concil. 8.

De Ciuit. Dei
lib. 12. cap. 21.

Proximus
quis.

De doctrin.
Christ. l. 1. c. 28.

Epist. 52.

ille maximè, qui nostra ope indiget, & quem iuuare tum facultas nostra potest, tum oblata occasio iubet. *Omnis homo (ait Augustinus) est homini proximus; nec ulla est cogitanda longinquitas generis, ubi est natura communis. Quod quidem ut Deus homines efficacissimè doceret, quum cæterorum omnium viuencium & animatorum, pecudum, piscium, volatiliū diuersas species creasset, totius rationalis creaturæ non nisi vnā hominū speciem esse voluit, qui solo numero differrent. Atq; adeò ex vno singulari homine, totum humanum genus propagauit. Vnum ac singulum (ait sanctus Augustinus) Deus creauit hominem, non utique solum sine humana societate deserendum, sed ut eo modo vehementius ei commendaretur ipsius societatis unitas, vinculumq; concordia; si non tantum inter se natura similitudine, verum etiam cognationis affectu homines necerentur, quando nec ipsam fœminam copulandam viro, sicut ipsum creari illi placuit, sed ex ipso, ut omne ex vno homine diffunderetur genus humanum. Sic omne hominum genus ex vno, ad commendandam concordiam est propagatum. Hæc ille.*

Sed quum hac ratione omnis homo quasi vnus homo sit, nec omnibus tamen prodesse quilibet potest; ille homo tibi proximus, & pro tempore propinquissimus censendus est, qui tua præsentī charitate indigens sese tibi offert. quòd his verbis docet sapienter Augustinus: *Cum omnibus prodesse non possis, his potissimū cōsulendum est, qui pro locorum & temporum, vel quarumlibet rerum oportunitatibus constrictius tibi quasi quadam sorte iunguntur. Sicut enim, si tibi abundaret aliquid, quod dari oporteret ei qui non haberet, nec duobus dari possit; si tibi occurrerent duo, quorum neuter alium vel indigentia, vel erga te aliqua necessitudine superaret; nihil iustius faceres quàm ut sorte eligeres, cui dandum esset, quod dari utrique non potest: sic in hominibus, quibus omnibus consulere nequeas, pro sorte habendum est, prout quisque tibi colligatius temporaliter adherere potuerit. Hæc ille. Hoc igitur sensu diuitis proximus est pauper, sapientis ignarus, sani ægrotus, liberi captiuus, felicitis miser, quoties vel hic illius opē flagitat, vel ille huius indigentiam videt & iuuare potest. Quum illa vox in Comœdia audiretur: *Homo sum, humani nihil à me alienum puto; huic sententia (ait Augustinus) theatra tota plena stultis indoctisq; applausisse ferunt. Ita quippe omnium affectum naturaliter attigit societas humanorum animorum, ut nullus ibi hominum nisi cuiuslibet hominis proximum se esse sentiret. Quare hanc potissimum dilectionis causam ut naturalē, & ex naturæ principiis ortam,**

ortam, docent iuxta hoc Euangelium Patres. Omnes proximi sumus (ait Augustinus) *conditione terrena natiuitatis, & etiam Serm. 59. de spe caelestis hereditatis. Sic & beatus Prosper: Proximum sicut oportet diligimus, si non propter aliquas utilitates, non propter sperata beneficia vel accepta, non propter affinitates vel consanguinitates, sed tantum propter hoc, quod natura nostra participes sunt, diligamus: quia non eos sicut nos ipsos amamus, quando propter illa superius dicta diligimus. Hæc ille. Sic & diuus Gregorius: Ille (inquit) veraciter charitatem habet, & qui amicum diligit in Deo, & inimicum diligit propter Deum. Nam sunt nonnulli qui diligunt proximos, sed per affectum cognationis & carnis: quibus tamen in hac dilectione sacra eloquia non contradicunt. Sed aliud est quod sponte impenditur natura, aliud quod præceptis Dominicis ex charitate debetur obedientia.*

temp.
De vita contemplat. lib. 3. cap. 15.

Homil. 27. in Euang.

Proximus quomodo diligendus.

Prosper ubi supra.

De Ciuit. Dei, lib. 10. ca. 4.

Amicitia triplex.

Homil. 38. ex Homil. 50.

Atque hæc quidem vna, & certa, & naturæ insita consideratio est, qua omnes homines vt natura proximos diligimus sicut nos ipsos, sicut nostram naturam. Similitudinem enim dilectionis præceptum sonat, non æqualitatem. Quapropter (vt loco citato scribit beatus Prosper) *hæc proximi tota dilectio, vt bonum quod tibi conferri vis, velis & proximo; & malum quod tibi nolis accidere, nolis & proximo. At alia & altior adhuc est in proximi dilectione consideratio; vt eum sicut nos ipsos diligamus, non solum ex parte præsentis vitæ, sed etiam in ordine ad futuram. Vnde sanctus Augustinus: Sciētiam diligere se ipsum propter Deum, cum mandatur de proximo diligendo, sicut se ipsum, quid aliud mandatur, nisi vt ei, quantum potest, commendet diligendum Deum? Sic & Prosper loco citato: Secundum nos proximos omnes diligimus, quando ad mores bonos, & ad æternam vitam consequendam, sicut nobis saluti eorum, consulimus, quando nos in eorum peccatis ac periculis cogitamus, & sicut nobis subueniri optamus, ita eis pro viribus subuenimus. Huc pertinet zelus animarum, de quo in aliis Dominicis iam dictum est: Hic quoque amor proximi ex triplici amicitia patet. Est enim amicitia inter homines triplex, consuetudinis, rationis, pietatis; quam sic tradit Augustinus: Amicitia consuetudinis oritur ex occasionibus cohabitandi, colloquendi, simul conuersandi, vt contristetur homo quando deseritur ab amico, cum quo solet colloqui, & familiarius agere. Honestæ quidem est hæc amicitia & laudabilis. Sed habent illam & pecora. Est alia superior amicitia non consuetudinis, sed rationis, qua diligimus hominem propter fidem & mutuam beneuolentiam in ista vita*

vita

*vita mortali. Superius quicquid est, iam diuinum est. Incipiat homo amare Deum, & non amabit in homine nisi Deum: Et paulo post: Si omnis qui amat, saluum vult habere quod amat, si intelligat qua sit vera salus, incipit illam amare in se, & sic ipsam cogitur mox amare in amico. Quia ergo tu salutem desideras que eterna est; ad illam salutem diligis amicū tuum; & totū quod vis amico tuo prestare, hoc est, ut illā tecū teneat salutem. Hæc ille. Hoc est verè diligere proximum sicut te ipsum. Hęc est dilectio non consuetudinis, non rationis, non carnalis, non humana, non sordida; sed pia, liberalis, diuina, & quæ in hoc Euangelio traditur. Hanc proximi dilectionem tum explicat, tum probat Augustinus his verbis: *Velle debemus, ut omnes nobiscum diligant Deum, & totum quod vel proximos adiuuamus, vel adiuuamur ab eis, ad unum illum finem referendū est: Si enim in theatris nequitia, qui aliquem diligit histrionem, & tanquam magno vel etiam summo bono eius arte fruatur, omnes diligit qui eum diligunt secum, non propter illos, sed propter eum quem pariter diligunt, & quanto est in eius amore feruentior, tanto agit, quibus potest modis, ut à pluribus diligatur, & tanto pluribus cupit eum ostendere; & quem frigidiorē videt, excitat eum quantum potest laudibus illius; si autem contrauentem inuenerit, odit in illo vehemēter odium dilecti sui, & quibus modis valet, instat ut auferat: quid nos in societate dilectionis Dei agere conuenit, quo perfrui, beatè viuere est, & qui se vult diligere, non ut sibi aliquid, sed ut eis qui diligunt aeternum premium conferatur?* Hæc ille. Sanè infinite magis ad Dei dilecti amorem omnes, quos possumus, pertrahere debemus, quàm ad chari sui histrionis amorem stultus amicus, quos potest, trahit; si tamen sic Deum amamus, ut suos histriones magnates interdum amant. Nam cum Dei charitate simul intrat proximi dilectio, ait sanctus Chrysostomus; & una eademq; charitate Deum ac proximum diligimus; ait prolixè sanctus Augustinus. Ideo sanè Apostolus dixit: *Qui diligit proximum, Legem impleuit.* Et iterum: *Omnis lex in vno sermone impletur: Dilige proximum tuum sicut te ipsum.* Quod & Christus Dominus disertè docuit, dicens: *Omnia quaecunque vultis ut faciant vobis homines, ita & vos facite illis.* Hæc est enim Lex & Propheta. Hæc ideo dicuntur, quia nec proximum diligere potest ut seipsum, nec seipsum ut oportet, qui Deum super omnia non diligit: nec Deum diligere potest, qui proximum non diligit; quia ut vnum alterius causa, sic alterum prioris argumentum & perfectio est. Vnde diuus Ioannes: *Qui dicit**

*De doctrin.
Christi. lib. 1.
cap. 29.*

Simile.

*Homil. 34. ad
pop. Antioch.
De Trinit. lib. 8.
cap. 8.
Rom. 13.
Gal. 5.*

Matth. 7.

1 Ioan. 2.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Chrysof. orat. 5.
contra Iudaos.

Idem Homil. 15.
in Matth.

cus ingentes transnatant. Formicæ laborantes suas & oneri succumbentes, coniunctis operis subleuant, & mortuas efferrunt. Porro & hanc dilectionem Christianam cuiuslibet ferè artis socij nos docent. Milites, si quos suorum aut etiam hostium viderint inter mortuos, spirantes adhuc, nec lethale vulnus habentes, his in tentoria sublatis, multam adhibent curationem, extracto telo, accersitis medicis, absterfo sanguine, pharmacis porrectis, reliquaque omni curatione ad-
mota, ad sanitatem reducunt. Nautæ, quum alias naues procul cernunt, naufragij periculum incidere, continuo vela tendentes, maxima contentione properant, vt eiusdem artis homines periculo eximant. Idem faciunt in agris & viis aurigæ, nec moras itineris deprecantur, vt sociorum curribus luto herentibus, aut detrimento alio affectis, auxilio pre-
stò, sint. De varia, proximi dilectione vide plura in aliis * Dominicis. Dom. 2. post Epiph. tex. 2. Dom. 3. post Epiph. tex. 3. Dom. 4. Quadr. text. 5. Dom. Palma. tex. 1. Dom. 1. post Pentec. tex. 1. 2. 3. 4. Dom. 5. post Pent. tex. 2. 3. 4. Dom. 6. post Pentec. text. 1. Dom. 9. post Pent. tex. 1. Dom. 11. post Pentecost. tex. 1.

5. Ille autem volens seipsum iustificare, dixit ad Iesum:
Et quis est meus proximus?

Vana sui ostentatio.

Matth. 13.

Locus moralis contra hypocriticam & vanam ostentationem, falsamque sanctitatis opinionem affectatam. Iste enim legisperitus quærit à Christo, quis esset eius proximus; non vt hoc disceret, nec quia hoc se ignorare putabat, sed tale expectans à Christo responsum, vnde seipsum posset iustificare, & Legis obseruatorem fuisse ostendere. Hoc erat perpetuum horum hominum crimen. Vnde Dominus illis dixit: *Va vobis Scribæ & Pharisei, qui iustificatis vos coram hominibus.* Putabat nempe hic legisperitus, Christum illi responsurum, omnem Iudæum esse illi proximum, iuxta errorem Iudæorum, qui solos suos contribules diligendos esse, cæteros odio prosequendos, opinabantur. Sic enim ille intulisset: At ego omnem Iudæum diligo vt fratrem, ideoque Legem seruaui. Hæc fuit hominis vanitas & superbia, cum crassa ignoratione & manifesta impietate coniuncta. Docet enim Christus Samaritanum fuisse Iudæo proximum, & pro proximo suo Iudæum habuisse, quando in illum misericordiam fecerat, quam sacerdos & leuita Iudæi ei negauerant. Hunc vanæ ostentationis & hypocrisis locum
iam

iam * aliquoties tractauimus. Tantum pauca è Scripturis * Domin. 3. Ad. uent. text. 6.
 exempla proferam affectatæ sanctitatis & iustitiæ, cum infi- Domin. 3. post Epiph. text. 3.
 gni maleficio coniunctæ. Absalom cum patrem regno spo- Domin. Pass. tex. 5. Domin.
 liare decreuisset, ut hoc tantum facinus perpetraret, patri re- 10. post Pentecost. text. 1. 2.
 ligionem, populo iustitiæ zelum prætexit. Populo enim di- & 3. Domin. 11. post Pent. text. 7.
 xit, singulorum apprehendens & osculans manus: *Videntur mihi sermones tui boni & iusti: sed non est qui te audiat consti- tutus à Rege. Quis me constituat iudicem super terram, ut ad me veniant omnes qui habent negotium, & iustè iudicem?* Patii verò dixit: *Vadam, & reddam vota mea quæ voui in Hebron.* **Exempla.**
 Impius Aman sumpturus de innocenti Mardocheo suppli- 2. Reg. 15.
 cium, Regis & Reipubl. emolumentum, & cultum pietatis prætexit, dicens Regi Assuero: *Est populus per omnes prouin- Hester 3.*
 cias regni tui dispersus, nouis utens legibus & ceremonijs, &c. *Decerne ut pereat, & decem millia talentorum appendam ar- Ioan. 11.*
 carijs gazæ tuæ. Caiphas Christi necem decernens, Reipubl. bonum prætexit: *Venient Romani & tollent gentem nostram, & locum.* Genes. 37.
 Filij Iacob, vendito fratre Ioseph, afferunt patri tunicam eius hœdi sanguine tinctam, volentes seiplos iusti- ficare, & non solum scelus simulare, sed etiam suam diligen- tiam, & fratris curam patri probare. Herodes volens Chri- Matth. 2.
 stum occidere, prætexit studium adorandi eum. Sacerdotes Babylonij epulis sacrificialibus iam priuati, eorum fraude per Danielem detecta, religionis zelum prætexentes, eum ad necem postulant, dicentes Regi: *Trade nobis Danielem qui Daniel. 14.*
Bel destruxit. Non dicunt, qui nostris epulis & cibis sacrifi- calibus nos priuauit. Iudas quum fur esset, pauperum curam Ioan. 12.
 simulabat. Communis hic morbus est, sed quem semper tristis & infamis exitus consequitur, ut in omnibus citatis exemplis videre licet.

6. *Videns eum, misericordiâ motus est, &c.*

Locus moralis de misericordiæ operibus proximo indi- Misericordiæ opera proximo exhibenda.
 genti exhibendis. Nec sacerdos, nec leuita hunc à latro- nibus sauciatum pro proximo agnouerunt, sed solus Sama- ritanus, toto vitæ genere & professione à Iudæo læso discre- pans: qui propterea à Christo verus proximus fuisse declara- tur. Probatio dilectionis est exhibitio operis. Si proximum diligis, illi indigenti confestim subuenies. Sicut cor ipsum in Simile.
 medio corporis loco situm, in sinistram tamen & leuam par- tem videtur magis propendere, tametsi reuera toti corpori
Pars Æstiuâlis. S & mem

& membris vniuersis vitam inspiret: ita planè tametsi & cui-
libet, & in quavis fortuna dilectionem impendere Christianus
debet; ipsaque nostra charitas in omnes diffundenda est;
tamen indigenti & afflictæ parti magis dilectionem impen-
dere, & illi iuuando procliuior esse charitas debet. Sicut,
enim in sæua tempestate lucidum interuallum, & in medijs
tenebris facula accensa maiorem adfert voluptatem, ma-
gisque elucet, sic afflictis rebus exhibita misericordia. Cha-
ritas & dilectio proximi in societate humana, est instar san-
guinis in corpore naturali, qui vitam illi subministrat atque
conseruat. Sicut ergo sanguis in omni corporis necessitate
ad partes fluit magis indigentes, vt in repētino meru ad cor
retrahitur; in læso pudore, aut periclitante existimatione ad
faciem se recipit; vnde metuens pallefcit, verecundatus eru-
bescit: sic charitas proximi ad maximè indigentes continuò
se vertit, vt opem ferat: Appositè Theophrastus, quum ei à
discipulis duo monstrarentur, quos familiares amicos esse
dicerent, quorum vnus tamen opulentus valde, alter indi-
gens esset, respondit: *Si amici sunt, quorsum alter ita diues,
alter ita pauper est?* Attalus philosophus dicebat, iucundius
esse amicum facere quàm habere, quomodo artificii iucun-
dus est pingere quàm pinxisse. Nam opere completo, artis
quidem suæ fructu fruitur; sed dum pingeret, ipsa arte frue-
batur. Sic verus Christianus, & dilectio proximi sui, in opere
misericordiæ exhibendo magis delectatur, quàm in amico
possidendo, quem ex opere comparauit. Amici enim posses-
sio, aliquis est eius operis fructus: sed charitatis opus, virtus
erat tum Deo gratissima, tum ipsi operanti periuicunda. Lu-
cullus quum Græcos quosdam per dies aliquot magnificè
tractasset, atque illi dicerent, se mirari, quòd tantum impen-
diorum sua causa facerent, respondit: *Non nihil ò hospites ve-
stra causa, sed maxima pars Luculli gratia.* Sic qui in pauperes
& egentes misericordem se præbet, non nihil sanè illorum
causa facit, quia diligit vt proximos; sed etiam sua causa mul-
tum facit, sibi bene facit, quia delectatur in opere, & hilari-
ter facit. Sicut qui proprium fundum possidet, eum semper
studet reddere meliorem; qui autem non nisi ex conducto
tenet, non nisi præsentem voluptatem aut vtilitatem in eius
vsu spectat: sic qui proximum diligit, tanquam seipsum, ei
omnibus modis benefacere studet; qui autem amator potius
quàm amicus est, nec vt se diligit proximum, sed vt aliquid
suum, ille afflictum deseret, quia nullam iam in eo amplius
aut

Simile.

Simile.

*Apophthe-
gma.*

Seneca epist. 9.

*Apophthe-
gma.*

Simile.

*Plutarc. in
Rom Apoph.*

*Apophthe-
gma.*

Simile.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

dicentes : Iesu praeceptor , miserere nostri. Quos vt vidit, dixit : Ite , ostendite vos sacerdotibus. Et factum est , dum irent , mundati sunt. Vnus autem ex illis , vt vidit quia mundatus est , regressus est , cum magna voce magnificans Deum : & cecidit in faciem ante pedes eius , gratias agens. Et hic erat Samaritanus. Respondens autem Iesus , dixit , Nonne decem mundati sunt ? & nouem vbi sunt ? Non est inuentus qui rediret , & daret gloriam Deo , nisi hic alienigena. Et ait illi : Surge , vade , quia fides tua te saluum fecit.

P E R I C O P E moralis huius Euangelij.

1. *Occurrerunt ei decem viri leprosi , qui steterunt à longè. De consortijs malorum longè fugiendis.*

2. *Occurrerunt ei decem viri leprosi , & leuauerunt vocem suam , &c. De diligentia exhibenda circa animæ lepras sanandas.*

3. *Iesu praeceptor , miserere nostri. Ad Dei misericordiam in statu peccati cōfugiendum.*

4. *Ite , ostendite vos sacerdotibus. De obedientia & cooperatione nostra ad Dei beneficia consequenda : & de reuerentia sacerdotali.*

5. *Regressus est , cum magna voce magnificans Deum , & cecidit in faciem ante pedes Iesu , gratias agens. De animi gratitudine erga decepta Dei beneficia.*

6. *Nonne decem mundati sunt ? & nouem vbi sunt ? De bono perseuerantiæ ad salutem necessario.*

7. *Nisi hic alienigena : & hic erat Samaritanus. De inani vocationis aut status titulo , vbi res nomini non respondet.*

1. *Occurrerunt ei decem viri leprosi , qui steterunt à longè.*

Consortia mala fugienda.

LOcus moralis de consortijs malorum longè fugiendis. Quòd enim leprosi isti etiam Christum compellere & obsecrare volentes , tamen à longè steterunt , nec propius accedere ausi fuerunt , id ex præscripto veteris Legis faciebant , quæ leprosos extra castra versari , & ab hominum consortio abstinere iussit , ciuitatem omnem ingredi prohibuit. Hoc autem in figura factum est illis , vt à spiritualis lepræ seu peccatorum consortio quantopere cauendum esset , doceretur. Primum ferè Sapientis præceptum hoc est : *Fili mi , si te lactauerint peccatores , ne acquiescas eis , ne ambules cum eis , prohibe pedem tuum à semitis eorum : pedes enim illorum ad malum*

malum currunt. Iofaphat rex pius hoc solo nomine à Pro-
pheta Iehu grauitè reprehenditur, quòd cum impio Achab
copias coniungeret. *Impio (inquit) præbes auxilium, & his qui 2. Paral. 19.*
oderunt Dominum amicitia coniungeris: idcirco iram Domini
merebaris. Sed & eam ob causam de vita sua in prælio cum 3. Reg. 22.
impio Achab vehementer periclitabatur bonus Iofapha. In
veteri Lege omnia connubià cum alienigenis & idololatriis
populo Israëlitico strictè interdixit Deus: *Non accipies uxore* Exod. 34.
de filiabus eorum filijs tuis, ne fornicari faciant filios tuos in deos
suos. Imò omne cum illis commercium propterea Lex in-
terdixit: *Cave ne unquam cum habitatoribus terræ illius iungas* Ibidem.
amicitias, quæ sint tibi in ruinam. Porrò omnes illæ prohibi-
tiones: *Anima quæ tetigerit immundū, rea est.* Item, *Qui mor-* Leuit. 5. & 12.
ticinum eorum tetigerit, polluetur. Et rursus: *Ne tangatis quic-*
quam eorum, ne immundi sitis: hanc spirituales cautelam do- Allegoria.
cent, vt ab improborum consortio & cōtagione omni studio
caueatur. Prima mundi corruptio, quæ & diluuium orbi in- Gen. 6.
uexit, ea erat, quòd filij Seth, quos angelos, propter pietatē,
Scriptura vocat, filias Caim in uxores acceperunt. Vnde sa-
pienter monet Sapiens: *Ne delecteris in semitis impiorum, nec* Prov. 4.
tibi placeat malorū via: fuge ab ea, nec transeas per illā, declina
& desere eam: nō enim dormiunt nisi malefecerint. Nulla est in
morbis cōtagio, quæ sic tactum sequatur, vt mali mores per
consuetudinem se insinuant. Sicuti in aduerso flumine cym- Simile.
bam remigando vrgere difficile est, sic inter media vitia vir-
tutem seruare. Boni cum malis in Ecclesia mixti, vocantur in
Scriptura *lilium inter spinas.* Difficile est, vt lilium molle ac
tenerum inter spinas illæsum maneat. Propter hanc cum Cant. 2.
impijs conuersationem Iudæos taxaturus Propheta dixit:
Vinum tuum mixtum est aqua. Nam vt vinum aqua dilutum, Esaiæ 1.
vim suam aliqua ex parte amittit, & vtcunque forte sit, saltē Similia.
colorem mutat, etsi vim retineat; sic malorū societas bonos
si non corrumpit, saltē aliqua aspergit infamiæ macula.
Facile enim in suspicionē peccati venit, qui cum peccatori-
bus frequenter & libenter cōuersatur. Qui decūbenti ægro-
to proximus affidet, eius gemitus & suspiria facile audit; qui
à longè stant, omnino nō audiunt. Eodem modo, qui corpo-
ralibus & carnalibus desiderijs coniuncti sunt, à minimo cor-
poris vel dolore vel periculo statim commouentur, & causas
mali fugiunt, ac remedia quæerunt; animi autem vel dolo-
rem vel periculum in quotidiana malorū societate nec ge-
munt, nec sentiunt: quia ab anima sua valde seiuncti viuunt,

Dissimile.

Eccles. 7.

Eccles. 12.

Eccles. 13.

2. Corin. 5.

3. Theff. 3.

1. Corin. 5.

corpori & carni toti immerfi. Contrà verò vir spiritualis, & de animæ suæ salute sollicitus, animæ pericula celerrimè prospicit, gemitum statim exaudit; ideòque & publica peccata, aut tolerata, aut probata vehementer gemit, & à privatis malorum congressibus attentissimè sibi cauet. Sed & eandem ob causam homines toti carnales, & terrena sapiètes, quum ita suos carnaliter diligant, vt si quo morbo contagioso laborant, suos omnes, propiùs accedere vetent; ita neminem spiritualiter diligunt, vt omnes vitiorum suorum pruriginès, & fædas cupiditates aliis omnibus affricare, & in peccati consortium omnes pertrahere, vehementer cupiant. Ex his apparet causa, cur malorum societas aut nullum aut paruum peccati periculum plerisq; videatur: Aliud sanè Spiritus sanctus nos docet: *Discede ab iniquo, & deficient mala ab te. Non semines mala in sulcis iniustitiæ, & non metes ea in septuplum.* Ille seminat mala in sulcis iniustitiæ, qui trita impiorum vestigia calcans, & pariter cum eis ambulans, occasiones & semina peccati sibi ipsi quærit: Ille amans periculum, peribit in illo. Vnde iterum eadem Scriptura: *Quis miserebitur incantatori à serpente percusso, & omnibus qui appropiant bestiis? Sic & qui comitatur cum viro iniquo, & obvolutus est in peccatis eius.* Non est commiseratione dignus, qui à tam evidenti periculo non cauit. Sed & rem esse per se absurdissimam, & cum diuini honoris contumelia coniunctam, Scriptura docet: *Omnis homo simili sui sociabitur. Si communicabit lupus agno aliquando, sic peccator iusto. Quæ communicatio sancti hominis ad canem? Quòd aliis verbis Apostolus dixit: Nolite iugum ducere cum infidelibus. Quæ enim participatio iustitiæ cum iniquitate? Aut quæ societas luci ad tenebras? Quæ autem conuentio Christi ad Belial? Aut quæ pars fideli cum infideli? Qui autem consensus templo Deicum idolis? vos autem estis templum Dei viui. Quare hanc cum hominibus impiis conuersationem grauissime interdicit Apostolus suis Theffalonicensibus: *Denunciamus vobis fratres in nomine Domini nostri Iesu Christi, vt subtrahatis vos ab omni fratre ambulante inordinatè, & non secundum traditionem quam acceperunt à nobis.* Si verbis tam solemnibus hoc denunciât Apostolus contra traditionum & præceptionum suarum violatores; quid de manifestè sceleratis & impiis iudicandum est? Iubet ille sanè *cum fornicarijs & ebriosis fratribus ne cibum quidem sumere.* Quæ etsi disciplina horum temporum non sit, quia sic de hoc mundo etiam fortè alicubi*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

viuis & vales, dum adhuc dies salutis est, dum adhuc pontes misericordiæ & gratiæ tibi & omnibus viuētibus sternūtur, necessariò pulsanda est, si eò ingredi, & ad illam intromitti cupis. *Pulsanti enim aperietur.* Quòd si noctem & mortis clapsæ tempus expectas, frustra pulsabis, frustra clamabis: *Domine, Domine aperi nobis: quia clausa est ianua,* & pontes misericordiæ & gratiæ tibi, omnibūsq; hac vita defunctis penitus sublatis sunt. *Non est nostrum nosse tempora, quæ Pater posuit in sua potestate. Operandum igitur dum tempus habemus.* Eunuchus Candacis reginæ etiam in itinere legebat Esaiam Prophetam, quum necdum intelligeret. Quid nobis domi nostræ, & in summo otio faciendum, Scripturas iam ad nostram consolationem per fidem intelligentibus? Carneades philosophus ita se mirificè doctrinæ operibus addixerat, vt cum cibi capiendi causa recubuisset, cogitationibus inhærens, manum ad mensam porrigere obliuisceretur, & Melissa sua inediæ succurrendi officio dexteram suā necessariis vsibus aptabat. Cato iunior ne in curia quidem, dum Senatus cogitur, temperare sibi voluit, quo minus Græcos libros lectitaret: qua quidem industria ostendit aliis tempora deesse, alios temporibus superesse. De Varro ne scribitur, quòd in eodem lectulo & spiritus eius, & egregiorum operum cursus extinctus est. Cleanthis philosophi tam pertinax fuit discendi studium, vt, ne diuturno tempore à Chrysippi lectionibus abesset, nocturnum extrahendæ aquæ ad inopiam suam sustentandam impenderet. Hæc horum hominum circa humanas disciplinas assequendas industria & diligentia, nostram circa res diuinas & animæ salutem procurandam, supinam negligentiam & ignauiam si non vehementer nunc excitat, postea grauitè condemnet, Monet Scriptura, nullo vnquam tempore ab hac cura cessandum esse: *Memento Creatoris tui in diebus iuuentutis tuæ, antequam veniat tempus afflictionis, & appropinquent anni, de quibus dicas, Non mihi placent.* Ad singulos nostrum dictum putemus, quod Christus Iudæis dixit: *Ego vado, & quæretis me, & in peccato vestro moriemini.* Ideo monet Apostolus: *Festinemus ingredi in illam requiem.* Ignauos & socordes Deus non admittet. Cuius rei vide mirabile mysterium in pugna Gedeonis contra Madianitas. Erant cum Gedeone plusquam triginta millia hominum. Primùm iubentur omnes formidolosi domum redire: & discesserunt viginti duo millia, decem millibus remanentibus. Sed & ex istis fa-

cta

Matth. 7.

Matth. 25.

Actor. 1.

Rom. 12.

Actor. 8.

Exempla.

1.

Valer. Max. lib.
8. cap. 7.

2.

3.

4.

5.

Eccles. 12.

Ioan. 8.

Hebr. 4.

Allegoria.

Iudic. 7.

Et apud aquas probatione, soli trecenti remanserant. Atqui nec isti trecenti pugnauerunt, sed percussis tantum vacuis lagenis, & illis ululantibus, solus Dominus pugnavit, & Madianitarum gladios in seiplos conuertit. Quid ergo opus erat non nisi fortissimis & strenuis viris? Quia sane isti, etsi non pugnauerant, sic tamen affecti erant, ut si opus esset, in illa causa mori non dubitarent. Cæteros dimisit, quia ignaui erant, & sic affecti, ut ad fugiendum magis quam ad pugnandum comparati essent. Sic Deus nostram animi alacritatem, industriam, vigilantiam in salute nostra procuranda desiderat, etsi ille sit, qui pugnet pro nobis, & omnem salutem conferat, non tam ut ipsi semper operemur, aut operando salutem nostram ipsimet consequamur, quam ut hoc tanto beneficio non indignos nos esse ostendamus. In-

Proverb. 22.
Mich. 6

sinuat hoc Sapiens dicens: *Vidisti virum velocem in opere suo? Coram regibus stabit, nec erit ante ignobiles.* Via ad cœlestem gloriam laboriosa virtus est. Sic Michæas Propheta: *Indicabo tibi o homo quid sit bonum, & quid Dominus requirat à te. Utique facere iudicium, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Deo tuo.* Cætera virtutum opera cum ingenti cura & sollicitudine præstanda sunt. De hoc argumento, & de necessaria diligentia circa salutis curam, Dei-que obsequium, iam aliquoties in aliis, & Dominicis diximus. *Domin. 1. post Epiphan. text. 1. Domin. 5. post Epiph. tex. 2. & 3. Domin. Septuage. tex. 5. Domi. Quinquage. tex. 3. Dom. 2. Quadrage. text. 1. Domin. Palma. text. 4. Domin. Pasch. text. 3. Domin. 6. post Pentecost. text. 2.*

3. Iesu Præceptor, miserere nostri.

Locus moralis, ad Dei misericordiam in statu peccati confugiendum esse. Leprosis istis vnica salus erat, Iesum adire, & eius misericordiam implorare. Non sunt alia peccatori quærenda remedia, & est hoc vnum maxima contentione quærendum remedium. Ille enim est *qui sanat omnes infirmitates nostras, & qui redimit de interitu vitam nostram.* Hoc perpetuum Dauidi confugium erat: *Ad Dominum, cum tribularer, clamaui: & exaudiuit me. Prodigus filius ad patrem iuit.* Omnium sanctorum ab orbe condito hæc pietas fuit, teste Dauide: *In te sperauerunt patres nostri: sperauerunt, & liberaasti eos.* Ad te clamauerunt, & salui facti sunt:

Misericordia Dei imploranda.
Psal. 101.
Psal. 119.
Luca 15.
Psal. 37.

S S

sunt: in te sperauerunt, & non sunt confusi. Qui in statu peccati, aut aliqua tribulatione constituti, neglecta Dei misericordia, alia quærunt remedia, & humana solatia, vel, quod deterius est, de Dei sapientia aut iustitia conqueruntur, fatum accusant, necessitates suas prætexunt, aut aliò quocunque se vertunt; hoc grauius Deum offendunt, quàm in ipso perpetrato peccato: & similes sunt impio Regi Ochozia, qui æger decumbens, consuluit Beelzebub, Deum Accaron: cui propterea Propheta Dei nomine sic nunciauit: Quia misisti nuncios ad consulendum Beelzebub Deum Accaron, quasi non esset Deus in Israël, à quo posses interrogare sermonem; ideo de lectulo super quem ascendisti, non descendes, sed morte morieris.

Exemplum.

4. Reg. 1.

Sicut ille infidelis Rex, quia vidit Accaronitas prosperè agere, ideo illorum idolum pro potenti aliquo Deo existimans, illum consulere voluit: sic hodie innumeri infideles Christiani, quia quosdam hæreticos prospere agere vident, illorum Beelzebub colunt, cum illis amicitiam & fœdus ineunt, eorum quoque hæreses probant, quasi non esset Deus in Israël, nec veritas & misericordia in Ecclesia Christi Catholica, quam in Symbolo profiteamur.

Contra hos, & contra omnes qui, Dei misericordia non implorata, alia malorum suorum remedia inquirunt, sic per Prophetam protestatur Deus: *Non gloriatur sapiens in sapientia sua, & non gloriatur fortis in fortitudine sua, & non gloriatur diues in diuitijs suis; sed in hoc gloriatur qui gloriatur, scire & nosse me, quia ego sum Dominus qui facio misericordiam, & iudicium, & iustitiam in terra. Hæc enim placent mihi, ait Dominus.* Nulla in re acerbius Deum offenderunt Iudæi, nec in eius Maiestatem grauius peccarunt, quàm in eo, quèd Dei postposito auxilio, desperata misericordia, ab Assyriis & Ægyptiis auxilia petierunt. quod plurimis verbis expressit Ieremias Propheta: *Vide (inquit) verbum Domini. Nunquid solitudo factus sum Israël, aut terra serotina? Quare ergo dixit populus meus; Recessimus, non veniemus ultra ad te? Nunquid obliuiscetur virgo ornamenti sui, aut sponsa fascia pectoralis sua? populus verò meus oblitus est mei diebus innumeris. Et paulo post: Quàm vilis facta es nimis, iterans vias tuas! id est, multiplicans peccata tua. Sed vide quale peccatū dicit. Sequitur: & ab Ægypto confunderis, sicut confusa es ab Assur. Nam & ab ista egredieris, & manus tua erūt super caput*

Ierem. 9.

Exemplum.

Ierem. 2.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Qui enim sceleris sibi conscius, misericordiam à Deo petit, non simpliciter gratiã & fauorem postulat; sed id petit, vt leges, quas cõtra peccatores sanxit, frãgi, violari, & abrogari patiatur. Si quid tale latro & homicida quispiam à Rege aliquo peteret, dicēs, Iube quęso Rex serenissime, vt leges quas contra latrones & homicidas promulgasti, in mei nunc fauorem abrogentur, aut irritę fiant: nõnne audax facinus, & reprehensione, imò pœna dignum patrasse meritò videretur? At tantundẽ omnis lethaliter peccãs Deo dicit, quum ait: Miserere mei Deus, quia lethaliter tuam Maiestatem offendi. Quum enim lex Dei de fornicariis, immundis, auaris, superbis, inuidis, dicat: *Qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt:* tu immunde, auare, superbe, &c. qui veniã petis, & regni cœlestis aditum tibi denuò aperiri flagitas, id petis, vt illa Dei lex, in tui gratiã irrita tantisper fiat ac violetur. Sed tanta est Dei misericordia, vt hanc audaciam non permittat tantum, sed & probet; nec probet modò, sed ad eã nos inuitet. Quæ eius bonitas satis amplificari non potest. Quum Moyses de monte Sina descēderet, portans secum tabulas Legis Dei digito scriptas, audiens symphoniam & choros, populiq̃ue horrenda idololatria intellecta, statim ipsas tabulas ad radicem montis confregit. Nec ideo à Deo reprehenditur, etsi in diplomate regio quo leges inscriberentur nouæ, idem patrare capitale esset, sed hoc admirabili facto docuit, salutem peccatorum omnium hanc vnã esse, vt Dei leges ad radicem montis confringantur. Hic mons est Filius Dei incarnatus: qui *excisus de lapide sine manibus*, natus de virgine sine opere humano, *factus est in montem magnum*. Radix & infima pars huius montis est Christi humanitas. Contra hanc franguntur tabulæ Legis diuinæ, quando propter illum & *in nomine eius quicquid à Deo petierimus*, obtinemus, maximè peccatorum veniam & misericordiam, sicut ipse nos docuit facere, & impetraturos nos promisit, vt in alia Dominica latè explicuimus.

4. *Ite, ostendite vos sacerdotibus.*

Sacerdotalis
reuerentiã.

Locus moralis duplex. Vnus ex parte iubentis Christi, alter Lex parte obedientię horũ leproforum. Primus locus docet reuerentiã sacerdotalem, & Ordinis in Ecclesia à Deo positi debitã ac legitimã obsequentiã, Deumq̃ue sic suas nobis gratias cõferre, etiam extra Ordinem, velut hĩc sanando decem

Simile.

Gal. 7.

Exod. 32.

Allegoria.

Dan. 2.

Ioan. 16.

decem leprosos sola voluntate, ut velit tamē Ordinis ecclesiastici honorem non violari, auctoritatē retineri, potestatem agnosci. Ideo enim mittit eos, per se miraculosè sanandos, ad sacerdotes, ut, iuxta legem Moÿsis, eorum iudicio & auctoritate sanati declarentur. Hunc locum in aliis Dominicis latè tractauimus, ubi alteri leproso apud Matthæum sanato Christus similiter dixit: *Vade, ostende te sacerdoti, & alibi.*

Domin. 3. post Epiph. tex. 4. Domin. Pass. text. 4.

Alter locus docet, in omnibus Dei beneficiis, nostrā obedientiam, cooperationem nostrā, variamq; præparationem concurrere oportere. Magna fuit in istis leprosis nō fides tantum, sed & obedientia, quòd iubente Christo ad sacerdotes irent, ut illis se ostenderent, necdum sanati à lepra. Neque enim Christo hoc iubente adhuc sanabantur; sed *dum irent, mūdati sunt.* Nec ut sacerdotibus se ostenderent vlla ratio erat; nisi prius sanarentur. Non enim sanare lepram illi poterant; sed declarare tantum, verēne sanata esset, an nō, & cōmunis conuersationis facultatē sanatis decernere. Eunt tamen iubente Christo, tum quia credebant se à Christo sanandos, tum quia illi iubenti obtemperandum esse prorsus iudicabant. Hanc obedientiam, hanc ex parte nostra qualemcunque cooperationem hoc factō commendare Christus voluit, ne ita à sola Dei benignitate pēdeamus; & peccatorum remissionem, emendationē, abolitionē à solo gratiæ beneficio sic emanare putemus, ut nihil interim ex parte nostra præstandum sit, quo hoc ad nos tantum ac tale beneficium deriuetur. Hūc locum de præparatione nostra iam semel atq; iterum tractauimus, super illa verba: *Dirigite viam Domini*, Dominica 3. Aduētus; & super illa verba: *Implete hydrias aqua*, Dominica 2. post Epiphaniam. De obedientia verò nostra ad salutem & sanitatem cōsequēdam necessaria, in variis quoque Dominicis diximus. Domin. 2. post Epiphaniam, tex. 4. Domin. 2. Quadrages. tex. 5. Dom. 7. post Pentec. tex. 5. ex quibus omnibus in hūc locum transferri possunt, quæ dicenda videbuntur.

Cooperatio & obedientia nostra.

Text. 4. Text. 5.

5. Regressus est, cum magna voce magnificans Deum, & cecidit in faciem ante pedes Iesu, gratias agens.

Locus moralis de animi gratitudine erga accepta Dei beneficia. Quum enim decem à Christo mundarentur, vnus tantum regreditur ut gratias agat; suamq; gratitudinem officiosè exponit. Nam & *Deum magnificat*, laudat ac prædicat, & *magna voce* id facit, Iudæorum inuidiam, aut hominū iudicia

Gratitudo animi.

1.
2.

3. iudicia nihil moratus; & *cadit in faciem ante pedes Iesu*, maxi-
 mam animi demissionem ostendens, & dilectis verbis *gra-*
 4. *tias agit* Placuit Christo hæc hominis gratitudo, placuit pie-
 tatis officium; ideoque factum sedulo laudat, dicens: *Nonne*
decem mundati sunt? & nouem ubi sunt? Non est inuentus qui
rediret, & daret gloriam Deo, nisi hic alienigena. Docet accura-
 tè Christus, hanc animi gratitudinem obsequium esse sibi
 gratissimum; ad Dei gloriam pertinere; singularem commen-
 dationem mereri: ingratos verò. & in huiusmodi officio ne-
 gligentes, graui reprehensione dignos esse. Hoc enim sonat
 illa Christi exostulatio, *Nouem ubi sunt?* Hunc locum iam in
 alius * Dominicis tractauimus. Sed hinc loco maximè pro-
 prio, aliqua addemus, prout Deus dabit. Vix quisquam est, qui
 non maiora accepit à Deo beneficia, quàm hic sanatus lepro-
 sus; nisi fortè vel tot peccatorum condonationem, vel à tot
 peccandi periculis liberationem, vel tantam Dei in peccato-
 rum perseuerantia longanimitatem, è quibus tribus vnum
 vnusquis ue necessario expertus est, vni corporis lepræ sana-
 tæ postponendam, tam demens sit quisquam vt iudicet.
 Seipsum ergo quisque conueniat, vt huius exemplo gratias
 agat, semperque agere pergat. *Glorificantes enim Dominum*
quantumcumque potueritis (ait scriptura) *superualebit adhuc,*
& admirabilis magnificentia eius. Benedicentes Dominum, exal-
tate eum quantum potestis: maior enim est omni laude. Primum
 peccatum quod Esaias Propheta, iubente Deo, veteri populo
 exprobrauit fuit ingratitude erga accepta beneficia. Sic e-
 nim incipit: *Audite cali, & auribus percipe terra, quoniã Deus*
locutus est. Filios enutriui & exaltaui, ipsi autem spreuerunt me.
Cognouit bos possessorem suum, & asinus praesepe Domini sui: po-
pus autem meus non cognouit me. Sicut nullius virtutis fir-
 mior est memoria quam accepti beneficii, sic vix vllum vi-
 tium ingratitude deterius. Apud Romanos libertas seruo
 concessa, postea ingratitude culpa reuocari poterat. Sicut
 miramur monstra, quia naturæ repugnant, vt Cætauros, Sa-
 tyros, hominem quadrimanum, & similia; canes, lepores, lu-
 pos non miramur: sic cætera vitia ex naturali nostra corru-
 ptione ac fragilitate profecta, gulam, ebrietatem, libidinem,
 iracundiam non ita miramur; ingritudinem verò, quasi
 monstrum quoddam, mirantur & detestantur omnes.
 Sicut enim naturale est amantem redamare, quia amo-
 ri solus amor reppenditur (vt alibi ostensum est) ita monstrum
 est.

* Dom. 3 post
 Epiph. text. 5.
 Domin. 4 post
 Pasch. text. 3.

Eccli. 43.

Esaias 1.

Exemplum.
 Simile.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

leo aluit, carnibus in magna copia ei semper allatis; tum postea eundem ex fuga retractum, & Romæ eidem leoni, eodem quoque tempore à venatoribus capto, obiectum ut deuoraretur, adblandiens caudam recognouit, attingere noluit, omnibus beneuolentiæ signis prosequutus est. Unde & dato homini cum vita leone, non secus ac canis per urbem obsequutus est, dicente populo: Ecce leo hospes hominis; ecce homo medicus leonis. Quid? quod & aues eandem virtutem ad nostram confusionem prorsus inexcusabilem exercent? Messor in agro ad fontem à sociis missus, quum iret, incidit fortè in serpentem, qui immani cauda miseram aquilam cinxerat & oppresserat, eandemque iam semimortuam reliquerat. Quod cum vidit, falce serpentem percutiens, eundem interfecit, & aquilam liberauit. Quæ cum videret illius se beneficio liberatam, volitando eum ad socios redeuntem comitatur: cumque sigillatim socij ex aqua quam de fonte attulerat, biberent; isque, qui aquam hauserat, bibere quoque vellet, & urnam ori admoueret, continuo aquila stridore suo atque impulsu urnam confregit. Quo ille turbatus primùm atque commotus, ubi socios respiciens, alium hinc, alium ibi extinctos vidit, aquilæ erga se gratitudinem intellexit, quæ vetuit ne aquam biberet, serpentis veneno infectam. Sed inter omnes aues, gratitudinis & ingratitude documentum maximè illustre præbet pelicanus foemina. Illa enim super pullos suos à serpente vulneratos percussosuo pectore ad eos sanandos sanguinem suum fundit, pullisque bibendum exhibet: quo effuso sanguine, illa sic debilitatur, ut pulli ad quærendum cibum exire, matremque ad tempus alere cogantur. Qui igitur ex pullis diligenter hoc officium præstant, postquam resumpsit vires, tenerrimè diligit, & sollicitè nutrit. Sed illos qui tanquam degeneres, nullam matris curam gesserunt, tanquam ingratos è nido deturbat, & suo conuictu frui non permittit. Hæc auis Christum repræsentat, iuxta illud Psalmistæ: *Similis factus sum pellicano solitudinis*. Ille nos à serpente percussos, suo fuso sanguine sanauit, viuificauit, pauit. Quos hoc accepto beneficio gratos videt, & à Dei laudibus non cessare, ei obsequium & obedientiam exhibere, eum in suis pauperibus quasi laborantem pio affectu alere, vestire, visitare, hos pro suis recognoscit, tenerrimè diligit, ad cœlestem beatitudinem cum illo communem adducit. Ingratos verò & degeneres è statu gratiæ deturbat, & à suo beato conuictu in æternum abdicat. Sic dicit

Pierius Valerianus Hieroglyphi lib. 19.

Joan. à S. Gemini. lib. 4. cap. 39.

Psal. 107.

dicit Scriptura: *Qui reddit malum pro bonis, nō recedet malum* Prou. 17.
de domo eius. Sic Iudæos ingratiſſimos abdicauit. Ait enim; *Jerem. 18.*
Nunquid redditur pro bono malum? quia foderunt foueã anima
mea. Recordare quòd steterim in conspectu tuo, ut loquerer pro
eis bonum; & auerterem indignationem tuam ab eis. Propterea
(propter hanc ingratiſſitudinem) da filios eorum in famem, &
deduc eos in manus gladij. Fiant uxores eorum absque liberis. &
uidua, & viri eorum interficiantur morte, &c. Hæc enim, &
 his grauiora Iudæis acciderunt, non solum pro Ieremia ve-
 xato, quum ab Assyrijs captiui abducerentur; sed multo
 magis pro Christo crucifixo, quum à Romanis victi, in per-
 petuum exterminium dati sunt. Eandem ingratiſſitudinis vin-
 dictam prædixit illis Esaias: *In die illa erunt ciuitates fortitu-* *Esaias 17.*
dinis eius derelictæ, sicut aratra & segetes, quæ derelictæ sunt à
facie filiorum Israël, & erit deserta; quia oblita es Dei Saluato-
ris tui, & fortis adiutorij tui non es recordata.

In veteri lege holocaustum quod offerebatur pro gratia, *Leuit. 7.*
 rum actione, & caro victimæ non erant in crastinum ser- *Typus.*
 uanda: quia gratiarum actiones non sunt differendæ. Noë *Exempla.*
 vbi primùm exijt de Arca, liberatus à diluuijs, statim facit *Genes. 8.*
 altare Domino, & sacrificia obtulit, gratias agens Deo.
 Christus in Euangelio, post multiplicationem panum, iussit
colligi fragmenta ne pereant, id est, ut in memoriam accepti *Ioan. 6.*
 beneficij asseruarentur.

Qui de acceptis beneficijs gratus est, maiora accipere
 meretur. Ideo Deus ingratiſſitudinem odio habet maximo,
 non sua causa, sed nostra; quia illa manus Dei claudit, & fa-
 ciem à nobis auertit. Ait enim Scriptura: *Ingrati spes tanquã* *Sapient. 16.*
hybernalis glacies tabescet, & disperiet tanquam aqua superua- *Apophthe-*
cua. Qui gratè beneficium accipit primam eius personam soluit, *gma.*
 ait Seneca: Nullo magis Cæsarem Augustum demeruit, & *Lib. 2. cap. 22.*
 ad alia impetranda facilem sibi reddidit Eumius; quàm quòd *De benefic.*
 cum patri Antonianas partes secuto, veniam impetrasset, *Ibid. cap. 25.*
 dixit: *Hanc unam Cæsar habeo iniuriã tuam. Effecisti ut viue-*
rem & morerer ingratus. Hęc eius animi gratitudo Cæsarem
 ad maiorem in eum beneuolentiam acrius concitauit: Pul-
 chrum est in duobus fratribus Eumene & Perseo gratitu- *Exemplum.*
 dinis exemplum, quòd ad nostram arguendam ingratiſſitudi-
 nem valere potest. Eumenes Pergami rex insidijs petitus à *Plutarch. in*
 Perseo credebatur extinctus: Is rûmor cum Pergamum *Reg. apoph.*
 esset perlatus, Attalus eius frater, imposito sibi diademate,
 ductaque fratris vxore, regnum occupauit. Cæterum quum
 Pars Æstiualis. T audisset

audisset illum viuum; profectus est illi obviam, ut solebat, cum satellitibus hastam gestans. Eumenes autem amplexans eum, dixit in aurem: Ne festines ducere priusquam mortuum videris. Nec præterea per omnem vitam, ullam offensi animi significationem vel dicto vel facto dedit: quin etiam moriens, fratri & uxori regnum reliquit. Cuius animi memor Attalus, cum multos ex se liberos haberet, nullum tamen regno educauit, sed Eumenis filio, postquam adoleuisset, adhuc viuens principatum tradidit. Singularis fuit Eumenis clementia, sed maior Attali gratitudo. Quomodo ergo in immensa Dei erga nos clemētia & ineffabili ac perpetua beneficentia, tā nulla aut parua nostra est gratitudo? Sicut nubes solis virtute per varias exhalationes in altum subuectæ, ipsum postea solem offuscant: sic ingrata anima pei varia Dei beneficia multum nobilitata, sua ingratitude Dei gloriam obscurat, *non dans gloriam Deo*, ut isti nouem à Christo sanati. Sicut mare omnes aquas dulces accipit, sed salvas à se remittit: sic ingratus pro bonis reddit mala, & alterius beneficentiam in suam vertit perniciem. Sicut mulus à matre lactatus, calcibus ferit matrem, animal hoc nomine infame: sic ingrati à Deo *impinguati & incrassati recalcitrant*, ut de Iudæis dixit Moyse; *populus hoc nomine maxime infamis*, de quo Scriptura dicit: *Odio oderunt me gratis*. Sed quorum exitum perhorrescimus, eorum facta imitari perhorrescere debemus.

6. *Nonne decem mundati sunt? & nouem vbi sunt?*

Perseuerantiæ
bonum.

Locus moralis, de bono perseuerantiæ ad salutem necessario. Omnes decem isti leprosi benè cœperunt. Omnes Christum benè quæsierunt. Omnes ei in via occurrerunt. Omnes vocem leuauerunt, dicentes: *Iesu præceptor, miserere nostri*. Sed ex illis omnibus vnus tantum perseuerauit. Vnus tantum ad gratias agendum redijt. Vnus tantum in fide permansit. Reliqui enim nouem, siue à sacerdotibus, ad quos missi erant, corrupti, qui eos à Christo auerterant, dicentes, non Christi beneficio sed propter Legis obseruantiam eos sic sanatos fuisse; siue propria leuitate & malitia in deterius mutati, ad Christum amplius non redierunt. Hanc illorum defectionem grauiter reprehendit Christus. Hanc vnus perseuerantiam studiosè laudat: *Non est inuentus qui rediret, & gloriam daret Deo, nisi hic alienigena*. Multorum est incipere, paucorum perseuerare, quia *multi vocati, pauci electi*. Multos flores

Marth 20.
Similia.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

proprium deduxissent. Quando anima fidelis pro Christo, & pro fide, vel multa mala patitur, vel multa bona facit, signum & argumentum est, quod veræ pietatis illa opera, illaque fuerint, si recto itinere in studio virtutis pergat, *ambulans de virtute in virtutem, donec videatur Deus deorum in Sion*. Quæ enim anima ad vitulos domi reclusos redit, quæ ad proprias passiones, & appetitus sensuales, veterisque hominis reliquias revertitur, quasi canis ad vomitum, ostendit se non veri Dei arcam portasse, non verum & viuum Dei templum fuisse. *Qui enim mittit manum suam ad aratrum, & respicit retrò non est aptus regno Dei*. Qui necessariam virtutem, & vitij fugam aggreditur, & recta via non pergat, nec perseuerat, non est idoneus, id est, ostendit se nec dum idoneum esse regno Dei. Qui dixit Christo, *Sequar te Domine*, sed prius renuntiare his qui domi erant, amicis & parentibus voluit, simplicem & necessariam omnibus Christi sequelam profitebatur, velle se videlicet Christi discipulum esse, in illum credere eius mandatis & doctrinæ obedire. Tales enim sequuntur Christum. Qui igitur Christianum se profitetur, qui ad aratrum obedientiæ mandatorum manum misit, qui bonum opus ad salutem necessarium inchoauit; qui etiam opus perfectionis & consilij per obligationem stabilem semel aggressus est, & retrò respicit, regreditur ad pristina, *configuratur prioribus seculi desiderijs*, ille certè non est aptus & idoneus miles; qui *regnum coelorum, quod vim patitur, violentè rapiat*. Oret Deum ut aptus fiat. *Qui enim incepit in nobis opus bonum perficiet usque in diem Iesu Christi*, ait Apostolus. Dies Christi ille est, in quo totam suam voluntatem Deus exequetur; sicut dies nostri sunt hæc vita; in qua voluntates nostras miseri mortales facimus. Dies extremi iudicij, est dies Domini. Usque ad illum diem perniciendum est bonum opus quod incepimus, usque ad finem perseuerandum. Quod his verbis docet Apostolus: *Nescitis quod hi, qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed unus brauium accipit? Sic currite ut comprehendatis*. Cursus in stadio perpetuus est, vnoque fit impetu, absque respiratione, absque intermissione vlla. Qui sic currebat, ille ab astantibus laudibus extollebatur. Talis est vita Christiana: perpetuò currendum est, *sine intermissione orandum est, semper vigilandum est, omni custodia cor custodiendum est: ea quæ retrò sunt obliuiscetes, ad ea quæ priora sunt extendere se oportet*. Qui non proficit, deficit; qui in via subsistit, in luto hæret; qui retrò respicit, *cum uxore*

Lot peribit. Vade ad formicam o piger. Formicæ quum tenuis- *Allegoria.*
sima sint animalia, tamen assiduitate laborandi & tran- *Prou. 6.*
seundi, in durissima rupe vestigia relinquunt; & tritæ semitæ *Simile.*
notas manifestas ponunt.

Tam est necessaria perseverantiæ virtus, ut in tota ora-
tione Dominica nihil ferè aliud à Deo expetere iubeamur,
quàm perseverantiæ donum. *In ipsa Oratione Dominica* (ait *Lib. de bon.*
Augustinus) *quando oratur à sanctis, nihil penè aliud quàm per-* *perseverant.*
seuerantia posci intelligitur. Quod mox in singulis huius Ora- *cap. 2.*
tionis partibus demonstrat. Quum dicimus Sanctificetur no-
men tuum: ut sanctificatio in nobis permaneat, oramus. Quum
dicimus, Adueniat regnum tuum: num aliud poscimus nisi ut
veniat nobis, quod esse venturum non dubitamus omnibus sanctis?
Ergo & hi, qui iam sancti sunt, quid orant, nisi ut in eâ sanctitate
qua illis data est, perseverent? Perseuerantiam petunt sancti, qui *Cap. 3.*
faciunt voluntatem Dei, dicentes in oratione. Fiat voluntas tua.
Cum enim iam facta sit in eis, cur ut fiat adhuc petunt, nisi ut
perseuerent in eo quod esse cœperunt? Quarta petitio est. Panem *Cap. 4.*
nostrum quotidianum da nobis hodie, qua verba sic exponit bea-
tus Cyprianus: Hunc panem dari nobis quotidie postulamus? ne *In exposit.*
qui in Christo sumus, & Eucharistiam quotidie ad cibum salutis *Orat. Domin.*
accipimus, intercedente aliquo grauiore delicto dum absentes, &
non communicantes à coelesti pane prohibemur, à Christi corpore
separemur ut videlicet in eâ sanctitate permaneamus, qua nul-
lum, quo inde separari mereamur, crimen admittatur. In sola *Cap. 5.*
quinta petitione, non poscitur perseverantia, sed peccatorum con- *Cap. 6.*
donatio. At qui quum dicunt sancti, Ne nos inferas in tentatio-
nem, sed libera nos à malo: quid aliud, quàm ut in sanctitate
perseuerent, precantur? Hoc enim concesso dono, ne quis inferatur:
in tentationem, ne tentationi succumbat, nemo sanctorum est, qui
non teneat usque in finem perseverantiam sanctitatis. Hæc Au-
gustinus.

Hanc perseverantiam cōmendavit Apostolus, dicens: *In-* *Rom. 13.*
duimini Dominum nostrum Iesum Christum. Et rursum: Quot- *Gal. 3.*
quot in Christo baptizati estis, Christum induistis. Induere enim
aliquid iuxta phrasim Scripturæ, est ita alicui rei vniri, ut ab
ea nunquã discedatur. Vnde David: Fiat ei maledictio sicut ve- *Psal. 108.*
stimentum quo operitur, & sicut zona qua semper præcingitur. Et
iterum: Operiantur sicut diploide cōfusione sua id est, maledictio
& cōfusio nunquã ab eo recedat. Sic de Christo dicit Esaias: *Esai. 11.*
Erit iustitia cingulum lumborum eius, & fides cinctorium renum eius.
id est, omnes virtutes Christo inseparabiliter adhærebunt.

Iob 9.

Galat. 3.

Ephes. 2. & 6.

2 Cor. 5.

Similia.

Ioan. à S. Gemi.
lib. 5. cap. 69.

Allegoria.

Simile.

Ezech. 18.

Sic de impiis Iob: *Qui oderunt te, induantur confusione, & tabernaculum impiorum non subsistet.* Hunc ergo in modum induere Christum, induere nouum hominem, induere armaturam Dei debemus, vt ea postea non deponamus; sed veniente Christo, *vestiti, non nudi inueniamur.*

Qui post ægritudinem conualescens, frequenter reciduat, ostendit, in prima sanatione omnem malum humorem, & morbi causam satis expurgatam non fuisse. Qui Christum semel indutus, & ab eo sanatus, mox eum exiit, induens arma tenebrarum, manifestum facit quòd omnē peccandi affectum in prima sua reconciliatione non eiecerit. Leopardus non persequendo sed saliendo prædam capit: quã si tertio vel quarto saltu non ceperit, præ indignatione desistit, & quasi victus retrocedit. Tales sunt, qui quasi per saltum volunt esse perfecti, & in primo pietatis impetu ab omni tentatione liberi: ideòque si semel atque iterum tentatio recurrit, à bono opere desistunt. Atqui currendum, non saltandum est, & in opere perseverandum. Si tantum in orationis & feruoris studio homo perseveraret, quantum pauper ad ostium diuitis pro eleemosyna, citius haud dubiè spiritualem eleemosynam à Deo impetraret, quàm corporalem à diuite pauper impetrare solet. In veteri Lege nullum animal sine cauda offerebatur. In causa salutis nullum bonum opus sine bono fine & perseverantia Deo in sacrificiũ offerri potest. Sicut in ludo scacario, vno ictu aut tractu, vel non facto quum fieri oportebat, vel malè & per errorem facto, totus ludus lucrũque amittitur: sic vno necessario opere virtutis neglecto, aut vno peccato lethifero perpetrato, totus iustitiæ fructus amittitur, dicente Deo per Prophetam: *Si auerterit se iustus à iustitia & fecerit iniquitatẽ (nota vtrũque) omnes iustitiæ eius, quas fecit, non recordabuntur.* Tam est ad salutem necessaria perseverantiæ virtus: & ita verum est quod Christus in alio Euangelio dixit: *Qui perseverauerit usque in finem, hic saluus erit.* Vide plura in aliis Dominicis. Dom. 2. Aduent. tex. 9. Dom. infra oct. Natiuit. Dom. tex. 2. & 5. Dom. 2. post Epiph. tex. 6. Dom. Quinquage. tex. 3. Dom. 2. post Pentecost. tex. 7. & Dom. 6. post Pentecost. tex. 2.

7. *Nisi hic alienigena. Et hic erat Samaritanus.*

Vocatio ad salutem non sufficit.

Locus moralis de inani vocationũ, professionum, aut status cuiusque titulo, nisi nominibus res respondeat: & sæpe accidere vt minus præstent, à quibus ratione status & vocatio-

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Matth. 6.

NEMO potest duobus dominis seruire. Aut enim vnum odio habebit, & alterum diligit; aut vnum sustinebit; & alterum contemnet. Non potestis Deo seruire & Mammonæ. Ideo dico vobis: Ne solliciti sitis animæ vestræ quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini. Nonne anima plus est quàm esca, & corpus plus quàm vestimentum? Respicite volatilia cæli, quoniam non serunt, neque metunt, neque congregant in horrea, & Pater vester cælestis pascit illa. Nonne vos magis plures estis illis? Quis autem vestrum cogitans; potest adijcere ad staturam suam cubitum vnum? Et de vestimento quid solliciti estis. Considerate lilia agri quomodo crescunt: non laborant, neque nent. Dico autem vobis: quoniam nec Salomon in omni gloria sua coopertus est sicut vnum ex istis. Si autem fœnum agri quod hodie est, & cras in clibanum mittitur, Deus sic vestit; quanto magis vos modicæ fidei! Nolite ergo solliciti esse, dicentes. Quid manducabimus, aut quid bibemus, aut quo operiemur? Hæc enim omnia Gentes inquirunt. Scit enim Pater vester cælestis, quia his omnibus indigetis. Querite ergo primùm regnum Dei, & iustitiam eius: & hæc omnia adijcientur vobis.

P. E. R. I. C. O. P. E. moralis huius Euangelij.

1. Nemo potest duobus dominis seruire. De folius Dei cultu, seruitio, & obsequio amplexando.
2. Aut enim vnum odio habebit, & alterum diligit; aut vnum sustinebit, & alterum contemnet. De necessario odio diaboli, vt Deum diligas; vel tolerando necessario diabolo, si Deum contemnis.
3. Non potestis seruire Deo & Mammonæ. Contra pestilens & vulgare auaritiæ idolum.
4. Ideo dico vobis, ne solliciti sitis animæ vestræ quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini. Contra curas & sollicitudines huius vitæ, auaris proprias.
5. Hæc omnia Gentes inquirunt. Scit enim Pater vester cælestis, quia his omnibus indigetis. Contra diffidentiam de perpetua Dei prouidentia.
6. Primùm querite regnum Dei, & iustitiã eius: & hæc omnia adijcientur vobis. Rerum cælestiũ, & diuinæ voluntatis faciendæ primam curam & sollicitudinem esse debere: in cæteris, Deum suis nunquam defuturum.

1. Nemo

1. Nemo potest duobus dominis seruire.

Locus moralis de solius Dei cultu, seruitute, & obsequio amplexando. Duo enim domini hic significant Deum; & quicquid Deo contrarium est, siue Mammona, id est, diuitiarum cupido, vt postea Christus exempli gratia ponit; siue diabolus, siue mundus eiusque ambitio, siue caro & voluptates eius. Sub his enim dominis duram seruitutem peccatores seruiunt. *Omnis qui facit peccatum, peccati seruus est: & a quo quis deuictus est, huic & seruit. Nescitis quoniam cui exhibetis vos seruos ad obediendum, serui estis eius cui obeditis?* His ergo & Deo pariter seruire, ex his est quæ fieri non possunt. *Quæ participatio iustitiae cum iniquitate? quæ societas lucis ad tenebras? quæ autem conuentio Christi cum Belial? Non potestis mensa Domini participes esse, & mensa demoniorum.* Quemadmodum impossibile est, vt altero oculo terram, altero cælum simul aspicias: ita fieri non potest, vt Deum, quæque Deo contraria sunt, simul diligas. Samaritani reprobi erant, & à populo Dei segregati, eo quod & Dominum colebant, & pariter diis Assyriorum seruibant; vnde Christus illis dixit: *Vos adoratis quod nescitis: salus ex Iudæis est.* Deus per Prophetam maledicit eis, *qui iurant in Domino, & iurant in Melchon,* idolo sic dicto. Elias Israëlitas grauitè increpat: *Vt quid claudicatis induas partes? Si Dominus est Deus, sequimini illum; si autem Baal, sequimini illū.* Non fuit datū populo Israël cœleste māna, donec cōsumpta est farina, quā ex Ægypto secū portauerāt. Manēte seruitute & affectu peccati, Deo seruire non potes, vt eius gratias sis particeps. Voluit permittere Pharaon Hebræis, vt in Ægypto victimas Deo immolarent. Sed Moyses respondit: *Non potest ita fieri. Abominationes enim Ægyptiorum immolabimus Deo nostro?* Abominabantur enim Ægyptij, pastores ouium, & victimas earum. Abominatur diabolus & mundus, ea quæ ad verum Dei cultum pertinent, charitatem, humilitatem, paupertatem, patientiam, castitatem, reliquasque virtutes. In Ægypto igitur manens, in diaboli & mundi seruitio positus, Deo seruire, ei que gratas virtutes exercere non potes. Dicit Scriptura: *Sentite de Deo in bonitate, & in simplicitate cordis querite illum.* Quisquis vult diligere Deum (ait Augustinus) & cauere ne offendat, non se arbitretur duobus dominis posse seruire; & intentionem cordis sui rectam ab omni duplicitate explicet. Nam, vt alia Scriptura dicit: *Vt duplici corde, & labijs*

Deo soli seruiendum.

Ioan. 8.

2. Petr. 2.

Rom. 6.

2. Cor. 6.

2. Cor. 10.

Simile.

Exemplum.

4. Reg. 17.

Ioan. 4.

Sophon. 7.

3. Reg. 18.

Exod. 14.

Allegoria.

Exod. 8.

Typus.

Sapient. 1.

De sermo. Dom.

in monte, libr. 2.

cap. 22.

Eccles. 2.

sceleris, & manibus malefactoribus, & peccatori terram ingredienti duabus vijs. Duplici corde est, & duabus viis ingreditur, qui Deo se seruire profiteretur, sibi que forte persuadet, quum interim & malè loquatur, & sceleratè viuat, seruiens diabolo. Vna hasta nullus duobus ducibus inseruire potest. Vno pileo non possunt simul duo capità cooperiri. Vno calceo duo pedes non possunt calceari. Vno corde Deo & diabolo seruire nequis. Non potuit stare idolum Dagon in eodem altari cum Arca Dei. *Coangustatum est stratum, ita ut alter decidat; & pallium breue utrumque operire non potest.* Est quædam species aquilarum quæ venatur in aqua, quæ respectu aliarum, naturæ est multum degeneris: nam & à coruo superatur. Ista autem habet vnum pedem clausum, more anseris, cum quo natat; & alium acutum, more cæterarum aquilarum, cum quo rapit. Tales sunt, qui volunt duobus dominis seruire, Deo, appetendo cœlestia; & diabolo, amando terrena. Habent semper cum pede aquilino pedem anserinum, cum affectu spirituali affectum terrenum. Ad vtramque ripam volunt pascere, & hîc cum delitiosis natare in fluxis fortunæ bonis; & sursum cum viris spiritualibus euolare, vt prædam cœlestem rapiant. Sed isti degeneres sunt; & à coruo, qui diabolum notare potest, facilè superantur. Sunt etiam similes hippocentauris, onocentauris, & Satyris, qui mixtas habent naturas & formas, ex parte vtilis & honestas, ex alia parte deformes, & noxias. Ideo pro monstris habentur. Pantherâ propter odorè aromaticum, qui ex ore eius egreditur, omnia animalia sequuntur, præter draconem, qui odorem eius reputat pro veneno; & eius vocem non sustinens, fugit ad cauernam, & in seipso deficit ac torpescit. Deum laudant & amant omnes creaturæ præter diabolum, & qui ab eo decipiuntur. *Hic est enim draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur diabolus.* Sicut ergo Pantheram sequi, & draconi adhærere nullum animal potest: sic Deo & diabolo seruire impossibile est. Hæc magis elucescent, si, quid sit seruire Deo, quid diabolo, explicetur. Seruire Deo, homini est proprium, salutare, honorificum: Seruire diabolo, alienū ab humana natura, homini sempiternū dedecus, & certum exitium est. Deus est proprius homini Dominus: quia non nisi creato homine cœpit Deus in

Similia.

*1. Reg. 5.
Esaiâ 28.*

*Plutar natur.
bist. lib. 10. cap. 3.*

Simile.

*Petr. Berchor.
Reductor.
Mor. lib. 7. cap. 2.*

*Idem lib. 10.
cap. 76*

*Apocal. 12.
Simile.*

*Deus Dominus
noster proprius.
Lib. contra Her-
mogenem.*

Scriptura vocari Dominus, vt sapienter notauit Tertullianus ex illis verbis: *Formauit igitur Dominus Deus hominem.* Est

autem

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

1. Pet. 1. demit nos ; sed pretio iustissimo. *Non corruptilibus auro & argento redempti estis à vana conuersatione vestra, sed pretioso sanguine quasi agni immaculati Christi.* Adhuc Dominus noster est iure datæ libertatis. Redimuntur enim sæpe ab vnus captiuitate, qui in alterius transeunt. Sed nos sic redempti sumus à seruitute diaboli & peccati, vt liberi maneamus. Dedit se nobis, vt sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, seruiamus illi in sanctitate & iustitia omnibus diebus vite nostræ.

6. Luca 1. Præterea Dominus noster est titulõ iustæ donationis, pactiq; indissolubilis ex parte nostra. *Quotquot enim in Christo baptizati sumus, Christum induimus, hoc est, nomẽn ei & fidẽ dedimus, quod ei adhærebimus, vt vnus spiritus cum eo ; & eum portabimus & glorificabimus in corpore nostro, sicut duo in carne vna. Hoc enim Sacramentum magnũ est in Christo & in Ecclesia: in Deo & in anima credẽtis baptizati.* Sed & abs ; his omnibus, perpetua gubernatione, prouidẽtia, misericordia, quotidianis beneficiis, gratiis, donis multũ *miserans & miserator Dominus est, escam dans, id est, omnia tam spiritualia quàm tẽporalia necessaria subministrans timẽtibus se.* Sic ergo, & tot modis Dominus noster Deus est Nũc vide, quid & quale sit, huic tãto & tot modis Domino nostro seruire. Quæ iubet, pauca sunt, & quæ magis exonerãt quã onerãt. Si enim nihil iuberet, obligaremũr tali ac tanto Domino ad omnia. Nunc certa quædã præcipiens, ab eorum quæ nõ præcipit, obligatione nos liberat. Iubet seruari mãdata, quæ nisi decem sunt; & obedire Ecclesiæ, cuius præcepta tot nõ sunt. Deinde quæ iubet, nobis ip̃s sunt maximè salutaria, non illi vtilia, vt alio in loco ostẽsum est: ideoq; talia, vt etiam eo non iubente, vel solo rationis lumine, vel ex sola fidei gratitudine præstari deberent. Decem mãdata humanę etiã leges ex naturę lumine præcipiunt; Ecclesię præcepta pius & nõ ingratus fidelis sua spõte, dictante fide, & vrgente charitate, adimpleret. Hinc Scriptura: *Vincula illius alligatura salutis.* Deinde quicquid iubet, per Christi grãtiam fit facillimum, ipsa dicente Veritate: *Iugum meum suauẽ est, & onus meũ leue* Iugũ vocat, quia pariter nobiscum illud portat. *Non ego* (ait Paulus) *sed gratia Dei mecum.* Gratia dat vires, vt fiat leue; charitas Dei dat gustum, vt fiat suauẽ quicquid à Deo præcipitur.

7. Gal. 3. 1. Cor. 6. Ephes. 2. Psal. 110. Seruire Deo, quid & quale.

Eccles. 6.

2.

Matth. 11.

1. Cor. 3.

Similia.

Sicut bonum ceruicibus iugum imponitur quõdã subiecto puluillo, ne excorientur ceruices: itã hominibus Dei lex imponitur, subiecto charitatis puluillõ, ne asperum iugum fiat.

Charitas

Charitas enim patiens est, benigna est, omnia suffert, omnia sustinet. 1. Cor. 13. Vestis aspera & rustica, mollibus pellibus suffulta, si superiori facie versus carnē inuērsa feratur, intolerabilis est; sed si eo modo quo instituta est, gestetur, pellibus versus carnem positis, mollissima & iucundissima vestis est, propter suffulturam: ita planè Lex mandatorum in substātia operis, & in exteriori eius facie, dura & aspera, si carni proxima ponatur; si iudicio carnis subiiciatur, dura & intolerabilis videtur; & iugum importabile, quod neque nos, neque patres nostri (ait Act. 15. diuus Petrus) portare potuerunt. Cæterum eadem Lex charitate suffulta, & suauissima Christi gratia sociata, si intrinsecus ponatur, & spiritui coniuncta, facilis, suavis, ac iucundissima videbitur, iuxta illud David: *Viam mādatorum tuorum cucurri, cū dilatasti cor meum:* id est, charitate & dilectione aperuisti. *Mens enim diuinis desideriis inflammata,* (ait sanctus Gregorius) *supernis coniungitur, ab inferioribus separatur, amore feruoris sui se aperit, ut capiat, & capiens inflammat.* Moral. lib. 15. cap. 20. Text 7. Sed de hac re vide plura, Domin. 4. Aduen. super illa verba: *Erūt praua in directa, & aspera in vias planas.* Et rursus super illa verba: *Qui diligit me sermonem meū seruabit.* Rursus suo seruitio & obsequio Deus amplissima præmia repromisit. de quibus vide super illa verba: *Voca operarios, & redde illis mercedem suam.* Item super illa verba: *Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* Sed & in hac vita seruientibus ei, maximas & perpetuas consolationes impartit, vt in alia Dominica explicatum est. Sicut enim in Domin. 3. post Pasch. text. 1. splendidis conuiujs, interim dum cibi parantur, quædam afferuntur bellaria, vt illis gustatis, tempus suauiter consumatur, prandiumque libentius expectetur; ita Dominus Deus, antequam ad mensam eius in cælo splendidissimam accumbamus, multis & miris modis suorum corda consolatur, & vt Roman. 15. Paulus ait, *replet omni gaudio ita vt semper in Domino gaudeant.* His omnibus adde, quòd seruire Deo, regnare est. Ideo quos Lucas vocat Reges, dicens, *Multi Propheta & Reges uoluerūt videre qua vos videtis, &c.* hos Matthæus vocat iustos, dicens: *Multi Propheta & iusti, &c.* Deinde si iusti coronas habent, iuxta illud: *Mittentes coronas suas ante thronum Dei,* bene sequitur, illos Reges esse. Sanè quia *melior est patiens viro forti; & qui dominatur animo suo, expugnatore urbium:* Luca 11. Matth. 13. Apocal. 4. Prouer. 16. qui Deo seruiens cupiditatibus suis omnibus imperat, quouis Rege terreno gloriosior est. Deinde si Regi terreno seruire, honori ducitur; quomodo Dei seruū, imò amicum esse, maxime

ximè non erit honorificum? Atque ex his quidem, quid sit, & quale, Domino Deo seruire, intelligi & explicari ex parte potest. Huc etiam pertinent quæ de Deo super omnia diligendo & colendo, iam in aliis * Dominicis de prompta sunt.

Nunc quid sit alteri domino, diabolo, seruire, vide. Diabolus est dominus intrusus, & usurpatione propria. *Ascendam ad Aquilonē, & similis ero Altissimo. Princeps & rex est super omnes filios superbia: id est, super superbos omnes.* Nullam legitimam, sed omnem usurpatam potestatem exercet. Deinde fraude & dolo malo in homines dominari cœpit. *Decepit Enam serpens, quum esset callidior cunctis animantibus.* Quanquam non tam sua fraude, quàm nostra nunc ignauia dominari pergit. Scriptum est enim: *Resistite diabolo, & fugiet à vobis.* Quid, quod ex deditioe nostra spontanea dominium accipit, dicente Apostolo: *Nescitis, quoniam cui exhibetis vos seruos ad obediendum, serui estis eius cui obeditis?* Sed nec in nos potestatem ullam haberet, nisi propter peccata nostra datum esset ei desuper, ex permissione diuina, ad nostræ ingratitude pœnam, ut in alia Dominica explicatum est. Porro seruitus diaboli vilissima est, quia, qui ei seruit, infinitis cupiditatibus, eisdemq; vilissimis seruire debet. Alexandro se dominum orbis veditanti, rectè Diogenes respondit: *Tu seruus seruorum meorum es. Illis enim cupiditatibus quibus ego impero, tu mancipium es, illis in omnibus morem gerēs, & ad eas explendas cælum & terram miscens.* Tales cupiditates erant, ambitio, auaritia, luxus. Sed & eidem Alexandro Brachmannus quidam scripsit: *Quid tibi prodest totius orbis dominum fieri, qui infima & abiecta rei interim seruias? Inimicos externos subuertis, ut internos foueas ac sustentas.* Dura est diaboli seruitus: quia contraria imperat, cupiditatibus contrariis animam infestans. Superbia enim sumptus ingentes, pompam & fastum postulat. Auaritia sumptus fugit, sordes & tenebras amat. Gula & ebrietas lautas epulas desiderant. Pigrizia & otium mendicitatem inducunt. Inuidia & odium nec æquos quidem aspectus admittunt. Ambitio tamen, & habendi cupiditas, eisdem quos odit, adulari & assentari cōpellit. Sic contrariis vitiis diaboli mancipia torquentur, ideoque duram seruitutem seruiunt. Quibus illud Prophetæ applicari potest, *Seruietis dijs alienis die ac nocte, & non dabunt vobis requiem.* Rursum diaboli seruitus absolutè sumpta, & in singulis obsequiis tota vitiosa, tota molesta, & innumeris difficultatibus plena est, ut in alia Dominica, super illa verba, *Mundus autem gaudebit,* partim
expli

* Domin. 1.

Quad. text. 10.

Domin. 12 post

Pent. text. 3.

Diaboli seruitus.

1.

Esaia 14.

Iob 41.

2.

3.

Gen. 3.

Iacob. 4.

4.

Rom. 6.

5.

6.

Apophtegma.

Laert. lib. 6.

Curtius.

7.

Ierem. 16.

8.

Domin. 3. post

Pasch. text. 1.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

2. *Aut enim vnum odio habebit, & alterum diliget, aut vnum sustinebit, & alterum contemnet.*

Diaboli odiū
necessarium.

Locus moralis de necessario odio diaboli, vt Deum diligas; vel tolerando necessario diabolo, si Deum contemnis. Sic hi duo domini contrarij sunt, Deus & diabolus; sic vtrique seruire impossibile est: vt planè necesse sit, vel vnum diligendo, alterum odisse; vel vnum contemendo, alterum vt durum ac pessimum dominum sustinere. Impij diabolum sustinent (nam diligere nequeunt, vtcunque ei officiosissime seruiant) Dei præcepta, & sanctissimam voluntatem contemnendo. Pij & iusti diabolum odio habent ac detestantur, vt Deum super omnia benedictum purè diligant. Sicut lux in instanti vel habetur, vel amittitur, & non per temporum momenta, quia inter lucem & tenebras nihil est medium, etsi ipsius lucis ac tenebrarum certi sint gradus; sic charitas, & purus Dei amor, quæ est vera lux animæ (*qui enim diligit fratrem suum, multo magis Deum, in lumine manet:*) nec infunditur, nec amittitur per partes, sed tota simul, etsi magis ac minus in aliis atque aliis intensa sit. Cum minimo enim peccati mortalis affectu, cum minimo diaboli aut operum eius amore stare charitas Dei & proximi non potest. Per quodlibet peccatum mortale à Deo ad diabolum transitur, Deus contemnitur, diabolus qualiscunque Dominus sustinetur. Rursum cum minima, sed pura Dei charitate; cum paruo, sed vero odio peccati & operum diaboli; Deus diligitur, diabolus odio habetur. Diabolum iustus odio habet, id est, nec audire, nec videre ea sustinet quæ diabolus suggerit. Hæc enim sunt signa odij. Si auscultare incipis, & attendere ad ea quæ diabolus suggerit, iam eum amare incipis, odisse desinis. Et vide cur & quantum sit odio habendus diabolus. Primum est hostis noster capitalis, inimicus homo, aduersarius, vt in alia Dominica latius ostensum est. Deinde sic hostis est, vt omne bonum nostrum impediatur; quia *tollit semen verbi Dei*, id est; omne principium diuinæ opitulationis præscindit. de quo aliàs dictum est. Rursum omne malum suggerit. Ideo vocatur in Scripturis, *tentator, & is qui tentat, & qui seducit vniuersum orbem*: ipsaque peccata vocantur *opera diaboli, & desideria diaboli patris impiorum*. Vide Dominicam i. Quadragesimæ, textum; Porro ita aliquando violenter suggerit, vt excæcet mentes mortalium, iuxta illud: *Deus huius seculi excæcavit mētes infidelium*. Deinde fraudu

Simile.

1. Ioan. 2.

Odiū diaboli
quale.

1.
Domin. 5. post
Epiph. text. 3.
& 5.

2.
Dom. Sexages.
text. 4.

3.
1. Cor. 7.
Apoc. 12.
Ioan. 8. &
1. Ioan. 3.

4.
2. Cor. 4.

fraudulentus hostis est, dicente Apostolo: *Ne circumueniamur à satana. Non enim ignoramus cogitationes eius. Quos autem blanditijs cepit, in eos postea violenter dominatur. Operatur in filijs diffidentia princeps potestatis aëris huius. Captiuos tenet suos ad voluntatem suam. Est ille fortis armatus custodiens atrium suum.* Porro facta humani generis redemptione, ira & inuidia eius vehementer excreuit, estque nunc propterea hostis iratus, & cædis cupidissimus. Vnde in Apocalypsi: *Va terra & mari, id est, hominibus terrena sapientibus, & fluxa appetentibus, quia descendit ad vos diabolus, habens iram magnam, sciens quia modicum tempus habet.* Sed nec minus assiduus, diligens, & pertinax hostis est. *Circuit tanquam leo rugiens, veluti famis rabie concitatus, quærens quem deuoret.* Antiqua hæc illi diligentia, & non insueta nostræ perditionis fames. Sic enim in historia Iob vetustissima loquitur: *Circuiui terram, & perambulauit eam.* Iam verò audacissimus hostis est, qui ita factus est, ut neminem timeat, ait sanctus Iob. Nam & ideo ipsum Redemptorem mundi, Christum Dominum, tentare non est veritus. Sed & ita pertinax atque audax hostis est, ut non solum impios, verum etiam pios ipsos & iustos incessanter apud Deum accuset, & aduersus eos Deum, quantum in se est, calumniando irritet. Hinc diabolus proprio vocabulo, id est, calumniator dicitur. Sic sanctum virum Iob falso apud Deum bis accusauit. Primum, *Nunquid frustra Iob Deum colit? nonne tu vallaisti eum, ac domum eius, vniuersamque substantiam per circuitum? operibus manuum eius benedixisti, & possessio eius creuit in terra? Sed extende paululum manum tuam, & tange cuncta quæ possidet; nisi in faciem benedixerit tibi.* Accusauit ut auarum, & huius mundi amatorem, sed falso. Omnibus enim spoliatus Iob, Deum benedicere non cessauit. Secundò accusat eum ut hominem mollem, sui que ipsius magis quam Dei amatorem. *Pellem, inquit diabolus, pro pelle, & cuncta quæ homo habet, dabit pro anima sua. Alioquin mitte manum tuam, & tange os eius & carnem, & tunc videbis quod in faciem benedicat tibi, id est, maledicat.* Sed nec sic percussus Iob, à Dei laudibus cessauit, aut Deum amare destitit. Sic vocatur in Apocalypsi *accusator fratrum nostrorum, qui accusat illos ante cõspectum Dei die ac nocte.* Postremò post omnem pugnam, & de miseris peccatoribus victoriam, de ipsis arroganter contra Christum blasphemè insultat. Vnde eius verba ex Cypriano & Basilio in alia Dominica. Hic est durus & perniciosus dominus quæ

sustinere compellitur, qui Deum non diligit.

3. Non potestis Deo seruire & Mammona.

Auaritiæ
idolum.

Luca 16.

Simile.

Radix malorū
auaritia.

Homil. in diuites
auares.

2. Tim. 6.

Similia.

Locus moralis contra pestilens & vulgare auaritiæ idolum. Christus Dominus non contentus, sub indefinita & generali propositione dixisse, duobus dominis seruire neminem posse; moxque ex his dominis diabolus esse alterum insinuasit, qui videlicet omnis ferè peccati author & instigator est; adhuc definite & expresse maledictam auaritiam, & communem ferè omnibus diuitiarum cupiditatem in medium adfert, disertè asserens: *Non potestis Deo seruire & Mammona*, hoc est, diuitijs, vt in alio loco: *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis*. Seruit diuitijs, & vir diuitiarum non dominus est, quisquis eas vel auarè appetit, vel cupidè retinet. Talis Deo seruire non potest. Sicut terra quæ aurum ex se prouidit, ad cætera omnia sterilis est; nec herbam; nec fruges, nec arbores fert, sed penitus inculta iacet: sic misera anima auri cupida, & congerendis diuitijs intenta, ad nihil aliud utilis est, nec Deo, nec Reipubl. nec sibi ipsi, seruire potest. Meritò ab Apostolo vocatur cupiditas diuitiarum *φιλαργυρία*, radix omnium malorum. Nam vt virtute radicis pullulant stipes, rami, frondes, flores, & fructus; sic vitio cupiditatis pullulat pecuniæ amor, seruitus, cultus, Dei contemptus, proximi odiū, omnium etiā coniunctissimorum despectio. *Cupiditas* (ait sanctus Basilius) *est transgressionis mater, magistra nocendi, primipilaria iniquitatis, auriga malitia, sicaria virtutum, seditionis origo, fouea scandalorum*. An ergo illi & Deo seruire poteris? An aliud Apostolus docet? *Qui volunt* (inquit) *diuites fieri incidunt in tentationem, & laqueum diaboli, & desideria multa inutilia & nociua, quæ mergunt homines in interitū & perditionē*. Sicut radix habet oris officiū, quia per eā plāta suscipit nutrimentū, sicut animal per os: ita cupiditas & mammonæ seruitus omnibus vitijs nutrimentum præbet, superbiæ, contemptui Dei, odio & immisericordiæ erga proximum, furtis, rapinis, fraudibus, aliisque sceleribus, quibus cōparantur diuitiæ. Rursum sicut per radicem arbor terre inhæret, & ab ea humorem accipit, quo nutritur; & sicut planta, mediante radice, nutritur, terræ humido: sic cor hominis, mediante cupiditate, pascitur terreno lucro, & illo solo cibo delectatur. Sed & sicut arborum & plantarum radices stercore impinguntur; sic insana auaritia solo stercore diuitiarum satiatur, quantum satiari potest. Sicut leopardus

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Domin. Sexag.
text. 6.

3.

4.

5.

2. Cor. 6.

Psal. 101.

Allegoria.

Simile.

Avarus Christi
hostis.

Epist. 34.

Joan. à S. Ge-
miniano, lib. 5.

cap. 10.

Idem lib. 4.

cap. 9.

possunt, quam amor & sollicitudo diuitiarum semel occupa-
pauit. de quo in alia Dominica multa diximus, moxque in
textu sequenti plura dicemus. Porrò sicut umbra est serpen-
tium amica, & colubros nutrit; ita auaritia diabolo est grata,
& innumera fouet vitia, animæque serpentes. Denique sicut
maturitatem fructuum retardat umbra, sic dignos pœniten-
tiæ fructus plurimum retardat auaritia, maximè si ad resti-
tutionem veniendum est, aut eleemosynis emendanda præ-
scribitur. Postremò sicut umbra somnum prouocat, idque
propter frigiditatem; sic auaritia inducit alium in pietate
somnia, facitque animum ad opera virtutis penè immobi-
lem. Adeò verum est, Deo & mammonæ seruire neminem
posse; & quod Apostolus dixit: *Qua societas luci ad tenebras?*
Quare vt omnium impiorum, ita maximè auari hominis illa
vox est: *Dies mei sicut umbra transierunt, & ego sicut fœnum
arui.* In creatione rerum omnium, solis animantibus terræ
Deus non benedixit, magno mysterio insinuans, terrena sa-
pientes, & terræ bonis affixos, à Dei benedictione excidere.
Sicuti qui in altissimi montis cacumen conscendere neces-
sariò deberet, ineptissimè faceret, si multa humeris onera
imponeret, planèque ostenderet, se nihil minùs cogitare,
quàm in montem conscendere: sic tu Christiane ad cœlestia
vocatus, quum tot tibi in terris impedimenta conquiris, &
onera multiplicas, planè doces, te de cœlo nec cogitare
quicquam nec curare. Qui mammonæ & diuitijs seruit, ex
pauperis Christi phalange exijt; ad alterius ducis, qui prin-
ceps est huius mundi, castra defecit. De Christo dicitur: *De-
posuit potentes de sede, & diuites dimisit inanes.* Inexorabilis
pugna est inter Christum & potentes auaros. Vtrique serui-
re non potes. *Hæc enim terrena & superflua (vt sapienter scri-
sit Augustinus) arctius adepta quàm concupita constringunt.*
*Vnde ille diues tristis discessit, quum à Christo consilium euange-
licum audiret Aliud est enim nolle incorporare quæ desunt, aliud
iam incorporata diuellere. Illa velut cibi repudiantur, ista velut
membra præciduntur.* Hæc ille. Sed & facilius est à cibis super-
fluis abstinere, quàm sumptos euomere. Difficilius ergo Deo
seruire, qui collectis iam diuitijs auarè incubat, quàm qui
nondum adeptas concupiscit. Isti sunt similes formicis In-
dicis, quæ aurum custodire dicuntur, & pro eo conseruando
contra homines bellum gerere, etsi eo non vtantur. Quales
etiam gryphes esse dicuntur, qui custodiunt montes, in qui-
bus gemmæ pretiosæ inueniuntur. Monet nos Scriptura:

Noli

Noli anxius esse in diuitijs iniustis, id est, quæ iniustitiæ causa Eccli. 5. sunt. Non enim proderunt tibi in die obductionis. & vindictæ.

Quod alijs verbis dixit Dauid: *Diues cum interierit (hic est Psal. 48. dies tenebrarum & vindictæ) non sumet omnia, nec descendet*

cum eo gloria eius. Sicut enim simia, quæ duos habet foetus, *Simile.*

filium quem magis diligit, in brachijs portat, alium verò in

humeris, gestat; sed quando fugiendi necessitas instat, dile- *Isidorus lib. 12. etymol.*

ctum filium dimittere cogitur, ab alio autem quem humeris

gestat impedita, eiusque pondere pressa, facilius à venatore

capitur: sic homo auarus pro filio dilecto mundum eiusque

diuitias habet; spiritum verò, & meliorem sui partem ita ne-

glectam gerit, vt quasi à tergo eam portet: vnde ita portatus

ac neglectus spiritus, multis necessarijs peccatis oneratur.

Morte igitur accedente, quæ ex hac vita in alteram fugere

compellit, mundus eiusque diuitiæ dilectæ necessariò relin-

quuntur: spiritus homini adhæret innumeris peccatis onus-

tus, quem ideo ad cælum euolare non valentem; venatores

dæmones ad prædã illo tunc momento attentissimi. (vt in *Domin. Pentec.*

alia Dominica explicatum est) miserè rapiunt. Nauis pre-

tiosis mercibus onusta, in pleno mari vento secundo velifi-

cans, iucundissimum est domino spectaculum. At in portum

vbi appulit, velis detractis, mercibus omnibus in terram ex-

positis, sola illa in aquis consistit, ex pristino splendore & opu-

lentiã nihil nisi fæces & fordes, & immunditias varias, ex ijs

quæ gestauit, contractas secum retinet. Sic auarus plenus di-

uitijs in hoc mundo, sibi secundo vento nauigare & trium-

phare videtur. Sub mortis horam, omnibus quæ collegit in

terra relictis, ille cum suis peccatis & fordibus nudus manet.

Adeò *nihil diuitia proderunt in die obductionis. & vindictæ, vt*

scripsit Sapiens. Parum est eas nihil prodesse contra iram

Dei, aut mitigationem poenæ peccatis debitæ, si etiam vehe-

menter non nocerent, animæque salutem penitus non va-

starent. Imperator Traianus thesaurum principum cum lie-

ne comparabat. Vt enim crescente liene reliqui artus tabescunt;

sic crescente fisco tyranni, debilitantur facultates subditorum,

quum eas ille diripiat, vt suas augeat. Sed & eodem mo-

do auaritia quæuis lieni comparatur. Nam vt eo in corpo-

re crescente, alia membra decrescunt; sic crescente auari-

ritas, deficiunt penitus virtutes, arefcit benignitas, friget cha-

ritas, dormit iustitia, negligitur veritas. Sicut Iudæi aurum

& argentum, quod singulari Dei beneficio ab Ægyptijs,

text. ult.

Simile.

Sextus Aure-

lius in vita lu-

liani.

Apophthe-

gma.

Simile.

Exemplum.

Exod. 32.

quum egrederentur, acceperunt, ad vitulum aureum fabricandum impiè conuerterunt: sic homines auari bona huius mundi, De beneficio ipsis ad vsum legitimum ac dispensationem liberalem concessa, in auaritiæ idolum impiè conuertunt. De hoc conqueritur apud Prophetam Deus: *Argentum multiplicavi & aurum qua fecerunt Baal.* Quod enim Iudæi in deserto, idem postea Israëlitaë in terra promissionis fecerunt, diuitias sibi concessas, in idola verterunt. Appositè Chilo Lacedæmonius dixit, *id quod Lydius lapis est auro, hæc esse aurum homini.* Nam vt lapis Lydius suo affrictu prodit quale sit aurum; sic aurum prodit qualis sit homo. Si auro rectè, prudenter, liberaliter vtitur, vt bonus dispensator, mercedem à Deo accipiet. Si auarè retinet, seruiens ei, eiúsque cupiditate & amore captus, Deo seruire non potest, ad diaboli seruitium transit, eandem cum eo pœnam subiturus. Auaris enim pecuniæ suæ seruentibus, eleemosynas facere nolentibus, dicetur in extremo iudicio: *Esuriui, & non dedistis mihi manducare; &c. Ite maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo & Angelis eius.* Quemadmodum quæ naturæ in cibum non conueniunt, manducantur tamen, adeò non profunt, vt interitum afferant, veluti si quis ligna, lapides, sulphur, ignem; comederet: sic quæ animæ proptius cibus non sunt, nec ad æternitatem alunt, animo tamen concupiscuntur, & amantur, & toto affectu vel quæruntur, vel possidentur, veluti diuitiæ, opes, pecuniæ; adeò animam non pascunt, vt sempiternum illi exitium machinentur. *Melius est modicum iusto. super diuitias peccatorum multas.* Si potuit Crates Thebanus, homo sine Deo in hoc mundo, suas diuitias, quas amplas habebat, in altum maris gurgitem profundere, dicens. *Abite pessum mala cupiditates; ego vos mergam, ne ipse mergar à vobis;* quia à Diogene didicerat, se cum illis diuitiis philosophari, & virtutem colere non potuisse: pudebit profectò Christianos, quando cum amore & seruitute diuitiarum Deo seruire, & frui se non posse; Christo docente didicerint, quòd eas à se via aliqua honesta & pia non abdicant; ne illis auarè retentis, in barathrum propter illas præcipitentur. *Auaritia enim hominis mentem quasi arcem possidet,* ait Chrysostronus: *unde per dies singulos, præcepta eis plena iniquitatis imponit; nec est omnino aliquis qui non obediatur operanti.* Noli igitur ex superfluo argumentari. *Semel enim pronunciauit hoc Deus, impossibile esse dicens, Deo seruire & mammonæ.* Ne ergo tu dixeris

hoc

Osea 3.

Apophthegma.

Plutar. in Grac.

Apopht.

Matth. 23.
Simile.

Psal. 36.

Laert. lib. 6.

Exemplum.

Apophthegma.

Homil. 23. in
Matth.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Sollicitudo
quatenus & que
prohibetur.

Interrogat. 207.

In Commen. hic.

de Sermo. Dom.

in monte, lib. 2.

cap. 26.

Homil. 22. in

Matth.

Homil. 16.

Luca. 8.

Domini. Sexage.

text. 6.

Homil. 23. in

Matth.

luit, videndum primò, quis sit huius præcepti sensus, & quantum valeat. Postea quàm sit hoc & salutare & necessarium præceptum. Sensus verborum ex Christi illatione aduertí potest. Quia nemo potest Deo & mammonæ seruire, ideo dico vobis. *Ne solliciti sitis*, id est, ne sic solliciti, vt per sollicitudinem vestram seruire mammonæ videamini. Ille autem p̄r sollicitudinem seruit, siue Deo, siue mammonæ, qui ad ei seruiendum anxius est, qui in eo de quo sollicitus est, confidit, qui eius rei primariam curam habet. Hæc tria in Dēi seruitio laudabilia sunt, in seruitio mammonæ partim impia, partim noxia. Et hæc tria in rationibus suis inductis, Christus tangit. Impium est sic de mammona, atque adeò de huius vitæ necessariis (prætextu quorum mammonæ seruitur) sollicitum esse, vt in illa tua sollicitudine confidas, quia in solo Deo confidendum est. Impium est, primariam curam in temporalibus acquirendis collocare, quia primùm quærite regnū Dei. Noxium est, & certa pestis animæ, circa temporalia, & huius vitæ etiam necessaria, multo magis superflua, sollicitum & anxium esse. *Vult Deus hoc præcepto* (ait D. Basilius) *non esse nos nimium sollicitos, sed quòd cōfidamus in Domino.* Rursum: *Labor exercendus est, sollicitudo tollenda*, ait D. Hieronymus. *Non hîc reprehenditur nisi nimia sollicitudo*, ait D. Augustinus, *Non dixit, quia seminare non debeas, sed quia sollicitus hinc atque anxius esse non debes.* *Nec ait, non oportet operari, sed quia pusillanimum esse non oportet. & curarum angore distendi.* Et in opere imperfecto in Matthæum: *Dixit Deus primo parenti: In sudore vultus tui comedes panem tuum; non dixit, in sollicitudine & cura. Ergo non sollicitudine spiritus, sed labore corporis acquirendus est panis.* Damnat igitur sollicitudinem anxiam & inquietam circa temporalia. Hæc enim suffocat affectum spiritualium, iuxta illud in alio Euangelio: *A sollicitudinibus, & diuitijs, & voluptatibus huius vitæ euntes suffocantur.* Quem locum latè tractauimus in alia Dominica. Damnat sollicitudinem, quæ diuinæ prouidentię diffidat. Appositè Chrysostomus: *Quam tu opinaris causam tibi esse curandi, hanc ego idoneam esse dico, qua te ab omni liberet intentione curarū.* *Si enim dixeris, Propterea me oportet esse sollicitum, quia sunt necessaria; ego è regione respondeo; Propterea non oportet esse sollicitum, quia sunt utique necessaria. Si enim essent superflua, non deberes de eorum præstatione confidere. Nunc verò quia necessaria sunt, prorsus non oportet ambigere.* Hæc est vis verborum

borum Christi. Hanc ille sollicitudinem prohibet, non primariam tantum, sed simpliciter circa temporalia, quia & noxia est; suffocans spiritualium rerum amorem; & superflua, quia cogitando & sollicitudinem adhibendo nihil proficimus; & impietatis speciem habet, quia cum quadam erga Deum diffidentia coniuncta est. Labor, & providentia rerum temporalium necessaria non prohibetur; sed sollicitudo, &, quæ illi comes est, ex parte Dei diffidentia, ex parte nostra confidentia. In sua enim cura, providentia, sollicitudine, confidunt avari, & seculi amatores, diuinæ providentiæ diffidunt. De providentia necessaria Paulus dicit: *Qui domesticorum curam non habet, infidelis est.* Sed dicit *προνοῖ*, non *μεριμνᾷ*, quo verbo Christus hîc utitur. Curam habere & prospicere rebus necessariis, laudabile ac necessarium est. Sollicitum esse vetat Christus. Est quippe *μεριμνᾷ* sollicitudo, quædam cum cogitatione ægritudo; & anxietas; & hanc vim illa vox habet. Utitur illo verbo Paulus, dicens: *Mulier nupta sollicita est quomodo placeat viro; innupta quomodo placeat Deo.* Nec ibi sollicitudinem nuptæ laudat Apostolus: unde quidam inferunt, de liberis quoque sollicitos esse parentes, & de rebus necessariis sollicitum esse quemque posse, quia & Paulus circa eleemosynas, & collectas pauperum faciendas, *sollicitum se fuisse* scribit (*quod etiam, inquit, sollicitus fui servare*) sed hanc viri & vxoris sollicitudinem narrat Paulus, ut rem molestantem, & nuptiis consequentem; non ut laudabilem. Hæc enim vna causa est, cur à nuptiis dehortetur, & virginitatem anteponat. Paulus verò ad Galatas non utitur verbo, *μεριμνᾷ*, sed *σπουδάζω*. Ait enim, *ὁ κατὰ τὸ πρῶτον εἰσακούσας αὐτὸ τὸτο ποιῆσαι*: quod etiam studui facere. Prorsus igitur sollicitudinem, & animi anxietatem, curamque vehementem & intēsam circa temporalia, in quantum talia, prohibet Christus, ut rem homine Christiano, qui spem suam ponere debet in Deo, indignam, & ut spiritualium amori & desiderio planè noxiam. Quod nunc secundo loco explicandum est, ut, quàm sit hoc præceptum salutare, intelligatur.

Ait Christus in alio Euangelio: *Attendite vobis ne grauentur corda vestra in crapula, & ebrietate, & curis huius vite, & superveniat in vos repentina dies illa.* Vnam causam repentinam & non expectati iudicij extremi, vnam causam obliuionis Dei & iudiciorum eius, vnam causam neglectæ salutis ponit Christus *grauari corda curis huius vite.* Utitur Christus verbo, *μεριμνᾷς βιωτικαῖς*, sollicitudinibus circa hanc

1.
2.

3.

1. Timot. 5.

1. Cor. 7.

Paulus à Paulac. in Matth. 6.

Galat. 2.

Luca 21.
Sollicitudo
quare prohibetur.

vitam, sicut in præsentī Euāgelio. Dicit hac sollicitudine sic grauari cor hominis, ut alterius vitæ memoriā habere, ut spiritus curam tenere, ut de extremo iudicio cogitare, nec vacet, nec libeat, nec possit. Ideo subdit statim Christus: *Tanquam laqueus enim superueniet in omnes* (scilicet dies illa) *qui sedent super faciem omnis terra.* id est, qui terrenis rebus inhærent, qui sedent affixi illis, qui solliciti tenentur & occupantur circa illa. Neque enim nullus erit iustus in terra, qui eius iudicij memoriā habebit, illudque expectabit. Sed *sedere super faciem terra* dicuntur, quorum corda grauantur, & deorsum semper in terram flectuntur ac depriuntur sollicitudine, cura, & pondere rerum terrenarum, quibus affixi sunt, solliciti semper quid comedant, quo vestiantur, quomodo ditescant, & illustres in seculo fiant. Ideo Christus in hoc Euangelio sollicitudinem omnem rerum temporalium à mentibus nostris longissimè abarcere & profligare vult: ne, quod alibi monet, hac sollicitudine grauentur corda; grauata, iudiciorum Dei non recordentur; non recordando, tanquam laqueo ab illis capiantur. Sicut

*Similium cō-
geries.*

1.

coeli machina cum terræ globo nulla vnquam arte coniungi potest; ita nec terrenarum rerum ac cœlestium sollicitudo, & (qui sollicitudinis causa est) amor simul habitare poterit. Amoris & affectuum nostrorum certa & finita proportio est. Quum enim omnium actionum nostrarum fons sit ipsa voluntas, sit in eius affectibus quod in fontis riuulis.

2.

Quemadmodum enim si vnum tantum cursum fons teneat, pleno alueo fluit; sed si in varios canales se diffundit, in singulis minor est: sic si voluntatem in sola rerum cœlestium sollicitudine, amore, affectu contineas, toto impetu eò fertur. Sin verò eam in terrena ista distribuas, ut partem quidem vestium, partem ciborum cura, partem pecuniæ, partem honores, partem voluptates habeant, tum in singulis minor erit, tum à rebus cœlestibus, quæ cum illis omnibus nullam affinitatem habet, quàm longissimè se abstrahet. Monet Paulus regeneratos in Christo: *Si consurrexistis cum Christo, qua sursum sunt sapite, ubi Christus est, in dextera Dei sedens: qua sursum sunt quaerite, non qua sunt super terram.* Nec sapere, nec quaerere, id est, nec affici, nec sollicitum esse circa res terrenas Christianus debet.

Co'oss. 3.

3.

Quemadmodum arboris truncus terræ adhærens, radicem suam vndeque in terra diffundit, & varios quasi cuniculos agens, in multa se brachia diuidit, quæ terræ visceribus

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

illuminationis Spiritus sancti capax esse valebit. Imitanda igitur nobis hac in re venatorum industria atque solertia. Illi enim, ut canis venatici olfactum purum atque integrum seruent, & peculiari tantum officio idoneum reddant, acriusque & certius feræ vestigiis inhærere faciant, nullo modo sinunt eum aberrare, & quemlibet odorem persequi; sed loris restringunt, reuocantque, ut prædam tantum propositam persequatur. Idem & aucupes faciunt, quum accipitris caput capitis velant, nec vagari oculis sinunt, donec ad prædæ capiendæ locum ac tempus veniatur; ut videlicet ad solam prædam intentus reddatur, & ne aliis conspectis, quæ naturaliter appetit, ad illa consequenda vim sibi faciat, euolare contendat, & persequi studeat. Idem nobis faciendum est. In Dei amore, rerumque diuinarum cura & sollicitudine animus continendus, nec ad huius vitæ & seculi curas, sollicitudines, affectus anxios, diuagari permittendus. Propria animi humani prædæ cælum est. Hoc appetere, de hoc sollicitum esse, hoc per vim rapere, huc omnem curam & sollicitudinem conuertere oportet. Si in alia excurrit, huius prædæ odorem & conspectum amittet. Si de temporalibus sollicitus est, cælestia non curabit. Sicut vigilia oculos corporis grauat, in somnum declinans; sic sollicitudo temporalium grauat oculos mentis, in terrena deprimens. Sicut vigilia visum hebetat, dolorem capitis generat, corpus ipsum debilitat & eneruat; sic sollicitudo temporalis hebetat visum contemplationis spiritualis, turbationem mentis inducit, iuxta illud Christi ad Martham: *Sollicitas, & turbas erga plurima: & totius animæ virtutem eneruat.* Nam sicut mola in gyro ducta, triticum comminuit, & à se proiicit in farinam redactum; sic mundi actio, dum multas curas colligit, humanas mentes quasi per gyrum vertit, atque ex se velut farinam proiicit; quia agitato corde, minutissimas & infinitas cogitationes gignit, iuxta illud Salomonis: *Fecit Deus hominem rectum, & ad cælestia appetenda stabilem & erectum: ipse autem infinitis se miscuit questionibus, id est, multis se & innumeris curis inuoluit, turbatus erga plurima, quum vnum tantum esset necessarium.* Ad secundum quod attinet, maximam ad virtutum opera difficultatem hæc sollicitudo adfert; ideoque eam qui admittit, Deo seruire non potest. Quemadmodum enim, quod vno tantum simplici nodo constrictum est, facile dissoluitur (nodus enim simplex vnico attractu aperitur) quod autem pluribus & circumflexis nodis (quos cæcos vocant) constringitur & alligatur, non

9.

10.

11.

Luca 10.

12.

Eccl. 7.

13.

non

non nisi difficillimè, multoque labore & sudore dissoluitur, ita vt vngues, atque etiam dentes interdum adhibere oporteat, adeoque ad Gordium nodum dissoluendum Alexandri gladio opus fuerit: sic omnino animus ille, qui vnico tantum diuini amoris nodo ac vinculo omnibus rebus creatis astringitur, nec nisi in ordine ad vnũ Deum illis afficitur, facilè & nullo negotio pietatem colet, nec vnquam propter earum amorem Dei leges violabit; quia proposita aliqua rerũ creatarum, vel honesta necessitate, vel voluptate inhonesta, quã nec illa appetat, nisi in ordine ad Deum, nec hanc admittat, quia contra Dei amorem est, vno hoc simplici attractu, vna hac simplici diuini amoris & honoris consideratione pietatem non deserit, tentationem reiicit. At verò qui pluribus nodis creaturis se astringit, nec in ordine ad Deum, sed inordinate per varias & diuersas cupiditates erga illas afficitur, ideoque variis & diuersis curis ac sollicitudinibus illas persequitur, & adipisci contendit; profectò iste vel difficillimè, vel vix vnquam pietatem colet. Totò enim impetu & cursu dum in id fertur quod amat, vel Deum illis rebus cõtrarium amare non potest; vel Deum, & diuina illis rebus excelsiora, nisi difficillimè quæret, & vt difficultate careat, omninino non quæret. *Quemadmodum enim sol est quidem clarus (ait sanctus Chrysostronus) & in medium cunctis propositus, & non habemus opus eum quærere; si verò nosmetipsos in terram defoderimus, & undique adumbrauerimus, multum laborandum est vt solem videamus: sic, si in curis rerum secularium defoderimus nosmetipsos, & totos implicauerimus, vix poterimus oculos, aperire, & lumen gratiæ, quod omnibus exponitur, animo intueri.* Hæc ille. Sic ingentem ad pietatis opera difficultatem inducit hæc temporalium sollicitudo quod in Dominica Sexagesimæ pluribus explicatum vide, circa illud Christi: *A sollicitudinibus & diuitiis suffocantur.* Ad tertium quod attinet, sollicitudo rerum temporalium ipsam animam paulatim enecat & ad cęlestia appetenda prorsus ineptam reddit. *Quemadmodum enim hedera, quum ex se ipsa radicem & ortum accipiat, eo tamen modo crescit & surgit, vt arborẽ vicinam arctissime cõplectatur, eamque complexa, eius ope & fulcimento in altum se attollat; cæterum ipsam postea arborem ita suo cõplexu stringit, & constrictam tenet, vt amplius succum admittere, ac germinare nequeat, ideoque suffocato quasi spiritu emori necesse abeat: eodem planè modo cura & sollicitudo*

14.
Homel. 22. in
epist. ad Hebr.

15.
Hector Pontus,
dialog. par. 1.
di. 6. cap. 4.

tudo

rudo rerum terrenarum, animam ipsam, cuius opera & industria in terrenis conquirendis vtitur, ita postea obruit, & totam irretitam tenet, vt planè suffocata & aggravata, ad cœlestia aspirare nequeat. Quare curis huius seculi animum immergere, & ad Deum eum simul attollere velle, tam est impossibile, quàm cum ratione insanire. Nam vt mentis compos non est, nec orationis vsum tenere potest qui insanit; sic animum quo ad cœlestium amorem prorsus enecavit, qui eum res terrenas deperire, & earum cura & amore insanire permisit. Sicut vigilia corpus desiccet, & calorem generat vel auget; sic rerum temporalium sollicitudo animum humore pietatis euacuat, aridam reddit, & insipidam circa cœlestia, amorem verò & æstum cupiditatis vel generat, vel inflammat vehementer. Sicut qui oleum aqua permiscet atque confundit, vtrumque destruit, quum eadem separata suam & pulchritudinem & naturam conseruent; oleum enim aquæ supernatat & fulget, aqua suam puritatem limpida retinet: sic qui curis huius vitæ & sollicitudine distinetur, simulque Deo seruire se posse arbitratur; circa neutrum rectè se gerit, sed tam Dei cultum quàm temporalium vsum destruit. Cæterùm si rebus terrenis iusto quidem & necessario labore ac prouidentia, sed absque sollicitudine, absque animi anxietate incumbat, mentem Deo, rebusque diuinis fruendis liberam semper seruet, in vtrisque se rectè & feliciter geret. Diuinarum rerum amor, cura, sollicitudo, sicut oleum, omnibus eius actionibus supernatabit, atque fulgebit, quia non nisi in ordine ad Deum rebus omnibus vtetur. Imò oleum diuini amoris ipsos necessarios labores vehementer leniet, facilesque & suaues reddet. Ipsæ verò res terrenæ, comedere, bibere, mercari, possidere, magistratum gerere, & quæcunque huius vitæ actiones aliæ, suam honestatem seruabunt, cor & animum possidentis, laborantis, vtentis hoc mundo non grauabunt. Vide plura in Dominica Sexagesimæ, textu 6: loco 1. & 2.

*5. Hæc omnia Gentes inquirunt. Scit enim Pater
 vester cœlestis, quia his omnibus
 indigetis.*

Diffidentia in
Deum.

Locus moralis contra diffidentiam circa perpetuam Dei
pro

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ea stultam & impiam confidentiam. Hoc enim maxime nomine, *idolorum seruitus auaritia* ab Apostolo vocatur, quia in suis pecuniis stulti homines cōfidunt, non in Deo. Quare quū alibi dixisset, *Sint mores sine auaritia contenti presentibus*: adiecit, *Ipse enim dixit, Non te deseram neque derelinquam*. Sic aliæ docent Scripturæ, non in prudentia, non in solertia, industria, sollicitudine nostra, sed in sola Dei benedictione fiduciam ponendam esse. *Omnem sollicitudinem vestram* (ait diuus Petrus) *proiicientes in eum, quoniam ipsi est cura de vobis*. *Noli laborare ut dixeris* (ait Salomon) *sed prudentia tua pone modum*. Sic Ecclesiasticus: *Est homo laborans & festinans, & tanto magis non abundans. Est homo marcidus, egens recuperatione, plus deficiens virtute & abundans paupertate, & oculus Dei respexit illum in bono, & erexit illum ab humilitate ipsius, & exaltauit caput eius*. Dicunt auari, & prudentes huius seculi: De futuro prospiciendum est. Nescis quid serus vesper aduehat. Quibus respondet sanctus Basilius: *Non ergo Dominus tibi praeceptor erit, nec Euangelium formam vita dabit, sed tu tibi ipsi iura dices ac statues. Prohibuit enim ille tibi, ne sollicitus esses in crastinum*. Et paulo post: *Etsi incerta sit (ut ais) tua futura necessitas, longè tamen incertior est defossi & reconditi thesauri tui usus, nec tamen pœna incerta, sed certissima, qua tuorum morū manet inhumanitatem, atque in Deum diffidentiam*. Contra hos diuites auaros, & huius seculi prudentes cōfidentes in thesauris suis, clamat Propheta Amos: *Va qui opulenti estis in Sion, & confiditis in monte Samaria. Iurauit Dominus Deus in anima sua: Detestor ego superbiam Iacob, & domos eius odi*. Et paulo post causam reddens, ait: *Qui letamini in nihili, & dicitis: Nunquid non in fortitudine nostra assumpsimus nobis cornua? Omne robur humanum, rem nihili vocat Propheta. Confidentiam in potentia & brachio humano, detestatur Deus. Beatus vir, qui inuentus est sine macula, sine diffidentia in Deum macula: & qui post aurum non abiit, sollicitè illud quærendo, vel inordinate appetendo: nec sperauit in pecunia thesauris, iam acquisitis, vel relictis, sed in Deo viuo. Quis est hic, & laudabimus eum? Fecit enim mirabilia in vita sua. id est, communem hominum errorem corripuit, hominūque iudicio mirabilia fecit, quia inusitata*. Talis erat Esdras sacerdos magnus, qui populum sub Dario ex captiuitate reduxit. Sic enim de se scribit: *Erubui petere Regem auxiliū & equites, qui defenderent nos ab inimico in via, quia dixeramus Regi: Manus Dei nostri est super omnes qui*

quarunt

quarunt eum in bonitate, & imperium eius, & fortitudo eius, & furor super omnes qui derelinquunt eum. Ieiunauimus autem, & rogauimus Deum nostrum super hoc, & euenit nobis prosperè.

Et sanè quid est, quòd de Dei prouidentia & bonitate in rebus necessarijs, faciens interim quod in se est, quisquam dubitet? Si de eius potentia, Deus est: si de eius voluntate, Pater est. Si de necessitatibus nostrarum rerum scientia; ecce ipse dicit: *Scit Pater vester, quia his omnibus indigetis.* Profectò qui credit Deum suas cognoscere miseras, & non sperat diuinum adiutorium, iam fatetur se in inferno esse damnatum. Damnatorum enim miseras & calamitates nouit Deus, & perpetuò illis subuenire recusat. De viuis hoc cogitare, & quidem in eum credentibus, & amantibus, summa esset blasphemia. Vix enim grauiori scelere in Deum peccatur, quàm in horum altero; aut in eius bonitatem fiduciam abiicendo, aut de nostris viribus & diuitijs præsumendo. Vtrunque in hoc Euangelio Christus è suorum pectoribus eliminat. Superbæ de seipso confidentiæ acerrimè à Deo vindicata exempla in Scripturis occurrunt multa, quæ breuiter proponi circa hoc Euangelium possunt vt sollicitudine abiecta, in solo Deo spem ac fiduciã ponere doceatur auditor. Contra Moabitas clamat Esaias: *Audiuimus superbiam Moab: superbus est valde; superbia eius, & arrogantia eius, & indignatio eius, plus quam fortitudo eius. Idcirco ululabit Moab ad Moab: uniuersus ululabit. His qui latantur super muros cocti lateris, loquimini plagas suas.* Cõtra superbam Babylonem, & yniuersam Assyriorum potetiam sic idem Propheta insonat: *Dixisti; In sempiternum ero domina. Non posuisti hæc super cor tuum, neque recordata es nouissimi tui. Et nunc audi hæc delicata, & habitans confidenter, quæ dicis in corde tuo: Ego sum, & non est præter me amplius. Non sedebo vidua, & ignorabo sterilitatem. Venient tibi duo hæc subito in die una; sterilitas & viduitas. Quia fiduciam habuisti in malitia tua, & dixisti, Non est qui videat me.* Azotij contra Assyrios ab Ægypto & Æthiopia auxilia petierant: à quibus etiam auxilium petere, De auxilio neglecto, Iudæi decreuerant. Sed contra hanc eorum vanam fiduciam sic loquitur Propheta: *Dicet habitator insula huius in die illa: Ecce hæc erat spes nostra ad quos cõfugimus in auxilium, vt liberaret nos à facie regis Assyriorum: & quomodo effugere poterimus nos? Docere vult Propheta, Iudæos in nullo mortaliũ, sed in solo Deo fiduciã ponere, Damascus in qua Israël spem posuerat, fuerat euersa. Iudæa didit Ægypto. Fuit Ægyptus ab Assyrijs*

Deo diffidere quàm absurdum.

Confidentie sui ipsius punitæ exempla.

1. Esaiæ 16.

2. Esaiæ 47.

3.

Esaiæ 30.

4.

tribus annis vastata. Ægyptij confugiebant ad Æthiopes: at Æthiopes fuerunt ab Assyrijs superati. Assyrij victorij elati, fuerunt postea à Medis & Persis grauitè oppressi. Persæ & Medi ab Alexandro fuerunt contriti. Ipse Alexander in flore ætatis veneno sublatus perijt. Eius regnum in multas partes diuisum Romani occupauerunt. Hæc sunt Dei iudicia in eos qui de suis gloriantur viribus. Nec fretum tot habet vicissitudines, nec rota facilius mouetur, quàm potentia & præsumptio humana. Dicit Deus superbis Assyrijs. *Pro eo quod sublimatus est in altitudine, & dedit suauitatem suam virètem atque condensam: & eleuatum est cor eius in altitudine sua, tradidi eum in manus fortissimi gentium: faciens faciet ei: iuxta impietatem eius eieci eum.* Sed in ipso populo Dei hæc impia confidentia acerbius taxata, & acrius punita fuit. Vnde Oseas: *Vidit Ephraim (hoc est decem tribus) languorem suum, & Iudas vinculum suum: & abiit Ephraim ad Assur, & misit ad Regem ultorem: & ipse non poterit sanare vos, nec soluere poterit à vobis vinculum. Quoniam ego quasi leona Ephraim, & quasi catulus leonis domui Iuda: id est, ferocissime in eos commoueor propter peccata eorum. Ego, ego capiam & vadam: tollam, & non est qui eruat. Vadens reuertar ad locum meum, donec deficiatis, & quaratis faciem meam.* Nempe Manahe rex Israël cōfugit ad Phul regem Assyriæ, & ei millæ argenti talenta dedit, vt firmaret regnum eius. Osee vectigalis fuit Salmanassari Assyriæ regi, ne vastaretur ab eo. Achaz rex Iudæ confugit ad auxilium regis Assyrij, dans ei omne aurum, quod inueniri potuit in templo Dei. Sed frustra hi omnes hominum auxilia quærebant, cum suo populo nihilominus pereuntes. Quare iterum Propherà sic eos alloquitur: *Comedisti frugem mendacij, id est, vanæ spei, eo quod confisus es in vijs tuis, in multitudine fortium tuorum.* Et paulo post: *Ephraim pascit vèrum, & sequitur astum: tota die mendacium & vastitatem multiplicat, & fœdus cum Assyrijs inijt, & oleum in Ægyptum ferebat.* Harum gentium amicitias ambiebat, neglecta in Dominum Deum spe & condentia. *Iudicium ergo Domini cum Iuda, & visitatio super Iacob. Iuxta vias eius & iuxta adinueriones eius reddet ei.*

Hæc in Deum diffidentia, innumeris peccatis causam dat. Totam vitam, adeoq; omnes penè vitæ dies & horas in curis & negotijs secularibus impendimus, minimam vitæ partem in Dei laudibus, oratione, cœlestium rerum studio, cognitione, desiderio collocamus; quia omnem fiduciam in manibus nostris, in negotiacione & prudentiâ nostra, sitam habemus;

parum

Ezech. 31.

5.

Osea 5.

6.

4. Reg. 15. 16.
& 17.Osea 10.
Osea 13.Diffidentia in
Deum, peccatorum causa.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

*Moral. in Job
lib. 15. cap. 20.*

*Cœlestia cur
non appetun-
tur.*

1. Reg. 15.

*In Orat. seu
Epist. de Peti-
tione Consula-
tus.*

Simile.

*Ephes. 2.
1. Ioan. 3.*

Genes. 3.

*Se magis Dominus, quàm ea quæ condidit, vult amari, aeternam potius quàm terrena postulari, sicut scriptum est: Quærite primum regnum Dei, & hæc omnia adicientur vobis. Quia enim non ait, dabuntur vobis, sed adicientur, profectò indicat aliud esse quod principaliter datur, aliud quod superadditur. Quia enim nobis in intentione aeternitas, in usu verò temporalitas esse debet: & illud datur, & hoc ex abundantia superadditur. Hæc ille. Iubet ergo Christus quæri, & intētissimè quæri regnū Dei. Et quis rem tam excellentem meritò non quærat? Aut quare tantā oblatam dignitatem & felicitatem ambabus vlnis omnes non amplectuntur? Quia animum adhuc regium non habemus, sed seruilem, abiectum, & infimis contentum. Quia Spiritus Dei nondum insiluit in nos. Quia animales adhuc & terreni, non nisi talia sapimus. Saul ad primum Samuelis verbum de regno contempsit & risit, dicens: Nunquid non filius Iemini ego sum? Quare ergo loquutus es mihi sermonem hunc? At vbi oleo vinctus est, & insiluit in eum Spiritus Domini, animum regalem sumpsit, & quæ rege digna erant, cogitare cœpit, mutatus in alium virum. Quintus Cicero ad Marcum fratrem de petitione Consulatus (amplissimæ tunc toto orbe dignitatis) scribens, hoc eum semper ob oculos & mentem habere, siue domi resideat, siue in forum descendat, siue in Senatum eat, sibi que hoc dicere monet: *Novus homo es. Consulatum petis. Roma est.* Hæc enim singula ingentes illi virtutum stimulos apponere posse putabat. 1. quòd non ciuis Rom. natus, nec patritius, sed Arpinas, loco obscuro ortus. 2. quòd supremam dignitatem peteret. 3. quòd in vrbe Roma, amplissimo totius orbis teatro, & in maximo selectissimorum competitorum numero eam ambiret. Atqui nos Christiani omnes & singuli non in vna vrbe Consulatum, sed extra totum orbem regnum cœlorum ambimus; eiusque candidati sumus. Dicat ergo sibi vnusquisq; nostrum. *Novus homo es. Gloriam & beatitudinem aeternam petis. Cœlum est.* Non sumus ciues regni cœlestis nati, vt olim in paradiso voluptatis, & statu innocentia primus noster parens fuit: sed sumus natura filij ira, hospites, & aduena, & peregrini in terra, nati in mundo, qui totus in maligno positus est; nati ex carne, & in peccato concepti. Sumus in terra maledicta. *In sudore vultus nostri comedere debemus panem nostrum.* Ad hanc vetustatem & corruptionem exuendā, magna pugna adeunda, multæ tentationes superandæ, variæ tribulationes perfe-*

rendæ

*Domini. 2. Quadra-
ge. text. 1.*

Similia.

*Homil. 23. in
Matth.*

Epist. 56.

Simile.

*Homil. 24. in
Genes.*

Simile.

*Exod. 34.
Typus.*

Simile.

Exempla.

Qui vult ad Iudaeos negotiandi causa pergere, laborem nauigandi non recusat. Qui à morbo graui sanari desiderat, medicamenta non respuit. Qui fundum emere parat, de pretio statim incipit cogitare. Sic qui regnum caelorum petit, laborem cogitet oportet; qui pretium eius est, vt multis aliis in locis iam dictum est. *Qui omne studium, totamque curam* (ait Chrysostronus) *pro illis ineffabilibus gerere debes bonis, valde te ipsum dedecoras atque confundis, qui erga cupiditates rerum fluxarum te metipsum impendis. Quemadmodum qui graui morbo laborat* (ait sanctus Augustinus) *peruersè facit, qui delitiosas & tenerrimas vestes potius quàm medicamenta, medicosque conquirat: sic qui de temporalibus sollicitus, regnum caelorum non quaerit. Nam vt nisi sano corpori non quaeruntur pulchrè vestes; sic nili primùm mente caelestium bonorum desiderio flagrante, quaerenda sunt temporalia. Quemadmodum enim* (ait sanctus Chrysostronus) *qui humanam gloriam captant, diuina prorsus excidunt; ita qui diuinam sectantur continuo neque hac priuantur; id quod Christus hoc loco promisit, dicens: Cetera omnia adicientur vobis. Illustris est illa in veteri Lege promissio, qua dicitur. Nullus insidiabitur terra tua, ascendente te & apparente in conspectu Domini Dei tui ter in anno. Quum enim ex vniuersa Iudæa ad templum ter in anno proficiscendum erat, solis domi relictis paruulis & mulieribus, pleræque autem tribus aliquot dierum itinere à templo distarent; promittit Deus, nihil eos in re familiari detrimenti accepturos, & quòd nullus hostis aut prædo, illis domo profectis, terræ & possessionibus eorum insidiabitur.*

Hæc in figura contigerunt illis, vt & nos sciamus, interim dum regnum Dei quaerimus, & iustitiam eius, dum obsequio diuino vacamus, nihil nos in temporalibus detrimenti accepturos; sed eorum curam Deum habiturum, qui, vt illi seruiant, curam habent. Pater eius filij curam deponit, quem videt ad suam solius rem attentum esse, & omne patris ministerium & obsequium negligere. At quem filium pater videt in suo ministerio ita totum occupari, totumque tempus collocare, vt sui ipsius propemodum obliuisci videatur, huius curam pater diligenter habet, & ne quicquam illi desit, studiosè prospicit. Multo fidelius & amantius erga filios suos adoptiuos Pater caelestis hoc facit; eis necessaria subministrans, quos in suo obsequio assiduos & diligentes videt. Aliqua hinc huius rei exempla subiiciam. Exemplum curæ & prou-

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Fulgos. lib. 1.
cap. 1.

Albertus Noui-
camp. in orat. ad
Hungar. Princ.

Aelius Lampri-
dus in Ale-
xandro.

Ezech. 8.

Allegoria.

Epist. 120. cap. 5.

Homil. 23. in
Matth.
Similia.

Joan. 7.

adiicientur nobis. Hoc ita impressum etiam Gentes, verum Deum ignorantes, tenuerunt, ut rebus omnibus religionem & numinis cultum anteferrent. In Senatu Romano ea semper primo loco proponebantur, quæ ad religionem faciebant. Hodie Turcatum princeps, quoties cum suis proceribus deliberat, professor legis eorum adesse iubetur, attentè obseruans; ne quid contra religionem concludatur. Alexander Seuerus, Imperator ethnicus, audita cõtrouersia inter Christianos & caupones quosdam Gentiles, de loco & fundo quodam publico, quem Christiani orandi in eo causa occupauerant, asserentibus cauponibus eum ad se locum antea pertinere; pronunciauit; *Quoquo modo sit, satius est eo in loco Deum coli, quàm cauponas exercere.* Hæc illorum ethi falsa, ordinata tamen religio erat, Dei cultum, & iustitiam primùm quærere, & quærendam decernere. Apud Ezechielem quum multas populi abominationes Deus Propheta inspiciendas ostendisset, vltimo loco, & pro omnium grauissimâ hanc ponit: *Introduxit me in atrium domus Domini interius, & ecce in ostio templi Domini, inter vestibulum & altare, quasi viginti quinque viri dorsa habentes contra templum Domini, & facies ad Orientem, & adorabant ad ortum solis.* Per hos designantur: qui à Deo, diuinisque rebus auersi, oculos suos in mundanæ felicitatis splendore defixos habent, qui terrena sapiunt, cœlestia fastidiunt; qui non primum regnum Dei, & iustitiam eius quærunt; ut cætera eis adiciantur; sed primùm bona temporalia sollicitè parant; & Deum non nisi ad illa adipiscenda, & quum eius auxilio in illis comparandis opus habent, respiciunt. Isti *utuntur Deo, fruuntur nummo,* ait Augustinus; *abijcetes & concalcantes fidem suâ, aestimando eam mercede vilissimâ; quasi ad hoc seruientes Deo, ut terrenam felicitatem adipiscantur.* Atqui docet nos Christus nihil absolute & principaliter quærere nisi regnum Dei, & iustitiam eius: cætera enim adicienda esse, ut quædam vel necessariò dependentia, vel sua sponte consequentia. Appositè Chrysostomus: *Neque ad conuiuium quisquam iturus opulentum, de ipsius diei cibo se curare patietur: nec ad fontem aliquis accedens, sollicitudinem de sitis necessitate patietur. Nequaquam ergo etiam nos, cum habemus liberalitatem & prouidentiam Dei, cunctis omnino fontibus affluentiore, inopes nos putemus.* Nempè eamus ad cœnam magnam, ad quam inuitati sumus; cibo nõ indigebim⁹ in via. Petamus fontem illũ, qui dixit: *Si quis sitit, veniat ad me; potũ nõ carebimus in via.*

At multi

At multi pij, Paulus verbi gratia, qui primùm & ante omnia quærebant regnum Dei; *in fame, in siti, in ieiunijs, in frigore & nuditate*, hanc vitam tranſegerunt. Sed vide animum eius; *Ego didici in quibus sum sufficiens esse. Scio abundare, scio & penuriam pati.* Adiciuntur ergo necessaria pijs, vel re ipsa, vel quantum ipsi desiderant. Nihil ille opus habet, qui nihil desiderat. Qui Deo plenus est, quærens regnum Dei, &c. illi paucissima sufficiunt. Potuit vnus Philosophus dicere, visis mundinis omni rerum varietate refertissimis: *Quã multis ego non egeo! Si cogitantibus (æpenumero nobis aliquid de rebus vitæ huius, mente acriter in aliqua cogitatione defixa, neque oculi, neque aures muneribus funguntur suis, animusque, relictis sensibus, totus in ea commentatione hæret: profectò vehemens nostra in Deum intentio, & amor fixus, omnem à nobis vel leuissimam de libidinibus & superfluis voluptatibus cogitationem facillè depellet.* Omnia ergo illi à Deo adiciuntur, cui nihil deest, cui Deus est omnia, qui didicit, in quibus est sufficiens esse, vt Apostolus loquitur, id est, qui quicquid habet, sufficiens putat, nec plus appetit quàm habet.

Sed & infirmioribus quoque Deum adicere quæ necessaria sunt, non æstimatione tantùm, sed & re ipsa, idque abundanter, & laica manu, tum Scripturæ docent, tum innumera exempla demonstrant. Vide, ad hanc rem quod attinet, quæ de admirabili & certissima Dei prouidentia circa suos omnes in qualibet necessitate iuuandos, in alijs Dominicis prolata sunt, circa illa verba: *Ipse autem dormiebat, quum nauicula fluctibus operiretur.* Item ad illa Christi verba: *Non ex solo pane viuit homo, sed ex omni verbo quòd procedit de ore Dei.* Rursum ad illa verba. *Vnde ememus panes, vt manducet hi?* Ac demùm, quum non habente turba quod manducaret in deserto, dixit Christ⁹: *Misereor super turbam, &c.* Vide quoque quæ de fiducia in Deum nunquam deponenda, seu circa subsidia vitæ necessaria, seu in alia quauis consolatione nostra, varijs in locis depropta iam sunt. Primùm ad illa Christi verba: *Quid timidi estis modicæ fidei?* Item ad illa verba: *Stans Iesus, iussit illum adduci ad se.* Rursum ad illa Apostolorum verba diffidentia plena: *Ducentorum denariorum panes non sufficiunt, vt vnusquisque modicum quid accipiat.* ac denique ad alia illis similia verba in Dominica 6. post Pentecosten. In his locis abundè docetur, verum illud esse quod canit Eclesia: *Sicut te colimus, sic nos tu visita.* Porrò primùm & antè omnia quærendum esse regnum Dei, & iustitiã

2. Corinth. 11.
Necessaria quo
sensu adiciuntur.

Basiliius Const.
monast. cap. 5.

Simile.

Domin. 4. post.
Epiph. tex. 2.
Domin. 1. Qua-
drag. tex. 6.
Domin. 4. Qua-
dra. tex. 1.
Domin. 6. post.
Pent. tex. 1. & 3.

Domin. 4. post.
Epiph. tex. 4.
Domin. 1. Quin-
qua. tex. 4.
Domin. 4. Qua-
drage. tex. 4.

eius; ex illis locis ostendi potest, quæ vel de amore Dei super omnia, vel contra nostram circa salutis causam negligentiam, vel de feruore colendi Deum, in variis iam Dominicis tractata sunt. Hæc enim omnia ad huius nobilissimi loci explicationem faciunt. Vide de primo Dominica 12. post Pentecostem, tex. 3. & loca illic annotata. De secundo vide Dominicam 13. post Pentecost. tex. 2. & loca ibi designata. De tertio vide Dominicam 6. post Pentecost. tex. 2. & ad quæ illic præterea loca remitteris. Amplissimus enim hic locus est, & multis partibus fœcundus, quæ singulæ ad ædificationem & salutem audientium salubriter tractari possunt.

EVANGELIUM DOMINICÆ

XV. POST PENTECOSTEN.

Luca 7.

QUAT Iesus in ciuitatē qua vocatur Nain; & ibant cum illo discipuli eius, & turba copiosa. Cū autem appropinquaret portæ ciuitatis; ecce, defunctus efferebatur, filius vnicus matri suæ, & hæc vidua erat: & turba ciuitatis multa cum illa. Quam cū vidisset Dominus, misericordia motus super eam, dixit illi: Noli flere: & accessit, & tetigit loculum. Hi autem qui portabāt, steterunt. Et ait: Adolescens, tibi dico, surge. Et resedit qui erat mortuus & cœpit loqui. Et dedit illum matri suæ. Accepit autem omnes timor: & magnificabant Deum, dicentes: Quia Propheta magnus surrexit in nobis: & quia Deus visitauit plebem suam.

PÉRICOPE moralis huius Euangelij.

1. *Ibant cum illo discipuli eius, & turba copiosa.* De bonis exemplis maiorum, ad instructionem & imitationem minorum.
2. *Ecce defunctus efferebatur, filius vnicus matri suæ.* De mortis memoria propter eius necessitatem certam, horam incertam.
3. *Et hæc vidua erat, & turba ciuitatis multa cum illa.* De cura habenda viduarum.
4. *Et turba multa ciuitatis cum illa.* De religiosa piorum sepultura.
5. *Quam cum vidisset Dominus, misericordia motus super eam, dixit: Noli flere.* De misericordia egenis & afflictis personis, exemplo Christi exhibenda.

6. Et

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Actor 1.

opere. Sic Christus semper erat in medio discipulorum suorum: & de eo Petrus dicit, *In omnitempore quo intrauit & exiuit inter nos Dominus Iesus.* id est, toto tempore, quo Magister noster ac Dominus fuit, docens nos verbo & opere, semper in medio nostrum, ut sol in medio planetarum, ut cœtrum in medio terræ; ut scopus in medio signi. Paulus ut Iudæos emulatores Legis lucrifaceret, Legem mandatorum exactissime ipse obseruabat: *Quamdiu (inquit) ego sum Gentium Apostolus, ministerium meum honorificabo*, perfectione videlicet operum, ac vitæ meæ; *si quo modo ad emulationem prouocem carnem meam*, id est, Iudæos, & *saluos faciam aliquos ex illis.* Ad vulgi reformationem, maximam vim habet superiorum integritas, modestia, fides. *Seruierunt filij Israel Domino cunctis diebus Iosue, & Seniorum qui longo post eum vixerunt tempore; & nouerunt omnia opera Domini, qua fecerat cum Israel.* Et paulo post: *Surrexerunt alij (scilicet seniores) qui non nouerant Dominum, & opera qua fecerat cum Israel, feceruntque filij Israel malum in conspectu Domini, & seruierunt Baalim.* Sic & aliis post seculis in eodem populo accidit. *Quia stultè egerunt pastores; & Dominum non exquisierunt, propterea omnis grex eorum dissipatus est.* Quando canis in capite vulneratur, maximè periclitatur, quia vulnus suum lingua lambere non potest: nam quacunque alia corporis parte lædatur, lingua lambens seipsum sanat. Prælati qui caput est, si malè viuunt, quum nulla lingua eum lambere possit, nulla reprehensio corrigere, nulla admonitio sanare, fit penè insanabilis. At reliquo populo peccante, si integer prælatus est, habet linguam qua alios sanat, doctrinam verbi, & exemplum bonæ vitæ.

*Rom. 11.**Exemplum.**Judic. 2.**Jerem. 10.**Simile.*

2. *Ecce defunctus efferebatur, filius vnicus matri suæ:*

Mortis memoria.

Locus moralis de mortis memoria, propter eius & necessitatem certissimam, & horam incertissimam. Ecce enim, ait Euangelista, defunctus effertur, & adolescens in primo ætatis vigore, & filius vnicus matri suæ, quæ etiam vidua erat. Siue matrem, siue filium, siue ætatem filij spectes, omnia vides quæ longiorem vitam merito expectabant: mater vidua indigens solatio, filius vnicus, & vnicum solatium, ætas filij tenerrima. Defungitur tamen hac vita, & defunctus effertur. Mortis memoriam hoc exemplum nobis suggerit. Quum duæ naves in mari sibi occurrunt, diuersa via nauigantes,

Similium congeries.

gantes, utrique naui videtur quòd ipsa firma consistit, & al-
 tera celeriter transcurrit; quum tamen reuera utraque æquè
 currat. Sic multi quum alios mori cernunt, seipfos quasi im-
 mortales reputant; nec se ad mortē quoque properare, adeo-
 que quotidie mori aduertunt. Quemadmodum enim vas li-
 quore plenum non extrema gutta cadens exhaurit, sed quic-
 quid antè depromptum est: sic vltima vitæ hora, nō sola mor-
 tem facit, sed sola consummat. Morimur igitur omnes, *2. Reg. 14.*
quasi aqua dilabimur in terram, quæ non reuertuntur. sed hūc
 fluxum continuum non aduertimus. Quemadmodum enim
 quos aut sermo, aut lectio, aut aliqua interior cogitatio, iter *Senec. de breuit.*
vit. cap. 6.
 facientes decipit. & peruenisse se antè sciūt, quàm appropin-
 quasse; ita hoc iter vitæ assiduum & citatissimum occupatis,
 & curis huius seculi detentis, non apparet, nisi in fine. Tūc
 enim non tam vixisse, quàm fuisse, quisque sibi videbitur.
 Quemadmodum enim quem sæua tempestas à portu exce-
 ptum huc & illuc tulit, ac vicibus ventorum ex diuerso fu-
 rentium per eadem spatia in orbem egit, non ille multum na-
 uigauit, sed multum iactatus est: sic omnino qui vitam va-
 riis cupiditatibus agitatum egit, & quasi equus molendina-
 rius in orbem ambulans, varia fortunæ rota circumductus
 est, moriens tandem, non diu vixit, sed diu fuit. Est quippe
 vita præsens instar nauiculæ, in qua per huius mundi fluctus
 tantisper nauigamus, vel instar rhedæ vectoriæ, in qua ut via-
 tores ferimur, ad alterius vitæ portum & finem perpetuò
 tendentes. Nemini improuisa mors esse videri debet. Quum
 enim quotidie aliquem mors interimat, satis nobis consta-
 re potest, pacem cum hoste constitutam non esse, ideoque qua-
 si ad certi hostis ictum parati semper consistere debemus. Si-
 cut porci quum alium porcum occidi vident, & inter occi-
 dendum horribiliter vociferari audiunt, commouentur &
 ipsi, grunniunt, accurrunt, timent; at vbi iam lethali vulnere
 accepto clamare desinit, penitusque interiit, ad cibos illi
 suos, ad lutum & sordes redeunt, nec quicquam amplius mo-
 uentur: sic homines carnales & voluptuarij, visa familiaris
 cuiuspiam mortē, & strepitu campanarum, quæ lugubrius &
 prolixius tunc pulsantur, audito, dum adhuc effertur cadauer,
 & ille sonitus perdurat, mouentur nonnil, & aliquo mortis
 horrore corripuntur: at peracto funere, nulla iam amplius
 mortis memoriâ habita, ad pristinas sordes & peccata re-
 deunt, vitamque sibi ipsis adhuc prolixam planè promittunt.

7. Ingens hæc diaboli fraus & deceptio est. Sicut enim pictores ita colores ac lineas picturis accommodant, ut quæ propè posita sunt, longè distita esse videantur, delusis intuentiû oculis: sic dæmon mentis nostræ oculis illudit, dum vnicuique mortis diem longissimo spatio distare persuadet, qui tamen plerisque in foribus est.
8. Quemadmodum enim in auditu prædicationis verbi Dei, quum aliquod peccatum perstringitur & taxatur, vnusquisque hoc à se remouet, & ad alium transfert, dicens apud seipsum, De tali & tali hoc loquitur, non de me; vel ad talem & talem ista pertinent, non ad me: sic planè in casu mortis, quum alios mori cernimus, ita statuimus, ut illum quidem citò mori oportuerit, nobis autem diu adhuc viuendum esse nihil dubitemus. At hac cogitatione nihil vanius, nihil periculosius. Voluit Deus à sola morte neminem mortalium excusari, ne quidem filium suum vnigenitum hominem factum, aut purissimam matrem eius; voluit horam eius incertissimam esse, ideoque in qualibet ætate, in quolibet statu, in quocunque anni tempore homines mori: voluit denique prædicere; *Vigilate quia nescitis qua hora Dominus vester venturus sit*, per mortem scilicet, ne quisquam sibi vel vnum vitæ diem, nedum annos multos, polliceretur. Si Rex carcerem longè munitissimum extrueret, quo mortis rei includeretur, ad mortem tamen non omnes simul, sed alios post alios, variis temporum interuallis, pro suo beneplacito educeret: an quisquam illorum longam sibi in carcere moram polliceri auderet; & quia inter primos non euocatur, ex postremis se fore sperare poterit? An interea luxui, contentioni, aut voluptati operam dabunt? nec potius perpetuò ad mortem excipiendam parati stabunt? At qui tota hæc vitæ nostra nihil est aliud, quàm ad mortem damnatorum in hoc mundo, tanquam in carcere positorum, expectatio continua, quando ad latam mortis sententiam de facto subeundam euocabimur. Alij citius, alij serius, sed ad incertum omnes morti destinamur. Quare ne quis in vlla ætate aut fortuna longam sibi vitam promitteret; hac apta hypotyposi docuit. vir & sapientia & sanctitate celebris Thomas Morus: sicut qui è carcere ad patibulum ducitur, quò duæ quidem viæ ducunt, vna per circuitum longa, alia recta & breuis, sed vtraque ad patibulum ducto ignoratur, donec ad exitum ventum sit; nec scit qui ducitur, rectane & breui, an circumflexa & longa via ducatur, etsi duas tales esse

vias

*Matth. 25.**Simile.**In vita eius,
cap. 12.**Simile.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

se, & in cinerem redigendum recordetur. Nihil magis auaritiæ sitim rettinguit, quàm si illud Apostoli memoria teneat, *Nihil intulimus in hunc mundum, & nihil inde auferemus.* vel illud sancti Iob: *Saccum meum consui super cutem meam, & operui cinere carnem meam.* Sicut gallus timens aquilam & accipitrem, & alias aues prædones terræ, sic vnum oculum inferius ad victum dirigit, vt alterum in aëria frequenter eleuet; certoque vocis strepitu superuolitantes huiusmodi aues galli suis & pullis indicet: sic vir iustus, & timens Deum, rebus in mundo necessariis ita vacabit, vt venturi desuper per mortem iudicij semper memor viuat. *Facile contemnit omnia* (ait sanctus Hieronymus) *qui semper se cogitat moriturum.* Et Scriptura: *Memorare nouissima, & in aeternum non peccabis.* Nauta in puppi sedens, gubernat suam nauem: & tam pisces in aquis, quam aues in aëre, cauda sua se regunt, ac cursum dirigunt. Sic exitus nostri, quæ mors est, perpetua consideratio, vitam & actiones nostras optimè diriget. Cinis ignem conseruat; & recordatio cineris, in quem vertendus es, gratiam & diuini amoris ignem in tuo pectore conseruabit. Cùm nec tempus, nec locum, nec genus mortis, tuæ certum habeas, aut designatum; in omni tempore ac loco, atque in quocunque genere, tam sanus quàm ægrotus, mortem expectare debes. Iuuenes mortem habent à tergo, senes ante oculos. Sed sicut illud magis nocet quod à tergo ferit, quàm quod ante oculos; sic iuuenibus periculosior mors est quàm senibus. Quare magis illam timere debent, eiusque inuidias. In statu gratiæ, & noui testamenti, mortuos nostros in templis, aut proximè iuxta templa sepelimus, (non extra ciuitates, vt Iudæi in hoc Euangelio) sed & mortis quoque Redemptoris nostri perpetuam & quotidianam memoriam celebramus, vt alias ob causas, ita ob hanc quoque, vt mortis memoria præsens nobis semper & ob oculos versaretur. Qui tot argumenta & indicia mortis suæ quotidie cernentes, eam tamen animo fixam non habent, nec ad eam se quotidie parant, similes sunt dormientibus, qui somnia tristia & terribilia passi, ad momentum commouentur, sed omnium eorum postea memoriam deponunt, nec fructum inde vllum reportant, quia nisi dormientes illa somniabant. Ita planè hominibus carni, voluptati, ac seculo deditis, mortis recordatio, quasi si somniarres, statim excidit. Sed ideo Christus vigilare nos iubet, & hunc exitum somnū excutere: *Vigilate, quia nescitis qua hora*

1. Tim. 5.
Iob 18.
Simile.

Ad Nepotianū.
Eccles. 7.
Similia.

Simile.

Matth. 24.

hora

hora Dominus venturus est. Dormiant somnū suum omnes viri ^{Psal. 75.}
diuitiarum, auari, ambitiosi, amatores huius seculi: Dormiant ^{Matth. 25.}
& dormient fatuae virgines, oblitæ accipere oleum in lampadibus suis, oblitæ bonorum operum: iusti autem, & timentes Deum, similes sunt expectantibus dominum suum, quando reuertatur à nuptijs: iustè, piè, & sobriè viuunt, expectantes beatam spem, & aduentum gloriae magni Dei. Hæc expectatio, est perperua mortis, & particularis iudicij nostri recordatio. Pharao & populus eius persequens filios Israël, quum iam se morti propinquos cernerent, ab incepto desistere volebant, dicentes: Fugiamus Israël: Dominus enim pugnat pro eis contra nos. Sed nimis id seruum fuit, quia iam in porta mors àderat. Illis enim fugientibus, occurrerunt aqua, & inuoluit eos Dominus in medijs fluctibus. Præcogitanda & præuidenda mors est: ne illa iam propinquante, inuoluant nos aquæ tribulationum, morbus, tristitia, curæ, aliæque innumeræ molestiæ, quibus submergamur in profundum. Cygnus, morti vicinus, suauissimè cantat; Serena avis marina, morti vicina, amarissimè flet atque ingemiscit. Ratio discriminis est, quia quum in mortis articulo sanguis totus ad cor se recipiat; sanguis cygni, vt generosus & purus, alacritatem adfert, & cantum edit; sanguis serenæ vilis & corruptus, tristitiam generat, & gemitum prouocat. Idem discriminem est inter bonos & malos. Bonis ac iustis grata mors est, eiusque recordatio: quia laborum terminus, gaudiorum ianua & introitus est. Malis ac impijs tristis & horrenda mors est, eiusque memoria; quia gaudiorum finis, tormentorum illis, quæ finem non habebunt, principium est. Quare Pauli vox erat: Cupio dissolui, & esse cum Christo. Peccatoris vox est: Peccantem me quotidie, & non me poenitentem, timor mortis conturbat me. Lege Marcum Marulum in lib. Exemplorum: Vt clepsydre tuæ vsum habeas, & temporis tui fluxum ex eo cognoscas, necesse est vt sæpius eam voluas atque reuoluas; quia citò tota decurrit: ita planè vt vita tua rectè vtaris, & à morte inopinatus nō opprimaris, voluenda tibi in horas est clepsydra; considerandus vitæ tuæ perpetuus fluxus, vt ita rationem eius Deo feliciter reddas, dicente Scriptura: Si non vigilaueris, veniam ad te tanquam fur.

3. Et hæc vidua erat, & turba ciuitatis multa cum illa.

Locus moralis, de cura habenda viduarum. Vt misericordiam Christi in hoc miraculo magis illustrem ostenderet ^{Viduarum cura.}
 Pars Æstiuālis. Y deret

deret Euangelista, addit eam viduam fuisse, cuius filium resuscitavit. Ut viduarum curam sibi singulariter commendatam esse Christus doceret, voluit viduæ filium à morte suscitare. Ut viduæ calamitatem maiori commiseratione dignam demonstraret Euangelista, addit fuisse *turbam civitatis multam cum illa*. Cum illa, quia propter illam, & ad eius consolationem, non pauci aliqui, sed *turba civitatis*; nec modica, sed *turba multa*. Commendat hoc pietatis genus sæpe Scriptura, ipsique Deo proprium quodammodo esse, ut viduarum causam agat, & curam gerat, demonstrat. *Dominus custodit advenas, pupillum & viduam suscipiet*. Et iterum: *Dominus non despiciet preces populi; nec viduam, sed emittat & effundat loquelam gemitus*. Quo persona quæque afflictior est & miserior, eo diuinæ bonitati est commendatior: imò horum se proprium protectorem esse pronunciat. *Iuxta est Dominus ijs qui tribulatio sunt corde*. Rursum: *Tibi devotus est pauper, orphano tu eris adiutor*. Viduarum causam negligere, aut illis iniuriam inferre, pro gravissimo scelere Deus habet. Dicit apud Prophetam: *Magnificati sunt & ditati; intrassati sunt & impinguati; & præterierunt sermones meos pessimè*. At qua in re, obsecro? *Causam viduæ non iudicaverunt: causam pupilli non direxerunt. Nunquid super his non visitabo? ait Dominus*. Quid acerbius comminari aut loqui potuit? Porro gratiam cum Deo inire volentes, ad hoc misericordiae genus potissimum inuitat. *Iudicatus pupillo, defendite viduam, & venite & arguite me, dicit Dominus. Si fuerint peccata vestra sicut coccinum, velut nix dealbabitur*. Frequentia sunt in Scripturis specialis diuinæ erga viduas misericordiae exempla, quam nos imitari par est. Solius viduæ Sareptanæ filium suscitavit Elias. Elizæus viduæ Sunamitidis inopiam miraculo olei multiplicati subleuavit, eiusdemque postea filium à morte resuscitavit. D. Petrus precibus viduarum flexus, puellam Dorcadem vitæ restituit. De viduis refocillandis varia in Deuteronomio præcepta habes, quæ sic veteri populo commendata erant, ut filijs gratiæ multo magis conveniant, diffusa charitate in cordibus nostris; cuius prima & propria proles est, misericordia erga afflictos.

4. Et turba multa civitatis cum illa.

Sepultura religiosa.

Locus moralis esse potest, de religiosa piorum sepultura, quem in altero Promptuario Catholico; ad hanc Dominicam, contra hæreticos tractauimus. Hic tamen pauca addemus,

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

exemplo Christi exhibenda. Christus enim ad hoc illustre miraculum misericordia erga plorantem viduam inductus accessit: *Misericordia motus super eam*. scilicet plorantem defuncti filij, & vnici, & adolescentis mortem. Vnde dicit ei ante omnia: *Noli flere*. Lachrymis viduæ matris condolet, iacturæ compatitur, afflictioni miseretur, oculis misericordiae in eam coniectis. *Quam cum vidisset, misericordia motus dixit*. Hi oculi misericordiae in Christo Redemptore sæpenumero eluxerunt. *Videns in deserto multitudinem magnam*, quæ eum triduo sequuta fuerat, *Miseror* (inquit) *super turbam*. Egrediens è templo, *vidit cæcum à natiuitate*, & sanauit eum. *Vidit sedentem Mattheum in telonio*, & vocauit eum. *Vidit Zachaum in arbore*, & hospes eius esse statim voluit, vt salus fieret toti domui. *Vidit discipulos laborantes in remigando*, & eos à tempestate liberauit. Vidit duos fratres, Simonem & Andream, piscantes in mari, & ait eis: *Venite post me*. Hos oculos misericordiae & gratiae Christus toties ostendit, vt nostros oculos simili affectu imbueret, qui *conformes esse debemus imagini eius*, & (si quidem in illo manemus) *sicut ille ambulauit, ita ambulare*. Nunc autem diues ille epulo vidit quotidie Lazarum pro foribus suis, miserum & afflictum, & cupientem comedere de micis quæ cadebant sub mensa eius, & nemo illi dabat. Pro oculis misericordiae, nos oculos superbiae, inuidiae, adulterij plenos circumferimus. Pauperes, afflictos, egenos, aut vix aspicere dignamur, aut cum fastu despiciamus. Christus nec vocatus, nec rogatus ab hac vidua, videns tantùm eam afflictam & miseram, statim misericordia mouetur. Satis est ad misericordiam commouendam, vt alienam miseriam conspicias. Misericordiae causa, sola miseria conspecta & intellecta, satis iusta esse debet. Nec preces expectare, nec afflicti meritum expendere necesse est. Sicut *Deus pluit super iustos & iniustos*, omnium hominum necessitatibus prospiciens; ita misereri nos oportet omnium miserorum, nec merita, sed miseriam considerare. Portus naufragos excipit, siue bonos siue malos. Misericordia portus miseriae est. Si etiam indignos excipis, venient digni. Abraham dum quosuis peregrinos excipit, Angelos excepit. Scriptura dicit: *Si inimicus esuriat, cibus illum* Profectò si inimicus tuus est, bonus non est. Christus dicit: *Omni petenti te, tribue*. Non distinguit inter bonos & malos.

Subijciam hîc insignem diui Chrysoctomi locum, in quo omnibus

Ioan. 6.

Ioan. 9.
Matth. 9.
Luca 19.
Marc. 6.
Matth. 4.

Rom. 9.

Luc 16.

Luca 6.
Simile.

Proou. 25.
Rom. 12.
Luca 6.

omnibus ferè vanis & friuolis non miserendi excusationibus respondet & satisfacit. *Beatus* (inquit David) *qui intelligit super egenum & pauperem.* Quid est, *Qui intelligit?* hoc est, qui cognoscit quid sit pauper, qui tribulationem eius percipit. Cognoscens enim tribulationem eius, utique confestim miserebitur eius. Si videris pauperem, non pertransas: sed statim cogita quis sis, & si tu eius loco esses, quidnam velles omnes facere. *Qui intelligit*, inquit: cogita quia similis tibi, liber est, & eandem tecum participat generositatem, & sacramenta tecum communia habet. Sed inquis: Cur non operatur? cur vacans pascitur? Dic mihi: Tu per operationem habes quæ habes? Nónne ex hæreditate paterna illa accepisti? Si verò etiam ex labore, num ideo exprobras alteri? Audi Paulum Postquam dixit, *Qui non operatur, neque manducet;* subiungit *Vos autem bonum facientes non deficiatis:* id est, siue operantes ipsi manibus, siue non operantibus misericorditer largientes. Sed inquis, Impostor est. Quid dicis, ô homo? Propter vuum panem & vestimentum impostorem eum vocas? At, inquis, confestim vendet illud. Tu autem cuncta tua bene disponis? An etiam omnes egentes ex otio egent? nemo per naufragium? nemo per iudicia? nemo per furta? nemo per pericula? nemo per ægrotudines? nemo per aliam calamitatem? Sed si audierimus aliquem talia deplorantem, maiora clamantem, & nudum cælos inspicientem, & capillos demittentem, & pannis circumdatum; confestim eum impostorem, fallacem, simulatorem vocamus. Non erubescis? *Quem impostorem vocas?* Noli dare, & noli accusare hominem. Sed habet, inquis, & fingit se non habere. Hoc si ita esset, te accusat, non illum. Scit enim se cum crudelibus habitare, cum bestiis magis quàm cum hominibus. Ideo compellitur in habitu miserabilióri comparere, ut tuam frangat animam. Si in habitu honesto aliquis nos interpellat, iste, inquis, impostor est; & ut putetur ex generosis esse, isto modo interpellat: si viderimus in contrario habitu, & illum culpamus. Quid agant de cætero miseri? *Quare*, inquis, aliqui mutilata membra denu-
dant? Propter te hoc fit. Si enim misericordes essemus, his artibus opus non esset. *Quis* est ita miser, ut velit tantum clamare, ut velit ad confusionem venire, ut velit publicè deplorare, cum nuda coniuge, cum filijs puluere conspersis? Hæc qua paupertate non sunt maiora? Sed sæpius dedi,
inquis: *Quid* verò? Tu non sæpè vesceris? Infantulos tuos
sæpius

Homi. 11. in
epist. ad Hebr.

Excusationes
non miserèdi.

1.

2. Thess. 3.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

sæpius petentes num abigis? O inuerecundiam! Pauperem inuerecundum vocas: tu, cum rapias, non es inuerecundus? Ille autem pro pane deprecans, inuerecundus iudicatur. Non intelligis quanta sit necessitas ventris? Nonne tu omnia illius gratia facis? Nonne spiritualia propter hoc negligis? Hæc est inuerecundia. At ille, inquis, tot aures tæneratur, & alius tot, & nihilominus mendicat, factus ex mendicatione diues. Puerorum hæc fabulæ sunt, & vanitates. Non mihi persuadetur, non credo, ablit. Ad vsuram dat quis, & in abundantia constitutus mendicat? Quid est mendicitate ignominiosius? Quid ergo? omnes ad vsuram dant? omnes impostores sunt? nullus reuera pauper est? Etiam, inquis, & multi. Quid ergo vel eis non præstas opem? Vt quid existis scrupulosus vitæ eorum enucleator? Quòd si & valde ille peccator sit qui te rogat, cogita quia & tu dicis Deo, Peccata mea ne recorderis: noli reminisci peccatorum eius. Tempus est nunc misericordiæ, non scrupulosæ discussionis. Nutrirî vult. si quidem vis, tribue: si non vis, dimitte, nihil disceptans quare sit miser. Alioqui nullus hoc modo miserebitur. Deinde etiam alios misereri volentes tu auertis. Quando enim audiunt te dicentem, quoniam ille impostor est, abundat, ad vsuram dat, incipiunt neque istis dare nec illis. Quæ mala sunt facilè suspicamur: quare omnes tales esse suspicabuntur. Denique per hanc discussionem eò nunc ventum est, vt etiam viros monachalem vitam agentes suspectos habeamus, dicentes, Ille impostor est. Non hoc dicebāt prisci. Si indifferenter omnibus damus, semper miserebimur. Si autem cœperimus scrutari, nunquam misericordiam præstabimus. Quiescamus ab hac absurda curiositate, & diabolica, & perniciofa. Non enim ex vita & merito accipiētium à te pauperum, sed ex voluntate tua, ex liberalitate multa, ex misericordia, ex bonitate mercedem tibi retribuet Deus. Hæc hæctenus D. Chrysoftomus.

Matth. 4i

Diabolus quum Christum esurire videret, exquiret an esset Filius Dei. Tu quum vides pauperem, inquis an sit Dei filius, vir bonus & eleemosyna dignus. At Christus dicit: *Qui recipit Prophetam in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ accipiet.* Dicit, *in nomine Prophetæ*; vt si fortè nomine tenus tantùm talis sit, scias tamen te mercede tua non carere. Sic pauperem recipis in nomine pauperis, id est, in nomine Christi, qualiscunque ille tandem sit. Deus vbi plus de potentia & robore dedit, ibi magis de misericordia & liberalitate

Matth. 10.

Exempla naturæ.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

antecellit. Reliquæ enim virtutes tibi ipsi vtilis sunt, vt humilitas, temperantia, castitas, patientia, &c. Misericordia & tibi & proximo vtilitatem adfert. Rursum, sicut oleum coloribus splendorem reddit, nec lucet aut splendet pictura quibuscunque coloribus ornata, nisi oleo delibuta: sic absque misericordia cæteræ virtutes aridæ & obscuræ sunt, per opera verò misericordiæ illustrantur & splendent; iuxta illud: *Dispersit, dedit pauperibus: iustitia eius manet in seculum seculi.* Et illud Esaiæ: *Frangere esurienti panem tuum, egenos & vagos introduc in domum tuam, &c. Tunc erumpet quasi manè lumen tuum.*

*Psal. 111.
Esaiæ 58.*

Sed parum fortè mouet misericordiæ laus & merces, in Scripturis reuelatæ. Malit auarus & seculi amator, ideóque in proximum crudelis & immitis, tota hac mercede & laude, quàm sua pecunia aut copia, carere. Vide tamen & considera sic hanc misericordiam impensam apud Deum mereri, vt eadem neglecta, grauissimè offendat: *Non exasperes pauperem (ait Scriptura) in inopia sua: cor inopis ne afflixeris.*

Ecc' es. 4.

Misericordia
pauperibus de-
betur.

Declina pauperi sine tristitia aurem tuam; & redde debitum tuum, & redde illi pacificè in mansuetudine. Dicit tuam misericordiam afflicto deberi, & reddendam vt debitum. Nempe, vt omnibus Deus de certis vitæ mediis prospexit, negotiatori de industria sua, agricolæ de labore manuum suarum, mechanico de exercitio artis suæ, & sic in omni hominum genere; solius pauperis & afflicti remedium in nulla re peculiari, sed in omnium oculis collocavit: omnes illi diuites debitores fecit. Deinde vult Scriptura, hoc debitum pacificè in mansuetudine; non toruo, sed hilari vultu; non fastuosè, sed in humilitate, *declinando aurem tuam*, pauperi reddi: non solùm vt accipiat quod ei debetur, sed etiam vt accipiendo non affligatur, tam vexetur, non exasperetur. Sic opus misericordiæ etiam actus iustitiæ est. Sicut oleum meliùs in torcularibus eliquatur, si oliua priùs aqua calida perfundatur; sic illa misericordia meliùs aqua calida perfundatur; sic illa misericordia meliùs fluit, Deóque gratior est, quam feruida cordis compassio præcessit, adeóque elicit. Et sicut oleum, quanto citiùs de torculari exprimitur, tanto iudicatur melius; sic bis dat, qui citò dat, & tanto est beneficentia excellentior, quanto celerior. Denique sicut oleum non cum strepitu cadit, sicut aqua vel vinum, sed quietè fluit; sic misericordiæ opus pacificè est exercendum, non cum murmure, aut vlla molestiæ significatione. De hac præ-

Similia.

stantissima

stantissima virtute iam in aliis Euangeliis multa diximus. Tamen propter eius summam necessitatem, & satis neglectum exercitium, aliqua hoc loco addenda videbantur. Vide Domin. 12. post Pentecost. tex. 6. & alia loca illi annotata. Nam de eleemosyna strictè accepta in aliis variis Domini- cis dictum est: quæ ferè omnia ad misericordiæ huius locum referri possunt.

Vide Domin. 8.
post Pentec. tex. 3.
& loca illic an-
notata.

6. *Et accessit, & tetigit loculum. Hi autem qui portabant, steterunt.*

Locus moralis de ingenti Dei misericordia, quia peccatores in via peccati currentes, iniecta tribulationum & impedimentorum manu, ab illo cursu sistit; & à peccato liberat. Christus hoc loco accedens, & tangens loculum quo defunctus efferebatur, facit, vt qui ad sepulchrum deferebant mortuum, starent, & misericordiæ eius exitum expectarent. Eodem omnino modo Deus per misericordiam ad peccatores accedens, & defunctæ in peccatis animæ loculum, qui corpus est, sua visitatione tangens, atque aliquo modo affligens, facit, vt passiones inordinatæ, quibus anima tota in decliue vitiorum præceps ferebatur, sistant non nihil ab illo quem tenebant cursu, iniectis videlicet impedimentis, liberè ac licenter vt prius peccandi; vt violento illarum cursu hac necessitate retardato colligere se animus posset, ac loquentem Deum audire; *Adolescens, tibi dico, surge.* Vel, vt Apostolus aliis verbis dixit, *Surge qui dormis. & illuminabit te Christus.* Sed quemadmodum altè dormiens, nisi aliquo impulsu excitetur, non euigilat, nec de surgendo cogitat; sic multi peccatores, in longa peccati consuetudine altum stertentes, de vitæ in melius mutatione nihil cogitant, nisi manus Domini tangat eos, & passiones à quibus veluti fluctibus rapidè currentibus, deorsum trahuntur, aliquo impedimento iniecto, sistere cogantur. Nempe hæc est visitatio Dei; quam qui non cognoscunt, incidunt in iudicium Dei, vt in alia Dominica explicatum est: & hic est clamor Dei post nos, vt peccati veterum excutiamus, de quo etiam superius diximus. Sed hic aliqua addenda sunt, prout Deus dabit. De peccatoribus dicit Ieremias: *Omnes conuersi sunt ad cursum suum, quasi equus impetu vadens ad prelium.* Sicut enim equus currens ad pugnam, nec hostem ex aduerso timet, nec vel cadentium gemitu, vel tormentorum

Tribulatio ad
pœnitentiam
trahit.

Ephes. 5.
Simile.

Domin. 9. post
Pentecost. tex. 8.

3. & 4.

Domini. 3. Ad-
uent. text. 3.

Icrem. 8.

Simile.

Simile.

Psal. 33.

Simile.

Exempla.

Exod. 11.

2. Paralip. 33.

Simile.

*Homil. 6. ad pop.
Antioch.*

*Similium cō-
geries.*

1.

2.

strepitu, vel lancearum ictibus terretur; sic impij præcipites ad malum feruntur, quò eos libido & cupiditas impellunt; nec vel diaboli insidias ac rugitum timent, vel aliorum impiorum calamitoso exitu mouentur, vel gehennæ comminationibus terrentur: attamen, vt equus impetu eutrens, chamo & freno à seffore strenuo constrictus, cursum sistere cogitur; sic Dei manus impios tangens, & *chamo ac freno maxillas eorum constringens, qui non approximant ad eum, sed toto impetu fugiunt ab eo, eos sæpenumerò in rectam viam conuertit, impietatis effrenem cursum sistit, & ad meliorem mentem reuocat. Maximum est hoc Dei beneficium. Quemadmodum in mare se præcipitare volentem; qui sic apprehenderet & sisteret, vt eum grauiter aliqua corporis parte mulctaret, non illi nocuisse, sed singulare beneficium ei contulisse, vitæque author ac patronus censeretur: sic omnino peccatorem in tartara ruentem percutiens Deus, ac percutiendo ad pœnitentiam vocans, maximo afficit beneficio, & salutis author est: De Pharaone dixit Deus: *Adhuc una plaga tangam Pharaonem. Qua ille tactus, ad tempus resipiscebat, Dominum cognoscebat, Moysen & Aaron; v pro eo intercederent, orabat. Manasses Rex, qui prospera flante fortuna, flagitiosissimè vitam egit, à Deo tactus, regno exutus, captiuus in Babylonem abductus: postquam coangustatus est, orauit Dominum Deum suum, & egit pœnitentiam valde coram Deo patrum suorum, deprecatusque est eum, & obsecrauit intentè; & exaudiuit orationem eius, reduxitque eum in Ierusalem in regnum suum, & cognouit Manasses quòd Dominus ipse esset Deus. Appositè D. Chrysofomus: Sicut splene & intercute laborantes, cum larga fruuntur mensa, frigida potione, delitiis ferculorum & saporibus, tunc præcipuè omnium sunt miserimi, delitiis morbum augentes; si verò siti & fame, secundum medicorum leges cruciantur, aliquam salutis spem habent: sic & in iniquitate viuentes, si puniantur à Deo, bonam spem habent; si verò cum iniquitate, licentia & delitiis fruuntur, sunt multo miseriore.**

Quemadmodum enim frigus noctis florem cōtrahit, & calor diei foras euocat: sic aduersitas à Deo inflictæ, peccatorem contrahit, vt ad se redeat, seque ipsum recognoscat; prosperitas verò extollit, & extra seipsum vagari facit. Sicut cyrogrillus, siue hericius magnus, vtcunque se in corio suo, quasique testudine constringat, vt saluo cortice aperiri vix possit; tamè si aqua calida aspergatur, cōtinuò aperitur: sic peccatores,

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

in hoc adolescente recenter mortuo, & ad sepulturam elato, Christus fecit, hoc in multis peccatoribus, qui peccato consentientes, etiam ad actum peccati profilierunt, sed nec dum in consuetudine peccandi sepulti sunt, operatur quotidie Christi gratia. quod his verbis explicat sanctus Augustinus: *Alij post consensum peccati eunt in factum, sanquam afferentes mortuum suum: ut quod latebas in secreto vitium appareas in publico. Nunquid iam isti, quia in factum processerunt, desperandi sunt? Nonne & illi iuveni dictum est: Tibi dico, surge? Nonne & ille redditus est matri sua? Sic ergo, & qui iam fecerit, si forte commotus & commotus verbo veritatis ad Christi vocem resurgit, vivus redditur. Potuit progredi, in aeternum perire non potuit. Qui autem faciendo quod malum est, etiam mala consuetudine se implicat, hac pressi, sanquam sepulti sunt.* Hæc ille. Qui ergo non potuit paruulos suos allidere ad petram, primas cogitationes & appetitiones peccati abiicere, atque à consensu & delectatione temperare, qui post consentium ab actu, externo sibi non cauit, id saltem maximo studio caueat, ne actus in consuetudinem transeat, ne mortuus & elatus sepultura obstruatur, ne claudat super eum puteus os suum; de qua re in præcedentibus dictum est. *Nunquid qui cadit, non adiciet ut resurgat? Sicut clauus quo crebrius malleo percuritur, eo fortius & profundius ligno infigitur, quasi que radicarur; sic actus peccati, quo sæpius repetitur, eo altius animæ infigitur, quasi que in ea radicarur, ut non nisi difficillimè euelli queat.* De his dicit Propheta: *Profundè peccauerunt, sicut in diebus Gabaa; siue effrenem libidinem virorum Gabaa circa Leuitæ vxorem, siue infidelitatem populi in diebus Saul, qui fuit de Gabaa, intelligas.* Profundè enim peccat, qui longa peccandi consuetudine obduratus est, qualis fuit illorum libido, & horum infidelitas contra Deum. Sicut qui febre laborat, lenta illa quidem, sed hectica & assidua, si forte ob aliquam intemperantiam incidit in febrem quãdam acutam, & perurgentem, facile eam expellit, & leni medicina curatur, manente tamen semper hectica febre: sic actus citò curatur, consuetudo autem peccandi difficillimè. Maximum saxum in montis cacumine nullo negotio sistitur; vbi in vallem præcipitari cœpit, vix vlla industria retinetur. Maxima iustorum peccata facile sanantur, impiorum autem qui imperum in scelus currunt, nec mediocria, nisi difficillimè sanari possunt. David celeriter ab adulterij flagitio & homicidij scelere resipuit; Saul frequenter Dei mandatis rebellans, reprobus fit: sed hoc ideo factum est.

De verb. Domini. Ser. 44.

*Ierem 8.
Simile.*

*Osee 9.
Iudic. 19.
1. Reg. 8, & 12.*

Simile.

Simile.

Exemplum.

est, quia vocem Nathan Prophetæ David audiuit, vocem Sa- 2. Reg. 12.
muelis Saul audire noluit. Vocem Dei non audit, qui vocem
prædicatoris non accipit. Assueti peccato, peccati illius repre- 1. Reg. 15.
hensionem non sustinent. Quicquid de illo peccato prædica-
tor dicit, non sibi, nec de se, sed aliis, & de aliis eum loqui ar-
bitrantur.

Sic hominem quasi extra se ponit peccatum, & amentem Peccatum
facit, ut licet ei propriè loquaris, & eius ei vitia aperias, ta- amentem
men te non audiat, aut intelligat prorsus, sed ad alios, & de facit.
aliis te loqui existimet. Quamdiu Nathan Propheta in alie- Exemplum.
na persona peccatum Davidi exposuit, & parabolam induxit
de diuite multas oues habente, & ab eo, qui vnicam ouem
habuerat, eandem rapiente; placuit illi sermo, & seueram in
eum sententiam protulit: nihil tamen adhuc emendatus est.
Atqui vbi primum intulit Propheta, *Tu es ille vir*; moxq; pec- 2. Reg. 12.
catum eius apertè ei proposuit: audita Prophetæ voce, quia
recenter mortuus fuerat, necdum peccati consuetudine se-
pultus, *resedit qui erat mortuus, & cœpit loqui, dicens: Peccaui.*
Beati qui sic vocem Dei audiunt. Similem Ioannis Baptistæ
vocem Herodes audire non potuit, quum ei diceret: *Non li-* Marc. 5.
cet tibi uxorem habere fratris tui, sed vera & salutaria lo-
quentem, in vincula coniecit, visco videlicet consuetæ libi-
dinis irretitus. Hoc bonorum & impiorum discrimen expres-
sit Sapiens: *In memoria sermonum tuorum examinabantur, &* Sapient. 16.
sanabantur velociter: ne in altam incidentes obliuionem, nō pos-
sent tuo uti adiutorio. Hoc de filiis Israel in deserto dicit, qui
perculsi à serpentibus, erecto tamen æneo serpente, & eum
ex Dei præcepto aspicientes, sanati sunt. At de impiis Ægy-
ptiis ibidem dicit: *Illos locustarum & muscarū occiderunt mor-*
sus, & non est inuenta sanitas animæ illorum, quia digni erant ab
huiusmodi exterminari: nempe propter odium inueteratum
contra populum Dei, & propter pertinaciā non dimittendi
illos. Israelitæ verò, etsi in deserto peccantes, tamen *in memo-*
ria sermonum Dei, id est, audientes vocem eius per Moysen,
eorum peccata redarguentem, *velociter saluabantur*, citò
resipiscentes, ne actus in consuetudinem abiret, & *in altam*
incidentes obliuionem, non possent Dei uti adiutorio Vocis diui-
næ neglectus parit obliuionem Dei & sui: obliuio Dei & sui
generat consuetudinem peccati: consuetudo peccati omne
Dei adiutorium excludit. Sic alia Scriptura: *Vocaui, & renui-*
stis, ego quoque in interitu vestro ridebo. Qui nō audit matrem Prou. 1.
blandientem, postea audiet nouercam obstrepentem. Vox
matris

matris blandientis, est Ecclesie ad pœnitentiã vocantis: vox
 noueræ obstrepentis, est eiusdem obiurgantis & excommu-
 nicantis. De hac voce Paulus: *Vellem esse apud vos modò, &*
mutare vocem, quoniam confundor in vobis. Non enim vox
 matris, sed noueræ illa erat: *O insensati Galatae, quis vos fasci-*
navit non obedire veritati? Hanc vocem mutare cupit, vt tan-
 quam filiis blandè loquatur; non tanquam reprobos & adul-
 teros, quasiq̃ue extra disciplinam factos. abiiciat & deserat.
 Qui Christi blandam vocem nunc non audit, *Venite ad me*
omnes qui laboratis, & ego reficiam vos; vt à peccato resurgat;
 audiet postea vocem illam terribilem: *Ite maledicti in ignem*
æternum; vt in peccatis suis moriatur. Qui nec per literas sa-
 crarum Scripturarum, nec per vocem prædicationis externæ,
 nec per nutus & signa rerum creatarum, (*Cali enim enarrant*
gloriam Dei, & iustitiam eius) nec per nuncios & flagella tribu-
 lationum, quibus loculum corporis nostri tangit, Deum au-
 dire vult, ille profus vt surdus ac cæcus pereat necesse est.
 Sicut pullus, qui gallina vocante non venit, granum aliquod
 è terra scalpens. à miluo interea sæpe capitur; sic terreni pec-
 catores, Dei vocem non audientes, quia terrenis curis & vo-
 luptatibus derinentur, in diaboli laqueos incidunt. Conque-
 ritur apud Iob Deus: *Servum meum vocavi, & non respondit*
mibi, ore proprio deprecabar illum. Cuius rei pœnã apud alium
 Prophetam addit *Omnes in cade corruetis, eo quòd vocavi, &*
non respondistis mihi. Quod maximum flagitium acerrimè
 alius Prophetas increpat *Quare auersus est populus iste in Ieru-*
salem auersione contentiosa? Apprehenderunt mendacium, &
noluerunt reverti. Vnde paulo post subiungit: *Idcirco cadens*
inter corruentes; in tempore visitationis sue corruent, dicit Do-
minus.

Huiusmodi peccatores, peccandi consuetudine præ-
 grauati *conciunt quidem, & parturiunt* (vt Prophetas loqui-
 tur) *sed non pariunt spiritum salutis.* Timorem inferni, ex fide
 informi concipiunt, & quoddam peccatorum odium partu-
 riunt, quia displicent sordes peccati; sed vitiorum catena re-
 ligati, & consuetudine victi, iacent semper & volutantur in
 eisdem.

Horum est miserrima conditio, & status lachrimabilis.
 De his enim dici illud potest: *Venerunt filij usque ad partum,*
& vires non habet parturiens. Nullus acerbior dolor cogitari
 potest, quàm is quem sustinet mulier appropinquans ad par-
 tum, & pariendi vires non habens, &c. De hoc argumentò
 vide

Gal. 4.

Gal. 3.

Matth. 11.
Matth. 23.

Psal. 18.

Simile.

Job 19.

Esaiã 65.

Jerem. 8.

Esaiã 26.

4 Reg. 19.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

3. *Et respondens Iesus, dixit ad Legisperitos. De cogitationibus nostris vniuersis Deo conspicuis.*

4. *Si licet sabbatho curare? De pia ac religiosa festorum celebratione.*

5. *Ipsè verò apprehensum sanauit eum, ac dimisit. De proximorum cura nullo tempore prætermittenda.*

6. *Intendens quomodo primo accubitus eligerent, dicit ad illos: Cùm inuitatus fueris ad nuptias, nō discumbas in primo loco. Contra ambitionem, & prælaturæ desiderium.*

7. *Cùm vocatus fueris, vade, recumbe in nouissimo loco. De sui ipsius perpetua humiliatione.*

1. *Cùm intraret in domum cuiusdam Pharisei manducare panem.*

Conuersatio
benigna cum
peccatoribus.

LO C V S moralis de benigna ac beneuola piorum, maxime sacerdotum, cum peccatoribus & impiis conuersatione, vt eos ad pietatem excitent, & Deo lucrifaciant. Christus hoc loco intrat domum principis cuiusdam Phariseorum, manducare panem, mensaque familiariter accumbere; in qua tamen domo sciebat tam hospitis sui, quam sociorum eius insignem erga se maleuolentiam; nec alia de causa inuitatum se eò fuisse, quam vt in aliquo vel verbo vel facto eum caperent, & reprehendendi atque accusandi rationem inuenirent. Mox enim vt intrauit, ipsi obseruabant eum. Deinde rogante eo an liceat sabbato curare, tacuerunt, maleuolè; malentes eum per errorem peccare, quam ab ipsis, qui se magistros morum profitebantur, ab errore reuocari. Christus nihilominus intrat ad illos, accumbit mensæ, manducat cum illis, sanat hydropicum, siue spontè ingressum, vt à Christo sanaretur; siue ab illis subornatum, vt, an sabbatho sanare vellet, Christum tentarent. Docet legitimum sabbathî cultum. Ambitionis morbum animis eorum eximere, & humilitatis præstantissimam virtutem inferere, accurato sermone conatur. Hæc tota Christi benignitas erga homines impios & maleuolos, docere nos debet, peccatorum consortium, quando illis vtile, nobis ipsis innoxium est, minimè fugiendum, sed studiosè amplectendum esse; vt nostra opera, labore, doctrina, exemplo meliores fiant. Hunc locum in alijs Dominicis iam aliquoties tractauimus; in illa verba: *Simile est regnum cælorum fermento, &c.* Dominica 6. post Epiphaniam. Rursum ad illa verba: *Erant appropinquantes ad Iesum publicani & peccatores, vt audirent*

Text. 3.

audirem illum. Itemque ad illa Pharifæorum verba: *Hic peccatores recipit, & manducat cum illis.* Dominica 3. post Pentecosten. Huc etiam referri possunt, quæ de zelo animarum, & lucrandis Deo fratribus, in alijs Dominicis protulimus. Dominica 2. post Pascha, textu 2. & nona post Pentecosten, textu primo; vndecima quoque post Pentecosten, textu primo; denique tertia post Pentecosten, textu tertio. Text. 1. & 3.

2. *Et ipsi (Pharifæi) obseruabant eum.*

Locus moralis de inuidia & maleuolentia, quæ aliorum Observatores
 dicta & facta obseruant, vt reprehendendi, detrahendi, maleuoli.
 accusandi causas inueniant. Hic enim Pharifæi Christum
 ad mensam & conuiuium inuitatum, qui recreationis bene-
 uolæ, non maleuolæ obseruationis locus erat, detrahendi
 & accusandi studio obseruant quid agat, quid dicat, quo
 modo se gerat. Est hoc totum superbiam, inuidiam, maleuolen-
 tiæ proprium, curiosos esse aliorum inspectores, obseruato-
 res, corycæos, censores: nec in alios magis hoc scelus cadit,
 quàm qui alios sanctitate, pietate, eruditione, præcellere vi-
 deri volunt, & Pharifæi sunt. Hos detestatur Propheta, di-
 cens: *Vt, qui potum dat amico suo, mittens fel suum, & inebrians,* Abac. 2.
vt aspiciat nuditatem eius. Hypocrita enim sub specie hono-
 ris & amicitiam mittit fel maleuolentiam suam, vt videat nudi-
 tatem, id est, lapsum aliquem aut errorem fratris sui. *Obser-* Psal. 36.
uabit peccator iustum, & stridebit super eum dentibus suis. Con-
siderat peccator iustum, & querit mortificare eum. Et iterum,
 siue de seipso, siue de Christo, siue de quolibet iusto David: Psal. 55.
Tota die verba mea execrabantur, aduersum me omnes cogita-
tiones eorum in malum. Hoc maleuolentiam proprium, omnia
 obseruare, omnia in pessimam partem interpretari, magna
 libidine non subditos aut inferiores tantum, sed ipsos ma-
 ximè æquales suos, reprehendere. Sed istis Pharifæis nihil
 miserius, nihil sceleratius. *Qui* candelam ardentem digitis Simile.
 proprijs mungit, candelæ quidem lumen clarius efficit, suos
 autem digitos & maculat & adurit: Sic qui iusto detrahit, &
 libenter eum taxat; suam quidem mentem & conscientiam
 fœdè contaminat, vehementerque lædit; iusto autem meriti
 materiam præbet, eiusque famam celebriorem facit. Ab im- Exemplum.
 probis enim vituperari, laus est. Deus nunquam Moysen ma- Num. 12.
 gis laudauit, quàm quum Aaron frater, & Maria soror eius
 contra eum murmurarent, eiusque gloriæ detraherent.

*Cura pastor.
par. 3. cap. 33.*

Simile.

*Galat. 6.
In Ezech. Ho-
mil. 13.*

Simile.

*Moral. lib. 7.
cap. 7.*

1. Ioan. 3.

Ioan. 8.

Isti maleuoli hypocritæ in cathedra pestilentia sedent. *In cathedra enim pestilentia sedere* (ait S. Gregorius) *est ex ratione mala discernere, & tamen ex deliberatione perpetrare.* Destinata enim malitia obseruant & reprehendunt fratres, non vt eos meliores reddant, sed vt infames faciant, suæque libidini subseruiant. Qui Christi crucifixi imaginem aliqua fortè macula aspersam, aut loco parum honesto collocatam, lutoque iniectam, non luto extraheret atque ablueret, suoque loco reponeret, sed vel digito alijs ostentaret, vel irrideret; non solum pessimus Christianus, sed etiam hæreticus aliquis, aut infidelis, meritò iudicaretur. Eodem sanè modo, qui proximum suum Dei imaginem, aliquo seu vero seu apparenti vitio foedatum non fraternè corripit, sed malitiosè obseruat, digito notat, irridet, taxat; vix Christiani aut proximi nomine censendus erit. Apostoli dictum est: *Alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi.* id est, præceptum charitatis. *Tantum quisque portat proximum, quantum amat:* (ait sanctus Gregorius) *si enim amas, portas; si desisti amare, desisti tolerare.* Frustra se iactat proximum suum amare, qui errata eius non solum non portat compatiendo, sed etiam protrudit & propalat obseruando, notando, arguendo. Nihil magis charitati aduersum, nihil magis animæ perniciosum. Quemadmodum enim *charitas* (vt scribit diuus Gregorius) *in inclinatione sua erigitur, attractione tenditur, compassione roboratur; cumque in amorem proximi se dilatat, quasi ex meditatione colligit, quanta fortitudine in authorem surgat:* sic è diuerso odium & maleuolentia, in obseruando proximos, inflatione sua deprimitur, auersione dissipatur, alieni mali oblectatione infirmatur; cumque odio proximi mens constringitur, quasi ex meditatione colligit, facileque considerat, quanta profunditate ab authore suo ceciderit, à Dei amore quàm longè ablit: *Quomodo enim Deum, quem non videt, potest diligere, qui fratrem, quem videt, non diligit?* Quisque capitis sui stylum & genium sequitur. Iudæis maleuolis Christus dixit: *Vos ex patre diabolo estis, Ille homicida,* id est, maleuolus, inuidus, hostis humani generis. *ab initio fuit. Desideria patris vestri vultis facere.* id est, me iustum, & quem de peccato arguere non potestis, quæritis interficere, & odio odistis me gratis. Ex patre diabolo omnes obseruatores maleuoli sunt, & patris sui desideria faciunt, proximi sui perniciem & infamiam quærunt, correctionem & emendationem non affectant, Sicut enim dia-

bolus

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

mis; Deo semper patentibus atque conspicuis. Christus enim hoc loco, non verbis ullis Legis peritorum aut Pharisæorum, sed solis eorum cogitationibus, & maleuolo reprehendendi studio, quod animo conceperant, respondit. Putabant illum sabbathi violatorem esse, si sabbatho quempiam curaret. Hanc eorum vanam & maleuolam cogitationem ut Deus videns atque cognoscens, ei occurrit. Docet hic locus, omnes hominum cogitationes Deo esse peruias & manifestas. Docet idem, quanta debet esse non oris tantum & operis, sed & cordis nostri custodia, ne quid in eo Deum offendat. Monet Propheta: *Auferte malum cogitationum vestrarum.* Et alius: *Quæ dicitis in cordibus vestris, compungimini.* Aquilla pullos suos, quos in nido habet, aduersus solem ponit, ut illum veluti authorem vitæ cognoscant; sol enim & animal generant hominem: quos autem videt solem intueri, eiusque radios ferre non posse, è nido tanquam spurios & alienos deturbat. Sic nos paruas adhuc cogitationes nostras, recentèr, &ue natas, seu nascentes potius, versus iustitiæ solem dirigamus; ut ad eum oculos leuantes, eum authorem ac Dominum cognoscant: quæ verò Deum intueri nolunt, nec audent, quia terram & carnem respiciunt, tanquam extraneas & illegitimas ab animæ nido primo quoque tempore eijciamus. Postquam *Dominus est qui scrutatur corda & renes omniâque sunt nuda & aperta oculis eius;* & ut ait Sapiens, *Respicit Dominus vias hominis, & omnes gressus eius considerat:* vel hæc sola consideratio ab impietatis studio auocare deberet. quod fecit David, dicens: *Prouidebam Dominum in conspectu meo semper: quoniam à dextris est mihi, ne commouear.* Quare diuus Basilius interrogatus, cuius animus temerè euagatur, otioque se dat, quis frequenter irascitur, quis humanas laudes auidè captat, quis ad opera spiritalia piger est, quis actiones suas ad Dei gloriam non refert, quis inter orandum mente semper distrahitur, ad hæc singula hoc vnum respondit: *Qui non semper cogitat; Deum cogitationum & actionum suarum inspectorem esse.* Hac enim una recordatio, si assidua esset, contra omnia vitia sufficiens remedium esse posset. Hæc ille. Id his exemplis patebit. Sancto Ephrem commorante Edessæ, meretrix quædam per fenestram eius prospiciens, Tecum, inquit, dormire volo. Tum ille, Si vis, inquit, mecum dormire, ego locum designabo. Illa annuente, Non alio, inquit, loco tecum congregiar, nisi in medio ciuitatis. Illa pudorem allegante, Et quomodo, ait

*Esaiâ 1.
Psal. 4.
Simile.
Plin. lib. 10.
cap. 3.*

*Dei præsentia
semper cogitanda.
Jerem. 7.
Hebr. 4.
Prou. 5.*

*Psal. 15.
In Reg. breu.
resp. 21. 28.
34. 37. 196.
& 201.*

Exempla

*In vita eius
apud Surium,
om. 2. p. 770.*

ait Ephrem, non te pudet coram Dei oculis id facere? Quo sermone capta ipsa meretrix est; & non ita multo post conuersa, monasticam vitam egit. Sic & sanctus Vincentius, *In vita eius, lib. 1. cap. 13.* Ordinis Prædicatorum lumen illustre, meretricem quandam in cellam eius de nocte introductam, pretioque conductam, vt integerrimam eius castitatem violaret, loci arcanum nihil attendens, sed Deum præsentem ante oculos habens, grauissima oratione commonefactam atque compunctam, è cella expulit. Panusius Abbas, à Thaide meretricula tentatus, quum se assentiri simularet, si loco aliquo ita secreto conuenire possent, vt à nemine conspicerentur; quum ab illa de cubiculo in cubiculum deduceretur, semperque conspectum alicuius causaretur, & illa locum ita secretum atque occultum esse deierat, vt à nemine, præterquam à Deo, illic conspici posset; captata occasione, rogat an Deum esse, & omnia videre, crederet. Annuenti ille subiunxit: Cum hoc non ignoras, nonne infelicissima es, quæ propter breuissimi temporis voluptatem, & te, & omnes quibus tui copiam facis, perditum eas? His auditis, vehementer compuncta, pudicè postmodum, castèque vixit. Sic isti omnes hunc versiculum tenebant: *Prouidebam Dominum in conspectu meo semper, &c. quem quidem omnes* (ait *Collat. 12. Callianus*) *solita psallendi modulatione concinimus, virtutem verò eius non nisi pauci, expertique percipiunt. Quanquam & ipsi ethnici videre hoc potuerunt. Thales Milesius dicebat, Homines existimare oportere, deos omnia cernere, deorumque omnia esse plena; & ita fore omnes castiores, si, Deo teste inspectore, se omnia agere crederent. Quam sententiam sic abus ethnicus laudat, vt dixerit: Omnem virtutis philosophiam hoc uno verbo vir sapiens complexus est. Athenodorus quoque alius philosophus dicere solebat, ita cum hominibus homines v. uere debere; ac si Deus omni loco ac tempore actiones nostras intueretur. Quare idem Thales, rogatus, an homo malè agens deos lateret; respondit, Ne cogitans quidem. Sed & Seneca scripsit: Sic viue cum hominibus, quasi Deus te videat. Adè & illi videre potuerunt quod nos non aduertimus, dicente iterum Scriptura: Oculi mei semper ad Dominum, quoniam ipse euellet de laqueo pedes meos. Ideo Deus euellet; quia semper ante oculos habetur.*

4. Si licet sabbatho curare?

Locus moralis de pia ac religiosa festorum celebratione. Festorum celebratio.

Iudæorum superstitio.

Quum enim Christus hoc loco superstitionem sabbati Iudæi celebrationem taxauerit, & correxerit: illi autem sabbatho Iudæico Dominica dies, aliæque Christianorum festa successerint; satis opportunè de simili superstitione in festis nostris cauenda, adeoque de legitima & religiosa eorundem celebratione, dicere hoc loco concionator poterit. Præceptum de obseruando sabbatho non prohibeat vlla opera necessitatis, aut charitatis erga proximos. Necessitatis opera non fuisse interdicta Christus hic docet, quia bouem aut asinum de fouea extrahebant Iudæi, ne periret: quibus tamen alij Iudæi magis erant superstitiosi, vt de Salomone quodam Iudæo, quum olim in Anglia Iudæi versarentur, nostri Annales referunt. Quum enim in cloacam die sabbathi cecidisset, nec inde eo die extrahi vellet, dicens;

Sabbatha sancta colo, de stercore surgere nolo:

ex sententia iudicis loci, die Dominica sequenti non fuit extractus; respondente ei patrefamilias, cum quo versabatur:

Sabbatha nostra quidem Salomon celebrabis ibidem.

Numer. 28.

Sed & iuxta Legem sacerdotes in templo operabantur in sabbatho; coquere quoque in sacrificiorum vltum in sabbatho; licebat: Machabæi etiam necessitate compulsi, bellum in sabbatho prosperè gerebant. Ad charitatis opera quod at-

2. Machab. 2.

Contra Adimantum, cap. 2.

tinet, sic sanctus Augustinus: *Sabbathi obseruationes non intelligebant Iudæi: qui putabant ab ijs etiam operibus, quæ ad salutem hominum valent, debere cessari.* Sic igitur statuit lex

In Decret. tit. de ser. C. Conquest.

Christiana: Omnibus solemnibus feriis in honorem Dei, & Sanctorum institutis, nisi vel necessitas urgeat, vel pietas suadeat, ab omni strepitu iudiciali, & consequenter ab om-

Opus seruile.

ni opere seruili, cessare oportet. Quid sit autem opus seruile, ex hac D. Thomæ distinctione explicari poterit: Qua-

D. Thom. 2. 2. q. 222. art. 4. ad 3.

tuor sunt genera operum. Quædam sunt opera animi, vel quæ præcipuè referuntur ad animum, vt studere, docere, legere, scribere literas, &c. Huiusmodi non prohibentur quidem die festo, etiam si fiant propter lucrum; quia non sunt seruilia, sed liberalia; nec naturam operis, finis operantis mutare potest: quatenus tamen Dei cultum impediunt in festis requisitum, non absque peccato fiunt. Quædam sunt opera corporalia, communia tam seruis quàm liberis, vt equitare, militare, pulsare instrumenta, venari. Nec hæc prohibentur per se, nisi quatenus impediunt Dei cultum, cui cui dies isti maximè destinantur. Alia sunt opera corporalia, quæ cõueniunt tantum seruis, non liberis seu nobiles;

vt artes

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

est, atque omni modo orationibus insistendum: ut, si quid negligentia per sex dies agitur, per diem resurrectionis Dominica precibus expietur. Apud Iudæos in sabbatho duo agni offerebantur, in aliis vero diebus vnus tantum, præterquam in solennitatibus & calendis. Typus erat pietatis nostræ quotidianæ, in festis Christianorum geminaudæ. Appositè Chrysostomus: *Centum & sexaginta horas habente hebdomada, vnam & solam horam sibi segregauit Deus* (horam dicit Missæ, seu Liturgiæ ecclesiasticæ, cui omnes eo die interesse tenentur) *& hanc in opera secularia, & ridicula, & conuenticula insumis?* Accommodatè quoque sanctus Ambrosius. *Festus dies Domini est, ubi perfecta virtutum gratia est, que tunc perfecta fiunt, si sollicitudinum secularium, & corporalis illecebræ victor animus delinimenta voluptatum excludat liber à seculo. Deo dedit.* Hoc est sabbathum delicatum, seu spirituale, de quo Esaias Propheta: *Si vocaueris sabbathum delicatum, & glorificaueris Deum, dum non facis vias tuas, & non inuenitur voluntas tua, tunc delectaberis super Dominum.* Qui ergo diebus Dominicis & festis laxiùs viuunt, plus peccato indulgent, suas voluntates & delideria magis exequuntur, quàm in cæteris diebus, quos in iustis & honestis laboribus transigunt, isti planè Iudaicè ad vetustatem literæ, nihil minùs quàm Christianè in nouitate vitæ & spiritus festum celebrant. de quo mox plura.

Aliud Iudæorum vitium erat, quod ab opere seruili in sabbatho, non ex amore iustitiæ, sed ex timore pænæ; id est, non liberaliter, sed seruiliter, abstinabant. Qui hodie, adueniente festo, vel gaudet propter corporis recreationem, vel dolet propter lucri cessationem, is Iudaicè & seruiliter obseruat. Verus Christianus de festo gaudet, quia in eo liberiùs Deo suo vacabit, quasi ad spirituales epulas à Spiritu sancto inuitatus, dicente: *Gustate, & videte quàm suavis est Dominus. Non enim accepimus spiritum seruitutis iterum in timore, sed spiritum adoptionis filiorum Dei, in quo clamamus: Abba pater.* Hic spiritus dilectionis facit sapere & amare ea quæ Dei sunt, in Dei cultu delectari, & sabbatha delicata excolere. Sicut enim *delicia Dei, esse cum filiis hominum; sic delitiæ filiorum Dei, esse cum Deo; in eius cultu & seruitio occupari.* Illorum vox est: *Quàm bonus Deus Israël, his qui recto sunt corde.*

Aliud Iudæorum vitium erat, quod sabbathum celebrantes, in sabbato gloriabantur, sicut in cæteris legalibus, quasi ex nuda

Num. 29.

Typus.

Hom. de Eucha.
16m. 3.

De Cain &
Abel, lib. 2.
cap. 2.

Esaias 58.

2.
Sabbathi obseruatio liberalis, non seruilis.

Iob 33.
Roman. 8.

Prouerb. 8.
Psal. 72.

3.
Non de sabbatho gloriari, sed in eo gratias Deo agere.

ex nuda illa obseruatione iustificari, nec dei beneficia illis collata recolentes, nec de illis gratias Deo agentes, nec ex merita Dei, & gratuita gratia: sed iure quodam hæreditatis paternæ, quia semen Abrahamæ erant, ad peculium & populum Dei se pertinere arbitrantur. Sic ad Christum dicebant: *Nos semen Abrahamæ sumus; nemini seruiuimus unquam. Pater noster Abrahamæ est. Nos ex fornicatione nati non sumus. Vnum patrem habemus Deum.* Sed Christus illis respondet: *Si filius vos liberauerit, tunc verè liberi eritis.* De qua libertate Apostolus dixit: *Vbi Spiritus Domini, ibi libertas.* Et iterum: *Lex spiritus vitæ in Christo Iesu, liberauit me à lege peccati.* Et paulo antè: *Quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia Dei, per Iesum Christum Dominum nostrum.* Et in Euangelio, Zacharias: *Daturum se nobis, ut sine timore inimicorum nostrorū (pessimarum affectionum, quæ faciunt omnia aspera videri) liberati, seruiamus illi in sanctitate & iustitia.* Hanc liberationem spirituales à seruitute peccati, Iudæi agnoscere volebant, satis habentes, quòd sabbatha & neomenias, cæteraq; legalia festa & cæremonias celebrarent. Sed de illis Paulus: *Israël sectando legem iustitiæ, in legem iustitiæ non peruenerunt: quia non ex fide, sed quasi ex operibus.* id est, ut exponit Augustinus, *quasi legem per semetipsos operantes, non in se credentes operari Deum.* Vnde iterum Apostolus: *Ignorantes Dei iustitiam (id est; eam quæ ex Deo, Deique gratia & adiutorio) & suam: volentes statuere (id est, quæ ex seipsis erat, legem scriptam suis naturæ viribus seruantibus) iustitiæ Dei non sunt subiecti.* id est, Christi Mediatoris fidem & gratiam, per quam lex impleteretur, non agnouerunt, non sunt amplexi, nec ei se subdere voluerunt, ut per eam iustificarentur. Vnde subiungit Apostolus: *Finis enim legis Christus, ad iustitiam omni credenti.* id est, finis seu perfectio legis Christus est: quia eius adiutorio lex perficitur, ut alibi idem Apostolus: *Finis præcepti charitas.* Finem præcepti dixit (ait Augustinus) *non quo præcepta pereant, sed quo perficiantur.* Sic finis legis Christus; non qua lex euacuetur, sed qua lex impleatur, idque ad iustitiam coram Deo ab omni credente: quia non nisi credentes à Christo adiuuantur. Iudæi autem Christi fidem spernentes, & consequenter gratia carentes, *requiescebant in lege* (ait Apostolus) *gloriabantur in Deo, nouerunt voluntatem eius, probabant utiliora, instructi per legem, confidebant seipsum esse duces cæcorum, &c.* sed interim, per prauaricationem legis, Deum inhonorabant. Et ut Christus illis dixit:

Moyſes dedit vobis legem, & nemo ex vobis ſeruat eam. Totam hanc Iudæorum ſuperſtitioſam impietatem corrigit Chriſtianus, ſeruando Eccleſiæ ſabbatha, cæteraq; tam Dei quam Eccleſiæ præcepta, non opere tantùm externo, frequentando Eccleſiam & Sacramenta; aut ex opere illo externo ſolo, & per ſe coram Deo ſe iuſtificari, aut ſabbathum rectè & legitimè excolere arbitrando: ſed ex fide, & gratia Chriſti ea præſtâdo, eius beneficia in feſtorum celebritate maximè recolens, ei de omnibus gratias agendo. Hæc eſt propriè pietas, religio, Dei cultus, & ſabbathi obſeruatio: vt in Deo, non in nobis, requieſcamus, vt illi gratias agamus. *Cultus Dei* (ait ſanctus Auguſtinus) *ſeu pietas, quam Greci θροοίβειαν vocant, in hoc maximè cõſtitutus eſt, vt anima ei non ſit ingrata.* Vnde & in ipſo veriſſimo & ſingulari ſacrificio, Domino Deo noſtro gratias agere admonemur. Hoc in Miſſa Catholica fit, clamante ſacerdote, *Gratias agamus Domino Deo noſtro:* populòq; reſpõdente, *Dignum & iuſtum eſt.* Hæc eſt ſabbathi requies ſpiritualis, in Deo requieſcere, illi de omnibus acceptis beneficiis, cum magna animi demiffione, magnâq; alacritate, gratias agere; *Erit anima ingrata Deo* (ait eodem in loco Auguſtinus) *ſi quod illi ex Deo eſt, ſibi tribuerit, præcipuèq; iuſtitiam.* Die igitur Dominico, aliſq; feſtis, illa prima cura eſſe debet, vt de omnibus naturæ, fortunæ, maximèq; ſpecialis Dei gratiæ donis ac bonis Deo gratias agamus. Hoc ſolum eſt obſequium, quod Deo præſtare poſſumus. *Ille enim bonorum noſtrorum non indiget.* In ſabbathis autem Deo obſequium præſtare; Deum ſpecialiter colere oportet. Hic eſt cultus, hoc eſt obſequium, vt non ſimus ingrati; vt humiliter in Deo ſolo, non in nobis, aut fortunis noſtris gloriantes illum authorem, benefactorém, ſeruatorem, omnino & ſummum bonum noſtrum recognoſcamus. Appoſitè Auguſtinus: *Quod eſt ſacratius laudis ſacrificium, quàm gratiarũ actio? aut vnde maiores agenda ſunt Deo gratia, quàm pro ipſius gratia, per Ieſum Chriſtum, Dominum noſtrum? Quod totum fideles in ſacrificio illi fieri ſciunt, quod omnibus veteribus ſacrificijs ſucceſſit, & cuius umbra fuerunt omniũ priorum genera ſacrificiorũ.* Hæc eſt Miſſa Catholica. Nempe vt vetus ſabbathũ erat gratiarum actio perpetua, pro liberatione de ſeruitute Ægypti, dicente Moyſe Iudæis, *Memento quòd & ipſe ſeruiſtis in Ægypto, & eduxerit te inde Dominus Deus tuus in manu forti, & brachio extento; idcirco præcepit tibi, vt obſeruares diem ſabbathi:* eodem planè modo ſabbathum Chriſtianorum,

Gratiarũ actio
propriè Dei
cultus.

De ſpiritu &
lit. cap. 11. 1.

Pſal. 115.

Contra aduerſa.
Legis & Prõph.
cap. 18.

Typus.

Deuter. 5.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

plena. In festis vestris, quæ vobis sunt oblectamento, non quæ mihi grata exercetis; choreas, tripudia, ludos, aleas, spectacula, vel inania, vel cruenta; vel etiam turpia. Vos pulpam & musculum; voratis, mihi arida ossa relinquitis. Qui amicum ad prandium inuitat, debet cibos eius palato gratos, non sibi ipsi iucundos apparare. In festis nostris quasi Deo conuiuium in anima nostra instruimus, eumque hospitio cordis familiariter solito excipimus. Ea igitur facere, ea opera exercere par est, quæ eius sanctæ voluntati grata sint, non quæ carni & mundo arrideant.

Simile.

Simile.

Prophanatio
sabbathi Christi-
iani.

Quæ spes ægrotum salutis manet, cum is, adhibitis salutaribus pharmacis, non modo nihil promouet, sed etiam grauius ægrotat? Ad peccatorum remedia instituta esse festa, superius ex diuo Gregorio dictum est. Si illa peccatis multiplicandis seruiant, quæ spes emendationis expectanda? Si, quo die maxime Deum colere oportuit, eo illum die maxime offendimus; si, ut Propheta loquitur, *Conuertimus in absinthium iudicium, & iustitiam in terra reuinquimus*; quid aliud nobis Deus dicturus est, quam quod paulo post sequitur: *Odi & proieci festiuitates vestras; non capiam odorem cætuum vestrorum?* Sed & alibi acerbius furor diuinus, quasi summam abominationem, festorum abusus, scelera, lasciuias, execratur: *Si nolueritis audire, & si nolueritis ponere super cor, ut detis gloriam nomini meo, ait Dominus; dispergam super vultum vestrum, stercus solennitatum vestrarum, & assumet vos secum.* Tradunt Rab-
bini Iudaorum veteres, sabbathi sui sanctione adeo offensus diabolos, ut ea nullus in populi frequentia vnquam permaneret, sed omnes ab infestatione hominum cessasse; hominibusque relictis, ad deserta & speluncas effugisse. At hodie dixeris, omne genus cacodæmonum nostris feriis illectum atque prouocatum, ex latebris suis in mundum magno impetu prorumpere: ut his potissimum diebus animos miserorum illaqueent, & in nallas suas pertrahant. Ethnicorum hac in parte religio nostras prophanationes condemnabit. Sub Mauritio Imperatore, bello inter Romanos & Hunnos; sub Prisco duce, & Caiano rege, flagrante, quum Romanus exercitus magna annonæ inopia laboraret, instante festa solennitate Paschali, Caianus ad Priscum misit qui diceret: *Mitte ad me currus, & ego tibi alimenta mittam, quibus lætanter hæc festa Paschalia peragas.* Misit igitur quadraginta currus, mittens simul ad Caianum aromata Indica, piper, cassiam, & similia: & ei remisit Hunnus alimenta copiosa. Atque ita

durante

Amos 5.

Malach. 2.
Lud. Grauat.
conc. 2. in hanc
Domus.

Exempla.
Niceph. lib. 18.
cap. 36.

durante festo, simul frequentabant, sine vlllo metu, aut suspi-
 cione: finito festo, ad arma redibant. Sic illi barbari, nostris *Valer. Max. lib.*
 hodie Ducibus & militibus quanto fuerint religiosiores, ho- *1. cap. 1.*
 dierna experientia docet. Apud Romanos adhuc ethnicos,
 C. Fabius Dorsus, memorabile exemplum, seruatae religionis
 dedit. Namque Gallis Capitolium obsidentibus, ne statutum
 Fabiae gentis sacrificium interrumpere, Gabino ritu cin-
 ctus, manibus humerisque sacra gerens, per medias hostium
 stationes ad collem Quirinalem peruenit: vbi omnibus so-
 lenni more peractis, in Capitolium rediit. Si tanti vitrum,
 quanti margaritum? Si cum capitis discrimine falsos deos
 colit ethnicus, in summa pace verum Deum colere Christia-
 nus quo pacto negliget?

5. *Ipsè verò apprehensum, sanauit eum, ac dimisit.*

Locus moralis de proximorum cura, quauis data occa- *Proximi qua-*
 sione, habenda, nec vel vlllo in periculo ipsorum, vel pro- *uis data occa-*
 pter vllam malevolentiam aliorum, praetermittenda. Chri- *sione iuandi.*
 stus, Phariseorum obseruationem, & paratam obtrectatio- *Simile.*
 nem nihil moratus, ad foedum quoque hominis morbum
 nihil animo consternatus, hydropticum manu apprehendit,
 sanat, dimittit. Puerorum est, non virorum, propter canum
 latratu de via declinare. Modicae admodum charitatis est,
 ne homines offendas ab opere charitatis abstinere. Caritas *Exempla.*
 feruens, & viro Christiano digna, nec hominum imperia, nec *S. Bonauent. 6.*
 rei difficultate in proximo iuando exhorret. Sanctus Fran- *Seuer. Sulpit. in*
 ciscus & sanctus Martinus, leprosos homines ex charitate *uitis eorum.*
 osculantes, curantes, contrectantes, eo a lepra sanauerunt:
 Sed & sanctus Franciscus occurrens peregrino, Roma
 venienti, qui in facie morbum horribilem, quasi lepram, ha-
 bebat, volensque deuotionis causa pedes peregrini osculari,
 ipso peregrino humilitatis causa hoc non sustinente, sed fa- *S. Bonauent. c. 2.*
 ciem ei osculandam praebente, osculatus est, & confestim sa-
 nauit. Sanctus Eligius adhuc in habitu laico vitam monasticam
 agens, pauperi qui aridam & contractam manum habebat, *In vita eius, lib.*
 eleemosynam conferens, iubensque vt arida manu, non sana ac- *1. cap. 24.*
 ciperet eleemosynam, eam contrectando & perungendo sa-
 nauit. Neque vero, quia in leproso, aridorum, & hydroptico-
 rum cura religiosa, talia frequenter miracula desunt, minus *In vita eius. ca.*
 propterea apud Deum pia illa opera promereri existimandum. *14. apud Suri.*
 Sanctus Hugo Lincolnienfis in Anglia Episcopus, quum le- *tom. 6.*
 profos

profos sæpe visitaret & oscularetur, exemplo diui Martini id se facere dictitans, & Cancellarius eius volens tentare, an ea ex re aliqua vana gloria tãgeretur, ei diceret, S. Martinus leprofos osculãdo sanauit, tu leprofos, quos oscularis, nõ sanas; piè & sapienter respondit: *Osculum Martini carnem leprosi sanauit. osculum verò leprosi animam meam sanat.* Certè viri iusti quo Deo coniunctiores, eo semper ad proximos iuuandos feruentiores fuerunt. Abraham patriarcha sedet in ostio tabernaculi sui, expectans transeuntes pauperes & peregrinos, vt eos inuitaret, hospitioque acciperet, idque in ipso meridie, & feruore diei. Adeò illum nec æstus diei, nec hora refectionis impediuit, quo minùs hospitalitatis curã gereret, proximoque iuuando operam daret. Bonus Tobias, vbi aliquẽ ex fratribus concaptiuis iugulatum, in platea mortuum iacere audiuit; *exiliẽs de occubitu suo, & relicto prandio, ieiunus peruenit ad corpus:* vt postquam illud sepelierat, tum demũ *manducaret panem cum luctu.* Et hoc ille fecit, quum ob similia pietatis opera, iam semel atque iterum de vita periclitatus fuisset. Hæc eius charitas, hæc compassio calamitatis alienę, hoc proximo benefaciẽdi studium fuit. Loth quoque vsque, ad seram noctem peregrinos domi suæ expectat, eosque cõtra Sodomitarum violentiam defendit. Nemo alicui carceri mancipatus, etiam iam mensæ accumbens, cibum relinquere recusaret (nam tamen libertatem suam cordi haberet) audiens pro foribus adesse testes & patronos causæ suæ, qui eius causam plurimum apud iudicem promouerẽt, si tamen eos colloquio præsentem dignaretur. Atqui pauperes, viduæ pupilli, & quotquot demum nostra opera & auxilio indigent, in die extremi iudicij, vel in fauorem nostrum, si illis opem attulerimus; vel contra nos, si illis opem negauerimus, testes erũt, & aut patroni, aut accusatores: vt in aliis Dominicis magis explicatũ est. Vt quid ergo illis opera charitatis exhibere quouis etiam tempore ac momento recusamus, si in tremendo illo iudicio, causæ & salutis nostræ curam habemus? Certè proximi necessitates negligere, aut illis, quum possumus, & occasio datur, non subuenire, quantopere Deum offendat, atque in hac etiam interdum vita à Deo vindicetur, hoc vno exemplo constare potest. Pemenes senex solitarius, post multorum annorum pœnitentiam, prædicit se à bestiis deuorandum, eo quòd in seculo quum esset; & oues pasceret, transeuntem peregrinum à canibus discerpi & comedi, in conspectu suo passus est, quum tamen eum liberare potuisset. Quod & ita

Gen. 18.

Exempla.

Tob. 2.

Gen. 19.

Simile.

Post Pentec. Do-
min 8. tex. 3. &
Dom. 12. tex. 6.

Exempla.

Prat. spirit. cap.
167.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Similia.

interempta, documento fuit superborum casus non longè abesse. Quemadmodum aquæ ductus, qui in rota vertuntur, non omnem aquam retinent: sed partim effundunt suam, partim aliorum aquæ ductuum aquam suscipiunt, & in perpetua volubilitate consistunt: sic homines ambitiosi antecedentes sequuntur, ut eorum loca & honores occupent, moxque à sequentibus se detrudunt, qui eadem ambiunt; atque ita rotati, & ab imo ad summum, à summo ad imum deuoluti, omnem aquam effundunt, vacui demum & inanes sicuti à principio relinquuntur. Appositè Boetius: *Hac est nostra vis, hunc continuò ludum ludimus, rotam volubili ordine versamus,*

*Lib. 2. Pro. 2.**Eccles. 12.*

infima summis, summa infimis mutare gaudemus. Sic Sapiens superborum labores & cursus comparat *rupta funiculo argenteo, recurrenti vitta aurea, contrita hydria super fontem, confracta rota super cisternam, & reuerso pulueri in terram suam unde erat.* Multo labore & industria funiculus argenteus contextitur, sed vnico tractu rumpitur. Vitta aurea subili studio contorquetur & complicatur, sed semel remissa manu, tota recurrit, & opus frustratur. Hydria ad fontem frequenter portatur, & plena frequenter reportatur, sed aliquo tandè casu fracta relinquitur. Rota aquæ ductus diu multumque cisternam replet; sed vsu tandem attrita, confringitur. Sic multum diuque superbus inflatur, & terra terram ambitiosè calcit, donec in terram reuersa, vnde orta est, veluti fumus transiens, citò euanescat. *Impij* (ait Esaias) *quasi mare feruens, quod quiescere non potest. Redundant fluctus eius in conculcationem & lutum, & non est pax illis.* Sicut enim fluctus semper in motu sunt, & quiescere non possunt, sed vel omnino deficient, vel se agitant & propellunt: ita ambitiosi semper sunt inquieti in se, & in alijs, quousque ipsi deficient, vel alios, vnde volunt, propellant. Draco, teste Solino, animal ita calidum & sitibundum est, ut nulla quasi aqua satiari possit, ideòque contra spirantes ventos os aperit, ut sic incendium suum mitigetur. Hac de causa velis nauium à longè prospectis occurrit, tantòque impetu in velum fertur, ut nauem, sæpe subuertat, ipseque pariter in mare præceps cadat. Non minor est ambitionis ardor & sitis; quæ nullis honoribus satiata, vela dignitarum ardentè insequitur, sed tanto impetu, ut simul eos subuertat, qui dignitates, quas ambit, præoccuparunt, paritèrque seipsum perdat. Narrat Æsopus, bufonem, quum fortè in lacu bouem bibentem videret, eius magnitudini sic inuidisse, tantòque desiderio eiusdem

*Simile.**Esaias 57.**Simile.*

Simile.

*Simile.**Apologus.*

eiusdem magnitudinis flagrasse, ut, dum vehementissimè seipsum inflaret, rumpereetur. Sic multi ambitiosi, dum vehementer se inflant, ut alijs se maioribus pares fiant, crepant. Dum enim nullum ambitioni modum ponunt, ita sublimia scādunt, ut (quod de Phaëthonte fingunt Poëtæ, ut ambitionis vanitatem idonea fabula exprimerent) cum rotis suis solaribus, cum magnificis suis conceptibus, præcipites in terram cadant. *Simile.* Cibus nimio conditus sale perit, & ad temperatum saporem nulla arte reduci potest. Qui minùs sale conditus fuit, facilè apposito sale corrigitur. Sic qui nimium in suo sensu abundant, & nullo loco contenti altiora semper ambiunt, ad sanio rem mentem vix vlla ratione reuocantur. Cui minus sensus inest, vel qui sensui suo minùs innititur, ille facilè docetur & corrigitur. Sunt aliquæ interdum oues, quibus propterea nolas ad collum pastor appendit, quæ, quantumcumque sint miseræ, cæteras tamen oues, totùmque gregem omnino præcedere, tanquam dominæ, volunt. *Similia.* 1. Tales sunt ambitiosi, homines ineptissimi, qui omnino volunt Episcopi, prælati, principes, & domini esse. Huiusmodi, quia excelsam domum extruere volunt sine fundamento, id est, esse magni & eximij sine humilitate, necessariò cadent, & erit ruina eorum magna. Ardea avis altissimè volans scādit, sed est eadem avis fœtida, & tetri odoris. Sic coram Deo & hominibus pessimè olent ambitiosi omnes. Sapienter Seneca: *Relinque ambitum; tumida res est, vana, ventosa, nullum habet terminum: tam sollicita est, ne quem ante se videat, quàm ne alium post se. Laborat inuidia, & quidem duplici: & inuidetur ei, & inuidet ipse. Vides quàm hic miser sit. Confragosa in fastigium dignitatis via est.* Hæc ille. Rursum in alia epistola: *Nemo eorum qui in Repub. versantur, quos vincat, sed à quibus vincatur, aspicit: & illis non tam iucundum est, multos post se videre, quàm graue, aliquem ante se.* Et adhuc alibi: *Ambitiosus ipsi natura vim parat. Non ille ire vult, sed non potest stare: non aliter quàm in præceps deiecta pondera, quibus eundi finis est, iacuisse.* *Quid Cneum Pompeium in Africam, quid in Septentrionem, quid in Mithridatem, & Armeniam, & omnes Asæ angulos traxit? Infinita scilicet cupido crescendi, quum sibi vni parum magnus videretur. Quid C. Casarem in sua fata pariter ac publica immisit? Gloria, & ambitio, & nullus supra ceteros emnendi modus. Vnum ante se ferre non potuit, quum Respub. supra se duos ferret.* Hæc ille, iuxta illud Lucani.

Nec fert Pompeiùsve parem, Casarve priorem.

Pars Æstiuālis.

a

Porro

Simile.

Similia.

1.

2.

3.

Epist. 85.

Epist. 74.

Epist. 95.

1. 88.

Exempla.

Lib. de breuit.
vita, cap. 19.

In Politica.
Exemplum.
Simile.

Stobaeus Serm.
2. de provident.
Apophthe-
gmata.

Laërt. lib. 4.
cap. 7.

Stob. Serm. 8.
de iniust.

Eccli. 7.

Prou. 25.

Eccli. 6.
Simile.

Berchor. lib. 10.
cap. 24.

Sophon. 1.

Simile.

Porro vt molesta ac vana in seipsa res ambitio est, ita aut nullius, aut breuissimi fructus. Eleganter Seneca: *Vt unus ab illis numeretur annus, omnes annos suos conterens.* (Consultatum dicit, magistratum annum, qualis alicubi hodie Prætura ciuica est.) *Quosdam autem, cum in summum ambitionis eniterentur, inter prima luctantes atque reliquit. Quosdam cum in consummationem dignitatis per mille indignitates irrepissent, misera subit cogitatio, ipsos laborasse in titulum sepulchri.* Demadis statuas (ait Plutarchus) deiectas & obrutas, ac inde ad vascula quædam per contumeliam conflatas, accepimus. Prægrandes honores, vt pote superbi, & tumidi, æquè vt corpora vastæ & immoderatæ proceritatis, citò simul & facilè corruunt. Hæc ille. Sapienter Phauorinus philosophus homines ambitiosos partim esse ridiculos, partim odiosos, partim miserabiles dixit. Ridiculos, qui ad maiora aspirant; odiosos, qui ea consequuntur; miserabiles, qui spe falluntur. Quandoquidem in ijs rebus, quas ardentè exiuiserunt, nihil minùs inuenerunt, quàm quòd se adepturos sperabant. Bion Boristhenes percontanti quis esset maximè anxius, Qui in maximis, inquit, rebus cupit esse fortunatus. Is enim mille curis distorquetur, vt assequatur ardua; & assequutus æquè torquetur ne amittat. Timon ille cognomèto *μισάνθρωπος*, elementa malorum esse dixit, auaritiã & ambitionem. Quemdamodum enim ex primis illis & secundis principijs omnia generantur naturaliter; sic ex auaritiã & ambitione omnia vitia generantur alia. Salubriter ergo nos docet sacra Scriptura: *Noli querere ab homine ducatum, neque à Rege cathedram honoris, & penes Regem noli velle videri sapiens.* Et iterum: *Negloriosus appareas coram Rege, & in loco magnatum ne steteris. Melius est enim vt dicatur tibi, Ascende huc, quàm vt humilieris coram Principe.* Ac rursum: *Non te extollas in cogitatione anima tua velut taurus.* Taurus elatum, ferox & ceruicosum animal est, & in corde eius os inuenitur instar lapidis durum. Sic ambitiosi, elati, superbi, feroces incedunt, cor lapideum gerunt, in proximos duri, in Deum proterui. Sed vt Taurus sub arbore ficu alligatus, subitò mansuescit; sic ambitiosus Christo crucifixo adhærens, discet esse mitis & humilis corde. Contrà ambitiosos comminatur Scriptura: *Visitabo super omnem qui arroganter ingreditur limen.* Hebræum habet, *transilierunt limen*, quod faciunt, qui per saltum promoueri volunt, & limen inferiorum graduum, vel propriæ sensualitatis, priùs non calcauerunt. Sicut Eleazarus

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

sive in angelo, sive in homine: & qui sedit in throno, solos elegit subditos, è quibus repleat templum. Quid enim? An qui angelum superbum è cælo deiecit, hominem superbum in cælo collocat it? Sanè verbis disertissimis humilitatem ad cæli ingressum necessariam Saluator docuit, dicens: Nisi conuersi fueritis (ab innata superbia) & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum cælorum. Quicumque ergo humiliauerit se sicut paruulus iste, hic est maior in regno cælorum. Paruulus, qualem Christus aduocauit, omni loco contentus est, nemini seipsum præponit, nullum honorem appetit. Tales nos esse oportet. Tales autem ex nostri consideratione sumus.

Matth. 18.

*Matth. 21.
Duplex humilitas.*

Ceterùm non tales tantùm, verùm & alio modo humiles nos esse oportet: non solùm vt paruuli sunt, sed vt Christus erat: illo dicente; *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* Longè maior hæc illa est, & æquè necessaria. De vtraque sic diuus Bernardus: *Est humilitas quam nobis veritas parit, & non habet calorem: & est humilitas quam charitas format, & inflamat. Hac in affectu, illa in cognitione consistit. Priore cognoscimus quàm nihil sumus, & hanc discimus à nobis ipsis, & ab infirmitate propria: posteriore calcamus gloriam mundi, & hanc ab illo discimus, qui exinanauit semetipsum, &c. Qui quasius ad regnum, fugit; quasius ad opprobria & ad crucem, non fugit, sed spontè se obtulit. Hoc est recumbere in nouissimo loco, fugere excelsa, & id velle alios de te sentire, quantum ex te est, quod veritate conuictus tu sentis de teipso. Illustre est exemplum diuus Augustinus, qui sic de seipso scribit: *Quod esse potui, esse nolui; & tamen non quasius esse quod sum. Elegi enim abiectus esse in domo Dei mei, quàm habitare in tabernaculis peccatorum. Non enim in conuiuio Domini mei superiorem locum elegi, sed potius inferiorem & abiectum. Sed placuit illi mihi dicere: Ascende superius. Et post pauca: Adeò timebam Episcopatum, vt quoniam cœperat iam esse alicuius momenti, inter seruos Dei, fama mea, in quo sciebam non esse Episcopum, non illò accederẽ. Cauebam autem hoc, & agebam quantum poteram, vt in loco salubriter humili, & non in alto periclitarer: sed Domino seruus non debet contradicere, cui placuit mihi dicere: Amice, ascende superius.* Hæc ille. Diuus Ambrosius populi acclamatione in Episcopum postulatus, multis alijs tentatis vt episcopatum excuteret, tandem publicas mulieres publicè ad se ingredi fecit; ad hoc tantùm, vt vitis his, populi intentio reuocaretur. Nilammon solitariam vitam agens, à populo in Episcopum expetitus, quum*

eum

Exempla.

1.
Serm 5. ad fratres in eremo: & Pastidonus in vita eius, cap. 4.

2.
Paulinus in vita S. Ambrosij.

3.
*Nicephor. lib. 13. cap. 17.
Hist. Eccles.*

eum Theophilus Patriarcha Alexandrinus ordinare velle, tempore ad peccandum petito, expectante Patriarcha, inter precandum moritur; mortem à Deo potiùs expetens, quàm episcopus honorem, cui se imparem iudicauit, acceptans. Plura huius rei exempla in alia Dominica protulimus, & apud Marcum Marulum adhuc plura videre licet. Illud, quod diuus Hieronymus narrat, prætermitti non debet. Senex quidam (inquit) eremi cultor, & Spiritu sancto plenus, nepotem suum quærentem, utrùm Episcopus electus, munus accipere deberet, super disco satis à terra erecto diu fecit volitari. Cùmque ille postremò casum se timere dixisset, iussit vt descenderet, atque itidem super laeam mollioris soli planiciem sese agitaret. Ex multa volutatione sudanti ac defesso, Surge, inquit, & iam facere perge, quod tutiùs factu putas. Itaque edoctus de præeminentiæ periculo, iuuenis electioni renunciauit. Aliud exemplum subiiciam, quod in Marulo non habetur. Quum iam tempus adesset, quo sacerdotio initiandus esset sanctus Hugo, monachus Carthusianus, postea Episcopus Lincolnienlis, interrogauit eum Senior, an sacerdos fieri vellet. Mox ille ex magna deuotione ait: Quantum in me est, nihil est quod magis velim in hac vita. Cui Senior; Et tu, quomodo (inquit) hoc audes appetere, quod nemo dignè nisi coactus suscipit, etiàm si perfectæ sit sanctitatis? Territus Hugo tam dirâ Senioris obiurgatione, confestim toto corpore humi prostratus, veniam cum lachrymis precatur. Videns Senior tantam in eo humilitatem, non sacerdotium modò, sed & episcopatum ei prædicit. Sed & postea, quum ab Henrico 2. Anglorum rege ad monasterii Carthusianorum præfecturam postulatus, fratribus Carthusianis super eo postulato multum dubitantibus, interrogatus ipse quid sibi videretur, respondit: *Voluntati meæ de statu meo nihil penitus reseruare iam pridem edoctus sum. Quid autem de his verè sentiam, liberè exponam. In medio vestrae sanctitatis tam diu conuersatus, monitis & exemplis vestris adiutus, nunquam vel unum diem animam meam seruare noui. Vnde miror profectò, quomodo cuiquam sapienti in mentem venire potuit; vt ad aliorum regendas animas longiùs mitti ego debeam. Alium ergo ex vobis mittite, vt Regi satisfiat.* Hæc sanctorum virorù sancta semper humilitas fuit, nouissimum semper locum appetere; & superiori loco, quo digniores erant, eo se magis indignos existimare. Hodie tam sancti & perfecti sumus,

Dom. 4. Quadrag. text. 6.
Marulus lib. 1.
cap. 6.

4.
In Regul. monach. cap. 15.

5.
In vita eius, cap. 4. apud Sur. tom. 6. p. 388.

6.
Ibidem cap. 5.

Sui humiliatio
idoneum facit
ad dignitates.
Similia.

ut quàm primùm sacerdotij ætatem attingimus, & in artibus magisterij gradum adepti sumus, nisi confestim sacerdotio iniremus, iniuriam nobis factam luculentam putemus. Sed qui tam citò non vocari ascendunt, æquè citò à domino cõ- uuij, ut indigni, repelluntur, & infimo gratiæ loco iacere permittuntur. Sola sui humiliatio idoneos ad dignitates ri- tẽ capessendas facit. Quemadmodum faber ferrarius ferrũ in fornace prius molli; quod ubi fecerit, in quamuis illud formam, sine vlllo negotio, fingit ac refingit, quod in frigido ferro nullo modo tacere posset: sic humilitatis, virtus ani- mum mollem ac tractabilem facit, ut quælibet in eo alias virtutes (ad honores requisiti) Dius facillè operetur; quod in superbis mentibus fieri nequit; quas frangere citiùs, quàm ad virtutem inflectere possis. Auicula recens ouo exclusa, implumis adhuc, & victum sibi quærere nescia, hoc vnũ re- medium habet, ut assiduo gemitu & clamore à matre foue- ri ac pasci petat. Anima humana non secus per peccatũ ori- ginis nudata, & omni virtute spoliata, assiduis precibus, & perpetua humilitate opus habet, ut à Deo suo foueatur, nu- triatur, & idonea ad volatum fiat, idonea ad iustos vel in Republ. vel in Ecclesia in hac vita honores, & sempiternam in altera vita gloriam.

Simile.

In lib. de profe-
su morum.

Certè hanc sui humiliationem, ut veræ philosophiæ po- tissimam partem, ipsa ethnicorum, tum verba, tum facta do- cere nos possunt. Sic enim scripsit Plutarchus: *Quemadmo- dum è vasis liquorem aliquem recipientibus aër inanis expelli- tur; s. c. qui in philosophia studio veris implentur bonis, factum exuunt, mitiorémq; de se concipiunt opinionem.* Et paulo post: *Huc pertinet quod à Menandro non minùs verè quàm elegan- ter dictum est, Complures esse, qui Athenas nauigent philosophia gratia, primùm sapientes, deinde sapientia amantes, seu Philoso- phos, ac mox Rhetores, neque ita multo post diotas, rerúmque om- nium ignaros sese appellare. Quo enim magis cuique, ex philo- sophia accedit rationis, eo plus decedit fastus & arrogantia.* Hæc ille. Si ratio, & humana sapientia docere hoc potuit, tanto quémque de se submissiùs cogitare debere, quanto plus in sapientia profecit; quæ & qualis nostra confusio erit, qui- bus nec diuina Sapientia sacrarum Scripturarum, nec Redẽ- ptoris nostri tam exemplum quàm doctrina, nec tot Sancto- rum, qui eum imitati sunt, vestigia, hoc adhuc persuadere potuerunt. Exemplum porrò huius submissionis Plato, Phi- losophorum maximus, in seipso ostendit. In Olympiade quadam

Exempla.

Aelian. de var.
hij or. lib. 4.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Matth. 22.

Accesserunt ad Iesum Pharisei, & interrogavit eum vnus ex eis Legis doctor, tentans eum Magister, quod est mandatum magnū in Lege? Ait illis Iesus: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua. Hoc est maximum & primum mandatum. Secundum autem simile est huic. Diliges proximum tuum sicut teipsum. In his duobus mandatis vniuersa Lex pendet & Propheta. Congregatis autem Phariseis, interrogavit eos Iesus, dicens: Quid vobis videtur de Christo? Cuius filius est? Dicunt ei: David. Ait illis: Quomodo ergo David in spiritu vocat eum Dominum, dicens: Dixit Dominus Domino meo, sede à dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum? Si ergo David vocat eum Dominum, quomodo filius eius est? Et nemo poterat respondere ei verbum: neque ausus fuit quisquam ex illa die eum ampliùs interrogare.

PERICOPE moralis huius Euangelij.

1. *Interrogavit eum vnus ex eis Legu doctor, tentans eum. Contra malos magistros, & doctores vana sciētia inflatos, solida virtute destitutos.*
2. *Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua. De Deo super omnia diligendo.*
3. *Secundum autem simile est huic. Diliges proximum tuum sicut teipsum. De dilectione proximi.*
4. *In his duobus mandatis vniuersa Lex pendet, & Propheta. De charitatis admirabili virtute, efficacia, perfectione.*

I. *Interrogavit eum vnus ex eis Legis doctor, tentans eum.*

Mali doctores.

LOCVS moralis contra malos magistros, & doctores vana scientia inflatos, solida virtute destitutos. Hic Legis doctor & Phariseus, atque adeò princeps aliquis eorum, (quum enim plurimi eorum ad Christum accessissent, & in unum convenissent, vt Matthæus scribit, hic, quasi dux verbi, primus

Matth. 22.

primus & solus loquitur) scientia sua magis inflatus, quàm vera pietate imbutus, accedit, ad Christum, non ut virtutem discat, sed ut interroget; nec ut interrogando aut doctior aut melior fiat, sed ut tentet Christi seu doctrinam, seu pietatem: Nihil virum verè doctum, & sciētiae professorem magis dedecet, quàm inanis ista, planèque puerilis iactatio, aut superba alienæ eruditionis & curiosa inquisitio. Qui nec ad Dei gloriam, nec ad aliorum ædificationem, nec ad suam salutem scientia sua utitur; sed ad aliorum contemptum vanè & superbè abutitur, *factus est* (ut Apostolus loquitur) *velut as* ^{1. Cor. 13.} *sonans, aut cymbalum tinniens.* Hæc enim sonitum dant, quia vacua sunt & inania. Quod de Gentium idolis curiosè fabricatis dixit Ieremias: *Stultus factus est omnis homo à sciē-* ^{Ierem. 10.} *tia, confusus est artifex omnis in sculptili, quoniam falsum est quod conflavit, & non est spiritus in eis: idem de doctoribus & magistris virtute vacuis, dici debet. Sulti sunt in scientia sua, confusi sunt in doctrinis suis, quia falsum est totum quod magno studio collegerūt, & non est spiritus in eis, non est vita virtutis, non est actio vitalis, non ambulant dignè* ^{Coloss. 1.} *Deo, non fructificant in opere bono, non crescunt in scientiā Dei, sicut de illis qui verè implentur omni sapientia, & intellectu spiritali: scribit Apostolus. Verè idola sunt: Oculos habent* ^{Mali doctores idola. Psal. 113.} *& non vident; pedes habent, & non ambulant; manus habent, & non palpant; aures habent, & non audiunt; nares habent, & non odorabunt. Omnia instrumenta virtutis habent, sed illis non utuntur. Vident meliora, deteriora sequuntur. Affectus habent, sed non mouentur ad bonum. Opera habent, sed quæ sensu pietatis carent. Dominus Dēus aperuit eis aurem: Esai. 50.* *sed illi contradicunt, & retrorsum abierunt. Nares habent, sed in odorem mortis, non vitæ. Audiant isti Apostolum, qui quod* ^{2. Corinth. 2.} *Iudæorum malis magistris dixit, idem illis dixisse putandus est. Si tu Iudæus cognominaris (Doctor legis, & Magister no-* ^{Rom. 2.} *ster vocaris) & requiescis in Lege, probas & profiteris illam, & gloriaris in Deo, quem te scire & docere ais, & nosti voluntatem eius & probas utiliora, instructus per Legem, confidis te ipsum esse ducem cæcorum, lumen eorum qui in tenebris sunt, eruditorem insipientium, magistrum infantium, habentem formam scientiæ, & veritatis in Lege; qui ergo alium doces, te ipsum non doces? qui predicās non furandum, furaris? qui dicis non mœchandum, mœcharis? qui abominaris idola, sacrilegium facis? qui in Lege gloriaris, per prauaricationē Legis Deum inhonoras? Nomen enim Dei propter vos blasphematum est inter Gentes,*

sicut scriptum est. Nec minùs hodie inter hæreticos, & infirmos Catholicos, sicut experienciâ probatum est. Tales doctores quum multos libros euoluisse videantur, tamen duos libros maximè necessarios nunquam videntur aspexisse.

Vnus est liber conscientie propriæ, alter est liber vitæ Christi. Si enim in priori libro tria tantùm folia diligenter legisserent, qui à principio fuerint, qui nunc sint, & qui paulo post futuri sint; in posteriori autem libro duo folia studiosè examinassent, Christi diuinitatem, maiestatem, gloriâ, ad cuius participationem vocantur; & eiusdem humanitatem, quantâ in ea pro nobis fecit, & passus est: meliores profectò doctores, ubique & aliis vtiliores extitissent.

Si equus nobilissim⁹, generosus, ferox, optimè nutritus, pulcherrimè phaleratus, domino iam inidente, & in campum eum producente, ut generositatis suæ specimen aliquod illustre edat, nihil nisi excrementa sua, & immunditias egerat, nōne & ridiculum aliis spectaculum, & dominos suos exosum pecus erit? Tales sunt magni magistri & doctores. qui post multa studia, post adeptos titulos, post magnam expectationem, nihil nisi suas sordes & immunditias, superbiam, inuidiam, luxuriam, auaritiam proferunt. Nec seiplos docent, nec alios ædificât, imò grauissima scandala, & onera, & inquinamenta in domo Dei sunt.

Sicut inter vestimenta supremus quidem locus pallio datur, non quia pretiosius aut carius est, sed quia vilius, ideòque ut id solum maculetur, & compluatur; & sicut in tota domo eminentior locus est caminus, non quia dignior pars domus, sed ut per illum fumus exeat, quo totus denigrabitur: sic omnino in Ecclesia Dei & Republ. mali doctores ac magistri scientiæ quidem nomine ac titulo præminent, & loco excelsiori consistere videntur; sed sicut pallia & caminus, sicut sordium receptacula, non sicut (quod esse debebant) lucernæ in domo; & ornamenta in corpore.

Sicut montes communiter sunt ad pascendum fœcundi, & gramina gestant puriora, imbrésque cœlestes citiùs & puriùs suscipiunt quàm valles, fontesque in eis scaturiunt, qui in valle descendunt; aliquando tamen horridi & planè infrug. feri conspiciuntur, nihilque illa regione infœlicius est: quæ tales mōtes habet: sic doctores & magistri deberent sanè boni pastores esse. fruct⁹ bonorum operû vberiores proferre, gratiarum munera copiosius suscipere, aliisque suscepta impartire; sed interdum, & utinã non frequenter, horridi & steriles sunt; nihilque illa vel schola, vel Repu. vel Ecclesia miserius,

Duo libri doctoribus necessarij.

Simile.

Similia.

1.
2.

3.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Philip. 1.

tibus, quantumcunq̄ue in virtute progressis, ne tamen *ad ea, qua ante sunt, extendere* nos continuo desinamus, utq̄ue *obliviscamur ea qua retrò sunt*; hoc præceptum perpetuo ante oculos habendū est, quandoquidem necdum ex toto corde, ex tota anima, & ex tota mēte Deum diligimus, nec id quod perfectum est, adhuc comprehendimus. Cum sancto Augustino ad Deum clamare debemus: *O ignis, qui semper ardes, & nunquam extingueris. O amor, qui semper uris, & nunquam tepefcis; accende me, & accendar: accendar, inquam ut totus diligam te solum. Minus enim te amat, qui tecum aliquid amat.*

Soliloq. ca. 28.

Simile.

Omnes diligēdi rationes in Deo.

1.

2.

3.

Ioan. 3.

Tit. 3.

4.

Coloss. 1.

Rom. 2.

5.

6.

7.

Amoris Dei excellentia.

1. Iean. 4.

1. Cor. 6.

Ioan. 16.

Sicut vbi materia ligni esset infinita, ignis quoque in eo accensus infinitè vteret; sic, cuius Dei bonitas, maiestas, potentia, pulchritudo, infinita est, amor eius nunquam finiri aut extingui deberet. Omnes quippe diligendi rationes in dilectione Dei concurrunt. Si iustitiæ debitum attendas, nulli magis amor noster quàm illi debetur, cui omnia accepta ferre necesse est. Si beneficia gratuita spectes, nullius maiora fuerunt, aut esse possunt. Si amicitia rationem habeas, eius tanta in te fuit, ut *Deus Pater Filium suum unigenitum daret, & Filius se ipsum traderet*, ut te amicum ex inimico faceret. Si eximia bonitatis & pulchritudinis species amorem promeretur, immensam illius pulchritudinem qui *lucem habitat inaccessibilem*, & immensas eius *bonitatis diuitias* animo comprehendere non potes. Si amor pretio emitur, quis amori tuo maius pretium consignare poterit, quàm ille, qui vitam ei æternam, & gloriam cælestem certissimè retribuit? Quòd si gratuitò quempiam amare velles, cui quæso digniùs & laudabilius eum impendere quàm Deo posses? Quòd si non donandus, sed extorquendus amor tuus esset, quis illo potentiùs aut iustiùs extorquere valeat?

Tu tamen huius amoris excellentiam vide. Aliæ virtutes te hominem rectum & iustum faciunt; hic verò amor, hæc charitas Dei, te Deum quèdam facit. Nam sine temperantia, castitate, prudentia, iustitia, & aliis quid nisi bruta essemus? Atqui *qui manet in charitate manet in Deo, & Deus in eo. Qui adheret Domino (per amorem) unus spiritus est*, scilicet cum eo. Quod amat enim, in rem amatam transformatur. Vide plura super illa verba: *Ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus*: in Dominica Pentecostes, tex. 3. Porro per cæteras virtutes partem aliquam vel tui, vel rerum tuarum, Deo donas. Per castitatem, corpori continentiam; per elemo-

synas,

synas, partem diuitiarum; per fidem, partem intellectus tui. Adhuc enim ad alia corpore, diuitiis, intellectu vteris, etiam Deo non offenso. At in amore totum tuum cor, totam animam, totam mentem Deo tribuis. Deinde de hoc solum habes, quòd liberè ei dare potes, vt alio in loco ostensum est. Noli hoc parum diuidere, sed integrum da, inquam, nò commodatò ad tempus, sed absolutè in perpetuum. Semper enim currit hoc præceptum de diligendo Deo. *Charitas nunquam excidit.* ne quidem tunc, quum cæteræ virtutes omnes euacuabuntur. Diuidi autem hic amor non potest, nisi turpiter in obliquum distorqueatur. Quemadmodum enim qui vellet vno pede per locum excelsum, altero per locum infimum incedere, certum est illum gressus admodum inæquales facturum, & vtroque pede claudicaturum; sic qui Deum & mundum simul diligere, sui que amoris affectus partim in Deo, qui non nisi sancta & excelsa iubet, partim in mundo, qui non nisi ad vana & infima trahit, collocare; necesse est huius opera absurda, inæqualia: nec frigida, nec calida esse.

Dom. 1. Quadrag. tex. 10.

1. Cor. 13.

Simile.

Solus Deus amore complacentiæ diligendus est, vt in illo amor noster conquiescat, sibi que complaceat. Cætera omnia vel non diligenda (nisi in ordine ad Deum) vel non nisi amore desiderij amanda sunt, quatenus illis bonum volumus, beneque optamus & desideramus: quo in genere nos ipsos, & proximum nostrum rectè diligimus. Cæteræ virtutes per excelsum peccare possunt. In ratione iustitiæ summum ius summa iniuria est: & ait Scriptura: *Noli esse nimium iustus.* Prudentia in curiositatem, fortitudo in audaciam, temperantia in pusillanimitatem non rarò transeunt. Solus amor Dei, rerumque diuinarum, in excessu peccare non potest; sed quanto magis extenditur, tanto est excellentior. Solus Dei amor rectus & ordinatus est. Quemadmodum enim radius omnis aut rectus est, aut contractus, aut reflexus; rectus quidem, quia corpore luminoso emissus recto & lineari motu sine obliquitate aliqua petit centrum; contractus verò, qui aliquod diaphanum crassius inueniens, non rectè incedit, sed ad aliquam partem deflectit, qui & ideo collateralis dicitur; reflexus autem, qui in densum corpus incurrens, repercutitur, & transire non potest, sed ad suum principium reflectitur: sic omnis amor cordis humani aut rectus est, qui sine vlla obliquitate vel repercussione in solum Deum centrum & principium suum toto impetu fertur, & perpendiculari motu tendit; iuxta illud, *Recti diligunt te; & bonus Deus Israel is*

Amor complacentiæ, & amor desiderij.

Ecc. 19.

In Dei amore nullus excessus.

Simile.

Solus Dei amor rectus.

Cant. 2.

Psal. 72.

qui

qui recto sunt corde; aut contractus & obliquus, in ea quę sunt huius mundi delatus, à quibus propter sui debilitatē in transversum agitur, ut recta ad centrum suum pergere nequeat, sicut radius solis in nubem cadens, aut per arbores & recta transmissus, recta terrain non attingit; aut denique reflexus est, quia omnia propter seipsum amat, & ipsum proximum non nisi propter utilitatem aliquam suam diligit. Talis enim amor à corpore proximi reflectitur ad ipsum amantem, nec ad animam, aut spirituale bonum proximi penetraat. Amor hic reflexus penitus destruit, & contractus impedit atque imminuit purum Dei amorē, qui rectus est, toto suo cursu in Deum tendens, ut hoc præceptum iubet.

Homil. 42. in
Matth. in opere
imperfecto.

Diligere Deum ex toto corde (ait sanctus Chrysostomus) *est, ut cor tuum non sit inclinatum ad alterius rei quàm ad Dei amorē. Diligere ex tota anima est, certum habere animum in veritate, & firmum esse in fide. Diligere tota mente, est, ut omnes sensus Deo vacent. Itaque cuius intellectus Deo ministrat, cuius sapientia circa Deum est: cuius cogitatio ea qua Dei sunt tractat, cuius memoria que bona sunt recondatur, is tota mente Deum diligit.* Hęc ille. Sanè quemadmodum non solùm quicquid intra templum Salomonis erat, sed etiam quicquid in porticu fuit, aurum erat; nec solùm sanctum sanctorum, siue interiorem partem oraculi; sed & domum ante oraculum vestiuit & operuit auro purissimo; ipsos quoque Cherubim textit auro, sed & pavimentum domus textit auro intrinsecus & extrinsecus, duo quoque ostia ad ingressum oraculi textit auro: sic omnino quilibet fidelis, qui est templum Domini sanctum, ex omni sua parte, ex toto corde, seu voluntate, ex tota mente, seu intellectu, ex tota anima, seu vniuersis sensibus suis, pura in Deum charitate fulgere & feruere debet. Vastante Hierosolymam rege Babyloniæ, quum multa alia abscondere potuissent sacerdotes, ignem tantummodo absconderunt, qui in primo sacrificio Moysaico è cælo delapsus, in altari perpetuò ardēs seruari debuit, & vsque ad illa tempora seruatus fuerat. Sic charitas de cælo in cordibus nostris delapsa, & per Spiritum sanctum diffusa etiam aliis omnibus rebus amittis, siue diabolo, siue mundo aduerso omnia nobis eripiente, perpetuò conseruari debet. Sicut natura arborum radices sub terra abscondit, ut à nulla re lædantur, quia ex illis rami & folia vegetantur, flores ac fructus producantur; sic cor nostrum, unde omnia procedunt, vel bona, vel mala, & maximè amor, vel Dei purus, vel rerum terrenarum fæculentus & sordidus seruari,

Allegoria.

3. Reg 6.

2. Machab. 1.
Allegoria.

Simile.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sculptile & conflatile idolum, quod colebat; quo illos insequente & clamante, dixerunt raptores ad Micham, *Quid tibi vis, cur clamas? Qui respondit, Deos meos quos mihi feci, tulistis, & sacerdotem, & omnia qua habeo, & dicitis, Quid tibi est? Deplorat miser iste suos falsos deos; & illis ablatis, omnia quae habuit se perdidisse conqueritur. At nos Dei veri & summi amore per quodlibet peccatum mortale amisso, quasi nihil perdidissemus, ita nihil mouemur. Nihil opinor magis teporem Christianorum circa Deum super omnia diligendum in extremo iudicio condemnabit, quam ethnicorum & paganorum erga suos falsos deos incredibilis amor ac feruor, qui non bonis tantum & rebus suis externis liberalissimè collatis, sed ipso suo sanguine in singulis ferè festis & sacrificiis effuso, deos suos coluerunt, ut omnes historiae, maximè Indicae & Iaponicae nostri temporis, perhibent. Sic per Prophetam contra Iudaeos disceptat Deus: *Quid inuenerunt patres vestri in me iniquitatis, quia elongauerunt à me, & ambulauerunt post vanitatem, & vani facti sunt? Propterea adhuc iudicio contendam vobiscum, ait Dominus, & cum filijs vestris disceptabo. Transite ad insulas Cethin (Italiam dicit) & videte: & in Cedar mittite (Ismaelitas dicit) & considerate vehementer, & videte si factum est huiusmodi. Si mutauit gens deos suos, & certè ipsi non sunt dii: populus verò meus mutauit gloriam suam in idolum. Quoties Dei amore derelicto, carni, mundo, diabolo seruimus, euntes post concupiscentias nostras, diligendo vanitates, desideria diaboli faciendo; toties mutamus gloriam nostram in idolum. Gloria nostra est quòd populus Dei sumus, quòd charitas Dei in nobis est, nosque in eo; quòd diligentes Deum, à Deo diligimur, qui venit ad nos, & mansionem facit nobiscum. Hæc frequenter Scriptura docet, hæc frequenter populo inculcanda. Quemadmodum enim clauus, qui vno aut altero ictu, vel non penetrat, vel ita ut facilè euellatur: crebris autem ictibus impulsus, sic tenaciter hæret, ut nulla vi extrahi queat: sic amor Dei, non vno tantum aut altero, sed varijs & crebris Dei præceptis, sacrae Scripturae elogijs, animo fideli impressus atque impactus, ita fixus manere poterit, ut ab eo diuelli, nec humana, nec diabolica vlla vi queat.**

3. *Secundum autem simile est huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum.*

Locus moralis de dilectione proximi. Hunc locum etiam

Jerem. 2.

Simile.

Proximi dilectio.

iam

iam decies & suprâ tractauimus, vt in Dominica 12. post Pentec. tex. 4. notatum videbis, vbi & hæc ipsa verba tractata sunt, tamen hoc loco non minùs proprio aliqua addemus, prout Deus dabit. Quomodo, & cur hoc præceptum de proximo diligēdo dicatur simile illi alteri de Deo diligendo, vide explicatum loco iam citato. Nempe omnes in Deo vnum sumus, *vnum corpus in Christo: vno Spiritu Dei, velut vna singulorum anima viuificamur. Vnus nobis Deus est, vna fides, vnum baptisma.* Sicut ergo Deum diligere, ita proximum in Deo, sicut nos ipsos, si in Deo sumus, diligere necesse est. Nihil aliud hoc præceptum dicit, quàm *Omnia quæcunque vultis vt faciant vobis homines, & vos facite illis. Hæc enim est Lex & Propheta.* Quicquid tibi ipsi bonum cupis, hoc proximo velis; & quod tibi ipsi faceres, vel fieri velles, esurienti, frigenti, fatigato, indigenti, ignaro, aberranti, &c. id eorum proximo tuo facias. Vide ne equum, canem, aut quodcunque tuum cōmodum magis ames, quàm proximum tuum. Cæsar, quum exteros quosdam Romæ videret, catulos in sinu circumferentes, interrogabat an apud illos populos liberi non nascerentur: indignatus videlicet, amorem qui liberis debetur, in catulos transferri. Sicut ille, qui super humeris scalam imponit, licet grauis sit, quando illa opus habet ad locum aliquem conscendendum, postea verò in angulo deponit, nec ampliùs eius recordatur; sic multi vtuntur proximis suis, tanquam scalis, ad commodum tantùm proprium, vt eorum opera ad aliquam dignitatem cōscendant, aut emolumentum consequantur: quæ affecuti, relinquunt proximos, & dicunt: Nescio vos. Hoc ideo fit, quia non in Deo, sed in nobis ipsis; non propter Deum, sed propter nos ipsos, proximos nostros diligimus. Sicut enim vitrum, quàm diu in ardenti fornace est, artifici ad omnia obtemperat, tractabile est, & in quamcunque formam vertitur, ita vt vno flatu capaciâ & pulcherrima vitra conflet; at verò postquam ex fornace vitrum extrahitur, flecti ampliùs non potest, sed ad minimum ictum frangitur: ita omnino quàm diu diuino amore corda nostra flagrant, & in illo sancto fornace decoquimur, flectit & dilatat Deus corda nostra ad omnes quascunque charitatis in proximum actiones, absque vlla difficultate, nōsque ad iuuandum proximum nulla difficultate retardamur, parati, quibuscunque possumus modis, cui libet proximo opitulari. Hoc igne accensus, Paulus, dixit, nec mentitus est. *Omniibus omnia factus sum.* At verò vbi pri-

Rom. 12.

1. Cor. 12.

Ephes. 4.

Matth. 7.

Simile.

Simile.

1. Cor. 9.

inùm hic ignis in nobis deferbuit, & restinctus est, vbi ex fornace isto diuini amoris cor nostrum egressum fuerit; immobiles, saxei, & immites erga proximum sumus; ad minimam difficultatem circa iuuandū proximum frangimur, & charitatis opus dissoluimus. Sunt ergo talia hæc duo præcepta, vt inuicem à se separari nequeant. Appositè diuus Gregorius: *Duo hæc necesse est charitatis præcepta custodias, quisquis habere in nuptijs vestè nuptialē cupit. Hinc est quòd cortinis tabernaculi intexi coccus bis tinctus iubetur. Vos estis fratres cortina tabernaculi qui per fidē in cordibus vestris secreta cœlestia velatis. Sed cortinis tabernaculi bis tinctus coccus debet inesse. Coccus quippe ignis speciē habet. Qui verò est charitas nisi ignis? Sed ista charitas esse bis tincta debet, vt tingatur, & per amorem Dei, & per amorem proximi. Qui enim sic amat Deum, vt per contemplationem illius negligat proximum, coccus quidem est, sed bis tinctus non est. Rursum qui sic amat proximū, vt tamen contemplationem Dei per eius amorem relinquat, coccus est, sed bis tinctus non est. Porro sic coniuncta hæc duo præcepta sunt, vt vnum sine altero seruari nequeat. quod hac comparatione docet sanctus Dorotheus: Circulum fingite mundum esse, centrum autem circuli Deum, lineas autem à circulo mediū diductas, vias credite varias, negotiationesque mortalium. Quo magis penetrant sancti viri ad interiora, vt Deo appropiant, per rationem ingressus, eo magis appropiant Deo, & sibiipsis; quantòque & sibiipsis, tanto & Deo; & quanto viciniore sunt Deo, tanto & sibiipsis; quantòque sibiipsis, tanto & Deo. Considerate item recessum & elongationem, cum scilicet recedunt hominum actiones à Deo, & ad exteriora se effundunt. Quanto enim magis à Deo recedunt, tanto & à seipsis; & quāto à seipsis, tanto & à Deo. Hæc est enim charitatis vis & natura. Quo enim magis à Dei dilectione recedimus, eo & à proximi amore distamus: quantum Dei charitati adhæremus, tantum & proximi; quantumque proximi, tantum & Deo. Hæc ille. Quum Scriptura dixisset, *Dixit insipiens in corde suo nō est Deus*: statim subiunxit: *Corrupti sunt; & abominabiles facti sunt in studijs suis*. Docet, Dei amore deserto, omnia scelera subintrare. Econtrà Apostolus quum dixisset, *Radix omniū malorum cupiditas*, adiecit: *Quam quidā appetentes, errauerunt à fide*, Docet amatores mundi Deum statim deserere. Rursum: *Qui diligit me* (ait Christus) *mandata mea seruabit*. At hoc est *mandatum eius nouum, vt diligamus inuicem*. Ad eò sunt ista coniuncta, Amor Dei & proximi quē mundi*

Homil. 39. in
Euang.

Exod. 6.
Allegoria.

In Doctrin. 6.

Simile.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mirabili virtute, efficacia, perfectione. Docet Christus, totā hominis perfectionē, totū quod vel Lex mandavit, vel Prophetæ monuerūt, in vna charitate cōpleri: quia hac imbutus, etiā illa, quæ ad fidē & scientiam spectent, Dei munere comprehendet. Sic Origenes: *Qui omnia adimpleuit quæ scripta sunt de Dei dilectione & proximi, dignus est maximas gratias à Deo percipere. Dignus autē cōstitutus, hic omnibus donis exultat in sapientia Dei, plenū habens cor in Dei dilectione. Consecutus autē huiusmodi dona ex Deo, profectō intelligit omnē Legem & Prophetas partem aliquā esse ex omni sapientia & scientia Dei; & intelligit omnē Legē, & omnes Prophetas pendere & adharere à principio dilectionis Domini Dei & proximi. Ille quippe omnem Legē & Prophetas nunquā intelliget, qui ad duplicis huius charitatis ædificationē eas non accepit. Sic D. Augustinus: Quisquis Scripturas diuinas, vel quamlibet earū partem intellexisse sibi videtur, ita ut eo intellectu non adificet, istā geminam charitatem, Dei & proximi, nondū intellexit. Quisquis verò talē inde sententiā duxerit, ut huic adificanda charitati sit utilis, nec tamen hoc dixerit, quod ille quē legit, eo loco sensisse probatur, nō perniciosè fallitur, nec omnino mētur. Igitur quoad ipsam Legis & Prophetarum intelligentiā, in charitate illa quodammodo pender, quia charitati illa tota subseruit. Sed magis quoad executionē omnium aliorū mandatorū moraliū, quæ siue Lex, siue Prophetæ cōplectuntur, in his duobus pendent omnia: tum quia *finis præcepti*, id est, perfectio & modus, quo perficiuntur cætera præcepta, *charitas est de corde puro* erga Deum & proximū; quia diligendo omnia facile præstamus, (dilige enim, & fac quod vis) tum quia, qui dilectionē habet, nullius transgressionis Legis reus esse potest. Sicut enim *qui offendit in vno*, id est, in vna charitate, ut exponit Augustinus, vel in vno aliquo mandato transgrediens illud mortaliter, *factus est omnium reus*, & perinde à vita æterna exclusus, ac si in omnibus offendisset: sic ediuerso, *qui diligit proximū, Legem impleuit* (ait Apostolus) *& in hoc vno recapitulatur tota Lex*, quia qui vnā charitatē tenet, Legem ex nulla parte transgreditur: & quamuis fortē omnia præcepta opere non exequatur, tempore vel occasione non data; tamen, quia voluntatem & affectum exequendi per charitatem gerit, perinde iustificatur corā Deo, ac si omnia exequutus fuisset. Docet Paulus cætera omnia vitia per vnā charitatem deuitari, cæteras quoque virtutes eius beneficio comparari. *Charitas* (inquit) *patiens est, facit ut aduersa omnia toleremus. Benigna est,**

Tract. 23. in
Matth.

De doctrin.
Christ. lib. 1.
cap. 36.

1. Tim. 1.

Jacob. 2.
Lib. de perfect.
iustit.

Rom. 13.

1. Cor. 13.

est, opera misericordiae, & omne eleemosynarum genus operatur. *Charitas non emulatur* (caret invidia) *non agit perperam* (caret malitia & improbitate) *non inflatur* (caret vanitate & superbia) *non est ambitiosa* (contenta suo loco, humilitatem generat) *non quarit quae sua sunt* (auaritiam & cupiditatem expellit) *non irritatur* (māluetudinem docet, iram fugat) *non cogitat malum* (caret omni iniqua suspicione, candore plena) *non gaudet super iniquitate* (alieno malo non delectatur, sed cōpatitur potius) *congāudet autē veritati* (gratulatur alienis bonis, & particeps fit eorū) *omnia suffert* (sive ex Dei prouidentia, siue ex diaboli & hominū malitia immissa mala) *omnia credit* (suauiter se submittēs iugo fidei) *omnia sperat* (quaecunq; bona promisit Deus, quia diffidere amanti non potest amās) *omnia sustinet* (expectans in patientia laborū mercedē.)

Charitas nunquā excidit: sempiterna virtus est, quae & hīc iustos facit, & in cōlo beatos ornat. Meritō dilectio Legē impleuit, meritō in hac duplicitate tota Lex pendet, & Prophetiae: *Cūm autem sint duo praecepta* (ait sanctus Augustinus) *in quibus pendet Lex, & Propheta, dilectio Dei & proximi non immeritō Scriptura plerunque pro utroque vnum ponit: siue dilectionem Dei, sicut est illud; Scimus quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum: siue dilectionem proximi, sicut est illud; Omnis lex in vno sermone impletur: Diliges proximum tuū sicut teipsum. Sed hoc ideo; quia qui proximum diligit, consequens est, ut Deum diligat. Ex vna eademque charitate Deum proximumque diligimus; sed Deum propter Deum, nos autem & proximum propter Deum.* Hæc ille. Satis quidem erat dixisse.

Dilige Dominum Deum tuum. In hoc enim totum est. Si enim verè diligitur, diligitur vbicunq; inuenitur, in seipso, in proximo; intus & foris; sursum & deorsum, longè & propè. Si mel dulce est, dulcis est fauus. Si mel diligis, & fauum receptaculum mellis. Sed mel propter seipsum diligitur, fauus propter mel. Et si fortè videris fauum melle carentem, doleas vacua esse receptacula, & cupis ibi mel esse quod diligis. Ita & Deum dilige, quia dulcedo est ipse, & bonitas, & veritas: Proximum autem dilige, quia receptaculum est dulcedinis, bonitatis, & veritatis: & hoc in ipso dilige, & propter hoc ipsum. Quod si istis vacuum inueneris, doleas, & opta, vt ista mereatur accipere. Propter hoc autem & proximus amari præcipitur, vt per charitatem Dei ipsum bonum diligas; per charitatem proximi, bonum quod diligis, proximo non inuideas, sed quantum in te est, procures potius.

De Trinit. lib. 8. cap. 7.

Rom. 8.

Rom. 13.

*Hugo de S. Vi-
ctore in hunc
locum.*

Simile.

*Proximus pro-
pter Deum di-
ligitur.*

Simile.

Malach. 24.

Simile.

Chrysoft. Homil.
19. ad Hebr.

Simile.

Laurentius Iu-
stin. de disciplin.
& perfect. mo-
nast. cap. 22.

Similia.

Homil 7. ad
Coloss.

Ita sanè tota Lex implebitur. Stare enim cum hoc amore nullus terrenus, carnalis, iniquus, aut inordinatus amor potest. Quemadmodum enim, decrescente umbra, crescit calor, & crescente minuitur; sic decrescente amore temporali, crescit feruor charitatis, & è conuerso eo crescente minuitur, iuxta illud Christi: *Abundabit iniquitas & refrigescet charitas multorum.* Alterum alterius causa est. Rursum ubi charitas animum possedit, iniquitati locus esse non potest. *Sicut enim in via publica contingit, si quis initium eius apprehendat, recta via ducitur, & non habet opus ut manu ducatur; sic etiam in charitate tantum arripe principium, & statim manum ipsa tibi prebens te deducit & dirigit.* Qui volunt domos & palatia construere, primò student in imo supra petram, vel super stabile solum fundamenta locare, & postmodum reliquas ædificiorum partes suis locis & temporibus ordinare, quatenus firmato fundamento, cætera ædificanda seruentur. Quale enim fuerit cuiusque rei fundamentum, talis erit eiusdem perseuerantia & latus. Idem in spirituali fabrica vsu venit. Qui absque sui detrimento, & aliorum scandalo spirituales in seipso domum Deo ædificare proponit, veræ charitatis fundamentum in seipso ante omnia iacet, & firmiter collocet: sic demùm poterit congruis temporibus ac modis sibi & aliis utilis esse. Ad eò à sola charitate tota Lex pendet, vt sine ea totius Legis amplissima cognitio nihil ad salutem valeat. Appositè Chrysostomus: *Quemadmodum in naui etiam si magna sint instrumenta, nisi fuerint subligacula, nihil proderunt, & in domo nisi colligationes & contignationes: & in corpore etiam si magna sint ossa si non fuerint nervi & compagines, nihil proderunt, ita quacunque quis habuerit rectè facta, aut sapienter inuenta, inania erunt omnia, nisi una adsit charitas, quæ est vinculum perfectionis, id est, vinculum omnia perficiens, & quo omnia coalescunt, vt perdurent.* Sicut cuiusque ætatis in homine diuersæ sunt functiones, & iuxta annorum cursum crescunt & vires; infans enim aliena manu ducitur, puer per seipsum ambulat, iuuenis sui iuris esse incipit, vir generationi aptus familiam alit, senescens prudentiã acquirit, atque ita demùm maturus fit: sic charitas tenerum adhuc animum informat, vt peccatum fugiat, primùm ex timore pœnæ, mox ex amore virtutis; postea Dei nouitiam clariùs animo patefacit; & ad eius amorem atque vnionem inflammat: postremò in Dei amorem totum animum rapit, vt dicere cum sponsa beata possit:

Introduxit

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tes qua parte illum inferrent pra turba, ascenderunt supra tectum, & per regulas summiserunt eum cum lecto in medium, ante Iesum. Feruens erat hæc charitas, & cura diligens; & sicut à Christo plenissimè remunerata, sic à quolibet Christiano studiosè imitanda. Non differunt donec Christus exeat. Non verèntur multitudinis impedimentum. Non detestant laboris magnitudinem. Si nobis aliquis infirmatur, & perdicem affatam comedere iuuat, serui & ministri non cessant donec inueniatur. At proximo nostro, rebus necessariis indigenti, vix quisquam est qui subueniat. Cooperari verò ad salutem animæ proximi, seu à recta fide aberrantis, seu in via morum miserè collabentis, & ad Christum proximum adducere, sicut isti suum paralyticum duxerunt, istud verò non nisi pastorum aut sacerdotum esse putatur, si tamen illorum. Qua in re vehementissimè falluntur & aberrant ipsi. Sanè calamitatum publicarum, quibus boni cum malis æqua sorte inuolui videntur, hoc vnum præcipuè in causa est, quòd boni malos, quibuscum versantur, non corripiunt, emendare, in viam salutis reducere, ad Christum pertrahere non contendunt. Sic D. Augustinus, ingentem illam vrbes Romæ, totiusq; Italiæ per Gothos, suo tempore, variationem, neglectæ proximorum salutis & correptioni attribuit. Sic enim scribit: *Quis tandem facile reperitur, qui eosdem ipsos, propter quorum horrendam superbiam, luxuriam, & auaritiam, atque execrabiles iniquitates & impietates, Deus sicut minando prædixit, conterit terras, & regna subuertit, sic habeat, ut habendi sunt, sic cum eis viuat v cum talibus viuendum est? Plerunque enim ab eis docendis, admonendis, & corripiendis malè dissimulatur: vel cum laboris piget: vel cum os eorum coràm verecundamur offendere, vel cum eorum inimicitias deuitemus, ne impediunt & noceant in istis temporalibus rebus, siue quas adhuc appetit nostra cupiditas, siue quas amittere formidat infirmitas: ita, ut quamuis bonis vita malorum displiceat, & ideo cum eis non incidunt in illam damnationem, qua post hanc vitam talibus preparatur; tamen, quia propter prædicta peccatis eorum damnabilibus parcunt; iure cum eis temporaliter flagellentur, quamuis in æternum minimè puniantur.* Hæc ille. Moxque sapientissimus Doctor, ubi causas omnes, quæ iustæ esse possunt non corripiendi proximum (ne vanis excusationibus locus esset) explicuisset, dicens: *Si propterea quisque obiurgandis & corripiendis malè agentibus parcit, quia oportunius tempus inquirat (ubi non negatur, sed differtur legitime*

Calamitatū publicarum causa, proximi correptione neglecta.

De Ciuit Dei
lib. 1. cap. 9.

Tres causæ neglectæ correctionis.

- 1.
- 2.
- 3.

gitimè iuuandi proximum officium) *vel eisdem ipsi metuit, ne deteriores ex hoc efficiantur* (modò iustus ille metus sit, & certa ratione nixus) *vel ad bonam vitam & piam erudiendos alios impediunt infirmos, & premant atque auertant à fide* (id est, ne scandalum magis quàm ædificatio sequatur, ne sic eradicentur zizania, vt simul lædatur triticum,) *non videtur esse cupiditatis occasio, sed consilium charitatis;* his (inquam) exceptionibus explicatis, addit. *Illud est culpabile quòd hi qui dissimiliter viuunt, & à malorum factis abhorrent parcunt tamen peccatis alienis, quæ dedocere & obiurgare deberent, dum eorum offensiones cauent, ne sibi noceant in rebus temporalibus, dum delectat lingua blandiens, & humanus dies, & reformidatur vulgi iudicium & carnis excruciatio vel peremptio; hoc est, propter quædam cupiditatis vincula, non propter officia charitatis. Non mihi itaque hæc videtur parua esse causa, quare cum malis flagellentur & boni, quando Deo placet perditos mores etiam temporalium pœnarum afflictione punire. Flagellantur enim simul, non quia simul agunt malam vitam, sed quia simul amant temporalem vitam.* Hæc Augustinus.

Agnoscerè nunc licet, horum temporum calamitates publicæ ex qua partim radice nascantur. Boni cum malis, Catholici hæreticis, casti cum impudicis, iusti cum rapacibus, sobrij cum ebriis, liberales cum auaris; bello, fame, peste, aliisque communibus malis acerrimè flagellantur, quia malos ad Christum adducere, hæreticos nascentes reprimere, impudicos, rapaces, ebrios, auaros, iusta obiurgatione & correptione in virtutis viam reducerè, boni Catholici, casti, iusti, sobrij, & liberales neglexerunt. Timonis illud fuit memorabile dictum. Rogatus cur omnes odisset: *Malos, inquit, odi, quia mali sunt, bonos odi, quia malos non oderunt.* Quæ verba, si de perfecto malorum odio dixit, quod est naturam amare, sed vitium odisse (vt alibi explicatum est) & odiendo corripere, corripiendo emendare, nihil sanctius dici potuit. Hæc enim est vera proximi charitas, vt paralyticos nostros ad Christum abducamus, non in sua paralyti dissimulando, conuiuendo, nobis ipsis, & labori vel honori vel cōmodo nostro parcendo & consulendo eos relinquamus.

Ad malum si quis tendat, statim adiuuatur. & vt celerimè cadat, à multis propellitur. Nondum Siba finem his verbis imposuerat, *Non est nobis pars in David;* quum statim omnis pōpulus eum secutus est. Cum Abimelech regnum Israël vsurparet affuerunt illi statim omnes inopes, & vagi, &

Apophthegma.

Maximus in Sermo. 26.

Ad malū omnes iuuant.

Exempla.

2 Reg. 20.

1.

2.

Iudic. 9.

3. Reg. 1.

2. Reg. 15.

2. Esdr. 4.

Zachar. 1.

Rom. 12.

1. Theff. 2.

Simile.

Eccles. 1.
Caini hæresis.
Genes. 4.

Osee 1.

totus populus Sichem, *ut septuaginta fratres suos super unum lapidem interficeret*. Cùm perfidus Adonias regnum paternũ, viuente adhuc patre Dauide, inuadere vellet, in eius auxiliũ venerũt Abiathar & Ioab, magnates & principes viri Absalon contra patrem rebellante, *toto corde uniuersus Israël sequutus est eum*. Quantus, quã generalis, quã repentinus cõtra optimum Regem in malum consensus! Cùm Ierusalem, post captiuitatem Babylonicam, reædificari cœpta esset, omnes circumquaq; gentes, vt opus impedirent, conuenerunt. Contra quos iratus Deus, dixit per Prophetam: *Ira magna ego irascor super Gentes opulentas, quia ego iratus sum paruum, ipsi verò adiuuerunt in malum*. Hæc videlicet impiorũ promptitudo est, vt se mutuo ad malum iuuent. Noltram circa proximos ad bonum iuuandos tepiditatem & ignauiam isti condemnabunt. Inter alia Spiritus sancti dona fidelibus impartita, etiam hæc enumerat Paulus: *Necessitatibus sanctorum communicantes. Qui exhortatur in exhortando*. Docet esse opus speciale, & charisma seu gratiam Spiritus sancti, fratrum nostrorum (hos enim sanctos vocat) necessitatibus manum adiutricem porrigere, non secus ac nostræ essent. Sic enim iis communicamus, seu communes cum nostris facimus. Docet charisma Spiritus sancti, esse exhortari fratrem ad opus pietatis, & ad Christum adducere. Quo quisque sanctior, & Spiritu sancto plenior fuit, eo in hoc charitatis genere clarius excelluit. Exempla quædam in alia Dominica protulimus. Nec vlla maior sanctorum laus aut consolatio, quàm plurimos proximorum in causa salutis promouisse. Sic Apollolus, ad Thessalonicenses à se conuictos: *Quæ est nostra spes, aut gaudium, aut corona gloria? Nõne vos ante Dominum nostrum Iesum Christum estis in aduentu eius? Quemadmodum Dux, qui ad pugnam milites induxit & formauit, post adeptam victoriam coronatur, quasi eius potissima causa; sic qui alios omni officio & studio ad pietatis tramitem capeßendum induxerunt, maximã à Deo coronam consequentur. Qui docet filium, laudabitur in eo*. Ab altera parte caue diligenter hæresim Caini, dicẽtis Deo: *Nunquid ego sum custos fratris mei?* Eadem eorum omnium mens & sententia est, qui fratrum suorum peccata, miserrias, necessitates, nihil ad se pertinere putant. Sed huiusmodi homines, qui charitatis viscera non sentiũt, ablaçtauit Deus, & à misericordiæ suæ vberibus repulit, iuxta illud Prophetæ: *Ablaçtauit eã Deus, quæ erat absq; misericordia*. Iudæos sanè adhuc

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Exempla.

1.

Ioan. 4.

2.

Exod. 33.

3.

4. Reg. 3.

4.

Esaiæ 37.

5.

6.

3. Reg. 18.

Matth. 10.

Iob 4.

7.

8.

August. de Ciuit.

Dei. lib. 10. c. 10.

Christus cōtulit, vt in altero nostro Promptuario latè ostendimus; vbi etiā, quare fidem nominauerit Euangelista, non charitatem, explicatum dedimus. Solet Dei bonitas, non pro operū nostrorum exiguitate, sed pro suæ beneficentiæ magnitudine, charitatis nostræ in proximū opera, pia & sancta desideria, vel remunerare, vel adimplere. Regulus apud diuum Ioānem, salutē filio petebat tantū: sed Dominus & salutem filio dedit, & patri fidem, quā non petebat. Moyses petiuit à Domino, vt suam gloriā videre illi cōcederet: ipse verò pollicetur vniuersa bona suā se illi ostēdū. Tres reges pugnaturi contra Mōab, petierunt ab Elisæo, vt rogāret Dominum pro pluuia; quibus dixit Dominus in manu Elisæi: *Hac dicit Dominus; Alueus replebitur aquis, & bibētis vos, & familia vestra, & cūcta animalia vestra. Parumq; est hoc in conspectu Domini: insuper tradet etiam Moab in manus vestras.* Orante pro populo suo Ezechia rege, respōdit ei per Elisaiam Prophetam Deus: *Nō intrabit ciuitatem hāc rex Assyriorū, & nō iaciet ibi sagittam, & non occupābit eam clypeus, & non mittet in circūitu eius aggerem.* Tota hęc promissio erat de leuanda vrbis obsidione, & de nullo interendo detrimento: quod totum erat à rege orante expetitum. At verò præter hęc omnia, egressus est Angelus Domini, & percussit in castris Assyriorū cētum octoginta quinque millia. Plura huius rei exempla vide in Dominicā s post Fascha, text. 1. Tobix quanta esset erga fratres suos concaptiuos charitas, nūc verbis cōsolando, nunc rebus iuuādo, & casos sepeliēdo, tota eius vita declarat. Quāto verò miraculo Deus illi visum reddiderit, quomodo filiū eius ex longa peregrinatione saluum reduxerit, & longam demum ac pro speram vitam eius charitati retribuerit, eadem historia commemorat. Abdias, Iesabele impia Prophetas interficiente, centum ex eis speluncis abditos, pauit. Vnde & ipse dono prophetiæ illustratus, quarto loco censetur in catalogo duodecim Prophetarum. *Qui enim Prophetam accipit, mercedem Prophetæ accipiet.* Beati Iob charitas erga proximos, his verbis ab vno amicorum eius prædicatur: *Ecce docuisti multos, & manus lassas roborasti, vacillantes confirmauerunt sermones tui, & genua trementia confortasti.* Hic autem post probationē à malis liberatus, duplicia omnia à Domino accepit. Sanctus Paulinus, Nolanus Episcopus, ex maxima charitate, vt vnus viduæ filium iuuenem captiuum à Vandalis liberaret, post omnes fortunas suas in aliis liberandis ciuibus exhaustas, seipsum barbaro pro iuvene captiuum dedit, eiusq; hor-

to colendo vt mancipium seruiuit. Sed paulo post à barbaro Gregor. dial. lib. 3 ca. 1.
 agnitus quis & quantus esset, omnium ciuium suorum, qui
 adhuc captiui supererant, liberatione donatus, ad episcopa-
 tum nō minori cum gaudio quàm gloria, reuersus est. Nec
 dissimile exēplum est Sāctuli Nursiæ prouinciæ Abbatis, qui 9. Gregor. ducl. lib. 3. ca. 37.
 vt diaconum suum à Longobardis latronibus captum redi-
 meret, seipsum pro diacono (quem ad colloquium admissus
 fugere compulerat) à Lōgobardis trucidādum deposuit. Sed
 ne tanta charitas sua præsenti mercede careret, quum iam
 gladio feriendus exclamaret, *Sanctē Ioannes, tene manum fe-*
rientis, ipsaque manus his immota maneret, non vitam modò
 suam miraculo seruatam accepit; sed & barbaris miraculo
 attonitis, omnes quotquot præterea habebant captiuos, libe-
 ros secum, donātibus barbaris, abduxit. Sanctus Bernardus, 10. In vita eius a- pud Surium, tom. 3.
 grauissima peste Senis grassante, quum omnibus diu ex pura
 charitate ministraret, tum sanus atque incolumis seruari
 meruit, tum postea in sanctissimum Minoritarum Ordinis
 Reformatorem (adhuc enim laicus erat) euasit.

3. Confide fili.

Locus moralis de firma fiducia in Dei bonitate, & Christi Fiducia in Dei misericordiā.
 misericordia collocanda. Hic enim dulcissimus Iesus vi-
 dens fidem illorum qui paralyticum in lecto ante pedes eius
 dimiserant, prima statim voce, & *filiū* vocat hominem mise-
 rum; & *cōfidere*, certamq; animo spem concipere iubet, & eo-
 dem tractu *remissa illi esse peccata* affirmat. Vno & eodē ver-
 bo Christus & misericordiam ingentem exercet, & suę mise-
 ricordię fiduciam docet: sicuti sagittarius arcum tendens, Simile.
 scopumque dexterè attingēs, & suam artem exercet, & ean-
 dem spectatores, vel discentem puerum docet. Misericordia
 Christi, & fiducia in eandem totum Euangelium est plenum:
 nosque in variis iam Dominicis de vtraque tractauimus. Hic
 tamē aliqua dicēda sunt, prout Deus dabit. Est hæc enim pec- Domin 14. post Pentec tex. 5. & a'ijs ibi annota- tis.
 catoribus in primis necessaria doctrina; non vt in peccato
 perseuerantes, de Christi misericordia præsumāt, quod hæ-
 retici hodie suos docēt, per solam suam specialem fidem iu-
 stificantem, & per certitudinem gratię, quę duo nihil aliud Locus contra hæreticos.
 sunt, nisi præsumptio de Dei misericordia, & de Christi pro-
 missionibus, absque vlla vitæ integritate aut emendatione,
 quam sine peccato esse nunquā posse, eoque mortali, & ex
 natura sua dānante, iidem dogmatizant; sed vt à peccato re-
 surgen

furgētes, & fide ac charitate ad Christum accedentes, spē statim certam atque fiduciam de remissione peccatorū, aliisque Christi gratiis & beneficiis concipiant. Sic enim huic paralytico dictum est, *Confide*, &c. non quum domi suę maneret, nihil Christum quærens, & nihil ad sanitatem consequendam promouens, sed quum se etiam in lecto ad Christum deferri, & quidem propter confertam turbam è summo lecto per regulas loco motas dimitti fecit. Hac tum eius, tum eū portantium fide perspecta, hac eorum qui portauerunt charitate visa, hac cooperatione feruenti antegressa, iubet confidere Christus, filium vocat, & peccata remittit. Præparationes & cooperationes nostras ad Dei beneficia comparanda necessarias omnino esse, in aliis iam Dominicis semel atque iterū ostensum est. Illis ergo ex parte, & pro posse nostro præstitis, vox Christi perpetua est peccatori pœnitenti insonans, *Confide fili*. Neminem leges in Euangelio neq; à Christo, neque ab Apostolis vocatum fuisse filium, nisi hunc paralyticū tanto studio ad Christi pedes delatum, & mulierem fluxum sanguinis passam, quæ per turbam irrepit, vt fimbriam tantum vestimenti Christi tangeret. Adeò quosuis & quoscunque peccatores (hi enim duo graues peccatores nobis repræsentant) ingenti compunctione & acii dolore conuersos, magnoque feruore & studio ad Christi pedes prostratos, in sinum recipit Christus, peramanter in cordibus eorū dicens: *Confide fili*. Nam post peccati odium ac dolorem vehementem, Dei bonitatē cum eius dilectione animo cōplecti, moxque spem veniæ concipere, ordo pœnitentiæ Christianorum docet. Vide vt Scriptura hanc de Dei misericordia fiduciam commendat. *Benedictus vir qui sperat in Domino, & erit Dominus fiducia eius, & erit quasi lignum quod transplantatur super aquas, quod ad humorem mittit radices suas, & non timebit cum venerit aestus: & erit folium eius viride, & in tempore siccitatis non erit sollicitum, nec aliquādo desinet facere fructum*. Amplificare hæc singula Concionator poterit. Christus de suis in eum sperantibus dicit: *Ego veni vt vitam habeant, & abundantias habeant*. Hæc ingens fiducia bonitatis & misericordiæ Dei sic sanctos armavit, vt quiduis arduum à Deo peterent, & petentes obtinerent. Diuus Basilus pro fœmina quadam, quæ horrenda sua peccata in charta descripta & consignata ei tradiderat, flebiliter orans vt pro ipsa Deum oraret, his verbis orās: *Domine tu solus hoc prestare potes: Qui enim totius mundi aufers peccata, etiam huius vnius anima haud*

Dom. 3. Aduēt.
 tex. 4 Dom. 2.
 post Epiph. tex. 5.

Matth. 9.

Jerem. 17.

Ioan. 10.

Exempla.
 In vita eius
 per Amphilo-
 chium. Sur.
 tom. 1.

1.

diffi

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

in alia Dominica. Nam de hac fiducia in Dei bonitatem, & contra diffidentiam circa Dei providentiam & misericordiam, iam decimò dicimus. Vide Dominic. 6. text. 4. post Pentecost. & loca illic annotata, posteaque Domin. 14. post Pentecosten, text. 5.

4. Remittuntur tibi peccata tua.

Morbordū cau-
sa peccata.

Joan. 5.
Tribulationū
causæ variæ.

Joan. 9.

Exempla.

Hester 14.
Peccatis no-
stris nostra
mala impu-
tanda.

Tob. 3.

LOcus moralis de peccatis, morborum & aliorum malorum causis. Christus enim hoc loco tanquā peritissimus medicus, morbum paralytici sanaturus, causam morbi & radicem prius tollit; peccata eius remittit, quæ causa morbi fuerant. Sic apud Ioannem infirmum illum, qui per triginta octo annos ad piscinam iacuerat, quum Christus sanasset, ait illi: *Vade, & noli amplius peccare, ne quid tibi deterius contingat.* Morbi quidem, & aliæ calamitates, alias interdum ob causas à Deo immittuntur, vt vel ad Dei gloriam, sicut de cæco à natiuitate Christus dixit, quòd *neque ille, neque parentes eius peccauerunt, vt cæcus fieret, sed vt manifestaretur gloria Dei;* vel ad iustorum probationem & laudem: vt de sancto Iob, Tobia, & multis aliis in Scriptura clarum est. Attamen vt plurimum morbi, persecutiones, bella, fames, pestis, & aliæ calamitates non nisi ex peccatis nostris ortum accipiunt: atque ita vtrumquemque de se, suisque afflictionibus cogitare par est, etsi de aliorum calamitatibus aliter sentire, & magis ad probationem & coronam, quàm propter peccata & vindictam illa à Deo inflictæ esse, iudicare debemus, ne in temerario contra proximum iudicio grauitè peccemus. Sed ad nostra mala quod attinet, non nisi nostris peccatis ea imputanda sunt. Quando tyrannus ille Aman populum Dei voluit euertere, conuersa ad Dominum, Hester regina, dixit: *Peccaui in conspectu tuo, ideo traditi sumus in manus inimicorum nostrorum.* Non in regem Assuerum, non in superbum Aman, sed in sua suorumque peccata, illud imminentis stragis periculum reiecit, non illos, sed se, & sua peccata accusauit. Sanctus Tobias, quum Iudæi captiui traherentur in Ninive à Salmarasar Assyriorum rege, videns tanta mala populi sui, cōuersus ad Deum; dixit: *Quoniam nō obediui tibi, traditi sumus in direptionem, & captiuitatem, & mortem.* Non crudelitati aut cupiditati barbari regis, sed suis suorumque peccatis totum assignat. Sic sanctus Daniel, post septuaginta annorum captiuitatē Babylonicam, persecutionem tantā, tam prolixam, nō ipsis persecutoribus, sed

sed suis, suorumque peccatis imputat. *Propter peccata* (inquit) *Daniel. 9.*
nostra & iniquitates patrum nostrorum, Ierusalem, & populus
tuus in opprobrium sunt omnibus per circuitum nostrum. Deni. 4.

que filij Israël, quum adhuc sub Iudicibus agerent, quoties
 à varijs tyrannis oppressi, sua peccata, quæ veræ oppressionis
 causa fuerant, agnoscentes, ad Deum confugerent, libera-
 bantur. In qua peccati confessione perseverantes, sic à Deo
 exaudiebantur. *Filij Israël* (ait Scriptura) *peccatis veteribus in-* *Judic. 10.*

gentes nova, fecerunt malum in conspectu Domini, & seruiierunt
idolis, &c. Contra quos Dominus iratus, tradidit eos in manus
Philistym, & filiorum Ammon: afflictiq; sunt, & vehementer op-
pressi per annos octodecim, &c. Et clamantes ad Dominum; di-
xerunt: Peccauimus tibi, quia dereliquimus Dominum Deum
nostrum, & seruiuimus Baalim. Quibus locutus est Dominus:
Non addam ut ultra vos liberem. Ite & inuocate deos quos ele-
gistis, ipsi vos liberent in tempore angustia. Dixeruntq; filij Israël
ad Dominum: Peccauimus. Redde tu nobis quicquid tibi placet:

tantum nunc libera nos. Hæc illi, moxque per Iephte liberati
sunt. Nempe meminerant quod illis Moyles prædixerat, sola
peccata populi in causa esse, quod à Deo derelicti, in manus
Gentium traderentur. Sic enim Moyles: Nisi audieris vocem *Deut. 28.*
Domini Dei tui, percutiet te pestilentia & morbis, scabie quoque
& prurigine. Seruias inimico tuo, quem immittet tibi Dominus in
fame, & siti, & nuditate, & omni penuria. Quid, quod ipsi

ethnici hoc non ignorarunt; vitæ huius calamitates ex no-
 stris peccatis nasci? Quum Iona in Tharſis fugiente, magna
 oriretur in mari tempestas, nautæ ipsi homines gentiles di-
 ligenter inquirunt, quis ex ipsis per scelus aliquod suum tantæ
 turbationis causa esset. *Venite* (inquiunt) *& mittamus sortes,* *Iona 1.*
& sciamus quare hoc malum sit nobis. Quumque cecidisset
fors super Ionam, dicunt ei: Indica nobis, cuius causa malum
istud sit nobis? quod est opus tuum? &c. Agnoscunt aliquod pec-
catum Ionæ huius tempestatis causam fuisse. 5.

Certe morborum causas peccata esse, Scriptura clarè do-
 cuit, dicens de Deo: *Increpat quoque per dolorem in lectulo, &*
omnia ossa eius marcescere facit. Ezechias rex, quum ex ingenti
morbo conualuisset, agnoscens propter peccata sua eo le af-
fectum fuisse, sic cecinit: Ecce in pace, id est, in sanitate iam *Morborum*
causa peccata.
Iob 33.

collata, *amaritudo mea amarissima. de qua prius dixerat: Re-*
cogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine anima mea. Tu
autem eruisti animam meam ut non periret, proiecisti post tergum
tuum omnia peccata mea. Sciebat enim, nisi remissis prius pec-
catis *Esaia 38.*

1. Cor. 11.

De penit. &
remiss. cap.
Cum infirmi-
tas nu. 13.

Simile.

Natural. hist.
lib. 12.

Exempla.

Granat. tom. 1.
de Sanctis,
pag. 71.
Apud Surium,
tom. 4. p. 350.

Simile.

catis suis, sanitatem tanto miraculo cōsequi se non potuisse, Propter peccatum non debitæ venerationis circa venerabilem Eucharistiam, dicit Corinthijs Apostolus: *Propter hoc inter vos multi infirmi & imbecilles, & dormiunt multi.* Moxque addit: *Si nos ipsos dijudicaremus, contentes & punientes peccata nostra, non utique iudicaremur. Dum iudicamur autem, à Domino corripimur, ut non cum hoc mundo damnemur.* Hoc ita insitū & firmū habuit Ecclesia, morborū causas peccata esse, ut tandem lege tulerit Papa Innocentius, in Concilio generali Lateranensi, ut medicus ægrotum visitans, non prius ei medicamenta corporis subministret, quàm spiritali suo medico peccata confessus fuerit. Auicennæ quidem, Galeni, & vulgarium medicorum sententia est, ne ægrotis tristitia nuntientur. Sed qui hoc docuerunt, nunc in inferno ardent, & per hanc animæ incuriam alios eò secum pertrahunt. Vero Christiano, peccatorum expiatio, aut res tristis esse non debet; aut si tristis est, satius fuerit, corpus ex aliqua tristitia periclitari, quàm animam retenta morbi causa certò perire. Certè, sicut ex eadem terra, ex qua argentum depromitur, si in cacabo aqua ebulliente igni apponatur, plumbum quoque educitur, quia terra ipsa decocta, partim sursum ascendit in superficie natās, & fit argentū; partim verò deorsum descendit, & ex ea fit plumbum, ut scribit Plinius: eodem modo, quum terrā hanc, & lutum corporis nostri, Deus igne ægritudinis, aut cuiusvis tribulationis decoquit, pars eius in ima descendit, & per impatientiam & cordis duritiem deterior fit, quales sunt reprobi & impij; pars eius sursum se erigit, & Dei manum salutarem agnoscit, fitque argentum, adeoque aurum purissimum, quales sunt electi & boni. Sic quidam ex Patribus, adolescenti ægrotò, salutem à se poscenti, respondit: *Rem tibi necessariam cupis auferri. Si enim aurum es, per ignem probaris; si ferrum es; rubiginem amittis.* Sed & sancta Brigitta, quum pro Algotio Dominicano, doctore Theologo, qui iam senex, orbitate oculorum, & calculi doloribus cruciabatur, Deum precaretur; responsum accepit: *Ille stella micans est, nec expedit sanitate corporis obscurari animam eius.*

Sanè, sicut aqua de se nullum habet saporem, acquirit tamen vel ex ratione terræ, per quam transiens percolatur, vel ex calore solis desuper, qui vel dulcedinem inducit, eleuando subtile eius, & humidum aëreum quod pinguescit admiscendo, ut in fluuiatili; vel salitudine imbuit totum eius
terrestre

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

piscem molliter & faciliter ad ripam trahit : sic omnino Deus homines peccatores pro sua ineffabili bonitate piscaturus, & ex peccati limo ad salutis æternæ ripam educturus, escam quidem illis proponit, æternæ gloriæ præmium ; sed ut illud arripiant, salutatem timorem æternarum pœnarum velut hamum subiicit, ut partim gloriæ desiderio accensi, partim diuino timore capti, peccata deserant. Sed quia ex affectionum prauarum aquis, quibus peccator immergitur, statim educi non potest, nec tam citò veternum suum excutere, ut diuini timoris hamus altius pectori infigatur, & tenacius adhæreat; varijs cum tribulationibus Deus exercet, quæ timorem iustitiæ diuinæ vehementer animo incutiunt, maximè corporis ægritudo grauis, aut amittendæ vitæ periculum; ut istis diu fatigatus atque vexatus, Deique timore altissimè impresso concussus, gloriæque, & alterius vitæ desiderio totus inflammatus, ita faciliè, nullòque negotio; viam virtutis capeffat, iustè ac sanctè vitam deinceps instituat, sanitati redditus; qui alioqui prosperis rebus vsus, & Dei timorem faciliè deponeret, & alterius vitæ gloriam citò negligeret. Sunt ergo ut remedia peccatorum afflictionès, sic causæ afflictionum peccata. Simulatque cœperunt filij Israël mortuo Ioiada sacerdote, sub rege Ioas idola colere, & veros Dei Prophetas interficere, & inter alios Zachariam Ioiadæ filium qui iussu regis inter templum & altare interficiendus dixit: *Videat Dominus, & requirat: statim euoluto anno ascendit contra Ioas exercitus Syria, venitq; in Iudam & Hierusalem, & interfecit cunctos Principes populi, atque uniuersam prædam miserunt Regi in Damascum. Et certè cum permodicus venisset numerus Syrorum, tradidit Dominus in manibus eorum infinitam multitudinem, eo quòd dereliquissent Dominum Deum patrum suorum. In Ioas quoque ignominiosa exercuere iudicia. Contra, aduersus filios Israel in deserto; nec Balac rex Moab quicquam mali facere, nec Balaam propheta eius quicquam maledicere potuit, quia non erat tunc idolum in Iacob. Est nempe peccatum, sicut gladius in corde, & sicut serpens in sinu, sicut venenum in stomacho, sicut latro in domo. Vulnerat naturam, mordet conscientiam, extinguit charitatem, expoliat omni Dei fauore donisque gratuitis. Vnde Propheta Regius: *Propter iniquitatẽ corripuisti hominem, & tabescere fecisti, sicut araneam, animam eius. Quod Achior de toto populo Israëlitico fideliter Holopherni retulit, dicens: Quotiescunq; prater ipsum Deum suum alterum coluerunt, dati sunt in prædam & in gladium,**

Exemplum.

2. Paral. 24.

Num 24.

Similia.

*Peccatum
quid.*

Psal. 38.

Iudic. 5.

gladium, & in opprobrium: quotiescunque autem pœnituerunt se recessisse à cultura Dei sui, dedit eis Deus cœli virtutem resistendi: hoc & in quolibet fidei verum est, cuius non minorem curam Deus habet, quàm totius illius populi, qui typus fidelium erat, habuit. Quotiescunque præter Deum suum alterum colunt, iusti & electi Dei, alicui peccato mortali consentientes, (hoc est enim alterum Deum colere, vt alibi ostensum est) grauitè à iusto & amante Domino corripuntur, ne cum hoc mundo impiorum, impuniti in hac vita, damnentur in perpetuum. Aegritudine igitur, aut qualibet accedente calamitate, primum remedium est, vt omnis peccati affectu deposito, Deo nostro reconciliemur. 1 Cor. 11.

5. *Vt quid cogitatis mala in cordibus vestris?*

Locus moralis de peccato cogitationis, solo animo & voluntate concepto. Pharisei enim hoc loco à Christo arguuntur, quòd intra se dicerent, *Hic blasphematur; quòd sola cogitatione malè sentirent, & de facto seu verbis eius, sæcus iudicaret quàm par erat. Ad eò displicet Deo vel iniqua cogitatio, cù aliqua deliberata prauitate cõiuncta, etsi nec verbo, nec opere foris adhuc se exerat. Clamat Propheta: Laua à malitia cor tuum ô Ierusalẽ, vt salua fias Vsq̃ue quo morabuntur in te cogitationes noxiæ? Non increpat eo quòd veniant, sed quia morantur cogitationes malæ, quia primi motus cogitationum in potestate nostra nõ sunt, vt alibi ex sancto Augustino dictum est. Vnde & alius Propheta: Va qui cogitatis inutile, & operamini malum in cubilibus vestris. In luce matutina faciunt illud, quoniam contra Deum est manus eorum. De cogitationibus loquitur ita deliberatis, vt in proximam lucem protractæ, & in opus prauum deductæ fuerint. Nempe origo omnium malorum, cogitationes malæ sunt. Qui in illis se oblectat, celeriter in opus impium, & Dei maledictionem fertur. Vnde Sapiens: Qui bonus est (intentione scilicet & desiderio) hauriet gratiam à Deo: qui autem confidit in cogitationibus suis, peruerlis scilicet impiè aget. Hoc alijs verbis Christus dixit: Si oculus tuus nequã est, totum corpus tuum tenebrosum erit: si cogitatio & intentio improba est, tota actio peccatũ erit, & opus tenebrarum. Et iterum: Ex corde exeunt cogitationes malæ, homicidia, adulteria, fornicationes, &c. Vide hac de re plu. a Dominica 5. post Pentecost. text. 2. & paulo superius Dominica 16. text. 3.* Cogitationis peccata. Ierem. 4. Mich. 2. Prou. 12. Matth. 6. Matth. 15.

Simile.

Cogitationes
facile implicat.

Aliud.

Simile.

*Moral. in Job,
lib. 4. cap. 33.*

Luxuriæ cogi-
tationes.

Sicut aliqui nodi facile fiunt, sed difficulter solvuntur, ut in serico filo videmus, quod propter sui subtilitatem celeriter trahitur, & facillime constringitur, & ex eadem causa difficillime soluitur: sic cogitationum peccata facillime contrahuntur, hominemque incautum ingenti reatu celeriter constringunt, sed non tam facile excutiuntur, ut in odio, amore turpi, superbia, invidia, quotidiana docet experientia: quæ celerrime suscipiuntur, sed difficillime deponuntur. Tanto cautior & circumspectior quisque debet esse, cui semel pravo affectui morem animo gerat. Quemadmodum enim in papyrum albam si litura cadat, non ita unquam facile abraditur, quin aliqua macula relicta inhæreat, maxime si paulo atrius & crassius atramentum fuerit; sic atra, & spurca, & odiosa cogitatio, amoris turpis, odij, invidiæ, superbiæ, si altius animo semel insederit, non nisi magno studio & labore sic excutietur, ut aliquam sui labem animo tamen post se non relinquat: quas labes peccati reliquias, veluti ligni assulas, aut ferri ramenta in vulnere inflictio relictas, Theologi vocant. Ibi ergo maxime observare peccatum oportet, ubi nasci solet. Si à domo mentis, vel ad momentum domina ratio discedit, quasi absente domina cogitationum se clamor velut garrula ancillarum turba multiplicat. Vbi autem ratio ad mentem redierit, vel si in ea stabilis & fixa manet, omnis confusio tumultuosa quiescit; & quasi ancillæ ad iniunctum opus totæ cum silentio conuertuntur. Unde Sapiens. *Qui conturbat domum suam, possidebit ventos.* Prouerb. 11. Qui mentem malis cogitationibus perturbat, aditum præbet dæmonibus. Quomodo autem siue luxuriosus, siue odio flagrans, siue avarus, siue superbus & ambitiosus, densos in corde cogitationum tumultus volunt, & iuxta illud Iob, *adificant sibi solitudines*, vide eleganter & prolixè explicantem D. Gregorium in Moralibus; ubi sic scribit: *Omnes qui vel illicita appetunt, vel in hoc mundo videri aliquid volunt, densis cogitationum tumultibus in corde comprimuntur: dumque desideriorum turbas intra se excitant; prostratam mentem pede misera frequentationis calcant. Alius namque iuri se luxuria subdit, atque ante mentis oculos schemata turpium perpetrationum fingit: & cum effectus non tribuitur operis, hoc crebrius agitur intentione cogitationis. Voluptatis perfectio queritur, & concussus eneruiter animus, hinc inde & sollicitus, & cæcatus, occasionem nequissima expletionis rimatur. Mens itaque hæc quasi quendam populum patitur, quæ insolenti cogitatio-*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mogenitam perpetuò aliat atque conseruet, de cæteris peccatis & actibus vitiosis parum sæpe sollicitus est, vt in hypocritis, superbis, maleuolis, inuidis maxime apparet: quorum externi actus sanctorum sunt; sed quod intus est, totum foetet, & abominabile coram Deo est. Hanc igitur cordis humani corruptelam quasi castrum diabolus occupat, & hominis dominium tenet. Vnde beatus Gregorius: *Si semel cor intentione corrumpitur, sequentis actionis medietas & terminus ab hoste callido securè possidetur. Quoniam totam arborem sibi ferre fructus conspicit, quã veneni dente in radice vitiauit.* Debet igitur primò & ante omnia cor reformari; deinde exteriora opera, vel emendari vel ordinari poterunt. Sicut enim aranea, tracta tela, non egreditur ad venandum, nisi prius illa reformata, quam semper à medio incipit reparare, nihil extrema reputas, quàm diu medium fractum manet: eodem modo animã per peccatum vitiatam vt reformes ac redintegres, à corde incipiendum est, totusque peccati affectus deponendus, cogitationes & mala desideria penitus excutienda. Sic enim exteriora tua opera facile correxeris, atque in iustitiæ tramitem direxeris. Vnde Christus Phariseis: *Pharisee cace; munda prius quod intus est calicis & paropsidis, vt fiat id, quod de foris est, mundum.*

Moral. lib. 3.

Simile.

Matth 23.

Simile.

Cordis custodia.

Hebr. 3.

Quemadmodum quando castrum Principis ab hoste impugnatur, nec pacificè cum eo transigere Princeps potest, sed vi & armis defendendus locus est, prima cura esse debet, attentè cõsiderare, si qui in ipso suo castro sint qui pacem turbent; & hosti faueant; móxq; illos penitus eicere, aut etiam è medio tollere; deinde verò castrum fortiter munire, & diligenter clausum tenere. conuenit: eodem modo agendum nobis est, vt castrum animæ nostræ (quod perpetuò impugnat diabolus, caro, mundus, nec pacem cum illis habere, in hac malitia dum sumus, possumus) ritè ac debitè custodiat. Ante omnia prospiciendum est, ne qui intus in corde lateant hostes, praua desideria, corruptæ cogitationes, intromissæ. per consensum diaboli suggestiones. Hæc enim omnia pacem animæ turbant, cū hoste conspirant, & animæ haud dubiè infidias struent, negotiũ facessent, perniciem machinabuntur; & si intus domicilium ponere permittantur, castrum nostrum hosti tradent. Sic suadet Apostolus: *Videte fratres, ne fortè sit in aliquo vestrum cor malum incredulitatis discedendi à Deo vivo.* Hoc enim prodicionis initiũ, & perditionis nostræ exordium est. Omne cor malum cõsentiens in peccatũ, incredu-

incredulum est, proditoriū est, discedendi à Deo consilium cæpit; vt eo relicto, diabolo carni, mūdo adhæreat. Primum igitur malitia cordis, per bonā contritionem apprehendēda est: quo præstito, illa statim per confessionē eliminanda, & per satisfactionē plectēda; vt ea facta iustitia, bona deinceps fiat sensuum custodia, & diligens virtutū operatio: quia per hanc anima munitur, sicuti per illam clauditur. Certè sicut *Similia.*
 fons lutosus, quouis iacto lapide facilè turbatur, limpidus vero & arenosus non turbatur; & sicut corpus exulceratum, quouis tactu aut impulsu læditur, sanum non; & sicut arbor, vitiatæ radicis ac putrefactæ, quouis vento deiicitur, stabilis autē & firmæ radicis arbor vix vlllo vento subuertitur: sic cor hominis iam corruptū cupiditatibus, auaritia, & ambitione, exulceratū prauis affectibus, odio & luore, vitiatū luxuriæ desideriis, quavis mundi tentatione, quavis diaboli suggestione, quavis carnis obiecta illecebra turbatur, corrūpitur, deprauatur. Accurata igitur & arcta debet esse cordis custodia. Sicut oculos palpebræ, os labia, aures lana, manus chirothecæ, atrū arca clausa custodit, vel naturæ ductu, vel artis industria: sic cor cogitationū puritate & innocentia seruandum, & ab omni externa iniuria protegendum est. Vbi primum *cor Iuda intrauit satanas, ad prodēdum Christum, (scelus ab orbe condito maximè infandum) statim exiuit.* *Luca 22.*

Enimuerò sic se res habet. Qui toto corde Deum diligit, tota anima, tota mente (quod superius explicatum dedimus) propter cordis puritatē nulli peccato consentit; sicuti qui ad scopum iaculatur, vt punctum attingat, brauiūmq; reportet, in illud solum toto intuitu, totaq; intentione fertur. Eodem enim modo, qui Deum ante conspectū cordis perpetuò gerit, ita illum vnū intuetur, diligit, timet, obseruat, vt nullus in animum cuiusq; prauitati aditus patere queat. Sicut enim *in specie hominis, si vnū radatur supercilium, quā propemodum nihil corpori, & quā multum detrahitur pulchritudini, quia non mole constat, sed parilitate ac dimensione membrorum: sic in actione virtutis, si vel vna praua cogitatione animum à Deo auertas parum in actione, sed multum in prauitate peccatū est, quia virtus ex tota causa consistit; nec operis magnitudinæ, sed ordine æstimatur. Est enim virtus ordo amoris. Quare, qui vel modicum Dei oblitus, & ab eo oculos animūque auersus, ad alia cōtuenda diuertit, in omne nefas, totiūsq; salutis dispēdium præceps fertur. Appositè D. Gregorius: *Holocaustum Deo dare, & totam mentem igne compunctionis* *Anim' à Deo.**

Moral. in Iob
I. I. cap. 36.

2. Reg. 4.

Allegoria.

punctionis accendere, ut in ara amoris cor ardeat, non potest, nisi qui priusquã cogitationes ad opus prodeant, internos suos motus sollicitè circūspiciens, frenat. Vnde rectè inopinata morte extinctus Isboseth dicitur, quem & Scriptura sacra non in domo ostiarii, sed ostiariam habuisse testatur, dicens: Veniētes filij Remmon, Rechab & Banaa, ingressi sunt feruente die domū Isboseth, qui dormiebat super stratum suum, meridie. Ingressi sunt autem domum, & ostiaria domus purgans triticum obdormiuit; sumentes spicas tritici, latenter ingressi sunt, & percusserunt eum in inguine. Ostiaria triticum purgat, cum mentis custodia discernēdo virtutes à vitijs separat. Quæ si obdormierit in montem proprij domini sui, insidiatores admittit; quia cum discretionis sollicitudo cessauerit, ad interficiendum animum malignis spiritibus iter pandit. Qui ingressi, spicas tollunt, quia mox bonarum cogitationum germina auferunt; atque in inguine feriunt, quia virtutem cordis, delectatione carnis occidunt. Nequaquam verò Isboseth iste hac morte succūberet, si nō ad ingressum domus mulierem, id est, mollem custodiam ad mētis aditum deputasset. Fortis namq; , virilisq; sensus praeponi foribus cordis debet, quem nec negligentia somnus opprimat, nec ignorantia error fallat. Vnde bene & Isboseth appellatur, qui custode foemina hostilibus gladijs nudatur. Isboseth quippe vir confusionis dicitur. Vir autem confusionis est, qui forti mentis custodia munitus non est: quia dum virtutes se agere existimat; (vt omnis hypocrita, ambitiosus, auarus, inuidus, qui vitijs suis virtutem prætexunt) subintrantia vitia nescientem necant. Tota itaque virtute muniendus est aditus mentis, ne quando eam insidiantes hostes penetrent foramine neglecta cogitationis. Hæc Gregorius. Hoc sanctus Iob fecit, qui consurgens diluculo, offerebat holocausta per singulos filios suos, dicens: Ne fortè peccauerint filij mei, & benedixerint Deo in cordibus suis. Qui de cordibus filiorum sic sollicitus fuit, de suo magis erat. Hanc eius diligentiam imitari debemus.

Iob 1.

Sacerdotium
honorandum.

6. Glorificauerunt Deum, qui dedit talem potestatem hominib⁹.

Locus moralis de honorando sacerdotio ad Dei gloriam, qui talem illis potestatem dedit. Sicut enim turbæ hoc loco Christum honorarunt, Deo gloriam dantes, qui dedit talem illi potestatem, vt in terris peccata remitteret; sic omnes fideles sacerdotium à Christo institutum honorare debent, Deum glorificantes, qui sacerdotibus nouæ Legis talem potestatem dedit, vt quorum remiserint peccata, remittantur eis; & quorum retinuerint, retenta sint. Talis sanè &

Ioan. 20.

tanta

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

festim illas reseraret, introq; te mitteret, an non illum pra omnibus honorares? an nō. a quē ut oculos tuos diligeres? Sacerdos vero tibi calum aperuit, & illum nec amas, nec amplecteris? Si uxorem habes, an non eum qui tibi eam conciliauit, omnium maximē amas? Ita si Christum amas, si amas regnū calorum, agnosce eos per quos illud habes. Quapropter dicit Apostolus: Propter opus eorum pacem habete cum illis. Hęc ille. Ait quippe ibi Apollolus, & verbis efficacissimis hortatur: Rogamus vos, fratres, ut noueritis eos (non quidem simplici scientia, qua carere nō poterāt, sed affectuosa cognitione) qui laborāt inter vos, & praesunt vobis in Domino, & movent vos, ut habeatis illos abundantius in charitate propter opus illorum. Opus quippe pastoris & sacerdotis est multa maiestate plenū: consecrare corpus Domini; regenerare Deo mortuos: remissionem peccatorū dare. Vnde iterum diuus Chrysostronus: Si videntes viri alicuius seculari dignitate insignis familiarem, operam damus, ut, quantum possibile est, illi prestemus obsequium, cogitantes quōd, qua illi sunt, eius domino accedant, & quōd illi familiaris, ubi significarit patrono suo, maiorem nobis apud eum fauorem conciliet; multo magis hoc erit apud uniuersorum Dominum. Nam si quis in vulgarem aliquem & abiectum benignitatem & cōpassionē declararit; Dominus quae sunt sibi propria faciens, promittit se in regnum introducturum eos qui aliquid boni ei fecerint. Hęc ille. Nempe si in extremo iudicio remunerat eos, Christ⁹ amplissimē, qui vni ex minimis eius opus misericordiae impēderint; quanto magis remunerabit eos, qui maximos eius, illiq; officio ac munere coniunctos, debito amore complexus, & honore prosequutus fuerit! Quod ne quis dubitaret, disertē praedixit bonus Magister: Qui recipit Prophetā in nomine Prophetā, mercedem Prophetā accipiet.

1. Thess. 5.

Homin. 29. in
Genes.
Simile.

Matth. 10.

De Sacerdot.
lib. 3.

Simile.

Lib. 8. Recogn.

Adde his, quōd vocatio & potestas ipsa summo honore digna est. De qua re sic Chrysostronus; Rex aliquis, si cui ex subditis suis honorem hūc impartitus fuerit, ut potestatem habeat, quoscunque velit, in carcerem coniciendi, & eosdem, rursus relaxandi, is nimirum beatus ac mirandus omnium iudicio fuerit. At verò, qui à Deo tanto maiorem accepit potestatem, quāto calum terra pretiosius est, quāto etiā anima corporibus praestat; hic itāne vilem à Deo dignitatem nonnullis accepisse videri debet? Vide plura apud eundem eodē libro, qui totus ferē in hoc argumento est. De hac re etiam diuus Clemens: Videntur mihi, qui loquuntur verbum veritatis, & qui illuminant animas hominum, similes esse radijs solis, qui ut processerint, & apparuerint mundo,

modo, celari ultra, aut occultari nullatenus possunt, dum non tam videntur ab hominibus, quam videre omnibus prestant, Glorificandus ergo Deus ab omnibus Dei seruis, qui talē potestatem dedit hominibus, etsi eorum conferuis. De hac materia iam in vna aut altera Dominica multa diximus, que in hunc locum conferri poterunt. De vera & indubitata remissione peccatorum per Ecclesie sacerdotes facta, & à Christo accepta, in altero Promptuario Catholico contra hereticos disputatum est, Dominica in Albis, & in hac presentī.

Domin. 3. post

Epiph. tex. 4.

Dom. Pass. text.

4. Domin. 13. post

4. Pentec. tex. 4.

EVANGELIUM DOMINICÆ XIX.

POST PENTECOSTEN.

QUÆBATVR Iesus principibus sacerdotum, & Phariseis in parabolis, dicens: *Simile factum est regnum celorum homini Regi qui fecit nuptias filio suo. Et misit seruos suos, vocare inuitatos ad nuptias: & nolebāt venire. Iterum misit alios seruos, dicens: Dicite inuitatis; ecce prandium meum parauit, tauri mei, & altilia occisa sunt, & omnia parata: venite ad nuptias. Illi autem neglexerunt & abierunt, alius in villam suam, alius verò ad negotiationem suam: reliqui verò tenuerunt seruos eius, & contumelios affectos occiderunt. Rex autem cum audisset; iratus est, & missis exercitibus suis, perdidit homicidas illos, & ciuitatem eorum succedit. Tunc ait seruis suis: Nuptia quidem parata sunt: sed qui inuitati erant, non fuerunt digni. Ite ergo ad exitus viarum & quoscunque inueneritis, vocate ad nuptias. Et egressi serui eius in vias, congregauerunt omnes quos inuenerunt, malos & bonos: & impletae sunt nuptia discumbentium. Intrauit autē Rex, vt videret discumbentes: & vidit ibi hominē non vestitum veste nuptiali. Et ait illi: Amice, quomodo huc intrasti, non habēs vestem nuptialem? At ille obmutuit. Tunc dixit Rex ministris: Ligatis manibus & pedibus eius, mittite eum in tenebras exteriores. Ibi erit fletus & stridor dentium. Multi enim sunt vocati, pauci verò electi.*

Matth. 22.

1. *Qui fecit nuptias filio suo.* De ineffabili beneficio per incarnationem Filij Dei humano generi collato.
2. *Et misit seruos suos vocare inuitatos ad nuptias, & nolēbant venire.* De peruersa hominum voluntate, suæ incredulitatis & damnationis causa.
3. *Iterum misit alios seruos, dicens: Omnia parata sunt.* De Dei benignitate ac prouidētia circa salutem hominum, ad nostrum in eum amorem inflammandum.
4. *Illi autem neglexerunt, & abierunt.* De ingratitude & negligētia humana circa causam salutis æternæ.
5. *Alius in villam suam, alius verò ad negotiationem suam.* De rerum tēporalium amore inordinato.
6. *Reliqui verò tenuerunt seruos eius, & contumelios affectos occiderunt.* De impietate & crudelitate persecutorum fidei, pietatis, & Ecclesiæ.
7. *Rex autem, cum audisset, iratus est, & misit exercitibus suis, perdidit homicidas illos, & ciuitatem eorum succendit.* De certa & infallibili iustitia ac vindicta Dei contra omnes fidei Catholicæ persecutores.
8. *Amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* Contra pseudochristianos, & nostri temporis politicos.
9. *Ligatus manibus ac pedibus eius, mittite eum in tenebras exteriores. Ibi erit fletus & stridor dentium.* De pseudochristianorum, & maximè politicorum, æterna & horrenda pœna.
10. *Multi enim sunt vocati, pauci verò electi.* De paucitate saluandorum, locus ad timorem utilis.

1. *Qui fecit nuptias filio suo.*

Incarnationis
Dominicæ be-
neficium.

Ioan. 1.
Ephes. 5.

Locus moralis de ineffabili beneficio per incarnationem Filij Dei humano generi collato. Nuptiæ enim quas Deus (qui homo Rex hîc vocatur, quia hominum Rex amantissimus est) fecit Filio suo vnigenito, & ad quas vocat inuitatos, sunt illa admirabilis vnio & cōiunctio hypostatica Filij Dei, cū natura & carne humana, quādo *Verbum caro factum est, & habitauit in nobis*. Tunc enim facti sunt Deus & homo, duo in carne vna: duæ naturæ in vna persona. Tunc etiam facti sunt Deus & humana natura per gratiam adoptata in filios Dei, non duo in carne vna, vt in matrimonio carnali; sed duo in spiritu vno, per coniugium spirituale, quod *Sacramentum*, seu *mysterium magnum*, meritò Apostolus vocat, *in Christo & in Ecclesia*. Ex hoc enim matrimonio, ex his nuptiis inter Filium Dei & omnes electos, non minus arcta coniunctio per copulam & vnionem spirituales, inter Deum & animam sibi desponsatam facta est; quàm inter virum & foeminam per copulam carnalem fieri solet.

Huius

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

renouationem, vel ad animi prudētiam, fortitudinem, paciētiam, vel ad futuræ gloriæ beatitudinem necessarium fuit, iam totum per nuptias Filij sui *Homo Rex, Deus Pater*, expeditum & perfectum dedit. *Qui enim Filium suum nobis donauit, quomodo non cum eo omnia nobis donauit? Ipse enim factus est nobis sapientia à Deo, & iustitia, & sanctificatio, & redemptio.* Ille iam traditus est propter delicta nostra, & resurrexit propter iustificationem nostrā. Denique, introiuit pro nobis semel in sancta, aeterna redemptione inuenta, & propalata est sanctorū via: *luit parare nobis locum, veniet & assumet nos ad seipsum.* Postremò per has nuptias Filij Dei, facti sumus amici & domestici Dei, & ciues sanctorum. *Amici Dei sumus, quia quacunque audiuit à Patre suo Filius Dei, nota fecit nobis. Domestici eius sumus, quia seruus non manet in domo in aeternum, filius autem manet in aeternum: & quia Filius Dei nos liberauit, verè liberi sumus, non serui, non hospites, non aduenæ. Ciues sumus nouæ ciuitatis Hierusalem, quæ descendit de cælo (quia omnè eius donum de sursum est, descendens à Patre luminum, à Deo parata, ut sponsa ornata viro suo. Gaudeamus & exultemus, & demus gloriam ei, quia venerunt nuptia Agni, & uxor eius preparauit se. Et datum est illi ut cooperiat se byssino splendenti & candido. Byssinum enim, iustificationes sunt Sanctorum. Beati qui ad cœnam nuptiarum Agni vocati sunt. Huius ciuitatis ciues, harum nuptiarum hospites sumus. Postremò & per has nuptias Filij Dei, facti sumus incredibili dignatione fratres eius. Qui enim sanctificat, & qui sanctificantur, ex uno omnes. Propter quam causam non confunditur fratres eos vocare, dicens: Nuntiabo nomen tuum fratribus meis; in medio Ecclesiæ laudabo te. Nec per prophetiam modò hoc prædictum est, sed & in Euangelio sic Veritas loquitur, sic Filius Dei suos, fratres vocat. Dicit enim post gloriosam resurrectionem suam mulieribus: *Ite, nunciate fratribus meis, ut eant in Galileam. Ibi me videbunt.* Hæc sunt incarnati Filij Dei, & desponsationis nostræ cum eo, & nuptiarum ad quas inuitamur, beneficia, dotes, gratiæ, honores, munera, succinctè & crassè delineata, quæ amplificabit & locupletabit studiosè Concionator.*

Nuptiarum carnalium & spiritualium comparatio.

Sicuti in nuptijs carnalibus, est animorū vnio, amicitia & consuetudo arcta, omnium bonorum communio, ordo subiectionis; sic in his nuptijs spiritualibus inter Christum & Ecclesiam, est vnio spiritus; amicitia; fraternitas; est donorum & gratiarum amplissima communicatio; est denique ordo

ordo subiectionis, ut sit pax in familia. Nam *vir caput est Ephes. 5. uxoris, uxorque non diligere tantum, sed & obedire viro debet;* tantoque magis obedit, quanto sincerius diligit. Sic ut pacem habeamus cum Deo, obediendum illi est per omnia, sicut diligendus super omnia. Iam verò matrimonij beneficium ex parte sponsi tanto illustrius est, quanto inæqualius; tanto pretiosius, quãto carius, maioriq; pretio aut labore emptũ; tanto beneuolentius, quanto spõsa deformior.

Atqui Dei Filius humanam sibi naturam desponsans, sponsam accepit vehementer obæratam, litigiosam, nudam & pauperimam: quia delicti chirographum contra nos scriptum erat, diabolus nos sibi iurè vendicauerat, ut captiuos eius; per peccati reatum, pauperes, miserabiles, nudi, omnibus virtutibus expoliati fuimus. Sponsam quoque accepit valde deformẽ, innumeris peccatis fœdatã: accepit rebellem & proteruam, immorigeram, inobedientem: accepit denique magno pretio emptam, pretio sanguinis sui. Postremò accepit ignobilem, & maximè inæqualem.

Ecclesia spõsa deformis, obærata, nuda, litigiosa, ignobilis, proterua, & odiosa.

Quare illam accepturus, exinaniuit seipsum, formam serui accipiens, quum esset Dominus gloriæ. Vnde diuus Bernardus: *Quanti te fecit Deus, ex his qua pro te factus est, agnosce, ut appareat tibi benignitas eius in humanitate. Quanto enim minorem se fecit in humilitate, tanto maiorem exhibuit in bonitate; & quanto pro te vilior factus est, tanto tibi charior esse debet.* Sic & diuus Ambrosius: *Plus Domine Iesu debeo iniurijs tuis, quibus redemptus sum, quàm operibus tuis, quibus creatus sum.*

Philip. 3.

Dixit olim suis Iudæis Moyses: *Interroga de diebus antiquis, qui fuerunt ante te, ex die quo creauit Dominus hominem super terram, à summo cœlo, usque ad summum eius: si facta est huiuscemodi res aliquando, aut unquam cognitum est, ut audiret populus vocem Domini Dei, loquentis de medio ignis, sicut tu audisti & vidisti.* Sed quantulum istud est, & quàm exile prænuptijs istis, quibus confectis, audit iam sponsa vocem ipsam sponsi & Dei sui; non in medio ignis, sed in persona propria, humana natura vestita: quãdo ipse Principium loquitur nobis: quando Verbum Dei caro factum habitat in nobis, & de plenitudine eius accepimus oēs: quando unigenitus de sinu Patris ipse enarrat nobis: quando vox de cœlo intonuit, *Hic est Filius meus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite*: quando ipse sponsus suam sponsam facie ad faciem alloquens dicit: *Beati oculi, qui vident, quæ vos videtis, &c.* quando illum loquentem audimus, in quo omnes thesauri scientiæ & sapientiæ re-

Serm. 22.

In Lucam, lib. 22.

Cõparatio Legis & gratiæ. Deuter. 4.

Ioan. 1.

Ioan. 8.

Ioan. 1.

1. Ioan. 1.

Beati Matth. 13.

Coloss.

Ioan. 15.
Coloss. 2.

Emmanuel,
Deus nobis-
cum, quot
modis.

Ephes. 3.

Christianorum
gloria,

Galat. 4.
Rom. 9.

1. Cor. 1.

1. Ioan. 1.

Domin. infra
Ost. Natiuit.
Domin. tex. 1.

Voluntas praua
cuique perdi-
tionis causa.

conditi sunt: qui quaecunque à Patre audiuit, nota facit nobis: in quo plenitudo diuinitatis habitat corporaliter. Verè nō est facta huiuscemodi res aliquando: nec vlla natio tam grandis est, quæ habeat deos suos appropinquantes sibi, sicut adest nobis Deus noster. Adest nobis per naturam homo factus. Adest nobis per Spiritum sanctum suum in corda nostra missum. Adest nobis per auxilia gratiæ suæ, operās in nobis: per amicitia nexum manens in nobis; per sacramentum passionis suæ incorporātus nobis: per fidem nominis sui purificans corda nostra; per charitatem diffusam in cordibus nostris, accendens voluntates nostras: per magnitudinem promissionum erigens spem nostram. Denique sic adest nobis, vt per illum Deus Pater nos conuiuificauerit, & conresuscitauerit, & consedere fecerit in caelestibus, vt sublimiter ac veraciter Apostolus scripsit. Sic Deus noster Emmanuel nomen eius. Sic enim per has nuptias, vt sponsa sponso, vt membra capiti, vniti atque coniuncti sumus; vt cum Christo viuificati per gratiam, cum illo simus resuscitandi per potentiam, vt cum illo confedeamus per gloriam.

Vnde illud sequitur, vt quibus oculis Christum caelestis Pater aspiciat, eisdem nos quoque aspiciat; in quibus videlicet Filij sui & spiritum, & carnem, & imaginem contuetur: Spiritum gratiæ, carnem naturæ; imaginem conformitatis ac vitæ. Quotquot enim in Christo baptizati sumus, Christum induimus. Christum induti, cōformes sumus imagini eius: Hinc fit, vt non secus pro suis Deus Pater nos habeat, quàm Filium suum. Fidelis enim Deus, & verax in verbis suis: per quæ vocati sumus in societatem Filij eius: & vt ait diuus Ioannes, Societas nostra est cum Patre, & cum Filio eius Iesu Christo: Ad hanc societatem, amicitiam, vniōnem, & omnium bonorum cum Deo communionem, vocati sunt, quotquot per seruos, Prophetas, & Apostolos, ac præcones verbi Dei, ad nuptias Filij Dei inuitati sunt: Vide de hoc beneficio Incarnationis Dominicæ, seu nuptiarum Filij Dei, plura in alia supra Dominica. Hic locus si cui magis ad doctrinam, quàm ad mores facere videatur, tamen quia fundamentum est locorum omnium, quæ ad mores propriè pertinentia, in hoc admirabili Euangelio tractabuntur, tractari quoque breuiter & delineari debuit.

2. Et misit seruos suos vocare inuitatos ad nuptias, & nolebant venire.

Locus moralis de peruersa hominum voluntate, suæ incredulitatis,

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

tuum aderit; ne fortè Cain (vt erat impius ac proteruus) diceret statim, in sua potestate non esse, bene vel malè agere, sed illud quidem supra vires suas, hoc propter naturæ prauitatem, & diaboli violentiam, præter suas vires esse, subiunxit Deus: *Sed subter te erit appetitus tuus, & tu dominaberis illius.* Cœlum emere, aut infernum demereri, in tua potestate erit. Venire ad nuptias, vel non venire, in voluntate eorum, qui inuitati vocantur, situm est. Ad Deum enim quod attinet, *ille vult omnes homines saluos fieri.* Ille omnes inuitat; ille omnium voluntates excitat, & excitatos adiuuat. Sed ideo non veniunt impij, quia nolunt venire. Nihil aliud habet homo in se verè proprium, quàm amorem spontaneum, qui est totus thesaurus hominis, honorabilis, pretiosus, liberalis, perpetuus, & charissimus Creatori.

1. Tim. 2.

Remund. Seb.
De nas. hom.
dial. 2. cap. 19.

Nolle venire
maximum
peccatum.

Prou. 1.
Similia.

Dicit apud Prophetam Deus animæ peccatrici, & venire ad nuptias nolenti: *Immunditia tua execrabilis; quia mundare te volui, & non es mundata à sordibus tuis.* Hæc est maximè Deo inuisa impietas, quando causa inobedientiæ & peccati sola improba, peruersa, & pertinax, mala voluntas est. *Vocauit, & renuistis. Ideo & ego in interitu vestro ridebo.* Qui Regi per literas & nuncium expressos, subditum ad se vocanti, respondet se venire nolle, aut de facto non venit, quia non vult venire, ille omnium iudicio grauissimè in Regem peccat. Nunciij expressi Dei, qui cum literis eius nos vocant, sunt verbi Dei prædicatores. Qui pullus, gallina vocante, statim non venit, citò à miluo rapitur. Canis à domino vocatus, statim venit. Creatura ad Creatorem, filius ad patrem, infirmus ad medicum, egenus ad locupletatorem suum, miser ad beatificum bonum suum non venit, quia non vult venire. Ait Propheta: *Apprehenderunt mendacium, & noluerunt reuertì.* Grauius conqueritur Iob, & inter suæ calamitatis miseras pro magna numerat, dicens: *Seruum meum, vocauit, & non respondit mihi: ore proprio deprecabar illum.* At Christus suis nuncijs, dicit: *Qui vos audit, me audit.* Quare iterum comminatur per Prophetam Deus: *Omnes in caede corruetis, pro eo, quòd vocauit, & non respondistis mihi.* De hac materia vide plura in alijs supra Dominicis.

Jerem. 8.

Iob 29.

Luca 10.

Esaiæ 65.

Domin. 9. post
Pent. text. 4. &
locis ib anno-
tatis.

3. Iterum uisit alios seruos, dicens: *Omnia parata sunt.*

Dei prouiden-
tia circa salu-
tem nostram.

Locus moralis de Dei benignitate ac prouidentia circa salutem hominum, ad nostrum in eum amorem inflammandum. Non contentus semel misisse, qui vocarent inuitatos

tatos ad nuptias, iterum alios seruos mittit cum nouo & ampliori mandato, vt dicant: *Ecce, prandium meum paraui, tauri & altilia occisa sunt: & omnia sunt parata.* Amoris signum est, hospitem inuitatum venire recusantem, iterum ac secundò vocare; etsi amicum, nedum inimicum: etsi æqualem, nedum inferiorem: etsi virum bonum, nedum improbum. At omnes hîc inuitati improbi erant. *Omnes Rom. 3. peccauerunt, & egent gloria Dei. Dominus de cælo prospexit, vt videat si est intelligens, aut requirens Deum. Quæsiuit idoneos mensæ suæ conuiuas, honestos hôspites. Omnes declinauerunt. Non est qui faciat bonum, non est vsque ad unum.* Inuitat tamen omnès ad pœnitentiam, vocat ad salutem, pacem & gloriã offert omnibus Deus. Præceperat olim filiis Israël, vt si ad expugnandam aliquam ciuitatem venissent, primùm ei pacem offerrent: quam si ciues recepissent, cunctus populus, qui in ea esset, saluus & incolumis relinqueretur. Si verò eam non reciperent, oppugnari iubebat, & interfici omnes masculinum in ore gladij. Hanc legem ipse cum hominibus tenet. Omnes ad pacem, ad veniam, ad salutem, ad gloriam inuitat, vocat, iterum ac secundò compellat. *Tamerlanus ille, qui totam Ægyptum, Persidem, & Asiam minorem domuit, qui se non hominem, sed Dei flagellum esse aiebat, ciuitatem aliquam aut locum oppugnaturus, primo die castra candida tendebat, secundo nigra, tertio rubra: vt qui primo die se dederent, salui cum bonis omnibus essent: qui secundum diem expectarent, luctuosam & pœnis mixtam deditioem acciperent: qui tertio non se darent, internecioni ad unum omnes darentur. Sic iste Assur, & virga furoris Domini, in medijs crudelitibus, pacis tamen & clementiæ prorsus immemor non fuit. Atqui Deus fons bonitatis, & Pater misericordiarum, primo secundo, tertio die pacem offert, vocat, inuitat. Quam eius misericordiam ac bonitatem his verbis describit sanctus Chrysostomus: *Auersati sumus vocantem, & undequaque ilectantem: ac ne sic quidem de nobis pœnas ille sumpsit: sed accurrit ipse, ac restitantes fugientesque inhibuit: ipsi tamen ab illius manibus excussi, ad diabolum transfugimus. At ne sic quidē destitit ille, sed sexcentos rursus qui nos hortantur misit, Prophetas, Angelos, Patriarchas. At nos legationem non solum non admisimus, sed & legatos nobiscū agentes, iniuria affecimus. Ille autem nec per hoc quidē nos respuit, sed quod facere solent ij, qui vel vehementissimè cum amant, negliguntur tamen, circuiens ad oēs**

Rom. 3.

Psal. 52.

Deuter. 20.
Exempla.

Paulus Iouius
lib. 2. virorum
illustrium.

Homil. 5. in
epist. ad Rom.

Simile.

Mich. 6.

adiit, tum in cœlo, tum in terra sese manifestans, congressusque nunc cum Ieremia, nunc cum Michaa, paratus etiam cum aduersarijs suis ad rationis reddenda calculos descendere: tum autem ad omnia surdos ad colloquium secum trahens, ait: Popule mi, quid feci tibi? aut quid molestus fui? responde mihi. Hæc ille. Hæc Dei prouidentia & misericordia, sicut veteri populo peccanti, & post idola abeunti, suscitauit Esaias, Ieremias, Ezechieles, aliosque assiduè Prophetas, nec legibus Mosaicis, nec literis Dauidicis, nec sapientia Salomonis eos abundè docuisse, fat habens; sic & multo vberius nouo suo populo per hæreses, per flagitia, per peccati & erroris deuia frequenter aberranti, non solum sancta Euangelia, & literas Apostolicas, quibus ad fidem errantes, ad pietatem peccantes reduci possent, suppeditauit ac reliquit; verum etiam per omnes ætates pastores, doctores, Athanasios, Augustinos, Ambrosios, & alia Ecclesie lumina dedit, qui semper inuitatos utcumque nolentes ac reluctantes, ad nuptias cœlestes studiosè vocarent: quod & nostra hac ætate inter tot hæresum portenta, & flagitiorum monstra misericordissimè fecit: pios ac doctos seruos suos subinde mittens, qui & fidem orthodoxam tuerentur, & ad pietatem ac bonos mores inflammarent. De hac Dei benignitate ac prouidentia vide plura in alijs Dominicis, vbi potissimum quomodo ouem perditam pius pastor quærat, explicatum est. Dominica 3. post Pentecosten, text. 4. Reliqua loca vide Dominica 5. post Epiphaniam, tex. 1. Dominica Septuagesimæ, tex. 1. & Dominica 1. post Pentecosten, tex. 2. vbi eisdem penè verbis ad cœnam magnam inuitantur omnes.

4. Illi autem neglexerunt, & abierunt.

Ingratitudo & negligètia circa salutem.

*Genes. 17.**3. Reg. 19.**Iona 3.*

Locus moralis de ingratitude & negligentia humana circa causam salutis æternæ. Est enim hæc recusatio tum ex parte Dei, & amplissimorum, quæ in his nuptiis exhibentur, beneficiorum (vt in primo loco rudi minerua delineatum est) ingens & inexcusabilis ingratitude; tum ex parte nostra, fœda & miseranda negligentia. Abraham cum primùm de circumcisione mandatum accepit, per cuius signaculum pactum peculiij cum Deo inire debuit, confestim eodem die seipsum, filium, & omnes vernaculos suos circumcidit: Elisæus audita voce Eliæ vocantis, statim secutus est eum. Cum Ionas dixisset. Niniuitis: Adhuc quadraginta dies, & Niniue subuertetur: non expectarunt ad vltimum

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

uetur precibus, minis non cedit, flagellis duratur, ingratum est ad beneficia, infidum ad consilia, sauum ad iudicia, inuerecundum ad turpia, impavidum ad pericula, inhumanum ad humana, temerarium ad diuina, præteritorum obliuiscens, præsentium negligens, futura non prouidens! Hæc ille. Sanè serui Dei, qui vocant inuitatos ad nuptias; hæc omnia & singula humano cordi proponunt, monent, minantur, hortantur: Dei beneficia, Dei flagella, Dei sapientiam, peccati pericula, turpitudinem, iudicium; præterita, præsentia, futura ob oculos ponunt. Sed nihil horum mouet. *Nesciunt aliquid de lumine aestimare* (ait Augustinus) *quorum est in tenebris habitatio. Tenebras vident, tenebras diligunt, tenebras approbant; de tenebris euntes in tenebras, nesciunt ubi corruant. Cadunt apertis oculis, & descendunt in infernum viuentes.* Sicut enim paruulus puer in tenebroso carcere cum captiua matre natus & nutritus, in suis tenebris ludit, nec lucem desiderat; sic isti. De hac negligentia, ingratitude, & obstinatione contra verbi Dei prædicationem, & circa salutis curam, vide in aliis Dominicis quæ dicta sunt.

Soliloq. cap. 33.

Domin. 5. post
Epiph. text. 2. &
Dom. 2. post Pen-
tecost. tex. 3.

5. *Alius in villam suam, alius verò ad negotiationem suã.*

Temporalium
rerum amor.

LOCVS moralis de rerum temporalium amore inordinato. Idcirco enim isti ad nuptias inuitati, & secundò vocati, venite neglexerunt, quia alius in villam suam dominandi cupiditate abductus; alius ad negotiationem suam, ad rem familiarem augendam intentus, abiit. Hunc auaritia, illum ambitio; hunc concupiscentia oculorum, illum superbia vitæ; vtrumque rerum temporalium cura, & huius vitæ vanitas ac sollicitudo abstraxit, atque abduxit, vt ad nuptias Agni venire penitus negligenterent. De hac materia iam in variis Euangelis diximus, præsertim Dominica 2. post Pentecosten, vbi non quidem eadem parabola, præsentitamen valde similis legitur; atque in Dominica Sexagesimæ, de verbi semine, propter curas & sollicitudines huius vitæ, propter diuitias & voluptates suffocato; ac demum Dominica 14. post Pentecosten, vbi illud, quod *nemo potest Deo seruire & Mammona*, aliæque loca affinia tractata sunt. Aliqua tamen hoc loco non minùs proprio, prout Deus dabit, addentur. Non vsus ad necessitatem subleuandam, sed amor rerum temporalium ad cupiditates explendas, impedit homines, ne redemptionis suæ beneficium amplectantur. Qui enim magno feruore, desiderio, studio res seculi tractat,

Text. 4. & 5.

Text. 6.

Text. 3. 4. & 6.

Vide quoq; Do-
min. 1. Quadrag.
tex. 8.

Domini. 2. Qua-
drag. text. 3.

Domin. 3. post
Pasch. tex. 2.

Domin. 4. post
Pentec. tex. 3.

ctat,

Stat, is seculi cóniua est, non Dei; is non ad cœnam magnam à Deo suis paratam, sed ad aqualiculum carnalium voluptatum, vt filiquis porcorum satiatur, accumbit. De Rege Assyriorum superbo dicit propheta: *Aqua nutrierunt illum, & abyssus exaltauit illum.* Per aquas & abyssum intelligit diuitias & potentiam. Hæc duo illum extulerunt, & ex sublimitate in imam profunditatem præcipitarunt. Solent enim hæc duo intellectum tenebris circumfundere, & errorum ac vitiorum caligine operire. Ideo Propheta aquas propter confusionem, & abyssum propter tenebras (iuxta illud, *Abyssus erat super faciem terræ*, id est, tenebræ) illa duo vocat. Sicut in receptaculis aquarum, & hiatibus ingentibus, quæ sunt in corpore terræ, generantur animalia infœmia, & tardi motus, & cæca vt plurimum, sicut sunt talpæ; sic qui negotiis secularibus implicantur, in villa sua, & negotiatione sua toti occupantur, efficiuntur animales per cõcupiscentiam; & *animalis homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei*; informes per malitiam, quia, quod Apostolus prohibet, *conformantur huic seculo*; tardi motus per negligentiam: *Dicit autem piger, Leo est in via, in medio platearum occidendus sum*; ac denique cæci per ignorantiam, sicut de auaris Pharisæis Christus dixit, quum ad prædicationem eius offenderentur: *Sinite illos. Cæci sunt, & duces cæcorum.* Dicit Apostolus: *Nemo militans Deo* (at omnes Deo militare debemus, quotquot ad nuptias Filij Dei vocamur) *implicat se negotijs secularibus*, & causam subiungit: *Vt ei placeat cui se probauit*: quasi dicens, Deo placere non potest qui se implicat negotiis secularibus. Qui enim implicat se, inuoluitur, & inuoluẽdo detinetur, & detinendo superatur ab earum rerum cupiditate quibus se implicat. Vnde alia Scriptura: *Qui implicatus est, abundabit malitia.* Sic & Petrus docens fugere coinquinationes mundi, addit: *His rursus implicati superantur.* Quemadmodum enim Dauid ad pugnam contra Philisthæum periecturus, indutus armis Saulis, incedere non poterat; sic sub Deo contra diabolum militaturus, indutus arma mundi, negotiis se & curis huius seculi inuoluens, vix vnum pedem promouere poterit. *Arma enim militiæ nostræ non carnalia sunt, sed spirituala*, ait Apostolus: non huius mundi prudentia, subsidia, abundantia, sed diuini Spiritus sapientia, auxilia, & effusi in nos abunde gratia. Porrò quem huius mundi cupiditas tenet, in aquis nutritur, vt modò ex Propheta diximus: quia quemadmodum

Ezech. 31.

Genes. 1.

Simile.

1. Cor. 3.

Roman. 12.

Proverb. 20.

Math. 23.

2. Timot. 2.

Eccles. 34.

2. Peer. 2.

Allegoria.

2. Corint. 10.

Similia.

Bernard. in 1.
Dom. Aduent.
Sermo. 1.

is qui in aquis submergitur, quicquid manu tenet, ita fortiter tenet, ut nullo modo dimittat, sed secum submergi cogat; sic amicus huius mundi ita hoc amore immergitur, ut quicquid in mundo tenet, fortissimè teneat, nec se ab eo diuelli patiatur, unde fit, ut vocatus ad cœlestia venire negligat. Sicut autem qui in aqua submergitur, quàm diu caput adhuc extra aquas liberum est, periculo caret; sic qui in diuitiis natant, si cor adhuc illis non apponitur, si affectus & ratio superior extra & supra illas fertur, non submergetur in illis: at si caput ipsum, affectus, ratio, diuitiarum cupiditati cedat, necessariò in profundum fertur. Hinc illa apud

Thren. 3.

Prophetam querela: *Inundauerunt aqua super caput meum, & dixi perij.* Certè mundus hic qui in auaritia & ambitione,

1. Ioan. 1.

& in duabus istis concupiscentiis maxima ex parte consistit, ut Ioannes docet, mare vitreum illud esse videtur, quod in

Apocal. 4.

Mundus est
mare vitreum.

Apocalypsi D. Ioannes vidit dicens: *Vidi in conspectu sedis tanquam mare vitreum simile crystallo.* Est enim mundus ma-

re tumidum per superbiam, liuidum per inuidiam, feruidum per iracundiam, profundum per auaritiam, inquietum per acediam, spumofum per luxuriam, absorbens per ventris curiam; ubi etiam maior piscis minorem deuorat. Sed dicitur vitreum propter fragilitatem. *Transit mundus, & concupiscentia eius.* simile quoque crystallo propter frigiditatem, &

2. Ioan. 1.

obstinatam malitiam: est enim crystallum aqua gelata. Si mare vitreum mundus est, res turbulenta & fragilis; quanta dementia est illi potius adhærere, quàm ad cœlestes nuptias inuitatum venire? Hirundines in domo minante ruinam non ædificant, & fugiunt ab ædificiis malè materia- tis, ut scribit Solinus. Quanto illi nobis prudentiores, qui omnino volumus omnem fœlicitatem nostram in caducis mundi bonis collocare! Mundi vanitatem, cui tamen sic pleriq; omnes totos se addixerunt, repudiatis bonis cœlestib⁹, egregiè D. Cyprianus his verbis describit: *Arridet mū-*

In episto. ad Do-
natum.

dus ut seuiat, blãditur ut fallat, illicit ut occidat, extollit ut deprimat. Fœnore quoãam nocendi, quã fuerit amplior summa dignitatis & honorum, tam maior exigitur & usura pœnarũ. Vna igitur placida, & fida tranquillitas, una solida, & firma, & perpetua securitas, si quis ab ijs inquietãtis seculi turbinibus extractus, salutaris portus statione fundatus, ad calũ oculos tollit à terris, & ad Domini munus admissus, ac Deo suo mente iam proximus, quicquid apud ceteros in rebus humanis sublime ac magnũ videtur, infra suam conscientiam iacere gloriatur. Hæc ille.

Sed

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Matth. 16.

Psal. 74.

Ezech. 2.

Simile.

Eceli. 21.

Lib. 2. de cōsolat.
philos.
Osca. 12.

Psal. 4.

quæso, aut quale est, hæc villa, & hæc negotiatio nostra, quid totus mundus est, ut propter horum amorem vocati ad cælestes nuptias ire negligamus? Christus Redemptor pro absurdissimo habuit tam cæcum hominum iudicium, qui beatitudinem animæ, mundi bonis postponerent. *Quid (inquit) proderit homini, si vniuersum mundū lucratus fuerit, anima autem sua detrimentum patiatur? Aut quam commutationem dabit homo pro anima sua?* Quod nos apud Dauidem legimus, *Dixi iniquis, nolite iniquè agere*, legit iuxta Hebræos Pagninus *Dixi insanis ne insaniatis*. Quos incredulos vocat, iuxta nostrā versionem, Ezechiel, dicens, *Increduli & subuersores tecum sunt*; Septuaginta in Græco verterunt, *insanientes*. Sicut enim insani sibi ipsis manus iniiciunt, sic *omnis iniquitas* (ait Scriptura) *romphaabis acuta*. Insana res est, mundum cælo, fluxa sempiternis, falsa veris antepondere. Totum hunc mundum, *pro quo & in quo dimicatur, punctum esse*, scripsit Seneca. Sed melius Boëtius *punctum puncti* illud esse dicit. De insanis mundi amatoribus dicendum, quod de Canaan in persona impiorum scripsit Propheta: *Canaan: in manu eius statera dolosa*. Hæc est statera dolosa, in qua terrena cælestibus præponderamus. Difficile est dicere, magis ne hæc sit impietas insana, quàm insania impia. *Filij hominum. usquequo graui corde?* quod iuxta Hebræos sic legitur. *Usquequo gloria mea in ignominiam, supple, à vobis habetur?* Nempe in hoc quod sequitur: *Vt quid diligitis vanitatem, & quaritis mendacium?* Relinquitis nuptias cælestes, & amplectimini vana & falsa bona. Hoc enim diuinæ gloriæ ignominiosum est.

6. *Reliqui verò tenuerunt seruos eius, & contumeliis affectos occiderunt.*

Persecutores
fidei.

Locus moralis de impietate & crudelitate persecutorū fidei, pietatis, Ecclesiæ. Isti enim omnium deterrimi, non contenti nō velle ad nuptias cælestes venire, negligere & recusare, etiam ipsos Dei seruos ac ministros, tantèq; felicitatis nuncios, tenuerunt, libertate priuantes; contumeliis affecterunt, honorem violantes; ac demum occiderunt, vita spoliantes. Ad hanc impietatem nihil accedere potuisse videtur. Tales erant in primis trecentis post Christum annis plerique totius mundi Imperatores Romani ethnici, etsi decem tantum persecutiones illorum temporum notari soleant, quia illæ

læ præcipuæ eiât, omniumque acerbissimæ. Tales postea fuerunt omnium ætatum hæretici principes, Arriani maximè, Constantius, Valens, alijque Gotthorum in Italia, & Vandalorum in Africa reges. Post illos autem in Oriente Iconomachi Imperatores multi: Leo Isauricus, Constantinus Copronymus, Philippicus, Leo Armenius, alijque nonnulli. Talis hodie (etsi in Germania, Dania, Heluetia principes ac domini hæretici multi sint) sola tamen quæ religionem orthodoxam cruentis legibus, & omni crudelitatis genere persequitur, in Anglia est Elisabetha impotēs & infamis fœmina. Illa enim & victos tenuit omnes ad vnum Catholicos Angliæ Episcopos, multosque præterea Ecclesiarum illic pastores & doctores, quàm primū ad regni gubernacula sedere cœpit; & à decem iam circiter annis, omnis ordinis Catholicos, sacerdotes, nobiles, ciues, nō tenuit tantum diris carceribus mancipatos, sed & omni præterea contumelia affectos (sacerdotes maximè, qui ad nuptias cælestes, ad Ecclesiæ & sponsæ Filij Dei vnionem, errantes oues reuocabant) immanibus prius tormentis confectos, acerbissimo mortis genere interfecit. De qua afflictissimi illius regni persecutione duplici, vna per hæreticos magistros seductores, altera per potestates huius seculi percussores (quæ huic loco propria est) ea dici aptissimè possunt, quæ diuus Gregorius, eius gentis Apostolus, scribit super illa verba Iob: *Per gyrum dentium eius (diaboli scilicet) formido. Rectè (inquit) dicitur, per gyrum dentium eius formido, id est, iniquos prædicatores Antichristi (illi enim dentes diaboli sunt) peruersæ huius seculi protegunt potestates. Nã quos illi appetunt loquendo seducere, multi potentium studēt sæuiedo terrere. Per gyrum ergo dentium eius formido est. Ac si aperte diceretur. Idcirco isti peruersi prædicatores aliquos suadentes conterunt quia circa ipsos sunt alij, qui infirmorum mentes terrentes affligunt. Quale itaque illud tempus persecutionis apparebit, quando ad peruertendam fidelium pietatem alij verbis sæuiunt, alij gladijs?* Quod iam in Anglia per annos triginta factum est, & postremis his annis ideo sæuius atque acrius factum est, quia puduit ac piguit, vehementerque hæreticos illic dominantes afflixit, quod post viginti annorum pacificum schisma, nec prædicationibus seductorum, nec minis ac pollicitationibus Principum, nec multis vllis pecuniariis effici potuit, vt eorū impia cōuenticula à Catholicis adirentur, aut ab ipso vulgo, nisi per vim adactō, frequentarentur.

Elisabetha
Angla,

Moral. lib. 33.
cap. 29.

Persecutio Anglica à D. Gregorio descripta.

Quare

Apocal. 9.

Treueris. Anno 1588.

Decem rationes Campiani.

Amos 5.

Quare quod in diuo Gregorio sequitur, in illa persecutione verissimè completum nouimus. *Quis enim (ait) etiam infirmus, Leuiathan istius dentes (id est, nouos prædicantes) non despiceret, si non eos per circuitum potestatum seculariũ terror munitet?* Vtique iam dudum vacua conuenticula, vacua subsellia in Anglia habuissent. Sed duplici (ait Gregorius) contra eos calliditate agitur: quia quod eis ab aliis verbis blandientibus dicitur, hoc ab aliis gladiis ferientibus imperatur. Quæ utrorumq; actio id est potentium atque loquentium, in Ioannis Apocalypsi breui est sententia comprehensa, qua dicitur: *Potestas equorum in ore & in caudis eorum erat. In ore namq; doctorum scientia, in cauda verò secularium potentia figuratur.* Istis ergo equis, id est, nequissimis prædicatoribus, ubi carnali impulsu currentibus, in ore & in cauda potestas est: quia ipsi quidem peruersa suadendo prædicant, sed temporalibus potestatibus fulti, per ea quæ retrò sunt, exultant. Et quia ipsi apparere despiciabiles possunt, ab iniquis auditoribus suis per eos sibi reuerentiam exigunt, quorum patrocinio fulciuntur. Hæc ille, non iam vt Apostolus tantum, sed vt Propheta clarus gentis hodie nostræ. Huius persecutionis Anglicanæ, qua seruos Dei ad ipsos ab Ecclesia missos, contumelios affectos occiderunt, crudelissima exempla videre licet in libello de persecutione Anglicana; in altero ad persecutores Anglos libro; ac potissimum in illo magno volumine, Treueris anno superiore edito, cui titulus est, *Concertatio Ecclesie Catholice in Anglia aduersus Calvinopapistas & Puritanos sub Elisabetha regina quorundam hominum doctrina & sanctitate illustriũ renouata.* Certè presbyteros plus quàm quinquaginta infra hos paucos annos, exquisitis prius tormētis probatos, neci dederunt: inter ceteros virũ eruditione, pietate, eloquentia, morũ candore præstantissimum, Edmundũ Campianum; Societatis Iesu presbyterum; qui quum decem propositis rationibus (libello insigni) ad nuptias cælestes homines Anglos, & maximè Academicos vocasset, paulo post captus, post contumelias per totam urbem Londinensem acceptas, post equuleos in carcere tertio toleratos, barbaro supplicio per plateas tractus, fune strangulatus, exenteratus & evisceratus, cum aliis cõpresbyteris, & gloriosi martyrij sociis occiditur. Hæc hodierni Euangelij praxis hodierna nõ infructuose ad hæreticorum iustã detestationem, & ad Catholicorũ excitandam pietatem atque constantiam, tractari hoc loco & amplificari poterit. De his verum est quod Amos scribit; *Odio habuerunt corri*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Deinde addit Christus, quòd *mittet Deus exercitus suos*. Miser homo, quem vnus angit pulex, quem vna rapit febri- cula, quem vna nox in somnis frangit; quid faciet quū Deus exercituum non vnum Angelum exterminatorem, sed exer- citus & legiones Angelorum contra eum mittet? Quando *mittet in eos iram indignationis suae, indignationem, & iram, im- missiones per Angelos malos*. Nec exercitus tantum angelorum seu dæmonum malorum, sed exercitus omnium creatura- rum, quia *orbis terrarum pugnabit pro eo contra insensatos*. Adde his, exercitus hostiles foris, exercitus accusantium co- gitationum, & conscientiae stimulos acerrimos intus, ex- ercitus denique omnium operum ac verborum suorum. Nam vt *diligentibus Deum omnia coöperantur in bonum*, etiam ipsa peccata per poenitentiam deleta; sic odientibus Deum, & seruos eius persequentibus, omnia coöperantur in ma- lum: mala quæ fecerunt, & quæ non fecerunt, sed facere voluerunt, vel per alios fieri curauerunt: bona quæ fecerunt, in illis non perseuerando, vel quæ non fecerunt omittendo, vel denique quæ acceperunt, Dei gratia abutendo.

Psal. 77.

Sapient. 5.

Roman. 9.
Impiorū om-
nia in malum
vertuntur.

Psal. 2.

Eccli. 5.

Tertiò dicit Christus, quòd *perdet Deus homicidas illos*. Ergo nullus illis misericordiae locus relinquitur. Hos perse- cutores veritatis Euangelicæ monet Propheta regius: *Et nūc Reges intelligite, &c. Apprehendite disciplinam*, vel, vt Hebræi legunt, *Osculamini Filium*, credite in Mediatorem, venite ad nuptias, *ne quando irascatur Dominus, & pereatis de via iusta, cum exarserit in breui ira eius*; quia, vt supra dictum est, *subitò veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet vos*. Et paulo antè ibidem, *Misericordia & ira ab illo citò proximant, & in peccatores respicit ira illius*. Postremò addit Christus: *Et ci- uitatem eorum succendet*. Non in personas tantum præcipuè delinquentes, sed in omnes tanti facinoris conscios, tanti sceleris fautores, tantæ impietatis applausores, in loca ipsa, & communitatem vniuersam sæuiet ira Dei, ignis, vastatio, exterminium.

Sophon. 3.

Ad hos persecutores quadrat illud Sophoniæ Prophetæ: *Va prouocatrix, & redempta ciuitas, columba: nō audiuit vocem* (vocantium ad nuptias cœlestes, ad sanam & orthodoxam fidem) *& non suscepit disciplinam* (Catholicæ enim religionis disciplina, exacta mandatorum Dei obseruatio, tota est odiosa) *ad Deum suum non appropinquauit. Principes eius in medio eius quasi leones rugientes, iudices eius lupi vespèri, pro- pheta eius vesani, viri infideles, sacerdotes eius polluerūt sanctū, iniustè*

iniuste egerunt contra Legem. Vbi viget persecutio, principes sunt crudeles, iudices auari, falsi prophetæ, & loquentes mendacia, qui sacerdotum locum tenent, pollutè viuunt & flagitiosè. Sequitur: Dominus iustus scilicet est. Non faciet iniquitatem: iusta exercebit iudicia. Manè, manè iudicium suum dabit in lucem, & non abscondetur. Citissimè vindictâ faciet, & quidem illustrem, quam omnes mirabuntur. Nesciuit iniquus confusionem. Putauit hæctenus impius persecutor, quod nullam passurus sit cõfusionem. Sed sequitur: Disperdidit gentes, & dissipati sunt anguli earum: desertas fecit vias eorum, dum non est qui transeat: desolata sunt ciuitates eorum; non remanente viro, neque ullo habitatore. Hoc est perdere homicidas, & succendere ciuitatem eorum.

Sic Iudæorum Hierosolyma ab Assyrijs vastata est. Sic Vandalarum Arrianorum Carthago à Belisario Iustiniani duce direpta est. Sic schismaticorum & contra sancti Spiritus maiestatem hæreticorum Orientalium Constantinopolis à Mahumetanis occupata est. Et vt personas ipsas atque homicidas veræ fidei persecutores perstringamus, sic Constantius Arrianus, mœrore confectus, cum contra Iulianum proficisceretur, obscure interijt. Sic Valens Arrianus, persecutor grauis, in bello contra Gothos, in casula succensus, obiit. Sic Anastasius, Chalcedonensis Concilij hostis, fulmine de cœlo percussus occubuit. Sic Constantinus Copronymus, Iconomachus, & acerbissimus persecutor, calidis febribus vehementissimè agitated, se viuentem in ignem coniectum esse vociferatur, & moritur. Sic Leo Armenius Iconomachus quoque in ipsa Ecclesia à conspiratis ipso natalis Dominici die interficitur. Sic Philippicus Imperator, tũ Iconomachus, tum Monothelita, & ipse quoque Catholicos persequens, à Senatoribus suis in conuiuio occiditur. Sic Valentinianus iunior diuum Ambrosium vexans, & Catholicos persequi studens, à Maximo tyranno trucidatur. Sic Hunericus Arrianus, sæuissimus in Africa persecutor, à vermicibus corrosus interijt. Sic denique primi illi Christianæ religionis persecutores, Nero Domitianus, Seuerus, Adrianus, Decius, Valerianus, Maximinianus, Maximinus violenta morte omnes, vel acerbissima, vel ignominiosa valde perierunt, Nero, tum sua, tum alterius manu adiutus, ferro peremptus est. Domitianus suorum conspiratione confessus occubuit. Adrianus miserabili fato consumptus est, vt in seipsum sæuire voluerit, si per domesticos licuisset. Seuerus,

Exempla iustitiæ Dei in persecutores fidei.

Ammian. Marcell. lib. 21. hist.

Zonaras Annal. lib. 3.

Ioan. Bapt. Egnatius. lib. 1.

& Iulius Maximinus filius eius, ab exercitu interfecti sunt. Decius cum toto suo exercitu à Gothis cæditur, corpusque paludis voragine absumptum, nusquam inuentum. Valerianus à Persis captus, miserabili captiuitate conficitur, Persarum regi subsellij vice seruiens, quum equum conscendere, & micæ panum sub mensa eius comedere coactus. Maximianus, Massiliæ captus, iussu Constantij necatur. Maximinus Christiani sanguinis appetentissimus, putrescentibus genitalibus, vitæ tædio, vim sibi gladio intulit. Sed & præter istos, Maximianus alter, à Maximino adoptatus, ac Cæsar reuunciatus, Christiano sanguine vsque ad insaniam effuso, vlcere inguinibus innato, vermibus vndique erumpentibus, obiit. Licinius quoque tyrannus, Constantini clementia abusus, Christianis infestissimus, Thessalonicae captus, interficitur. In hos omnes iusta ira Dei desæuiit. Iulianus demum apostata, Christianis molestissimus, in Persia, exercitum ducens, incerto ictu percussus, blasphemans moritur. Qui horum hodie facta imitantur, horum exitus perhorrescant. Nam & dum hæc scribimus, Henricus 3, Francorum rex, grauis Ecclesiæ Dei persecutor, primùm tetra hypocrisi, & hæreticos tolerando, postea aperta perfidia & Catholicos Principes, duos fratres Guisianos, Cardinalem & Ducem, barbarè trucidando, iusto demum Dei iudicio trucidatur & ipse. De his omnibus dici potest, quod Gregorius Nazianzenus iuxta Scripturas scripsit: *Quomodo facti sumus in desolationem, repente destituti sunt, perierunt propter scelera eorum, tanquam puluis qui disperditur à procella, tanquam arena vento disiecta, tanquam ros matutinus, tanquam sibilus sagene emissa, tanquam ictus tonitru, tanquam coruscatio perstringens.* Hæc ille. Nec est quòd de leui aut momentanea aliqua pace, felicitate, gloria, persecutores seruorum Dei (vt in Angliâ superbissimè faciunt) gloriantur. Maximianus Imperator, & Christianæ religionis hostis acerrimus, quum ab aspersione sanguinis immolatitij, milites suos Christianos magno cursu se longè proripere cerneret; vt eos ad sceleris societatem reuocaret, his inter cætera verbis vsus est: *Quò abitis o homines deos nostros negantes? Non videtis victorias & trophæa? Non videtis bona plurima, quæ bonis adiunguntur? & quemadmodum quæ sunt, rectè quidem se habent, & sunt in tuto, alia verò accedunt quotidie; & quorum non eramus prius domini, in ea nunc dominatum obtinemus? Non gloriam quæ augetur? Non imperium quod dilatatur? Non ciuitates, quæ partim quidem*

Orat. 2. in Iulianum.

Aptad Surium,
in vita SS. Inde
& Domna, to. 6.
pag. 1001.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ezech. 5.

natur: *Tertia pars tui peste morietur, & fame consumetur in media tui; & tertia pars tui in gladio cadet: tertiam verò partem tui in omnem ventum dispergam, & gladium euaginabo post eos. Et complebo furorem meum, & requiescere faciam indignationem meam in eis.* Exclamare hinc meritò quis posset:

Psal. 88.

Vbi sunt misericordia tua antiqua, Domine? Quomodo miserator & misericors Dominus, longanimis, & multum misericors, sic loqueris? Sed quemadmodum columna modò tibi

Simile.

est dextera, modò sinistra, quia tu situm mutasti, quum illa sit immobilis, & semper vna: sic Deus modò nobis est benignus, modò iratus, quia nos à virtute ad vitium deflectimus, quum in se totus sit inuariabilis. Pijs & timentibus eum à dextris stat, benignus & bonus est. Vitiosis, improbis,

Psal. 15.

Eccles. 10.

seruos suos qui vocant ad cœlestes nuptias tenentibus, contumelia afficientibus, occidentibus, à sinistris stat, iratus est, furore & indignatione plenus. Vox iusti est: *A dextris est mihi, ne commouear.* Et Sapiens dicit: *Cor sapientis in dextera eius, id est, in Deo stante à dextris. Cor stulti in sinistra illius,* quò caro propendet, & natura corrupta inclinat. Et iterum:

Prou. 4.

Vias quæ à dextris sunt, nouit Dominus, id est, probat. Peruersæ verò sunt, quæ à sinistris sunt. Stante ergo impiorum acerba persecutione, & seruos Dei ad se missos diuexandi perpetua voluntate, stat Dei sententia immobilis, quòd perdet homicidas illas, & ciuitatem eorum succendat. De hac Dei iustitia in peccatores obstinatos, vide supra plura in Dominica 9. post Pentecosten, text. 3. & 4. ad illa verba: *Venient dies in te, & circumdabunt te inimici tui vallo, & cætera quæ sequuntur.*

Luca 19.

8. Amice, quomodo huc intraisti, non habens vestem nuptialem?

Contra pseu-
dochristianos.

Locus moralis, contra pseudo-christianos, seu nomine tenus tales, & contra nostri temporis Politicos. Hoc est enim iam quartum genus impiorum, quod Christus in hoc amplissimo Euangelio taxat, & quidem (vt ex sequenti loco apparebit) grauissimè. Primi nolebant venire ad nuptias, ad fidem & professionem nominis Christi. Secundi neglexerunt venire propter suas rerum temporalium cupiditates. Tertij adeò non veniunt, vt à quibus vocati fuerant, pessimè multauerint, tenentes eos, & contumelijs affectos occidentes. De quibus omnibus iam aliquid dictum est. Quartum genus

genus eorum est, qui vocati ad nuptias; veniunt quidem, & discumbunt cum alijs, nomina sua Christo dederunt, baptizantur, fidem profitentur, sacramentorum communioni se immiscunt; sed veste propriè nuptiali carent, illa sanè, de qua Christus dixit: *Vos amici mei estis; si feceritis: quæ ego præcipio* Ioan. 15. *vobis.* Amicus sponsi est, & tanquam amicus discumbit in nuptijs, qui seruat mandata Dei, qui Deum diligit. *Qui enim* Ioan. 16. *diligit me* (ait Christus) *sermones meos seruat.* Ideo dicit hoc loco Rex, qui nuptias fecit; *Amice,* tu qui te amicum profiteris, & tanquam amicus huc intraisti, quomodo, qua fronte id fecisti, non habens dilectionem mei, quod amicorum est proprium, non diligens voluntatem meam, non faciens præcepta mea, non quærens honorem meum? Hoc enim amici, hoc legitimi hospitis est; hoc serui mei, qui te vocarunt, docuerunt; *docentes te seruare omnia quacunque mandavi illis.* Matth. 28. Rursum, hæc vestis nuptialis est dilectio fraternæ, dicente iterum Christo: *In hoc cognoscent omnes quod discipuli mei* Ioan. 13. *estis, si dilectionem habueritis ad inuicem.* Vestis igitur nuptialis, Christiano propria, est & hæc fraternæ dilectio. Hæc enim duo separari non possunt, dilectio Dei; & dilectio proximi; (vt in alijs iam locis ostensum est) & maximè dilectio totius societatis & congregationis proximorum, quæ est Ecclesia Catholica. Vestis ergo nuptialis, quæ caruit hic conuiuia impudens & miser, est vera & pura charitas (vt in altero quoque Promptuario Catholico ad hæc verba explicatum est) est verus Christianismus, *ut diligamus non lingua & verbo* 1. Ioan. 3. *tantum, sed opere & veritate: est charitas de corde puro, & con-* 1. Tim. 1. *scientia bonâ, & fide non ficta: est profiteri Christum non in* 1. Cor. 5. *fermento malitiæ & nequitie, sed in azymis sinceritatis & veritatis: est denique; ex animo & tota affectione, atque sincerè Christianum esse; quod dici cupiunt, & haberi volunt.* Verus itaque Christianus, verus conuiuia nuptiarum Filij Dei; verus filius Ecclesiæ Catholicæ; amicum se Dei, & Christi, & Ecclesiæ profitetur.

Atqui amicitia omnis quatuor habet necessarias condi- Amicitia 4.
 tiones: Est inter amicos animorum consensus, & sic quasi
 definitur amicitia; vt sit *rerum diuinarum & humanarum*
consensio, cum beneuolentia coniuncta. Est igitur in hoc nexu
 idem velle, & idem nolle. Quare sicut Deus hanc amici-
 tiæ legem maximè seruat, dicens. *Ego diligentes me diligo: &* Prou. 8.
rursum; Voluntatem timentium se faciet: & iterum, Si manser- Psal. 144.
itis in me & verba mea in vobis manserint, quodcunque Ioan. 16.
volueritis

Psal. 111.

volueritis petetis, & fiet vobis : sic ab altera parte, vt nos eam legem seruetmus æquissimum est, iuxta illud : *Beatus vir qui timet Dominum, in mandatis eius volet nimis*. Christum ergo & Dei amorem profitentes, id omne velle debemus quod Deus vult, mandat, flagitat. Rursum inter amicos est quædam semper similitudo. Similitudo enim morum beneuolentiam conciliat : sed & amor ipse assimilat amantem amato. Sapienter Augustinus : *Si Deum diligis, Deus es; iuxta illud: Ego dixi, dii estis. Si terram diligis, terra es; iuxta illud. Terra es, & in terram ibis*. Christianus ergo si es, & Deum diligis; debes conformis fieri imagini filij eius, sequi vestigia eius, ambulare sicut ille ambulauit, imitator esse illius, qualem se Paulus fuisse profiteatur. Iam verò inter amicos est omnium bonorum communicatio. Amicorum enim omnia communia.

2.

Rom. 9.

1. Petr. 2.

1. Ioan. 2.

Philip. 3.

3.

Tit. 3.

Rom. 5.

Esaiæ 7.

Tit. 2.

Roman. 4.

Quoniam igitur Christus omnia sua nobis larga manu communicauit, effundens in nobis Spiritum sanctum suum abunde, & à quo accepimus (teste Paulo) abundantiam gratia, & donationis, & iustitia; qui denique se totum nobis dedit, quia nobis datus, nobis natus, semetipsum pro nobis dedit, & cum eo Pater nobis omnia donauit: necessariò sequitur, vt & nos vicissim ex sincera dilectione nos ei totos demus, dicentes, & opere complentes, cum sancto illo Rege Dauide, totòque populo eius, quum ad templi Dei structuram singuli liberalissimè & maxima cum animi alacritate conferrent: *Tua sunt omnia Domine; & qua de manu tua accepimus, dedimus tibi*. In Dei cultum, obsequium, seruitiù, voluntatem faciendam, honorem tuendum & propagandum, omnia nostra impendi debent, vt ei demus quæ sua sunt. Sic Christus dixit: *Vos amici mei estis, si feceritis quæ ego precipio vobis*. licuti, ad se quod attinebat, postea dixit: *Ego dixi vos amicos meos, quia quaecunque audiui à Patre meo, nota feci vobis*. Postremò, inter amicos est quædam æqualitas, quia inter prorsus inæquales amicitia (quæ coniunctionem beneuolam & familiarem sonat) esse non potest. Et quidem in re in natura maxima est inter Deum & hominem inæqualitas. sed fecit inscrutabilis Dei prouidentia & amor in nos ineffabilis, vt dato nobis filio suo, siue per nuptias filij sui, (vt suprà explicatum breuiter est) Deus iam homo factus, & frater noster, & amicus, & socius fieri voluit, nòsque Dei ipsius & filij, & heredes, & cum Christo coheredes effecti fiamus. Hæc æqualitas admirabili Dei consilio facta est: ne
stante

1. Paralip. 29.

Ioan. 15.

Ioan. 17.

4.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

& idcirco constituit annonam per singulos dies de cibis suis, & de vino unde bibebat ipse; ut videlicet non nisi sic vestiti & induti coram Rege tandem comparerent: eodem planè modo Deus Pater ex hac massa perditionis, & captiuitate totius mundi elegit quosdam à constitutione mundi, per Christum, quasi præpositum domus suæ, ut essent sancti, *populus acceptabilis, sectator bonorū operum, Ecclesia gloriosa, sine ruga, & sine macula*; qui stent postea in conspectu Dei & Agni, laudantes eum in secula seculorum; quibus propterea dat in singulos dies annonam, *de Spiritu suo quem dedit nobis, de pane suo quem dedit nobis, quæ est, Caro eius pro mundi vita; de vino suo quod miscuit nobis; qui est Sanguis noui Testamenti: ut sic noua innocentia stola vestiti, & magis ac magis in scientia & in omni sensu abundantes, pleni dilectione, repleti omni scientia; digni habeamur stare ante filium hominis, pro tribunali sedentem, & consedere & conregnare cum eo in cælestibus regnante*. Talis & tanta res, tam necessaria, tam gloriosa est hæc vestis nuptialis, quam omnes habere necesse est, qui intrant in domum nuptiarum Filij Dei, & accumbunt in Sacramentis Ecclesiæ Catholicæ, & fidei Christianæ professionem gerunt. *Vestis nuptialis* (ait D. Hieronymus) *præcepta sunt Domini, & opera quæ complentur ex Lege & Euangelio; nouique hominis efficiunt vestimentum. Si quis igitur in tempore iudicij inuentus fuerit sub nomine Christiano non habere vestem nuptialem, hoc est, vestem supercælestis hominis, sed vestem pollutam, id est, veteris hominis exuias, hic statim corripitur, & dicitur ei: Amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem? Quemadmodum enim* (ait diuus Chrysostomus) *Si aliquis cum nigris vestimentis inueniatur in nuptijs, sordidat gloriam nuptiarum; ita & qui opera habet tenebrosa, & inter Christianos quasi unus ex eis conuersatur, ipsi Christianitati facit iniuriam. Homo itaque, aut secundum locum eligat vestem, aut secundum vestem eligat locum: aut secundum opera eligat professionem, aut secundum professionem, faciat opera. Qui vult esse Christi, faciat opera Christi. Qui autem non vult opera Christi facere, audiet in die iudicij: Amice, quomodo huc intrasti, &c. Hæc ille.*

Contra Politicos nostri temporis,

Quæ verba, ut & tota præcedens oratio, contra execrabile hodie Christianorum genus, qui Politici vocantur, & veri Christiani non sunt, vrpote, in quibus ethnicorum reuixit spiritus, magis; in impij Machiaueli, quam in Christi schola edocti sunt, plurimum valent. Isti enim hanc vestem nuptialem

Ephes. 1.
Tit. 2.
Ephes. 5.

1. Ioan. 4.

Ioan. 6.

Proverb. 9.

Luca 22.

Philip. 1.

Rom. 15.

Luca 21.

Ephes. 2.

In Comment. in
Matth. cap. 22.

Homil. 41. oper.
imperfect. in
Matth.

nuptialem adeò non habent, adeò sine illa in nuptiis Filij Dei accumbunt, adeò illam prorsus negligunt, v̄t quū Christianos & Catholicos se dicant, nihil minùs quàm huiusmodi sint; pacem videlicet Reipub. Principum libidines, ac iniquas leges, rerum temporalium affluentiam, conseruationem, incrementa, toti penitus Christianæ religioni anteponant. Illorum enim axiomata hæc sunt: *Reipublica statum & conseruationem priorem & antiquiorem habere oportet, quàm religionis causam. Status ciuilis & politicus, Ecclesia statum antecellit. Regum decreta ac placita primum authoritatis locum tenent. Conscientias letaliter vulnerant, qui in materia religionis necessitatem obediendi imponunt. Virorum fortium hic scopus, hoc studium, hæc cura primaria esse debet, vitam latam & affluentem ducere, quæstiones autem de religione togatis hominibus & * monachis relinquere.* Hæc sunt eorum pauca è multis axiomata pestifera & venaenata, à quibusdam quidem, libellis Gallicis in vulgus sparsis; publicè edita; sed à quàm plurimis in praxim redacta. Isti omnes veste nuptiali non carent tantùm, sed ea impiè ab humeris reiecta, de sua nuditate turpiter gloriantur. Si charitatem haberent, *de corde puro, & conscientia bona & fide non ficta; si in sinceritate & veritate Christum profiterentur; si amici Christi, discipuli, & fratres eius, aut essent, aut esse contenderent; si nuptiarum cælestium fructum ita expeterēt, v̄t titulum ambiunt; hæc tam horrenda vel obiter in animum & cogitationem admittere exhortescerent.* Ethnicus hic spiritus est, vox athea, verba satanica. Sic olim ethnici ac pagani suam falsam religionem colebant, teste amplissimo sancto Augusto, qui hæc eorum verba profert: *Tantum stet (inquiunt) tantum sioreat copijs referta, victorijs gloriosa: vel, quod est felicius, pace secura sit Respublica. Et quid ad nos? Imò ad nos magis pertinet, si diuitias quisque semper augeat, qua quotidianis effusionibus suppetant, per quas sibi etiam infirmiores subdat quisque potentior. Obsequantur diuitibus pauperes causa saturnitatis, atque v̄t eorum patrocinijs quieta inertia persruantur; diuites pauperibus ad clientelas, & ad ministerium sui fastus abutantur. Populi plaudant non consultoribus utilitatum suarum, sed largitoribus voluptatum. Non iubeantur dura, nõ prohibeantur impura: Reges non curent quã bonis, sed quã subditis regnent. Prouincia regibus suis non tanquam rectoribus morũ, sed tanquam rerum dominatoribus, & deliciarum suarũ promisoribus seruiant: eosque nõ sinceriter honorent, sed nequiter*

Politicoꝝ axiomata.

1.

Belloy pag. 12.

2.

2.

3. Antiquisart.

pag. 124.

4.

* Vide Domin. in ramis Palma.

text. 5.

1. Tim. 1.

1. Cor. 5.

Ioan. 15.

Matth. 23.

De Ciuit Dei, lib. 2. cap. 20.

Politicoꝝ hodie verba, ex ore paganorũ.

ac serviliter timeant. *Quid aliena vita potius, quàm quid sua vita quisque noceat, legibus aduertatur. Nullus ducatur ad iudices, nisi qui aliena rei, domui, saluti, vel cuiquam invito fuerit importunus aut noxius. Caterùm de suis, vel cum suis, vel cum quibuscumque volentibus faciat quisque quod libet. Abundent publica scorta, vel propter omnes quibus frui placuerit, vel propter eos maximè, qui habere priuata non possunt. Extruantur amplissima atque ornatissima domus, ubi opipara conuiuia frequententur, ubi cuique libuerit & potuerit, die noctuque ludatur, bibatur, vomatur, diffluatur. Saltationes undiq; concrepent, theatra inhonesta letitia vocib⁹, atq; omni genere siue crudelissima siue turpissima voluptatis exastuent. Et ille sit publicus inimicus, cui hac fœlicitas displicet. Quisquis eam mutare vel auferre tentauerit, eum libera multitudo auertat ab auribus, euertat à sedibus, auferat à viuentibus. Illi habeantur dij veri (illa sit vera religio) qui hanc adipiscendam populis procurauerunt, adeptamque seruauerunt. Colantur ut voluerint, ludos exposcant quales voluerint, quos cum suis, vel de suis possent habere cultoribus. Tantùm efficiatur ut huic fœlicitati nihil ab hoste, nihil ab vlla clade timeatur. Hæc illi olim ethnici, hæc hodie nostri Politici, paucis exceptis, omnia, dicunt, probant, faciunt; ut in duorum magnorum Principum aulis, ubi politici magis quàm Christiani fide & autoritate pollent, vsu venisse cernimus. Sed quid ad hæc sanctissimus & doctissimus Pater Augustinus respondeat, audi. Subiungit; *Quis hanc Rempu. sanus non dicam Romano imperio, sed domui Sardanapali comparauerit? qui quondam Rex ita fuit, ut in sepulchro suo scribi fecerit, ea sola se habere mortuū, qua libido eius, quum viueret hauriēdo consumpserat. Quem Regem isti si haberent, sibi in talibus indulgentem; nec in eis cuiquã vlla seueritate aduersantem, huic libentiùs, quàm Romani veteres Romulo, templum & flaminem consecrarent.* Hæc ille. nec enim ampliori refutatione tam fœda paradoxa ex Epicuri schola profecta digna esse existimauit, nisi quòd ex profanis ipsis authoribus nullam sine iustitia stare Rempubli. posse, longa postea disputatione confirmat. Ad religionem autem quod attinet, & veri Dei cultum, quem iste Politicorum, atheismus explodit, nullam sine ea veram aut optabilem Reipub. pacem consistere posse, ex ipsis prophanae sapientiae principiis, ac Philosophorū placitis, idem clarissimus doctor ostendit: quæ quia isti Politici libentiùs audiunt quàm voces diuinas, (quod tamē in homine Christiano inexpiabile scelus est)*

ex Augu-

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

pacem meam relinquo vobis: non quomodo mundus dat (quæ est pax Politicorū, frui bonis temporalibus, neglecta religione) ego do vobis. Quæ Christi verba quantum valeant, in aliis Dominicis explicatum dedimus. De hac vtraque pace, huius mundi, & Christi, quam nos Christiani appetere & tenere profiteremur, sic iterum cōtra nostros Politicos sanctus Augustinus: Terrena ciuitas, quæ non viuit ex fide (quales sunt infideles omnes) terrenam pacem appetit, in eorū desigit imperandi obediendiq; concordiam ciuium, ut sit eis de rebus, ad mortalem vitam pertinētibus, humanarum quadam compositio voluptatum. Sic enim habent Politicorum nostrorum axiomata, & gentiliū placita, suprā commemorata. Celestis autem ciuitas utitur in hac sua peregrinatione pace terrena, & de rebus ad mortalem hominum naturam pertinentibus, humanarum voluntatum compositionem, quantum salua pietate ac religione conceditur, tuetur atque appetit, eamq; terrenam pacem refert ad celestem pacem, quæ verè pax est ut rationalis duntaxat creatura sola pax habenda atque dicenda sit, ordinatissima scilicet & concordissima societas fruendi Deo, & inuicem in Deo. Hæc est duplex charitas, Dei, & proximi in Deo, quæ est vestis nuptialis, & vera pax nostra, quam Christus redemptor noster reliquit nobis, ut ex ea cognosceremur Christiani esse. Politici, quia hanc Christi pacem negligunt, & solam terrenam consecretantur, Christiani non sunt, sed ipsis etiam hæreticis deteriores: quia illi aliquam saltem, etsi falsam ac contaminatam, religionem profitentur, ac tenēt fortiter; isti nullam tenent, nec tenendam putant, nisi à monachis; totamque hominis felicitatem in terrena pace constituunt, terræ filij, quasi que nunquam in Christo regenerati. Quod enim de carne natum est, caro est: carnalia sapit, loquitur, agit. Quod autem de Spiritu natum est (ut omnes Christiani) Spiritus est: ea quæ diuini Spiritus sunt, sapit, colit, præstat. Religionem amat, qua Deus colitur, eamque rebus omnibus anteposit. Non audet sine veste nuptiali discumbere, aut aliud profiteri, aliud facere. Didicit à mortaliū sapientissimo Salomone: Deum time, & mādāta eius obserua. Hoc est omnis homo. Didicit à diuino Iob: Ecce timor Domini: ipsa est sapientia; & recedere à malo, intelligentia. Didicit à sancto Propheta: Indicabo tibi, ô homo, quid sit bonum, & quid Dominus requirat à te. Vtiq; facere iudiciū, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Domino Deo tuo. Et notādum diligenter, quòd Salomon, hoc dicēs, totā humanę vitę felicitatem in eo con-

cludit:

*Dom in Albis,
tex. 2. Dom. Pen-
tecostes, tex. 4.
Lib. eodem, c. 17.*

Ioan., 18.

Ioan., 3.

*Eccli. ultimo,
Iob 28.
Mich. 6.*

clusit: Iob totam sapientiam omni thesauro incomparabiliter proponendam: Michæas omnem Dei cultum & obsequium. Vide loca. Politicorum contra tota felicitas, tota sapientia, totus cultus est, bonis terrenis affluere, quasi filij reprobij. *Gen. 25.* Esau, qui sua primogenita pro vno pulmento vendidit. Elias zelans pro domo Dei, & veræ religionis cultu, audit ab impio rege Achab. *Tu es qui cõturbas Israel?* Sic hodie Politicis zelatores, religionis turbatores, regni & Reipubl. esse videntur. Sed sanctus Propheta respondit: *Non ego turbavi Israel, sed tu, & domus patris tui, qui dereliquistis mandata Domini, & secuti estis Baal.* Politici verè perturbant Rempubl. Christianam, qui Dei mandata negligunt, & religionem despiciunt, & sequuntur idola cupiditatum suarum. Certè isti virtutis cognitionem non practicam tantum amiserunt, vt omnes mali Christiani; sed etiam speculatiuam vt ipsi infideles. Neglectum enim religionis pro re laudabili habent; suntque de numero perditissimorum hominum, de quibus Propheta dixit: *Dixit insipiens in corde suo, non est Deus.* Contra istos valent illa Christi verba: *Primum querite regnum Dei, & hæc omnia adicientur vobis.* tum illa: *Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis: non quomodo mundus dat, ego do vobis* quæ in aliis Dominicis tractata vide. Illa denique loca omnia, quæ verum Christianismum, dilectionem Dei super omnia, feruorẽ cultus diuini, fiduciam in Deum, eiusque prouidentiam, rerum terrenarum contemptum, & cælestium desiderium docent, nostri temporis Politicos iugulant. Vide de singulis singulas Dominicas, & textus Euangelicos latè explicatos. Quere in locorum moralium Indice alphabetico, quem in Lectoris usum diligenter concinnabo.

Gen. 25.

3. Reg. 28.

Dom. 14. post Pentec. rex. 6. Dom. Pentec.

Politici ethnicis peiores.

Sanè ipsis melioribus ethnicis deteriores hi sunt, qui nunquam vtilẽ honesto præferre (quod hi in omnibus faciunt) voluerunt. de quo tam multa disputat in Officiis Cicero, etiam ipse ethnicus. Memorabile illud est Aristidis responsum. Themistocles in concionẽ populo aduocato, magnum aliquid in animo se habere aiebat, quod Rempublicam concerneret; efferre tamen prius non se id velle, quàm alicui id communicasset, quem populus deligeret. Delectus est Aristides. Re Aristidi per Themistoclem communicata, conscendens suggestum Aristides, vt quid esset, populo referret, ait: *Themistoclis consilio nihil Reipubl. Atheniensi utilius, sed eodẽ nihil iniustius.* Hoc audito, tacere eum porro populus iubet, nec vel auribus excipere consilium maxime vtilẽ voluerunt, quod ab honesto

Plutarchus in vita Aristidis.

nesto

Ælius Lampridius in vita eius.

nesto & recto discreparet. Surgent isti ethnici in iudicio, & nostros Politicos condemnabunt. Noui sunt isti Protagoræ, noui Diagoræ, qui ciuitatibus omnibus pelli deberent. Religionem tenent spurcissimi illius Heliogabali Imperatoris, Romani Sardanapali: qui id vnum pertinacissimè egit, *nequis Roma Deus nisi Heliogabalus coleretur. Dicebat præterea, Iudeorum & Samaritanorum religiones, & Christianam deuotionem illuc transferendam, ut omnium culturarum secretum Heliogabali sacerdotium teneret.* Sic enim isti Politici omnes religiones ac sectas, Lutheranorum, Calvinistarum, Puritanorum, atq; adèò Catholicam alicubi deuotionem tolerandas, & recipiendas, atque à Regibus permittendas arbitrantur, dummodo pax regni tuta sit; ut omnium culturarum mysteria Politicorum idolum teneat, eique subseruiant. Perinde illis est de qualibet religione, ad quam neminem vlla necessitate adigi posse affirmant, modò pax Reipubl. & rerum omnium affluentia in tuto sit. Nulla vnquam acerbior pestis orbem Christianum inuasit, quæ eò tendit, ut nulla amplius colatur religio, Deus credatur nullus. Alia loca, quæ contra Politicos faciunt, vide inferiùs annotata in fine vltimi textus huius Euangelij.

9. *Ligatis manibus & pedibus eius, mittite eum in tenebras exteriores. Ibi erit fletus, & stridor dentium.*

Pœna infernalis pseudochristianorum.

Luca 12.
3. Petri 2.

Locus moralis de pseudochristianorum, & maximè Politicorum horrenda & æterna pœna. Hanc illis Christus cõminari voluit, quia hæc illis multo acriùs infligetur, quàm incredulis quibuscumque, qui ad nuptias venire, fidem amplecti, Christum profiteri noluerunt. *Qui enim nouit voluntatem Domini, & non facit, vapulabit plagis multis.* Et Petrus dicit; *Melius fuit illis non cognoscere viam iustitiæ, quàm post agnitionem retrorsum conuerti ab eo, quod illis traditum est, sancto mandato.* Hoc sanctum mandatum, est mandatum illud maximum & primum: *Diliges Dominum Deum tuum toto corde tuo, & c. & secundum simile illi: Diliges proximum tuum sicut teipsum.* Hæc duplex dilectio, est illud sanctum mandatum, & vestis nuptialis.

Pseudochristiani, & maximè Politici, grauiora infidelibus

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Exod. 16.

Luca 1.

Simile.

2.
Roman. 9.

2. Timot. 2.

1. Corint. 2.

3.
Luca 4.

Rom. 3.

Similia.

Esai. 27.

Psal. 80.

Genes. 15.

hunc sensum Scripturas. Erit ergo poena immensa eius potentiae, & acerbissima iustitiae congrua. Sunt enim iustitia & misericordia Dei, quasi duo eius brachia. Nam de brachio iustitiae dicitur, quod *in manu forti, & brachio extenso* Pharaonem cum suis Aegyptiis perdidit. De brachio misericordiae dicit beatissima Virgo: *Fecit potentiam in brachio suo*, quia hoc ad Filij Dei incarnationem pertinet, maxime misericordiae opus. Quemadmodum igitur qui unum hominis cuiuspiam brachium videt, eiusque mensuram tenet; alterius brachij mensura & longitudo quanta sit ignorare non potest; sic plane, quum Dei misericordiam infinitam esse, & super numerum arenae maris miserationes eius certo sciamus, Dei quoque iustitiam immensam esse; & quae numerari aut expendi nequeat, dubitare non debemus. Rursum damnati vocantur *vasa ira & contumelia*, sicut electi *vasa misericordiae & gloria*. Sicut ergo gloria & misericordia Dei tanta est erga electos; ut dicat Apostolus; *Nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quae preparavit Deus diligentibus se*: sic tanta Dei erga reprobos ira & contumelia futura videtur, ut nec cogitatione eam consequi mortalium quisquam possit. Iam vero sicut de operibus dicit Christus, *tam misericordiae, quam inhumanitatis; Quae mensura mensi fueritis, eadem remetietur & vobis*; mensura autem operibus misericordiae reddenda promittitur à Christo., *bona, plena, conferta, & coagitata*; hoc est, omnibus suis numeris absoluta: dubitari non potest, quin & operibus impiis, & contra charitatem factis, reddenda sit mensura copiosa, & amaritudine plena, maxime dicente Apostolo, quod impij & impoenitentes *thesaurizant sibi iram in die ira & iusti iudicij Dei*. Nam ut singulis bonis operibus sua redditur merces ex thesauris bonitatis & misericordiae Dei; sic singulis peccatis & flagitijs rependitur poena, ex thesauro irae & iusti iudicij Dei; & quemadmodum vir iustus ex multitudine bonorum operum ingentem sibi meritum, & mercedis thesaurum accumulatur: sic impius ex peccatorum varietate & magnitudine, varias sibi poenas thesaurizat. Sic apud Esaiam de impijs dicitur: *In mensura contra mensuram, cum abiecta fuerit, iudicabit eam Dominus*. Praeterea patitur Deus, liberetque permittit, ut omni sua voluptate in hac vita impij perfruantur, *faciantque omnes adinventiones suas*, ac demum, *ut compleatur malitia eorum*. Sed hoc ideo totum permittitur, ut gravius in eos postea iustiusque ira Dei desaxiat, & elevans allidat

allidat eos. Vnde sic in Apocalypsi legimus: *Qui nocet, noceat* Apocal. 22. *adhuc: & qui in sordibus est, sordescat adhuc.* Sed quamobrem, aut quorsum tanta longanimitas? Sequitur: *Ecce venio citò, & merces mea mecum est, reddere unicuique secundum opera sua.* Ut videlicet completæ malitiæ pœna reddatur ad cumulum plena. Sic alio loco per Prophetam futurum prædicit Deus: *Complebo furorem meum in te, & iudicabo te iuxta vias tuas, & imponam tibi omnia scelera tua; & non parces oculus meus, nec miserebor: sed vias tuas imponam tibi, & abominations tua in medio tui erunt, & scietis, quia ego sum Dominus percutiens.* Sicut ergo hic est completa malitia impij, sic erit ibi completus furor Dei. Hinc facile conijcias, quàm sit hæc acerba & horrenda futura pœna.

Porro ipsæ damnatorum voces, querelæ, & acerbissimæ complorationes in Scripturis reuelatæ, pœnarum magnitudo quanta sit, non obscure docent. Etenim propter ardentem æstum, & horrendas tenebras quas damnati patientur, sic scribit diuus Ioannes: *Et quartus Angelus effudit phialam suam in solem, & datum est illi astu affligere homines & igni: & astuauerunt homines astu magno, & blasphemauerunt nomen Dei, habentes potestatem super has plagas.* Et quintus Angelus effudit phialam suam super sedem bestia, & factum est regnum eius tenebrosum; & commendauerunt linguas suas præ dolore, & blasphemauerunt Deum cœli, præ doloribus & vulneribus suis. His si addas fletus & stridorem dentium, vt in hoc Euangelio; facile conijcies, pœnarum illic magnitudo, quantum omnem cogitationem nostram excedat. Deinde vt beatitudo iustorum, est omnium bonorum, quæ animo cogitari aut desiderari possunt, aggregatiq; sic pœna damnatorum, est omnium dolorum ac miseriarum cumulus: & vt illa infinita, cui nihil addi poterit; sic ista immensa erit, qua maior esse nequeat. Quare sicut ille corporis morbus, in hac mortali vita omnium esset, acerbissimus, qui omnia membra occuparet, vt nec caput, nec oculi, nec aures, nec lingua, nec manus, nec digiti, nec brachia, nec pectus, nec dorsum, nec stomachus, nec ilia, nec renes, nec femora, nec tibiæ, nec pedes dolore vacarent; & hoc spectaculo nullum esset acerbius aut febilis; sic multo magis pœna infernalis, quæ prorsus generalis est, totum corpus, totamque animam peruadens, inexplicabilis quædam pœna esse censenda est. Illic enim & oculi lasciuæ dæmonum horrendo aspectu, & delicatæ aures fremitu eorum tremendo, & emunctæ nares

Apocal. 22.

Luca 16.

tetro sulphurum odore (est enim locus huius poenæ *stagnum ardens igne & sulphure*) & gustus gulosus siti inexplebili (vnde *diues epulo aqua guttam à Lazaro petijt*) & singula corporis membra igne acutissimo (quo nihil magis actiuum est, & qui tactum maximè afficit) & ipsa interior imaginatio præsentium acerbitatum apprehensione viuida, & misera memoria præteritarum voluptatum recordatione acerba, & intellectus totus, amissæ beatitudinis angore incredibili, & deprauata voluntas perpetua maledictione & blasphemia, punietur, afficietur, torquebitur. **Qui hoc rerum statu calamitosius cogitari potest?**

7. Nunc verò & ipsam mihi ignis infernalis vim & acrimoniam considera. Neque enim ignis iste noster, quo quotidie vtimur; & cuius vel minimū contactū sine gemitu ferre non possumus, vel illū vltimo vix gradu contingit. Noster ignis consolationem adfert, & iucundè aspicitur, vocatus alicubi, angelus Dei: ignis infernalis totus ad terrorem, ad tormentum, ad poenam, institutus est. Noster ignis pabulo indiget necessario, ex quo vel remissiùs, vel acriùs vrit: ignis infernalis sibi ipsi pabulum est, quum sit inextinguibilis, & à furore Dei accenditur, nutritur, augetur, iuxta illud Prophetæ: *Flatus Domini sicut torrens sulphuris succendens eum*. Noster ignis illuminat, suâque luce altantes perfundit: ille ignis tenebrosus est, & horror perpetuus. Denique noster ignis & artificialis est, & extra locum elementi sui, quo semper per flammâs suas tendere, quasi que à nobis refugere nititur; hanc ob causam debilior est, quasi, si corporis membrum suo loco emotum esset: at ignis infernalis naturalem suum locum in visceribus terræ obtinet, vbi eum Deus creauit ad tormenta impiorum, vt esset *lacus ira Dei*: ideòque maximam vim habet, & perpetuò viget, absque vllò sui vel detrimento, vel refrigerio. Porro noster ignis omne sibi iniectum pabulum absorbit; ideòque longo admodum tempore non affligit, sed breui licet acri dolore afficit: infernalis autem ignis sic vrit, vt non consumat, tanto crudelior, quanto perseverantior. Postremò, nostrum ignem multa mitigant, multa refrigerant, aquæ iniectio, aër frigidus circumstant, pabuli imminutio atque subtractio: ignem infernalem nihil mitigat, nihil refrigerat, nihil imminuit. Carnifex perpetuus est, semper percutiens, & nunquam interficiens. Ex his omnibus moneri terribiliter & efficaciter possumus, quanta sit poena impiorum, maximè pseudochristianorum, & Politij

Esaie 30.

Apocal. 14.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Rege steterit. Si nos ad has inferni pœnas, sic in Scripturis reuelatas, & ex Scripturis certa connexionione deductas, minùs commouemus; sit illud, quia & rarissimè, & non nisi obiter in animum ista demittimus.

Simile.

Inferni pœna
cur nunc mi-
nùs mouet.

Hypotyposis,

Qui ignem istum materiale & vulgare, vel rarò adit, vel non nisi transeunter, nec nisi leuissimè digitum immittit, parum aut nihil ex eo caloris attrahet. Sic inferni ignes, quia vix ambabus auribus audiuntur, sed in vnâ admitti, per alteram transuolant, nihil mouent, nihil terrent, nihil ex eorum doctrinâ caloris aut feruoris spiritualis attrahimus. Cæterùm finge nunc animo ingentem hominum exercitum in campo coactum, oraculo Domini certiore factum, tantam vim fulminum esse repenitè super eos casuram, vt maxima eorum pars fulminibus iccta occumbat. Si hoc omnes illi certa fide tenerent, quo timore non concuterentur, quas non latebras exquirerent? quid non facerent, vt tanto se discrimini subducerent? At tale hoc fulmen non est, quale huius Euangelij. *Ligatis manibus & pedibus, projicite eum in tenebras exteriores. Ibi erit fletus & stridor dentium.* Et hoc fulmen non contra alios, quàm contra nos pseudochristianos, qui cum fide Christi, charitatem Christi non tenemus, intentatur. Nobis hoc dicitur, ad nos hoc pertinet. Priusquam horrida illa grandinis plaga Ægyptum vastasset, Moy ses, Pharaonem & seruos eius ab hoc periculo eripere volens, his verbis præmonuit: *Mitte iam nunc, & congrega iumenta tua, & omnia quæ habes in agro. Homines enim & iumenta, & quæcunque foris inuenta fuerint, nec congregata de agris, cecideritque super eos grando, morientur.* Sequitur deinde. *Qui timuit verbum Domini de seruis Pharaonis, fecit confugere seruos suos & iumenta in domos: qui autem neglexit sermonem Domini, dimisit seruos suos, & iumenta in agris, quæ omnia vi grandinis interiere.* Christus Dominus iam tertio de inferni pœnis præmonuit; in sanando Centurionis puero, quum Iudæorum incredulitatem taxaret, in parabola de zizanijs, & nunc in hoc Euangelio, quæ tria loca tractauimus Sed & iterum futuri iudicij formam describens, sub illis verbis: *Ite maledicti in ignem æternum. Qui verba Domini negligit, cadet super eum grando, & morietur.* Qui de veste nuptiali perpetuò gestanda sollicitus non est; qui sub nomine Christiano vitam agit Epicuream; qui se Catholicum dicit, & Politicus est, * qui Christum cum Iudæis Pilato tradet, *ne veniant Romani, & tollant gentem suam;* id est, religionis causam penitus prodet, & perdi

Exemplum.

Exod. 9.

Matth. 8. & 13.

* Politicorum
proprium.

& perdi sinet, vt pax sit domi tuta, aliósq; ad illam pólitiám; hoc est, impietatem maximam, hortabitur, ad illos omnes hæc sententia pertinet: *Ligatis manibus, &c. Qui audiuit sonitum buccina, & non se obseruauit, sanguis eius in ipso erit.* Ezech. 33.

10. *Multi enim sunt vocati, pauci verò electi.*

Locus moralis de paucitate saluandorum ad timorem utilis. Quod enim Apostolus scribit, *Cum timore & tremore salutem vestram operamini;* & alia Scriptura dicit, *Beatus homo, qui semper est pauidus;* & iterum, *De propitiato peccato noli esse sine metu;* & adhuc semel Apostolus, *Noli altum sapere, sed time;* Si enim Deus naturalibus ramis non pepercit; ne fortè nec tibi parcat; Si Iudæos repulit, qui noluerunt venire, & neglexerunt, & seruos Dei ad se missos, occiderunt; vide ne & te repellat, venientem quidem, & accumbentem, & insertum oliuæ, sed non habentem vestem nuptialem: totus, inquam, hic locus de assiduo timore saluberrimus, vix ex alio capite fortiùs deducitur & dependet, quàm ex hac multitudine ingenti vocatorum Christianorum; sed ingenti paucitate electorum. Hinc enim & alius Propheta dixit: *Multiplicasti gentem, non magnificasti letitiam;* sed potius auxisti timorem & dolorem, quum in multitudine gentium, quæ toto orbe terrarum Christum ore confitentur, tam pauci sint, qui corde credant, & fidem suam ex bonis operibus ostendant. Sic alius Propheta, vocationem Gentium describens, ait: *Erunt in omni terra, dicit Dominus: partes due disperdentur & deficient; & tertia pars relinquetur in ea.* Vix tertiam partem saluandam docet. Sanè in Euangelio, nisi quarta pars seminis, quod Deus seminauit in agro Ecclesiæ suæ, cecidit super terram bonam; vt fructum ferret cum patientia: sed aliæ tres partes, vel fecus viam, vel super petram, vel super spinas dum caderent, perierunt. Quare Apostolus, Gentibus vocatis in gratiam redemptionis per Christum, dicit: *Vide in te bonitatem Dei, si tamen permanseris in bonitate, alioquin & tu excidèris.* Hanc paucitatem Christus præuidens; nólque eius præmonere volens, dixit: *Petrá, ne filius hominis, quum venerit, inueniet fidem in terra?* Certè hodie, nec in hæreticis, nec in Politicis, nec in impijs, auaris, adulteris, superbis, inuidis Christianis illa fides est per dilectionem operans, quæ sola valet in Christo ad salutem, & de qua ibi Christus loquitur. Hanc etiã ob causam monet nos Christus *intrare per angustam portam, quia arcta est via que ducit ad vitam* Matth. 7.

Paucitas saluandorum.

Ephes. 6. Prou. 28.

Eccli. 5. Rom. 11.

Esaia 9.

Rom. 10.

Iacob. 2.

Zachar. 13.

Luce 8.

Rom. 11.

Luce 18.

Matth. 7.

*Malach. 1.**Esaia 26. &
54. & 60.**Typus.**Ioan. 19.**Homil. 38. in
Euang.**Domin. 2. Ad-
uent. tex. 6.**Infra Osta. Na-
tiuit. Domini,
tex. 2.**Domin. 3. post
Epiph. tex. 9.**Domin. 5. post
Epiph. tex. 4.**Domin. 2. post
Pentecost. text. 7.**Domin. 13. post
Pentecost. tex. 7.**Loca contra
Politicos.*

vitam. & pauci ambulat per eam. Non quidem via fidei, quæ ab ortu solis ad occasum patet, & ob quam dilatari tanto-
ria, & aperiri portas Propheta iubet, sed via morum, via cha-
 ritatis, & obseruationis mandatorum Dei, per quam pauci
 ambulat, ideoque viæ terminum, cœlestem beatitudinem,
 pauci consequuntur. Ex omnibus qui Ægypto exierunt, so-
 lus Iosue & Caleb terram promissionis ingrediuntur. Quum
 Christus duodecim tantum Apostolis suis diceret, *Vnus ex*
vobis est qui me tradet; omnes timuerunt: nec prius animo
 esse pacato potuerunt, quam Ioanne dilecto discipulo ro-
 gante, Christus eum demonstrasset. Si timuerunt illi omnes,
 cum vnus tantum eiiceretur; consequens est, vt nos magis
 timeamus in tanta multitudine reprobatorum. Rectè diuus
 Gregorius: *Quia vocati sumus, nouimus: si sumus electi non*
nouimus. Tanto ergo necesse est, vt vnusquisque nostrum in hu-
mitate se deprimat, quanto si sit electus ignorat. Hæc ille.
 Certè si vnus tantum reprobandus esset, salubriter cogitare
 vnusquisque deberet: Cauendum & prospiciendum mihi
 est, ne ille ego vnus sim. Quanto magis in tanta multitudi-
 ne reprobatorum cauendum hoc erit? Huc pertinent quæ in
 variis Euangeliis iam depronpsimus. Primum ad illa ver-
 ba, *Beatus qui non fuerit scandalizatus in me:* vbi de ve-
 ro Christianismo disputatum est. Deinde ad illa verba,
Ecce, hic positus est in ruinam multorum in Israël: vbi de
 profectu nostro in professione Christiana examinando
 actum est. Rursum ad illa verba, *Fily regni eijcientur in tene-*
bras exteriores: vbi vocationem & professionem externam,
 ad pietatem & salutem non sufficere, ostensum est. Tum ad
 illa quoque verba, *Vnde ergo habet zizania?* vbi de abun-
 dantia iniquitatis, Christi abundante gratia disceptatum est.
 Nec nõ & ad illa Christi verba, *Exi cito in plateas, & vicos ci-*
uitatis, & pauperes ac debiles, & cecos, & claudos introduc huc:
 quo in loco de vocatione nostra ad salutem sollicitè cõseruan-
 da differuimus. Ac postremò ad illa verba, *Nisi hic alienige-*
na, & hic erat Samaritanus: ad quæ verba de inani voca-
 tionis aut status titulo, vbi res nomini non respondet, actum
 est. Quæ etiam omnia loca contra Politicos, & pseudo-chri-
 stianos faciunt: docentque cur, & quomodo sit verum, quod
 hic dicitur: *Multi vocati, pauci electi.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Exempla.**Psal. 77.**Psal. 31.**Serm. 48. in
Cant.**Epist. 87.**Exemplum.
Enarrat. in
Psal. 50.**Psal. 114.
Similia.**Exemplum.**Laert. lib. 7.*

alioqui fortè non venturus. Sic olim in deserto Iudæi. Cùm occideret eos Deus, id est, ad mortis vsque periculum affligeret, quarebant eum, & reueriebantur, & diluculo veniebāt ad eum: & rememorati sunt, quia Deus est adiutor eorum. Sic & David ipse, à Deo afflictus, de se fatetur: *Conuersus sum in arumna mea, dum configitur spina.* In quæ verba D. Bernardus: *Bene confixus, quia conuersus exinde est. Bene pungeris, si compungeris. Multi, cùm sentiunt pœnam, corrigunt culpam. Spina culpa est, spina pœna est, spina falsus frater, spina vicinus malus. Sicut liliū inter spinas, sic amica meā inter filias.* Hæc ille. Appositè hac de re D. Augustinus: *Quàm multa habeant impij dona & munera gratuita ab illo quem cõtemnunt, enumerare quis potest? Inter quæ illud magnum, quòd exēplis interpositarum tribulationum, quas huius seculi dulcedini, tanquam bonus medicus miscet, admonet eos, si attendere velint, fugere à ventura ira; & cùm in via sunt, id est, in hac vita, concordare cum sermone Dei, quem sibi aduersarium habent, malè viuendo. Quid ergo non misericorditer præstatur hominibus à Domino Deo, à quo etiam tribulatio beneficium est? Nam res prospera donum est consolantis, res autem aduersa donum est admonentis Dei.* Hæc ille. Alibi exemplum de Davide adiert. *Hoc peccatum (adulterium & homicidium dicit) non fecit David, quū persecutorem Saulem pateretur, quando per diuersa fugiebat, ne in manus eius incideret. Erat in infirmitate tribulationis sua tanto in Deum intentior, quanto miserior videbatur. Vtile quiddam est tribulatio, vtile medici ferramentum, tanquam contra diaboli tentamentum. Factus est postea securus, deuictis hostibus, pressura caruit, tumor excreuit. Vnde & alibi idem de seipso dicit: Tribulationem & dolorem inueni, & nomen Domini inuocaui.* Nempe sicut medici amarum sirupis atque pillulis morbo medentur, ita Deus labore & afflictione vitia curat. Quemadmodum equorum domitor, quum alia ratione domare & freno assuescere non potest, paleas eis dare, & pinguiori pabulo priuare, ac durius in omnibus tractare solet; sic Deus refractarios, & obedire nolentes, calamitatibus immisissis, ad frugem reuocat. Sanè sicut aqua diluuij, quo magis crescebat, tanto magis arcam in sublime efferebat: sic tribulationum aquæ, animum sursum impellunt, Deoque approximare faciunt. Ionas, qui libet fugit à facie Dei, in mare proiectus, & in ventre ceti cõclusus, Deo obediens factus est. Mox enim vt in ripam eiectus est, vadit in Niniuem, & prædicat verbum Dei. Zeno

Cittius

Cittius Philosophus dicere solebat, *se nūquam commodius nauigasse, quā cū nauī fracta, & amplissimis opib⁹ naufragio amissis, nau-* *Apophteg-*

enatauit. Tunc enim philosophiæ operam dare cœpit. Sicut *4. Reg. 2.*

Elisæus Propheta aquas Iericho pessimas & steriles immis- *4. Reg. 4.*

so sale sanauit, ollam verò pulmenti iniecta farina salubrem

fecit: sic Deus alios farina, alios sale, alios rebus fecundis &

mollibus, alios aduersis & pungentibus sanat, integros &

fecundos facit. Tobias cæcus, ex felle piscis visum recepit: *Tob. 17.*

Ionathas verò ex fauo mellis accipiens oculos illuminatos *1. Reg. 14.*

habuit. Sic alios felle, alios melle Deus illuminat.

Cum Daniel Propheta Regi Nabuchodonosor terribile *Exemplum.*

illud somnium aperuit; quo de regnò eiiceretur, & cum fe-

ris conuersaretur; primò quidem blandis illum verbis allo-

quitur. *Placeat tibi o Rex consiliū meum. Peccata tua eleemo-*

synis redime, & iniquitates tuas misericordys pauperū, forsitan *Daniel. 4.*

ignoscat delictis tuis. Sed cum hoc mel, hæc farina nihil iuua-

ret, imò Rex adhuc superbior fieret, & post finem duodecim

mensium, in aula Babylonis deambulans, diceret. *Nōne hæc est*

Babylon magna, quā ego ædificauī in domum regiam, in robore

fortitudinis meæ, & in gloria decoris mei? Cum adhuc sermo es-

set in ore Regis, vox de cœlo ruit: *Tibi dicitur Nabuchodonosor*

Rex. Regnum transibit à te, & ab hominibus eijcient te, & cum

bestijs feris erit habitatio tua, & c. donec scias quòd dominetur

excelsus in regno hominum, & cuicumque voluerit, det illud.

Quod totum ita factum est, Rexque post septem annorum

decursum, diuinæ iustitiæ sale confricatus, & felle potatus,

in præclara resipiscentiæ & sanitatis verba prorupit, ut apud

Danielē videre licet. Quare de superbis huius seculi sic alius

Propheta: *Indulxisti genti (peccatrici) Domine, indulxisti gen-* *Esai. 26.*

ti. Nunquid glorificatus es? Elongasti omnes terminos terræ, id

est; longissimè à te recesserunt, Domine in angustia requisie-

runt te: in tribulatione murmuris, doctrina tua in eis. Sic Phä- *Exemplum.*

rao induratus fuit, non plagis acceptis, sed indulgētia & re-

missione plagarū. Cū enim aliqua plaga percutiebat, emol-

liebatur cor eius, & aliquid semper Moyſi ampliùs conces-

ſit; cessante verò plaga, statim obduruit: denique tuac maxi-

mè obduratur, quum abeuntibus filiis Israël, se extra omne

plagarū periculum existimās, eos vsq; ad mare rubrum per-

sequitur. Sic superbus ille Imperator Valens, & acerbissimus

Catholicorum persecutor, eiusdemq; præfectus, Modestus

nomine, non re, calamitate deiecti, D. Baulium, quem perse-

quebantur, adire, & opem illius in filij infirmitate, sicuti iste

In Monodia de
S. Basilio.
Exempla.

regulus Christū adiit, expetere coguntur. De quo sic Gregorius Nazian. *Filius Imperatoris egrotabat. Cū autē huic malo nullam medicinam inueniret, ad Basilij opem confugit: & quoniam ob contumeliam recēns illatā, eum suo nomine accersere verebatur, alijs, quos arctissima familiaritate & beneuolētia complētebatur, hanc legationem committit. Idem autem & eius profecto Modesto (qui paulo antē Valentis nomine Basilio conuento, exilium ei & mortem comminatur, nisi Imperatoris voluntati se accommodet) non multo post accidit. Nam hunc quoq; morbus quispiam obortus, viri sancti manibus substernit. Quae res profecto cordatis hominibus in documentū cedit. Nam plerūmq; prospero rerum successu melior magisq; expetenda est afflictio. Aegro corpore erat illacrymabatur, distorquebatur, Basilium accersebat, obsecrabat. Satisfactionē habes, clamabat, da salutem. Et quidē hanc consecutus est. Hæc Nazianzenus. Sed & arrogatissimus ille atq; impiissimus Rex Antiochus, qui sibi videbatur etiā fluctib⁹ maris imperare, & montiū altitudines in statera appendere, acerrimo morbo humiliatus, & manifestam Dei virtutem in seipso contestans, dicebat: *Iustum est subditum esse Deo, & mortalē non paria Deo sentire.**

2. Machab. 6.

Apophthegma.
Simile.

Celebris est illa Philosophorum sententia „ *In regno voluptatis virtuti non esse locum.* Quemadmodum enim emortuæ carnes in aqua dulci coriumpuntur, vermibusq; scatere incipiunt; in ialsa verò quàm diutissimè conseruantur, & à nauigantibus ad extremos vsque mundi fines incorruptæ deferuntur: sic humanus animus laboribus perficitur ac roboratur: delitijs autem diffluit ac dissoluitur. Vnde est illud Prophetæ: *Vsquequo delitijs dissolueris filia vaga?* Antiquissimum & latissimum Assyriorum imperium vnus Sardanapali libidines & voluptates in seruitutem redegerunt. Sicut ceruus, animal alioqui hominem maximè timens, vehementer tamen à canibus si vrgetur, sua sponte ad hominem fugit; sic tribulationes, quasi canes, peccatorem persequentes, vt ad Deum sponte confugiat, de quo prius nec audire sustinebat, sæpe compellunt. Quemadmodum rhamnus, licet arbor sit multæ amaritudinis, & in radice, & in folijs, & in ramis; multum tamen est medicinalis (nam ex succo radice medicinali fit, oculos claros reddens, sēmen etiam secundinas ex vtero trahit:) sic tribulatio, licet sit amara, & in radice cordis ad considerandum, & in verborum folijs ad audiendum, & in factorū ramis ad tolerādū; tamen medicinalis est cōtra peccatā; & imprimis, quia oculos cordis clarificat (vnde alicubi

Jerem. 31.

Similium cōgeries.

1.

2.

Gemin. lib. 3.
cap. 78.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Psal. 37.

8.

Exemplum.*In vitæ eius**apud Surium,*
*tom. 3. p. 312.*** Dom. 3. Ad-*
uēt. text. 1. Dom.
3. post Pasch. text.
1. Dom. 15. post
Pentec. text. 6.

Deum à peccatis conuersus fuerat, sic clamauit : *Sagitta tua infixæ sunt mihi, & confirmaſti ſuper me manum tuam.* Sicut enim ſagitta infixæ corpori dolorem adfert, & remediũ quæ- rere compellit : ſic tribulatio dolorem cordi adfert, & vt in aliis rebus, in cogitatione boni æterni ſolacium quæramus, facit. Accipe huius rei exemplum. Sanctus Dunſtanus, poſtea quidem Archiepiſcopus Cantuarienſis, adhuc adoleſcens, totus ad nuptias propendens, quum fruſtra ab Epifcopo Vintonienſi ad cœlibatum moneretur, tertiana acri febre correptus, virginitatem vouit ; erubefcens, quòd tertianæ febris ignis potentior in eo ad cõuerſionem fuerit, quàm ignis amoris Dei. De hac materia iam in aliis * Dominicis aliquoties diximus non pauca, quæ & huc conferri poſſunt.

2. *Cùm audiſſet quia Ieſus venit in Galilæã, abiit ad eum.*

Occaſio boni
non præter-
mittenda.

Matth. 28.

Rom. 4.

1. Theſſ. 5.

2 Cor. 6.

Ioan. 12.

Locus moralis, de occaſione virtutis aut alicuius boni nõ prætermittenda. Audito quòd Ieſus in illas partes, veniret, vbi regulus iſte, cuius filius infirmabatur, habitauit, non neglexit occaſionem rei bene gerendæ : ſtatim ad Ieſum profectus eſt, infirmi filij ſanitatẽ procuraturus. Tota hæc vita occaſio boni eſt, quia Chriſtum perpetuò nobiſcum, præſentem habemus, eo ipſo dicente : *Ecce, ego vobiſcum ſum omnibus diebus, uſque ad conſummationem ſeculi* quod neceſſariò de fidelibus uſque ad conſummationem ſeculi duraturis, intelligi debet. Eſt autem nobiſcum perpetuò Chriſtus, quia Spiritus Chriſti habitat in nobis. *Si enim Chriſti eſtis* (ait Apoſtolus) *Spiritus Chriſti habitat, in vobis.* Denique nobiſcum eſt, & nobis adeſt per gratiam, per Sacramenta, per verbum & doctrinam. Non eſt tanta & tam præſens occaſio vel ad momentum differenda : quia eſi per totam vitam adeſt, tamen nec de momẽto futuro certi ſumus. Sic ad Theſſalonicenſes Apoſtolus : *Ipsi diligenter, ſcitis, quia dies Domini ſicut fur, ita in nocte veniet.* Hoc vnum conſiderare moneantur auditores. Si vobis in inferno conſtitutis pœnitentiã præd. caretur, ac diceretur ; *Ecce, pœnitentiã agite, & liberabit vos Deus : quãta alacritate, quã auidẽ hoc Euangelium omnes arriperetis ?* At nullum ibi pœnitentiã tempus relinquitur. *Nunc* (in hac vita) *eſt tempus acceptabile, nunc dies ſalutis.* *Ambulate* (ait Chriſtus ipſe) *dum lucem habetis, ne tenebræ vos comprehendant ; illæ ſanẽ tenebræ exteriorẽs, quæ extra omnem veniã ſpem*

spem ponuntur. De die in diem viuimus. Amplos redditus certos non habemus, Nemo vel vnum sibi diem certò polliceri potest. Vt quid ergo sic tempus dilapidamus, ac si ad annos quàm pluriimos censum eius aliquem à Deo accepissemus, aut nescio quos thesauros repositos haberemus? Simile.

Notandum & tremendum illud, quòd ab utentibus Dei gratia, donis, oportunitate, atque emendationem insigniter differentibus, etiam vitæ dies abbreviantur. Deus tempore Noe concesserat centum viginti annos pœnitentiæ. *Non permanebit* (inquit) *spiritus meus in homine* (id est, in hac hodierna generatione hominum) *in æternum* (id est, vsque ad finem seculi) *quia caro est, tota carnaliter viuens: eruntque dies illius centum viginti annorum.* Tot videlicet annis pœnitentiam eorum expectabo, aut certè generale diluuiũ orbis protraham. Cæterum quum per Noe *iustitiæ præconem*, de his admoniti, nihilo meliores fierent, Deusquæ iterum atque iterum diluuium futurum frustra prædiceret, viginti annos rescauit. Nam quum annò ætatis Noe 500. antedictam illam comminationem Deus enũtiasset, cœpit diluuium anno ætatis Noe 600. vt Scriptura cõmemorat. Ezechiaæ regi, nisi in morbo pœnituisset, quindecim anni vitæ eius dẽpti fuissent. Acta enim pœnitẽtia, & effusis lachrymis coram Deo, accepto mortis nũtio, ad quindecim annos vita eius propagatur. Sicut iustus rapitur, *ne malitia mutet intellectum*; sic impius tollitur, ne videat gloriam Dei, id est, fruatur gratia Dei. De qua re sic apud Iob legimus: *Nunquid semitam seculorum custodire cupis, quam calcauerunt viri iniqui, qui sublati sunt ante tempus suum, fluius subuertit fundamentum eorum?* Sic & manifestè Salomon: *Timor Domini apponet dies, & anni impiorum breuiabuntur.* Deniq; sic Heli in pœnam peccati, tum sui, tum filiorum suorum dictum est: *Pars magna domus tuæ morietur, quum ad virilem ætatem peruenerit, & non erit senex in domo tua omnibus diebus.* Ad cuius rei comprobationem Abimelech de stirpe Heli, cum 85: viris vestitis ephod lineo, id est, tribus sacerdotalis, vno & eodem die, iubente Saul, occisi sunt. Sed & hoc fortè sensu, confidenti in diuitiis suis, & multos sibi annos promittenti (dicebat enim sibi, *Habes bona plurima reposita in annos multos*) dicitur à Deo: *Stulte, hac nocte tollent animam tuam à te.* Rectè igitur monuit Apostolus: *Sic currite, vt comprehendatis.* Currere ad brauium oportet, non differre, non lento gradu procedere: Grandis est via, breuis vita Ab utentibus gratia, vita abbreviatur. Gen. 6. 2. Pet. 2. Genes. 5. & 7. 4. Reg. 20. Sapient. 4. Iob 22. Prouer. 10. 1. Reg. 2. 1. Reg. 22. Luca 12. 1. Cor. 9. Typus.

Exod. 12.

Simile.

Prouer. 10.

Eccles. 11.

vita. Agnus Paschalis cum festinatione comedi iubetur: videlicet, ne exterminator Angelus veniat, ne diabolus, ne mors nos præoccupet. Si ad finem itineris, magnam pecuniæ vim quis accipere deberet, quomodo eò festinaret? *Qui congregat in messe, filius sapiens est; qui stertit æstate, filius confusionis est. Qui obseruat ventos, non seminat, & qui considerat nubes, non metet.*

Dilationis detrimēta.

1. 2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

Astutus serpēs, procrastinationis author & instigator, optimè nouit, quot & quanta sunt eius detrimēta. Quòd vnum peccatū suo pōdere in aliud trahit. Deinde, quòd qui nō est hodie, cras minùs aptus erit. Rursum, quòd cōsuetudo vertitur in naturam. Præterea, quòd mala inueterata difficillimè curiātur. Porro, quòd Dei gratia tanto certius amittitur, & eius ira tanto acrius prouocatur. Tum, quòd quāto serior cōuersio, tanto eius impedimenta semper erunt maiora. Postea, quòd nihil hora mortis incertius. Iterum, quòd eius regnum magis ac magis in te confirmatur. Denique, quòd animę tuę facultates longa peccati mora debilitantur, intellectus obscuratur, voluntas deprauatur, memoria hebetatur; inferior verò appetitus accenditur, & roboratur. Postremò, quòd nodos nobis nequam connectit, magno nostro dolore & labore soluendos, quodque cibos accipimus, postea reuomendos; & quòd fauum mellis degustamus, multo absinthio compēsandum. Hæc ille hostis noster singula nouit, & dilationis ac prætermisæ bene agendi occasionis illustra damna esse non ignorans, propterea dilationem virtutis omnibus modis suadet. Sed eius fraudib⁹ abiuratis, imitemur nautarum morem; qui, vbi fecunda spirare aura cœperit, protinus è portu soluunt. Quum Apostolus dixisset: *Videte ne quis desit gratia Dei* (quod est occasionem gratiæ oblatam negligere) adiecit: *Nequa radix amaritudinis, id est, amara radix, sursum germinans, impediatur*: scilicet hanc gratiam. Hæc amara radix, & multorum malorum tristis scaturigo, est ignaua dilatio & procrastinatio boni. Quot mala proferat, suprà enumerauimus ex parte.

Simile.

Hebr. 12.

Sed pœnitentes pauci.

Notandum est, speciales Christi gratias sero pœnitentibus datas, non nisi vni aut alteri collatas fuisse. Vni tantū triginta annos laboranti in probatica piscina sanitatem dedit. Ex omnibus adulteris vni tantū Magdaleniæ peccata remisit. Ex omnibus diuitibus vni Zachæo dixit: Hodie salus huic domui facta est. Ex omnibus latronibus vni tantū dictum est:

Hodie

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

3. repræsentat, quas aut videt oculo obiectas, aut intelligit
 4. aure disciplinæ susceptas. Arbores cum teneræ sunt, ligare
 5. solemus, & aliquo fulcimento, ne vel quouis vento huc il-
 luc impulsæ deiiciantur tandem, vel etiam incurvæ crescât,
 constringimus. Equis, quum adhuc pulli sunt, frena impo-
 nuntur; ne absque illis maturè iniectis, fiant penitus indomiti
 & effrenati. Quas aves domesticas & familiares esse volu-
 mus, adhuc implumes è nido sublatas, caueo includimus. Sic
 parentes à prima ætate liberos suos castitatem, pietatem,
 obedientiam, aliasque excellentes virtutes ut docere tenen-
 tur, ita magna cum facilitate docere poterunt, si diffluere
 non sinunt, sed aliquo honesto exercitio, bonisque magi-
 stris eos constringant; si freno disciplinæ coerceant; si adhuc
 nihil suum habentes, vnde auolent, è nido materni sinus, &
 otij puerilis abreptos, cauea aliqua scholæ aut officinæ bo-
 næ includant.

Institutio etiã
 praua corrigit
 ingenia.
 Simile.

Hæc enim prima cura etiam in pessimis ingeniis non pa-
 rum utilitatis adfert, in bonis autem incredibilem fructum
 facit. Quemadmodum enim rota, si magno impetu ab ali-
 quo moueatur, etsi postea, qui eam mouebat, cesset, mo-
 uetur tamen ad tempus ipsa per se, ab impetu mouentis
 impulsæ: sic adolescens, bonam institutionem nactus, vtcun-
 que ea cessante, & custode remoto, per se, tamen ad bonum
 ac virtutem mouetur, quasi vi atque impetu institutionis
 præteritæ. *Gracchorum eloquentia*. (ait D. Hieronymus)
multum ab infantia matris sermo contulisse scribitur. Hortensij
oratio inter paternos sinus coaluit. Difficiliter eraditur, quod ru-
des animi perbiberunt. Lanarum conchyliis quis in pristinum
splendorem reuocet? Græca narrat historia, Alexandrum poten-
tissimum regem, orbisque domitorẽ & in moribus, & in incessu,
Leonidis pædagogi sui nõ potuisse carere vitijs, quibus adhuc par-
uulus fuit infectus. Hæc ille Neronis pessimum ingenium eas
tamen notas virtutis à Seneca pædagoogo suo animo impres-
sas exceperat, ut tum à primo eius quinquennio, procul distare
ceteros Principes: Traianus optimus princeps attestatus fuerit;
tum etiam moriens, quasi aliqua adhuc scintilla honestatis
relicta, dixerit: Dedecorosè vixi, turpius peream. Peccatũ suum,
& pœnam peccati, ex prima virtutis disciplina recognouit.
Animus dum tener est adhuc (ait diuus Basilus) *& ritu cera,*
quæ ipsa impressas in se formas: quascunque facillimè recipit, mol-
lissimè cedit, confestim ab ipso initio: omni rerum bonarum imbui
exercitatione debet, quo videlicet ubi postea rationis usus
 accesserit

Exempla.
 Epist. ad Latam.

Bapt. Egnat.
 in Nerone.

Regul. fas. dis-
 put. in terr. 15.
 Simile.

accesserit, & habitum illum rerum dijudicandarum ætas maior acculerit, pietati iam ab ineunte ætate assuetus, nullo impedimento cursu utatur faciliore: quum & ratio quid expediat, admoneat, & ad id assequendum facilitatem præbeat consuetudo.

Hæc ille. Exemplum piæ & religiose ab ineunte ætate educationis filiorum, in suo Samuele ostendit pientissima illa Anna. Cuius in hac parte virtutem ac studium magnificè commendans sanctus Chrysoftomus, sic inter cætera scribit:

Exemplum.

Quemadmodum industrij agricola primùm semen in terram deponunt; deinde ubi conspexerint è semine factam arborem, non

Homil. de Anna, & Samuelis educatione.

relinquunt in eadem terra, sed inde reuulsam plantulã in aliud transferunt solum, ut terra recens gremio suo exceptam illius

Similia.

radicem, puram & integram vim suam ad nouam educationem proferat: Ita & Anna filium præter spem profeminatum, in templum transtulit è domo, ubi sunt perpetua fontium scatebra, &

irrigationes spirituales. Hæc ille. Ibi quippè erat Dei cultus ante oculos perpetuus, ibi quotidiana sacra, populi ad pietatem confluxus, optimus magister Heli sacerdos; ut nihil sit mirum in tali educatione tantum emeruisse Prophetã, quan-

tus hic Samuel erat, de quo dicitur: Non cecidit ex omnibus

1. Reg. 3.

verbis eius in terram. Certè qualem plantula terram sortita fuerit, talem quoque fructum afferet: si arenosam & salsam,

talem: si dulcem & pinguem, rursus consimilem. Ita fons quidam est, doctrina, institutio, educatio: qui domi paternæ ferè arenosus & salsus est, multis impedimentis, multis blandimentis plenus; foris autem cum bono delecto acceptus,

dulcis & pinguis. Sicut enim caules, aliæque multæ herbæ & plantæ, nisi transplantentur, steriles & exiles manent; transplantatæ autem, magna cum vbertatè crescunt: ita pue-

rorum ingenia foris magis quàm domi, & feliciùs excoluntur. Imò arbor per se infrugifera (ait Plinius) tamen insitione

4. Natur. hist. lib. 17. cap. 14.

discit ferre fructus. ita prauum ingenium institutione ad bonam frugem potest demutari. Contrà verò terra ipsa quo melior est

natura (ait Plutarchus) hoc magis corrumpitur si negligatur: ita ingenia nisi rectè excolantur, quo sunt feliciora, hoc pluribus vitijs obducuntur. Hæc omnia ad parentum obligationem, circa

5. In Moralibus.

piam & laudabilem filiorum educationem, maiorem ostendendam faciunt. Parentes stolidè indulgentes liberis, siniarum similes sunt, qui catulos suos ferè complexu necant.

Contrà, vrsus quum informes gignat catulos, eos lambendo format. Sic rudes ingenij fœtus parentum cultura expolire debuit. Sed ea hominum etiam Christianorum dementia

est,

est,

est,

est,

est,

Homil. 60.

est, ut pecorum magis quam filiorum cura habeatur. *Nam* (ut scribit Chrysostronus) *si burdonibus atque asinis agaso nobis proficiendus est; non parum vigilamus, ut dementem, aut temulentum, aut furem, aut eius rei imperitum proficiamus: sed verò ad colendum filiorum ingenium pedagogus sit nobis inveniendus; qui casu oblatu fuerit, eum recipimus, nec consideramus ullam artem sublimiorem hoc artificio inueniri.* Hæc ille. Rursum alibi: *Ut fundus quidem sit optimus, cuncta molimur, eumque fideli viro magna cura tradimus, & agasonem, mulionem, procuratoremque atque dispensatorem, qui nobis magna benevolentia afficiatur, inquirimus. Caterum quod nobis omnium charissimum est, omnino negligimus; quo pacto filium nostrum fideli cuipiam viro permittamus, qui ipsius seruare pudicitiam, formare mores, ingenium expolire & exornare possit.*

Homil. 9. in 1.
ad Tim.

Ezech. 16.

Sed vide quid in hoc genere & quomodo Scriptura loquatur. Populo Israëlicico omnibus flagitijs contaminato, hanc pessimæ educationis originem, flagitiosæ vitæ causam fuisse affirmat. *Pater (inquit) tuus Amorrhæus, mater tua Cethæa. id est, parentes tui ergate barbari & crudeles extiterunt. Quando nata es, aqua non es lota, nec sale salita, nec involuta pannis. Non pepercit super te oculus, ut faceret tibi unum de his, misertus tui; sed proiecta es super faciem terra. Omnia hæc spiritualiter intelligenda sunt, quòd Iudæi ex parentibus idololatriæ & impijs nati, qui Deum suum dereliquerant, in eisdem idololatriæ sordibus liberos suos educarunt. Et, ut apud Esdram legimus, qui non ita multo post Ezechielem vixit; quum Iudæi uxores Azotidas, & Moabitidas, & Ammonitidas ducerent, filij eorum ex media parte loquebantur Azoticè, & nesciebant loqui Iudaicè: quia cum religione & lingua vernacula deserat. Sic hodie, ubi parentes vel omnino, vel ex aliqua parte hæretici aut schismatici sunt, vsu venire cernimus. Plura de hoc argumento vide suprâ in alia Dominica.*

3. Esdr. 13.

Domin. 1. post
Epiph. text. 3.

4. Incipiebat enim mori.

Dilata pœnitentia vsque
ad mortem.

Locus moralis contra pœnitentiæ aut emendationis vitæ dilatores vsque ad horam aut periculum mortis. Etsi enim regulus iste rectissimè quidem fecit, quòd audiens Christum venire, confestim eum adiret; quòd pro filij sui salute apud eum intercederet, malis medendi artibus non vsus; quòd filij sui eam curam habuit quam oportuit; tamen in hoc peccauit, quòd extremum quasi vitæ periculum expectauit.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Serm. 130.
de temp.

verane an falsa, seria an ficta resipiscentia fuerit, duram sententiam accipere merito debet formidare. *Apud illum enim cordis interpretem* (ait Augustinus) *ars non admittetur ad salutem.* Porro & rara avis in terris est, poenitentiae donum in extremis. Vni latroni in cruce Christi id datum esse Scriptura commemorat. Sed vide quid ad hoc respondeat sanctus

Ibidem. Augustinus: *Primum considerandum in latrone illo, non solum credulitatis compendium, sed deuotio, sed temporis illius, sub quo haec agebantur, occasio, quo iustorum legitur titubasse perfectio. Deinde autem mihi fidem latronis ostende, & tunc tibi latronis beatitudinem pollicere.* Inter medios Christi hostes, & ubi Christus maximè vilipenditur, ita Christum confitere, ut latro in cruce, inter medios militum Romanorum gladios, & Iudaeorum blasphemias, fecit. *Immittit diabolis securitatem, ut inserat perditionem, neque dinumerari possint, quantos hac inanis spei umbra deceperit.* Vide apud Venerabilem Bedam terribile exemplum. Qui usque ad morbi extremum poenitere distulerat, vigentibus fratribus ut vel in extremo id faceret. *Non est, inquit, mihi modò tempus vitam mutandi, cum ipse videam iudicium meum esse completum.* Sapienter diuus Augustinus: *Certiores sunt clauies Ecclesiae, quam corda Regum. Et tamen nulla occasio, praetermittitur; nullus, labor subterfugitur, nullis impensis parcitur, ut quod à Rege beneficium expectamus, consequamur.*

Histor. lib. 3.
cap. 15.
Homil. 50. ex
Homil. 50.

De istis procrastinatoribus dicit Propheta Regius: *Mendaces sibi hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum.* Mendaces sunt in stateris, quia alia statera, & alio pondere temporalia mensurant, quam spiritualia, eoque leuiori. In veteri Lege duplex erat sicus, vnus sanctuarij proprius, alius communis. Ille ex auro purissimo; hic ex crassiori. Ille duplo plus valebat quam alter. Illo taxabantur omnia quae Deo consecrabantur in cultum, aut sacrificium; hoc profana. Nos contra ponderè sanctuarij, id est, duplo imò centuplo maiori, temporalia & profana pensamus; circa illa conquirenda nullum elabi tempus sinimus. Pondere vulgari & vili spiritualia, Dei cultum, & animæ nostræ salutem ponderamus; harum rerum curam ad vltimum usque vitæ momentum protrahimus. Sed ô Christiane, vbi est fides tua de Christo? dic obsecro! Credisne Christum tibi peccatorum gratiam facturum, veniam daturum? Cur ergo tam bono Redemptori ingratus es, ut porro offendere peigas? Credis eum tibi non parsurum, ut iustum vindicem? **Quanta ergo tua dementia**

Hieron. Olear.
ster. ad cap.
30. Exod.

Statera mendax.

dementia est, illum Principem offendere, à quo nulla venia speratur? Latrocinij vitam qui agunt, variòque scelere ac maleficio eam contaminant, si pro comperto haberent, se à iudice comprehendendos, mortèque mulctandos absque vlla indulgentiæ spe, si in maleficio pergerent; vix eorum quisquã suæ vitæ prodigus sic esse vellet, vt maleficio maleficio addere, & ipsam comprehensionis horam expectare auderet, nisi qui ad impietatis fortè fastigium peruenisset. Sic qui ad vltimos vitæ dies resipiscentiam differunt, aut fide in Christum prorsus carere, aut in supremo impietatis gradu consistere conuincuntur. Plura de hoc argumento alibi diximus, quamuis non, vt putamus, eadem.

Simile.

5. *Nisi signa & prodigia videritis, non creditis.*

Dom. Septuag. text. 4. Dom. 9. post Pentec. text. 4. Dom. 15. post Pentec. text. 7.

Locus moralis de curiositate & incredulitate acriter in homine iam credente reprehendenda, ac de ipsius reprehensionis fructu & utilitate. In hoc enim hic regulus, redarguitur, quia cum esset nutritus inter Iudæos, & de Legge instructus, non per Scripturæ authoritatem, sed per signa credere volebat, vtque signum videret, extremum filij periculum expectare. Communis ferè omnibus Iudæis hæc incredulitas fuit, quam & alibi Christus acerrimè taxat. Venientibus enim ad eum quibusdam de Scribis ac Phariseis, & dicentibus, *Magister, volumus à te signum videre; respondēs ait illis: Generatio mala & adultera signū quærīt.* Quæ verba iterum, eodem modo tentantibus eum Sadducæis, aliàs respondit. *Malam & adulteram generationem vocat, quæ signa quærīt, quia & malè fecit Deum tentādo, & tale hoc malum fuit, vt animas suas non veras Dei per fidem sponsas, sed rerum caducarum adulteras amicas esse ostenderent.* Quem admodum enim vxor maritū suum verè amans, nulla cupit amoris mariti erga se extraordinaria signa videre, vt quasi in ignem, aut aquam se in vxoris gratiā conijciat maritus; sed vero illo interno amore, quo ipsa maritū suum prosequitur, & cōmunibus externis signis amoris mariti erga se contenta est: sic anima fidelis, quæ in fide & charitate Deo suo desponsatur, si verè talis est, tot in seipsa signa videt, amorem Dei tam sincerum & vehementem, tot quoque ipsius Dei in se amoris amplexus, tam frequentes supernas dulcedines, tot quotidie fauores, gratias, beneficia, pacem denique illā Dei

Curiositas, & incredulitas.

Matth. 12.

Matth. 16.

Simile.

fui, quæ exuperat omnem sensum, vt alia signa quætere, quæ
vel fidem suam in Deum, vel charitatem Dei erga se confir-
ment, non superuacaneum tantum, sed & impium in primis
esse existimet. Nam vt Deo soli adherere, casti amoris ar-
gumentum, ita in rebus caducis signa exteriora quætere,
animæ adulterantis est. Deinde, sicut veteres & pij Iudæi
maiorum suorum signis, in deserto, in mari rubro, in mon-
te Sina, in Iordanis transitu exhibitis, contenti erant, iuxta
illud; *Interroga patres tuos, qui dicunt tibi*: sic Iudæi, docente
Christo, omnesque hodie Christiani contenti esse debebant
signis veteribus, vel ante Christi aduentum typicis, qualia
Iudæos (maximè Scribas & Phariseos, & principes populi,
inter quos hic regulus fuisse videtur (non ignorare par erat;
vel ab ipso Christo præstitis, qualia nostra fidei sufficiunt.
Omnis ergo hæc curiositas, & incredulitatis atque à Deo
fornicationis species, meritò à Christo taxatur, siue in
hoc regulo, siue in altariibus; siue in vtrisque; eorum
corda ille vidit.

Exemplum.

Deuter. 32.

Reprehensio
medicamentū.
Similia.

Christus sanaturus morbum filij corporalem, voluit prius
morbum patris spirituales sanare. Præclarum enim medi-
camentum, oportuna & iusta reprehensio. Sicut pharma-
cum aliquod aut medicina vlceri adhibita, principio qui-
dem molestiam exhibere videtur, sed postea salutem parit:
sic correctio iusta, quæ grauis initio apparet, utilis & salu-
tatis postea inuenitur. Sicut medicus ex tactu pulsus, de
agrote iudicat; viuaturne adhuc, & quam vitæ ac sanitatis
recuperandæ spem gerat: sic tum alij cupiditatum pulsus,
tum maxime ipsa reprehensio, mortificationis nostræ huic
mundo, & vitæ in Christo signa sunt certissima. Si enim cu-
piditatum ac voluptatum motus, ipsaque reprehensio nul-
lum in nobis sensum habent, nihil nos mouent, nihil pertur-
bant, nihil pacem nostram cum Deo inquietant; certum in-
diciū est, nos soli Christo viuere, mundo autem, eiusque
honoris (quem reprehensio violat) cupiditati ac voluptati
mortuos esse. Heli sacerdos grauissimè per verba Dei puero
Samuelli reuelata, etque à Samuele communicata reprehen-
sus, hoc solum humiliter respondit: *Dominus est, quod bo-
nam est in oculis suis, facit*. David à Nathan Propheta adul-
terij atque homicidij nomine obiurgatus, vnum verbum re-
tulit: *Peccavi*. Quum Elaias Propheta Ezechiam Regem de
ostensis thesauris reprehenderet, Deique acerbam comina-
tionem ei declararet, respondit: *Bonus sermo Domini, quem*

Exempla.

1. Reg. 3.

3. Reg. 12.

4. Reg. 30.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Luca 11.

Quis vestrum habebit amicum, & ibit ad illum media nocte id est, in quavis necessitate) & dicet illi: Amice, commoda mihi tres panes, &c. & ille de intus respondeat: Noli mihi molestus esse. Iam pueri mei mecum sunt, & ostium clausum, non possum surgere, & dare tibi. Et si ille perseverauerit pulsans, dico vobis, etsi non dabit illi surgens eo quod amicus eius sit, propter improbitatem tamen eius surget, & dabit illi quotquot habet necessarios. Hic amicus noster Deus est, dicente Christo: Vos amici mei estis si feceritis quae ego precipio vobis. Si per impossibile propter amicitiam Deus suos non audiret; tamen, ne quovis vulgari amico deterior videatur, perseveranti dabit, quia perseverat. Sic perseverantiae virtutem commendare Christus voluit, ut eius vim maiorem esse doceret, quam est amicitiae Dei erga dilectos & electos suos, quae tamen haud dubie est longe maxima. Sic rursus nostram tarditatem excitat, & alia quali hyperbolica narratione ad feruorem & studium orandi pertinax adhortatur. Re-

1047 15.

In libr. Allegor.
super Luc. 11.

Etè Petrus Rauennas super hanc parabolam: O quam dare vult, qui se inquietari taliter, taliter patitur suscitari! O quam pulsanti iste gestiuit occurrere, qui secreti sui cubile ipsam collocavit ad ianuam! O quam negare noluit, qui etiam deneganti, qualiter extorqueretur, ostendit! O quam ad ianuam Dominus tantum, sed ipsa ianua Dominus fuit, qui dormientibus servis, pulsantis necessitate solus & primus audiuit! O quam pius, quam misericors, qui, quod mandatis docet, probat & informat exemplis. Hæc ille. Quemadmodum fumus ex modica flamma suscitatus, citò languescit, citò evanescit, nec altè ascendere valet: sic oratio ex modico spiritus feruore missa quæque semel facta statim se remittit, languida est, ad Deum non ascendit impetrandi viribus caret. Sicut stellæ, quamvis circa cœli cardinem & axem moueantur, ipse tamen cardo nullatenus à sua quiete perturbatur, semper immobilis persistit: sic, quamvis pars sensualis, mundus, diabolus, ut orationem abrumpant, mentem modis omnibus exagitant atque sollicitant, ipsa tamen ad finem usque immota in oratione permanebit. Luctabatur Iacob cum Angelo usque mane: cui cum diceret, *Dimitte me*; respondit Iacob: *Non dimittam te, nisi benedixeris mihi*, Et benedixit ei in eodem loco. Sic tu Dominum non dimittas, donec petitionem tuam adimpleat. Id fecit sponsa in Canticis, dicens: *Tenui eum, nec dimittam, donec introducam eum in domum matris meae*. Hoc considerans mulier illa Sunamitis, pedes Elisei Prophetæ apprehen-

Similia.

Genes. 32.

Cant. 3.

4. Reg. 4.

apprehendit, nec dimisit eum, donec filium eius suscitauit.

Vt arbores & herbæ in mundo crescerent, fecit Deus primo *Genes. 1.*

Aridam, dicens: *Appareat arida.* Sine siccitate aliqua patientia tua non crescet, oratio tua non fructificabit. Quanti

Deus in hac siccitate perseverantiam faciat, ostendit Deus *Ierem. 2.*

in Ieremia, ubi ait: *Recordatus sum tui, quoniam sequuta es*

me in deserto. Quasi diceret: Seruiebas mihi, nulla diu accepta

consolatione: & in tempore siccitatis ac laboris perseverasti.

Ideo in memoria mea te scripsi, & dignam tibi retributionem suo tempore rependam.

Sic illos Deus superabundantes exaudit, qui in oratione patientiam habent, ac perseverantiam tenent.

7. *Credidit homo ille sermoni quem dixit ei Iesus, & abiit.*

Locus moralis de gratitudine animi pro accepto à Deo

Gratitudo animi.

beneficio. Vbi primum Christus regulo in oratione perseveranti dixit,

Vade, filius tuus vivit: absque vlla mora credidit, abiit, &

(vt in sequentibus patet) totam domum suam ad Christi fidem conuertit.

Sic enim concludit Euangelium: *Et credidit ipse, & domus eius tota.*

Multi vix plurimis à Deo acceptis beneficiis & gratiis, ei tamen obediunt, in eum credunt,

eius voluntatem faciunt. Hic vnica Christi voce audita, vno

accepto sanati filij beneficio, credit ipse, & suos omnes ad fidem trahit.

Sic de hoc regulo Cyrillus: *Christo filij sanitatem attribuens, cum vniuersa domo saluatur, feruentiorem iam fidem agendarum gratiarum afferens loco.*

In Ioan. lib. 2. cap. 221.

De incredulis Iudæis dicit Euangelista, *Et cum tanta signa fecisset inter eos, non credebant ei.*

Ioan. 12.

Pharaonem quot signa flectere non potuerint, Exodi historia describit. Ieroboam à Deo

rebellans, & primum altare schismaticum erigens, tria simul à Deo indignationis suæ signa accepit, nec quicquam

Cap. 7. & seq.

tamen emendatur. *Missus vir Dei de Iuda in Bethel, Ieroboam*

3. Reg. 13.

stante super altare & thuris iacente, exclamauit contra altare, & ait:

Altare, Altare, hac dicit Dominus: Ecce filius nascetur domui David, Iosias nomine, & immolabit super te sacerdotes excelsorum, qui nunc in te thura succendunt, & ossa hominum super te incendet.

Deditque in illa die signum, dicens: Hoc erit signum quod locutus est Dominus. Altare scindetur, & effundetur cinis qui in eo est.

Cumq; audisset Rex sermonem hominis Dei, quem in clamauerat contra altare, extendit manum suam de altari, dicens: Apprehendite eum. Et exaruit manus eius quam extenderat contra eum: nec valuit retrahere eam ad se. Altare quoque scissum est: & effusus est cinis de altari, iuxta signum quod

predixerat

Ieroboꝝ ingra-
tudo.

*pradixerat vir Dei in sermone Domini. Et ait Rex ad viros
Dei: Deptecare faciem Domini Dei tui, & ora pro me, ut re-*

*stituat ur manus mea mihi. Oravitque vir Dei faciem Domini,
& reversa est manus Regis ad eum, & facta est sicut prius fuerat.*

Tria hinc euidencia fuerunt signa: Altare scilicet, manus re-
gis arefacta; eademq; orante Propheta sanata. Nihil tamen
hæc omnia impiū regem mouerunt, vt à sacrilegis altaribus
abstineret. Vicit amor regni, & dominandi imminēsa cupido.
Ne enim filij Israël in Hierosolymam ascēderent ad sacrifi-
candum, vnde regnū Iuda robotandū, suum verò imminuē-
dum verebatur, voluit omnino in schismate sacrilego persū-
stere. Sic hodie nihil Elisabetham hæreticā Angliæ reginam
mouerunt varia de cælo signa: Nobilissimæ pyramidis tem-
pli diui Pauli Londinensis, toto regno celeberrimi, è cælo
media die tactæ ad cineres vsq; adustio, templo ipso saluo,
sola excepta mensa ministeriali, quā altaris Catholici loco
de nouo (vt suū fecit altare Ieroboam) extruxerant, in cinē-
res quoq; redacta: quod totū in ipsa vigilia Venerabilis Sa-
cramenti (quē illi nunc diem pro prophano habēt) fieri Deus
voluit. Terræ quoq; aliquot iugera loco mota, cū arboribus
in diuersum actis, viāque publica adiacente ita cōuersa, vt
quod orientem prius spectabat, nunc occidentē solem aspi-
ciat, & è diuerso, vasto interim & horrendo hiatus relicto. Vna
quoque ex pedissequis eius nobilibus, ipsa audiente & vi-
dente, horrendis spectris conterrita, se propter hære-
sim & impudicitiam certo damnatam horribiliter eiulans,
& animam eiulando exhalās. Nihil quoque Henricum ter-
tium, Francorum Regem, vt fides Ecclesiæ Catholice filius
permaneret, mouere potuit miraculosa plauē Germanorum
militum quadraginta millium, manu & copiis vix octo mil-
lium Catholicorum adepta victoria, fusis, fugatisque, & in-
ternecioni datis hostibus: nihil, inquam, commouere po-
tuit, quo minùs tantæ iamque celebris & orthodoxæ reli-
gioni tam oportunæ, tam salutaris victoriæ Ducem nobiliss-
imum, ac Principem generosissimū, Henricum Guisæ Du-
cem, alterum nostræ ætatis Iudam Machabæum, paruo
post tempore, in suo ipsius cubiculo, penēque sua manu de-
repentē aggressus, barbarè & crudeliter interficeret: nec in
eum tantum, sed in totam nobilissimam familiam atrociter
fecit, Cardinalem fratrem eodem tempore sacrilegè occi-
dens, & ad tertium, fratrem Ducem Cenomanensem, occiden-
dum, percussorem mittens. Sic Pharaones & Ieroboas nos
hæc

Anno 1587.

Anno 1588.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ut principum ciuitatis peccata non imiteris. Sicut infirmæ arbores, quæ per se in altū erigi nequeunt, ut vitis, hedera, & quædā legumina, nexibus quibusdam ad hoc à natura datis finitimas arbores proleuant, atque illarum adminiculo fulciuntur, seseque in sublime erigunt: sic homines, natura paruuli, ut serui, subditi, idiotæ, quum per se nihil sciāt, aliorum in omnibus quos se sublimiores vident, quibusque inniti coguntur, ductum & exempla sequuntur. Caueant domini ac prælati quilibet, ne cancrorum more retrò ambulantes, paruulos suos frustra & incassum doceant recto gressu progredi & ambulare. Quem enim illi ambulandi cursum tenent, seu retrò labantur, & deficiendo retrocedant, seu ea, quæ retrò sunt, obliuiscunt, ad anteriora proficiendo se extendāt, seu ad dexteram, seu ad sinistram declinent, eundem paruuli & subditi sui tenebūt. Quod Ioab, introducta Thecuitide, apud Regem agit de reducendo Absalom, non id alia ex causa fecit, quàm ut ipsius regis voluntati suā conformaret. Ait enim Scriptura: *Intelligens Ioab, quòd cor regis versum esset ad Absalom, mittit Thecuam, &c.* Quum diues ille epulo inhumanus & crudelis in Lazarum esset, itidem & tota familia fecit, nec secus in eum affecta fuit. *Cupiebat enim mendicus ille saturari de micis, quæ cadebant de mensa diuitis, & nemo (ex tota familia) illi dabat.* Bene dixit Sapiens: *Qualis rector ciuitatis, tales & inhabitantes eam: secundum iudicem populi, sic & ministri eius.* Albinus & Florus tyrannidem quæ in Iudæos exercebant, similes Neroni domino suo. Columbæ sæpe visa vna auolante, statim sequuntur omnes. Pullus generosus in equorum armento exiliens, secum rapit omne armentum. Arietem grex omnis sequitur, & tam per auia ac deserta, quàm per viam publicam comitatur. Sic inter homines fieri solet, animal maximè sociale, & ad morum communicationem procliuè. Eryngenum herbam si vni capræ in os inseras, cum ipsa sistitur, tum omnes consistunt, donec pastor herbam exprimat. Ita principis mores mira vi in populum transfunduntur. Quum Dionysius philosophiæ operam dare Platone magistro vellet, tota regia puluere fuit referta præ turba geometricas pingentium figuras. Eodem ad sua pocula & voluptates redeunte, vitæ mollicies vniuersos occupauit. *Iulianus imperator se cultorè philosophiæ professus, oēs id genus homines ad palatiū attraxit.* Sicut qui se comunt, adhibet speculum; sic gesturus negotiū, proponit sibi magnorū virorū exempla. Abraham hospitalis & liberalis, famulum quoque ha-

buit,

*Similia.**2. Reg. 14**Exempla.**Luca 16.**Eccli. 10.**Similia.**Plutarc. in
Moral.**Socrat hist Ec-
cles. lib. 3. ca. 1.*

buit, qui celeriter ad gregem curreret, & vitulum occideret, quem & Sara vxor celeriter coxit. Loth nutritus in domo Abrahæ, hospitalis quoque & misericors fuit, quòd eum ex incendio Sodomæ liberauit. Contrà Absalon, qui erat impius, ferox, rebellis, famulos habuit similis farinæ, qui ad eius nutum, Ammon, fratrem domini sui, in ipse conuiuio nefariè interficerent. Hæc res adeò valet, vt etiam corporum notas, motus ac gestus imitari in dominis subditi gestiant. Persæ pulchrum esse existimabant naso adunco esse, quia Cyrus, eorum Rex talem habebat. Platonis contractos humeros familiares eius exprimebant. Aristotelis gibbum, discipuli eius pulchritudinis loco ducebant. Caueant igitur in primis domini, quæ morum exempla seruis ac subditis suis præbeant. De hoc quoque argumento iam in alijs Domini-
 cis diximus: quæ huc referri possunt.

*Exempla.
Gen. 18.*

Reg. 13.

*Plutarc. in Polit.
& in lib. de di-
scrim. adul. &
amic.*

*Dgm. 15 post
Pentec. text. 1.*

EVANGELIUM DOMINICÆ XXI:
POST PENTECOSTEN.

SIMILE est regnū celorum homini regi, qui voluit rationem ponere cū seruis suis. Et cum cœpisset rationē ponere, oblatu-
 s est ei vnus, qui debebat ei decem millia talenta. Cū autem non haberet vnde redderet, iussit eum dominus eius venundari, & vxorem eius, & filios, & omnia quæ habebat, & reddi. Procidens autem seruus ille, rogabat eum, dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. Misertus autem dominus serui illius, dimisit eum, & debitum demisit ei. Egressus autem seruus ille, inuenit vnum de conseruis suis, qui debebat ei centum denarios: & tenens suffocabat eum, dicens: Redde quod debes. Et procidens cōseruus eius, rogabat eum, dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. Ille autem noluit, sed abiit, & misit eum in carcerē, donec redderet debitum. Videntes autem conserui eius quæ fiebant, contristati sunt valde, & venerunt, & narrauerunt domino suo omnia quæ facta fuerant. Tunc vocauit illum dominus suus, & ait illi: Serue nequam, omne debitū dimisi tibi,

Math. 18.

bi, quoniam rogasti me. Nonne ergo oportuit & te misereri conserui tui, sicut & ego tui misertus sum? Et iratus dominus eius, tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet vniuersum debitum. Sic & Pater meus caelestis faciet vobis, si non remiseritis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris.

P E R I C O P E moralis huius Euangelij.

1. *Oblatus est ei vnus, qui debebat ei decem millia talenta. De ingenti debito peccatorum.*

2. *Iussit eum dominus eius venundari, & uxorem eius, & filios, & omnia quae habebat, & reddi. De statu hominis peccatoris longè miserrimo.*

3. *Procidens autem seruus ille, rogabat eum, dicens. Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. De perfecta peccatoris cum Deo reconciliatione.*

4. *Misertus autem dominus serui illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei. De misericordia Dei petentibus eum promptissima.*

5. *Egressus autem seruus ille, inuenit vnum de conseruis suis, qui debebat ei centum denarios, & tenens suffocabat eum, dicens: Redde quod debes, &c. Contra inhumanitatem, duritiam cordis, & rigorem erga proximos.*

6. *Videntes autem conserui eius quae fiebant, contristati sunt valde, & narrauerunt domino suo quae facta sunt. De zelo iustorum contra impios.*

7. *Et iratus dominus eius, tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet vniuersum debitum. Contra reciduantium & contra proximos inclementium ingratitude.*

8. *Sic & Pater meus caelestis faciet vobis, si non remiseritis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris. De fraterna charitate sincera & cordiali perpetuò tenenda.*

1. *Oblatus est ei vnus, qui debebat ei decem millia talenta.*

Peccati debitum. **L**ocus moralis de ingenti debito peccatorum. Hic enim vnus qui debebat decem millia talenta, est quilibet peccator, mortalis peccati conscius Peccata enim, debita nostra sunt, pro quibus dimittendis in oratione Dominica Deum oramus: non quidem ipsius culpæ aut neglectæ obedientiæ nostræ, quasi illa Deo deberetur; sed ipsius pœnæ, quæ culpæ & neglectæ obedientiæ debetur. Debemus certè Deo omnem obedientiã, & donorum ac gratiarum ab eo acceptarum bonum vsum: quæ duo qui non præstat, debitum contrahit omnium pœnarum, quæ illi inobedienciæ & negligentie debentur. Quæadmodum enim in contractibus humanis ex ratione iustitiæ, qui pecuniam mutuò acceptam suã culpa non persoluit, vt corpore luat, carcerique mancipetur, eogi potest, & debitor est illius pœnæ exoluendæ; vt creditori iuste satisfiat, si non
in pe

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

9.
Rom. 12.
1. Cor. 12.

Psal. 134.

Math. 23.

Sermo. 23. de
verb. Dom.

Eccles. 2.
Sapient 2.

2. Paral. ult.

teriolem, cum gratia speciali & habituali, fide, spe, charitate, alijsque donis infusis. Dedit specialia quædam charismata; & gratias gratis datas, quas enumerat Apostolus, secundum diuisionem ministracionum in vno spiritu cuilibet datas. Sed & præter hæc omnia singulares vnicuique & infinitas inspirationes bonas, misericordias magnas, auxilia & media extraordinaria, quibus à peccato vel conseruentur, vel liberentur, & ad bonum promoucantur. His tot ac tantis talentis qui abutitur, qui ingratus est, qui ea dissipauit luxuriosè, facillè multorum talentorum debitor fiet. Dicit Scriptura: *Declinantes in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem.* Dicit eos qui debitores sunt gratiarum Dei, qui malè vtendo donis acceptis, obligationem contraxerunt & debitum, pariter cum illis qui scelera perpetrarunt, à Deo puniendos. Nam & *seruus inutilis, seruus piger, projicitur in tenebras exteriores.* Deinde si ab altera parte numerentur non omissa bona, sed commissa mala, cupiditates, cogitationes malæ, & illicita cordis desideria; oris & linguæ tot delicta, mendacia, detractiones, iuramenta illicita, & temeraria, conuitia, scurrilitates, blasphemias; opera verò & maleficia innumera: impij homines mille debita facillè inuenient. *Si consideremus peccata nostra* (ait S. Augustinus) *& numeremus quid factò peccatum, quid oculo, quid aure, quid cogitatione, quid innumerabilibus motibus, nescio utrùm dormiamus sine talento.* Hæc ille. Vox impiorum hæc est: *Omnia qua desiderauerunt oculi mei, non negavi eis, neque prohibui cor meum quin omni voluptate frueretur.* Et illa adhuc magis: *Venite, & fruamur bonis qua sunt, & utamur creatura tanquam in iuuentute celeriter. Vino pretioso & unguentis nos impleamus, & non prætereat nos flos temporum. Nullum pratum sit, quod non pertranseat luxuria nostra. Vbi que relinquamus signa lætitiæ. & cætera quæ sequuntur.* Huiusmodi homines decem millia talenta citò debebunt, & cum pœnitente Manasse dicere possunt: *Peccaui super numerum arena maris.*

Quamquam & quodlibet mortale peccatum in se, si singulæ eius circumstantiæ expendantur, vt Dei offensi infinita maiestas, potentia, bonitas; hominis peccatis infima vilitas, ingratitude, temeritas, causa peccandi prorsus tenuissima (quæ alio in loco explicata sunt) in quolibet profectò multa debitorum talenta inueniuntur. Vt clariùs populo aperias, quot & quantis modis quotidie in Deum peccatur, & (vt ait diuus Iacobus) *in multis offendimus omnes, repete quæ*
habet

habet diuus Augustinus in suis Meditationibus, cap. 1. & 4. De ipsa peccati grauitate, enormitate, turpitudine, iam in alijs * Dominicis semel atque iterum diximus, quæ huc ex magna parte referri possunt, vt quantos nos Deo debitores peccatum constituat, plenius intelligatur. Sed & qui sequitur locus, hoc ipsum non nihil illustrabit.

* *Domin. Quinquages. text. 5. Domin. post Pentec. text. 1. Domin. 9. post Pentec. text. 1. Domin. 10. post Pentec. text. 6. Domin. 11. post Pentec. text. 2. & 6.*

2. *Iussit eum dominus eius venundari, & uxorem eius, & filios, & omnia quæ habebat, & reddi.*

Peccatoris status miserim?

Locus moralis de statu hominis peccatoris longè miserimo. Quod enim hic dicitur, eum, qui tot millia talentorum domino suo debebat, venundari, nec ipsum tantum, sed & omnia quæ habuit, vt debitum reddatur, dominoque satisfiat; significat, hominem peccatorem, impium, scelerosum, in pœnam tot scelerum à Deo reprobari, sibi ipsi relinqui, *tradi in reprobum sensum, venundari sub suo peccato, captiuum à diabolo teneri ad voluntatem eius, vt desideria patris sui diaboli (non enim amplius Deum patrem habet) faciat, vt eat post concupiscentias suas quibus nupsit, sicut anima iusti Deo nubit, & sponsa Dei est; vt comedat fructus operum suorum, quæ sunt proles eius, & ea metat quæ seminauit; vt denique omnia quæ habet, omnia accepta à Deo talenta, ab eo auferantur, & ei qui plura habuit, conferantur: quia quicquid decrescit impijs, accrescit iustis; & gratiæ quibus impij abutuntur, alijs conferuntur. vt quia donis Dei abusus est Saul, electus est Dauid, in quem & spiritus eius & regnum transferrentur: & Iudæis repellentibus verbum Dei, conuersi sunt Apostoli ad Gentes.* Sunt quippe peccatorum pœnæ, non solum flagella in hac vita, & gehennæ tormenta in altera, verum etiam ipsa peccata, ipsa priuatio gratiæ, ipsa cæcitas cordis, totiusque hominis derelictio, qua nulla grauior esse pœna potest. His pœnis, diuinæ iustitiæ satisficit. Rursum venundatur peccator, & omnia simul quæ habet, non opera tantum, sed & corpus & anima, quum dæmonibus in æternum possidendus traditur, qui de illo pœnas sempiternas sumant, vt hunc locum exponit ^a Anselmus. De statu animæ absque Dei gratia in hac vita, & de pœnis damnatorum in altera, iam in alijs ^b Dominicis tractauimus, quæ huc conferri poterunt.

Rom. 1. Rom. 7. 2. Tim. 2. Ioan. 8. Eccli. 18. Prou. 1. Galat. 6. Matth. 13.

Exempla: 1. Reg. 16. & 18. Act. 13.

^a *In Comment. b Dom. 10. post Pentec. text. 4. Domin. 11. post Pentec. text. 1. Domin. 5. post Epiph. text. 9.*

^c *Peccati status cur non timeatur.*

Quem ista non mouent, maximo in periculo versatur.

Quemadmodum animalia, quæ angustas venas habent, ex

Pars Æstiualis.

h veneno

veneno non facile pereunt, quoniam virus ad cor facile fluere ac penetrare nequit; quæ autem venas amplas sortita sunt, celerius veneno extinguuntur: sic qui conscientiam angustam ex timore Dei & iustitiæ eius habent, difficulter venenum peccati in cor admittunt, aut ad voluntatis consensum penetrare sinunt; quibus verò larga conscientia est, nullo timore constricta, in omne libitum fluens, & post concupiscentias suas currens, quolibet peccati veneno moriuntur, cuilibet tentationi consensum præbent, quodlibet animo scelus admittunt. Talis erat impius ille Achab, de quo

Exemplum.

3. Reg. 21.

dicitur: *Venundatus erat, ut faceret malum in conspectu Domini: id est, datus est in reprobum sensum, nulla peccati conscientia tactus. Concitavit enim eum Isebel uxor sua, & abominabilis factus est.* Isebel nostra, caro nostra est: cui qui morem gerit, abominabilis fit. De hoc peccatorum genere

Allegoria.

Esaiæ 42.

Peccatores se ipsos vendunt diabolo.

Esaias: *Quis cæcus, nisi qui venundatus est?* id est, qui à Deo derelictus, absque traditus est, ut quovis voluptatis pretio animam suam vendat. Denique quod ingrata, & rebeli, & incredula, ac dura cervicis synagogæ, apud eundem Prophe-

Esaiæ 50.

tam dicitur, cuilibet flagitioso peccatori convenit: *Quis est hic liber repudij matris vestrae (id est synagogæ) quo dimisi eam?*

Aut quis est creditor meus cui vendidi vos? Ecce enim in iniquitatibus vestris venditi estis, & in sceleribus vestris dimisi matrem vestram. Sic enim quilibet peccator mortifero quovis peccato seipsum demoni vendit, & quidem interdum manifesto intercedente pacto, ut de illo Theophilo, Antiochæ ecclesiæ œconomo, scribitur, qui, ut ad dignitatem, vnde

In vita pini, apud Surium.

deiectus fuerat, restitueretur, pactum cum diabolo fecit, seipsum ei totum tradens, abiurato Christo: quales desperatissimos homines hæc ætas multos tulit. Sed omnes peccatores, etsi non expresso, vero tamen & certo pacto, ipsi peccato, & instigatori eius diabolo, se vendunt. *An nescitis*

Rom. 6.

(inquit Paulus) *quod, cui exhibetis vos servos ad obediendum, servus estis eius cui obeditis?* Omnibus peccatoribus libellum repudij dat Deus, ut alteri venundentur. *Dimisi eos secundum desideria cordis sui: ibunt in adinventionibus suis.* De impijs illis

Psal. 80:

Exemplum.

1. Mach. 1.

Iudæis, qui sub Antiocho fecerunt sibi præputia, recesserunt à testamento sancto, & iuncti sunt nationibus, addit Scriptura: *Et venundati sunt ut facerent malum.* Tales sunt impij Christiani omnium temporum, sed maximè Politici & hæretici horum temporum.

Sed ad hos, sic in peccatis suis venundatos, vide quid

dicat

Sed ad hos, sic in peccatis suis venundatos, vide quid dicat

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

non debere, dicere consueverat: & ipse in postrema sua ægitudine, Psalmos Davidicos, qui sunt de pœnitentia, iussit sibi scribi, ipsosque quaterniones, iacens in lecto, contra parietem positos, diebus sua infirmitatis intuebatur & legebat, & iugiter ac uberrimè flebat. De Agathone inter Ægypti Patres celeberrimo, memoriæ proditum est, in extremo vitæ agone constitutum, magno timore cœpisse constringi; & causam à discipulis rogatum respondisse: *Longè alia sunt filij iudicia hominum, & iudicia, Dei. Est enim via qua videtur homini recta, & nouissima eius ducunt in infernum.* Si sic iusti & sancti timent, quanta eorum temeritas, qui vel sceleratè, vel certè dissolutè, vel omnino tepidè ac negligenter viuentes, nihil aut parum timent!

Granat. conc. 1.
in hanc Dem-
nicam.

Peccati pericu-
la & pœnæ ti-
menda.
Simile.

1. Ioan. 5.

Ephes. 5.

Galat. 5.

2. Cor. 11.

Esaia 9.

A periculo peccati in hac vita, quando à Deo quis deseritur; & à pœna peccati in altera vita, quando à Deo iudicatur, perpetuò timendum est. Sicuti virgo illa, quæ inter lasciuos & impudicos adoloscens vitâ agens, à cuius latere quidam eius frater, quem illa tenèrè diligeret, nunquam discedens, eam continuò ad turpia sollicitaret, maximo haud dubiè in discrimine virginitatis amittendæ versaretur: sic omnino anima nostra, quàm diu in hoc mundo, qui totus in maligno positus est, versatur, carnemque circumfert, quam non amare non potest: (*nemo enim carnem suam odio habet, sed fouet & diligit illam*) quæ eum ad malum assiduè sollicitat, *concupiscens aduersus spiritum: & repugnans legi mentis nostræ,* in maximo haud dubiè periculo versatur, ne à Christo excidat, cui desponsata est, quasi uni viro, florèmq; & gratiam virginitatis subinde amittat; quo factò, vtraque extremas & æternas pœnas luat, simul venundatæ, donec reddant quod debent. De qua etiam iusta Dei sententia sic alius Propheta: *Succensa est quasi ignis impietas, veprem & spinas vorabit, & succendetur in densitate saltus, & conuoluetur in superbia fumi. Vir fratri suo non parcat; unusquisque carnem brachij sui vorabit, Manasses Ephraim, & Ephraim Manassen.* Ad summum creuit impietas, factus est amplus fomes ignis æterni, multi vepres, multæ spinæ peccatorum creuerunt, & longo peccandi vsu aruerunt ad ignem concipiendum idoneæ. Factus est quasi saltus, & silua densa flagitiorum. Totum in fumum abit. Corpus animam, anima corpus affliget, scelus sceleris pœnas dabit. Corpus animæ appetitum & consensum, anima corporis ministerium accusabit, & accusando crudeliter vexabit. Superbia inuidiæ, inuidia superbiæ, vtraque auaritiæ,

auaritiæ, & auaritia vtrisque perpetrata scelera imputabit. Sic vxor & filij, caro & opera, & omnia quæ habet miser peccator, in pœnam & tormentum venundantur. Hic est peccatoris status, quàm diu in peccato manet, vel in hac vita, quoad incrementum & seruitutem peccati; vel in altera vita, quoad æternitatem & grauitatem supplicij, & hanc Deus in suos debitores, magno iam ære grauatos, sententiam tulit.

3. *Procidens autem seruus ille, rogabat eum, dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi.*

Locus moralis de perfecta peccatoris cum Deo reconciliatione. Peccator sententia Dei territus, tempus pœnitendi, vitamque & mores in melius commutandi, suppliciter petit, procidens ad pedes Domini sui; simulque pollicetur, quòd omnia reddet Deo, hoc est, se totum, suaque omnia, soli Deo consecrabit, nullius prorsus peccati remanente affectu, omni inordinato rerum omnium amore pœnitens reiecto. Sic enim omnia nostra debita (quantum ex nobis est) Deo persoluantur, quando tota & integra est nostra ad Deum conuersio; tota & plena mandatorum eius obedientia, dilectio Dei ex toto corde, & vniuersorum diaboli armorum direptio, plenumque peccati exterminium. De quibus omnibus in alijs iã Dominicis, quæ proferre potuimus, prolata sunt. Primum ad illa ^a verba: *Quodcumque dixerit vobis, facite.* Deinde ad illa ^b verba: *Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli seruias.* Postea ad illa ^c verba: *Ipsam audite.* Sed plenius ad illa ^d verba: *Si fortior eo superueniens vicerit eum, vniuersa arma eius auferet, in quibus confidebat.* Et adhuc vberius ad illa ^e verba: *Nemo potest duobus dominis seruire, aut enim unum odio habebit, &c.* Denique in omnibus illis locis vbi de dilectione Dei super omnia ter quaterve egimus, quæ in Dominica 17. post Pentecosten, textu secundo, annotata inuenies. Inde licet depromere, quæ in hunc locum dicantur.

Reconciliatio peccatoris perfecta cum Deo.

^a Domin. 2. post Epiph. text. 4.
^b Dom. 1. Quadrag. text. 10.
^c Dom. 2. Quadrag. text. 5.
^d Dom. 3. Quadrag. text. 5.
^e Dom. 14. post Pent. text. 1. & 2.

4. *Misertus autem dominus serui illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei.*

Locus moralis de misericordia Dei petentibus eum promptissima. Hæc singularis Dei misericordia est, acerbissima comminari; sed facta hominis conuersione, celerissime

Misericordia Dei.

rimè ad misericordiam flecti: in quo non consilium mutat
 Deus minatur, sed sententiam; imò consiliū suum & voluntatem adimplet.
 ne percutiat. Adcirco enim comminatur, vt non percutiat. Pulchrè Chry-
 Homil. 1. de pœ-
 nitent. *sostomus: Quare, quæ facturus es mala, prædicis? Vt non faciã
 quæ prædico. Propterea & gehennam minatus est, ne gehennam
 induceret.* Sic per Ionam Prophetam clamati fecit: *Adhuc
 Iona 3. quadraginta dies, & Ninive subuertetur.* Sed vbi Rex cum po-
 pulo ad pœnitentiam agendam se conuertit; *videns Deus ope-
 ra ipsorum* (non fidem tantum, vt volunt hæretici; nec vo-
 luntatem tantum, & quale quale sese emendandi propositū,
 vt tepidi Catholici) *quia cõuersi sunt de vita sua mala; & ipse
 I. Comment. in
 hunc locum. misericors est super malitia quam loquutus est vt faceret.* Nempe
 vt in hunc locum scripsit D. Hieronymus; *Deus neminem pu-
 nire desiderans, quod facturus est comminatur.* Denique hanc
 sibi familiarem esse misericordiam, Deus his verbis apertè
 docet: *Repentè loquar aduersus gentem, & aduersus regnum,
 Ierem. 18. vt eradicem, & destruem, & disperdam illud. Si pœnitentiam
 egerit gens illa à malo suo quod locutus sum aduersus eam, agã
 & ego pœnitentiam super malo quod cogitavi vt facerem ei: &
 subito loquar de gente, & de regno, vt adificem & plantem il-
 lud.* Docet, nihil esse Dei misericordia celerius, nihil prom-
 ptius, vbi primum nos ad eum conuertimur. Quare sic per
 Zachar. 1. Prophetas suos clamat: *Conuertimini ad me, & ego conuertar
 ad vos.* Imò, vt eleganter scripsit Augustinus, *Fugientis dor-
 sa persequitur, qui faciem redeuntis illuminat.* Sic enim cla-
 mat post nos; *Quare moriemini domus Israël? Non vult enim
 Sermo. 54. de
 verb. Dom.
 Ezech. 18. mortem peccatoris, sed magis vt cõuertatur ac viuat.* De quo
 Domin. 3. post
 Pentecost. text. 4. vide. quæ diximus ad illa verba: *Vadit ad ouem quæ perie-
 rat, donec inueniat illam, &c.* Sed qui sic aberrâtes oues
 quærit, quomodo ad se reuertentes aliquando repellet? Adeò
 non repellit, vt etiam humili corde supplicantibus amplius
 concedat quàm postulent. quod & hic ingenti huic debitori
 fecit. Petenti enim patientiam, & dilationis terminum, vt
 omnia redderet, confestim sic miseretur, vt non solum libe-
 rum dimiserit, sed etiam omne debitum ei dimiserit, omniq;
 reddendi obligatione ac necessitate ad veniam consequen-
 dam; liberauerit. *Perspexisti* (ait Chrysoſtomus) *mirabilem
 Homil. 62. in
 Matth. exaggerationem misericordie. Dilationem tantummodo tempo-
 ris, ac quandam prorogationem seruus postulauit: ille autem
 multo magis quàm petijt, videlicet totius mutui donationem,
 vtrò prauit.* Non absque egregia significatione dixit Apo-
 stolus: *Deus autem, qui diues est in misericordia.* Est enim haud
 Ephes. 2. dubiè

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cui donata sunt talenta. Contendit de centum, cui dimissa sunt decem millia. Sic litigamus cum proximo pro terrenis, pro iuribus, pro fructibus; qui quotidie petimus à Deo celestia, peccatorum veniam, gratiarum copiam. *Et tenens suffocabat eum dicens: Redde quod debes.* Superbè, violenter, crudèlitér suum exigit modicum, cui placidè, promptè, misericorditér Deus totum remisit. Deus hominì pater est: Homo hominì lupus est. Sic ipsa humanitas, qua homines sumus, exiit. *Cum enim natura hominis (ut scribit Laërtius) imbecillior sit quam ceterorum animalium, quæ ad perferendam vim temporum, vel ad incursiones à suis corporibus coercendas, naturalibus munimentis providentiæ naturalis armavit; hominì autem quia nihil istorum datum est accepit pro istis omnibus miserationis affectum, qui planè vocatur humanitas, qua nos inter invicem tueremur. Et procidens conseruus eius rogabat eum, dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. Ille autem noluit.* Roganti & petenti conseruo, nec aliam ab eo gratiam postulanti, quàm qualem à Deo ipse petierat: nec alio modo supplicanti negat. Hæc est semper & in omnibus lethale peccatum, & contra charitatem proximi directe repugnans. Quod his verbis explicat sanctus Augustinus: *Quoniam diligere inimicos nostros, benefacere ijs qui nos oderunt, & orare pro eis qui nos persequuntur* (exteriora, inquam, ista charitatis officia inimicis præstare) *perfectorum sunt filiorum Dei; quò quidem se debet omnis fidelis extendere, & humanum animum ad hunc affectum, orando Deum, secumque agendo, luctandisque perducere; tamen quia hoc tam magnum bonum, tantæ multitudinis non est, quantam credimus exaudiri, cum in oratione Dominica dicitur, Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris; proculdubio verba sponsionis huius implentur; si homo, qui nondum ita profecit ut iam diligat inimicum, tamen quãdo rogatur ab homine qui peccavit in eum, ut ei dimittat, dimittit ex corde; quia etiam sibi roganti, vult utique dimitti.* Hæc ille. Docet non consilij, sed præcepti; non perfectorum tantum, sed quorumlibet fidelium; non paucorum, sed omnium esse, ut roganti ac petenti inimico aut debitori dimittatur. Hoc qui non facit, peccat mortaliter; à Deo veniam non impetrat, sed & impetratam Deus reuocat. Præcipit nobis Deus illam omnium iniuriarum oblivionem & amissionem salutis nostræ causâ, quam apud Athenienses deleris triginta tyrannis Solon introduxit, & post C. Cæsaris mortem Cicero in vrbe Roma se renouasse gloriatur

Lib. 1. cap. 20.

In Enchirid.
cap. 73.

Laert. lib. 1.

Philip. 1.

riatur, Reipubl. & pacisterrenæ causa. Hoc enim demum modo fit, ut cor nostrum nos non reprehendat, quod his verbis explicat Augustinus: *Cum dicit Ioannes, Si cor nostrum nos non reprehenderit, fiduciam habemus apud Deum;* In lib. de perfect. iustitia.

& quacunque petierimus, ab eo accipiemus: admonuisse nos videtur, ne cor nostrum in ipsa nos oratione & petitione reprehendat; hoc est, ne forte, quum coeperimus dicere, Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus, compungamur non facere quod dicimus; aut etiam non audeamus dicere quod non facimus, & fiduciam petendi amittamus. Hæc ille. Sed de hac re in alio loco mox plura. Sequitur de isto sermone nequam: *Sed abiit, & misit eum in carcerem, donec solueret debitum.* 1. Ioan. 3.

Hæc alia fuit & grauissima inhumanitatis circumstantia. Non solum non vult dimittere rogatus ei qui quod solueret non habebat, nec tempus ei ac spatium soluendi concedere; quod charitas negare non potest, utcunque humana iustitia, quæ nihil nisi Reipubl. & suum cuiusque bonum respicit, aliter iudicet; verum etiam vim adhibet, & pro pecunia hominem libertate priuat, quæ nulla pecunia redimi potest homini libero. Hic enim non solum fratrem non diligit, sed etiam persequitur, & de eo qualem & quantam potest vindictam sumit. neque enim grauiorem leges humanæ ferunt. Atqui contra huiusmodi vide Scriptura quid dicat: *Qui vindicari vult, à Domino inueniet vindictam, & peccata illius seruans seruabit.* Eccles. 28. Fuit ergo huius inhumanitas ex multis circumstantiis vehementer aggrauata. Homini bene Christiano iniurias persequi, aut vim vi repellere quatenus liceat, iam in aliis Dominicis dictum est. Domin. 1. post pentec. text. 4.

Debita pecuniaria (de quibus hæc parabola loquitur in forma, in sensu tamè & mysterio omnium debitorum) quatenus pietas Christiana vel dimittere debet; vel reposcere pecuniaria debita quatenus repetenda.

possit: his verbis S. Augustinus docet: *Qui sponte conuentus pecuniam debitam reddere noluerit, dimittenda illi est.* De serm. Dom. in monte. lib. 2. cap. 13. *Duas enim ob res nollet reddere; vel quia non habet, vel quia auarus est, rei que aliena cupidus. Vtrumque autem pertinet ad inopiam.*

Nam illa inopia est rei familiaris, hac animi. Quisquis itaque tali dimittit inopi debitum, inopi dimittit seipsumque Christianum operatur, manente illa regulâ, ut in animo paratus sit amittere quod sibi debetur. Nam si modestè & leniter omnimodo egerit, ut sibi restituatur, non tam intendens fructum pecunie, quam ut hominem corrigat, cui sine dubio perniciosum est habere unde reddat; & non reddere, non solum non peccabit, sed proderit ei

etiam plurimum. Ex quo intelligitur etiam in ista petitione qua dicimus, *Dimitte nobis debita nostra, non de pecunia quidem dici, (sola scilicet) sed de omnibus qua in nos quisque peccat, ac per hoc etiã de pecunia. Peccat namque in te, qui tibi pecuniam debitam, cum habeat unde reddat, recusat reddere. Quod peccatum si non dimiseris, non poteris dicere; Dimitte nobis, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Hæc ille. Ratio verò huius certa & clara est, quia nos quando peccamus, non reddimus illud obsequium Deo quod ei debemus, habentes tamen unde reddamus. Habemus enim voluntatem liberam Deum amandi, & ad Deum nos conuertendi, & obsequium ei debitum reddendi, cum eius gratia, quæ semper omnibus parata est, illo ipso nos invitante, *Venite ad me omnes; illo ipso pulsante fores cordis nostri; illo ipso praueniante nos in misericordia & benedictione.* Si ergo proximo etiam habenti unde reddat, nec reddenti tamen (quanto magis, nondum habenti ut reddat, tempusque postulanti, quo reddat, ac reddere cupienti) ex animo non dimittimus: nec Deus nobis nostra peccata dimittet. de quo mox plura in postremo huius Euãgelij loco, magis proprio.

Dei gratia omnibus parata.

Matth. 11.

Apocal. 3.

Psal. 10.

6. Videntes autem cõserui eius quæ fiebant, contristati sunt valde, & narrauerunt dominõ suo quæ facta sunt.

Zelus iustorũ contra impios.

a Domini. 5. post Epiphian. text. 6.

b Domini. 9. post Pentec. text. 1.

Locus moralis de iusto iustorum zelo contra impios, & vel diuinæ gloriæ prophanatores, vel charitatis fraternæ violatores, ut avaros, raptores, usurarios, tyrannos, latrones, sicarios, aliõsque vel pauperum oppressores, vel publicæ pacis perturbatores: . Quem locum iam in aliis Euangeliis tractatum vide. Primum ad illa a verba, *Servi autem dixerunt ei, Vis imus & colligimus zizania?* Deinde in illa b verba: *Videns ciuitatem, fleuit super illam.* ubi de alienis peccatis deflendis dictum est. Contristari enim de aliena nequitia, & narrare Deo quæ facta sunt, est aliena peccata coram Deo non tam accusare, quod diaboli est; quàm plangere & lamentari, quod piorum est: Quare huc etiam pertinent, quæ de zelo animarum in aliquot Euãgelis dicta sunt, ut in Dominica 11. post Pentecosten, text. 1. & in aliis Dominicis eo in loco annotatis. Vide etiam Dominicam 18. post Pentecosten, textu 1. quæ omnia loca contra nostri temporis Politicos valent, qui publica peccata, Dei que offensas tolerandas ac dissimulandas esse, propter pacem cõmunem,

aut

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Ingratitudo

quātum nefas.

illi collocatum respicit; & quanto plura condonauerat, tanto acerbius de illo supplicium sumet. Tantū & tam atrox est ingrati- tudinis erga Deum benefactorem scelus.

Similia.

Ab aliis semper accipere, & nihil alijs reddere, est totius orbis compagem solvere. Semina conduntur humo, decidit imber, calorem sol immittit, vt illa postmodum plantas, segetem & fructus proferat. Mare vapores exhalat vbertim, vt eos in nubē concretos recipiat, alaturque incessanter. In fornicibus architecturæ vtriuque conuexum mutuam operam præstat, quam si alterum neget, & sustentari vult, non sustentare, totum ruit ædificium. Naturæ igitur bellum ingratus indicit, ac leges violat. Vult enim quasi solus in orbe consistere, ab omnibus vtilitatem capere, nulli vtilis esse: Deum in se affluēter propitium sentire, ipse erga proximum nullam humanitatem exercere. Ingrati, impio Pharaoni similes sunt;

Exemplum.

Homil. 5. in 2.
ad Timot.

qui cum, vrgentibus centuræ diuinæ plagis, pœnitentiā polliceretur, vbi requies data esset, rursus ad ingenium immitte & crudelē redibat. Si quis seruum nactus (ait Chryso- stomus) qui in multis offenderit, nec tamen flagris ceciderit, sed iterū peccatis indultis, futura vitare monuerit in posterum, ne in eadem decidat, magnis quoque muneribus præterea illustrauerit, ac beneficiis fouerit; quanam obsecro tam futura est, perfida mens, tam ingrata anima, qua huiusmodi gratia non, ad meliōra sectanda promoueri sufficeret? Sed huius tam absurdi sceleris causa est, quòd Dei beneficia in numero non habemus: quæ si semper ante oculos versarentur, omnem animo torporem & inhumanitatem prorsus excuterent. Quo in genere saluberrimum dat S. Chryso- stomus consilium. Quisque nostrum, si fieri potest, per singulos dies intra se computet, non tantum communia beneficia, verum & propriè sibi collata; non tantum promulgata & omnibus manifesta, sed etiam peculiaria, multosq; latentia. Sic enim continuam gratiarum actionem Domino, poterit exhibere. Qui iugiter hæc in sua mente reuoluit; & propriam quidem discit vilitatem, & ineffabilem Dei misericordiam cogitat; & quomodo non peccatorum nostrorum merita, sed propriam respiciens bonitatem, nostra disponit; hinc cogitatione contrahitur, conteritur corde, omnem fastum & arrogantiam corripit, modestè se gerere docet erga proximos, presentis vitæ gloriam despiciere, futura bona sperare. Hæc ille. Nec multum dissimiliter diuus Bernardus: Felix qui ad singula dona gratiæ redit ad eum, in quo est plenitudo gratiarum: cui dum pro acceptis non ingratos nos exhibemus, locum in nobis facimus gratiæ. Omnino enim nos sola in profectus

In Psal. 90.
Serm. 14.

profectu cōversationis impedit ingratitude nostra, dum quodammodo perditum reputans, qui dedit quod ingratus accepit, cauet sibi de cetero, ne tanto plus amittat, quanto plus confert ingrato.

Hinc veteri populo Prophetam sic exprobat ingritudinem Deus; *Popule meus, memento, quaso, quid cogitauerit Balac rex Moab, & quid responderit Balaam filius Beor de Sethim usque Galgalim, ut cognosceres iustitiam Domini.* Dicit per Prophetam Deus: Tu nunquam obliuisci debueras, te sic à Deo dilectum esse, ut inimicorum tuorum maledictionem tibi nocere non solum non permiserit, verum & eam in benedictionem commutauerit, idque, *ut cognosceres iustitiam Domini.* Aduersarij illi contra te ex parte relaxati sunt, ut agnosceres periculum: ab altera parte nocere prohibiti sunt, ut intelligeres vnum tibi esse præsidium. Tãtis ergo beneficiis acceptis, hoc vnum restat, ut protectori tuo incessanter gratias agas: non verbo, sed opere misericordiæ erga conseruos tuos. Non enim gratiarum dictionem, sed actionem flagitat Deus. Vide de hoc argumento plura in aliis suprà Dominicis.

Mich. 6.

*Dom. 13. post Fē-
tec. tex. 5. & alius
ibi annotatis.*

8. *Sic & Patēr meus celestis faciet vobis, si non remisertis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris.*

Locus moralis de fraterna charitate sincera & cordiali perpetuò tenendâ, & de condonandis iniuriis, *non septies tantum, sed usque septuagesies septies*, id est, toties quoties te frater lædit, idque ex animo. Huc enim tota hæc tendit parabola, esse fratribus condonandū, si volumus ut nobis Deus cōdonet. Hunc locum de condonandis iniuriis, & de reconciliatione fraterna non differenda, in aliis tribus locis late tractauimus. De dilectione verò proximi, & misericordiæ officiiis, multo sæpius in variis Dominicis tractatum est. Hic nihilominus loco proprio aliqua addentur, prout Deus dabit. Etsi omnibus hominibus debeatur dilectio, quia proximus noster omnis homo est, nostra charitate indigens, ut alio in loco explicatum est; tamen Christianis Catholicis, & eiusdem fidei sociis ac domesticis maximè illa debetur.

*Charitas fra-
terna cordialis.*

*Dom. 1. post Pen-
tec. tex. 3. & Do-
min. 5. post Pēte-
cost. tex. 2. & 4.*

*Dom. 12. post
Fentec. tex. 6.*

Illi enim sunt fratres nostri vterini, tam ex parte patris, scilicet Dei, ratione creationis; quam ex parte matris, sanctę Ecclesię, quę nos per Spiritum sanctum in sacro Baptismate regenerauit. Sic Ioseph magis dilexit fratrem suum vterinum Benjamin, quam reliquos decem fratres, cum quibus solum patrem

*Christiani
Catholici, fra-
tres vterini.*

patrem communem habebat: ideoque in conuiuio, quo omnes pariter accumbebant, *maior pars venit Benjamin, ita ut quinque partibus excederet.* Hinc fit, ut non reconciliari fratri Christiano, aut odium in eum gerere, sit et timen quintuplo grauius, quàm alteri non Christiano irasci, & non remittere. Nos Christiani *templa Dei* sumus, aut certè esse debemus, per *inhabitãtem in nobis Spiritum sanctum.* Atqui templum Dei, ut illud describit Ezechiel, capacissimũ & amplissimum fuit. *Et ecce, inquit, murus forinsecus in circuitu domus undique, & in manu viri calamus mensura sex cubitorum & palmo, &c.* Sic debent corda Christianorum ampla esse & dilatata amore ac dilectione, quæ usque ad inimicos se extendat, & iniuriis cõdonet, quantumcunque magnis, quantumcunque frequẽtibus. Quemadmodum in cælo, etsi multæ sint stellæ & lucētia sydera, tamen qui omnes è cælo tenebras expellat, vnicus est sol; quo vno absente, cælum micantibus stellis refertum adhuc tenebrosum est: sic etsi in orbe terrarum plurimi fuerint Philosophi ac sapientes, qui de virtute amplectenda; & fugiendis vitiis multa præclarè docuerint, vnus tamen omnis iustitię sol lucidissimus Christus fuit, qui vniuersas mundo tenebras depulit, qui omnia penitus vitia extirpauit, qui perfectã dilectionẽ Dei & proximi docēs: nullum tenebris, nullum vitiis locum reliquit. Omnis Philosophorum doctrina tenebrosa est, tum quia sine fide, tum etiã quia perfectam inimicorum dilectionem non tradidit. Certè quum Ezechiel scribat, templum illud quod in visione ei monstratum est, eandem mensuram in altitudine atque in latitudine habuisse; docuit, tantam futuram esse iustorum altitudinem & gloriam in cælo, quanta fuerat illorum latitudo & charitas dilatata in terris.

Hanc futuram Christiani populi propriam dilectionem alius Propheta non obscure docuit, dicens: *In die illa proteget Dominus habitatores Ierusalem,* (id est; Ecclesiæ Catholicæ); *& erit qui offenderit ex eis in die illa quasi David, & sicut Angelus Domini in conspectu eius.* Sic videlicet ad Deum conuertentur, qui Christo nomen dederunt, vti sint singuli inimicos diligentes, & iniuriarum immemores; sicut David erat, qui hostem suum infensissimum Saul, quum bis interficere posset, ne tangere quidem voluit: qui eo demum ab aliis hostibus occiso, familiam tamen eius & posteros dilexit, dicens: *Nunquid superest aliquis de domo Saul, ut faciam cum illa misericordiam Dei?* Misericordiam Dei vocat, benefacere illis

Gen. 43.

1. Cor. 3.
Rom. 8.

Ezech. 40.

Simile.

Ezech. 40.
Allegoria.Christiani populi propria dilectio.
Zachar. 12.

1. Reg. 24. & 26.

2. Reg. 9.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Simile.

gnum. Ideoque inimicorum dilectio pura & perfecta virtus est. Quemadmodum enim solis radius, qui vitrum penetrat, parietem oppositum pertingit, nec tanto fulgore eum illuminat, nec tanto calore eum afficit, quam ille radius, qui aperta fenestra directe, & nulla re interposita, parietem percutit; eo quod in ipso vitro radij solaris virtus retardatur, hebetatur, & debilitatur non nihil: eodem plane modo amor qui a voluntate charitate inflammata oritur, quando in amicum fertur, quia multas ibi amandi rationes inuenit, sistit in eo aliquantulum, antequam ad Deum, qui est vltimus finis, referatur, atque adeo frequenter totaliter in eo sistit, nec ulterius pergit; sed utcumque ad Deum quoque feratur, & propter Deum amicus diligatur, tamen multum ille amor & lentius procedit, & impurior fertur, & tardius ac debilius in Deum tendit; at vero inimici dilectio ex eadem charitate, quasi alius radius ex eodem sole, ortum capiens, quasi per apertum diaphanum rectissime ad Deum perfertur, quia propter solum Deum, eiusque sanctam voluntatem, quae sic iubet, inimicum diligit: ideoque purior & feruentior, Deoque gratior illa dilectio est. Cum plurimi cantores simul suauiter canunt, etsi inter eos vnus sit, qui vocis dulcedine & arte caeteros omnes longe superet, non tamen perinde plene ac placide illa frueris, aliorum vocibus commixta, quam si eam solam, caeteris tacentibus, audires; quod in illo duorum tantum aut trium canentium ratione; quem vocant manifestum fit: sic puritas & perfectio amoris Dei in dilectione amici nec pure nec plene aduerti potest, eo quod aliae multae considerationes, propter quas amicus diligitur, hanc cognitionem & virtutis sensum impediunt atque conturbant; at in dilectione inimici, quia solus ibi Dei amor conspicitur, clarior ille & purior atque illustrior multo apparet. Magnes, qui libram ferri ad se attrahit, perfectior est lapis, quam qui festucam solam aut acum attrahere potest, ut ebenus: sic amor ille qui inimicum tolerat ac diligit, quum sit onus graue & asperum, atque aculeis plenum, homo inimicus; perfectior amor est, quam ille quo amicum diligimus, qui omnino grauis nobis non est, sed multis nominibus iucundus. Hinc alia emergit huius dilectionis perfectio, quia difficilius virtus est, & magis in ea voluntas contendere ac laborare debet. *Vnusquisque autem propria mercedem accipiet, secundum laborem suum.* Et sicut maioris meriti est credere mysteria illa, in quibus rationis lumen minus

Simile.

suffragatur.

*Simile.**1. Cor. 3.
Simile.*

suffragatur, magisque contradicit, ut trium personarum in vna substantia vnā Deitatem, & Filij Dei cum carne humana vnionem hypostaticam, quā alia fidei nostræ capitulationi consentanea; quia maior in illis difficultas inuenitur: ita maius meritum est diligere illud, quod amori nostro magis est contrarium. Nihil autem magis amori contradicit, quā odium. Deformitas, paupertas, ignobilitas, etsi non sint ex se amore digna, amari tamen facile possunt, quia amori non sunt contraria, non offendunt, non lædunt. Solum odium, quo te inimicus prosequitur, ipsi amori intrinsecè contrarium est. Inimicum ergo quum diligis, heroicā virtutem exerces; & tamen necessariam, si vis ut te inimicum & peccatorem Deus diligat, condonans tibi. Curandum porro in primis, ut ab inimico læsus, citò ignoscas, nec dicas, data tandem oportunitate reconciliaturum te inimico. Vulnere recentia facilius curantur quā inueterata. Qui ulcere laborat, non expectabit donec fiat fistula. Odium in corde si foueas, non inimicum, sed teipsum lædis, atq; adeò perimis. Dixit Sapiens: *Os fatuorum ebullit stultitiam.* Sicut enim olla feruens, aquam ebullientem ex se emittens, & circumiecta comburit, & ignem extinguit, & omnem pinguedinem à se expellit; tandēque, nisi refrigeretur, tota aqua eiecta, ipsa disrumpitur: sic cor, ira & odio feruens, proximos suos verbis contumeliosis irritat, lumen rationis extinguit, omnem diuinæ gratiæ pinguedinem abijcit; tandēque, nisi seipsum tempestiuè temperet, Deoque ac proximo suo reconcilietur, omni virtute vacuum, sua se maleuolentia perdit, & quasi olla confracta dissoluitur. Vnde iterum Scriptura: *Cor fatui, Eccl. 31. quasi vas confractum.*

*Prou. 15.
Simile.*

Hæc est enim diaboli fraus & astutia, ut dum tu de inimico te vlcisci contendis, qui tibi, nisi velis, nocere non potest, ille de te seipsum vlciscatur, tuum interitum procurans. Sapienter sanctus Augustinus *Quid est timendum quando pateris inimicum? Ne conturbetur in te dilectio, qua diligis inimicum. Etenim inimicus ille homo caro & sanguis quod videt in te, appetit: alius autem inimicus occultus, rector harum tenebrarum, quas tu pateris in carne & sanguine, alterum occultum tuum petit, thesauros tuos interiores depradari & vastare molitur. Duos ergo inimicos constitue tibi ante oculos, vnum apertum, & alterum occultum, hominem & diabolum. Vnum vide, alterum intellige. Vnum dilige, alterum caue. Homo hominem vincis humana aliqua felicitate. Diabolum autem vincis inimici dilectione.*

Diabolus inimicitiae causa, inimicus ipse. Enarrat. in Psal. 54.

dilectione. Sicut homo inimicus auferre tibi cupit aut auertere felicitatem qua vincitur; sic & diabolus hominem vult vincere, auferendo unde vincitur. Sed cura in corde seruare inimici dilectionem, qua diabolum vincis. Saviat homo quantum potest, auferat quicquid potest. Si diligitur aperte sauiens, victus est occultè sauiens. Hæc ille. Hoc hodiernum Euangelium nos docet, vt

Simile.

inimicum diligendo, diabolum vincamus, & Deum nobis propitium sentiamus. Si amici tui famulus aliquis te graui- ter offendisset, tuque iam ad eum percutiendum iratus pro- silires; recordatus tamen, singularis tui & integerrimi amici eum famulum esse, continebis te, & saltem propter amicum parcès immerito, ne fortè, dum te vindicas, amicum singu- larem amittas. Hanc à te comitatem & modestiam Deus exigit, vt inimicum tuum, famulum eius, creaturam eius, propter eum non percutias, non lædas, sed planè diligas. Sic

Exemplum.
Genes. 27.

frater fratri germano interdum parcat, ne communis pater offendatur. Esau homo reprobus & maleuolus, & fratrem suum Iacob infesto odio prosequens, dicebat tamen: *Veniens dies luctus patris mei, & occidam fratrem meum.* Noluit viuente patre in fratrem peccare, ne pariter & patrem offenderet.

Math. 18.

Quidni & Dei Patris eandem reuerentiam ac rationem habemus? maximè dicente hîc Christo: *Sic & Pater meus cœlestis faciet vobis, id est, tradet vos tortoribus, donec reddatis uniuersum debitum, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris. Ad tam magnum tonitruum (ait Augustinus) qui non expergiscitur, non dormit, sed mortuus est.*

Dom. Pass. tex 3.

Inter alias condonandi inimico causas, alibi commemo- ratas, vna hæc erat, quòd omnis inimicus nos odio prose- quens, commiseratione magis quàm odio dignus sit. Ille nempe non nisi temporali bono priuare te potuit: at seipsum sempiternis pœnis obnoxium fecit. Ille famam fortè tuam obscurauit, sed animam suam prodidit. Ille vestem tibi aut dirupit aut sustulit, ipse cor suum letali ferro transfixit. Tibi capillum sustulit, sibi oculum effodit. De inimicorum infe- statione dicitur: *Circundederunt me sicut apes, & exarserunt sicut ignis in spinis.* Apes leuè vulnus aculeo suo infigunt, sed

Isa. 117.
Similia.

1. vitam simul cum aculeo amittunt: sic inimicus in modico lædens, vitam ipse gratiæ lædendo amisit. Sicut ignis spinas exurens terram purgat: sic inimicus sua persecutione spinas peccatorum nostrorum, si patienter feramus, adurit, ani- màmque nostram Deo chariorem reddit. Qui ab equite lan- cea percutitur, non equo, sed equiti irasci debet; ideoque in hastiludijs,

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Matth. 22.

Beantes Pharisei consilium inierunt, vt caperent Iesum in sermone. Et mittunt ei discipulos suos cum Herodianis, dicentes: Magister, scimus quia verax es, & viam Dei in veritate doces: & nō est tibi cura de aliquo. Non enim respicis personam hominum. Dic ergo nobis, quid tibi videtur? Licet censum dare Casari, an non? Cognita autem Iesus nequitia eorum, ait: Quid me tentatis hypocrite? Ostendite mihi numisma census. At illi obtulerunt ei denarium. Et ait illis Iesus, Cuius est imago hac & superscriptio? Dicunt ei: Cesaris. Tunc ait illis: Reddite ergo quæ sunt Cesaris, Casari; & quæ sunt Dei, Deo.

PERICOPE moralis huius Euangelij.

1. Consilium inierunt, vt caperent Iesum in sermone. De malevolentia & hypocrisi audientium veritatem, & persequentium illam.
2. Mittunt ei discipulos suos (Pharisei) cum Herodianis. De concordia impiorum ynanimi, ad pietatem & veritatem impugnandam.
3. Magister, scimus quia verax es, & viam Dei in veritate doces, vsque ad illud: Quid me tentatis hypocrite? Contra adultores, vt etiam vera dicentes, acriter repellantur.
4. Viam Dei in veritate doces. De boni doctoris, pastoris, prædicatoris, in docendo integritate, constantia, ac fortitudine.
5. Non enim respicis personam hominum. Contra acceptionem personarum.
6. Reddite quæ sunt Cesaris, Casari. De obedientia Principibus debita, in ijs quæ ad Principem ac ciuilem potestatem pertinent.
7. Et quæ sunt Dei, Deo. De Dei honore, obsequio, cultu, in primis obseruando.

1. Consilium inierunt, vt caperent Iesum in sermone.

Auditores maleuoli veritatē persequentes.

Locus moralis de malevolentia & hypocrisi audientium veritatem, & persequentium illam. Isti enim Pharisei, audita cœlesti doctrina Saluatoris; & maximè postremis illis, parabolis, quibus eos vocationis suæ admonuit, & ad resipiscentiam hortatus est; pro eo quòd peccata sua agnoscere

agnoscere & emendare debuerunt, *primùm quarebant te-
nere eum; sed turbas timentes*, abstinuerunt. Deinde *ministros
miserunt, qui eum apprehenderent*: aliquando & *lapides tu-
lerunt, ut in eum iacerent*. Quæ omnia quum non succede-
rent, nunc demùm *consilium inierunt, ut caperent eum in ser-
mone*. Pessimum valetudinis signum est, quum remedia, quæ
sanitatem adferre solent, morbum augment: sic nihil illis ho-
minibus deploratius, qui ex sanis consilijs peiores fiunt.
Lex Domini cōuertens animas, ait Dauid. Qui ergo illa audita
non conuertuntur, sed peruertuntur, ad impietatis fasti-
gium peruenisse putandi sunt. Consummatæ nequitiae in-
dicium est, facinus quod vna non successit via, alia sem-
per atque alia pertinaciter aggredi. Appositè in hunc lo-
cum Chrysostronus: *Quemadmodum si aliquis claudere vo-
luerit aqua currentis meatum, si vna ex parte exclusa fuerit
aqua, violentia aliunde semitam sibi rumpit: sic & Phari-
sæorum hic malignitas ex vna parte confusa, aliunde sibi adi-
tum inuenit. Sicut enim non potest fieri, ut ligna mittendo
extinguas ignem: sic non potest fieri, ut rationem dicendo
places hominem malum. Sicut enim ignis, quanto amplius
ligna susceperit, in maiorem flammam erigitur: sic animus
malus, quanto magis veritatem audierit, eo amplius in ma-
litiã excitatur. Hæc ille. De huiusmodi Scriptura dicit:
Cor eius indurabitur tanquam lapis, & stringetur quasi mal-
leatoris incus. Incudis quippe hoc proprium est, ut frequen-
tibus ictibus concussa non emolliatur, sed magis indure-
tur. Radij solis quum vitrum feriunt, ignem in eo non ac-
cendunt, quia ibi non sistunt, nec in ipso reuerberant; at
verò in speculo reflectentes, statim ignem incendunt, quo-
niam vlteriùs non progrediuntur, sed ibi detinentur ac re-
flectuntur: sic diuina eloquia, quæ per vnam ingrediuntur
aurem, per aliam verò exeunt, quum nullam vel in memo-
ria, vel in affectu faciunt reflexionem, sed protinus vel obli-
uioni traduntur, vel etiam reijciuntur, nullam diuini amo-
ris ignem in animo accendunt; sed sunt velut radij sola-
res vitrum pertranscentes. Sed vide quid huiusmodi ho-
minibus Scriptura dicat: *Viro qui corripientem dura cer-
uice contemnit, repentinus superueniet interitus, & eum sanitas
non sequetur*. Huius tanti mali causa, & cur ad omnia Dei
verba obdurescãt homines, ac deteriores fiãt, ratio est, ani-
mus rerum terrenarũ cupiditatibus totus infixus. Quemad-
modum enim cæmentum calcem fit de lapidibus in clibano*

Matth. 21.

Ioan. 7.

Ioan. 8.

Matth. 23.

Simile.

Psal. 21.

Oper. imperf.

in Matth.

Homil. 42.

Similia.

Iob 41.

Simile.

Prover. 29.

Simile.

coctis, & in pulverem redactis admixta aqua, atque, ut adhuc tenacius fiat, arena: sic cor impiorum, durum quasi lapis, in clibano curarum mundi decoctum, in pulverem cupiditatis variae atque minutissimae dispergitur; cui aqua concupiscentiae admixta, fit adhuc durius, magisque durable, id est, in malo obstinatum sicut caementum, quibus tamen si arena temporalis abundantiae accedat, iam penitus tenacissimum atque impenetrabile factum est. Hinc fit, ut nec pluvia atque imbre divini eloquij molliatur, instar caementi, nec ullis comminationum ictibus comminatur, sed ad omnia pertinax & obstinatum maneat. Dicit de impiis Propheta: *Omnes adulterantes, quasi clibanus succensus à coquente.* Cor impij obstinatum, dicitur clibanus à coquente succensus. Sicut enim accendens clibanum, eum non intrat, sed exteriùs ignem facit & ministrat, nec ignis exit de clibano, sed gyrat interiùs, & clibanum ad coquendum panem calefacit: sic diabolus per suggestionem cor hominis accendit, non per essentiam ingrediens in illud; & ignis cupiditatum, à diabolo immissus, non procedit exteriùs, quousque succensum sit cor ad coquendum panem impietatis, totumque cor exustum sit. Panis impietatis est ipse homo, qui primo frangitur in farinam per diuersos circuitus & curas huius mundi. Deinde farina aqua conspergitur, & fermento fermentatur. Aqua & fermentum, sunt superbia & concupiscentia: propter quae serpenti, qui coctor hinc à Propheta vocatur, ab initio dictum est: *Super pectus tuum gradieris, & terram comedes.* Super pectus graditur, quia superbos facit, atque inflatos pectore: terram comedit, quia terrenarum rerum amorem suis persuadet. Huiusmodi enim clibani à diabolo succensi, hae caementa in clibano cocta, homines diaboli opera & studio, mundi huius cupiditatibus toti immersi atque infixi, obdurati quoque & concreti, ex verbis Dei & sermonibus Christi adeo non emolliuntur aut emendantur, ut in ipsos suos magistros insurgant, eos quum vi & facto non possunt, saltem in verbo capere, arguere, conuincere omni studio contendant. Haec est, qua nulla ferè maior, malevolentia obstinata; quam horum Pharisaeorum exemplo cauere & detestari docemur.

Osee 7.

Simile.

Genes. 3.

2. *Mittunt ei discipulos suos cum Herodianis.*

Concordia impiorum contra veritatem.

Locus moralis de cōcordia impiorum vnanimi ad pietatem & veritatē impugnandam. Hic enim Pharisaei & Hero

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

6. nis & Meletianis sic scribit Nicephorus: *Initio quidem Meletiani ab Arrianis valdè dissidebant; ubi verò animaduvertebant multitudinem Episcopos Catholica Ecclesia sequi, conuentu coacto, fœdus inter se pepigere, communèque aduersus pium Alexandraria clerum susceperè bellum. Et adeò criminationes simul & defensiones ex æquo communiter decertantes protulere, ut tempore procedente Arriani vocarentur Meletiani, & Meletiani Arriani. Meletiani quidem de Ecclesiarum præfecturis tantùm decertabant (erantque meri schismatici) Arriani autem malè sentiebant de Deo. Veruntamen quòd sibi communiter inimicitias contra nos sumpserant, consensum atque concordiam dissimulabant.* Hæc ille. Idem postea fecerunt & Arriani cum Eunomianis, ut his verbis idem Author commemorat: *Quum Theodosius Catholicus Imperator hereticos lege lata Ecclesiis expulit, Ariani, rerum suarum satagentes, Eunomianis (blaphemabant illi contra Spiritum sanctum, sicut alij contra Filium Dei) se cõiungunt.* Sic in Africa contra Catholicos quum collatio ex Imperatoris mandato institueretur, omnes Donatistarum sectæ, Rogatiani, Maximianistæ, & qui propriè vocabantur Donatistæ, ut maiorem Episcoporum numerum ac multitudinem facerent, conuenire voluerunt. Sic in veteri populo contra vnum Iuda, qui Deum in templo Hierosolymitano purè colebat, non Israël tantùm, sed & finitimæ gentes copias iunxerunt, ut est apud Esaiam: *Dicit Dominus ad Esaiam: Egrèdere in occursum Achaz, & dices ad eum: Vide ut sileas, & noli timere, & cor tuum ne formidet à duabus caudis titionum fumigantium istorum in ira furoris Rasin regis Syria, & filia Romelia: eo quòd consilium inierit contra te Syria in malum, Ephraim (hoc est regnum Israël) & filius Romelia (id est, Rex Damasci) dicentes: Ascendamus ad Iudam, & suscitemus eum, & auellamus eum ad nos, &c.* Sampson vulpium caudas vultib⁹ auersis cõiunxit, ut Philistinorum segetes succenderent. Vera & certa est impietatis nota, quæ sibi ipsis contraria sunt, contra vnũ tertium conspirare. Talis fuit iam dudum, authore Melancthone, Lutherænorum & Zuinglianorum, ad breue licet tempus, syncretismus, ut vnanimiter Catholicos oppugnant: quem ante annum aut circiter Saxonum Princeps renouare conatus est, suis omnibus Lutheranis interdicens, ne in Calvinistas aut verbo aut scripto ampliùs inuehantur; sed in solos Catholicos omnem ingenij atq; industriæ suæ vim; id est, omnem malitiam conuerterent.

Hanc sanè prudentiam diabolicam sic suos Vvicleff do-
 cuit, hæreticorum hodie alter Adam & primus parens, vt
 suaserit suis omnibus totam pugnam suam spiritualementem con-
 tra diabolos conuertere in Ecclesiæ prælatos; vt quo odio
 diabolum prosequi solebant, eodem clerum Catholicum
 prosequantur: sic enim ampliùs apud Deum eos mereri pos-
 se: quod ad vnguem hodie Calvinistæ obseruarunt. Non
 enim contra peccatum pugnant, vt dissoluant opera diaboli;
 sed toti contra fidem pugnant, vt soluant Iesum, & corpus
 eius, quod est Ecclesia. Sed in toto hoc genere excellunt
 Anglocaluinistæ, qui Puritanos, sectam maximè oppositam,
 tolerant, familiam amoris dissimulant, Illuminatos, qui vo-
 cantur, & Brotonæos non exagitant, externorum reforma-
 tas Ecclesias à se differentes admittunt, solos Catholicos
 omni crudelitatis genere persequuntur.

Contrà verò pij & veri fideles hoc proprium habent, vt sit
 credentium multitudo, cuius est cor vnum, & anima vna, non
 nisi in vnum bonum, atque ad vnam veritatem tuendam;
 omnemque impietatem & falsitatem absque vilo malorum
 consortio persequantur. Cùm Iuda Dominum Deum cole-
 ret, Israël autem excelsa Ieroboam, voluissetque Amasias
 Rex Iuda contra filios Seir & Edom pugnaturus, centum
 millia de filiis Israël conducere, prohibuit eum vir Dei, di-
 cens: O Rex, ne egrediatur tecum exercitus Israël. Non est enim
 Dominus cum Israël, & cunctis filiis Ephraim. Cui verbo Dei
 obediens Rex Amasias, & conductum exercitum domum
 suam remittens, etsi vehementer indignatum, etsi cum sa-
 lute, pecuniæ iactura, victoriam ab hoste amplam & glo-
 riosam reportauit. Sufficit sibi veritas & virtus, quæ Deum
 protectorem habet. Iuuant se inuicem vitia & peccatores,
 quia vires non habent, Deique auxilio & iustitia desti-
 tuuntur.

3. Magister, scimus quia verax es, & viam Dei in veritate
 doces: vique ad illud, Quid me tentatis hypocritæ?

Locus moralis contra adulatorem, vt etiam vera dicen-
 tes, acriter repellantur. Multa enim Pharisæorum disci-
 puli & Herodiani in laudem Christi hoc loco dixerunt, quæ
 etiam verissima erant, & cœlesti Magistro digna, sed animo
 assentandi; ideòque & hypocritas eos vocat, qui laudibus
 etsi veris, animo tamen ficto, & ad adulandum cõposito eum
 prosequuntur.

Lucæ 20.

Eccles. 2.

Similia.

Psal. 14.

Allegoria.

Leuit. 11. & 2.

Esaia 3.

Enarrat. in Psal. 69.

Simile.

Adulator speculum.

Iacob. 3.

Simile.

Apophthegma.

Laert. lib. 1.

Simile.

Psal. 54.

Simile.

prosequantur, & tentatores appellat, & ut habet D. Lucas, insidiatores, qui sub specie boni ad malum tentabant, ut aliquid præter veritatem diceret, ac postremò acri sermone, de hoc illos arguit. *Va duplici corde (ait Scriptura) labijs sceleris, manibus malefactoribus, & peccatori terram ingredienti duabus vris.* Sicut scorpiones ore bladiuntur, sed cauda pungunt; sic isti loquuntur pacem cum proximo suo, mala autem in cordibus eorum. Vno ore flare & sorbere volunt. In vna manu ferunt lapidem, in altera panem ostentant. In ore mel, in cauda aculeum, ut apes, gestant. Deus veteri populo prohibuit esum cygni, quia pennas habet niue candidiores, carnem autem nigerrimam. Prohibet etiam mel adoleri in sacrificio, quia ab omni bono opere adulationem & simulatam charitatem longissimè abesse vult. Odit Deus adultores verbis dulcibus imponentes. Vnde per Esaia sic loquitur: *Popule meus, qui te beatum predicant, ipsi te decipiunt.* Et, ut D. Augustinus scribit, *plus nocet lingua adulatoris, quàm manus persecutoris.* Quemadmodum speculum res omnes, atque ipsas adeò intuentium imagines aliter repræsentat, quàm sunt à parte rei, quia dextrum repræsentat sinistram, sinistram verò dextrum, & respicientem versus Orientem, refert respicientem versus Occidentem: sic adulator voce & vultu est speculum: si rides, ridet; si ploras, gemit; si ais, ait; si negas, negat; sed apud se omnia versat & demolitur, quia omnia sentit contraria; & quem præsentem laudat, demulcet, palpat eundem, ubi terga vertit, absentem odit, irridet, mordet. De his Iacobus: *Ex ipso ore procedit benedictio & maledictio.*

Hoc hominum genere ut nihil odiosius, sic & nihil perniciosum magis. Agricola clamans post aues, quæ in fundo eius ambulant, ac lapidibus petens, nullam capit. Auceps verò dulci illice & voce ficta vocans, complures capit. Interrogatus Bion philosophus, inter animalia quòd esset perniciosius, respondit, inter fera tyrannum, inter mansueta adulatoré esse. Sicut qui taurum viribus non potest, fronté molliter fricans capit & ligat; sic blandimentis capiuntur, quos nulla vis capere potuit, iuxta illud: *Molliti sunt sermones eorù, & ipsi sunt iacula.* Apud Hebræos verbum blandiendi, separare significat, פלן: quia quisquis blanditur, verè hominè à seipso separat ac diuidit, ut seipsum nec videat, nec cognoscat, sed aliū esse putet quàm est. Quemadmodum enim oleum flammantem ignem

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

- primùm accommodant se illius ingenio, & animadvertunt quibus rebus offendatur aut placeret, donec assuefacta, fiat tractabilis: sic adulator omnibus amici studiis & affectibus sese accommodat. Ridiculum hoc & perniciosum hominum genus est. Sicut enim falsus Hercules in comœdiis introduci-
 4. tur, clauam gestâs non robustam nec solidam, sed inanem ac leuem, paleisq̃ suffultam: sic tota adulatoris oratio ad speciem grauis & libera, re ipsa mollis & blanda, inanis & fucata est. Sicut autem nihil infidiosius melle venenato, ita nihil magis cauendum quàm blandus hostis, qualis adulator est.
 5. Nam vt Hyæna vocem humanam imitatur, & nomen alicuius ediscit, quem euocatum lacerat: ita quidam obsequio blandiuntur, donec in perniciem trahant. Quare quod oleum
 6. est muscis, formicis, fereq̃ reliquis insectis, hoc est adulatio stultis mortalibus. Oleo peruncta moriuntur illa, assentatione deliniti percunt isti. Vide plura in alia Dominica.
 7.

Dom. 2. Aduert.
 rex. 7.

4. Viam Dei in veritate doces.

Boni prælati
 officium in
 docendo.

Exemplum.
 2. Cor. 13.
 2. Cor. 4.

Simile.

Locus moralis de boni doctoris, pastoris, prædicatoris in docendo integritate, constantia, ac fortitudine. Etsi assentandi animo hoc Christo dixerunt Pharisei, tamen vera, iusta, & magna laus Christi fuit ab inimicorum eius ore profecta, quòd non solùm *verax esset* in omnibus dictis & verbis suis, ea semper dicēs quę senserat, nihil dissimulâs; nec solùm *viam Dei doceret*, viã virtutis & salutis qua ad Deum peruenitur, sed etiam *in veritate* doceret; nihil in sua doctrina ad gratiam loquens, nihil aliud quàm quod veritas ipsa suggererat, suis enuncians. Hanc Magistri sui integritatem imitatus Paulus, dixit: *Nō possumus aliquid aduersus veritatem, sed pro veritate.* Et iterum alibi: *Non deficiamus, sed abdicantes occulta dedecoris, non ambulantes in astutia, neque adulterantes verbum Dei, sed in manifestatione veritatis commendantes nosmetipsos ad omnem conscientiam hominum coram Deo.* Caupones & adulteratores sunt verbi Dei, qui non ex veritate, sed ex gratia loquuntur. Sicut enim adulter carnalis non prolem, sed voluptatem suam quærit: sic qui non fructum & emédationem auditorum, sed suum honorem & commodum in verbi Dei prædicatione quærunt, adulterantur verbum Dei. Ambulant in astutia, qui non morbis, sed desideriis audientium verba sua accommodant, nec medicos, sed parasitos
 gunt,

agunt, quod Politici doctores & pastores faciunt. Commendant semetipsos non ad conscientiam hominum, sed ad gratiam, non coram Deo, sed coram hominibus, qui non vera, sed placentia loquuntur. Hostaxat vehementer Propheta: *Quasi vulpes in deserto Propheta tui Israel erant.* Astute enim suis commodis, deserta veritate, studebant. Vnde subiungit: *Non ascendistis ex aduerso, nec opposuistis murum pro domo Israel, ut staretis in pralio in die Domini.* Stationem veritatis deserunt; & quod in ignauo milite grauitur punitur, isti, qui duces se profitentur, facere non erubescunt. Viam Dei non in veritate, sed in formidine & ignauia docent. At qui (vt scribit sanctus Chrysostomus) *non nauium gubernatorem, non ad bestias dimicantem, non ludo gladiatorio destinatum, non alium quempiam, omnino sic ad discrimina & mortes paratum oportet habere animam, ut eum qui predicandi officium suscipit.* Quod recte agnoscens sanctus Thomas, Archiepiscopus Cantuariensis, quum ad eum regiis iniustis legibus sese opponente, Gillebertus Londinensis Episcopus scriberet vt mollius cum Rege ageret, sapienter respondit: *Clauum teneo, & ad somnum me vocas?* Et iterum ad omnes Episcopos Angliæ, quum in exilio esset: *Multo tempore silui, expectans si forte inspiraret vobis Dominus, vt resumeretis vires, qui conuersi estis retrorsum in die belli: si forte saltem aliquis ex vobis ascenderet ex aduerso, & opponeret se murum pro domo Israel.* Expectaui: non est qui ascendat. Sustinui: non est qui se opponat. Silui: non est qui loquatur. Tales erant alij quam plerimi sancti Episcopi, vt in alio Euangelio ostensum est, ad illa verba: *Arundinem vento agitatam.* Nempe omnis pastor, sicut olim Prophetæ, mittitur, de quorum vno Deus dixit: *De di te hodie in ciuitatem munitam, & in columnam ferream, & in murum aneum super omnem terram.* Talem esse oportet qui pastor esse vult, vt nihil formidet, vt viam Dei in veritate doceat. Dixit Sapiens. *Noli querere fieri Iudex, nisi valeas virtute irrumpere iniquitates, ne forte extimescas faciem potentis, & ponas scandalum in agilitate tua.* Cerui, quamdiu carent cornibus, vel non habent illa adhuc solidata, non procedunt in publicum, nec de die, sed de nocte vadunt ad pascua; de die autem exponunt ea ad solem vt indurentur: moxque vbi indurata esse cornua cognoscunt, ad pabula in aperta procedunt. Similiter qui se carere cornibus sentiunt, animi fortitudinem non habent, ad publicæ doctrinæ pabulum administrandum prodire non debent; priuatam potius & obscuram vitam agant, donec diuini amoris feruore solidentur. De veritatis docto

Ezech. 13.

Homil. 6. de laudibus Pauli.

S. Thomas Cantuar. martyr.

Dom. 2. Aduert. tex. 9.

Ierem. 1.

Eccli. 7.

Simile.

*Abacuc 3.
Ezech. 1.*

doctore verificari debet, quod de doctorum omnium summo Magistro Propheta dixit: *Splendor eius v lux erit, cornua in manibus eius.* Sic enim eos misit, ut ipse missus fuerat. Hinc etiam quatuor illa animalia in visione Ezechielis, quæ ut quatuor Euangelistas, sic omnes Ecclesiæ doctores aliquatenus figurabant, inflammata describuntur quatuor modis, ad modum scintillarum, ad modum carbonum, ad modum lampadarum, & fulgurum. Scintillæ sunt, subtilitate doctrinæ; carbones ardentes, feruore prædicandi; lampades, luce & perspicuitate; fulgura, quia verbi veritate & fortitudine terrent, illuminant, percutiunt, accendunt. Denique ut ignavi doctores vocantur in Scripturis *Canes muti, non valentes latrare*; sic cordati & veri doctores sunt sicut generosi canes, qui maximas bestias audacter inuadunt; qualis ille erat, à rege Albano Alexandro missus, qui primò in eius præsentia leonem occidit: tandem elephante deducto, videns eius magnitudinem, primò obriguit, & ingenti latratu insonuit, quem tamen inuasit, & tam diu afflixit, ut in terram tandem prosterneret: sic sancti prædicatores maximos tyrános extimescere non debent. Plura de hoc argumento vide supra in alia Dominica.

Esaiæ 56.

*Gemin. lib. 5.
ca. 98.*

*Dom. 2. Advent.
tex 7.*

5. *Non enim respicis personam hominum.*

Acceptio personarum.

Locus moralis contra acceptionem personarum. Hæc enim altera virtus est boni magistri, doctoris, pastoris, atque adeò cuiusvis iudicis, magistratus, principis, ut sine acceptione personarum unicuique iustitia administretur. Respicere personam, est considerare externam aliquam hominum conditionem, eiusque consideratione, non autem secundum causæ merita, de homine iudicare. Personæ vocabulo comprehenditur omnis externa hominis qualitas; quales sunt diuitiæ, potētia, forma, nobilitas, sexus, & id genus alia. Hæc omnia in iustitiæ administratione in nullam considerationem venire debent: iuxta videlicet æquè pauperi ac diuiti, priuato ac potenti, deformi ac formoso, ignobili & nobili, fœminæ ac viro prorsus debetur. Hanc acceptionem personarum (vitiū satis vulgare) vtraque sacra pagina disertissimè condemnat.

Leuit. 19.

In veteri sic legitur: *Non consideres personam pauperis, nec honores vultum potentis. Iustè iudica proximo tuo.* Ut id homini persuadeatur, Dei exemplum; cuius iustitiā imitari debemus,

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

eorum arguerent, & Dei comminationes exponerent. Sic Ecclesiæ Catholicæ Episcopi, Athanasius, Hosius, Leontius, Hilarius, Chrysostomus, Ambrosius, Stanislaus, Thomas Cantuariensis, & alij innumeri Regum suorum, Constantij, Arcadij, Valentiniani Imperatorum, Boleslai Poloniæ, Henrici 2. Anglorum regis vultus aut personas non respexerunt, quominus leges Dei præuaricantes, & potestatis suæ limites excedentes, liberrimè arguerent. Azarias Pontifex personam regis Osia, sacerdotalia sibi munera arrogantis, non respexit; sed & constanter admonuit, & postea non parentem: atque à Deo percussus, è templo eiecit. Sic diuus Ioannes Baptista Herodis personam non respexit, quominus ei liberè diceret, *Non licet tibi habere uxorem fratris tui*. Talis esse debet omnium sacerdotum Dei, pastorum, atque Episcoporum virtus, constantia, fortitudo, vt absque acceptione personarum, peccantes arguant, veritatem doceant, disciplinam conferent.

Sed quia hanc libertatem Politici laici non ferunt, Politici sacerdotes non exercent, si sacra illos exempla non mouent, (quæ tamen in primis, & maximè mouere debebant, & certissimè condemnabunt) moueant saltem exempla politica hominum gentilium, qui hanc administrandæ iustitiæ, & redarguendi peccati integritatem & constantiã, ad ipsam politiam, & rectam Reipub. administrationem pertinere iudicabant. Celebre est illud Traiani Imperatoris, qui Tribuno militum renuntiato strictum ensen in manus dans, ait: *Cape ferrum hoc: & si quidem rectè imperium gesserò, pro me; sin aliter, contra me hoc utere*. Themistocles, quum ab eo Simonides, Chius poëta, præter æquum quiddam postulasset, *Neque tu, inquit, bonus poëta esses, si modos & numeros in canendo contemneres; neque ipse bonus prætor, si gratiam cuiusquam legibus præferrem*. Cùm Aristides aliquando quempiam in iudicium vocasset, & hi qui rem illam iudicabant, post Aristidis accusationem reum causam dicentem audire nollent, quin suffragia, quibus damnaretur, ex templo postularent; assurgens Aristides, supplex apud Iudices intercessit, vt illum, quemadmodum legibus statutum erat, audirent. Papinianus iussus à Caracallo occisi fratris Getæ facinus in Senatu & apud populum diluere, recusauit, dicens, *non tam facile parricidium excusari posse, quàm fieri*. In his exemplis nec Traianus, etsi Imperator esset; nec Aristides, etsi iustissimus, suæ personæ aliquam rationem haberi,

2. P. Gal. 26.

Mar. 6.

Exempla
profana.

Diony. Crassius
M. C. in Traiano.

Plutarch. in The-
misto.

Plutarch. in
Aristide.

Spartianus in
Caracallo.

haberi, sed iustitiam & æquitatem præponderare volunt; nec Themistocles, etsi Athenis potentissimus, amici personam; nec Papinianus, etsi Iureconsultus disertissimus, Imperatorem orbis contra iustitiam respexit. Cleones ut primum Rempublicam attingere destinavit, vocatis amicis omnibus, solvere se velle dixit amicitiae vincula: subdiditque rationem, solere amicitias pleraque recta & iusta subvertere, quod homines Rempublicam administrantes, utpote affectu & mollicie quadam occupatos, sæpenumero à via deducit recti officij. Sed multo fortius Henricus quintus Anglorum rex, qui defuncto patre sceptro potitus, sodales & familiares suos omnes, quibuscum vivente patre dissolutè vixerat, ad se vocatos, & quibusdam muneribus donatos, sic à se ablegavit, ut sub pœna capitis interdiceret, ne unquam, nisi mores in melius mutarent, ad aulam regiam accederent; ne videlicet eorum corrupta familiaritate vel ipse corrumpere-
 tur, vel iudicium & iustitiam sæpe corrumpere. Phocion, Princeps Atheniensium, ne genero quidem suo Charillo repetundarum dicturo causam adesse sustinuit, inquit: Equidem mihi generum te hominem iustum & probum optavi. Quæ cum dixisset, deserto genero, continuo inde sese proripuit. Quid, quod nec fratris personam in iustitia accipere voluerunt ethnici, qui iustitiam coluerunt. Timoleon Corinthius, ubi fratrem, quo tyrannide abstinere, monitis atque precibus movere ac persuadere nequivit, his subinde navavit operam, qui illum interemerunt, non fratris odio, sed Reipubl. & iustitiæ amore. Antigonus rex ad adolescentem quempiam, qui prognatus quidem ex elegante viro belli duce, sed ipse ignavus ac mollis, postulabat tamen ob id cæteris anteferri, *Apud me, inquit, o adolescens, virorum, non parentum virtutibus premia sunt.* In his exemplis videmus, nec amicorum, nec parentum, nec nobilitatis personam accipi, ubi iustitiæ ratio habenda est.

At sicut persona charior, aut nobilior, aut potentior respici non debet, sic nec infima aliqua persona negligi ac præteriri. Cuius præclarum exemplum edidit Adrianus Imperator. Transeuntem illum mulier quædam rogavit, ut se autem diceret. Cui cum ille respondisset, Otium mihi non est; illa deinde clamans, ait: Noli ergo imperare. Tum conversus eam audiit. Nec minus laudabiliter Philippus Macedonum rex, qui Machetæ cuiusdam, pro tribunali sedens, causam audiit, sed dormitabundus, nec satis attentus ad

iuris æquitatem : itaque sententiam tulit aduersus Machetam. Verum cum is exclamasset, se ab ea sententia appellare; Rex iratus, Ad quem, inquit? Cui Machetes, Ad te ipsum, ô Rex, si expergiscaris, & attentius causam audias. Ac tum quidem surrexit Rex: & ubi causa attentius audita, Machetæ factam iniuriam intellexisset, iudicata quidem non rescidit, sed pecuniam qua damnatus fuerat Machetes, ipse persoluit. Zaleucus, Locrensiū rex, sic personas respicere noluit, ut quum legem tulisset de adultero utroque oculo orbando, filiūque in adulterio deprehensum utroque privati populus non permetteret, se ipsum vno, filium altero oculo priuauerit, ne propter acceptionem personæ, lex ab ipso lata violaretur. Sanè ut sol non alius est pauperi, alius diuiti, sed omnibus communis; ita Principes personam spectare non debent, sed rem. Sicut eadem trutina eisdemque ponderibus aurum ponderatur & plumbum; sic eadem æquitate paruis & magnis iustitia administranda est.

Valer. Max.
lib. 6. cap. 5.

Similia.

6. Reddite quæ sunt Cæsaris, Cæsari

Obedientia
Principibus
debita.

Locus moralis de obedientia Principibus debita, in ijs
uæ ad Principum ac ciuilem potestatem pertinent.
De censu pecuniario & tributo, quæiebant Pharisei, an liceat id dare Cæsari. Christus autem ostenso numismate, in quo imago Cæsaris inscripta fuit, ideoque ex ipso numismate Cæsari se subditos esse constabat (nec enim nummus valere solet in regno, Regis signo non percussus) respondet, quia Cæsar dominus eorum erat, esse id ei reddendum, quod ad domini ac Principis ius pertinet. Ius autem Regis est, ut alatur à regno, & quidem in pompa regali, tum ut ei regnum subministret omnia quæ necessaria fuerint, & ad bella gerenda, & ad pacem conseruandam. Hæc à populo subsidia Regi debentur. Propter hæc necessaria Regi subsidia, census, vectigalia, tributa, & legitimè à Rege exiguntur, & necessariò à populo fideli soluuntur. Hæc iura Regum ac Principum, Christi prædicatio, lex Euangelica, obedientia Deo debita non tollit, non imminuit, sed magis roborat atque confirmat. Sic aliæ Scripturæ docent. Paulus in primis studiosè & copiosè, *Omnis, inquit, anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Non est enim potestas nisi à Deo. Quæ autem sunt, à Deo ordinata sunt. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi*

Rom. 13.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Baruch. 1.

Dominum, quia in pace illius erit pax vestra. Sic Baruch Orate pro vita Nabuchodonosor regis Babylonij, & pro vita Balthasar filij eius, ut sint dies illorum sicut dies cœli super terram. Hoc est enim dare gloriam Deo, seruire tyranno propter peccata nostra nobis dominanti, & dicere quod illi captiui dixerunt: Domino Deo nostro iusticia, nobis autem confusio faciei nostra.

Ibidem.
1. Pet. 2.

Quod vno verbo Petrus dixit: Regem honorificate. non honorem modò, sed & obedientiam, & subsidia ac tributa soluenda significat; sicuti in illo verbo, Honora parentes., non honor tantum ac reuerentia, sed etiam obedientia ac sustentatio parentum, quando ita res exigit, filijs imperatur.

Simile.

Plinius lib. 11.
cap. 17.

*Officium subditorum erga Reges, apes docere possunt. Creant sibi regem cæteris magnitudine excellentem, & mansuetudine clariorem; vnde & sine aculeo est, & alas cæteris minores habet. Ex alueario non exeunt, nisi ipse egrediatur; eo exeunte, totum conglobatur examen, & regem circumdat vndique, vt videri vix possit. Singulæ se eius obsequio offerunt; & si proximæ esse contendunt: festum humeris subleuant, aliquando & totum portant. Vbi-
cunque rex sederit, ibi totus exercitus castra figit. Illo viso, totus animatur grex: eo amisso, examen dilabatur. In alueario dum resident, rex solus à labore immunis est, cæteræ omnes perpetuò mel colligunt, vel collectum disponunt. Circa regem quædam semper adsunt apes, fortem aculeum habentes, & tanquam lictores regem custodientes; quæ & offendentes, vel otiosas puniunt. mortuo rege, nisi corpus eius auferatur, cæteræ apes fame se enecari permittent. potius, quàm vt ab eo recedant. Sola voce, quasi imperio, cæteras in officio continet, vnde & hanc cæteris magis vocalem habet. Iuxta hæc omnia subditorum erga Regem obedientia, honor, affectio, vt non obscure designatur, sic merito doceri & informari potest.*

Geminian. lib. 4.
cap. 83.

7. Et quæ sunt Dei, Deo.

Dei honor, obsequiũ, cultus.

Locus moralis de Dei honore, obsequio, cultu in primis obseruando. Christus Dominus sic Cæsaris censum approbat, sic Regibus, ea quæ regalia sunt, reddi iubet, vt simul ea quæ Dei sunt Deo reddantur, vt Deo interim debitus honor, cultus, obsequium nihil imminuatur, factus tectus conseruetur. Vt illud de Cæsare libenter Herodiani Politici, mundani

Mundani audiunt; sic istud de Deo quisque pius & fidelis libentissimè audire debet. Sic Principibus & potestati sublimiori obediendum, ut nihil tamen contra Dei honorem admittatur. Sic in hunc locum Chrysostronus: *Tu quum audis reddenda esse Cæsari quæ suæ sunt, illa solum dici non dubita, quæ pietati & religioni nihil officiunt. Nam quod fidei & virtuti obest, non Cæsaris, sed diaboli tributum & vectigal est.* Hæc ille. *Exempla.* Paulus ne iniuriam à Iudæis pateretur, ad Cæsarem appellans, reddidit Cæsari quæ erant Cæsaris, eius tribunali supremo se subijciens. Sed idem Paulus *Romæ in suo conductu Evangelium prædicans, & à deorum cultu, quos Cæsar colebat, omnes, quos potuit, abducens, reddidit Deo quæ erant Dei, eius fidem & cultum quantum in ipso erat, propagans.* Petrus docens, *Regem honorificandum, eique tanquam præcellenti obediendum,* reddidit Cæsari quæ erant Cæsaris. Sed idem Principibus Iudæorum fidei prædicationem interdicientibus respondens: *Oportet obedire Deo magis quam hominibus,* reddidit Deo quæ sunt Dei. De hac re tota sapienter Augustinus: *Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit. Quid si illud iubeat potestas quod non debeas facere? Hic iam contemne potestatem. Timendo potestatem, ipsos humanarum rerum gradus aduerte. Si quid iusserit Curator, nonne faciendum est? Tamen si contra Proconsul iubeat (erant hæc Romanarum dignitatum officia, iam exoleta) non utique contemnis potestatem, sed eligis maiori servire. Nec hic debet minor irasci, si maior prælata est. Rursum, si aliquid Proconsul iubeat, & aliud iubeat Imperator, nunquid dubitatur, illo contempto, huic esse serviendum? Ergo si aliud Imperator, & aliud Deus, quid iudicatis? Solue tributum, esto mihi in obsequium. Rectè, sed non in idolio, non in hæresi, non in peccato. Prohibet maior potestas. Da veniam Imperator, tu carcerem, ille gehennam minatur.* Hæc ille. Hoc est reddere Cæsari quæ sunt Cæsaris, & Deo quæ sunt Dei.

Hanc distinctionem & alibi Christus docuerat, dicens: *Dico vobis amici mei, Nolite timere eos qui corpus occidere possunt, & postea non habent quod agant: ostendã autem vobis quæ timeatis. Timete eum, qui postquã occiderit, habet potestatem mittere in gehennã. Ita dico vobis, hunc timete.* Vides quàm seriò Dei timorem inculcet. At Apostolus dicit: *Si malũ feceris, time potestatem: non enim frustra gladium portat.* An ergo Christo contrarius est? lubet enim timere, quia corpus occidendi potestatem habet. Nequaquã; sed loquitur Apostolus de ijs quæ sunt Cæsaris: quæ si illi non reddantur, meritò timendus Cæsar,

timenda potestas eius. Loquitur Christus de iis quæ Dei sunt : quæ si Deo reddimus, si fidem, si pietatem, si virtutem colimus, & hæc Cæsari displicent, suisque legibus hæc interdicit; hic non est timendus Cæsar, sed est timendus Deus.

Contra Cresc. lib. 3. cap. 31.

Epist. 48. 50. & 106.

Hoc est quod Augustinus scripsit : *Legibus malis probantur boni; legibus bonis emendantur mali.* Et iterum alio in loco : *Imperatores si in errore sunt, pro errore leges dant, per quas iusti probantur; & coronantur, non faciendo quod illi iubent, quia Deus prohibet. Sicut iussit Nabuchodonosor de aurea statua, in campo magno Babylonis erigenda: Quando autem veritatem tenent Reges, pro ipsa decernunt, quod qui contemnit, iudicium sibi acquirit.* Hanc distinctionem tenuerunt semper

Exempla.

Theodoretus lib. 4. cap. 16.

Catholici & Christiani, siue ab hæreticis, siue à paganis Imperatoribus infestari. Modestus, Valentis Arriani Imperatoris præfectus, quum ciues Edessenos cohortaretur, *ut cum Imperatore communicarent* (sic enim loquebatur) sapienter & facetè Eulogius presbyter, cæterorum nomine, ei respondit: *An iam episcopatum noster nactus est Imperator? Nos enim Episcopum habemus, cui in sacris communicare docemur. Cæsarem enim audiebat, non ea quæ sunt Cæsaris, sed ea quæ Dei sunt, sibi arrogantem, & aliis præcipientem.* Hanc distinctionem

Euseb. de vita Constanti. lib. 4. cap. 24.

Euangelicam primus Imperator Christianus Constantinus Magnus probè tenuit, quum sic ad Episcopos loqueretur: *Ego quidem communis quidam sum Episcopus; sed vos eorum quæ sunt in Ecclesia, ego eorum quæ extra sunt, à Deo constitutus Episcopus, seu speculator & superintendens, videor.* Quam etiam distinctionem in Regum coronatione ipsi Reges ab Ecclesia accipiunt. Sic enim illis, quum ab Ecclesia inunguntur, dicit Pontifex: *Accipe coronam regni tui, quam sanctitatis gloriam & honorem, & opus fortitudinis intelligas significare, & per hanc te participem nostri ministerij non ignores: ut sicut nos in interioribus pastores, rectorésq; animarum intelligimur, ita & tu contra omnes aduersitates Ecclesie Christi defensor existas.*

In Font. Rom.

Locus contra hæreticos.

a In Sermo de SS. Iuuentini & Maximi tom 3. b Orat. 3. in Iulianum.

Sed totam hanc huius Euangelij distinctionem, ut olim Christianismi persecutores ethnici, sic hodie Ecclesie persecutores hæretici, prorsus abolent & confundunt. Nam ut illi Christianos *deorum immortalium hostes* vocabant, & tanquam *reipub. perturbatores* occidebant, ut in martyrio SS. Iuuentini & Maximi sub Iuliano ostendit D. a Chryso-
stomus, & b Gregorius Nazianzenus; sic hodie barbari Anglocaluinistæ Catholicos, non ut violatæ religionis, sed

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

de Deo toto corde, &c. diligendo, iam in multis Euangelijs dicta sunt. Hoc est enim reddere Deo quæ sunt Dei, totum cor, totam animam, totam mentem, & quicquid puræ affectionis in homine est. Alia quidem diliguntur, proximi, cognati, amici, & Cæsar ipse, sed in ordine ad Deum. Si supremum amoris locum Deo seruamus, si primū quærimus regnū Dei, si eius cultū, honorem, obsequiū, omnibus rebus, etiam ipsi Cæsari, anteferimus; reddimus quæ sunt Dei, Deo. Hæc autem in multis iam Euangelijs tractata & explicata sunt.

EVANGELIUM DOMINICÆ

XXIII. POST PENTECOSTEN.

Matth. 9. **E**CCĒ Princeps vnus accessit ad Iesum, & adorabat eum, dicens: Domine, Filia mea modò defuncta est; sed veni, impone manum tuam super eam; & viuet. Et surgens Iesus, sequebatur eum, & discipuli eius. Ecce mulier, qua sanguinis fluxum patiebatur duodecim annis, accessit retrò, & tetigit simbriam vestimenti eius. Dicebat enim intra se: Si tetigero tantum simbriam vestimenti eius, salua ero. At Iesus conuersus, & videns eam, dixit: Confide filia. Fides tua te saluam fecit. Et salua facta est mulier ex illa hora. Et cùm venisset Iesus in domum Principis, & vidisset tibicines, & turbam tumultuantem, dixit: Recedite. Non est enim mortua puella, sed dormit. Et deridebant eum. Et cùm eiecta esset turba, intrauit: & tenuit manum eius, & surrexit puella. Et exijt fama hæc in vniuersam terram illam.

PERICOPÆ moralis huius Euangelij.

1. Princeps vnus accessit ad Iesum, & adorabat eum. De externa corporis reuerentia Deo exhibenda, & sanctis eius.
2. Filia mea modò defuncta est. De mortis celeritate, horaque incertissima perpetuò expectanda.
3. Accessit retrò, & tetigit simbriam vestimenti eius. De verecundia & timore, quo peccatores accedere ad Deum par est, vt sanentur.
4. Si tetigero tantum simbriam vestimenti eius, salua ero. De fiducia in Deum, eiusque bonitatem.

IN DOMI. XXIII. POST PENT. 521

5. *Et deridebant illum.* De mundi huius ludibriis circa pietatis opera profus contemnendis.

6. *Et exijt fama hæc in uniuersam terram illam.* De operibus & beneficiis Dei summa laude prædicandis.

1. *Princeps vnus accessit ad Iesum, & adorabat eum.*

Locus moralis de externa corporis reuerentia Deo exhibenda, & sanctis eius. Princeps iste & archisynagogus, utcumque apud suos honoratissimus, Christum externo habitu, & vitæ ratione satis humilem, tamen quia Prophetam, & Dei altissimi amicum (neque enim adhuc pro Deo & vero Messia eum habebat) adorat pronus in terram, & ut ait Lucas, *cecidit ad pedes eius*: & ut Marcus rem narrat, *adorauit procidens in terram ad pedes eius, & deprecabatur eum multum*. Placuit Christo hæc externa corporis humiliatio & reuerentia; ideoque, quod regulo, viro quoque nobili rem similem petenti, sed similem venerationem non adhibenti, non fecit, sed eum primò obiurgauit, & petitionem suam repeterè coegit (ut in altera Dominica visum est) ad primam petitionem *surgens Iesus, sequebatur eum*. Sic Chananaeam, diu multumque clamantem, Christus prius audire noluit, quàm *ueniens adoraret eum*. Sic Hæmorrhøissam, de qua in hoc Euangelio, ad beneficij furtim accepti confessionem euocauit, donec (ut habet Marcus) *venit, & procidit ante eum, & dixit ei omnem veritatem*. Sic Petrus, viso miraculo de multitudine piscium vna iactura comprehensa, *procidit ad genua Iesu, dicens: Exi à me Domine, quia homo peccator ego sum*. Quod ita singulariter Christo placuit, ut statim ei diceret, *Ex hoc eris homines capiens*. Quod eius factum in alio Euangelio tractauimus.

Externa corporis reuerentia.

Luca 8.

Marc. 5.

Domin. 20. post Pentecost.

Exempla Matth. 15.

Marc. 5.

Luca 5.

Debetur nempe Deo & sanctis eius externa hæc corporis veneratio: quasi internæ dilectionis & venerationis testimonium. Sicut enim cæteræ cæremoniæ, siue in Sacramentorum vsu, siue in toto cultu externo; signa & testimonia sunt, vel gratiæ & beneficiorum Dei erga nos, vel obsequij & reuerentiæ internæ nostræ erga Deum (ut in altero Promptuario Catholico ex varia occasione docuimus) sic veneratio & honor externus interni argumentum est. Nimirum, ut scribit Reuchlinus vir doctissimus, graui nos mole corporis pressi, valde quidem egemus ad somnolenti animi excitationem commouentibus rebus; ut generosus equus longo iam itinere fatigatus, quum classicum perfonuit, in

Domini. Palma. In festo Purifica. & S. Matthai. Reuchlinus de arte cabalistica.

Simile.

robur erigitur, stare loco nescit, micat auribus. In rebus spiritualibus eneruata virtus nostra externis & corporalibus incitamentis seu vocum seu figurarum indiget, ut animi nostri vigor spirituali operi robustius instet, & contemplatio nostra tanto acrius in sublime prouehatur, quanto magis attoniti antea obtupuerimus. Et in hoc constat omnis caeremoniarum ratio, tam veteris quam noui Testamenti. Ac propterea in veteri Testamento palmas tetenderunt brachia expanderunt, genua flexerunt. In nouo Testamento manus leuamus, orantes nunc stamus, nunc in faciem procidimus, pectus tundimus, frontem cruce signamus. Hæc ille. Quare, ut Deo ac sanctis, honor ac reuerentia, timor & amor animo ac mente debentur, (sic enim quoad sanctos, Aaron & filij Israël videntes splendorem faciei Moyli, timuerunt propè accedere; Saul cœpit timere Dauid: videns, quòd prudens esset nimis; & Herodes ipse timuit Ioannem Baptistam) sic etiam externa reuerentia neganda non est. Bonus Abdias occurrens Eliæ in via, cum cognouisset eum, cecidit super faciem suam. Principes quinquagenarij primus & secundus, quos ad Eliam Prophetam in monte sedentem misit Ochozias Rex, quia ad eum venientes nullo honore exhibito iubent ex Regis mandato ut de monte descendat, igne de cœlo consumpti sunt, dicente Elia: *Si ego homo Dei sum, descendat ignis de cœlo; & deuoret te, & quinquaginta tuos.* Sed quum tertius quinquagenarius venisset, & curuans genua sua contra Eliam precatus esset, dicens, *Homo Dei, noli despiciere animam meam;* &c. descendit Elias cum eo, & nihil detrimenti accepit. Leo Imperator, veniens ad Daniele Styliem; in columna perpetuò stantem, ut eum videret, in eius conspectu cadit cum equo supinus, diademate per terram deiecto. Imperator autem hunc equi sui tam repentinum & insolitum casum sibi ipsi imputauit, quòd sic ausus fuisset ante eius oculos equo vehi, & quòd non pedes procul abiit à sacra columna. Sanctus Nicolaus Myrensis Episcopus, tres ciues iam in patibulo positos, & velata facie statim securi feriendos, sola voce seruauit, ita territo iudice, ut veniam ab eo iniquæ sententiæ supplex ac procidens ante pedes eius peteret. Docere nos hæc exempla possunt, quanta etiam externa viris sanctis in hac etiam vitâ veneratio debeat, quantumque ea vel collata Deo placeat, vel negata displiceat. De externa corporis reuerentia circa Dei cultum iam in alia Dominica diximus.

*Exod. 34.**1. Reg. 18.**Marc 6.**Exempla.**4. Reg. 18.**4. Reg. 1.**In vita S. Dani-
niel. apud Sur.
tom. 6. pag. 856.**Ibid. pag. 805.**Dora. 3. post
Epiph. tex. 1.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Matth. 19.

enim ait illi: Si vis venire ad vitam aeternam, non addidit aeternam, sed tantum dixit, vitam. Nec vita nominanda est, qua non est vera vita. Qua est vera vita, nisi qua est aeterna vita? Quod & statim ex Apostoli verbis ostendit, ubi de diuitibus dicit: *Thesaurizent sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant veram vitam.* Profecto ista, in qua erant, falsa vita est. Nam ut quid velis apprehendere veram, si iam tenes veram? Si autem apprehendenda est vera, migrandum est à falsa. Hæc ibi ille.

1. Tim. 6.

Et ne quis existimet, vitam hanc præsentem ideo tantum à Scripturis & à sancto Augustino negari esse veram vitam, quia mala est, & peccatis fœdata, miserisq; obnoxia; sed ut intelligamus, ideo præterea non esse veram vitam, sed falsam, adeoque mortem potius quandam, quam veri nominis vitam, hanc quam præsentem vitam vocamus, quia momentanea est, fluxa, & perpetuus ad mortem cursus: vnde & ideo æternæ opponitur, ex alia sancti Augustini disputatione ostenditur. Sic enim scribit: *Ex quo quisque in isto corpore morituro esse cœperit, nunquam in eo non agitur ut mors veniat: quoniam quicquid temporis viuitur, de spacio viuendi demitur, ut omnino nihil sit aliud tempus vite huius, quam cursus ad mortem. in quo nemo vel paululum stare, vel aliquando tardius ire permittitur, sed omnes urgentur pari motu, nec diuerso impelluntur accessu. Neque enim, cui vita breuior fuit, celerius vitam duxit, quam ille cui longior; sed cum æqualiter equalia momenta raperentur ambobus, alter habuit propius, alter remotius, quò non impari velocitate uterque currebat. Aliud est autem amplius vita peregrisse, aliud tardius ambulasse. Qui ergo usque ad mortem productiora spatia temporis agit, non lentius pergit, sed plus itineris cōfecit. Porro si ex illo quisque incipit mori, hoc est, esse in morte, ex quo in illo agi cœperit ipsa mors, id est, vita detractio, quia cum detrahendo finita fuerit, post mortem iam erit non in morte, profecto ex quo esse incipit in hoc corpore, in morte est.* Hæc ille, manifestè probans, vitam hanc præsentem mortem quandam esse & vitam. In vita enim (inquit paulo post) homo est in qua viuit, donec tota detrahatur: in morte autem, quia iam moritur, cui vita detrahitur. Si enim non est in vita, quid est quod detrahitur? si non est in morte, quid est ipsa vita detractio? Est ergo hæc præsens vita, vita quædam falsa, sed non vera; quia adiunctam habet, quæ non omnibus apparet, perpetuam quandam mortem, id est, sui perpetuam diminutionem absque noua reparatione. Vnde appositè D. Gregorius: *Quid aliud est*

De Ciuit. Dei,
lib. 13. c. 10.

quotidiana nostra corruptionis defectus, quàm quaedam prolixitas mortis? Si fons vnde flumen scaturit, perennis non esset; flumen currendo aresceret; & quo velocius curreret; eo citius; & sic tale flumē verè diceretur fluere, vereque arescere & exicari. Sed quia fontem perennem habet, vnde quod modò fluxit, statim reparatur, noua semper fluente aqua; ideo flumina verè currunt, & non arescunt; verè viuunt, & non moriuntur, saltem stāte hoc seculo. Atqui hominis vita, quia nihil perenne habet, vnde perpetuò restauretur, sed potius, ex contrariis elemētis & corruptilibus constans, sui detrimenti perpetui in se causam habet, ideo viuit quidem; sed vita moriente, & ad vitæ terminum incessanter currente. Quare quum nemo vigilans & dormiens, languens & sanus, dolens & gaudens simul & semel & iuxta idem dici possit; quodam tamen naturæ miraculo, homo simul & viuens & moriens rectissimè dicitur. Quamuis enim, iuxta communem loquendi modum, tria hæc verè dicantur, *homo viuens, homo moriens, & homo mortuus*, quasi tria distincta, quia moriens nō dicitur, nisi qui morti proximus animā exhalat; tamēn etiā ipse moriens adhuc viuens est; nisi enim adhuc viueret, iam mortuus diceretur, non moriens. Viuendo ergo per totam vitam morimur; sed quia in fine vitæ id magis apparet, tunc demum mori communiter dicimur, vt quum dicimus, *Ille moriens hoc legauit*. Sed, vt eleganter dixit Seneca, *sicut clesydram non extremum stillicidium exhaurit, sed quicquid antè defluxit; sic vltima hora qua esse desinimus, non sola mortem facit, sed sola consummat*. Est igitur hæc vita mors potius quædam, quàm vita; & falsa vita, non vera: quia nihil habet firmum ac stabile, & in eodem statu non permanet.

Simile.

August. ibid. cap. 11.

Epist. 24. Simile.

Sed & quasi flos egreditur, & fugit velut umbra, ait sanctus Iob in vltimis verbis duo dicuntur. 1. quòd fugit: 2. quòd in modum ymbre. Fugit, propter vitæ breuitatem: in modum ymbre, propter ymbraticas & falsas eius voluptates. Vtrunque his verbis docet sanctus Chrysoströmus: *Dicet aliquis, Hominis illius magna est potentia, verū duratura in posterum vsq; diem; & paulo post interitura: quod ita esse ex longè olim potentioribus patet, qui nusquā in presenti apparēt. Nec secus se habet hæc vita, quā somnium aliquod ac scēna, qua sublata, rerum illæ omnes varietates dissoluntur. Et vt radiante sole tolluntur insomnia, sic in fine vitæ cuncta euanescent. Et arbor quidem plantata, domusq; edificata diutius perstant: faber autē qui edificauit, & agricola qui plantauit, citò abeunt & corrumpuntur. Hæc ille.*

Serm. de van. & breu. vita, tom. 5.

Similia.

ille.

De verb. Dom.
serm. 40.

Similia.

Psal. 2.
Esaias 30.
2. Cor. 4.
Apocal. 2.

Similia.

1.
2.

3.

4.

ille. Quare ut sapienter scripsit sanctus Augustinus, *Ipsa longa hominis vita tanta breuitate constringitur, ad uniuersi seculi latitudinem, quasi si una gutta ad uniuersum mare cōparetur.* Quid, quod ut sua natura, atque in tota sua latitudine, non nisi breues dies hominis sunt, & vita breuis; ita præterea ipsa vitæ breuitas, mille casibus breuior fiat, nec ad qualemcunque illam suam longitudinem pertingat, sed ea ipsa nihil sit incertius? Quemadmodū enim vasa fictilia æquè sunt obnoxia periculo, siue sint noua, siue diuturna? sic homines equaliter sunt mortales, & interitus periculis expositi, siue sint adolescentes, & in ætate florenti; siue sint senes, & ætate progressi. Si in figulinā ingressus, videres mensam fictilibus vasis refertam, quibusdā recentibus, quibusdā verò antiquis; aliis magnis, aliis autē paruis; & à figulo quæres, quodnā ex illis est prius frāgendū; certè tibi responderet, quod aliquo prius casu in terram decideret: ita ex hominib⁹ ille prius è vita decedet, non qui fuerit antiquior, sed quem aliquis casus ad sepulchrū traxit. Nihil est aliud hoc seculū totum quàm figulina quedā, nosque in ea quedam vasa sumus fictilia, ut sæpe Scriptura loquitur. Sic Propheta regius: *Tanquā vas figuli cōfringes eos.* Sic Esaias: *Comminuetur sicut cōteritur lagena figuli.* Sic Apostolus: *Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus.* Ac denique diuus Ioānes: *Tanquā vas figuli cōfringentur.* Nihil ergo hac vita incertius, sicut vasis fictilib⁹ nihil fragilius. Quemadmodum qui iter faciunt, de solis occasu aliquando non cogitant, & eos nox opprimit incautos; sic mors multos aggreditur de illa minimè cogitantes. Prudēs est ille seruus, qui, quum se à domino dimittendum videt, prior ipse spontè recedit: hoc enim magis honestū, & rebus suis ita melius ac maturius cōsulet. Quum igitur hæc vita certissimè nos deseret, & fortè inopinatos; satius est, ut eius amore deposito; ad eam relinquēdam semper parati simus. Hoc enim & honestius nobis erit, & salutis nostræ multo consultius. Si quis pecūniam creditam soluere creditori molestè ferat, eam præsertim cuius vsum gratuitum acceperit, nonne vir iniustus habebitur? Dedit tibi Deus vitæ spacium, & gratuito dedit, & ad vsum tuum dedit; & quidem ita, ut ea si rectè vtaris, vitam postea æternam consequaris. Si suo iure vsum, creditum, quando vult, & citius quàm putabas; reposcit; nec iniquè ferre, nec prorsus mirari deberes, sed cum magna animi alacritate, nature authori; nature debitum reddere. Sicut apes, quum vehemēter inter se tumultuantur, iactu pulueris componu

ponu

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Psal. 83.
 Exempla.
 Luca 7.
 Luca 18.

Psal. 61.

Serm. 6. de verb.
 Domin.

Moral. in Iob,
 lib. 2, cap. 15.

Bernard. in libr.
 Allegor. ad Luc.
 cap. 8.

Iob 9.

post tergum suum omnia peccata nostra. Si enim peccator *derit faciem Dei, non erit salua anima eius.* Quare David sic Deum orat: *Protektor noster aspice Deus, & respice in facie filij tui.* Sic Magdalena peccatrix, accessura ad Christum, retro pedes eius accessit, eos osculans, lauans, inungens. Sic publicanus non audebat ad cælum oculos leuare, stetitque à longè. Sic David peccatores hortatur: *Effundite coram illo tota vestra.* Agnoscite vos vacuos, omniq̄ue venia ac fauore indignos. Hoc est retrò accedere. Deinde *tangere simbriam vestimenti eius.* Nec Christum comprimere cum turba turdi & indeuota, nec ipsum tangere, nec totum vestimentū eius, sed simbriā tantum, & extremam atque infimam vestimenti partem. *Tangit Christum fides paucorum, premit eū turba multorum,* ait Augustinus. Tangit fides, tangit deuotio, tangit humilitas. *Multi Dominum comprimunt* (ait Gregorius) *& una tangit: quia carnales quique in Ecclesia eum premunt, à quo longè sunt; & soli tangunt qui huic veraciter humiles adiunguntur.* *Premitturba carnalium, & non tangit, quia & importuna est per presentiam, & absens per vitam.* Tangit anima fidelis, humilis, & deuota, quia & præsens est pietatē, & grata est præsentia. Maior tamen humilitas peccatoris, qui, vt Christum confidentius tangat, eius se primū simbriæ submittit. Quòd quale sit, his verbis diuus Bernardus exponit: *Hominis peccatori profusum sanguinis patienti nequaquam per seipsum conuenit ad Christum accedere, sed tangere si quam inuenerit eius simbriam. hoc est, considerare hominem quem humiliorem uiderit in Ecclesia, qua est uestis Christi. Eum, inquam, qui elegit abiectus esse in domo Dei, oportet considerare: quoniam is uerè est simbria posita in ore uestimenti, ad quam spiritalis unguenti descendens à capite copia tota decurrit. Hunc si beneficijs aliquibus uel prece humili, aut confessione pura tetigerit, ut affectum eius erga se moueat ad cõpatiendum sibi, habeat fidem, sine dubitatione saluabitur.* Hæc ille. Hunc superni iudicis timorē docuit sanctus Iob, dicens: *Verebar omnia opera mea, sciens quòd non parceres delinquenti:* actu uidelicet, & delicta non relinquenti. Debet hic timor, quasi ostiarius quidam, prauas cogitationes abigere, viam & aditum poenitentiae patefacere, & sicut acus filum, sic charitatem cæterasque virtutes introducere. Optandum esset, eam nos peccatores humilitatem in peccatis nostris habere, quam sancti in suis virtutibus habent. Centurio, vir tantæ fidei quantam in Israël Christus non inuenit, dixit:

Domine,

Domine, nō sum dignus ut intres sub tectum meum. Multo magis peccator hoc dicat, & sic per fimbriam vestis Christi; per iustorum intercessionem, aditum sibi ad Christum faciat. Math. 8.

4. *Si tētigero tantūm fimbriam vestimenti eius, salua ero.*

Locus moralis de fiducia in Deum, eiusque bonitatem. Fiducia in Dei bonitatem.

Singularis admodum fuit istius mulieris fiducia; spes admirabilis, fides robustissima, quæ, nulla accepta promissione, nullo inuitata præcepto, nullo prouocata exemplo, ex solo fimbriæ Christi contactu, saluam se fore non dubitabat.

Postea quidem huius mulieris exemplo & beneficio admoniti alij obtulerunt Christo malè habentes, & rogabant eum, ut *vel fimbriam vestimenti eius tangerent.* Sed prima quæ hac fide Math. 14.
Marc. 6.

ad Christum accessit, hæc mulier fuit. Vnde & eius hanc admirabilem fidem tres Euangelistæ diligenter descripserunt, alij postmodum imitati sunt, Christus non factò tantum, in momento illam sanans, ipsoque ut sperabat contactu suæ fimbriæ saluam faciens, verum etiam verbis misericordia plenis honorauit, dicens: *Confide filia. Fides tua te saluã fecit.* Vide Domin. 4.

De hac fiduciæ in Deum virtute iam decies diximus. Tamen quia vna hæc est ex illis primarijs virtutibus, quas frequen- post Pent. text. 5.
& loca illic annotata.

ter commendat & inculcat Redemptor noster, aliqua hic addemus, prout Deus dabit. Scripturæ sacræ omnem fidu- Fiduciæ falsæ,

ciam extra Deum acerrimis verbis repræhendunt & damnant; & in Deum fiduciam amplissimè commendant. Ne in diuitijs quisquam confidat (præter ea quæ aliàs diximus)

monet Sapiens, dicens: *Qui confidit in diuitijs suis, corruet.* Et Prou. 12.

alibi quum dixisset, non quid fieri debeat, docens; sed quid fieri soleat, narrans; *Substantia diuitis vrbs roboris eius, & quasi* Prou. 18.

murus validus circumdans eum; statim subiunxit: *Antequam conueratur, exaltatur cor hominis; & antequam glorificetur, humiliatur.* Stulti in diuitijs confidentes, exaltantur, ut pereant;

iusti cōfidentes in Deo, sic se humiliant, ut à Deo exaltentur.

Mulier hæc Euangelica humiliavit se per fiduciam, vsque ad fimbriam vestimenti, & sana facta est. Sed opera medicorum duodecim annis vsa, & in diuitijs suis confisa (erat enim di-

ues & nobilis, ut ex statua ænea, quam postea in huius beneficij memoriam illustrem erexit, conijci potest) sa- Euseb. lib. 7.
cap. 14 hist.
Eccles.

nari tanto tempore non potuit. Alij in magnatum fauore & gratia fiduciam ponunt. Sed illis vide ut Scriptura loquitur:

Ve filij desertores, dicit Dominus; qui ambulatis sperantes auxili- Esaia 30.

um in fortitudine Pharaonis, & habentes fiduciam in umbra

Pars Æstiualis.

1

Ægypti,

Ægypti, & erit vobis fortitudo Pharaonis in confusionem, & fiducia Ægypti in ignominiam. Sicut licet paries nouus, & ex lapidibus politis, libique inuicem aptè cohærentibus, hederæ, vt in altum ei adhærens conscendat, sustentaculum non præbet; sed paries per quem hederæ crescat, rudis & inæqualis, rimis ac foraminibus plenus esse debet, vt experientia docet: sic omnino non iusti & timentes Deum, recti & simplices, sed rudes coram Deo & impoliti, scelerum rimis ac rupturis pleni sunt, per quos hederæ intractiferæ, alij homines impij fiduciam in illis habentes, ad opes, honores, & dignitates in hoc seculo contendunt. At horum hominum iubilidia, qui Deo inimici sunt, in ma ac stabilia esse non possunt. Quare iterum Scriptura ad huiusmodi dicit: *Nolite considerare in Principibus, nec in filijs hominum, in quibus non est salus.* Rationem subiungit: *Exibit spiritus eius, & reuertetur in terram suam: in illa die peribunt omnes cogitationes eorum.*

Simile.

Psal. 145.

Simile.

Daniel, 5.

Vbi supra.

Solet Elephas certis arboribus ad dormiendum inniti, quas obseruant venatores, & eo abiente, ita ferra diuidunt, vt ad primum bestię nixum cadant; capto mox elephantè, qui se subrigere nequit, quum neruos & iuncturas cæterorum animalium non habeat. Tales arbores sunt huius seculi potentes (vt Nabuchodonosori in visione ostensum est) quibus stulti innitentes cadunt, Deo illas succidente; & ita cadunt, vt erigere se vix queant: quia veræ in Deum fiduciæ neruis, veriõque charitatis diuinæ nexu carent. Quare veram & solidam fiduciam Propheta regius mox in subsequentijs subnectit: *Beatus cuius Deus Iacob adiutor ipsius, spes eius in Domino Deo ipsius; qui fecit coelum & terram, & omnia quæ in eis sunt, id est, qui omnipotens est, & cuius potentia minui non potest. Qui custodit veritatem in seculum. verax & fidelis est in eo quod promissit. Facit iudicium iniurijs patientibus; ne, qui in eum confidunt, ab inimicis opprimantur. Dat escam esurientibus. necessaria subministrat. Dominus soluit compeditos, si fortè aut carcere, aut peccati vinculo detineantur. Dominus illuminat cecos, lumine gratiæ suæ. Dominus erigit elisos, in peccatum fortè prolapsos. Dominus diligit iustos. amplissima virtutis præmia retribuit. Ad eò nihil ei deesse potest, vt ad inopiam iubleuandam, vt ad copiam suppeditandam, cuius Dominus spes ac fiducia est. Certè omnes penè hymni Dauidici hanc virtutem prædicant; & vix vllus reperitur, qui non virtutis huius aut fructus, aut laudes, aut exempla contineat. Prorsus enim ita se res habet. Pro*

mensura

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ierem. 8.

potentia & prouidentia securos nos facere debet. Et per aliū Prophetam: *Nunquid resina non est in Galaad, aut medicus non est ibi? Quare ergo non est obducta cicatrix filia populi mei?*

Exemplum.

Habemus Christum Medicum, & Sacramentorum eius resinam; de cicatricibus peccatorum curandis dubitare nefas est. Ioram quidem rex Israël, dum grauiter Samaria obsideretur, & ad eum mulier quædam clamaret, *Salua me ô Rex*, respondit: *In quo te possum saluare, de area, vel de torculari?* Omnia enim ei subsidia tam vini quàm frumenti defecerant. Talia sunt humana auxilia. Sed area & torcularia Dei nostri non deficiunt, *qui parat terra pluuiam, qui producit in montibus fœnum, & herbam seruituti hominum: qui dat iumentis escam ipsorum.* multo enim fortiùs hominibus, & maximè eum colentibus, vt in alio Euangelio nos docuit, nôsque explicauimus. Mulier fortis in Scripturis laudata, *misit manum suam ad fortia, & digiti eius apprehenderunt fusum.* Colo implicatur stamen, quod adhuc torquendum manu seu ducendum est. Fusò circundatur, quod iam ductum & extractum, filumque factum est. Digiti ergo eius apprehendunt fusum, qui ex bonis operibus iam factis: confidit in Deo. Colum cum penso tenet, qui cum proposito bene semper operandi sperat in Deo: & ille demum mittit manum ad fortia, pietatis opera heroica atque illustria producit.

4. Reg. 6.

Psal. 146.

Domin. 14. post
Pent. text. ult.
Prouer. ult.

Vera fiducia
quæ.

Sed hoc in loco ne veræ fiduciæ loco vel hæretica fides specialis, vel. (quod idem ferè est) Epicurea præsumptio irrepat; obseruandum diligenter. fidem seu fiduciam, & hîc à Christo, & in totæ alijs Scripturis tam vehementer commendatam, non esse fidem aliquam mortuam, informem, aut cum peccati actu coniunctam, sed viuam esse, bonis operibus aut fœcundam, aut certè grauidam. De fiducia impetrandi à Deo quicquid petimus (quæ maxima pars eius est)

1. Ioan. 3.

dicit disertè diuus Ioannes: *Si cor nostrum non reprehenderit nos, id est, si secundum interiorem hominem non obediemus peccato & carni (vt exponit Augustinus) fiduciam habemus ad Deum; & quicquid petierimus, accipiemus ab eo, quoniam mandata eius custodimus.* Vides huius generis fiduciæ conditionem bis luculenter positam. Sic Paulus positus priùs Hæbræorum bonis operibus, de quibus dixit, *Vinctis compassi estis, & rapinam bonorum vestrorum cum gaudio suscepistis;* infert: *Nolite ergo amittere confidentiam vestram.* Rursum de fiducia salutis æternæ & gloriæ quum dixisset Apostolus, *Gloriamur in spe gloriæ filiorum Dei;* & adiecisset, *Spes autem*

Lib. de perfect.
iustit.

Hebr. 10.

Rom. 5.

non

non confundit; huius spei fundamentum & causam subnectit: Quia charitas Dei diffusa est in cordibus nostris, &c. Charitatis ergo presentia, quæ opere probatur, (Diligere enim debemus non lingua & verbo tantum, sed opere & veritate) fiduciæ fundamentum est. Hac de causa diuus Iacobus hominem inanem vocat, cuius fides non habet opera. Quod explicans sanctus Augustinus, scripsit: Discerne fidem tuam à fide demonum, qui timent & spem non habent. Adde ergo fidei spem. Et quæ spes est, nisi de aliqua conscientia bonitate? Adde ergo spei charitatem. Hæc ille, veram spem & fiduciam docens. Rursum Paulus, quum diuites iussisset non sperare in incerto diuitiarum, sed in Deo viuo, qui præstat nobis omnia abundè ad fruendum; qualis hæc spes esse debeat, & in quo fundata, docet, subiungens; diuites fieri in bonis operibus, quod postea vocat, thesaurizare sibi bonum fundamentum. Sic & ad Titum scribit: Ut curent bonis operibus præesse qui credunt Deo: alioqui videlicet frustra & inaniter credituri. Quare & vetus Scriptura dicit: Sacrificate sacrificium iustitiæ, & sperate in Domino. Illud præcedat, vt hoc sequatur. Sic beatus Iob: Quæ spes hypocritæ si auarè rapiat? Nunquid Deus audiet clamorem eius? Quare necesse est fieri, quod scripsit iuxta tot Scripturas sanctus Augustinus: Qui vult habere bonam spem, habeat bonam conscientiam. Hanc vt habeat, credat & operetur. Quod enim de vno virtutis ac pietatis genere Paulus dixit; Qui benè ministrauerint, gradum bonum acquirent, & multam fiduciam in fide, quæ est in Christo Iesu; hoc de omni pietatis opere intelligendum est. Mulier hæc in isto Euāgelio, vt Christū cum fiducia tangeret, multas adiunctas virtutes habuit. Habuit verecundiam, timorem, humilitatē, retrò accedens. Habuit operis laborem, vt per turbas ad fimbriæ tactum perueniret. Habuit pudoris sui confessionem, quum procidens ad pedes Christi, omnem illi veritatem diceret, vt scribit Marcus. Habuit de potentia & bonitate Christi fidem & charitatem, quæ eam, vt sic accederet, compulerunt. Hac fiducia accessit, & hæc eam fides saluam fecit. Tam hæreticorum hodie fiducia & specialis fides, seu certitudo gratiæ, quam ponunt, quàm quorumlibet impiorum Epicurea præsumptio, præmit Christum cum turbâ, & nullum ex eo fructum capit. At fiducia Catholica, & orthodoxa, & xpia, cum timore & tremore, cum bonis operibus & vitæ innocentia coniuncta, sic tangit Christum, vt virtutem ab illo exeuntem capiat. Talem fiduciam commendant

1. Ioan. 3.

Iacob. 2.

De verbis Apost. serm. 16.

1. Tim. 6.

Tit. 3.

Psal. 4.

Iob 17.

Præfat. enar. in Psal. 31.

1. Tim. 3.

Hæmorrhoi: fluxus fiducia plena virtutibus.

Marc. 5.

Locus contra hæreticos.

Scripturæ : & hæc illa est , cui amplissimæ promissiones de perpetuo Dei adiutorio repositæ sunt.

5. *Et deridebant illum.*

Mūdi ludibria
despicienda.

Exempla.
2. Reg. 6.

1. Esdr. 4.

Sapient. 5.
Hebr. 11.
Similia.

Ioan. 3.

Proverb. 14.

Proverb. 29.

Similia.

Locus moralis de mundi huius ludibriis circa pietatis opera prorsus contemnendis. Isti tibicines , & reliqua turba popularis, quæ exanime corpus circumstabant, audito Christi verbo , planè diuino ac mystico ; *Non est puella mortua, sed dormit* ; crasse rem intelligentes, quod ignorant, derident. Christus nihilominus illis loco ciecctis, quia non erāt margaritæ proiciendæ ante porcos , in pio suo opere progreditur, & puellam mortuam resuscitat. Ioseph à fratribus suis somniator , per contumeliam & irrisionem, vocatur. Is nihilominus in summa authoritate & rerum affluentia positus, indigentibus fratribus, diraque fame oppressis, liberaliter & amanter subuenire non delitit. Dauidem ante arcam Dei totis viribus saltantem, deridet Michol. At ille ei respōdit : *Viuit Dominus, quia ludam; & vilior siam, plus quam factus sum, & ero humilis in oculis meis.* Populus alienigena Iudæos templum reedificantes derident, & omnibus quibus possent modis impediunt. Illi tamen *una manu opus faciebant, altera gladium tenebant.* Iusti enim vna manu operantur, altera patientiam tenent. Vox impiorum de iustis est: *Nos vitam eorum reputabamus insaniam.* Et apud Apostolum inter cæteras iustorum cruces hoc ponitur : *Alij ludibria & verbera experti.* Non est lucis vitiū, quòd lucifugæ illam fugiunt, sed laus. Temerarium est iudicare non audita vtraque partè. Mundani voluptates & ineptias mudanas præferunt continentia & grauitati spiritali, quia nihil adhuc de Spiritu gustauerunt. Si de Spiritu gustassent, & eius voces audissent, mundum certè maximè deriderent, & pro spiritu contra carnem iudicarent. Nunc verò homini carnali tota ratio iudicandi est consuetudo cernendi. Quare proprium est malorum, bonos irridere. Sic docet Scriptura : *Ambulans recto itinere, & timens Deum, despicitur ab eo qui infamigraditur via.* Et iterum : *Abominantur impij eos qui in recta via sunt.* Sed totum hoc nihili pēdendum est. Nullam habet authoritatem illa censura, vbi, qui damnatus est, damnat. Quum mali bonos de rectè factis irrident, idem est, ac si cæci videntes, claudi rectè incedentes, ægroti sanos irriderent. Non est vituperium solis, si noctua eius lucem vel non aspiciat vel despiciat. Imò à populari turba & seculi amatori-

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

4. Reg. 9. niret, eum in regem uncturus, dicunt ei cæteri magnates à
 Tob. 2. Propheta redeunti: *Quid venit insanus iste ad te?* Ita viri Dei
 Tob. 12. huius mundi magnatibus insanire videntur, *Parentes & co-*
 Tob. 2. gnati Tobia irridebant vitam eius, dicentes: *Vbi est spes tua, quæ*
 Tob. 2. *elemosynas & sepulturas faciebas?* Adeò verum est quod di-
 xit sanctus Iob: *Deridetur iusti simplicitas.* sicut & ipse se di-
 xit derisum ab amicis suis. Proflus igitur contemnent pij, si
 ab impiis deridentur, dicentes cum bono Tobia: *Nos filij*
sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus da-
turus est ijs, qui fidem suam nunquam mutant ab eo. Ad hunc
 locum referri possunt, quæ de vano & temerario mundi iu-
 dicio, de contumeliis & maledictis patienter ferendis, de
 maleuolo impiorum iudicio, de lingua maledica & detra-
 ctione, de conuitiis proximo illatis, de hypocritica & male-
 uola reprehensione in variis iam* Euangeliis depropra sunt.

6. *Et exijt fama hæc in vniuersam terram illam.*

Dei opera lau-
 de prosequenda.
 Lucæ 8.
 Psal. 104. 9. 21.
 65.
 Exod. 18.
 Deuter. 9.
 Tob. 12.
 Lucæ 8. **L**ocus moralis de operibus & beneficiis Dei summa lau-
 de prædicandis. Christus quidem (vt est apud diuum
 Lucam) suscitata à mortuis puella; *Præcepit parentibus ne ali-*
cui dicerent quod factum erat: documentum præbens, à nobis
 quidem gloriam fugiendam, vanæque laudis ostentationem
 omnibus modis abdicandam esse. Hic tamen apud Matthæum
 miraculi fama percrebuit, & Christi nomen ac laudem per
 vniuersam regionem illam publicauit: quo docemur, alio-
 rum bona opera, maximè autem Dei in nos beneficia accu-
 ratè laudare, & quauis data occasione passim prædicare. Sic
 sanctus David Dei beneficia & opera mirabilia; quæ maio-
 ribus suis in Ægypto, in deserto, in terra Chanaan; quæ sibi
 etiam affluenter contulerat, in variis Psalmis studiosè com-
 memorat, copiosè prædicat; & maximis extollit laudibus.
 Sed & alios ad id pietatis genus cohortatur: *Narrate (in-*
quit) omnes mirabilia eius. Et de seipso ait: *Narrabo mirabi-*
lia tua. Et iterum: *Narrabo nomen tuum fratribus meis.* Et
 rursum: *Venite & audite omnes qui timetis Deum, & narrabo*
quanta fecit anima mea. Sic Moyses narravit Ietro cognato
 suo omnia quæ fecerat Deus populo Israël. Sed & Deus Iu-
 dæis in mandatis dedit, vt narrarent mirabilia Dei, & præ-
 cepta eius filiis suis ac posteris suis. Sic Angelus Raphaël ad
 Tobiam: *Vos autem benedicite Deum cæli; & narrate omnia*
mirabilia eius. Sacramentum enim Regis abscondere bonum est:
opera autem Dei reuelare & confiteri, honorificum est. Paulus
 & Barna-

& Barnabas in concilio Apostolorum & Seniorum narra- Act. 15.
 bant quanta fecisset Deus signa & prodigia in Gentibus per eos. Concil. Carth. 4.
 Hinc & in Ecclesia Catholica sanctissima manavit consue- Can. 41.
 tudo, ut passionibus martyrum, & mirabilia opera eorum, tum
 in Ecclesiis publice recitarentur, tum etiam certis ad hoc Cyprian. lib. 3.
 constitutis notariis in registris & scriniis Ecclesie publicis epist. 6.
 conseruarentur: quod Romana Ecclesia studiosissime sem-
 per obseruauit: quod suo tempore, & in sua diocesi negli-
 gentius factum, a se correctum fuisse, scribit sanctus Augu- De Ciuit. Dei.
 stinus: *Apud nos (inquit) hac nunc coepit diligentia, ut libelli* lib. 22. cap. 8.
eorum qui beneficia percipiunt, recitentur in populo. Cantica
Moyſis, & Mariæ fororis eius, Deborah, Eſaiæ, Annæ, Iu-
dith, Tobia, Abacuc, Zachariæ, Simeonis, atque ipsius
beatissimæ Virginis, nihil aliud sunt, quam cantica lau-
dum, & enarratio mirabilium Dei, quæ ad eius amorem
nos prouocent.

E V A N G E L I V M D O M I N I C Æ

XXIII. POST PENTECOSTEN.

*V*M videritis abominationem desolationis Matth. 24.
 qua dicta est à Daniele Propheta, stantem
 in loco sancto (qui legit intelligat) tunc qui
 in Iudæa sunt, fugiant ad montes: & qui in
 tecto, non descendat tollere aliquid de domo

sua: & qui in agro, non reuertatur tollere tunicam suam.
 Va autem pregnantibus & nutrientibus in illis diebus.
 Orate autem ut non fiat fuga vestra in hyeme, vel sabba-
 tho. Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab
 initio mundi vsque modo, neque fiet. Et nisi breuiati fuis-
 sent dies illi, non fieret salua omnis caro: sed propter ele-
 ctos breuiabuntur dies illi. Tunc si quis vobis dixerit, ecce
 hic est Christus, aut illic, nolite credere. Surgent enim
 pseudochristi, & pseudopropheta: & dabunt signa magna
 & prodigia, ita, ut in errorem inducantur (si fieri potest)
 etiam electi. Ecce prædixi vobis. Si ergo dixerint vobis, ecce
 in deserto est, nolite exire: ecce in penetrabilibus, nolite
 credere. Sicut enim fulgur exit ab Oriente, & pariet vsque
 in Occiden-

in Occidentem, ita erit & aduentus filij hominis. Vbicun- que fuerit corpus, ibi congregabuntur & aquila. Statim autem post tribulationem dierum illorum, sol obscurabitur, & luna non dabit lumen suum, & stella cadens de caelo, & virtutes caelorum commouebuntur: & tunc parebit signum filij hominis in caelo: & tunc plangent omnes tribus terra; & videbunt filium hominis venientem in nubibus caeli, cum virtute multa & maiestate. Et mittet Angelos suos cum turba & voce magna: & congregabunt electos eius à quatuor ventis, à summis caelorum vsque ad terminos eorum. Ab arbore autem ficus discite parabolam. Cum iam ramus eius tener fuerit, & folia nata, scitis quia prope est aestas. Ita & vos, quum videritis haec omnia, scitote, quia prope est in ianuis. Amen dico vobis, quia non prateribit generatio haec, donec omnia haec fiant. Caelum & terra transibunt, verba autem mea non prateribunt.

PERICOPE moralis huius Euangelij.

1. Tunc qui in Iudaea sunt, fugiant ad montes. De bonitate & clementia Dei erga suos, qui in tribulationibus auxilium adfert opportunum.

2. Orate ut fuga vestra non fiat in hyeme, vel in sabbatho. Contra frigidum & ignauios, qui persecutionis aut mortis tempore pereunt.

3. Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi vsque modo, neque fiet. De admirabili iustitia & vindicta Dei contra peccatores ingratos.

4. Surgent pseudo christi & pseudoprophetae, & dabunt signa magna & prodigia, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi. De fidei constantia in quavis persecutione, maxime hereticorum & Antichristi, retinenda.

5. Sol obscurabitur, & luna non dabit lumen suum, & stella cadent de caelo, & virtutes caelorum commouebuntur. De Dei benignitate, quae nos malorum conuiciibus nostris impendentium admonet.

6. Et tunc parebit signum filij hominis in caelo, & tunc plangent omnes tribus terra. De extremi iudicij apparatu, maxime in ligno sanctae Crucis, impiis terribili.

7. Et videbunt filium hominis venientem in nubibus caeli, cum virtute magna & maiestate. De supremi Iudicis aduentu supremo.

8. Tunc qui in Iudaea sunt, fugiant ad montes.

Tribulationi
auxilium ad-
iungitur.

LOCVS moralis de bonitate & clementia Dei erga suos,
Lqui in tribulationibus auxilium adfert opportunum.
Haec enim verba Christus dixit ad consolationem & instru-
tionem

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

3. Reg. 19.

1. Reg. 20 &
seqq.

1. Reg. 25.

Simile.

Psal. 36.

Esai. 3.

Rom. 9.

Socra. lib. 7. c. 18.
hystor. Eccles.Paulus Diac.
lib. 15.In Quadrilogo
de vita eius, lib.
3. ca. 14.

Matth. 10.

Elia Iesabelem fugiente, & in speluncis se abdente, mandavit Deus coruo, qui pasceret eum. Dauidi potentiam Saulis per aliquot annos fugienti, nunquam defuerunt speluncæ, loca tuta, vires & auxilia, quibus se à potentissimo & acerrimo hoste tutaretur. Sed quod illi vni dixit prudens fœmina Abigail, de omnibus iustis afflictis verum est: *Erit anima tua custodita quasi in sacculo viuetium, apud Dominum Deum tuum: porrò impiorum anima rotabitur, quasi in impetu & circulo funda.* Sicut enim corpora rotunda, quum sint figuræ sphericæ, in omni loco sedent, & situm habent; sic iusto & forti omne solum patria est. Deus enim manum ponit, vt sedem illi commodam faciat, iuxta illud Psalmistæ: *Cùm ceciderit, non collidetur, quis Dominus supponit manum suam.* Et rursus alius Propheta ait: *Dicite iusto, quoniam bene.* Siue in exilium, siue in carcerem eat, siue æger, siue sanus sit; siue ab hominibus honoratus, siue despectus; dicite illi, quoniam bene cum eo agetur. *Diligētibus Deum omnia cooperātur in bonum.* Quum in Perside acerbissima esset persecutio Christianorū, in Oriente sub Imperatoribus Christianis tutissima perfugia habebant. Adeò sanè, vt quum fugitiuos suos à Theodosio iuniore rex Persarum repeteret; non solum eos illi negaret Imperator Christianus, sed & bellum ea in causa cōtra Persas gereret, ac nobilissimas victorias reportaret. Quum in Oriente Imperatores hæretici Catholicos suis sedibus pellerent, in Occidente semper quò se tutò reciperent, habebant; adeò sanè, vt vnus Symmachus Romanus Pontifex, Episcopos 220. Africa pulsos, in Sardinia suis sumptibus aleret. Quò in genere etiam illustre illud est, quòd quum Héricus 2. Anglorum rex, in odium fortissimi pastoris sancti Thomæ Cantuariensis Archiepiscopi, tunc in Gallia, eo quòd Regis iniquissimis legibus consensum negauerat, exulantis; vniuersam cognationem eius, etiā à paruulis vsque ad senes, in exilium eiecisset, omnibus rebus nudatos; tamen prestante Domino, omnibus sic prouisum est in breui, vt inter illos egens nullus esset: plurimi etiam felicius in exilio, quàm in patria degerent, ipso Archiepiscopo eos per diuersas prouincias ac personas per literas commendante, nemineq; commendatos respuente.

Certè quum Christus in Euangelio suis dixerit: *Si persequuti vos fuerint de vna ciuitate, fugite in aliam: prouidit haud dubiè semper ac prouidebit, ne vnquam aliqua ciuitas desit, ad quam fugerent.* Nam & ideo subiunxit: *Amen dico vobis, non consummabitis ciuitates Israel, donec veniat filius hominis.*

Quod

Quod ut de prædicatione verbi vsque ad finem sæculi dilata-
 randa, atque prædicatorum persecutione intelligitur, ita de
 ciuitatibus refugij (illæ enim sunt veræ ciuitates Israel, nõ se-
 cundum carnem, sed secundum spiritum) intelligi debet. Cer-
 tẽ de grauissima & vltima Ecclesiæ Dei sub Antichristo per-
 secutione, docet nos diuus Ioannes, nec tunc quidem ciui-
 tates perfugij fidelibus defuturas. Ait enim: *Draco stetit ante* Apocal. 12.
mulierem, quæ erat paritura, &c. Et mulier fugit in solitudinem,
vbi habebat locum paratum à Deo, ut ibi pascat eam diebus mil-
le ducentis sexaginta. quod est triennium cum dimidio perse-
 cutionis Antichristianæ. Sub Caio Rom. Pontifice. plurimi In Gestis eius.
 Christiani cum Chromatio & Tiburtio viris petentibus se-
 cedebant, persecutionem declinantes, quibus de necessariis
 Deus prospexit. Gregorius Thaumaturgus, Episcopus Neo-
 cæsariensis, quũ graui oborta persecutione dira contra Chri- Gregor. Nyssen.
 stianos edicta emitteretur, populum suum in præaltum mon- in vita eius.
 tem perduxit, vbi vsque ad persecutionis remissionem, diui-
 na eos prouidentia aluit, & conseruauit. Idem legere licet in
 vita sancti Lupi, Trecentis in Gallia Episcopi, & sancti Priua-
 ti Episcopi Gabalitati. Antiocho Epiphane in Iudæa sæuien-
 te, & gentilismum introducere conante, infinita Iudæorum
 examina (teste diuo Hieronymo.) cum Onia Pontifice in Comment in
 Ægyptum se receperunt, vbi eos Deus salua religione diu Daniel. 11.
 conseruauit. Certẽ Daniele ex fidelium communi senten-
 tia sic interpretatur idem Doctor sapientissimus, quod Anti-
 christus Idumæam & Moabitas, & filios Ammon, id est, Ara-
 biam relinquet intacta, quia illuc sancti ad deserta confu-
 gient. Sanè vna hodie Anglicana persecutio, iam per annos
 triginta sæuiens, documentò esse potest, nunquam deesse
 montes, ad quos, qui in Iudæa sunt, fugiant; quum & in hoc
 Belgio, & in Gallia, & in Hispania, & in ipsa vrbe Roma An-
 gli pro fide exules, sedes & domicilia sua, Deo prouidente,
 vtcunque posuerint.

2. *Orate vt fuga vestra non fiat in hyeme vel in sab-
 batho.*

Locus moralis contra frigidos & ignauos, qui persecutio- Contra ignauis
 nis aut mortis tempore pefeunt. Etsi enim Christus hæc & procrastina- & procrastina-
 verba propriè de fuga Iudæorum corporali ex ipsa Iudæa, tionem.
 imminentẽ Ierosolymæ-obsidione loquutus est, monens
 eos,

eos, orandum, & diligenter curandum esse, ne ad talem, fugam imparati inueniantur, vel ex incredulitate quadam, vel ex ignauia & torpore (hyemem enim & sabbathum prouerbialiter & parabolicè Christus hinc accipit, pro eo quod figuratiuè significant) tamèn & ad quamcunque persecutionem, afflictionem, maximeque mortem ipsam, quæ vltimum discrimen est in hac vita (sicut Hierosolymæ excidium vltimum illud fuit, à quo suos fugere Christus hinc monuit) applicari illa possunt, sanctique Patres applicauerunt. Sic sanctus Hilarius, *Orandum, inquit, ne in peccatorum frigore, aut in otio bonorum operum inueniamur, quia grauis vexatio incumbet.*

Can. 35. in

Matth.

Quest. Euang.

1. ca. 37.

Sic & sanctus Augustinus: *Orare nos iubet, ne in lætitia, vel tristitia rerum temporalium quis inueniatur in die illo. ne vel amore habendi, vel tristitia amittendi bona temporalia teneamur. Tales enim ad fugam expediti esse non possunt. Sanctus Cyprianus causas commemorans, cur in graui sui temporis persecutione tam multi remanentes domi suæ, nec vel ab infideli Principe fugere, vel carcerem & tormenta manentes subire volentes, lapsi fuerint, Christum abiurantes, inter alia hæc dicit: Dissimulanda, fratres, veritas non est, nec vulneris materia & causa reticenda. Decepit multos patrimonij sui amor cæcus. Nec ad recedendum parati aut expediti esse potuerunt, quos facultates suæ velut compedes ligauerunt. Illa fuerunt remanentibus vincula; illa catena quibus & virtus retardata est, & fides pressa, & mens vinceta, & anima præclusa, ut serpenti, terram secundum Dei sententiam deuoranti: præda & cibus fierent, qui terrestribus inharerent. Hæc ille. Qui ergo ad fugam persecutionis expeditus esse vult, in ipsa pace ad eam se comparare debet, vt in alia quadam Dominica latius deduximus.*

Serm. 5. de lapsis.

Idem iudicium est de quauis tribulatione, qua in hac vita carere non possumus; & maximè de morte ipsa, ad quã nunquam imparati esse debemus: quæ & est iudicium cuiusque particulare, cuius imago excidium Hierosolymitanum, de quo Christus hinc loquitur, fuit. Vnde hæc Christi verba ad mortis necessariam præmeditationem sanctus Gregorius sapienter vertit. Nos (inquit) *nunc sollicitè cogitemus, ne nobis in vacuum tempora pereant, & tunc queramus ad bene agendum viuere, cum iam cõpellimur de corpore exire. Memèrte quid veritas dicat: Orate ne fiat fuga vestra hyeme vel sabbatho. Ac si apertè dicat: Videte ne tunc queratis peccata vestra fugere, quã-*

Præparatio ad mortem necessaria.

Homil. 12 in Euangelia.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

malā Iudæis, Dei populo, intulerat, templum spoliauerat, religionem vniuersam, introducto Gentilismo, subuertere cōtendērat, acerbissimo tandem viscerum & internoiū dolore à Deo percussus, manifestamque Dei virtutē in seipso contestans, ita vt de miseri corpore vermes scaturirent, cum nec iam ipse fœtorem suum ferre posset, morti se appropinquare videns, in has pœnitentiæ voces erupit: *Iustum est, subdiū esse Deo, & mortalem non paria Deo sentire.* Deinde, *Ierosolymam optat liberam reddere, Iudæos æquales Atheniensibus facere pollicetur, templum sanctum optimis donis ornaturum, sancta vasa multiplicaturum, pertinentes ad sacrificia sumptus de redditibus suis se prestaturum, super hac & Iudæum se futurum, & omnem locum terra perambulaturum, & pradicaturū Dei potestatem.* Quid ad huius Regis pœnitentiā adijci posse videtur? Et tamen dicit sermo diuinus: *Orabat scelestus Dominum, à quo non esset misericordiam consecutus.* Alterum exemplum ex diuo Gregorio huc describam. Rem (inquit) fratres charissimi, refero, quam si attentè audire vult charitas vestra, ex consideratione illius vehementer instruetur. *Quidam vir nobilis in Valeria prouincia, nomine Chrisaurius, fuit, vir valdè idoneus, sed tam plenus vitijs, quàm rebus, superbia tumidus, carnis sue voluptatibus subditus, in acquirendis rebus auaritia facibus accensus. Sed cum tot malis Dominus finem imponere decreuisset, corporis languore percussus est. Qui ad extremum veniens, eadem hora, qua iam de corpore erat exiturus, apertis oculis vidit tetros & nigerrimos spiritus coram se assistere, & vehementer immixtere, ut ad inferni claustra se raperent. Cœpi tremere, pallefcere, sudare, & magnis vocibus inducias petere, filiūque suum, nomine Maximum (quem ipse iam monachus monachum vidi) nimijs & turbatis clamoribus vocare, Maxime curre, Maxime curre; nunquam tibi aliquid mali feci, in fidem tuam me suscipe. Turbatus mox Maximus, adfuit: lugens & perstrepens familia conuenit. Eos autem quos ille insistentes sibi grauitè tolerabat, ipsi malignos spiritus videre non poterant; sed eorum præsentiam in cōfusione, in tremore ac pallore illius qui trahabatur, videbant. Pauore autem tetra eorum imaginis, huc illūcque vertebatur in lectulo. Cūque constrictus nimis relaxari se iam posse desperaret, cœpit magnis vocibus clamare, dicens: Inducias vel vsque mane: Inducias vel vsque mane. Sed quum hac clamaret; in ipsis suis vocibus de habitaculo sua carnis euulsus est. De quo constat, quia pro nobis ista, non pro se viderit, ut eius visio nobis proficiat, quos adhuc diuina longanimitas patienter expectat.*

2. Machab. 6.

Homil. 12. in
Euang.

expectat. Hæc ille. Quemadmodum miles, qui securitatis *Siimlia.* tempore arma sua studuit & polita semper custodire, & ad manum parata habere, vocante vel ad pugnam, vel ad inspectionem Ducis tuba, lætus & expeditus currit; qui verò secus facit, sonante tuba seriùs festinat, quæritans vbi sit gladius, vbi lorica, vbi scutum, & tanquam inutilis à Principe exautoratur: sic omnino malus Christianus, qui sanus adhuc & vegetus, non considerat opera sua, quid facit, quid non facit, quomodo credat, quomodo ambulet, nec cogitat quia venturus est dominus eius, vt malus & inutilis seruus exheredatur. Qui coram iudice causam pendentem habet, non nocte, non die, non aliquo temporis articulo aliud cogitat, loquitur, agit, quàm quo modo causa procedat, & vt bonum terminum consequatur. Tota hæc vita nobis conceditur, vt de causa nostra cogitemus, quæ pendet ante tribunal Christi, vbi astare oportet nos omnes. Summa dementia est, tum primùm de causa cogitare, quando ad iudicium mors vocat. De hac re in alijs Dominicis vide plura.

3. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi vsque modo, neque fiet.*

Domin. 20. post Pent. tex. 4. & alijs preced.

Locus moralis de admirabili iustitia & vindicta Dei contra peccatores ingratos. Christus enim hæc verba dixit de illa, post omnem hominum memoriam maximè admirabili, penèque incredibili Iudeorum strage, & internecone per Romanos facta circa excidium vrbs Hierosolymitanæ, & totius gentis desolatione sempiterna consecuta, qualis & hodie toto passim orbe conspicitur. Hæc enim Iudeorum tribulatio talis ac tanta fuit, qualis in illa gente (nam de illa sola adhuc loquitur) nec vnquam antea fuit, nec erit postea. Et tamen fuit hic populus longè Deo dilectissimus, & qui ab eo præ cunctis gentibus maxima acceperat beneficia. Quod totum ad nostram instructionem hoc loco breuiter explicandum est, tanquam diuinæ iustitiæ atque vindictæ erga ingratos peccatores documentum sempiternum. Beneficia huic populo collata, ex his constare possunt, quòd hunc solum ex omnibus alijs gratuito amore elegit, quòd electum admirandis portentis conseruauit, quòd sæpenumerò delinquentem in gratiam recepit, quòd diutissimè terga vertentem, & horrendè peccantem sustinuit, quòd amantissimis verbis suum erga eos amorem expressit, quòd varios subinde Prophetas ad eorum correctionem misit, quòd ex ipsis

Vltio Dei contra ingratos.

Iudæis factæ gratiæ.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

Pars Æstiualis.

m

tandem

tandem nasci, & inter eos conuersari, omnemque cœlestis doctrinæ thesaurum effundere Dei Filius voluit, quod postremò post omnem impietatem erga ipsum Messiam perpetratam, totis adhuc quadraginta annis eorum emendationem expectauit & non nisi in elementissimi, atque admodò religiosissimi Ducis manus eos incidere permittit. Quæ singula paucis explicabo. Gratuitam uocationem Moyles illis his verbis expressit, *Te elegit Dominus Deus tuus, ut sis ei populus peculiaris de cunctis populis qui sunt super terram. Non quia cunctis gentes numero vincebatis, uobis iunctus est Dominus, & elegit vos, cum omnibus suis populis pauciores, sed quia dilexit uos Dominus, & custodire testamentum quod iurauit patribus uestris.* Et rursum alio in loco: *Ea, Domini Dei tui cœlum est, & cœlum cœli, terra; & omnia quæ in ea sunt, & tamen patribus tuis conglutinatus est Dominus, & amauit eos, elegitque semen eorum post eos, id est, uos de cunctis gentibus.*

Deut. 7.

Deut. 10.

7.

In Exod. &
Iosue. per totum.

Hæc fuit gratuita electio. Portenta admiranda arctissimæ dilectionis signa innumera fuerunt. Tota terra Chanaan fame extrema laborante, prospexit eis de fratre Ioseph, qui dominaretur in Ægypto, quo solo in loco triticum inueniebatur. In Ægypto oppressos, ut ab illa seruitute eos liberaret in manu forti, & brachio extento, vastauit uniuersam terram Ægypti, & decem plagis percussit, quarum ultima erat, ut omnia eorum primogenita occideret: postea per mare rubrum sicco pede deduxit, Pharaone cum toto exercitu subuerso. In ipso deserto, præcessit eos per diem in columna nubis, per noctem in columna ignis, & castrorum locum ipse metabat. Pluit illis manna de cœlo, eduxit aquam de petra, nobilissimas uictorias dedit. In terram demum promissionis, fluentem lacte & melle, eiecit populo potentissimo, ut introduceret, perpetem Iordanis meatum in fontem reuertit, muros Iericho ipse diruit, missis de cœlo grandinis lapidibus pro eis dimicauit, solem in medio cœli stare fecit immotum, ut Duci uictoriam concederet amplissimam. Illud denique longè maximum, & nullo satis sermone prædicandum beneficium fuit, quod cæteras gentes dimittens Deus ire uias suas, & in corrupto penèque extincto naturæ lumine uolutari, huic soli populo legem suo digito scriptam dedit, ut omnis qui faceret eam, uiueret in ea, uita uero sempiterna; quod ceremonias, sacrificia, uerique Dei cognitionem tradidit. De hoc amplissimo beneficio sic ad eos Moyles: *Quæ est gens tam inclita, quæ habeat ceremonias,*

Deuter. 4.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Nihilominus sub tribus tantum primis Regibus in Dei cultum persistentes, sub quarto Roboam filio Salomonis, decem tribus sub Ieroboam novos sibi deos fabricant, & in sua idololatria ita persistenterunt, ut, etsi per Eliam & Eliseum, aliosque Prophetas, per Baasa & Iehu ex noua stirpe Reges, ad veri Dei cultum illarum decem tribus subinde reuocarentur, ad saniorum tamen mentem redire noluerint. unde in Assyrios decem illarum tribus sub Osee ultimo rege Israel, translatae sunt. Lege lib. 4. Reg. cap. 17.

Iudaei ad penitentiam expectati.

4. Reg. 17.

Sed nec duae reliquae tribus fratrum adhuc exemplo caruerunt. Quare hic, quod quarto loco diximus, elucescit. Decem enim tribus a regno Ieroboam usque ad regnum Osee perpetuo per annos 240. idolis seruientes tolerauit, sustinuit, & ad penitentiam expectauit clementissimus Deus: *Et testificatus est per manum omnium Prophetarum, & uidentium, dicens: Reuertimini a uis uestris pessimis, & custodite praecepta mea, &c. sicut nisi ad uos in manu seruatorum meorum Prophetarum: qui non audierunt, sed indurauerunt cervicem suam iuxta ceruicem patrum suorum, qui noluerunt obedire Domino Deo suo. Istis tandem abiectis, reliquas duas tribus, adhuc annis plurimis subinde ad idola similiter colenda relabentes, similiter, imò magis tolerauit, nobilissimis Prophetis Esaiam, Ieremiam, Ezechielem, & alijs ad eos missis. De his illorum intolerabili durtie & pernicacia sic per suos Prophetas conqueritur Deus, *Filios enutriui, & exaltaui: ipsi autem spreuerunt me. Omne caput languidum, & omne cor mœrens. A planta pedis usque ad verticem capitis non est in eo sanitas. Bos cognouit possessorem suum, & asinus praesepe Domini sui. Populus autem meus me non cognouit. Et iterum: Quid debui facere uinea mea, & non feci? Expectaui ut faceret uuas, & fecit labruscas. Sed adhuc flebilis & acerbius apud Ieremiam: Quid inuenerunt patres uestri in me iniquitatis, quia elongauerunt a me, & ambulauerunt post uanitatem, & uanifacii sunt? Transit ad insulas Cethim, & uidete: & in Cedar mittite, & considerate uehementer, & uidete si factum est huiusmodi. Si mutauit gens deos suos, & certè ipsi non sunt dii. Populus uero meus mutauit gloriam suam in idolum. Lege sequentia. Et paulo post: Nunquid uidisti quae fecit auersatrix Israel? Abijt sibi met super omnem montem excelsum, & sub omni ligno frondoso, & prauaricata est ibi. Et dixi quum fecisset haec omnia, Ad me reuertere, & non est reuersa. Et uidit prauaricatrix soror eius Iuda, quia pro eo quod**

Esaias 1.

Esaias 5.

Ierem. 2.

Ierem. 3.

mœchata

mœchata esset auersatrix Israël, dimissem eam, & dedissem ei libellum repudiij, & non timuit prauaricatrix Iuda soror eius, sed abiit & fornicata est etiam ipsa: & facilitate fornicationis suæ contaminauit terram, & mœchata est cum lapide & ligno. Et paulo post clamat per Prophetam: *Conuertimini filij reuertentes, quia ego vir vester, & assumam vos.* & post multa huiusmodi, subiungit: *Sed quomodo si contemnat mulier amatorem suum, sic contempsit me domus Israël, ait Dominus.* Eandem Dei sustentiam, populique durissimi extremam ingritudinem multis verbis describit Ezechiel sub figura duarum sororum Oollæ & Oolibæ. Rursum per alium Prophetam: *Tota die expandi manus meas ad populum incredulum, qui graditur in via non bona post cogitationes suas.* Sic Deus hunc populum vsque ad tædium sustinuit. vnde alicubi dicit: *Laboravi sustinens.* & iterum: *Veruntamen seruire me fecisti in peccatis tuis, præbuiisti mihi laborem in peccatis tuis.* Parum tamen hoc totum erat. A capacitate Babylonica reuocauit: templum instaurauit: nouos Duces ac Pontifices dedit, sub quibus diu floruerunt. Christus tandem ad ipsos ex ipsis venit. Docet in parabolis, quàm mali essent agricolæ, qui occisis seruis domini sui, etiam filium ipsum ad eos missum occiderunt. Clamat disertis verbis: *Ierusalem, Ierusalem, quæ occidis Prophetas qui mittuntur ad te, quoties volui te congregare, sicut congregat gallina pullos suos sub alis suis, & noluisti? Rursum flet super ciuitatem, dicens: Quia si cognouisses & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi: nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis. Quia venient dies in te, & circumdabunt te inimici tui vallo, & circumdabunt te, & non relinquetur lapis super lapidem: eo quòd non cognoueris tempus visitationis tuæ.* Postremò & in hoc Euāgelio prædicit, quanta illis mala impendent. Quantum ergo & quàm diu hunc populum terga semper vertentem Deus sustinuerit, ex his quæ dicta sunt, aliquatenus constare potest.

Verbis autem quàm amantissimis suum erga eos amorem contestatus fuerit, ista declarant. In Scripturis eos vocat populum suum: *Popule meus, popule meus, quid feci tibi? peculium & partem suam: Eritis, inquit, in peculium mihi de cunctis populis.* Et Moyses de illis: *Pars autem Domini populus eius, Iacob funiculus hereditatis eius.* Vocat vineam suam, & germen delectabile. *Vinea Domini exercituum domus Israël est, & vir Iuda germen eius delectabile.* Vocat filium, eumque primogenitum. Sic enim ad Pharaonem Moyses loqui iubetur: *Filius meus*

Cap. 23.
Esaia 65.

Esaia 1.
Esaia 43.

Matth. 23.

Luca 19.

6.
Iudæos vt
Deus ama-
uerit.

Exod. 19.

Dent. 32.

Esaia 5.

Exod. 4.

- primogenitus Israël. Dimitte filium meum & seruias mihi. Et*
- Jerem. 1.* *Jeremias dicit: Nunquid seruum est Israël, aut vernaculum?*
- 3. Reg. 2.* *Imò ad Dauidem Deus dicit: Ego ero ei in patrem, & ille erit*
- Esaiæ 43.* *mibi in filium. Quid quòd etiam honorabilem filium, & tenerrimè dilectum vocat? Sic enim apud Esaiam loquitur:*
- Esaiæ 49.* *Ex quo honorabilis factus es in oculis meis & gloriosus, ego dilexi te. Sed & plus quàm paterna dilectione se eos prosequi proficitur. At enim: Nunquid potest obliuisci mulier infantem suum, ut non misereatur filio utero sui? Et si illa oblita fueris, ego tamen non obliuiscar tui. Ecce in manibus meis descripsi te.*
- 1. e. n. 13.* *Sed quale illud est, quòd hunc populum ipsam animam suã dilectam vocat? Sic enim apud Jeremiam loquitur: Reliqui domum meam, dimisi hereditatem meam, dedi dilectam animam meam in manum inimicorum eius. Hæc Deus, de futura Iudæorum captiuitate loquens. Nihil huic amori addi potest. Reliqua de Prophetis ad hunc populum subinde missis, de Filio Dei ad ipsos tandem veniente, Christo Redemptore nostro, de quadraginta annorum expectatione ante extremum excidium partim ex præcedentibus parent, partim ex se. Sub Tito enim & Vespasiano patre imperantibus, anno Christi 73. capta, & direpta, & vastata penitus Hierosolyma fuit. In qua tamen vastatione illud diuinæ clementiæ erga hunc populum non obicûrum adhuc argumentû fuit, quòd sub Tito clementissimo & religioso Imperatore obsessa vrbs fuit. Ille enim ad se ex vrbe fugientes benignissimè excepit, ita ut ex populo seruantur plus quàm quadraginta millia, & ne vrbs diriperetur, multis orationibus & legationibus apud obsessos egit, ac demum, ne templum exureretur, omnia media tentauit; ac postremò, vastatione facta, reliquos toto orbe Iudæos in pace viuere, & antiquis priuilegiis uti frui permisit, ut apud Antiochiam, à tota ciuitate multum sed frustra sollicitatus, fecit. Quæ omnia vide apud Iosephum. Et sic quidem hunc populum Deus dilexit. Hæc illi beneficia contulit: de quibus adhuc lege Ezechiel. cap. 16.*
- Iosephus de bello Iudaico, lib. 6. cap. 11 li 7. c. 4. & 10. & 13. & 15. & 14.*
- Iudæorum castigatio.* *Sic tamen dilectos, toties in gratiam receptos, tot beneficiis auctos, in sua semper impietate persistentes, acerrimè Deus castigauit. Ac primùm quidem hoc ira futurum à principio per Moysen prædixit: Ignis accensus est in furore meo, & ardebit usque ad inferni nouissima; deuorabitque terrã cum germine suo, & montium fundamenta comburet. Congregabo super eos mala, & sagittas meas complebo in eis. Foris uastabit*
- Deuter. 32.*

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

volunt audire verba mea, & ambulat in prauitate cordis sui, abieruntque post deos alienos, ut seruirent eis, & adorarent eos, & erunt sicut lumbare istud, quod nulli vsui aptum est. Sicut enim adheret lumbare ad lumbos viri; sic agglutinaui mihi omnem domum Israël, & omnem domum Iuda, ut essent mihi in populum, & in nomen, & in laudem, & gloriam, & non audierunt. Hæc ibi. Docent hæc verba, quanto populus iste Deo erat per gratiam cõiunctior, tauto acerbius à Deo percussus fuisse propter incredibilem ingratitude. Hæc autem omnia à Prophetis prædicta, ut partim in captiuitate, illa Babylonica cõpleta fuere, ita multo magis Iudæorũ crescente contra Christum ipsum, eius doctrinã atque personã, varia impietate, incredulitate, inuidia, blasphemia, falsa demum accusatione & condẽnatione, atque in manus Gentium traditione, sic contriti & afflicti, & internecioni dati sunt, ut tanquã lumbare putridum nulli amplius essent vsui, nullã Rempub. gerere aut administrare, nullum templũ, nulla sacrificia habere toto orbe potuerint, illa demum adueniente tribulatione, qualis antea nunquam fuerat, & desolatione extrema. Nam post varias clades à Romanis Ducibus per totã Iudæã acceptas, à Cæstio, & Albino, à Vespasiano, multisque interemptis millibus, tandem à Tito Imperatore obsessa Hierosolyma fuit ipso Paschalitempore, quum velut in carcerem (ait Iosephus) tota gens fato conclusa est. Colligit autẽ Iosephus ex hostiis in illo festo immolatis, fuisse in ciuitate Vicies cõtina ac septingenta millia hominum, omnes sanctos & puros; absque inquinatis, qui sacrificia participare non poterant. Ex hoc toto numero recenset Iosephus, captiuorũ quidem, qui toto bello comprehensũ sunt, nonaginta & septem millia, mortuorũ verò per omne tempus obsidionis undecies centena millia. Ad tantam stragem accessit varia & inaudita calamitas. Ciuitas seditiosis & factiosis hominibus plena, quorum gladius multo plures quã hostilis adsumpsit: fames post hominum memoriam maximã, adeo vt matres suos liberos manducauerint: capta ciuitate, inuenta sunt integra mortuorũ familia, & plena mortuis tecta, quos fames consecrat Romanis milites interficiẽdo defatigabantur. Tandem ex multitudine, superstite, latrones & seditiosi occiduntur. Iuuenes lecti proceri atque formoso corpore triumpho seruantur; ex residua multitudine septem & decem maiores annis, uncti, ad Aegyptũ mittuntur, operibus deputandi. Plurimos per prouincias Titus distribuit, in spectaculis ferro & bestiis consumendos. Qui infra decimũ & septimum ætatis annum ægerent,

Iudæorum clades.

De bello Iudæico, lib. 7. cap. 17.

Ibid. cap. 7. & 8.

Cap. 26.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

rent,

vent, venditi sunt. Iisæm autem diebus, quibus ita secerneban-
tar, mortui sunt fame viginti duo millia. His autem omnibus
accessit vix vnquam lecta calamitas. Ex transfugis in castra
Romanorum, quàm plurimi scissis ventribus, auri scrutandi
causa, à militibus occiduntur: Et hac ego clade (ait Iosephus)
nullam credo sauiorem contigisse Iudæis. Vna denique nocte duo-
rum millium patefacta sunt viscera. Quid quòd eodem ferè
tempore, quasi totus orbis in Iudæorū necem conspirasset,
variis quoque in locis extra Iudæã quasi pecora occiduntur. De excid. urbi
Nam; ut est apud Eggesippū, Casareenses repentino quodam im-
petu viginti millia Iudæorū deleuerunt, omnes fugarunt; ut totã
urbem exinanirent. Idem per totam Syriã, maximè Scythopoli
factum est Damasceni, nulla existente causa, octo millia Iudæo-
rum strauerunt: Ascalonita duo millia quingentos. In orbè Pto-
lemaide, cæsa duo millia: In Alexandria inductus exercitus Ro-
manus, sexaginta Iudæorum millia intra urbem fudit. Hæc ibi:
Adeò verum fuit quod Veritas hîc dixit: Erit tunc talis tri-
bulatio (Iudæis scilicet) qualis antea nunquam fuit, nèque fiet.
Porro ex sola Dei virtute ac potentia hanc tantę vrbi's di-
reptionem Romanis cessisse, tum Iosephus ostendit, Iudæus
iple, tum victor Romanus falsus est. Parte enim aliqua muri
ciuitatis subruta, statim propugnatores eius diffugerunt, & timor
tyrannos necessitate maior inuasit. Vnde & maximè quis virtu-
tem Dei perspexerit contra iniustos. Hæc Iosephus. Titus verò
capta ciuitate intrò ingressus, ciuitatis munitiones, ac turriũ cau-
tes miratus est, quas tyranni per dementiam deseruerãt. Con-
specta siquidem earum solida altitudine, itémq; magnitudine,
subtilique lapidum compaginè singulorum, quãtũmq; paterent,
vel quantum exigerentur, Deò, inquit, planè adiuuante, pugna-
uimus, & Deus erat qui detraxit ab istis munimentis Iudæos.
Nam quæ hominum manus, aut quæ machina ad istas valerët?
Hæc Titus Imperator Romanus. Sed & ipsi Romanorū exer-
citui Deum aquas miraculo suppeditasse, author est Ioseph⁹;
Sic enim in oratione de muro habitã, Iudæos obsessos allo-
quitur: Tito nunc fontes vberiores profluunt, qui vobis aruerant.
Nam ante eius aduentum scitis & Siloem, & omnes extra ciui-
tatem fontes adeò defecisse, ut ad vtrumque aqua mercaretur;
nunc autem ita hostibus nostris largi sunt, ut non modò ipsis &
iumentis eorum, sed etiam hortis sufficiant. Hæc fuit ergo po-
puli Iudæici, populi olim ita Deo grati, totque beneficiis cu-
mulati, propter impietatem & ingratitude acerbissima,
sed iustissima vindicta, diuinitus inflicta.

11.

Lib. 6. cap. 15.

De excid. urbi
Hierosoly. lib. 2.
cap. 53.Iudæorum ex-
cidium, vltio
diuina.
Lib. 7. cap. 16.

Lib. 6. cap. 11.

Hebr. 2. Hæc omnia ad correptionem nostrâ facta sunt. *Propterea* (ait Apostolus) *abundantiùs oportet nos ea obseruare qua audiimus, ne fortè pereffluamus. Si enim qui per Angelos dictus est sermo, (in veteri videlicet tradenda Lege & pacto constituendo) factus est firmus, & omnis prauaricatio & inobedientia accepit iustam mercedis retributionem: quomodo nos effugiemus, si tantam negleximus salutē? Qui videlicet tanto Iudæis maiora à Deo beneficia accepimus, in quanto melioribus re-*

Hebr. 9.
Rom. 11.

Jerem. 25.

Jerem 49.

promissionibus testamentum nouum, cuius nos filij sumus, sancitum est, quam illud vetus. Si naturalibus ramis non pepercit; multo minùs nobis, qui oleastro inserti sumus, similiter prauaricâtibus, parceret. Ecce in ciuitate, in qua inuocatũ est nomen meum (ait Deus) ego incipio affligere; & vos eritis immunes? Non eritis immunes, ait Dominus. Et iterũ. Ecce quibus non erat iudicium vt calicem biberent, bibentes bibent; & tu quasi innocens relinqueris? Non eris innocens, sed bibens bibes. Hæc singuli sibi dicta putent, vt quorum ingratitude & impietatem imitantur, eorum exitus perhorrescant.

4. *Surgent pseudochristi & pseudopropheta, & dabunt signa magna & prodigia; ita vt in errorem inducantur (si fieri potest) etiam electi.*

Fides in qua
uis persecutio-
ne retinenda.

Locus moralis, de fidei constãtia in quavis persecutio-
ne, maximè hæreticorũ & Antichristi, retinenda. Dece-
ptio enim per hæreticos, & Antichristũ, cuius illi præcursores
sunt, tâta erit in huiusmodi signis & portētis, vt robustissimi
de fide periclitētur, nisi, quod hic prædictũ est, cauerint. Ma-
ximè quia tales *ante secundum aduentũ Christi* (ait D. Chry-
sostom⁹) *erunt multo prioribus amariores: sicut & hodie cerni-*
mus. Tot enim ac tales horũ temporum hæreses sunt, vt An-
tichristo proximè meritò videi debeãt: quod & in oratione
quadam de hoc argumento demonstrare conati sumus. Signa
autem & prodigia quæ dabunt pseudopropheta; vt maiorem
electis tētationem intèrant, sunt quidem ex parte opera mi-
raculosa, de quibus Apostolus dicit, ipsum Antichristum vè-
turum secundum operationem satana, in omni virtute, & si-
gnis, & prodigijs mendacibus: vel sanè quia non vera, sed falsa
erunt miracula, & potius mirãda quàm miracula, ac nil nisi
præstigiæ at; oculorum deceptiones; vel quia, etsi vera sint
prodigia, quoad actus supernaturales, nõ nisi mēdacia tamẽ
erunt, quia non nisi mēdacio seruient. Certè vt maiorẽ fide-
lium probationẽ (ideo enim hæreses sunt, vt, qui probati sunt,
manifesti fiant) etiã vera miracula non solũ Antichristus ipse
cius-

Homil. 77. in
Matth.

In Orat. quodli.
4. Present. har.
proximas esse
Antichristo.
2. Thess. 2.

3. Corint. 11.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

errorem subdiderūt; vel quia in hac parte diabolus illis gratificari, & in errore magis confirmare ad pœnā peccati permittitur; vel quia ipso nomine Iesu Christi, & Sacramentis eius quāuis à transfuga sui ducis characterem adhuc tenente administrantur) cogitur interdum id præstare diabolus. Sic & in historia Ecclesiastica Nouatianorum miracula, & apud Petrum Damianum Simoniacos Episcopos miracula in Christi nomine fecisse legimus.

Donatistæ quoque sua miracula iactabant. quibus sic respondet sanctus Augustinus: *Nemo dicat, Hoc ideo verum est, quia illa mirabilia fecit Donatus vel Pontius, vel quilibet alius; aut quia homines ad memorias mortuorum nostrorū orant, & exaudiuntur, aut quia illa & illa ibi contingunt, aut quia ille frater noster, aut illa soror nostra tale visum vigilans vidit, aut tale visum dormiens somniauit. Remouéantur ista vel signa mendacium hominum, vel portenta fallacium spirituum. Aut enim non sunt vera quæ dicuntur; aut si hereticorum aliqua mira facta sunt, magis cauere debemus: quod, cum dixisset Dominus, quosdam futuros esse fallaces, qui nonnulla signa faciendo, etiam electos, si fieri posset fallerent; adiecit, vehementer cōmendans, & ait: Ecce prædixi vobis. Vnde & Apostolus admonet, Spiritus autem manifestè dicit, quia in nouissimis temporibus recedent quidam à fide, intendentes spiritibus seductoribus, & doctrinis demoniorum. Porrò si aliquis in hereticorum memorijs orans exauditur, non pro merito loci, sed pro merito desiderij sui recipit, siue malum siue bonum. Et multi Deo irato exaudiuntur; de quibus Apostolus dicit: Tradidit illos Deus in desideria cordis ipsorum. Nonne legimus ab ipso Domino Deo nonnullos exauditos in excelsis montium Iudææ? quæ tamen excelsa ita displicebāt Deo, ut Reges, qui ea non euerterent, culparentur; & qui euerterent, laudarentur. Vnde intelligitur, magis valere petentis affectum, quàm petitionis locum. Audiāt etiam quæ narrent pagani de dijs suis & templis mirabiliter vel facta, vel visa, & tamen dij Gētiū demonia, Dominus autem celos fecit. Exaudiuntur ergo multi, & multis modis, nō solū Christiani Catholici, sed & pagani, & heretici, & Iudæi variis erroribus & superstitionib⁹ dediti. Exaudiuntur autem vel à spiritibus seductoribus (qui tamen nihil faciunt, nisi permittantur; Deo sublimiter iudicante, quid cuiq; tribuendum sit) vel ab ipso Deo, aut ad pœnam malitiæ, aut ad solatium miseriæ, aut ad monitionem quærendæ salutis æternæ. Ad ipsam verò salutem ac vitam æternam nemo peruenit, nisi qui habet caput Christum. Habere autem caput Christi*

Sozom. lib. 8.
cap. 24.
Epist. 15.
cap. 7.
De unitate
Eccles. ca. 16.

Matth. 24.

1. Tim. 4.

Rom. 1.

stum nemo poterit, nisi qui in eius corpore fuerit, quod est Ecclesia. Et paulo post: *Quaecunque miracula in Catholica fiunt, ideo sunt approbanda, quia in Catholica fiunt: non ideo ipsa manifestatur Catholica, quia hæc in ea fiunt.* Monet igitur Christus hoc in loco, & vehementer monet, ne ad signa & prodigia pseudo-prophetarum animum attendamus, sed in vna sola Catholica Ecclesia nos ipsos contineamus. Ideo adiecit, vt à partibus nos reuocaret: *Si quis dixerit, Hic est Christus, aut illic, aut in penetralibus; nolite exire (ab vnitare) nolite credere partiali falsitati: vt latius in altero Promptuario Catholico hæc Christi verba tractauimus.* Quod de paganorum miraculis dixit Augustinus, vbi & multa commemorat; id de pseudoprophetarum & hæreticorum signis, atque prodigiis dicendū est: *Piorum miracula vel maiora, certiora, clariora esse, vel ratione finis quo discernuntur, incomparabiliter excellere.* Solebāt Lutherus dicere, quia miracula edere non poterat, quū sæpius frustra tentaret, vt & Calvinus in suo Matthæo, Geneuæ verè mortuo, quum suscitandus pro mortuo viuis supponeretur; maximū suę religionis atq; doctrinæ miraculū esse, quòd tot sectatores tam breui tempore haberet. Cui & sapienter & festiuè respondit Thomas Morus: *Ad propositam vitæ libidinosæ licentiam populum ruere, id habet tantam miraculi speciẽ, quàm saxa deorsum cadere.* Cui non absimile est, quod Callistę meretrici Socrates respondit. Iactitante enim illa ac dicente, Tu neminem ex amatoribus meis à me potes abalienare; ego, quum libitū est, tuos auditores omnes à te voco: respondit Socrates, Mirū hoc, nō est tu siquidem ad decliuem voluptatis tramitem omnes rapis; ego ad arduum virtutis callē cogō. Sed & talia miracula pleriq; omnes hæretici fecerūt, Arius maxime, Manes, Nestorius, & Eutyches, quorum sectę & latissimè sparsæ sunt, & aliquot seculis durauerunt, vt alio ostendimus. Sed si aliqua fortè veri nominis miracula hæretici hodie proferre poterunt ab ipsis facta, fugiendi nihilominus sunt vt seductores, propter ea quæ iam dicta sunt: imò eo magis fugiendi, quo maior in eis conspicitur Satanæ operatio. De Ecclesiæ Catholicæ, & fidei orthodoxæ vnitare tenenda, in altero Promptuario latè diximus, quę & in hunc locum salubriter conferri possunt.

De Ciuit. Dei.

lib. 10. cap. 16.

Staphylus Apolog. priori.

In epist. aduers. Pomeranum.

Ælianus lib. 13. var. hist.

Princip. fid. lib. 13. ca.

Dom. 2. post Pascha.

Dom. 24. post Pentec. & Feria 3. Pasce.

5. *Sol obscurabitur, & luna nō dabit lumē suū, & stella cadent de celo, & virtutes calorum commouebuntur.*

Locus moralis de Dei benignitate, qua nos malorū ceruicibus monet Deus. Malorum ad cibū monet Deus.

Luc. 22.

cibus nostris impendentium admonet. Hæc enim omnia hic commemorata, sunt (vt diuus Lucas scribit) *signa in sole, & luna, & stellis; quibus adiiciuntur, & in terris pressura gentium, præ confusione sonitus maris & fluctuum, arescentibus hominibus præ timore & expectatione superueniente uniuerso orbi.*

Simile.

Gen. 6.

In his ergo terribilibus signis extremū iudiciū proximè præcedentibus admonet benignè clementissimus Dominus, futuros tunc peccatores, vt facta vitæ emendatione, mala imminencia ceruicibus suis depellant. Solennis Deo est hæc benignitas & clementia. Peccatores multis signis admonet, vt peccare desināt. Tonitru præcedit fulmen, sed nos prius fulmen quàm tonitru videmus. Prius nobis tonitrua mittit; ac si dicat: *Caue ne te fulmen interimat.* Nos tamen vt negligētes prius à fulmine diuinę iustitię ferimur, quàm eius sententię exhortationes. Priusquam Deus mundum aquis diluuij destrueret, prædicauit Noë Gentibus, vt ad Deum conuerterentur, pœnitentiam agentes. Hæc fuit diuina misericordia, quæ homines tamen in peccatis obduratos nihil flectit. Comedētes enim & bibentes diluuiū oppressit. Loth Sodomitis incendiū illius ciuitatis nuntiauit. Sed ipsis videbatur quasi ludēs loqui. Vides Dei misericordiam, & hominū pertinaciā. Priusquam Pharaon cum toto suo exercitu in aquis periret, multis à Deo signis per Moysen admonitus fuit. Hanc Dei misericordiam Vates regius prædicauit: *Dedisti (inquit) metuentibus significationem, vt fugiant à facie arcus.* Ac venator quidem non minatur leporem, nec terret; sed potius expectat donec quiescat, vt sic eum sagitta transfigat. Deus verò arcum manu tenens (*Arcum enim suum tetendit, & gladium vibrauit*) clamat, comminatur, priusquam feriat, quia *non vult mortem peccatoris, sed magis vt conuertatur ac viuat.* De hac Dei bonitate sic diuus Leo Papa: *Cum ideo denunciata sit seueritas, vt misericordia quæreretur, in diebus presentibus cū misericordia est largitate viuendū: vt homini post periculosam negligentiam ad pietatis opera reuertenti, possibile sit, ab hac sententia liberari. Hoc enim agit potentia Iudicis, hoc gratia Seruatoris vt relinquat impius vias suas, & iniquitatis suæ cōsuetudine peccator abscedat.* Hęc ergo signa licet in se terrore adferant, tamen ex Dei misericordia ad fructum & salutem nostrā destinantur. Hac, de re in prima Dominica Aduentus plura diximus, ne imparati ad iudiciū essemus.

Genes. 10.

Exod. 4. & seqq.

I s simile.

Serm. 4. de colle-
ctis & elemosy-
nis.

Dei bonitate sic diuus Leo Papa: *Cum ideo denunciata sit seueritas, vt misericordia quæreretur, in diebus presentibus cū misericordia est largitate viuendū: vt homini post periculosam negligentiam ad pietatis opera reuertenti, possibile sit, ab hac sententia liberari. Hoc enim agit potentia Iudicis, hoc gratia Seruatoris vt relinquat impius vias suas, & iniquitatis suæ cōsuetudine peccator abscedat.* Hęc ergo signa licet in se terrore adferant, tamen ex Dei misericordia ad fructum & salutem nostrā destinantur. Hac, de re in prima Dominica Aduentus plura diximus, ne imparati ad iudiciū essemus.

Certè quem tanta & talia signa, tanto horrore plena, non mouent, extra omnem salutis spem & viam se esse liquidò demon-

demon

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ioel. 3.

Tract. 30. in
Matth.Homil. 77. in
Matth.Emissen. in lib.
Allegor.Paulus de Pala-
tio in Matth. 24.
Genes. 3.

gno sanctæ Crucis terribili. Nam præter personam Iudicis, de qua mox; ipse aduentus eius apparatus, ut præcedens Crucis signum in mediis mundi tenebris (sole obscurato, luna non dante lumen suum, stellis retrahentibus splendorem suum) fulgentissimum, solisque loco mundum illustrans, ineffabilem impiis terrorem adferet. Sicut enim (ait Origenes) in dispensatione Crucis sole deficiente, tenebræ factæ sunt super terram; sic nunc signo filii hominis apparente in celo, deficient lumina solis, luna, & stellarum, quasi consumpta ex multa virtute signi illius. Signum enim Crucis hic intelligimus, ut videant, iuxta Zachariam & Ioannem, Iudæi quem compunxerant, & signum victoria. Sic & diuus Chrysostomus: Apparebit signum Crucis ut Iudæorum in uerecundiam confutet. Adueniet enim Christus in iudicio, non vulnera solum, sed & mortem exprobratissimam ostendens. Unde sequitur: Et tunc plangent se omnes tribus terræ. Visa enim Cruce, considerabunt quod mortuo eo nihil profecerunt, & quoniam crucifixerunt eum, quem adorari oportebat. Hæc ille. Hoc igitur viso signo, non solum Iudæi, etsi illi maximè; sed omnes tribus terræ, omnes terreni & carnales homines, omnes infideles & impij fideles. Infideles quidem, quia Crucem Domini blasphemarunt; mali verò fideles, quia tanto hoc beneficio atque remedio uti noluerunt. Tanto enim (ait Eusebius Emissenus) erunt grauiora humana delicta, quanto magis se extenderint diuina beneficia. Unde credendum est, illam vocem resurrectionis Dominice, pretiosa Crucis vestigia protestantem, etiam in iudicio suo Dominum ad vasa iniquitatis prolaturum, atque dicturum: Infer huc digitum tuum, & vide manus meas, & affer manum tuam & mitte in latus meum, & agnosce qua pro te, & à te, impietas humana, pertulerim. Illa utique clauorum signa bonis salutaria, malis terribilia, quæ usque ad diem iudicij non videntur, sine dubio obijcienda seruantur. Hæc ille. Quid ni enim plangent inimici Crucis Christi, cum ipsa splendentis Crucis lux, impietatis impios condemnabit? Qui lucentem Crucem videbunt propriæ conscientie tenebras deplorabunt. Si Deus gladium flammeum ante paradysum collocavit, ut homines ab eius ingressu arceret; quid mirum, si Crucem in cælo, meliori paradiso, Deus collocat, in qua illius gladij flamma extincta, & acies hebetata est? Si Duces, quum triumphant vrbe capta, victoriae vexillum in summa arce constituunt; quid mirum, si Christus cæli arcem capta per Crucem, Crucem in cælo collocat, omnibus mortalibus conspicuam? Profectò conuenit clauis ianue. Quadrat, Crux cælo,

cœlo, per quam apertum nobis cœlum est. Deinde restituit Christus Cruci honorem, quem mundus ei abstulerat, & vt potentem se ostendat, mundi horrorem facit beatorum lætitiā. Hoc plangent omnes impij, quum cœlo collocari videbunt, quod illi vnicè despectui semper habuerunt. *Virga Num. 17.* Aaron in tabernaculo testimonij seruata est, in signum rebellionis filiorum Israël: sic Crux in iudicio apparet, in signum rebellionis peccatorum. Et sicut recta regula metimur obliquum lapidis; sic Crucis regula omniū opera mensurabuntur: ideòq; apparebit. Inter literas Hieroglyphicas, *Tripart. hist. lib. 9. cap. 29.* quæ in templo Serapidis Alexandriæ, sub Theodolio Imperatore, plurimæ inuentæ sunt, fuit etiam in quibusdā signum Crucis lapidibus & lignis insculptum, quod ipsi Ægyptiaci magistri interpretabatur, significare allegoricè, *Vitam Petr. Crinitus lib. 7. cap. 2.* æternam: addētes fore, vt templum illud destrueretur, quum hoc signum publicè appareret. Cuius prima in fide credentium apparitio sic præcognita fuit, postrema quoque inspectio meritò gloriosa apparebit. De hac Crucis apparitione in mysterio David: *De cœlo auditum fecisti iudicium, terra Psal. 75. tremuit & quieuit.* Tremuerunt homines terreni propter peccata præterita: quieuerunt à futuris, intellecto hoc Dei iudicio, per visam in cœlo Crucem. Tunc plangent omnes peccatores terræ, quia (vt ait Sapiens) *Venient in cogitatione Sapient. 4. peccatorum suorum timidi, & traducent illos ex aduerso cogitationes eorum.* Nimirum, iuxta illud Apostoli, *testimonium red- Rom. 2. dente illis conscientia ipsorum, & inter se inuicem cogitationum accusantium aut etiam defendentium, in die quum iudicabit Dominus occulta hominum.* Tunc plangent omnes tribus terræ. Plangent increduli dementiam suam, quòd toto mundo credente, ipsi credere noluerint. Plangent voluptuarij, quòd momentanea voluptate pœnas æternas mercati fuerint. Plangent auari, quòd vnum nummum cœlo prætulerint. Plangent superbi, quòd Crucis humilitatem contempserint. Plangent hoc omnes, & maximè, quòd, quum plangendi tempus fructuosum fuerat, plangere noluerint.

7. *Et videbunt Filium hominis venientem in nubibus cœli, cum virtute multa & maiestate.*

Locus moralis amplissimus, de supremi Iudicis aduentu *Aduertus Christi* terribili atque tremendo. Hic est ille aduentus, hoc illud *sti secundus, ter-* tribunal, hoc iudicium, quod & semper ante oculos habere, *rore plenus.* & nunquam absque timore & tremore cogitare, omnes
Pars Æstivalis. n oportuit;

Collationes è
Scripturis.

1.
Genes. 45.
Iudicis terror.

Psal. 17.

2. 3. 4. 5.
Hest. 14.
Dan. 9.
Matth. 28.
Ioan. 18.

6.
Exod. 19.

7.
Genes. 3.

Actor. 1.

Apocal. 7.

oportuit; sed maximè peccatores, ut peccare desinant. Si fratres Ioseph perterriti sunt valde, audientes eum dicere, & quidem in tanta potestate dicere, quum dominaretur in tota Ægypto, vbi illa verba dixerat, *Ego sum Ioseph*, memores videlicet iniquitatis præteritæ, qua eum, fratrem suum, alienigenis vendiderant, etsi huius eos facti iam pœnituisset, (*neque enim poterant respondere nimio terrore perterriti*;) quid facient peccatores illi, qui toties Deum vna voluptatula, vno lucello; vna gloriola vendiderunt, quum Christum videant tot signis ac prodigijs non tam loquentem quàm tonantem, (scribitur enim de hoc aduentu: *Intonnuit de cœlo Dominus, & Altissimus dedit vocem suam*) nec in Ægypto, sed in toto vniuerso dominatè in tanta gloria & maiestate, quum adhuc maneant peccatis onusti, quorum non pœnituerit? Si Hester corruit, & exanimata est in conspectu Regis Assueri, Daniel viso angelo tremuit, custodes sepulchri in Christi resurrectione sunt territi, & facti sunt velut mortui; si Iudæi in hortu venientes armati, & ad capiendum Iesum audita hac sola voce, *Ego sum*, ceciderunt retrorsum: quid faciet peccator veniente Christo in nubibus cum potestate magna, ut puniat peccatores? Si, data Lege in monte Sina, propter sonitum tubarum, tonitrua & fulgura in monte audita, sic territus est totus Israël, hominum trecenta millia, ut trepidi ad Moysen clamarent, *Loquere tu nobis; ne loquatur nobis Deus, ne fortè moriamur*: quis in hoc iudicio sine ingenti horrore accedet ad Christum, non iam leges dantem, sed legum transgressores seuerissimè punientem? Si abscondit se Adam sub arbore, quum post primum peccatum ad iudicium à Deo vocaretur: vbi se abscondent peccatores, aut sub qua arbore, omnibus iam in mundo succensis, quando ad tot peccatorum examen & iudicium venient? *Veniet cum potestate magna & maiestate*: Veniet super nubem candidam, quemadmodum Apostoli, cæteri que discipuli eum viderant in cœlum euntem. Veniet tota Angelorum curia comitatus, toto sanctorum agmine stipatus. Veniet cum luce immensa, & cum incredibili clangore tubarum; ut videant impij quem contempserunt. Vnde D. Ioannes: *Ecce venit cum nubibus, & videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt. Et plangent se super eum omnes tribus terra: etiam. Amen.* Plangent se super Christum iudicem omnes impij, quia vitæ & doctrinæ Christi per omnia contradixerunt. Planget se avarus, videns Iudicem, diuitiarum contemptorem. Planget se superbus, videns

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Psal. 11.

Psal. 72.

Abaouc. 1.

Ioel. 3.

Jerem. 25.

Exemplum.

Exod. 17.

1. Reg. 15.

Simile.

Exod. 17.

1. Reg. 15.

Naum. 3.

pientes, qui dixerunt in corde suo, non est Deus. & iterum: *Labia nostra à nobis sunt, quis noster Dominus est?*) alij verò hanc eius prouidentiam valde dormire conquesti sunt, etiam boni ipsi & pij. Quorum illa vox erat: *Mei penè moti sunt pedes, penè effusi sunt gressus mei: quia zelau super iniquos pacem peccatorum videns.* Et iterum: *Quare respicis contemptores, & taces conculcante impio iustiores se?* Sic nunc quidem, *Altissimus patiens est;* sed sequitur, *& redditor.* Sic hoc in loco, *Sicut parturiens loquar:* hoc est, silentium meum in rugitum ingentem exiet. Sic enim de hoc aduentu Prophetæ loquuntur: *Dominus de Sion rugiet, & de Ierusalem dabit vocem suam, & mouebuntur cæli & terra.* Et iterum: *Dominus de excelso rugiet, & de sancto habitaculo suo dabit vocem suam: rugiens rugiet super decorem suum: celeusma quasi calcantium concinetur aduersus omnes habitatores terra.* Celeusma nautarum vox est, ex longa nauigatione redeuntium: vel etiam agricolarum in messe sua, aut grana tritulantium, aut vina calcantium. Dei longanimitas in furorem conuertetur. Quando Israël profecti sunt ex Ægypto per desertum in terram promissionis, exiuit obuiam Amalec, animo dimicandi contra Dei populum. Tacuit tunc Deus, & Amalec, delere noluit, etiam aliqua ex parte percussit. Atqui post quadringentos annos dicit Sauli per Prophetam Samuelem: *Recensui quæcunque fecit Amalech Israël, quomodo restitit ei in via, quando ascendebat de Ægypto. Nunc ergo vade, & percute Amalech, & demolire vniuersa eius.* Sic parturiens loquebatur. Mulier, vbi primùm se grauidam sentit, aliquos aduertit capitis aut stomachi dolores, cibosque fastidit. Sed nihil hæc sunt præ illis quæ parturiens tolerat. Deus etiam in hoc inter medio cursu peccata ex parte flagellat; sicut & hinc Amalech Moyses, iubente Deo, ex parte percussit, pugnans contra eum. At illa percussio, & huius vitæ castigationes ludus & iocus sunt præ illis gemitibus quos impij patientur, parturiente iram & vindictam suam Deo; sicuti parua illa erat Amalecitarum clades, præ illa quam per Saulem, regno Israël iam constituto, Deus intulit, vbi *vniuersa eius demoliri iubet, omniaq; interfici à viro vsque ad mulierem, paruulum & lactentem, bouem & ouem, camelum & asinum.* Sic in hoc aduentu, cum virtute multa & maiestate, & in regno suo veniens Christus, peccatorum vniuersa demolitur. Omnia hæctenus occultissima, toti mundo patefient, iuxta illud Prophetæ *Reuelabo pudenda tua in facie tua, & ostendam in Gentibus nuditatem tuam,*

tuam, & regnis ignominiam tuam. Quando Pharisæi mulierem adulteram in Christi conspectum afferebant, tacebat: sed interim in terra scribebat. Tacet nunc Deus, dissimulat, filet. Omnia nobis alba, omnia tuta videntur. Sed scribit interea Deus peccata nostra, & quidem in sacculo processum nostrum instructissimum tenet, dicente sancto Iob: *Signasti* Iob 14. *quasi sacculo delicta mea, & gressus meos dinumerasti.* Vide plura ad hanc rem in 1. Dominica Adventus.

Multa in Scripturis leguntur peccatoribus inflictæ supplicia. Sed illa omnia *ad virgam Dei vigilantem, castigantem, & emendantem* pertinent, quam proximò vidit Ieremias.

Quæ nunc iratus iudex inferet, *ad ollam succensam*, quam Ierem. 1. secundo vidit Propheta, spectant. Olla succensa vas vndique calore inclusum, inferni & gehennæ ignes sempiternos significant.

Tauri, antequam in arenam producantur, duobus tantum fustibus aut sudibus cædi solent, quasi ad ferociæ & patientiæ probationem. Simile.

Atqui in arenam producti, non fustibus modò, sed & hastis & gladijs petuntur, omnibusque cruentis telis confodiuntur. In hac vita impij veluti tauri castigantur, ut, si fieri potest, emēdetur. Istud quum non succedit, in die iudicij in arenam producantur omnibus supplicijs conficiendi.

Sicut Noe iustus quum nudus iaceret in Exemplum. tabernaculo, impius filius Cham verenda patris detexit & irrisit, quæ boni filij texerunt, & fratris impietatem vigilantibus patri narrauerunt; quam ille, de somno euigilans, acerbissime vindicauit, dicens: *Maledictus Chanaan; seruus seruorum* Genes. 9.

erit fratribus suis: sic Christi Redemptoris nostri crucem, patientiam, paupertatem, nuditatem, humilitatem, omnes impij, omnes auari, superbi, ambitiosi, contentiosi facio irrident, & (ut Apostolus loquitur) *Filiū Dei ostentui habent;* Hebr. 6.

cæteris pijs & timentibus Deum, hanc fratrum suorum impietatem constanter arguentibus, & apud Christum accusantibus, *zizaniæque eradicari cupientibus;* donec euigilans Matth. 13.

& exurgens in iudicio Deus, veniens nunc in virtute & maiestate, omnem hanc impietatem acerrimè castigabit, dicēs: *Ite maledicti in ignem æternum.* Hæc est enim vox vigilis Matth. 25.

apud Daniele clamantis de cælo: *Succidite arborem, & præcidite ramos eius, excutite folia eius, & dispergite fructus eius.* Daniel. 4.

Tunc enim omnis impiorum fortitudo succidetur, omnis decor præcidetur; omnia verba (etiam otiosa) excutientur; omnia opera, ut nullius pretij, in ventum dispergentur. Huius aduentus Christi virtutem, maiestatem, terrorem his verbis

Psal. 96.

2. Corinth. 5.

Matth. 25.

Iob 26.

Propheta Regius describit: *Nubes & caligo in circuitu eius: iustitia & iudicium correctio sedis eius. Ignis ante ipsum praecedet: & inflammabit in circuitu omnes inimicos eius. Alluxerunt fulgura eius orbi terra: vidit & commota est terra.* Aderunt ergo in iudicio nubes fulgura, ignes, & quicquid ad terrorem ac tormentum facere potest. Sedebit correcturus in iustitia & iudicio, non iam amplius in misericordia & miseratione. Quare Apostolus, dixisset, *Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, siue bonum, siue malum,* subiungit statim: *Scientes ergo timorem Domini* (id est, timorem quem veniens allaturus est) *hominibus suademus, id est, bonum vitae exemplum præbere contendimus: Deo autem manifesti sumus.* Ecce tantum Apostolum timor futuri iudicij, ad vitæ totius innocentiam coram Deo & hominibus integerrimè seruan- dam, vehementer excitavit. Quale nempe erit ab illo atrociter condemnari, quem, si tibi prospexisses, & aduocatum, & amicum, & fratrem habere potueras! *Quàm lugubre homini erit, Deum videre & perdere, & ante pretij sui perire conspectum!* Tantali tormentum fingitur, aquis ante ora fluentibus, quas attingere non potest, perpetuò assidere: at hic videbunt impij gloriam & maiestatem Christi, per quem saluari poterant; nec ea frui licebit. Parum est frui non posse, parum est audire; *Ite, discedite à me: additur, maledicti.* Nam si cum benedictione dimitterentur, aliqua consolatio esset. Quid quòd ita maledicti abeunt, *ut in ignem,* in supplicium acerrimum abeant; eumque non momentaneum, non breuem, non certa aliqua mensura prolixum, sed *aternum,* qui nullum habiturus sit finem? Additur ad mali cumulum, execranda societas, *Cum diabolo & Angelis eius.* Hæc est virtus, hæc potestas iudicis, hæc eius maiestatis & terrore plena sententia. A magnitudine tonitruï huius quis non formidabit? *Aut quis poterit magnitudinem tonitruï illius intueri?*

Dominicarum Partis Aestiuæ finis.

*Laus Deo, qui dedit velle, &
dedit perficere.*

INDEX

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X

- bunt te. 186.
36. Noli amulari ut maligneris. 109.
68. Quoniam inueterauerunt aqua usque ad animam meam. 347.
73. Repleti sunt qui obscurati sunt terra domibus iniquitatum. 307.
77. Filij Ephraim intendentes, & mittentes arcum, conuersi sunt in die belli. 125. 126.
111. Iucundus homo qui miseretur & commodat, disponit sermones suos in iudicio. 168.
118. Adiutor meus & susceptor meus estu, & in verbum tuum super speraui. 74.
- Lucerna pedibus meis verbum tuum, & lumen semitis meis. 95.
124. Declinantes in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem. 480.
138. Perfecto odio oderam illos. 108.
145. Qui custodit veritatem in seculum, facit iudicium iniuriam patientibus, dat escam esurientibus, &c. 530.
- Prueb. 5. Bibe aquam de cisterna tua, & fluent a putei tui deriuentur foras. 255.
9. Relinquire infantiam, & uiuite. 45.
11. Qui conturbat domum suam, possidebit ventos. 406.
15. Os fatuorum ebullit stultitiam. 497.
29. Pigredo immittet soporem, & anima dissoluta esuriet. 256.
- Eccles. 10. Cor sapientis in dextera eius: cor stulti in sinistra illius. 436.
12. Antequam rumpatur funiculus argenteus, & recurrat uita aurea, & conteratur hydria per fontem, & confringatur rota super cisternam, & reuertatur puluis in terram suam unde erat, &c. 368.
- Cant. 7. Statura tua assimilata est palma, &c. 96.
8. Valida est sicut mors dilectio. 383.
- Eccles. 2. Va duplici corde, & peccatori ingredienti duabus uis. 297. 298.
3. Qui diligit Dominum, exorabit Dominum pro peccatis, & continebit se ab illis. 483.
- Quoniam magna est potentia Dei solius, & ab humilibus honoratur. 222. 223.
- Qui amat periculum, peribit in illo. 437.
4. Non exasperes pauperem in inopia sua: cor inopis ne afflixeris: declina pauperi aurem tuam sine tristitia, & redde debitum

S C R I P T V R A R V M.

- bitum tuum, & redde illi pacificè in mansuetudine.* 344.
6. *Non te extollas in cogitatione anima tua velut taurus.*
370.
7. *Ne pecces in multitudine ciuitatis, nec immittas te in populum.* 475.
- Non semines mala in sulcis iniustitia, & non metes ea in septuplum.* 278.
27. *Quasi in percussura cribri remanebit puluis, &c.* 232.
31. *Beatus vir qui post aurum non abiit, nec sperauit in pecunia thesauris.* 172.
- Quis est hic, & laudabimus eum?* 320.
34. *Vir pauper, calumnians pauperes, similis est imbri uehementi, & in quo paratur fames.* 30.
40. *In vita sua proiecit intima sua.* 45.
- Esaiæ 1. Manus uestra sanguine plena sunt.* 363.
5. *Va qui trahitis iniquitates in funiculis vanitatis, & quasi vinculum plaustrum peccatum.* 184. 303.
6. *Ea qua sub ipso erant, replebant templum.* 371.
9. *Succensa est quasi ignis impietas, uepre & spinas vorabit, & succendetur in densitatem saltus, &c.* 484.
10. *In illa die auferetur iugum tuum, & computrescet iugum à facie olei.* 169.
11. *Habitabit lupo cum agno, pardus cum hado accubabit. Vitulus, & leo, & ouis simul morabuntur; & puer paruulus minabit eos. Vitulus & ursus pascentur, simul requiescent catuli eorum: & leo quasi bos comedet paleas: & delectabitur infans ab ubere super foramine aspidis, & in cauerna reguli manum suam mittet.* 495.
42. *Tacui, filii, patiens fui: sicut parturiens loquar.* 563.
- Calamum quassatum non confringet, & linum fumigans non extinguet.* 73.
55. *Omnes sitientes venite ad aquas: & qui non habetis argentum, properate, emite & comedite. Venite, emite absque argento.* 419.
57. *Redundant fluctus eius in conculcationem.* 368.
- Ierem. 2. Super eum rugierunt leones, & dederunt vocem suam: filij quoque Mempheos & Taphneos constuprauerunt te usque ad verticem. Nunquid non istud factum est tibi, quia dereliquisti Dominum Deum tuum eo tempore, quo ducebat te per viam?* 188.
8. *Omnes conuersi sunt ad cursum suum, quasi equus impetu vadens ad pralium.* 345.

11. *Quid est quòd dilectus meus, in domo mea fecit scelera multa?* 193.
- Ezech. 5. Sume gladium acutum, & capillos tibi rade, & assumes stateram ponderis, & diuides eos. Tertiam partem igni combures in medio ciuitatis, tertiam gladio concides, tertiam verò aliam disperges in ventum.* 157.
- 2P. *Ecce ego ad te Pharao Rex Aegypti, draco magne, qui cubas in medio fluuiorum tuorum, & dicis: Meus est fluuius, & ego feci memetipsum. Et ponam frenum in maxillis tuis, &c.* 483.
31. *Aqua nutrierunt illum, abyssus exaltauit illum.* 425.
46. *Princeps erit in medio aliorum; cum ingredientibus ingredietur, & cum egredientibus egredietur.* 331.
- Osee 6. Propter hoc dolauit in prophetis meis.* 431.
7. *Omnes adulantes quasi clibanus succensus à coquente.* 502.
9. *Profundè peccauerunt sicut in diebus Gabaa.* 348.
10. *Ephraim vitula docta diligere trituram.* 240.
12. *Canaam, in manu eius statera dolosa.* 428.
14. *Assur non saluabit nos, super equum non ascendemus; nec dicemus ultra, dii nostri opera manuum nostrarum.* 283.
- Reddemus vitulos labiorum nostrorum.* 213.
- Amos 5. Qui conuertitis in absynthium iudicium.* 431.
- Mich. 2. In luce matutina faciunt illud.* 495.
6. *Vt cognosceres iustitiam Domini.* 493.
- Abacuc 1. Immolabit sagena, & sacrificabit reti suo.* 323.
- Sophon. 3. Non audiuit vocem, & non suscepit disciplinam, ad Deum non appropinquauit. Principes eius quasi leones rugientes, &c.* 432.
- Zach 12. In die illa proteget Dominus habitatores Ierusalem: & erit, qui offenderit ex eis in die illa, quasi David, & sicut Angelus Domini in conspectu eius.* 494.
14. *In die illa erunt lebetes in domo Domini, quasi phiala coram altari.* 495.
- Matth. 5. Qui irascitur fratri suo sine causa. Reus est iudicio.* 109. *ibid.*
- Diligite inimicos vestros.* 110.
- Qui dixerit fratri suo, fatue.* 116.
6. *Ne solliciti sitis anima vestra quid manducetis.* 311.
- Primum quarite regnum Dei, & hac omnia adijcientur vobis.* 323.
7. *Omnis arbor qua non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur.* 150.
- Noli

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

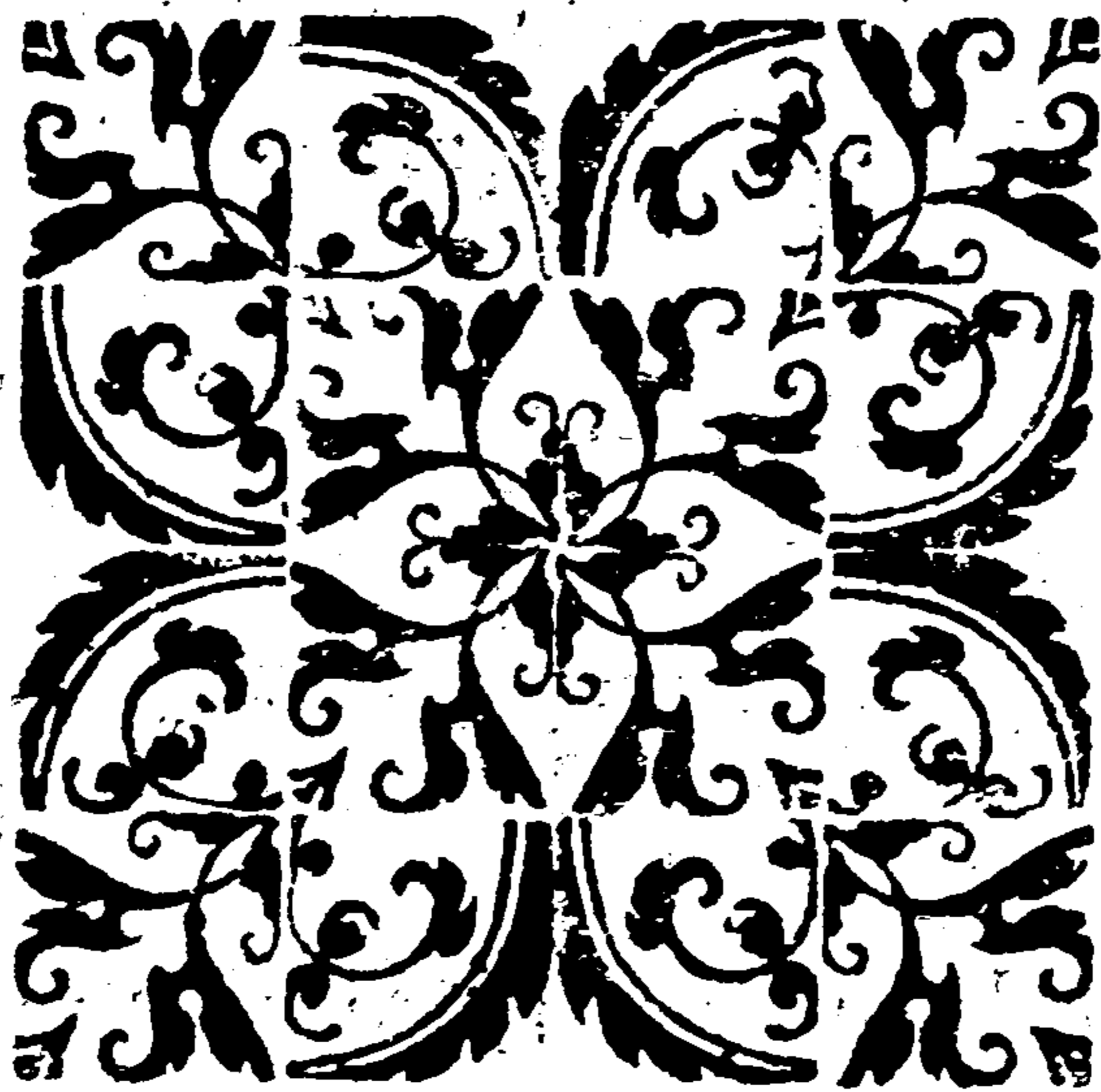
I . N . D . E . X .

1. Cor. 6. Fugite fornicationem. 49.
7. Qui utuntur hoc mundo tanquam non utentes. 45.
13. Charitas patiens est, benigna, &c. usque ad illud: Charitas nunquam excidit. 388.
14. Nolite ante tempus iudicare, quoad usque veniat Dominus; qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium. II.
2. Cor. 5. Scientes ergo timorem Domini, hominibus suademus. 566.
7. Hoc ipsum secundum Deum contristari vos, quantam in vobis operatur sollicitudinem, sed defensionem, sed indignationem, sed timorem, sed desiderium, sed emulationem, sed vindictam. 215.
10. Arma militia nostra non carnalia sunt, sed spiritualia. 425.
- Ephes. 2. Deus qui diues est in misericordia. 486.
- Philip. 1. Qui incepit in vobis opus bonum, perficiet usque in diem Iesu Christi. 292.
2. Si qua consolatio in Christo, si quod solatium, si qua societas Spiritus, si qua viscera miserationis, implete gaudium meum. 223.
- Coloss. 3. Induite vos sicut electi Dei, sancti & dilecti, viscera misericordiae. 343.
1. Thess. 4. Non vocavit nos Deus in immunditiam, sed in sanctificationem. 331.
1. Tim. 1. Finis precepti charitas. 361. 388.
6. Qui volunt diuites fieri incidunt in tentationes, & in laqueum diaboli, & desideria multa, & inutilia, & nocua, qua mergunt homines in interitum. 306.
2. Tim. 2. Nemo militans Deo, implicat se negotijs secularibus. 425.
- Hebr. 3. Videte ne forte sit in aliquo vestrum cor malum incredulitatis. 408.
6. Terra saepe venientem super se bibens imbrem, proferens autem spinas ac tribulos, reprobata est, & maledicto proxima, cuius consummatio in combustionem. 191.
9. Agnus occisus ab origine mundi. 415.
12. Contemplantes ne quis desit gratia Dei, ne qua radix amaritudinis sursum germinans impediatur. 462.
- Iacob. 2. Qui offendit in uno factus est omnium reus. 388.
4. Qui iudicat fratrem, iudicat legem. 12.
1. Ioan.

S C R I P T V R A R V M.

1. Ioan. 2. Qui diligit fratrem suum, in lumine manet, & scandalum in eo non est. 271.
3. Si cor nostrum nos non reprehendat, &c. 489.
Apoc. 1. Plangent se super eum omnes tribus terra. 562.
3. Utinam esses aut frigidus, aut calidus: sed quia tepidus es, incipiam te euomere ex ore meo. 210.
9. Potestas equorum in ore, & in caudis eorum erat. 430.

F I N I S.

LOCORVM MOR- RALIVM QVÆ IVXTA

TEXTVS, EVANGELICOS

in hoc Promptuario Morali,
super omnes Dominicas
Partis Aestiuales, latè
tractantur & ex-
plicantur.

A.

CEPTOR personarum, pastor aut iudex
non erit. Dominica 22. post Pentecosten,
text. 5.

Adulatores. Dominica 22. post Pentecost.
tex. 3.

Ambitionis peccatum. Dominica 2. post Pē-
tecosten, text. 4. Dominica 16. post Pentecosten, text. 6. Vi-
de, Humilitatis virtus.

Amor Dei erga nos. Dom. 3. post Pentecost. text. 4.

Amor Dei super omnia. Dom. 12. post Pen. tex. 3. Dom. 14. post
Pent. tex. 6. Dom. 17. post Pent. text. 2.

Amor sui. Dom. 10. post Pent. tex. 1.

Auaritiæ idolum. Dom. 2. post Pent. tex. 3. Dom. 14. post Pēt.
tex. 3. Dom. 19. post Pent. tex. 5.

Auditores verbi Dei maleuoli. Dominica 22. post Penteco-
sten, tex. 1.

Audiendi verbi Dei feruor. Dominica 4. post Pentecosten,
text. 1.

Auditus fidei, Dei gratia. Dominica 11. post Pentecosten,
tex. 4.

Bonorum

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X

D.

Deus iustis non deest. Domin. 4. post Pent. textu 6. Vide, Consolationes.

Deus misericorditer castigat. Dominica 15. post Pentecosten, text. 6.

Deo omnia conspicua. Dominica 16. post Pentecost. tex. 3.

Dei misericordia parata. Dom. 21 post Pen. tex. 4.

Dei cultus omnibus præferendus. Dominica 22. post Pentec. text. 7.

Dei beneficia prædicanda. Dominica 23. post Pentecosten, text. 6.

Deus adiutor in tribulationibus. Dom. 24. post Pentecosten, text. 1.

Deus malorum admonet. Dom. 24. post Pen. tex. 5.

Diaboli odium necessarium. Dominica 4. post Pentecosten, text. 2.

Diabolus impijs durus Dominus. Ibidem.

Dilatio pœnitentiæ. Domi. 7. post Pentec. tex. 3. Domi. 9. post Pentec. tex. 4. Domin. 15. post Pentec. tex. 7. Domi. 20. post Pentecost. tex. 4.

Dilectio proximi Dom. 12. post Pentec. tex. 4. Domi. 17. post Pentec. tex. 3. cordialis. Dom. 1. post Pentec. tex. 1. Dom. 21. post Pentecost. tex. 8.

Dilectio Dei, vide, Amor Dei.

Diligentia salutis. Dom. 13. post Pentec. tex. 4.

Doctōris boni fortitudo. Dom. 22. post Pent. text. 4.

Doctores mali. Domin. 12. post Pentec. tex. 2. Domin. 17. post Pentecosten, tex. 1.

Doctrina cum virtute coniungenda. Ibidem.

E.

Eleemosynæ retributio. Dom. 1. post Pent. text. 4. Dom. 7. post Pent. text. 3.

Exempla maiorum. Dom. 15. post Pent. tex. 1. Domin. 20. post Pent. tex. 8.

Excusatio peccatorum. Dom. 2. post Pent. tex. 3.

Externa reuerentia. Dom. 23. post Pent. text. 1.

F.

Festorum religiosa celebratio. Dom. 16. post Pent. tex. 4.

Fidei constantia. Domin. 24. post Pent. text. 4. Domin. 8. post Pent. text. 2.

Fiducia in Deum circa difficultates. Dom. 4. post Pent. tex. 4.

Dom. 6 post Pen. tex. 4. circa Dei providentiam. Dom. 14. post

L O C O R U M M O R A L I U M .

post Pentec. text. 5. circa Dei misericordiã & bonitatem.
Dominica 18. post Pentecosten, text. 3. Dominica 13. post Pen-
tecosten, text. 4.

Fiducia præpostera. Dominica 6. post Pentec. text. 4. Dominica 13. post
Pentec. text. 4.

Fortitudo Pastoris, Doctoris, Prælati, Judicis. Dominica 12. post
Pentec. text. 4.

Fraterna charitas cordialis. Dominica 21. post Pentecosten,
text. 8.

Fratrum necessitates Christo commendandæ. Dominica 9. post
Pentec. text. 1. Dominica 11. post Pentec. text. 1. Dominica 18. post
Pentecosten, text. 1.

Gaudia æterna. Dominica 2. post Pentec. text. 1. & 2. & 3. & 4. & 5. & 6. & 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12. & 13. & 14. & 15. & 16. & 17. & 18. & 19. & 20. & 21. & 22. & 23. & 24. & 25. & 26. & 27. & 28. & 29. & 30. & 31. & 32. & 33. & 34. & 35. & 36. & 37. & 38. & 39. & 40. & 41. & 42. & 43. & 44. & 45. & 46. & 47. & 48. & 49. & 50. & 51. & 52. & 53. & 54. & 55. & 56. & 57. & 58. & 59. & 60. & 61. & 62. & 63. & 64. & 65. & 66. & 67. & 68. & 69. & 70. & 71. & 72. & 73. & 74. & 75. & 76. & 77. & 78. & 79. & 80. & 81. & 82. & 83. & 84. & 85. & 86. & 87. & 88. & 89. & 90. & 91. & 92. & 93. & 94. & 95. & 96. & 97. & 98. & 99. & 100.

Gloriæ fuga. Dominica 11. post Pentec. text. 7. & 8. Dominica 16.
post Pentec. text. 7.

Gratia Dei invocanda. Dominica 11. post Pentec. text. 4. & 5. & 6. & 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12. & 13. & 14. & 15. & 16. & 17. & 18. & 19. & 20. & 21. & 22. & 23. & 24. & 25. & 26. & 27. & 28. & 29. & 30. & 31. & 32. & 33. & 34. & 35. & 36. & 37. & 38. & 39. & 40. & 41. & 42. & 43. & 44. & 45. & 46. & 47. & 48. & 49. & 50. & 51. & 52. & 53. & 54. & 55. & 56. & 57. & 58. & 59. & 60. & 61. & 62. & 63. & 64. & 65. & 66. & 67. & 68. & 69. & 70. & 71. & 72. & 73. & 74. & 75. & 76. & 77. & 78. & 79. & 80. & 81. & 82. & 83. & 84. & 85. & 86. & 87. & 88. & 89. & 90. & 91. & 92. & 93. & 94. & 95. & 96. & 97. & 98. & 99. & 100.

Gratiæ vox audienda. Dominica 15. post Pentec. text. 7. Non audien-
tium pœna. Dominica 19. post Pentec. text. 4.

Gratitudo erga Dei beneficia. Dominica 12. post Pentec. text. 1. Do-
minica 13. post Pentec. text. 5.

Gustus rerum cœlestium Dei donum. Dominica 11. post Pen-
tecosten, text. 5.

Hæreticorum fructus. Dominica 7. post Pentec. text. 1. & 2. signa
& prodigia. Dominica 24. post Pentec. text. 4.

Humilitatis virtus, necessitas, merces. Dominica 4. post Pentec. text. 5.
Dominica 10. post Pentecosten, text. 8. Dominica 16. post Pen-
tecosten, text. 7.

Hypocritica reprehensio. Dominica 1. post Pentec. text. 5.

Hypocrisis, & eius genera. Dominica 5. post Pentec. text. 1.
Dominica 12. post Pentecosten, text. 5. Dominica 22. post
Pentecosten, text. 1.

Iactantia siue ostentatio operum suorum. Dominica 10. post
Pentec. text. 3. Vide cætera in verbo, Vana gloria.

Ignavia circa salutem. Dominica 8. post Pentecosten, text. 2.
Dominica 19. post Pentec. text. 4. in persecutione. Dominica 24.
post Pentec. text. 2.

Impiorum labor infructuosus. Dominica 4. post Pentecosten,
text. 3. concordia contra bonos. Dominica 22. post Pentec.
text. 2. ludibria contemnenda. Dominica 23. post Pentec.
text. 5.

Impiorum labor infructuosus. Dominica 4. post Pentecosten,
text. 3. concordia contra bonos. Dominica 22. post Pentec.
text. 2. ludibria contemnenda. Dominica 23. post Pentec.
text. 5.

Impiorum labor infructuosus. Dominica 4. post Pentecosten,
text. 3. concordia contra bonos. Dominica 22. post Pentec.
text. 2. ludibria contemnenda. Dominica 23. post Pentec.
text. 5.

Impiorum labor infructuosus. Dominica 4. post Pentecosten,
text. 3. concordia contra bonos. Dominica 22. post Pentec.
text. 2. ludibria contemnenda. Dominica 23. post Pentec.
text. 5.

- text. 5.
- I**ncarnationis Filij Dei beneficium. Domin. 19. post Pentec.
text. 1.
- I**ncredulitas taxanda. Domin. 20. post Pent. text. 5.
- I**nferni pœnæ. Domin. 19. post Pent. text. 9.
- I**ngratitudo de bonis acceptis. Domin. 13. post Pent. text. 5.
circa vocationem, & de bonis oblatis. Dom. 19. post Pent.
text. 4.
- I**nhumanitas erga proximum. Domin. 21. post Pentecosten,
text. 5. & 7.
- I**niuriæ condonandæ. Dom. 1. post Pent. text. 3. Dom. 21. post
Pent. text. 5. & 7.
- I**ra. Dominica 5. post Pentecosten, textu 2.
- I**rrisiones impiorum despiciendæ. Dom. 23. post Pentecosten,
text. 5.
- I**udicij extremi terror. Domin. 24. post Pent. text. 6. & 7.
- I**udicium temerarium de proximo. Dominica 1. post Pente-
costen, text. 2.
- I**ustitia Dei. Dominica 7. post Pentec. text. 4. Dominica 8. post
Pentecosten, text. 1. Dominica 9. post Pentecosten, text. 3.
Dominica 19. post Pentecosten, text. 7. & 9. Dominica 21.
post Pentecosten, text. 7. Dominica 24. post Pentecosten,
text. 3. & 7.
- I**ustitia Dei contra peccatores. Dominica 9. post Pentecost.
text. 3. Dominica 19. post Pentecosten, text. 7. Domin. 24.
post Pent. text. 3.
- I**ustorum consolatio. Dominica 6. post Pentec. text. 3.
- L**achrymæ peccatorum remedia. Dominica 9. post Pen-
tecosten, text. 1.
- L**aus iustorum etiam in hac vita. Dominica 12. post Pente-
costen, text. 1.
- L**iberalitatis erga proximum virtus. Dominica 6. post Pen-
tecosten, text. 5.
- L**ingua maledica. Domin. 3. post Pentecost. text. 2. Domin. 5.
post Pentec. text. 3.
- M.**
- M**aledicti vitium. Dominica 5. post Pentec. text. 1.
- M**alorum Deus admonet. Dominica 24. post Pentec.
text. 5.
- M**iracula non expetenda. Dominica 20. post Pentecosten,
text. 5.

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Orationis perseverantia. Dom. 20. post Pent. tex. 6. iustitiam
 Offensio sui. Domin. 10. post Pentec. tex. 3. Ubi iustitiam
 non habet. non potest amare. Ibidem. 10. post Pentec. tex. 3. Ubi iustitiam
 non habet. non potest amare. Ibidem. 10. post Pentec. tex. 3. Ubi iustitiam

Parentum de liberis cura. Dom. 20. post Pent. text. 3.
 Pastorum constantia & fortitudo. Domin. 21. post Pen-
 tecosten, tex. 4.

Paucitas saluandorum. Dom. 19. post Pentec. tex. 10.
 Peccati recidiva. Dom. 21. post Pent. tex. 7. turpitudō & enor-
 mitas. Dom. 11. post Pentecost. tex. 6. pœna. Domin. 9. post
 Pentec. tex. 3. consuetudo. Domin. 11. post Pentecost. text. 2.
 Domin. 15. post Pentec. text. 7. pericula cauenda. Domini-
 ca 11. post Pentecost. tex. 3. debitum ingens. Domin. 21. post
 Pentecost. tex. 1. remedium Dei præsentia credita. Domin.
 17. post Pentec. tex. 3.

Peccata defenda; tum propria, tum aliena. Dominica 9. post
 Pentecost. tex. 1.

Pœccatoris miseria multiplex. Domini. 10. post Pentecosten,
 tex. 4. Domin. 11. post Pentecost. tex. 2. & 6. Dominica 21.
 post Pentec. tex. 2. reconciliatio perfecta. Domini. 21. post
 Pentec. tex. 3. refugium, Dei misericordia. Domin. 13. post
 Pentec. tex. 3.

Peccata morborum & calamitatum causa. Domini. 18. post
 Pentec. tex. 4.

Persecutorum fidei & pietatis impietas. Dom. 19. post Pente.
 tex 6. pœna. Ibidem, text. 7.

Perseuerantia in bono. Domini. 6. post Pent. tex. 2. Domi. 13.
 post Pentec. tex. 6.

Perseuerantia in oratione. Dom. 20. post pentec. tex. 6. **O**
 pœnitentia Deo semper gratissima. Domi. 3. post pent. tex. 5.
 eius vis & efficacia. Ibidem. 10. post pent. tex. 4.

pœnitentis verecundia & timor. Dom. 10. post pent. text. 4. &
 5. Domin. 23. post pent. tex. 3.

politici huius temporis. Dom. 19. post pent. tex. 8. eorum pœ-
 na. ibid. tex. 9. Alia loca ibidem, tex. 10. notantur,

præparatio ex parte nostra. Dom. 13. post pent. tex. 4.
 præparatio ad mortem. Dom. 24. post pent. tex. 2.

principibus obediendum. Dom. 22. post pent. tex. 6.
 proximi iuuandi. Dom. 6. post pent. tex. 1. Dom. 11. post pent.
 text. 1.

proximi dilectio & cura. Dominica 12. post pentecost. tex. 4.
 & 6. Dominica 16. post Pentecost. tex. 5. Dominica 17. post
 pen.

LOCORVM MORAL.

Pen. textu 3. Dom. 18. post Pen. tex. 1. cordialis. Dom. 21. post Pen. tex. 8.

Proximo condonandum. Dominica 21. post Pentecosten, tex. 5. & 7.

Providentia Dei circa necessaria. Dom. 6. post Pen. tex. 1. Dominica 14. post Pen. tex. 5. circa salutem humanam. Dom. 19. post Pen. tex. 3.

Prudentia filiorum lucis. Dom. 8. post Pen. tex. 2.

Pseudochristiani. Dom. 19. post Pen. textu 8. & 9. Vide, Christianismus.

R.

Ratio reddenda Deo omnium. Dominica 8. post Pentecosten, textu 1.

Recidua peccati. Dom. 21. post Pen. text. 7.

Reconciliatio cum Deo perfecta. Domin. 21. post Pentecosten, text. 5.

Reconciliatio fraterna. Domin. 1. post Pentec. text. 3. Dom. 5. post Pentecost. tex. 5.

Reuerentia corporis externa. Dom. 23. post Pen. tex. 1.

S.

Sacerdotium honorandum. Domin. 13. post Pentec. tex. 4. Domin. 18. post Pentecost. tex. 6.

Sacerdotis vita debet esse ædificatiua. Domin. 13. post Pentec. tex. 1.

Saluandorum paucitas. Dom. 19. post Pentec. tex. 10.

Scientia absque virtute. Dominica 17. post Pentec. text. 1. Vide, Doctrina.

Sepultura piorum. Dominica 15. post Pentec. text. 4.

Sollicitudines huius vitæ refecandæ. Dominica 14. post Pentecosten, text. 4.

Spiritualis gustus Dei donum. Dominica 11. post Pentecosten, text. 5.

Superbia. Dom. 10. post Pen. tex. 1. 2. 3. & 7. Vide, Humilitas. Vana gloria. Ambitio.

T.

Templorum prophanatio. Dominica 9. post Pentec. text. 5.

Templa orationis loca. Dominica 9. post Pen. tex. 6.

Temporalium amor inordinatus. Dom. 14. post Pen. tex. 3. 4.

o 3 & 6.

I N D E X.

- & 6. Dominica 19. post Pen. tex. 5.
Timor pœnitentis. Dom. 23. post Pen. tex. 3.
Torpor fidei. Dom. 11. post Pen. tex. 8.
Tribulationum sepe causa peccatum. Dominica 18. post Pen-
tecosten, tex. 4.
Tribulatio reuocat à peccato. Domin. 15. post Pent. tex. 6. Ad
Deum adducit. Dom. 20. post Pen. tex. 1. Illam Deus conso-
latur. Dom. 24. post Pen. tex. 1.

V.

- V**ana gloria. Dom. 10. post Pen. text. 1. Dom. 11. post Pent.
tex. 7. Dom. 16. post Pen. tex. 7.
Verbum Dei audiendum. Dominica 11. post Pen. tex. 2.
Verecundia pœnitentis. Dom. 10. post Pen. tex. 5. Dom. 23. post
Pen. tex. 3.
Veritatis persecutores. Dom. 22. post Pen. tex. 1.
Viduarum cura. Dom. 15. post Pen. tex. 3.
Virtus laudata crescit. Dom. 12. post Pen. tex. 1.
Virtus doctrinæ adiungenda. Dom. 12. post Pent. tex. 1. Dom.
17. post Pent. tex. 1. occultanda. Vide, Gloriæ fuga.
Vitæ cœlestis fastidium. Dom. 2. post Pen. tex. 3.
Vitæ præsentis solatia. Dom. 6. post Pen. tex. 3.
Vocationis conseruandæ studium. Domin. 2. post Pen. tex. 7.
Dominica 13. post Pentecosten, tex. 7. Dom. 19. post Pentec-
osten, tex. 10.
Vocante Deo, obediendum. Dominica 15. post Pentecosten,
tex. 7.
Voluntas mala, peccatorum causa. Dominica 19. post Pentec-
osten, tex. 2.
Voluntaria deuotio. Dom. 4. post Pen. tex. 2.

Z.

- Z**elus animarum. Dom. 11. post Pen. text. 1. Domin. 3. post
Pent. tex. 3. Dom. 9. post Pen. tex. 1.
Zelus iustorum contra peccata. Dom. 9. post Pen. text. 1. Do-
minica 21. post Pen. tex. 6.

F I N I S.

Θεῶ δόξα.

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL

MEMBERSHIP

797,885 Books!

All you can read

for only

\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Promissioe Morsibus Enu
 A. i. m. a. u. i. t. i. c. i. t. a. t. i. s. a. n. i. A. u. i.
 A. M. O. N. T. O. S. I. O. N. O. S. I. M. M. O. N. I.
 S. T. A. T. U. S. O. N. I. S. I. S. T. A. T. U. S. O. N. I.
 N. I. S. T. A. T. U. S. O. N. I. S. I. S. T. A. T. U. S. O. N. I.
 M. O. D. O. S. I. M. P. L. E. T. I. S. I. M. M. O. N. I.
 M. O. D. O. S. I. M. P. L. E. T. I. S. I. M. M. O. N. I.
 M. O. D. O. S. I. M. P. L. E. T. I. S. I. M. M. O. N. I.

Ego Baptista Zelin, Ecclesie Colle
 gii S. D. Amati Decanus, notum
 fieri omnibus Casibus ordinis.

Datum Diebus Anno 1500
 a. septemp.

